

คัมภีร์ ธรรมาม

ว. ณ เมืองลุง

สร้างสรรค์โดย

หากมั่นในธรรมะมือธรรม
ดั่งนั้นในธรรมย่อมมีธรรมะเช่นกัน
สุดท้าย ปัญหายุติได้ด้วยอะไร

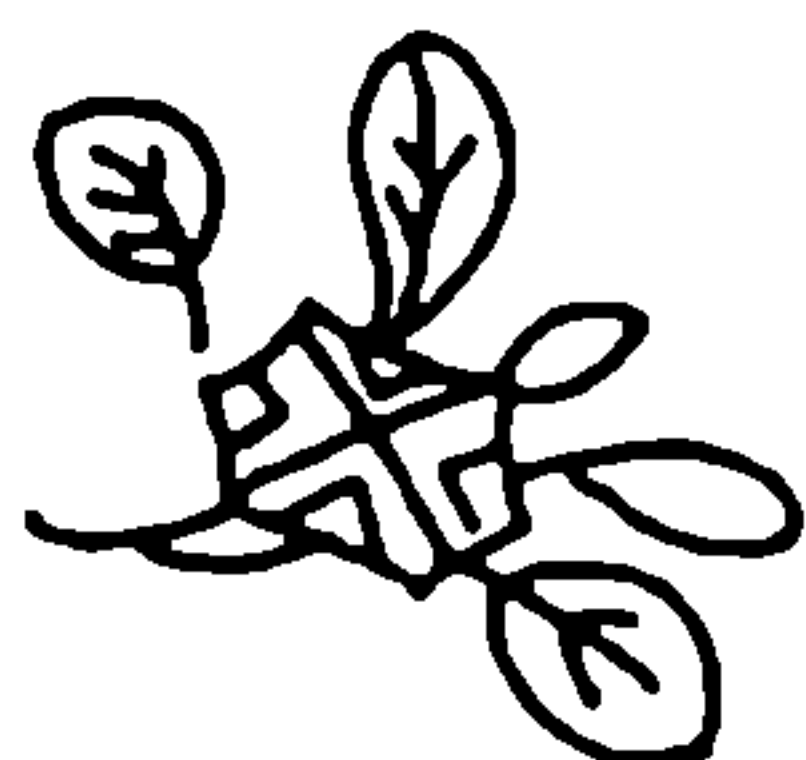
เล่มที่

2

คนที่พเนจรร่อนเร่ เมื่อถึงคราวหัวเหวี่ยงเบเหงา
ละล้าละลังไม่มีที่ยึดเหนี่ยว มักหวนนึกถึงมาตุภูมิถิ่น
เกิด คิดกลับไปสู่อ้อมอกอันอบอุ่นเสมอมา

มนุษย์เราหากถึงคราววิตกกังวลอย่างยิ่ง ถูก
อุปสรรคขัดขวางจนยับเยิน มักจะกระหายใคร่ได้คน
สนิทที่สุดมาอยู่เป็นเพื่อนเคียงข้างกาย เพื่อรับคำปลอบ
ประโลม จึงพอจะกระตุ้นให้ความกล้าหาญก่อเกิดความ
เชื่อมั่นหนักแน่น พันฝ่าอุปสรรคยากแค้นทั้งหลาย
ออกไป

ก้าวเข้าค้ำในตอนนี้ มีอารมณ์ทั้งสองประการนี้อยู่
ครบครัน...

คัมภีร์นิรนาม

โดย

ว. ณ เมืองลุง

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-161-5

คัมภีร์นิรนาม เล่ม 2

โดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สาหร่ายผิง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่อุษาการพิมพ์

ราคาชุดละ (รวมสามเล่ม) 680 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยุทธจักรเกิดปั่นป่วนขึ้นอีกครั้ง เมื่อ 'คัมภีร์นิรนาม' อันบรรจุสิบสาม
สุดยอดวิชาที่บัญญัติโดยสองปรมาจารย์ผู้มีลึ้มในกาลก่อนปรากฏขึ้น !

หากมันเป็นคัมภีร์จริงต้องให้ได้มา แม้มิใช่ต้องเสาะหา ผู้ใดขวาง
มีทางเดียวคือสู้ปรกพ !

เหล่าจอมยุทธ์ผู้เลื่องชื่อต่างปราชยานักศึกษาอ่อนแอ และโฉม
สะคราญแห่งผู้มีลึ้มมิอาจหาญต่อกรในวงพวกนักเลง แต่หาใช่สองสามภรรยา
แห่งป้อมแก้วแก่เป่าในไหไฉว นามกัวนันคิมและเจียะจูเนี้ยไม่ !

สุดยอดฝีมือทั่วหล้าต่างยอมสยบเพียงเพื่อ 'คัมภีร์นิรนาม' อันหา
อักษรไม่ ! ธรรมะธรรมถูกแยกแยะ หากมั่นในธรรมะมีธรรม ในธรรม
ก็ย่อมมีธรรมะเช่นกัน !

กัวเซ้าคุ่นและเจียะเหล็ง ทายาทแห่งไหไฉว ออกสร้างวีรกรรมอัน
ลือลั่นพิสดาร สะท้านยุทธภพเพื่อผดุงคุณธรรม ปราบปรามพวกชั่วร้ายใจ
สามานย์ให้สิ้นแผ่นดิน ในระหว่างเรื่องราว ได้พบคุณธรรมน้ำมิตรของ
เหล่าสุดยอดฝีมือ ที่แม้ตายไม่อาจตระบัดสัจจะวาจา

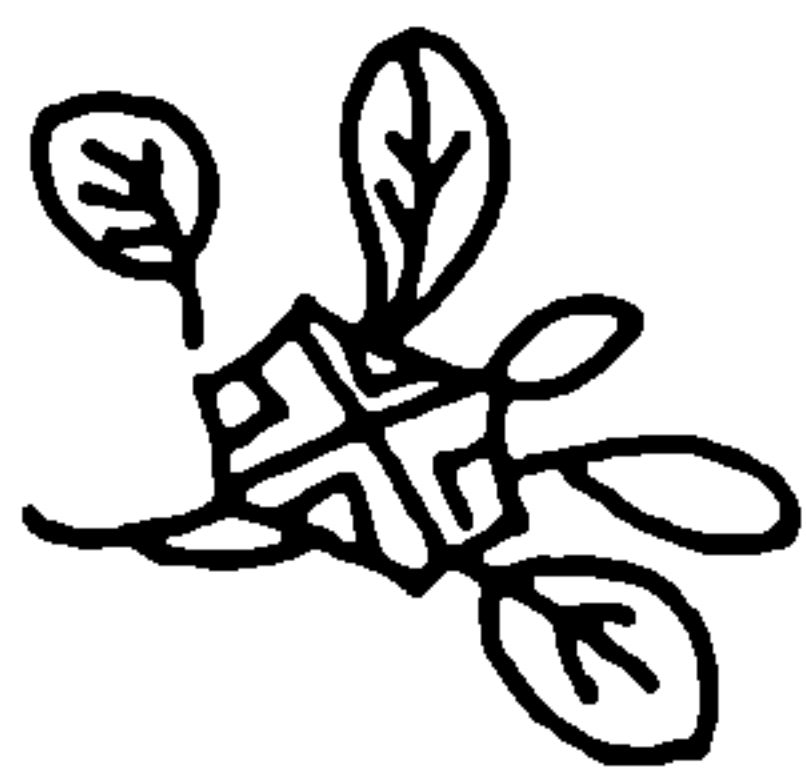
ความรัก แม้ลึกหนึ่เพียงใดหาพ้นไม่ หากนั่นคือสวรรค์ลิขิต ถูกผิด
ยากกล่าวโทษผู้ใด สุดท้าย ปัญหายุติได้ด้วยคำ 'อภัย'

การต่อสู้ในวงพวกนักเลงอันเกิดจาก 'คัมภีร์นิรนาม' นำมาซึ่งการแยก
แยะดีชั่วในยุทธภพ ดังนั้น การผจญภัยอันพิสดารผาดโผนของเหล่า
จอมยุทธ์ผู้เยาว์ พฤติกรรมอันแปลกประหลาดของเหล่าผู้เยี่ยมยุทธ์ในผู้มีลึ้มได้
เปิดฉากขึ้นแล้ว !

เพียงหวัง แผ่นดินที่ปั่นป่วนวุ่นวายเพราะมรสุมจากคัมภีร์นิรนาม
จะสงบลงจนสู่สันติอีกครั้ง

สร้างสรรค์บุ๊คส์

สารบัญ

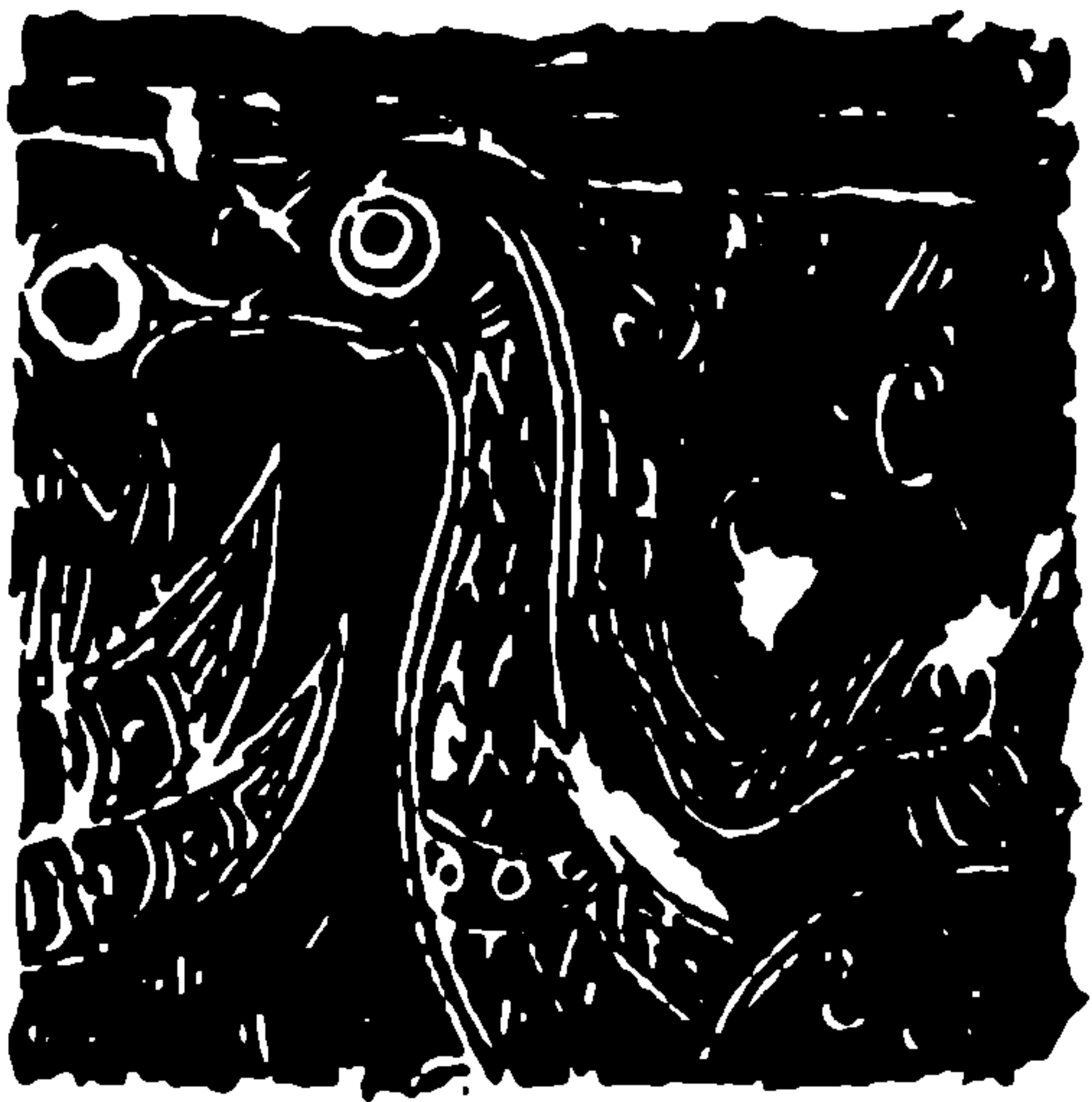

คำนำสำนักพิมพ์	(5)
บทที่ 19 ทำเท่าอันเลิศล้ำ	446
บทที่ 20 เชื้อพิษดอกท้อ	469
บทที่ 21 คำเตือนลี้ลับ	489
บทที่ 22 องครักษ์เลาะฮุ่น	511
บทที่ 23 น้ำใจจอมปลอม	537
บทที่ 24 วาสนาอำนวย	561
บทที่ 25 กวนตงค้วงแซะ	583
บทที่ 26 ทำทนายสองมารร้าย	606
บทที่ 27 ผลกรรมตามสนอง	631
บทที่ 28 เเคราะห์ที่ไม่คาดหมาย	653
บทที่ 29 ข้าวร้ายในทางไกล	679
บทที่ 30 ระเบิดเพลิงเทพเจ้า	705
บทที่ 31 เเงาร่างในป่าร้าง	729
บทที่ 32 ซากศพผาสูง	751

บทที่ 33	บุปผาสีม่วง	775
บทที่ 34	บุปผาธำมรงค์	798
บทที่ 35	สลายฝุ่นเป็นรุ่ง	823
บทที่ 36	จากกันด้วยน้ำตา	848
บทที่ 37	แมลงพิษเจ็ดอารมณ์	872

บทที่ 19

ท่าเห่าอันเลิศล้ำ

กัวเซาคุ่นเมื่อเกิดความสำนึกและละอายจิตใจ ย่อม
เคลิบเคลิ้มไม่แจ่มใส จึงมิได้ไปสังเกตจูชิมอีก กุ้ยงุ่ยซาไ้ที่ส่ง
เสียง กล่าวพลาจเคลื่อนเท้าเข้ามาหาที่ละน้อยไปพลาจ

จวบจนเมื่อสะดุ้งรู้ตัว กุ้ยซาไ้ก็ได้คุกคามเข้ามาจนห่าง
ไม่ถึงสามเชียวเท่านั้น

กัวเซาคุ่นตวาดด้วยความสงสัย

“กุ้ยซาไ้ ท่านคิดทำอะไร ?”

กุ้ยซาไ้ส่ายยิ้มกล่าว

“การเผชิญกันบนผาตัวฮิมเนี้ย นอกจากเป็นตายสองคำ
แล้ว ไม่มีอื่นใดทั้งสิ้น ย่อมเป็นเราต้องการฆ่าเจ้า ไยถามให้
มากความ ?”

เมื่อครู่มันกล่าววาจาพลาจลอบสืบเท้าเข้ามาพลาจ บัดนี้
ได้ใช้กระบวนทำอำมหิตไปก่อนจึงส่งเสียงตอบโต้วาจา

ดังนั่นเอง กัวเซาคุ่นเพียงได้ยินคำพูด กระบวนทำอึ้งจั่ว-

ก็โล่ว (ชี้ทางปรภพ) ของงุ่ยซาไห้ ก็ได้คุกคามถึงทรวงอกของกัวเซ้าคุ่นแล้ว !

กัวเซ้าคุ่นเข้าใจ เลาะฮั่นก้ามี่เกียรติภูมิกระเดื่องทั้งดินแดนชาวแม้ว
สองมังกรสี่ปีศาจหนึ่งบุปผายังเป็นบุคคลสำคัญของเลาะฮั่นก้า พฤติการณ์ทั้ง
มวลจะต้องเคารพตามกฎระเบียบชนชาวนักเลง ไม่มีการลอบลงมือก่อนที่
ทั้งสองฝ่ายจะบ่งบอกข้อพิพาทบาดหมาง ปรีกษาหาหรือถึงวิธีต่อสู้ตกลงเป็น
แน่แท้

เมื่อมีความเข้าใจเยี่ยงนั้นอยู่ก่อน จึงมีทั่นระวังป้องกัน รอจนรู้ตัวว่า
ฝ่ายตรงข้ามมิได้เคารพกฎระเบียบของวงพวกนักเลงแต่อย่างไร สองนิ้วใน
มือขวาที่งุ่ยซาไห้เกร็งกำลังทั้งมวลจนมีพลังพอจะทะลวงหินผาให้ทลาย ก็ห่าง
จากหว่างกลางทรวงอกของกัวเซ้าคุ่นไม่ถึงสองนิ้วเท่านั้น

คำนวณตามหลักวิชาฝีมือที่พลิกแพลงพิสดารและภูมิปฏิภาณอันฉลาด
ปราดเปรื่อง กัวเซ้าคุ่นนับว่าเหนือกว่างุ่ยซาไห้ไม่น้อย

แต่ในระดับการเหนือกว่าที่ไม่มาก และเมื่อเป็นการจู่โจมโดยกะทันหัน
พุงนิ้วเข้าใส่หว่างกลางทรวงอกโดยมิรู้ตัว กัวเซ้าคุ่นไหนเลยจะหลบหลีกได้ทัน
ท่วงที

กัวเซ้าคุ่นเห็นเป็นอันตรายคับขัน แน่ใจว่าไม่อาจรอดด้วยโชคช่วยได้
แต่ยังคงไม่ยินยอมงอมือรับความตาย

กัวเซ้าคุ่นเกร็งกำลังภายในขึ้นรวมไว้ที่ทรวงอกจนหมดสิ้น และยังขยับ
กายเลี้ยวหลีกจุดสำคัญที่หว่างอกจนเต็มที ทางหนึ่งก็ไม่ยอมปล่อยศัตรูให้ผ่าน
มือ ใช้กระบวนท่าเจี้ยแอ้ไกวกิมก้วยเกี้ยงไซ้ที่ฝึกมาจากตัวเท้าจู้ฮวงตั้งก้วยป็น
ดีได้เข้าใส่งุ่ยซาไห้จนสุดแรงเช่นกัน

กัวเซ้าคุ่นหลบหลีกซ้ำเกินไป งุ่ยซาไห้รำงมือกลับไม่ทันท่วงที

ผลที่เกิดขึ้นมาในคราวนี้คือ กัวเซ้าคุ่นถูกพลังนิ้วของงุ่ยซาไห้ทะลวงเข้า
ใส่หว่างกลางทรวงอกอันเป็นจุดชีวิตอย่างถนัดถนี่

ผลของงุ่ยซาไห้ที่รำงมือกลับไม่ทันคือ กลับถูกกระบวนท่าเจี้ยแอ้ไกว-
กิมก้วยเกี้ยงไซ้อันมีอำนาจกวาดเกรี้ยวหาใจเปรียบปานมิได้ ฟาดเข้าใส่
ถนัดถนี่เช่นกัน

สภาพเยี่ยงนี้ ทำให้ผู้ที่ดูอยู่ทั้งกลางแจ้งและเร้นลับทั้งสองฟากฝ่าย
ต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อแทบขาดใจ

เนื่องเพราะผลของการประหัตประหารเยี่ยงนี้ จะต้องทำลายชีวิตกัวเช่า-
คุ่นกับงุ่ยซาไห้ให้ตายคาที่ทั้งสองคนแน่

ดังนั้น ผู้ดูการต่อสู้ทั้งสองฝ่ายจึงพากันคิดจะถลันกายออกมาช่วยเหลือ
ไว้ แต่ทว่า ความคิดที่จะออกช่วยเหลือของทั้งสองฝ่ายเพิ่งวูบขึ้น แต่ไม่มี
ฝ่ายใดกระโดดออกจากที่ไปเลย

เนื่องเพราะผลที่เกิดมาในตอนหลัง หาได้เลวร้ายอย่างที่ทั้งสองฝ่ายคาด
หมายกันไม่

หว่างกลางทรวงอกอันเป็นจุดชีวิตของกัวเช่าคุ่นถูกกระบวนทำอึ้ง-
จิวก็โล่ว (ชี้ทางปรภพ) ถนัดถนี้ กลับมีต้องถูกชี้ให้ลงในปรภพตามเดิม
เพียงแต่ถลาถอยไปสองก้าวเท่านั้น

ส่วนงุ่ยซาไห้ที่ถูกกระบวนทำเจี้ยแอ้โก้วกิมก้วยเกี้ยงไช้วอันมีอานุภาพยิ่ง
ยงจนผู้คนยากจะทนทาน ก็มีได้ขาดใจตายไปทันที เพียงแต่กระเด็นไกลออก
เจ็ดเซี่ยะเท่านั้น

ที่แท้สาเหตุที่กัวเช่าคุ่นโชคดีรอดตายในคราวนี้ เนื่องเพราะชั้นในของเลื้อ
ยาว สวมใส่เสื้อเกราะเทพเจ้าที่แม้วเผ่าเกราะหว่ายก้านลให้ด้วยความตื่น
ตันบุญคุณ

ส่วนที่งุ่ยซาไห้โชคดีรอดชีวิตได้ เนื่องเพราะกัวเช่าคุ่นได้เกร็งกำลัง
ทั้งมวลไว้ที่ทรวงอกปกป้องชีวิตจนเต็มที่ จึงทำให้อานุภาพของเจี้ยแอ้โก้ว-
กิมก้วยเกี้ยงไช้วมีอยู่ไม่ถึงห้าส่วนเท่านั้น

บัดนี้ สภาวะคับขันผ่านพ้นไป ใบหน้าของทั้งสองฝ่ายต่างแดงระเรื่อ
ด้วยความละอาย

แดงแม้จะแดง แต่แยกแยะโดยละเอียดแล้วยังผิดแปลกกันอยู่บ้าง ที่
กัวเช่าคุ่นหน้าแดง เนื่องเพราะทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น ส่วนที่งุ่ยซาไห้หน้าแดง
เป็นเพราะทั้งแตกตื่นทั้งขวัญเสีย

กัวเช่าคุ่นอับอายขุ่นแค้น ที่อับอายเนื่องเพราะเผชิญกับศัตรูกล้าแข็ง

แล้วถึงกับชะล่าใจจนปานนี้ ที่ขุนแค้นคือ งูยซาให้ถึงกับใช้ฝีมือต่ำช้าสามัญ
เยี่ยงนี้

งูยซาให้แตกตื่นจนขวัญเสีย เนื่องจากนิ้วที่มันทะลวงเข้าไปทรวงอก
ก้าวเข้าคุนถนัดถนี้ แต่ฝ่ายตรงข้ามยังปลอดภัยไม่เป็นอันตรายอย่างไร ยิ่งกว่า
นั้น กระบวนท่าที่ฝ่ายตรงข้ามสลับมาปกป้องโดยสัญชาตญาณ ถึงกับมี
ความเลิศจิตการปานนี้ จนมันไม่มีปัญญาหลบหลีกได้ทันทั่วทั้งที่ !

ผลที่ตามความละอายขุนแค้นมา คือสาบานต้องกำจัดมารร้ายตัวนี้
ส่วนผลของการแตกตื่นขวัญเสีย คือต้องทดลองดูอีกครั้ง

หน้าแดงฉานของทั้งสองฝ่ายพลันคลายออกไป กลายเป็นก้าวเข้าคุนคิ้ว
เล็กสูงชันตาลูกวาว มีที่ทำอำมหิตจุดด้นนำหวาดหวั่น ส่วนงูยซาให้มันเสยะยืม
อย่างชั่วร้าย

ขณะทั้งสองฝ่ายจะลงมืออีกครั้ง เทียนก็อึกก๊วยไต่ตัวบ้อมมั่งพลันร้อง
เสียงกังวาน

“งูยตัวกอโปรดกลับมา ให้ผู้น้องรับทราบฝีมือได้เหยียบแห่งตงจ้วนผู้นี้
สักหลายกระบวนท่าก่อน”

งูยซาให้แม้ถูกพลังเจียแอ่ไก้วกิมก๊วยเกี่ยงไช้วไม่ถึงทำส่วน แต่ก็ฟาดจน
มันแยกเขี้ยวยิงฟันด้วยความเจ็บปวด อวัยวะภายในกระแทบกระเทือนไม่น้อย
ดังนั้น พอได้ยินเทียนก็อึกก๊วยไต่ตัวบ้อมมั่งส่งเสียง ก็ถือเป็นโอกาสล่าถอยโดยไม่
เสียเกียรติทันที หันกายมากล่าวต่อไต่ตัวบ้อมมั่งเบา ๆ

“ไต่ยี่ตี้ระวังตัวไว้มาก มิน่าเล่า ก็ลาซาตั้งจึงพลาดทำเสียที่มันที่ภูเขา
ไต้ฮั้งซัว เจ้าก้าวเข้าคุนผู้นี้แม้มีอายุเยาว์วัย แต่ฝึกได้วิชาเลิศล้ำสุดยอดของ
แผ่นดินแล้ว”

ขณะงูยซาให้กำลังสั่งไต่ตัวบ้อมมั่งอยู่นั้น หูก้าวเข้าคุนได้ยินเสียงแผ่วเบา
ราวปีกแมลงหวี่ดังขึ้น

เสียงคล้ายปีกแมลงหวี่แต่ชัดเจนนี้ เป็นก๊วกฮวยส่งเสียงทางลมปราณ
บอกกับก้าวเข้าคุนนั่นเอง นางร้องมา

“คุนกกอก ท่านไหนชะล่าใจจนเลินเล่อปานนี้ ? เทบขู่ขวัญข้าพเจ้าจน

ขาดใจตายเสียแล้ว ไตว์บ้อมังผู้นี้มีพลังฝีมือไล่เลี่ยกับงูยซาไ้เท่านั้น แต่จิตใจมันกลับชั่วร้ายยิ่งกว่างูยซาไ้หลายส่วน มีลวดลายมากมายจนผู้คนระวัง ไม่รอบคอบรัดกุม ยามท่านเผชิญกับมันต้องกลั่นลมหายใจไว้ และเตรียม อะหุกตัวจู่อยู่ทุกขณะ เพื่อจะได้ใช้ทันท่วงทีในยามฉุกเฉิน ยิ่งอย่าลืมทำ เท้าไว้ยังนาอี้โป้วที่ฝึกมาได้”

หากเปลี่ยนเป็นธรรมดา กัวเซาคุ่นที่ทะนงโอหังต้องไม่ยอมเชื่อฟังคำ เตือนของก็เง็กฮวยแน่ แต่บัดนี้ได้รับบทเรียนมาแล้ว จึงเคารพคำสั่งตั้งเป็น ประกาศิต ก่อนไตว์บ้อมังยังมีทันเดินออกมาท้าทาย ก็หยิบยาทาไปที่จมูกเพื่อ ป้องกันฝุ่นพิษใด ๆ และยังตระเตรียมอะหุกตัวจู่อันมีสรรพคุณเลิศล้ำ เพื่อไว้ ใช้ในทุกเวลา

ขณะนั้น เทียนก็อึกกั๊ยไตว์บ้อมังได้เดินช้า ๆ ออกมา จนห่างจากเบื้อง หน้ากัวเซาคุ่นไม่ถึงห้าเชียวะจึงหยุดไว้ แยมยืมพลาบประสานมือกล่าว

“สหายแซ่กัวเป็นยอดฝีมือตงจ้วน ไตว์บ้อมังเป็นฝีมือชั้นต่ำในปาดง มิทราบท่านยินยอมแนะนำไม้ตายของบู๊ลิ้มให้ข้าพเจ้าสักหลายกระบวนท่า หรือไม่ ?”

กัวเซาคุ่นฟังไตว์บ้อมังมารยา มากล่าวถ่อมตัวเยี่ยงนั้น กอปรกับเห็น รอยยิ้มที่เสแสร้งขึ้นจนเกลื่อนหน้า ทราบทันทีว่าเทียนก็อึกกั๊ยผู้นี้ จะต้อง กระตุ้นให้ตนเอ่ยปากตอบโต้ แล้วใช้พิษลอบประทุษดุจตั้งงูยซาไ้เมื่อครู่ เป็นแน่

เมื่อกัวเซาคุ่นเข้าใจเจตนาร้ายของฝ่ายตรงข้ามกระจ่าง จึงเฉยเมยไม่ ตอบโต้ด้วย จึงจับตาคมวาวเขม้นมองฝ่ายตรงข้าม เพียงประสานมือ คารวะตอบ พร้อมกับผงกศีรษะเล็กน้อย แสดงว่าไม่จำเป็นต้องว่ากล่าวให้ มากความ จะต่อสู้เป็นลงมือกันได้

กัวเซาคุ่นคำนวณไม่ผิดพลาด ที่ไตว์บ้อมังยกมือประสานคารวะครั้งนี้ ในมือของมันได้ลอบซ่อนฝุ่นพิษทำลายประสาทอยู่กำหนึ่งก่อน

มันเพียงรอให้กัวเซาคุ่นเอ่ยปากโต้ตอบ ก็จะปล่อยฝุ่นพิษในมือออกไป โดยไม่มีพิรุณใด ๆ

ฝุ่นพิษเยี่ยงนี้ มิเพียงไร้สี กลิ่น รส และสภาพเท่านั้น ยังไม่กำเริบ
ในทันทีอีกด้วย ดังนั้น หากแผ่นฝายตรงข้ามสุดคมเข้าไปแล้ว ต้องไม่รู้
ตัวแน่นอน แต่ช่วงเวลาประมาณหม้อข้าวเดือด พิษจะกำเริบจนสิ้นสติไป

ไต้ว๋บ๋มั่งติดลูกคิดรางแก้วไว้ หมายถึงเมื่อแก้วเข้าคุ้นถูกพิษแล้ว ค่อย
ต่อสู้อย่างฉาบฉวย รอจนพิษกำเริบเมื่อใด จะได้ลงมือจับกุมไปอย่างง่ายดาย
โยมิใช้ไม่เปลือง...

ความคิดอันกระหึ่มของมันมีทันจบสิ้น ก็ทราบว่ายากจะสมใจแล้ว
เนื่องเพราะแก้วเข้าคุ้นเพียงผงกศีรษะโดยไม่ตอบโต้ โดยเฉพาะ
ประกายตาและสีหน้า พอจะดูออกว่าฝายตรงข้ามมีความระมัดระวังมันจนเต็ม
ที่แล้ว

ไต้ว๋บ๋มั่งมีเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น จึง
หัวร่อ ฮา ฮา แล้วร้องต่อแก้วเข้าคุ้น

“ในเมื่อสหายแซ่แก้วไม่ตระหนี่ต่อการสั่งสอน ไต้ว๋บ๋มั่งยินดีใช้เพลง
ฝ่ามือเหียนก็เจียที่บัญญัติขึ้นเองเข้ารับทราบไม้ตายสูงส่งของตงจ้วนท่าน”

เสียงขาดคำ มือขวายกขึ้นป้องเสมอออก มือซ้ายรวบชายเสื้อยาว
พลีวกายปราดไปดุจสายน้ำ หลบออกด้านข้างหลายก้าว

ท่วงท่าเหล่านี้ของไต้ว๋บ๋มั่งไม่มีพิรุณใดให้จับได้ แสดงที่ท่าของชนชาว
บู๊ลิ้ม เมื่อพบเห็นคู่ต่อสู้มีฝีมือเข้มแข็งต้องตระเตรียมในลักษณะนี้ทั้งสิ้น

แต่ไต้ว๋บ๋มั่งยังคงใช้ลวดลายอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย ภายในท่วงท่าที่ไม่มี
พิรุณนี้อีกครา

มือซ้ายมันรวบไปที่ชายเสื้อยาว เพื่อป้ายผงพิษในมือซ้ายซ่อนอยู่ที่
มุมชายเสื้อนั่นเอง

ยามสองฝายลงมือต่อสู้ ไต้ว๋บ๋มั่งใช้กระบวนท่าอึ้งเล้งจ้วงชิง (พญา
มังกรหันตัว) หรือเล้งจี้จี้บ้วย (งูศักดิ์สิทธิ์สะบัดหาง) เกร็งกำลังลงท่อนล่าง
ชายเสื้อยาวจะสะบัดขึ้นอย่างแรง ก็ทำให้ฝุ่นพิษที่ทาบนชายเสื้อกระจาย
คละคลุ้งในบริเวณ อย่างนั้น แก้วเข้าคุ้นต้องไม่มีทางหลบเลี่ยงได้เป็นอันขาด
หลงกลชั่วร้ายมันไปแน่นอนแล้ว

มิดาคัด แผนของไต้หวันบ่อมั่งแม่มแนบเนียน แต่ก็ตรงกับคำโบราณที่ว่า
“ร้อยคิดพันคิด กลับมีผู้ฟ้าลิขิต”

ก๊วเซ้าคุ่นคำนวณไม่ถึงว่า ฝ่ายตรงข้ามจะมีอุบายชั่วร้ายเยี่ยงนี้ แต่
ความคิดอันเปะปะ กลับทำให้แผนทั้งหมดของไต้หวันบ่อมั่งต้องล้มเหลวไป

ที่แท้ก๊วเซ้าคุ่นนึกถึงตอนตัวเท้าจูอ้วงตั้งก๊วยปิ่นถ่ายทอดกระบวนท่าเจี้ย-
แอ้ไก่อ๊วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้วแก่ตนนั้น เคยระบุไว้ ไม่ตายยอดเยี่ยมนี้ ต้องใช้ให้
บ่อยครั้ง ยิ่งใช้ยิ่งพบเห็นความเลิศพิสดารของมัน ยิ่งจุ่มยิ่งมีอานุภาพกล้า
แข็งดุดัน เมื่อยังโชกโชนชานาญ อ้วยตั๊กอจะได้อถ่ายทอดอีกสองกระบวนท่า
แก่ตนมา

เมื่อก๊วเซ้าคุ่นตกลงใจเยี่ยงนั้น จึงไม่คำนึงที่ท่าเสแสร้างมารยาของไต้หวัน-
บ่อมั่งอย่างไร ยกมือตั้งท่าสืบท้าจับตาคมวามองไปแว่นหนึ่ง และแล้ว ถลัน
กายจุ่มไม่ตายเข้าไปในไต้หวันบ่อมั่งสามกระบวนท่าอย่างดุดันรุนแรง

ไม่ตายสามกระบวนท่าที่ว่า กล่าวแล้วเหลือเพียงกระบวนท่าเดียว
เท่านั้น นั่นคือก๊วเซ้าคุ่นได้ใช้เจี้ยแอ้ไก่อ๊วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้ววนเวียนกันสามครั้ง

คำบอกของอ้วยตั๊กอไม่ผิดพลาด อานุภาพของเจี้ยแอ้ไก่อ๊วกิมก๊วยเกี้ยง-
โซ้วทั้งสามกระบวนท่านี้ นับว่ามีความเกรี้ยวกราดดุร้ายเพิ่มขึ้นไปทุกครั้งครา
จริง ๆ

ขณะไต้หวันบ่อมั่งกำลังคิดอุบายชั่วร้ายจนกระหิ่มพลี๊วกายหลบหลีกอยู่
นั้น ก๊วเซ้าคุ่นก็ได้ใช้ไม่ตายระดมเข้าไปในมันจนเป็นเงาฝ่ามือร้อย ๆ พัน ๆ
โอบรัดอยู่รอบข้าง

ไต้หวันบ่อมั่งตระหนกอย่างยิ่ง เพราะมันที่มันไม่มีปัญญาหลบหลีก ลน
ลานเกร็งพลังทั้งมวลปิดป้องต่อต้านทันที

แต่กระบวนท่าเจี้ยแอ้ไก่อ๊วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้วของอ้วยตั๊กอ เป็นไม่ตายที่
หุ่่มเหชีวิตจิตใจบัญญัติขึ้นมา มีอานุภาพสูงส่งจนเสริมให้ท่านได้เป็นหนึ่งใน
แปดสุดยอดฝีมือ ก๊วเซ้าคุ่นเนื่องเพราะเพิ่งหัดยังไม่แตกฉานชานาญ แต่ก็
มิใช่ไต้หวันบ่อมั่งจะต้านทานได้อยู่แล้ว

ไต้หวันบ่อมั่งปิดป้องต้านทาน กระโดดโลดแล่นตลอดเวลา ใช้ท่าร่าง

คลองแคล้วของมันออกมา จึงนับว่าพอหลบหลีกสองกระบวนท่าแรกของ
เจ้าย่าแก้วกิมก๊วยเถียงใช้ได้

แต่ก้าวเข้าคุ่นเมื่อใช้ไม้ตายอันสุดยอดของแผ่นดินยิ่งมากครั้ง ยังมี
ความกราดเกรี้ยวพิสดารเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พอใช้ออกไปในครั้งที่สาม ไต่-
บ่อมังก็ยากจะรอดตัวได้อีกแล้ว

พลังฝีมือของไต่ตัวบ๊อมมิ่งไม่ต่ำทราวมเลยจริง ๆ ในขณะที่ถูกไม้ตายครั้งที่สามของก๊วเซ้าคั่นกระหน่ำจนไม่มีปัญญาหลบหลีกอย่างไร ทรวงอกใกล้จะถูกฟาดถนัดถนี้ นั่น ถึงกับยังสามารถใช้กระบวนท่าที่ปั้งเกีย (สะพานเหล็ก) หายไปด้านหลังแล้วปลิวกายกลิ้งหลบ ถีบเท้าจนร่างพุ่งดุจตั้งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

แต่ก้าวเข้าคุ่นเตรียมจะหยามมันให้สาแก่ใจอยู่แล้ว ถึงกับปล้นตะปบ
แขนยื่นนิ้ว เปลี่ยนกระบวนท่าเจี้ยแอ่โก้วกิมก๊วยเกี้ยงไช้วมาเป็น โอวเฮี้ยง
เจี้ยวฮ้วยฮั้ว (นกมหากาฬกรีดทราย) พุ่งเข้าใส่ท้องน้อยไต้หวันบ๊อมมิ่ง ปลายนิ้ว
มีทันทันผัดสร้าง พลังลมแหลมคมก็ทำให้ไต้หวันบ๊อมมิ่งรู้สึกจุดศูนย์ที่ท้องน้อย
เจ็บแปลบขึ้นวูบหนึ่ง ไต้หวันบ๊อมมิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ รีบล้มตัวกลิ้งออก
ไปทางซ้ายมือทันที

ยังนับว่ามันเปลี่ยนกระบวนการท่าหลบหลีกได้แคล่วคล่อง กอปรกับเกร็ง
พลังทั้งมวลไว้ที่จุดศูนย์จนหมดสิ้น จึงหนีรอดชะตากรรมคราวนี้ได้ แต่
ไม่อาจหนีพ้นจากการบาดเจ็บสาหัส อัมพาตอตุ เลื้อยยาวที่มันสวม ถูก
พลังนี้วอันกล้าแข็งของกัวเซ้าคุ่นกริดชาดออกไปครึ่งหนึ่ง

สองมังกรสี่ปีศาจหนึ่งบุปผาของเลาะฮั่นก็มีอำนาจยิ่งใหญ่ในดินแดน
ชาวเผ่าสูงส่งระดับใด ? แต่คำคินนี้ ทั้งโต้วบ้อมั่งและรุ่มซาไท่ ต่างพากัน
พ่ายแพ้อยู่บนผาตัวฮิมเนี่ย และแพ้ในกระบวนท่าเจี๋ยแอ้กั้วกิมก๊วยเกี้ยงไชว
ของกั้วเซ้าคุ่น ไหนเลยไม่กระตุ้นโทสะของล้วยกงอีกก๊วยอูเกียที่มีพลังฝีมือสูงสุด
ของสี่ปีศาจ ให้เดือดดาลและไม่ยินยอมอย่างยิ่ง !

อุกฤษฏ์ความจริงมีนิสัยมุกทะลุจุดัน ในยามเดือดดาลคลั่งแค้น กู่เสียง
เกรี้ยวกราดแล้วโถมเข้าใส่กั้วเซ้าคุ่น แต่ร่างมันเพิ่งถลาออกจากที่ ปรกกาย

เลื่อนรางสายหนึ่งพุ่งเข้าคลุมใส่ศีรษะมันเสียก่อน

ล้วยกงอึกกัวยอูเกียเข้าใจว่า กัวเซาคุ่นชัดอาวุธลับใส่มัน จึงเกร็งกำลังไว้ที่ปลายนิ้วตะกุกเข้ามาดู ต้องชุ่นแค้นจนแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหวทันที

ที่แท้ประกายเลื่อนรางหย่อมนั้น ถึงกับเป็นชายเลื่อยยาวของไต้วบ้อมม้ง ยอดฝีมือผู้มีลึ้มตระหนกในหลักตามองสี่ทิศหุฟงแปดทาง ขณะที่กัวเซาคุ่นเพิ่งตัดชายเลื่อยของไต้วบ้อมม้งขาด พลันรู้สึกมีใครจะพุ่งจู่โจมตน จึงได้สะบัดชายเลื่อยยาวจนกลายเป็นม้วนกลมดุจดังกระบอง พุ่งเข้าใส่ล้วยกงอึกกัวยอูเกียก่อน

อูเกียที่ชุ่นเคื่องจนแทบคลุ้มคลั่ง โถมเข้าใส่กัวเซาคุ่นอย่างหักโหมดุร้าย กัวเซาคุ่นไหนเลยยอมให้มันอาละวาดได้ จึงสะบัดมือออกปะทะด้านทานฝ่ามือของทั้งสองสัมผัสสี่ฉาดเสียงสนั่นหวั่นไหว ผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนด้อยปรากฏขึ้นมาประจักษ์ตาทันที

มาตรว่าอูเกียจะมีความแตกตื่นที่กัวเซาคุ่นนับเป็นศัตรูกล้าแข็งที่สุดในชีวิตมัน แต่เนื่องจากมีสันดานดุร้ายโอหัง ยังคงไม่คำนึงถึงภัยใด ๆ โถมจู่โจมดังคลุ้มคลั่งอีกครา

ส่วนกัวเซาคุ่นนั้นทราบว่ พลังฝีมือของอูเกียเหนือกว่าสามปีศาจที่ตนเคยเผชิญมาแล้วจริง ๆ จึงมีเจตนาถ่วงถ่วงถ่วงถ่วง

หลักวิชาที่กัวเซาคุ่นฝึกมา แม้พอจะเสี่ยงกับล้วยกงอึกกัวยอูเกียผู้นี้ได้โดยไม่เพลี่ยงพล้ำ แต่กัวเซาคุ่นกลับเปลี่ยนความตั้งใจ ใช้การต่อสู้อย่างปลอดภัยไปร้องใจออกมา

กัวเซาคุ่นทั้งไม่ใช้กระบวนท่าของอู่ตั้วกอ ที่ยิ่งใช้ยิ่งเข้มแข็ง ยิ่งใช้ยิ่งเลิศพิสดาร และไม่ใช่หลักวิชาสูงส่งที่ชื่อแป๊ะชื้อบ้อรวบรวมจากค่ายสำนักทั้งหลายในแผ่นดินออกมา ถึงกับใช้อูเกียซึ่งมีพลังฝีมือสูงสุดของสี่ปีศาจ มาเป็นเป้าทดสอบหลักวิชาท่าเท้าโง้วฮั้งนาอี้โป้วที่เพิ่งฝึกสำเร็จเมื่อตอนกลางวัน !

โง้วฮั้งนาอี้โป้วแม้เป็นท่าเท้าสุดยอดของเด็กเกี่ยมซิงเซ่ไซมั้งเอี้ยยง แต่กัวเซาคุ่นที่เพิ่งฝึกสำเร็จ จึงยากจะเคล่วคล่องไม่ติดขัดได้ ดังนั้น ตอนแรกเริ่มยังถูกการจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราดดุร้ายของอูเกีย กระหน่ำจนแทบไม่อาจตั้ง

รับ จำต้องผสานกับต้นไม้ใบหญ้าและก้อนหินที่ปลูกขึ้นตามหลักวิชาพยุหไฉว-
ยังน่าอัศจรรย์ จึงพอจะมีอานุภาพอันเยี่ยมยอด หลบหลีกจากความคับขันจน
หวาดเสียวหลายครั้งครา

อุเกียเห็นชัดตาอยู่หลายครั้งว่า ต่อนักวเซาคุ่นเข้าไปในจุดอับแล้ว มือ
ไม้ปั่นป่วนวุ่นวายไม่อาจหนีรอดจากความตายแน่นอน ขณะลึงโลด ยินดี
ทุ่มเทกำลังออกกระหน่ำจนเต็มทีนั้น

แต่ทว่า การฟาดที่มั่นใจต้องได้ผลเด็ดขาด ก้าวเซาคุ่นเพียงแต่ถลัน
เบา ๆ พลังฝ่ามืออุเกียก็ผิดจากเป้าจนห่างไกล มิใช่ฟาดใส่ชะง่อนหินจนเศษ
หินกระจายดังท่าฝน ก็เป็นการฟาดใส่บนลำต้นไม้ใหญ่มึ่มทึมมา จนสิ้นสะท้าน
กิ่งใบร่วงพร่างพรู

สืบกว่ากระบวนทำผ่านพ้นแล้ว ก้าวเซาคุ่นได้เริ่มเคล่วคล่องเจนจัด มิ
จำเป็นต้องผสานกับพยุหไฉวยังน่าอัศจรรย์อีก พอจะอาศัยเพียงไฉวยังน่าอัศจรรย์มา
หลบหลีกคลี่คลายการจู่โจมของอุเกียเพียงถ่ายเดียวได้

ก็เง็กฮวยที่ลอบดูอยู่ในที่ลับ เห็นสามมืออาจแกลวกกล้าถึงปานนี้ ยังมี
ความรักเพิ่มพูนเป็นทวีคูณ จนหน้าระรื่นแจ่มใส กระซิบกับเซียวเง็ก

“เซียวเง็ก นึกไม่ถึงว่าคุ่นกอกอจะมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ เจ้าดู
ท่านแม่ไม่ใช่ไฉวยังน่าอัศจรรย์ก็สามารถเอาชนะลี้กยงอีกก๊วยที่มีเกียรติภูมิกระเดื่อง
แคว้นแมวได้”

เซียวเง็กหัวร่อพลางกระซิบขึ้น

“คุ่นกอกอกก็กลั่นเกลี้ยงคนจนเกินไป ถึงกับก่อกลั่นลี้กยงอีกก๊วยอุเกียจน
คล้ายเช็ดหุ่น ถือมันเป็นเป้าซ้อมมือเสียแล้ว”

ก็เง็กฮวยพลันร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“เง็กม่วย นับเป็นเรื่องพิกลจริง ๆ คุ่นกอกอไม่ทันตีโต้กลับไป ไฉน
ท่าร่างของอุเกียจึงเริ่มรวนเรไปก่อนแล้ว ?”

เซียวเง็กจับตามอง ก็รู้สึกตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง กระซิบขึ้น

“ประหลาดจริง ๆ อุเกียที่ถูกยกเป็นหัวหน้าสี่ปีศาจ ไฉนคำนี้จึงเป็น
เศษสวะถึงปานนี้ หรือมันถูกอานุภาพอันยอดเยี่ยมสูงส่งของคุ่นกอกอ ชูขวัญ
จนฝ่อไปแล้ว”

เพ็ญขาดคำ ก้าวเข้าคั่นก็ถลันหลบการจู่โจมของอุเกียไปได้ กระบวนท่าไวล้วยเล็กเต่ง (ท่าอสนีบาตฟาดศิระ) ของอุเกียจึงได้ฟาดใส่พื้น พร้อมกันนั้นร่างล้มคว่ำลงกับพื้นดังปาบสนั่น สลบสลไม่รู้สึกตัวไป !

ก้าวเข้าคั่นเห็นอุเกียมีทันตูกติโต้ก็ได้ล้มสบบลงไปเอง ย่อมมีความตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก

ก็เง็กฮวยกับเซียวเง็กเข้าใจว่าก้าวเข้าคั่นจะมีวิชาบ้อเลียงชิงกง (พลังเทพไร้สภาพ) ที่สามารถพิชิตศัตรูโดยไม่มีวีแววอย่างไรอยู่ ย่อมมีความเคารพเลื่อมใสเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

แต่ยุ่งซาให้ที่มุ่งหวังให้ล้วยกงอึกก้วยอุเกีย สามารถพิชิตก้าวเข้าคั่นเพื่อล้างแค้นล้างอายให้แก่สี่ปีศาจ เสริมสร้างอำนาจบารมีขึ้นอีกครั้ง พลันพบเห็นเหตุการณ์ผิดคาดหมายเยี่ยงนี้ ย่อมแตกตื่นจนขวัญเสียไป

บนลานตัวอึ้งมึนเนีย มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทั้งไม่ตื่นเต้นหวาดกลัว ไม่เคารพเลื่อมใส ยิ่งไม่ประหลาดใจอย่างไร เพียงแต่รู้สึกละอายอย่างยิ่งเท่านั้น มันก็คือเทียนก้ออึกก้วยไต้วบ้อม้ง !

เนื่องเพราะไต้วบ้อม้งรู้กระจ่างใจ ทราบว่าอุเกียย่อเยยับลงกับเล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งของมัน

เนื่องด้วยมันเคยหาผงพิษไว้ที่ชายเลื้อยาว เตรียมตอนคับขันจะสะบัดให้ผงกระจายทำร้ายก้าวเข้าคั่น มิคาดบุญกรรมบันดาล เลื้อยาวถึงกับถูกก้าวเข้าคั่นกริดขาคโดยไม่ได้ตั้งใจ และยังใช้ชายเลื้อยาวท่อนนั้นต่างอาวุธลับซัดเข้าใส่อุเกียที่โถมจู่โจม

อุเกียรับชายเลื้อยาวไว้ เคยชุนเคื่องจนแผดร้องก้องตะโกนสนั่นหวั่นไหว เมื่อเป็นเช่นนั้น ผุ่นพิษไร้สีกลิ่นรสของมัน ย่อมกระจายอยู่ที่เบื้องหน้าอุเกีย ซอนไชเข้าไปในจมูกปากอุเกียที่แผดร้องก้องตะโกนอยู่

บัดนี้ เท่าที่อุเกียพลันล้มสิ้นสติ แสดงว่าผงพิษของมันกำเริบขึ้นแล้ว ไต้วบ้อม้งทางหนึ่งแอบอายชุนแค้นที่ตนทำร้ายคนไม่สำเร็จ กลับกลายเป็นทำร้ายพวกมันเอง รีบกระโดดปราดออกไป ป้อนยาขจัดพิษให้แก่อุเกียก่อน แล้วค่อยหันไปเสยะยืมแก่ก้าวเข้าคั่น

“สหายแซ่กัว ไม้ตายสุดยอดของตงจ้วนท่านนับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ แต่มีทราบ กล้าไปสนทนากันในเลาะฮุ้นก้าสักคราหรือไม่ ?”

กัวเซ้าคุ่นมีความตั้งใจจะไปเลาะฮุ้นก้า เพื่อสืบทราบความเป็นอยู่ของเปี่ยซิมเทียนหนึ่งฮวยยู่มั่ง และลั้งอ้วซึ่งเหาะอ้วงโพ้วเจี่ยจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรเมื่อได้ฟังย่อมนสบใจพอดี จึงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ที่กัวเซ้าคุ่นดั้นด้นหนทางไกลมาในแดนชาวแม้ว ก็เพื่อต้องการลบบุคลิกของยอดคนในเลาะฮุ้นก้า ไหนเลยจะมีการไม่ปรารถนาไป ?”

ไต้วบ้อมั่งถามเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านจะไปในเวลาใด ? เชิญระบุกำหนดนัดตามใจ เพื่อพวกเราจะได้ต้อนรับไว้”

ขณะกัวเซ้าคุ่นรู้สึกฮึกเหิมจะล้นปากบอกกำหนดไปนั้น พลันได้ยินก็เง็กฮวยไฉ้วาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวขึ้นที่ข้างหู

“คุ่นกอกอ ท่านรับปากมัน อีกสามวันให้หลังจึงจะไป”

กัวเซ้าคุ่นแม้มีทราบความหมายของก็เง็กฮวย แต่ยังคงเชื่อฟังเป็นอันดี โดยกล่าวต่อไต้วบ้อมั่ง

“อีกสามวันให้หลัง กัวเซ้าคุ่นจะไปขอรับการสั่งสอนในนิกายท่าน”

ไต้วบ้อมั่งส่ายยิ้มกล่าวสวนคำ

“ตกลง แต่เนื่องจากเลาะฮุ้นก้าตั้งอยู่ในชัยภูมิอันเร้นลับเปี่ยมภยันตราย คนแปลกหน้ายากที่จะหาพบ ดังนั้น ในเที่ยงตรงของอีกสามวันให้หลัง ไต้วบ้อมั่งจะใช้ศิษย์เลาะฮุ้นก้ามาต้อนรับบนผาตัวฮี้มเนี้ยนี้ก็แล้วกัน”

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากอุกเกียเริ่มมีสติคืนมาบ้าง งุ่ยซาให้กับไต้วบ้อมั่งจึงประคองซ้ายขวา ลงไปจากผาตัวฮี้มเนี้ยด้วยสภาพทุลักทุเล

รองเงาของสามปิศาจลับตาแล้ว ก็เง็กฮวยจึงพาเซี่ยวเง็กออกมาจากที่ซ่อน ประบมือชมเชยแก่กัวเซ้าคุ่น

“คุ่นกอกอ ท่านเยี่ยมอย่างยิ่ง ฝีมือต่อสู้สามปิศาจเลาะฮุ้นเพียงลำพังในค่านี้นี้ หากแพร่พรายออกไปจะต้องสะท้านทั่วทั้งดินแดนชาวแม้ว...”

ก้าวเข้าคั่นสอดคำด้วยความละอาย

“ช่วยม่วยอย่าได้ชมเชยข้าพเจ้า อุเกียผู้นั้นนับเป็นศัตรูอันเข้มแข็งจริง ๆ เท่าที่มันพลันสิ้นสติไป เป็นช่วยม่วยหรือเง็กม่วยลอบเล่นลวดลายช่วยเหลือ ?”

ก็เง็กฮวยต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ข้าพเจ้ากับเง็กม่วยเพียงแต่คุมเชิงอยู่ในที่ลับเท่านั้น มิเคยลงมือมาเลยเกี่ยวกับอุเกียที่พลันสิ้นสติไป หรือมิใช่ท่านใช้สุดยอดวิชาเช่นบ้อเสียงซึ่งลงไปพิชิต...”

“ข้าพเจ้าเนื่องเพราะเห็นอุเกียมีพลังฝีมือกล้าแข็ง จึงคิดใช้ลွ่ยกงอ๊กก๊วยผู้นี้มาเป็นคู่มือซ่อมท่าเท้าโจ้วฮ้วนอ้อไปอยู่ที่เพิงฝีกมาจากช่วยม่วย โดยตั้งใจเมื่อคล่องแคล่วเมื่อใดค่อยลงมือตีโต้เอาชัย อุเกียถึงกับสลับไสลไปเองก่อน เรื่องนี้นับว่าประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ ?”

เซี่ยวเง็กกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

“ข้าพเจ้ากับฮวยเจ้ทั้งมิได้ลงมือ คั่นกอกอกก็มิได้ลอบใช้พลังเทพไรสภาพอย่างนั้น อุเกียต้องมิใช่อยู่อดี ๆ ก็เกิดลมปัจจุบันสิ้นสติไปเอง หรือบนผาตัวฮี้มเนี้ยยังมียอดคนอื่น ๆ มาลอบช่วยเหลือ ?”

ก้าวเข้าคั่นฉุฉใจได้คิด กวาดตามองหาไปรอบข้าง แต่ไม่พบเห็นบนลานที่มีแสงจันทร์กระจ่างดังกลางวัน จะมีร่องรอยบุคคลอื่นแอบแฝงอยู่เลย !

ขณะขมวดคิ้วขบคิดเรื่องพิสดารด้วยความสงสัย ตึกเล้งกงจูก็เง็กฮวยพลันถามเบา ๆ

“คั่นกอกอก บนตัวฮี้มเนี้ยนี้มีบุคคลนอกอยู่จริง ๆ !”

ก้าวเข้าคั่นโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“หรือช่วยม่วยมีโสตประสาทปราดเปรียวเป็นพรสวรรค์ สามารถแลเห็นได้ยินในระยะสุดไกล ข้าพเจ้าเพียงแต่พอได้ยินเสียงเข้มตกในรัศมียี่สิบวาเท่านั้น”

ก็เง็กฮวยสั่นศีรษะกล่าว

“คั่นกอกอก ข้าพเจ้ามิได้เฝ้ามองไปกว่าท่าน มิใช่ได้ยินมา เป็นแต่ได้เห็นมา”

“ช่วยม่วยเห็นเยี่ยงไร ? ฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่ใด ?”

“ฝ่ายตรงข้ามซ่อนตัวได้เยี่ยมอย่างยิ่ง หากอยู่แห่งอื่น ข้าพเจ้าจะไม่มีทางพบเห็น แต่เนื่องจากบนผานี้มีพยุหโจวยังน่าอึดอยู่ ข้าพเจ้าพลันรู้สึกที่ประตुरอด (แซมมิ่ง) มีสัญญาณ เมื่อเพ่งตาพิจารณา จึงพอจะพบเค้ามูลเบาะแสบ้าง”

กล่าวถึงตอนนี้ลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิม กระซิบข้างหูขึ้น

“คุณกอกอท่านดู ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างจากนี้ไปประมาณยี่สิบสี่สิบห้าวา ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ลำต้นมันพองผิดปกติตรงกลางอยู่ท่อนหนึ่งใช้หรือไม่ ?”

กัวเซ้าคุ่นเพ่งตาจับมองอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เข้าใจ รีบประสานมือส่งเสียง
“ท่านที่นับถือ...”

วาจาพอเปล่งจากปาก ลำต้นที่โตผิดปกติเล็กน้อยพลันร่วงหล่นลงสู่พื้น กลับกลายเป็นคนชุดดำเดินช้า ๆ เข้ามาหา กัวเซ้าคุ่น

กัวเซ้าคุ่นเนื่องจากเชื่อมั่นว่า เมื่อครูอุกเกียต้องไม่ล้มสลับไปเองเด็ดขาด แน่ใจเป็นคนที่ลอบช่วยเหลือ จึงได้ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ท่านที่นับถือมีชื่อเรียกหาว่ากระไร ? เมื่อครูได้รับการช่วยเหลือยิ่งใหญ่ กัวเซ้าคุ่นสมควรคารวะขอบพระคุณ...”

คนผู้มาสวมอาภรณ์ดำ และยังใช้ผ้าดำปิดหน้าคล้ายดังมีความลึกลับอย่างยิ่ง แต่วาจากัวเซ้าคุ่นไม่ทันจบคำ ก็ได้โบกมือสออย่างยิ้มแย้ม

“กัวเล่าดี เกี่ยวกับเรื่องอุกเกียล้มสลับไปนั้น ท่านไม่สมควรชอบใจเรา กลับสมควรชอบใจโธ้วบ้อมั่ง”

กัวเซ้าคุ่นรู้สึกผู้นี้มีเสียงคุ้นหูยิ่ง แต่เคยได้ยินมาจากที่ใดแน่ นั่น ตอนนี้นักลับนึกไม่ออก จึงต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“วาจານี้ของท่านหมายความว่าอย่างไร ? ข้าพเจ้าเ็นต้องไปชอบใจบ้อมั่ง ?”

คนชุดดำหัวร่อเสียงพิกล กล่าวสวนคำ

“นี่เรียกว่า ผู้ยู่วงในมงาย ผู้ยู่วงนอกแจ่มใส เราที่ชมการต่อสู้ใน
ระยะไกล กลับดูออกว่า ที่ชายเสื้อยาวของไต้หวันบ๊อมมิ่งต้องมีเลขน้อยแฝงอยู่
แน่นอน ก้าวเลาดีที่ตัดชายเสื้อมันขาดใช้ต่างอาวุธลับ ชัดกลับเข้าไปอุกเกียโดย
ไม่ตั้งใจ จะต้องทำให้มันพลาดท่าเสียทีไปโดยมิรู้ตัว อุกเกียจึงยิงต่อสู้ยิ่งรวนเร
ในที่สุด ถูกพิษกำเริบจนสิ้นสติไปเอง”

ก็เง็กฮวยพลันร้องด้วยความเข้าใจ

“ถูกแล้ว ตอนอุกเกียล้มลง ใบหน้าไต้หวันบ๊อมมิ่งมีแววละอาย โดย
ปราศจากความตื่นเต้นสงสัย ภายหลัง อุกเกียยังกินยาขจัดพิษของไต้หวันบ๊อมมิ่ง
จึงมีสติฟื้นคืนมา”

ก้าวเซาคุ่นเมื่อทราบคนชุดดำมิได้ลงมือช่วยเหลือ แต่ฟังทางเสียงก็พอ
แน่ใจว่าเป็นมิตรมิใช่ศัตรู จึงการวะอีกครั้ง

“บัดนี้ ท่านที่นับถือพอจะบอกชื่อแซ่ฉายาหรือให้พวกก้าวเซาคุ่นทั้งสาม
ได้ยลบุคลิกเป็นขวัญตาสักคราแล้ว ?”

คนคลุมหน้าหัวรอฮา ฮา พลังกล่าว

“ก้าวเลาดี ท่านอย่าได้นอบน้อมก่อนแล้วใช้กำลังตามหลัง มาลงมือใส่
ก่อนที่เราจะบอกจิตเจตนาการมาเสียเล่า”

ก้าวเซาคุ่นยิ่งฟังยิ่งคุ่นหู่ จึงต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? มาตราว่าเป็นคนคุ่นเคยในวงพวกนักเลงที่เคยมี
เรื่องบาดหมางกินใจกันมา แต่การได้พบในดินแดนชาวแม้วที่ห่างไกลเป็น
หมิ่น ๆ ลี้เยี่ยงนี้ ก้าวเซาคุ่นมิแต่เลิกราเรื่องกินแค้นแครงใจในกาลก่อน ไม่มี
การก้าวร้าวเด็ดขาด”

คนชุดดำหัวรอฮา ฮา แล้วกล่าว

“ขอบใจก้าวเลาดีที่มีจิตใจกว้างขวางเปี่ยมอโหสิกรรม แต่บาดหมาง
กินใจในคราก่อนคลี่คลายได้ ของวิเศษยังต้องคืนให้ และพอดีช่วยเสริม
อำนาจบารมีแก่ก้าวเลาดี ที่จะไปเลาะฮั่นก้าในครานี้ด้วย”

จบคำล้วงกระบี่ยาวเล่มหนึ่งออกจากในเสื้อ ประคองคืนแก่ก้าวเซาคุ่น
อย่างนอบน้อม

กัวเซาคุ่นแม่มองปราดเดียวก็จำได้ นั่นคือกระบี่เล่มเล็กเกี่ยมที่ถูก
ปักไธซึ่งเทาไ้ฮวงชวกลอบขโมยไปในเชิงเขาคีเซีย แต่เนื่องจากได้เห็นฮวงซุ้ย
ของไ้ฮวงชวมากับตา จึงรับกระบี่พลาถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“กระบี่เล่มเล็กเกี่ยมเล่มนี้ เป็นของกัวเซาคุ่นที่ทำสูญหายอยู่ในเชิงเขา
คีเซีย แต่ท่านที่นับถือ...”

คนชุดดำหัวร่อ ฮา ฮา พลาถสอคำ

“กัวเล่าดี ท่านเน้นแต่คำ ‘ท่านที่นับถือ’ ตลอดเวลา หรือจำเราขโมย
เฒ่าที่ยังติดค้างเงินทองไข่มุกมิดินแก่ท่านไม่ได้จริง ๆ ?”

ขณะที่กล่าว ยกมือปลดผ้าคลุมหน้าออกมา เผยให้เห็นเค้าที่แม่
ชูปหอม แต่มีแววปราดเปื่องกลอกกลิ้งออกมา

กัวเซาคุ่นเมื่อเห็นผู้มาถึงกับเป็นปักไธซึ่งเทาไ้ฮวงชว ต้องแตกตื่น
สงสัยจนแทบขาดใจ รีบประสานมือกล่าว

“ผู้อาวุโส...”

ไ้ฮวงชวโบกมือร้องขึ้น

“มิกล่า มิกล่า กัวเล่าดีเมื่อเป็นมิตรสหายกับตั้งเจิงอูและจูเตียกฮั้วม
อย่างนั้น เรียกเราปักไธซึ่งเทาเป็นตัวกอดำหนึ่งก็เพียงพอแล้ว”

“ไ้ตัวกอด ผู้น้องเคยร่วมทางกับจูเตียกฮั้วมเสียไปที่หุบเขาคุ้ยโป้วกัก
ของท่าน คิดมาถึง...”

“เราทราบที่ท่านแลเห็นฮวงซุ้ยเปล่าที่เราสร้างขึ้นตบตาหลบภัย และ
เนื่องเพราะเล่าดีมือโหดกรรมอันน่าเลื่อมใส ไม่ยอมเชื่อฟังจูเตียกฮั้วมที่ให้ชุด
ฮวงซุ้ยพิสูจน์ศพ จึงได้ทำให้เราละอายใจสุดซึ่ง ดันดันกรำแดดลมน้ำค้าง
ติดตามมาคืนกระบี่ถึงในดินแดนชาวแม้ว และยินดีมอบกระดุกชราชุดนี้
ให้เล่าดีใช้สอยได้ตามความพอใจ”

“ไ้ตัวกอดกล่าววาจาใดกัน ? เรื่องของผู้น้องกับเลาะฮั่นก้า ความจริงมี
กล่ารบกวนตัวกอด แต่เมื่อมียอดคนเปื่องปราดดุจดั่งตัวกอดแนะนำ นับว่าเป็น
คุณประโยชน์ต่อพวกเราไม่น้อยทีเดียว”

กล่าวถึงตอนนี้ ผายมือไปที่ก๊เง็กฮวยกับเซียวเง็กแล้วแนะนำอย่างยิ้ม
แย้ม

“ไ้ตัวกอ ข้าพเจ้าแนะนำให้ท่านรู้จัก ผู้นี้คือ...”

“มิต้อง มิต้อง เราเลื่อมใสในชื่อเสียงของตักเล้งกงจู้ก็เง็กฮวยกับเซียวเง็กโกวเนี้ยมานานแล้ว และทราบว่กั่วเล่าตีบุญพาวาสนาช่วย ได้เป็นอยู่เบ้ตักเล้งตั้ง พวกท่านสมควรคารวะสุรารสดีแก่เราอีกสิบตำลึงจึงถูกต้อง เนื่องเพราะในตอนท่านประกอบพิธีวิวาท์ เราเลียบเคียงอยู่ละแวกห้องหอทั้งคินปฏิบัติหน้าที่ยามป้องกันภัยโดยมิได้รับเชิญ”

กั่วเช่าคุ่นร้องไห้พลงกล่าว

“ไ้ตัวกอ ท่านติดตามมาถึงในตอนนั้นจริง ๆ ?”

“โฉนไม่จริง เรายังเห็นตอนใกล้จะสว่าง เซียวเง็กโกวเนี้ยได้มาเคาะประตูห้องหอเบา ๆ ยัดของให้แก่ท่านห่อหนึ่งอีกด้วย”

ไ้ฮวงซวกเนื่องเพราะมิทราบเป็นห่อของใด จึงได้กล่าวไปโดยไม่ถนอมปากคำ แต่กั่วเช่าคุ่น ก็เง็กฮวยกับเซียวเง็กต่างละอายจนหน้าแดงฉานไปทุกคน

ปักไ้ซึ่งเทาอย่างไรก็เป็นนักเลงเก๋อันโชกโชนคร่ำโลก พอเห็นสีหน้าท่าทีของพวกกั่วเช่าคุ่น ทราบทันทีว่าพลั้งปากไปแล้ว รีบกลบเกลื่อนเบนเรื่องทันที

“กั่วเล่าตี การมาดินแดนชาวแม้วอันสุดไกลของเราราวนี้ นอกจากคินกระบี่ขอขมาความผิดจากท่าน และท่อมเทกำลังรับใช้สุดความสามารถแล้วยังจะบอกเรื่องแก่ท่านเรื่องหนึ่ง”

กั่วเช่าคุ่นก็ถือโอกาสนั้นเปลี่ยนเรื่อง เพื่อให้คลายความละอายไปโดยถามไถ่ทันที ไ้ฮวงซวกก็ได้บอกเล่าเรื่องเจี้ยะเหล็งไปในหุบเขาгүйไปวักโดยละเอียด

แต่เนื่องจากไ้ฮวงซวกก็มีทราบเจี้ยะเหล็งไปгүйไปวัก เพื่อหาปักไ้ซึ่งอุยไปรักษาฮึงฮ้วงเหลียง จึงได้เล่าเรื่องราวที่รู้เห็นจนหมดสิ้นเท่านั้น และยังคาดคั้น จูเตียกฮั่วมมีความพอใจเจี้ยะเหล็งอย่างยิ่ง หวังให้กั่วเช่าคุ่นสนับสนุนช่วยเหลือ

กั่วเช่าคุ่นยอมรับปากด้วยความยินดี แม้อย่างสงสัยโฉนเจี้ยะเหล็งจึงแยก

ทางกับงี่แป แต่ไม่มีความกังวลเท่าใด เนื่องจากในแผ่นดินยุคนี้ หาผู้มีฝีมือเหนือกว่าซึ่งอ้วงเหลียงไม่ได้

ครั้นแล้วจึงได้ชักชวนกันกลับไปที่พักตั้งอีกครา ขณะเดินทาง กัวเซ้าคุ่นหันถามก็เง็กฮวยอย่างยิ้มแย้ม

“ฮวยม่วย ท่านเมื่อครูไฉนต้องการให้ข้าพเจ้าทอเวลาอีกสามวัน จึงไปตามกำหนดนัดในเลาะฮุ้นกัก ?”

ก็เง็กฮวยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“เนื่องจากข้าพเจ้ามีทราบ เปียซิมเทียนหนึ่งฮวยอยู่มั่งเจ้เจ้ บัดนี้ จะกลับหุบเขาเลาะฮุ้นกักแล้วหรือไม่ ? และสภาพระหว่างนี้ของนางเป็นอย่างไร ? จึงต้องการให้ท่านทอเวลาอีกสามวัน เพื่อใช้ช่วงเวลานี้ หาวิธีติดต่อข่าวคราวกับนาง และศึกษาค้นคว้าเมื่อถึงกำหนดนัดไปแล้ว ควรจะดำเนินการเยี่ยงไร เพื่อมิให้ทั้งสองเมื่อถึงเกิดมีความคิดเห็นขัดกันจนต้องแตกหักหมางเมินกัน”

“ฮวยม่วยจะติดต่อกับนางเยี่ยงไร ? หรือท่านคิดไปที่เลาะฮุ้นกักเองสักคราก่อน”

“เลาะฮุ้นกัก มีสมญาเป็นจุดอัปในแดนมนุษย์ ผู้เก่งกาจสามารถมีอยู่มากหลาย ข้าพเจ้าไหนเลยจะไปเพียงลำพังตัวได้”

“อันใดเรียกว่าจุดอัปในแดนมนุษย์ ?”

ก็เง็กฮวยมิทันตอบ เชี่ยวเง็กก็ชิงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เนื่องจากเลาะฮุ้นก้าจูเคยมีประกาศิต นอกจากสาวกเลาะฮุ้นก้าแล้ว เพียงยอมปล่อยคนเข้าไปในเลาะฮุ้นกักเท่านั้น โดยมียอมปล่อยให้ผู้ใดออกมาไยมิใช่เป็นจุดอัปของมวลมนุษย์ ?”

กัวเซ้าคุ่นต้องร้องเสียงก้องทันที

“เช่นนั้นเป็นว่า พวกเราเพียงเข้าไปในเลาะฮุ้นกักก็ต้องลงมือทำลายเลาะฮุ้นก้าให้พินาศย่อยยับ ไม่เช่นนั้น มิอาจย้อนกลับมาได้อีกแล้ว ?”

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ลอบส่งคุ่นกอกอ ทอระยะเวลาอีกสามวัน เพื่อพอจะตระเตรียมโดยไม่ฉุกฉะหุก”

“ในเมื่อช่วยม่วยไม่ไปเลาะฮู้นก็ก แล้วจะติดต่อกับฮวยยู่มั่งได้
อย่างไร ?”

“ในระหว่างเจ็ม่วยเรา มีรหัสพิเศษสำหรับติดต่อกัน ข้าพเจ้าเพียงแต่
ขึ้นผาสุงของตึกเล้งตั่ง ปล่อยพลุโคมเก้ามังกรขึ้นสายหนึ่ง ฮวยยู่มั่งเจ็เจ็ก็
จะเร่งรุดมาเอง หรือใช้คนสนิทมาลอบส่งข่าวคราวติดต่อกัน”

จากนั้น หันไปสั่งเซียวเจ็ก

“เจ็กม่วย งานเรื่องนี้มอบหมายให้เจ้า เมื่อกลับถึงตึกเล้งตั่งแล้ว ยิง
พลุเก้ามังกรสามดอกซ้อน ๆ แสดงว่าเรามีเรื่องเร่งร้อนสำคัญที่สุด ต้องการ
พบหน้ากับฮวยยู่มั่งเจ็เจ็”

เซียวเจ็กรับคำ แล้วรีบถลันตัวมุ่งหน้าไปก่อนอย่างเร่งร้อน ส่วนพวก
ก็เจ็กฮวยเมื่อกลับถึงตึกเล้งตั่งก็ได้ตั้งโต๊ะหน้าถ้ำอาศัย ยกไหสุราที่เก็บไว้นานปี
ออกมาเลี้ยงต้อนรับไก่ฮวงชวากับกัวเซ้าคุ่น

ไก่ฮวงชวารู้สึก สุรานี้หอมชุ่มคอยิ่งนัก จึงกรอกแห้งติดต่อกันสาม
จอก ขณะจะกรอกจอกที่สี่ พลันมีเสียงควับ ควับ ดังขึ้นบนหน้าผา
ประกายไฟสายยาวพุ่งกระจายบนท้องฟ้า

ก็เจ็กฮวยตอนนั้นกำลังยกกับแก้มโอชะออกจากถ้ำมา เมื่อเห็นแสงไฟ
กระจายบนท้องฟ้า จึงกล่าวต่อกัวเซ้าคุ่นว่า

“คุ่นกอกของท่านดู เซียวเจ็กปล่อยพลุโคมเก้ามังกรขึ้นแล้ว อย่างมาก
ก่อนฟ้าสว่าง ฮวยยู่มั่งเจ็เจ็จะมีคำตอบมาถึงแน่”

กัวเซ้าคุ่นจับตามองท้องฟ้าด้วยความเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แลเห็นพลุไฟ
เมื่อพุ่งสูงประมาณยี่สิบวาแล้ว แตกกระจายออกไปเป็นรูปโคมสีแดงเก๋าดวง
ลอยลงเบื้องล่างอย่างเชื่องช้า

ขณะโคมแดงเก๋าดวงแรกยังมีทันจะหายลับไปจากท้องฟ้า พลุไฟดวงที่
สองก็ถูกยิงตามขึ้นไป จากนั้น ดวงที่สามถูกยิงตามติดโดยกระชั้นชิด โคม
ทั้งยี่สิบเจ็ดดวงจึงได้ลอยวบแวมอยู่บนท้องฟ้า จนกลายเป็นภาพประหลาดอัน
งามตา

เมื่อโคมแดงทยอยกันดับไปแล้ว เซียวเจ็กจึงได้ลงจากผาสุงมาร่วมดื่ม
ด้วย ก็เจ็กฮวยรีบถาม

“เง็กม่วย เมื่อครู่ตอนเจ้าอยู่บนผาสูง พอจะแลเห็นทางไกล ได้เห็นในเลาะฮุ้นก็ก็มีสัญญาตอบมาหรือไม่ ?”

เซียวเง็กส่ายหน้าตอบ

“ก่อน ๆ พอโคมแก้มังกรปรากฏ ในเลาะฮุ้นก็แทบจะมีสัญญาตอบมาทันที แต่วันนี้ผิดแปลกกว่าเดิมใหญ่หลวง ข้าพเจ้าปล่อยพลุโคมแก้มังกรสามดอกซ้อน ๆ แล้ว กลับไม่เห็นฮวยยู่ม่งเจ้เจ้มีสัญญาตอบมา หรือเปี้ยซิมเทียนหนึ่งที่ลี้ลับพิสดารยังมิได้กลับเลาะฮุ้นก็จริง ๆ ?”

กัวเซ่าคุ่นขมวดคิ้วกล่าว

“นางไม่สมควรยังมิได้กลับ อาจบางที่ป่วยนอนหมกกับเตียงโดยมิอาจเคลื่อนไหว ดังนั้น...”

วาจาไม่ทันขาดคำ ประกายคล้ายพัดสามเล่มพุ่งขึ้นจากทิศทางเลาะฮุ้นก็มา

ก็เง็กฮวยเมื่อเห็นประกายแสงเป็นรูปพัด นางต้องตระหนกจนหันกล่าวต่อกัวเซ่าคุ่น

“คุ่นกอกอ นับเป็นเรื่องประหลาดแล้ว ฮวยยู่ม่งเจ้เจ้ของข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเลาะฮุ้นก็จริง ๆ”

“ฮวยม่วย ในเมื่อฮวยยู่ม่งเจ้เจ้ของท่านยังมิได้กลับเลาะฮุ้นก็ พลุไฟรูปพัดเมื่อครู่เป็นผู้ใดยิงมาให้ ?”

“พลุไฟรูปพัดนี้ เป็นหญิงรับใช้จิตใจของฮวยยู่ม่งเจ้เจ้ หากมันเป็นฮวยเจ้เจ้เอง สมควรยังมีประกายสีแดงระเรื่ออยู่ในรูปพัดสีขาวนี้”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น พาลเรียกหญิงรับใช้ประจำตัวของฮวยยู่ม่งมาสนทนากันสักครา ก็ทราบความนัยได้เอง”

“นางใกล้จะมาแล้ว น่ากลัวก่อนฟ้าสว่าง จึงจะออกจากเลาะฮุ้นก็มาถึงตึกเล้งตั้งได้”

กัวเซ่าคุ่นรำพึงรำพันกับตัวเอง

“ประหลาดแท้ นางยังมิได้กลับเลาะฮุ้นก็ แล้วนางไปที่ใด ? หรือว่า...”

มีทันขาดคำ พลันมีพลังลมแหลมคมพุ่งฝ่าอากาศจนเสียงหวีดหวิว
เข้าใส่ใบหน้าก้าวเข้าคั่นอย่างแม่นยำ

ก้าวเข้าคั่นฝีมือสูงส่งจิตใจกล้าแข็ง กอปรกับกำลังยกตะเกียบจะคีบ
อาหาร จึงได้ใช้ตะเกียบไม้ไผ่ในมือคีบไปยังพลังลมแหลมคมนั้น

พลังลมแหลมคมเป็นปล้องไฟเล็กละเอียดยาวประมาณสามนิ้ว แต่
ด้วยพลังนิ้วอันกล้าแข็งของก้าวเข้าคั่น ถึงกับยังไม่อาจคีบมันอยู่ กลับถูกความ
รุนแรงของไฟกระแทกจนตะเกียบกระเด็นจากมือ !

ก้าวเข้าคั่นนึกไม่ถึง ไฟสั้น ๆ ปล้องนี้จะมีพลังอันรุนแรงปานนี้ได้ จึง
ละอายจนหน้าแดงระเรื่อ กล่าวอย่างยื้มแย้ม

“นี่จึงเรียกว่า เหนือฟ้ามีฟ้า เหนือคนมีคน...”

ไก่อวงซวกไม่รอให้ก้าวเข้าคั่นกล่าวจบคำ รีบเก็บไฟปล้องนั้นขึ้นมา
พิจารณาแล้วยื่นให้เกี๋กฮวยกล่าวซ้ำ ๆ ว่า

“กึ่งจูโปรดดู นี่เป็นฝีมือผู้ใด ? จะมีเรื่องดังที่สลักอยู่บนปล้องไฟนี้
จริงหรือ ?”

เกี๋กฮวยเมื่อรับมาดู เห็นบนกึ่งไฟท่อนนั้นมีอักษร

‘สนธยาวันพรุ่ง ระวังมหันตภัยไว้’

ไฟเล็กอยู่แล้ว อักษรที่สลักบนกึ่งไฟย่อมเล็กลงกว่าธรรมดา แต่ยังพอ
สังเกตลายมืออันเข้มแข็งมีพลังได้ เมื่อเกี๋กฮวยอ่านจบความแล้ว ต้องขมวด
คิ้วกล่าวด้วยความวิตก

“คนผู้นี้บอกจะเล่นเลศนัยเกินไปแล้ว ไฉนมิบอกให้ชาวกระจำง คล้าย
ดั่งว่า ในสนธยาวันพรุ่งตึกเล้งตั้งของข้าพเจ้าจะต้องมีมหันตภัยอันร้ายแรง
อย่างไรก็ปาน”

ก้าวเข้าคั่นนั่งคิดจนซึ่มเซา ขณะพอจะจับเค้าได้บ้าง กลับถูกเกี๋กฮวย
ถามขึ้น

“คุณกอกอ ท่านครุ่นคิดเรื่องอันใด ?”

ก้าวเข้าคั่นผินยิ้มกล่าว

“ข้าพเจ้ากำลังคิด ไฟปล้องนี้เป็นผู้ใดส่งมาให้กันแน่ ?”

“ในละแวกใกล้เคียงไม่มีผู้คน ไผ่ท่อนี้จะต้องมาจากที่ห่างไกล และยังมีพลังอันรุนแรงปานนี้ แสดงให้เห็น ผู้ชดจะต้องเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยม แต่คนผู้นี้ลอบเตือนภัยอย่างเร้นลับ มีจิตเจตนาไม่มุงร้ายแน่ คู่unkกอกคล้ายมีต้องไปใคร่ครวญคักดีศรีของท่านให้ลึกซึ้งไปนั้ก”

“ฮวยม่วย...”

วาก้าวเข้าคู้nพอเปล่งจากปาก เสียงควับอันแหลมคมได้ฝ่าอากาศมาอีกคราแล้ว

ครั้งนี้ แลเห็นถนัดชัดเจน เป็นสตรีอาภรณ์แดงที่อยู่ยอดเขาด้านตรงข้าม น้ำวเกาทัศน์ยิ่งเข้ามาในบริเวณโต๊ะอาหารอย่างรุนแรง

เมื่อลูกเกาทัศน์มาถึงเบื้องหน้า ผู้รับยังคงเป็นกัวเข้าคู้n แต่ครั้งนี้เกร็งกำลังไว้ในมือขวา ใช้สามนิ้วรับเอาไว้อย่างหักหาญ

ก็เง็กฮวยเห็นสตรีอาภรณ์แดงที่บนยอดเขาตรงข้ามก็จำได้ นางคือ อั้งเอ็งหญิงรับใช้คู้ใจของเปี้ยชิมเทียนนึ่งฮวยยู่มั่ง จึงได้เกร็งลมปราณร้องไป

“อั้งเอ็งเข้ามา เรามีวจากถามเจ้า”

มิดาคอ อั้งเอ็งเมื่อได้ยินแล้วถึงกับโบกมือคล้ายดังยังกริ่งเกรงเรื่องอันใดอยู่ และรีบถลันกายหลบไปอีกด้วย

กัวเข้าคู้nยื่นเกาทัศน์ในมือให้ก็เง็กฮวยพลาংกล่าว

“ฮวยม่วยโปรดดู บนดอกเกาทัศน์ยังมีจดหมายผูกอยู่ฉบับหนึ่ง เป็นฮวยยู่มั่งเจ้เจ้เขียนให้ท่านกระมัง ?”

ก็เง็กฮวยเมื่อคลือออกอ่านแล้ว ต้องถอนใจยาวกล่าวว่า

“จดหมายฉบับนี้ เป็นหญิงรับใช้คู้ใจของฮวยยู่มั่งเจ้เจ้เขียนให้ข้าพเจ้าเอง นางว่า มิเพียงฮวยยู่มั่งเจ้เจ้มิได้กลับเลาะฮู้nก็กเท่านั้น กระทั่งนางยังถูกคนลอบคุมเชิงไว้ มิอาจพบกันในที่นี้ได้”

กัวเข้าคู้nตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนั้ก รีบถามไป

“เยี่ยงนี้ก็ประหลาดแล้ว ในเมื่อฮวยยู่มั่งมิได้กลับหุบเขา ร่องรอยนางจะอยู่ที่ใดแน่ ?”

“ความนัยของเรื่องราว น่ากลัวซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง จนผู้คนไม่มี

ปัญญาหยั่งคำนวณ นับเป็นเรื่องที่คนลึกลับลอบซัดปล่องไฟเมื่อครู่มาว่ากล่าว ก็ต้องมีความพิสดารจนไม่อาจคาดคิดทีเดียว”

“ช่วยม่วยหมายความว่า พลังฝีมือของคนลึกลับผู้นั้นสูงจนไม่อาจคำนวณ ? หรือว่า...”

“ข้าพเจ้าหมายถึงคำเตือนภัยบนปล่องไฟ ประหลาดพิกลจนผู้คนยากจะเชื่อ”

“ช่วยม่วย ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว คำเตือนที่มีมาจะต้องมีเค้ามูลอ้างอิง ไฉนจึงว่ายากจะเชื่อ ?”

“คุณกอกอ ท่านมีความเห็น มหันตภัยร้ายแรงที่ว่า อาจเกิดจากแห่งหนใด ?”

“นี่ยังต้องคาดเดา ย่อมเป็นพวกเลาะฮั่นก้ำจะมาลอบจู่โจมใส่พวกเราในตอนสนธยารวันพรุ่ง”

“คุณกอกอมีใชนัดหมายกับพวกงูยซาไท้ไต้วบ้อมั่ง อีกสามวันให้หลังไป เผชิญกันโนเลาะฮั่นก้ำ ?”

“ข้าพเจ้าเฝ้านัดหมายกับพวกมันไว้อีกสามวัน แต่พวกมันมาลงมือจู่โจม ก่อนกำหนดนัด ก็มีใช้เป็นเรื่องผิดคาดหมายอย่างไร”

ก็เง็กฮวยสายหน้ากล่าวซ้ำ ๆ

“เรื่องนี้จึงนับเป็นผิดคาดหมายเกินไป เนื่องเพราะกฎต่าง ๆ ภายในเลาะฮั่นก้ำ ส่วนมากตราขึ้นตามประเพณีของชาวแม้ว มิว่าจะเป็นความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่เพียงใด หากกำหนดนัดหมายของทั้งสองฝ่ายยังไม่ถึง ห้ามมิให้ก่อการรังควานต่อฝ่ายตรงข้ามก่อนกำหนดเป็นเด็ดขาด คุณกอกอโปรดคิดดูภายในสภาพการณ์เยี่ยงนี้ หากสนธยารวันพรุ่งนี้มหันตภัยเกิดขึ้นจริง ศัตรูผู้มาจะเป็นพวกงูยซาไท้ไต้วบ้อมั่งได้จริงหรือไม่ ?”

บทที่ 20

เชื้อพิษดอกท้อ

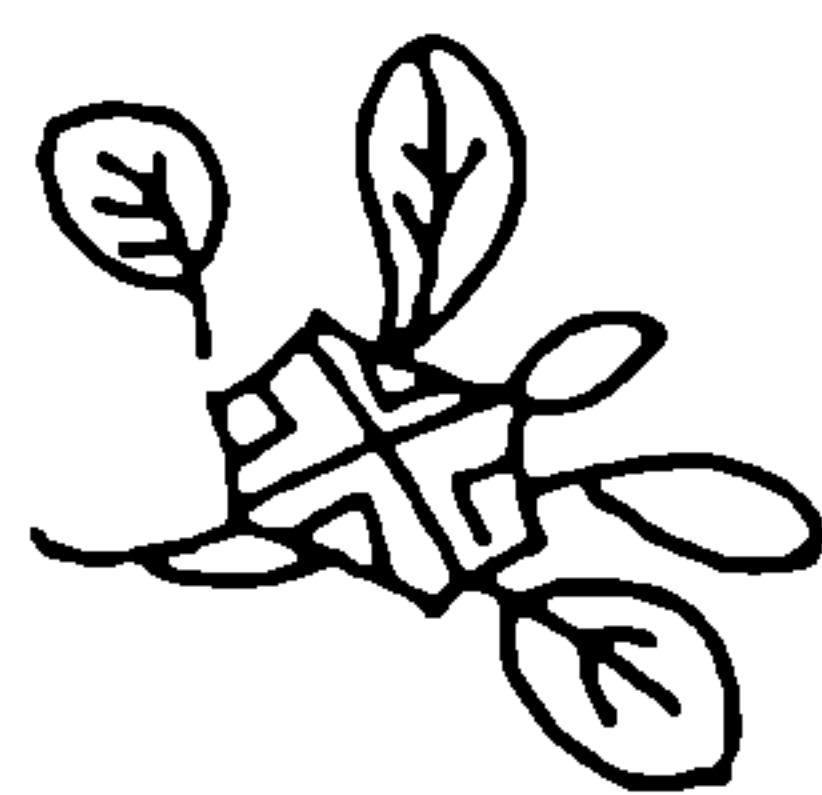

เมื่อแก้วเซาคุ่นถูกก็เง็กฮวยเตือนสติเช่นนั้น จึงได้นึกถึง
ประเพณีที่พิกุลพิสดารของชาวแม้วมาได้ ต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ตามการกล่าวเยี่ยงนี้ของฮวยม่วย นับว่าเป็นเรื่องที่น่า
สงสัยจริง ๆ แล้ว พอหลังเที่ยงวันรุ่งขึ้น พวกเราก็เพิ่มการ
ระมัดระวังให้เข้มแข็ง ดูคำเตือนภัยในปล่องไม้ไผ่จะศักดิ์สิทธิ์
จริงหรือไม่ ? และศัตรูผู้มาเป็นใครกัน ?”

เมื่อตกลงได้แล้ว ก็พากันแยกย้ายออกไปพักผ่อน

แก้วเซาคุ่นตอนนี้มีศักดิ์เป็นอยู่เบ๊ตักเล้งตั้ง ย่อมยังคงเข้า
นอนร่วมเตียงกับก็เง็กฮวย

ราตรีผ่านพ้นไปโดยสงบจวบจนสว่าง แก้วเซาคุ่นลืมตา
มาเห็นก็เง็กฮวยนอนขดอยู่ในอ้อมอกตนดังลูกแมวตัวน้อย จึง
จูบแก้มนางเบา ๆ กระซิบขึ้นว่า

“ช่วยม่วย ท่านตื่นแล้วหรือไร ? พวกเราควรรีบตื่นแต่เช้า เนื่องจากไก่ชวงชวกตัวกอนั้นมีปากอันแหลมคมดุร้าย ไม่เคยยอมปรานีแก่ผู้ใด อย่าให้กลายเป็นจุดอ่อนถูกท่านหัวร่อเย้ยหยัน...”

วากัวเซาคุ่นไม่ทันจบคำ ก็เง็กฮวยก็ลืมหามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้าตื่นนานแล้ว แต่เห็นใจท่านที่เมื่อก่อนต่อสู้กับศัตรู กล้าแข็งบนผาตัวฮิมเนี้ยมาหลายคน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเกินไป จึงไม่รบกวนให้ท่านต้องตื่นมา เพื่อจะได้พักผ่อนอีกสักครู่หนึ่ง”

กัวเซาคุ่นลงจากเตียงพลาংล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ช่วยม่วย การต่อสู้ของเมื่อค่านาน ไม่นับเป็นเรื่องสำคัญอย่างไรเลย ข้าพเจ้ากลับรู้สึก ปลั่งไฟที่คนเล็กกลับยิ่งมาเตือนภัยนั้น ต้องมิใช่ไร้เค้ามูลแน่นอน พลบค่ำวันนี้พวกเราจะต้องระมัดระวังให้ตื่นตัว พวกเราที่มีวิชาฝีมือ มีรู้สึกเกรงกลัวอย่างไรก็จริง แต่ชาวเผ่าทั้งเผ่าจะต้องได้รับการพิทักษ์คุ้มครองไว้”

“คุ่นกอกอวางใจ นับแต่เมื่อค่านาน ข้าพเจ้าก็ได้ลอบสั่งให้มือดีของเผ่าลาดตระเวนตามจุดต่าง ๆ โดยเข้มงวดกวาดขันกว่าเดิม หากมีลมพัดใบไม้ไหว (ผิดปกติ) แห่งใด ส่งพิราบสื่อสารมารายงานทันที”

กัวเซาคุ่นพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ ปลดดาบเขี่ยมะมั่งช่วยฮ่วยตอที่อ่อนระทวยราวเป็นกำมะหยี่ออกจากเอว ยื่นให้แก่เง็กฮวย

เง็กฮวยรับแล้วถามอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอหมายความว่าอย่างไร ? หรือเห็นในตึกเล้งตั้งของข้าพเจ้าไม่มีความหมายดี จึงกำนัลดาบเล่มนี้ให้ข้าพเจ้า ?”

กัวเซาคุ่นได้บอกเรื่องที่เกาเล่าตึกฮูอาวเอี้ยงฮี้ได้ดาบแม้วอาบยาพิษห้าเล่มนี้แล้วก่อตั้งสำนักโจ้วตอผ่ายขึ้น และยังอธิบายประกายดาบของดาบพิษทั้งห้าให้แก่เง็กฮวยโดยละเอียด สุดท้ายตบปานางพลาংล่าว

“เล้งเล้งเกี่ยมของข้าพเจ้า ไก่ชวงชวกตัวกอได้คืนมาให้แล้ว เขี่ยมะมั่งช่วยฮ่วยตอเล่มนี้โยมิใช่พอดีกำนัลให้ช่วยม่วย เตรียมใช้ในยามเผชิญกับศัตรูกล้าแข็ง”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะอย่างย้้มแย้ม พลิกดาบสีแดงเล่นอยู่ครู่หนึ่ง จึงจะ
ม้วนไว้กับเอว แต่ก้าวเข้าคั่นพลันขมวดคิ้วยื่นมือกล่าว

“ฮวยม่วย คีนดาบให้ข้าพเจ้า”

ก็เง็กฮวยเหลือบมองด้วยความสงสัย แสร้งสะบัดเสียงกล่าว

“คั่นกอกอท่านเป็นไร เกิดเสียดายแล้ว ? ท่านกำนัลดาบเล่มนี้แก่
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะกำนัลมิดแก่ท่านเล่มหนึ่งด้วย”

ก้าวเข้าคั่นรับดาบมา แล้วพ้นไปที่เอวพลาตอบอย่างย้้มแย้ม

“ฮวยม่วย ข้าพเจ้ามิใช่เสียดายไม่ยอมกำนัลให้ท่าน แต่เนื่องเพราะ
พลันนิกได้ เชียะมั่งฮ่วยฮ่วยตอเล่มนี้ หนึ่ง เพียงสะกิดโลหิตไหล จะปลิด
ชีวิตผู้คนตายทันที นับว่าอำมหิตเหลือร้าย สอง เนื่องเพราะเป็นของวิเศษ
ประจำสำนักไ้วตอผ่าย ผู้ถือดาบนี้ยากยิ่งจะหลบหลีกจากเรื่องยุ่งยากรำคาญ
ไม่เหมาะสมต่อการกำนัลให้ท่าน”

หยุดเล็กน้อย ปลดกระบี่เล่งเล้งเกี่ยมออกจากหลัง ประคองให้เง็ก
ฮวยพลาตอกล่าว

“เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงใช้กระบี่มาแลกดาบ เก็บเชียะมั่ง-
ฮ่วยฮ่วยตอไว้ต่อต้านศัตรูกล้าแข็งเอง ส่วนกระบี่เล่งเล้งเกี่ยมเล่มนี้ กำนัลแก่
ฮวยม่วยแทน”

ก็เง็กฮวยรับเล่งเล้งเกี่ยมมาดูโดยละเอียด ชั่วครู่ก็เขว่นไว้กับตัวโดยไม่
เกรงใจ กล่าวด้วยความปีติยินดี

“คั่นกอกอ ต้องขอบคุณท่านมากแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเล่งเล้งเกี่ยมเล่มนี้
ยังมีคุณค่าสูงกว่าเชียะมั่งฮ่วยฮ่วยตอมานัก”

“เล่มหนึ่งเป็นอาวุธโบราณอันวิเศษสุด เล่มหนึ่งเป็นดาบพิฆาที่อำมหิตชั่ว
ร้าย หากคำนวณอาณาภาพการเอาชัยศัตรู เชียะมั่งฮ่วยฮ่วยตอเข้มแข็งกว่าบ้าง
แต่เล่งเล้งเกี่ยมที่ไม่มีอาถรรพณ์ชั่วร้ายอำมหิต สืบสาวถึงธาตุแท้ ย่อมสูงส่ง
กว่าเชียะมั่งฮ่วยฮ่วยตอมานัก และก็เป็นอาวุธที่นักสู้ผู้มีคุณธรรมเหมาะ
สมใช้”

ก็เง็กฮวยเดินไปที่ผนัง เปิดช่องลับออกแล้วล้วงมิดสั้นยาวประมาณ

แปดเก้านิ้วออกมาเล่มหนึ่ง ก้าวเข้าคู้้นเมื่อจับตามอง ต้องร้องชมเป็นมิดที่สร้างด้วยฝีมืองามประณีตยิ่ง ก็เง็กฮวยยื่นมิดสั้นให้ก้าวเข้าคู้้นแล้วกล่าว

“คู้้นกอกอ นี่คือมิดสั้นที่ข้าพเจ้าเมื่อครู่บอกจะกำนัลให้ท่าน ท่านชักออกจากฝักมาดู ยังรู้จักว่าสร้างขึ้นจากวัตถุธาตุใดหรือไม่ ?”

ก้าวเข้าคู้้นทะนงตัวว่ามีความรอบรู้ลึกซึ้งกว้างขวาง และยังเรียนตำราอาวุธต่าง ๆ ของประวัติศาสตร์มาจนแตกฉาน จึงชักมิดสั้นออกมาเพื่อต้องการพิสูจน์ดูเป็นอาวุธอันเลิศพิสดารเยี่ยงไร ตนคงจะรู้จักบ้างเป็นแน่ ไม่ถึงกับถูกก็เง็กฮวยสอบจนหมดปัญญา

เมื่อได้คิดจึงชักมิดสั้นออกจากฝัก แต่พลันสะท้อนขึ้นเชือกใหญ่ เนื่องจากเพราะรังสีของมิดสั้นเย็นยะเยียบจับใจ แต่ประกายกลับไม่มีแม่สัคน้อยนิด ตัวมิดยังเป็นสีเหลืองคล้ำ มิดกลายเป็นมิดที่สร้างจากโลหะใด ๆ

ก้าวเข้าคู้้นหน้าแดงระเรื่อ เนื่องจากไม่รู้จักมิดสั้นเล่มนี้เลย เมื่อลองสะบัดเบา ๆ ถึงกับกรีดผนังถ้ำจนเป็นร่องลึก นับว่ามีความคมเหนือกว่าเขี้ยวมังกรช่วยช่วยต่อและเล่งเล้งเทียมมากมายหลายเท่านัก

ก้าวเข้าคู้้นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง งอนิ้วติดดู มิดสั้นถึงกับไม่มีเสียงดังกังวานเยี่ยงอาวุธวิเศษใด ๆ กลับดังทึบ ๆ ดุจดังเป็นดีดไส้ศิลา

ก็เง็กฮวยจับตามองพลาตตามอย่างยื้มแย้ม ว่ารู้จักธาตุของมิดสั้นเล่มนี้หรือไม่ ก้าวเข้าคู้้นตอบปฏิเสธด้วยความละอาย และสันนิษฐาน มิดสั้นคล้ายดังสร้างมาจากศิลา

ก็เง็กฮวยยอมรับว่าก้าวเข้าคู้้นทายถูกครึ่งหนึ่ง แต่ก้าวเข้าคู้้นกลับยิ่งสงสัย มิดสั้นที่สร้างขึ้นจากศิลา ไฉนมีความคมกริบถึงปานนี้ ก็เง็กฮวยจึงบอก มิดสั้นเล่มนี้มีตำนานอันตื่นเต้น และเป็นประวัติศาสตร์นานหลายร้อยปีแล้วด้วย นางสั่งให้ก้าวเข้าคู้้นนั่งก่อน จึงจะเล่าเรื่องราวของมิดสั้นนี้ให้ฟัง

ก้าวเข้าคู้้นนั่งรับฟังโดยสงบ ก็เง็กฮวยก็ได้เล่าตำนานมิดสั้นนี้ให้ฟัง

เมื่อหลายร้อยปีก่อน สถานที่นี้ยังมีนามซังลี่แจ๋ (หมู่บ้านสองพิสดาร) และก็เรียกตึกเล้งตั่ง (ที่อยู่ของมังกรพิษ)

เนื่องจากเพราะบนผาเหนือหุบเขาของแม่วเผ่านี้ มีของพิสดารอยู่สอง

ประการ หนึ่ง เป็นกระบี่ศิลายาวประมาณสามเชียว ที่ตั้งชูทำห้องฟ้ามานานปี ส่วนอีกหนึ่งเป็นดอกไม้ที่แต่ละหกสิบปีจะบานดอกหนึ่ง มีลักษณะคล้ายร่วม ส่วนผลของมันกลับคล้ายร่างมนุษย์ ดังนั้น จึงเรียกเป็นหมู่บ้านสองพิสดาร แต่ชาวเผ่าที่มลายในเรืองภูตผีเทพเจ้า มีแต่กราบไหว้บูชาโดยมิเคยปลิดลง มาลองลิ้มรสดู

อีกกระยะหนึ่ง มิทราบไปมีมังกรร้ายมาจากที่ใดตัวหนึ่ง อยู่อาศัยใน แอ่งลึกใต้ผาของซังลี้แจ๋ แต่ละชั้นแรมต้องใช้คนเป็น ๆ โยนลงไปเช่นสังเว ยมัน มิเช่นนั้นน้ำในแอ่งจะเอ่อล้นจนกลายเป็นอุทกภัย ทำลายชีวิตเผ่าในเผ่า ไปมากมาย

เหตุการณ์เยี่ยงนั้นเป็นไปอยู่นานปี บังเอิญมีชายชราคิ้วเคราขาวโพลง มา บอกว่ามีปัญญากำจัดมังกรพิษตัวนั้น แต่หากกำจัดมังกรพิษได้ ผลไม้ พิสดารและกระบี่ศิลาจะต้องสาบสูญไปจากดินแดนนี้ พวกเผ่าอาวโสเมื่อ ปรีกกากันแล้ว ย่อมยินดียิ่งกว่าให้มีมังกรคอยมากินคนมากนัก

ตอนนั้น พอดีเป็นปีที่บุปผาประหลาดบาน ชายชราจึงได้ใช้ผลจาก บุปผานั้นเป็นเหยื่อ ก่ียวอยู่บนตะขอเหล็กมหึมา หย่อนลงไปตกมังกรพิษ ภายในแอ่งน้ำลึก ในที่สุด สามารถตกมังกรเขาเดี่ยวตัวนั้นขึ้นมาตากแดดตาย ทิ้งเป็นไป

หลังจากต้นไม้ประหลาดถูกปลิดผลที่คล้ายคนลงจากต้นแล้ว ก็เหี่ยวแห้งตายไปเอง ส่วนกระบี่ศิลาพลันหักกลางลงมาโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่เผ่า อาวโสในเผ่า เมื่อเห็นกำจัดมังกรร้ายไปได้ ย่อมมีความตื่นตันทนบุญคุณของชาย ชราคิ้วขาวโพลงมากนัก ตั้งใจจะสมนาคุณด้วยของวิเศษหลายสิ่ง แต่ชายชรา กลับต้องการเขาเดี่ยวของมังกร และอีกครึ่งหนึ่งของกระบี่ศิลาเท่านั้น และยัง ขออาศัยอยู่ชั่วคราว โดยบอกว่า ในกระบี่ศิลามีธาตุศิลาที่เลิศพิสดาร พอ จะร่วมหลอมกับเขามังกร ให้เป็นมีดสั้นซึ่งมีความคมกริบที่สุดของแผ่นดิน

พวกเผ่าอาวโสย่อมยินยอมตามคำขอร้อง แต่ทว่า หลังจากชายชรา เข้าไปในถ้ำเป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังไม่ออกมา พวกเผ่าอาวโสรออยู่นานวัน จึงพากันเข้าไปดูด้วยความตื่นเต้นสงสัย กลับเห็นชายชราผู้นั้นถือมีดสั้นเล่มนี้ นั่ง

ตายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

กัวเซาคุ่นจวบจนตอนนี้จึงทราบ มิดสันได้สร้างขึ้นจากเขามังกรร้ายและธาตุศิลาอันเยียมยอด มิน่าเล่า จึงได้มีความคมกริบเหนือกว่ามิดกระบี่ทั้งหลาย เมื่อนึกตอนนี้ พลันเลิกคิ้วร้องขึ้น

“ดาบгимมั่งบัวนตักตอที่อาวเอี้ยงอีใช้เป็นอาวุธประจำตัวมัน มีความคมกริบชั่วร้ายสุดเปรียบประมาณ มิทราบสามารถทนทานความคมของมิดสันพิสดารนี้ได้หรือไม่ ?”

“คุ่นกอกอ ความคิดเยี่ยงนี้ของท่าน พอจะยืนยันให้แน่แก้ไขได้ง่ายดายยิ่ง”

“ช่วยม่วยต้องการจะให้ทดลองกับดาบเขียะมั่งช่วยช่วยต่อเล่มนี้ กระมัง ?”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม กัวเซาคุ่นจึงปลดดาบเขียะมั่งช่วยช่วยตอออกมา ใช้ปลายมิดสันกรีดไปบนสันดาบเบา ๆ ปรากฏว่า สันดาบเขียะมั่งช่วยช่วยตอถึงกับเป็นรอยตำหนิขึ้นเล็กน้อยทันที กัวเซาคุ่นต้องร้องด้วยความลึงโลดยินดี

“มิดสันเล่มนี้นับว่ามีความคมกริบอย่างยิ่งจริง ๆ หากเกร็งกำลังภายในเข้าไป ฟันอย่างดุตันโดยกะทันหัน อาจบางที่สามารถทำลายгимมั่งบัวนตักตอของอาวเอี้ยงอีได้”

“ในเมื่อคุ่นกอกอรักพอใจมัน ก็ตั้งนามให้มันสักชื่อหนึ่งเป็นไร ?”

กัวเซาคุ่นจึงได้ตั้งนามมิดสันนี้เป็นเจียะเล้งบี (มิดสันมังกรหิน) ก็เง็กฮวยรู้สึกเป็นชื่อที่เหมาะสมยิ่ง จึงร้องชมว่า วิเศษ วิเศษอยู่หลายคำ

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงปักไธซึ่งเทาไถ่ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา ขึ้นที่ปากถ้ำ แล้วกล่าว

“กัวเล่าตี กิกงจู ท่านสองสามีภรรยานอนสายจนปานนี้แล้วยังไม่เปิดประตู ยังส่งเสียงวิเศษไป วิเศษมา...”

กัวเซาคุ่นหน้าแดงฉานทันที รีบลุกไปเปิดประตูไถ่ฮวงซวกก้าวอาด ๆ เข้ามา กัวเซาคุ่นรีบถามกลบเกลื่อน

“ไ้ตัวกอ ฟังท่านว่าดังนี้ หรือท่านตื่นมานานแล้ว ?”

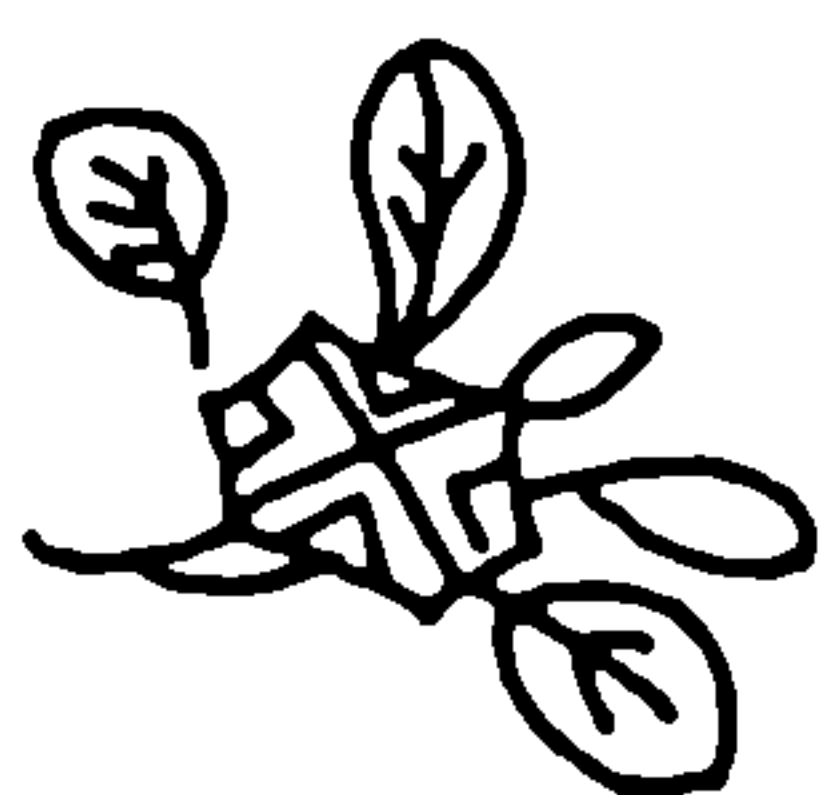
ไ้ฮวงชวบอกมิเพียงตื่นเท่านั้น ยังเดินทางไปกลับอีกร่วมร้อยลิเสียด้วย ก็เง็กฮวยจึงเป็นฝ่ายถามสาเหตุ ไ้ฮวงชวว่า ไปเพื่อเยี่ยมสหายเก่าผู้หนึ่ง โดยมีความตั้งใจชักชวนให้มาช่วยเสริมกำลังการไปทำลายเลาะฮั่นก้าครานี้ แต่โชคร้าย สหายเก่าผู้นั้นได้ตายไปเสียแล้ว

เมื่อถามไปจึงได้ความ สหายเก่าของไ้ฮวงชวผู้นั้นมีนามเซียไ้วหงอ ฉายาอั้งลิ้วเล่าหนั่ง (ผู้เฒ่าหลิวแดง) ปลีกตัวจากความลับสนของแผ่นดินตงจ้วน มาอยู่อาศัยในดินแดนชาวแม้ว มีวิชาการแพทย์อันเปรี๊ยะปราดสามารถ ช่วยชีวิตชาวแม้วไว้เป็นจำนวนไม่น้อย ได้รับความเคารพเทิดทูนจากแม้วทุกเผ่าในภูเขาเอี้ยยั้งซัว

ก็เง็กฮวยยังว่า นางก็รู้จักอั้งลิ้วเล่าหนั่งผู้นี้ดี เมื่อทราบข่าวว่าชายชรา มีภัย นางรีบดั้นด้นไปหมายช่วยเหลือ แต่ไม่ทันท่วงที เห็นชายชราตายอยู่ในกระท่อมอาศัยก่อนแล้ว จึงได้สร้างฮวงซุ้ยสวยงามให้ และนางยังว่า อั้งลิ้วเล่าหนั่งตายอยู่กับฝีมือเล็งเจ็งเล็งเต๋าของเลาะฮั่นก้า ที่ร่วมกำลังกันเข้ากลุ่มรุมฆ่าตาย

สาเหตุที่ถูกฆ่านี้ฟังว่า สองมังกรมีเรื่องวิววนต่อผู้เฒ่าอั้งลิ้วเล่าหนั่ง แต่ได้รับการปฏิเสธมิยินยอม จึงเกิดความอามหิตจนรุมฆ่าตายไป

เมื่อบอกเล่าเรื่องราวทั้งหลายแล้ว ทั้งมวลจึงนั่งดื่มกินสนทนารอคอยเวลาพลบค่ำ เพื่อยืนยันภัยที่มีผู้ลึกลับเตือนมาจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ?

สนธยาจนอาทิตย์ใกล้จะลาลับแล้ว แต่ยังไม่เห็นมีความผิดปกติอย่างใดเกิดขึ้น ตอนนั้นต่างเข้าใจว่าไม่มีภัยใด ๆ แน่แล้ว หรือเป็นการเตือนด้วยอภุศลจิตคิดหยอกล้อเท่านั้น ?

ในทันใด ก้าวเซาคันชีไปที่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือแล้วถามต่อกีเง็กฮวย

“ฮวยม่วย ที่หลังผาสูงแห่งนั้นเป็นสถานที่ใด ? ไฉนจึงมีควันสีแดงจาง ๆ ลอยขึ้นมาช้า ๆ ?”

ก็เง็กฮวยมองตามปลายนิ้วไป พอเห็นก็ต้องร้องด้วยความตระหนก

“แย่แล้ว แย่แล้ว นั่นคือกวนอิมไว้ ไฉนพลันมีท้อฮวยเจี๋ย (เชื้อพิษดอกท้อ) ลอยขึ้นมาโดยกะทันหันได้ ? !”

เชียวเง็กก็ตระหนกจนหน้าถอดสี รีบวิ่งไปถ่ายถอดคำสั่ง ให้บรรดาชาวแม้วในบริเวณนั้น รีบสกัดลมหายใจหลบหนีไปโดยด่วน

แต่ตอนนั้น เป็นเวลาลมตะวันตกเฉียงเหนือโชยพัด ควันสีแดงอ่อน ๆ หลังจากลอยขึ้นหลังหน้าผาแล้วแผ่กระจายไปตามสายลม ลงมาในหุบเขาตึกเล้งตั้งที่พวกเง็กฮวยอยู่อาศัยอย่างรวดเร็ว

เง็กฮวยวิตกกังวลจนหน้าถอดสี ร้องบอกกับกัวเซ้าคุ่น

“คุ่นกอกอ พวกเราต่างมีอะหุกตัวจู่อยู่กับมือไม้กลัวท้อฮวยเจี๋ยอย่างไร ท่านรีบไปที่หลังผากวนอิมไว้ ดูเป็นผู้ใดจงใจมาปล่อยพิษนี้ ส่วนข้าพเจ้าจะพยายามช่วยผู้โชคดีรอดจากพิษจนสุดความสามารถ”

กัวเซ้าคุ่นรีบพุ่งปราดขึ้นไปบนผากวนอิมไว้อย่างเร่งร้อน และยังร้องสั่งให้คอยพิทักษ์ไถ่ดวงซวกโดยรัดกุมด้วย

แต่ไถ่ดวงซวกกลับล้วงยาเม็ดมาซุกไว้ในรูจมูกพลางโบกมือกล่าว

“กีกงจู ท่านมิต้องกังวลใจแทนเรา และมิต้องกลัวความร้ายกาจของเชื้อพิษท้อฮวยเจี๋ยนี้ รีบออกคำสั่งให้คนเตรียมน้ำสะอาดสองถัง เราประกันว่าต้องช่วยพวกมันให้พ้นภัยได้เด็ดขาด”

ขณะนั้น เบื้องล่างของผาถูกพิษครอบคลุมจนอบอวล มีแม้วจำนวนไม่น้อยที่สลบไสลไปกับพิษอันร้ายกาจนี้ เง็กฮวยทั้งแตกตื่นทั้งกระวนกระวาย ทั้งตื่นเต้นยินดี นางรีบถามต่อไถ่ดวงซวก

“ไถ่ตัวกอ ท่านถึงกับแตกฉานเชี่ยวชาญในการแพทย์ สามารถช่วยขจัดพิษร้ายกาจที่ยากจะรักษาพยาบาลนี้ได้ ?”

ไถ่ดวงซวกโบกมือกล่าว

“เราเป็นเพียงขโมยที่ต่ำทรามเท่านั้น มิใช่แพทย์ฝีมือเยี่ยมจิตใจการุณย์ แต่เป็นสหายรักนามจูเตียกฮั่วม...”

เง็กฮวยยินดีเป็นอย่างยิ่งนัก เนื่องจากนางก็รู้จักเกียรติคุณของจูเตียก-

ฮั้วม ไก่ฮวงชวักยังว่า มาครานี้ได้ยาขจัดพิษของจูเตียกฮั้วมหลายเม็ด เพียงละลายสามเม็ดลงในน้ำสะอาดสองสามถัง ก็สามารถช่วยชีวิตพวกแมวได้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยคน

ก็เง็กฮวยคลายความกังวลทันที นางรีบสั่งให้คนเตรียมน้ำ เพื่อไก่ฮวงชวักละลายยาช่วยชีวิตแมวในเผ่า

ส่วนกัวเซ้าคุ่นเมื่อเร่งรีบไปบนผากวนอิมไ้ เนื่องจากในมือกำอะหุกตัวจู ในจุมูกยังพยายามป้องกันเชื้อพิษ ย่อมไม่กลัวท้อฮวยเจี้ยงอย่างไรฝ่าเข้าไปในม่านควันสีแดงระเรื่อ ดูเป็นผู้ใดมาประทุษร้าย ?

กัวเซ้าคุ่นพอถึงบนผากวนอิมไ้ ควันสีแดงไม่พลุ่งขึ้นอีกแล้ว คล้ายดั่งฝายตรงข้ามปล่อยหมดสิ้นแล้วก็ปาน กัวเซ้าคุ่นกลัวจะตรวจสาเหตุไม่ออก จึงรีบเร่งฝีเท้าโลดลี้วไปทางด้านหลังผา

ยังนับว่ามาได้ทันเวลา เพราะยังเห็นมีเงาร่างอันแคล่วคล่องสายหนึ่ง ถลันหลบไปในเงามืดของใต้ผา แต่กัวเซ้าคุ่นยังรู้สึกคุ้นตา เพียงมองปราดเดียวก็จำได้ มันคือกิมฮั้วอึกกั๊กก็ลา หนึ่งในสี่ปิศาจของเลาะฮุ้นก้า !

กัวเซ้าคุ่นเห็นก็ลาไปด้วยความรวดเร็วปานนั้น กอปรกับผากวนอิมไ้มีความสูงอย่างยิ่ง ทราบดีว่ามีอาจตามทันแน่แล้ว จึงย้อนกลับไปที่ตั้งเล็งตั้งดูชาวแมวในเผ่าจะถูกก็ลาประทุษร้ายบาดเจ็บล้มตายไปเท่าใดแน่ ?

จวบจนเมื่อทราบว่า ในตัวไก่ฮวงชวักมียาของจูเตียกฮั้วมติดมา และก็ใช้ช่วยชาวแมวจนปลอดภัยไปทุกคน กัวเซ้าคุ่นจึงคลายวิตกกังวล และบอกกับคนทั้งปวง การไปครานี้พบเห็นผู้ที่ปล่อยเชื้อพิษมาประทุษร้าย คือกิมฮั้วอึกกั๊กก็ลาของเลาะฮุ้นก้า

ก็เง็กฮวยยังไม่เชื่อ แต่กัวเซ้าคุ่นยืนยันเป็นจริงเป็นจัง เนื่องจากเห็นถนัดชัดตา ก็เง็กฮวยครุ่นคิดแล้วสิ้นศรัทธาถอนใจกล่าว

"ความคิดของก็ลานั้นว่าชั่วร้ายอำมหิตยิ่งแล้ว มันจัดหาท้อฮวยเจี้ยงอันมีพิษร้ายขึ้นซ่อนบนต้นลมปล่อยลงมาในหุบเขาเยี่ยงนี้ ชั่วเวลาลัดนิ้วมือเดียวต้องสามารถทำลายทุกชีวิตในตึกเล้งตั้งได้ง่ายดาย หากมิใช่พวกเรา รู้ตัวป้องกันไว้ก่อนโดยขึ้นยืนยามตามยอดผา และไก่ตัวกอยังมียาเม็ด

วิเศษของจุติยกช่วยมาช่วย นับว่าต้องเสียหายย่อยยับกันจริง ๆ”

ไก่อวชวกกล่าวขึ้นบ้าง

“เรื่องที่เร้นลับปานนี้ สมควรนอกจากก็ลาเองแล้ว ต้องไม่มีผู้อื่นทราบแน่ แต่คนที่ใช้ปล้องไฟเตือนภัย กลับไปทราบได้ไม่ผิดพลาดแม้สักน้อยนิดอย่างไร นับเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะเข้าใจได้จริง ๆ”

กัวเซาคุ่นหันถามก็เง็กฮวย

“ฮวยม่วย ฟังว่าเลาะฮุ้นก้าจูร้ายกาจอย่างยิ่ง สองมังกรสี่ปีศาจ แต่ละคนก็มีวิชาฝีมือไม่ต่ำ อย่างนั้นการไปเลาะฮุ้นก้าของพวกเราคราวนี้ แสดงว่าต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ ?”

“คำนวณตามขุมกำลัง พวกมันนับว่าเหนือกว่าพวกเราบ้าง กอปรกับเป็นการเข้าสู่ถ้ำเสือ มิว่าในด้านกาลเวลา สถานที่ กำลังคน ล้วนเป็นผลร้ายต่อพวกเราทั้งสิ้น”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ลาสมควรสงบใจรอพวกเราไปตกหลุมพรางมันอย่างเยือกเย็น ไยต้องหุ้มเทความลำบากยากเข็ญมาชิงลงมือล่วงหน้า เนื่องจากเพราะพฤติกรรมเยี่ยงนี้ของมัน แสดงว่าจงใจขัดขวางพวกเรา ไม่ให้เข้าไปที่หุบเขาเลาะฮุ้นก้าตามกำหนดนัด”

“นี่ก็เป็นปมที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ผู้มาทำร้ายคือตัวก็ลา แต่เมื่อคุ่นกอกอได้เห็นกับตา จึงยิ่งนับเป็นปริศนาที่ผู้คนยากจะขบคิดคำนวณจริง ๆ”

“พวกเราไม่ต้องคำนวณกันแล้ว โบราณมีว่าไว้ เป็นโชคยอมมิใช่เคราะห์ เป็นเคราะห์หลบไม่พ้น รอถึงวันกำหนดนัด ไปเผชิญกันในเลาะฮุ้นก้าก็ทราบต้นสายปลายเหตุเอง”

คนทั้งปวงจึงพากันผงกศีรษะเห็นพ้อง สงบใจรอคอยจนกระทั่งถึงกำหนดนัด กัวเซาคุ่น ไก่อวชวก ก็เง็กฮวย และเซียวเง็กทั้งสี่ พากันไปตามกำหนดนัดที่ผาตัวฮิมเนี้ย

ยังมีทันถึงตัวฮิมเนี้ย มีไฟอีกปล้องหนึ่งพุ่งออกมาจากป่าข้างทางเข้าใส่กัวเซาคุ่นดุจสายฟ้า กัวเซาคุ่นรวบมาดู เห็นบนปล้องไฟมีอักษรแปดตัวเขียนไว้

‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’

กัวเซาคุ่นใคร่ครวญเป็นนานยังไม่เข้าใจความนัย แต่ทราบว่ คนลึกลับที่ซ่อนตัวมีความยอดเยี่ยมเลิศล้ำและหวังดีต่อพวกตน จึงได้จำคำ ‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’ ไว้ขึ้นใจ

เมื่อถึงตัวฮัมเนี่ย เลาะฮั่นก้าได้ใช้ศิษย์ฝ่ายต้อนรับสองคน และค่างแข็งแรงอีกแปดตัวหามแคร่คานอ่อนमारอสี่แคร่ก่อนแล้ว

ก็เง็กฮวยขึ้นแคร่ได้ไม่นานก็ต้องขมวดคิ้วอุทานเบา ๆ กัวเซาคุ่นรับถาม

“ฮวยม่วย ท่านตระหนกในเรื่องใด ?”

“คุ่นกอกอ...”

ก็เง็กฮวยร้องได้เท่านั้นพลันฉุกใจคิด วาจาตนไม่บังควรให้ศิษย์เลาะฮั่นก้าได้ยิน จึงเปลี่ยนเป็นส่งเสียงทางลมปราณกล่าว

“คุ่นกอกอ มิทราบเรื่องราวจะยับเยินแน่หรือไม่ ? ในตึกเล้งตั้งของข้าพเจ้า มีสายลับศัตรูซุกซ่อนอยู่”

กัวเซาคุ่นตระหนกจนรีบใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวบ้าง

“ฮวยม่วย ท่านไหนพลันมีความรู้สึกเยี่ยงนี้เกิดขึ้น ?”

“หาก मैंฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบสภาพของพวกเรา ไหนเลยจะทราบจำนวนคนที่จะไปตามกำหนดนัดของฝ่ายเรา ใช้แคร่มารับไม่มากไม่น้อยจนพอดีปานนี้ ?”

“ถูกต้อง ! นับเป็นข้อพิรุทธประการหนึ่งที่ฝ่ายตรงข้ามมิทันขบคิด”

ก็เง็กฮวยขมวดคิ้วนี้วหน้า หันไปสั่งเชี้ยวเง็กด้วยเสียงทางลมปราณ

“เง็กม่วย เจ้าไม่ต้องไปเลาะฮั่นก้าแล้ว รีบหลบกลับไปที่พักเรา แฝงตัวสังเกตดู มีพวกทรยศทำการเคลื่อนไหวอย่างไร ลงมือกำจัดไว้ให้ทันเวลา ฝ่ายตรงข้ามต้องนึกไม่ถึงว่า พวกเราจะรู้ตัวเร็วเยี่ยงนี้ อาจบางทีพอจะกำจัดกวาดล้างได้อย่างผิดคาดหมายด้วย”

เมื่อสั่งจบความแล้วส่งเสียงให้หยุดหามแคร่ แล้วกล่าวต่อเชี้ยวเง็กเบา ๆ

“เง็กม่วย เราลืมนำอะหูกตัวจู่ของเราติดตัวมา เจ้ากลับไปนำให้เราแล้ว

เร่งรัดตามหลังไปเกิด"

กัวเช่าคุ่นเดาเจตนาของกิเง็กฮวยออก กลัวว่าหากเกิดมีศัตรูกล้าแข็ง เชี่ยวเง็กที่ลำพังตัวยากจะต้านทานได้ จึงปลดดาบเขี่ยะมั้งช่วยฮ้วยตอลอบส่งให้อีกเล่มหนึ่ง

ตอนนั้น คิษย์เลาะฮุ้นก้าที่นำทาง ได้ถามกิเง็กฮวยจะเหลือแคร่ไว้ให้ เชี่ยวเง็กนั่งแคร่หนึ่งหรือไม่ ? เชี่ยวเง็กโบกมือปฏิเสธ บอกว่านางคุ่นเคยกับ หุบเขาเลาะฮุ้นก็ก็ดี ไม่จำเป็นต้องมีคนนำทางหรือหามแคร่ให้ จากนั้น คารวะอำลาต่อกัวเช่าคุ่น กิเง็กฮวยและไ้ฮวงซวก แล้วย้อนกลับไปที่ตั้งเล้ง-ตั้งอีกครา

พวกกัวเช่าคุ่นจึงยังคงนั่งแคร่ของค่างใหญ่ มุ่งหน้าเข้าไปในหุบเขาเลาะฮุ้นก็

ค่างนี้มีพลกำลังอันเข้มแข็ง ฝีเท้ารวดเร็วแคล่วคล่อง พวกมันวิ่งจนทั้งผู้นำทางเป็นระยะไกล ถึงปากหุบเขาเลาะฮุ้นก็ได้รับรวดเร็ว

ในเลาะฮุ้นก็ มีจูชิมอ๊กกัวย่งซาไท้ เทียนก็อ๊กกัวยไ้วบ้อมมิ่ง กิมฮ้วง-อ๊กกัวยก็ลา และล้วยกงอ๊กกัวยอูเกียสี้คน ออกมารอต้อนรับอยู่ที่ปากหุบเขา

กิเง็กฮวยจะส่งเสียงสอบถามตำหนักก็ลา แต่เนื่องจากสองฝ่ายเพิ่งพบหน้า ยังมีหั่นบอกกล่าวเรื่องพิพาทบาดหมาง จึงถลึงจ้องแต่มันด้วยความขุ่นเคืองไปสองแวบ

ก็ลากล้วยคล้ายมีพิรุณในใจ มักแสรังเบือนสายตาหลบไป โดยไม่กล้าประสานสู่กัวเช่าคุ่นกับกิเง็กฮวยเลย

กัวเช่าคุ่นเห็นบนแขนมันยังคงมีห่วงทองอยู่เจ็ดห่วง ที่เอวก็มีดาบแผ้วเล่มหนึ่ง จึงรู้สึกตื่นเต้นสงสัยไม่น้อย

สี่ปีศาจเลาะฮุ้นพาพวกกัวเช่าคุ่นเข้าไปนั่งภายในตึกกริมน้ำหลังหนึ่ง

ตึกกริมน้ำนี้มีทิวทัศน์สวยงามยิ่ง ปลูกสร้างอยู่ที่ริมบึงน้ำใส ด้านหลังเป็นผาสูงชันเสียดฟ้า ขวามือเป็นป่าทึบ ด้านซ้ายเป็นน้ำตกโกรกไหล ภายในบึงยังมีแพกว้างขวางยี่สิบกว่าวาอยู่แพหนึ่ง คล้ายจงใจสร้างไว้เป็นสนามประลองฝีมือ

กัวเซาคุ่นจำคำเตือนของปล้องไม้ไผ่ที่สอง พบปาเข้าปา พบกลองตี
กลอง จึงได้จับตามองปาที่บทางขวามือของตึกgrimน้ำอีกเป็นพิเศษ
เมื่อทั้งสองต่างเข้านั่งเรียบร้อยแล้ว ก็เง็กฮวยก็ได้กล่าวถามงุ่ยซาให้
“งุ่ยเล่าตัว ก้าจูของท่านอยู่ที่ใด ? อนุญาตให้พวกเราเข้าพบหรือไม่ ?”
งุ่ยซาให้ตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ก้าจูมีกิจสำคัญออกไปยังไม่กลับมา มิเช่นนั้น ไหนเลยจะมีเหตุผลมิ
ให้กีกงจูพบได้ ?”

กัวเซาคุ่นตาลูกวาว ยิ้มพลาংกล่าวบ้าง

“มาตราว่าเลาะฮั่นก้าจูไม่อยู่ แต่ยังมีเล้งเจ้งเล้งเต๋าและเปียซิมเทียนหนึ่ง-
ฮวยอยู่มั่งเล่า ?”

ไต้วบ้อมั่งแค่นหัวร่อกล่าวสวนคำ

“สหายแซ่กัวไม่ต้องรุ่มร้อนใจ บุคคลสำคัญในเลาะฮั่นก้าแบ่งออกเป็นสี่
อันดับ อันดับหนึ่งคือก้าจูของพวกเรา อันดับสองคือเปียซิมเทียนหนึ่ง อันดับ
สามคือเล้งเจ้งเล้งเต๋า อันดับสี่ก็คือพวกเราเลาะฮั่นซี้ก๊วย ท่านเพียงสามารถ
มีชัยเราพี่น้องทั้งสี่ ย่อมต้องมีบุคคลอันดับสามออกมาพบกับท่านเอง”

กัวเซาคุ่นหัวร่อหยามแล้วกล่าว

“ความสามารถอันสูงส่งของเลาะฮั่นซี้ก๊วย กัวเซาคุ่นน่าจะกลัวรับทราบมา
ทุกคนแล้ว”

ไต้วบ้อมั่งหน้าร้อนผะผ่าวทันที แต่แสรังทำท่าคล้ายไม่แยแสสนใจ
หัวร่อฮา ฮา พลาংกล่าว

“การพบพานในวันนี้ผิดกับบนผาตัวฮั่มเนี้ยอยู่บ้าง หากสหายแซ่กัว
เข้าใจว่าฝีมือพวกเรามีเท่านั้น ออกจะเป็นการดูแคลนบุคคลในเลาะฮั่นก้ามาก
อยู่”

ไม่ทันจบคำ พลันมีทหารก้วยสิบสองสิบสามปีในอาภรณ์เขียวผู้หนึ่ง
ประคองธงสามเหลี่ยมสีแดงผืนเล็กเดินอาด ๆ เข้ามาในตัวตึก

เลาะฮั่นซี้ก๊วยเมื่อเห็น ต่างหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย พากันมุดลูกขึ้นยืน
สำรวจด้วยที่ท่านอบน้อม

ทารกชุดเขียวผู้นั้น ยกธงแดงที่ประคองในมือขึ้นชูเหนือศีรษะ เดิน
อาด ๆ เข้านั่งในระหว่างกลางด้วยที่ทำโอ้อ่าโอหัง

เลาะชั้นซี่ก๊วยน้อมกายคารวะต่อทารกน้อย งุ่มซาให้เป็นผู้หันกล่าวกับ
ก็เง็กฮวย

“ก๊ิงจูโปรดดู ก้าจูพวกเราแม้มีกิจออกจากสำนักไป แต่ยังคงใช้คน
สนิทนำธงอาณาสีทึบมาควบคุมการต่อสู้ครั้งนี้ด้วย”

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“ในเมื่อมีธงอาณาสีทึบเลาะชั้นก้าจูมาควบคุมการต่อสู้ อย่างนั้น ก็เง็กฮวยมี
เรื่องหนึ่งคิดเรียนถามให้ทราบไว้”

งุ่มซาให้ขมวดคิ้วมิทันตอบ ทารกชุดเขียวก็ได้ชูธงเหนือศีรษะพลาง
กล่าว

“ก๊ิงจูมีวาจาบอกมาได้เต็มที่ ข้าพเจ้ารับคำสั่งก้าจูให้นำธงมาควบคุมการ
ต่อสู้ โดยอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายประลองฝีมือกันเท่านั้น ห้ามมิให้บุคคลใน
เลาะชั้นก้ามีพฤติการณ์อวดดีธรรมอย่างไรเกิดขึ้นเด็ดขาด”

ก็เง็กฮวยชี้กิมฮ้วงอีกก๊วยก็ลาพลางถาม

“พวกเราชาวแม้วมีความรักถนอมในอาวุธดุจดังชีวิตเสมอมา ถือหลัก
การว่าอยู่ตายร่วมกันมียอมห่าง แต่ข้าพเจ้าเคยได้ยิน ดาบและห้วงทั้งเจ็ดของ
สหายก็ลาต่างถูกทำลายทิ้งที่เชิงเขาไต้ฮั้งฮั่วไปแล้ว ไฉนวันนี้ยังเห็นดาบแขวน
อยู่ที่เอว ห้วงคล้องอยู่ที่แขนอีก ?”

ก็ลาละอายจนไม่มีวาจาตอบโต้ หากแทรกแผ่นดินหนีได้ คงรีบไปเสีย
นานแล้ว

ไต้ฮ้วงมั่งทราบดี เรื่องราวถึงระดับนี้ มีแต่ต้องหักหาญกันโดยตรง
เท่านั้น จึงแค้นหัวร่อสวนคำไป

“ก๊ิงจู คำเล่าลือที่ได้รับไหนเลยเชื่อสนิทใจ หากต้องการให้ผู้คนทั้ง
มวลนี้เชื่อได้ ผู้ที่ต่อสู้กับกิลาซาตีของข้าพเจ้าในไต้ฮั้งฮั่ว ต้องนำเศษดาบเศษ
ห้วงมาเป็นหลักฐานยืนยันจึงจะได้”

ก็เง็กฮวยคิดมิถึงว่า กิลาคดโก่งอย่างหน้าด้านเยี่ยงนี้ จึงแค้นหัวร่อ
กล่าว

“ผู้ใดจะรักษาเศษดาบเศษห้วงเอาไว้ และยังนำมาเป็นหลักฐานยืนยันในที่นี้ได้ ?”

“กึ่งงู หากท่านไม่มีหลักฐานใดมายืนยัน ก็ควรระมัดระวังถ้อยคำไว้ให้มาก อย่าได้ใส่ไคล้ประณามกิลาซาที่ข้าพเจ้าให้มากนักจึงประเสริฐ”

ก็เง็กฮวยขุนเคื่องจนหน้าแดงฉาน ไม่อาจส่งเสียงอย่างไรได้ กัวเซาคุ่นจึงหันร้องบอกกับกิลา

“สหายกิลา เรื่องที่ท่านถูกข้าพเจ้าทำลายดาบและห้วงในภูเขาสั่งช้าง แม้เห็นว่าพอคดโกงบ้ายเบี่ยง หรือเรื่องที่เมื่อวันก่อนลอบขึ้นไปบนผากวนอิมไ้ปล่อยเชื้อพิษห่อฮวยเจี้ยงลงในตึกเล้งตัง ก็จะไม่บ้ายเบี่ยงคดโกงให้หมดสิ้นได้ ?”

ทหารกษัตริย์สะท้านขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย ยกรงแดงในมือชี้หน้ากิลา พลาถาม

“ก็เล่าช้า ฝ่ายตรงข้ามมาตามกำหนดนัดแล้ว ท่านไหนยังไปลอบประทุษร้าย ? หรือถึงกับกล้าหยาบกฏของนิกาย ไม่ต้องการชีวิตแล้วกระมัง ?”

กิลาถูกบีบคั้นจนหมดปัญญา จำต้องใช้อุบายเดิม โดยร้องเสียงเกรี้ยวกราดกับกัวเซาคุ่น

“กัวเซาคุ่น ท่านอย่าได้ใส่ไคล้ประณามคน ท่านว่าเราขึ้นไปปล่อยเชื้อพิษห่อฮวยเจี้ยงใส่ตึกเล้งตังมีหลักฐานใดมายืนยัน ?”

ไก้ฮวงซวกแค้นหัวร่อกล่าวบ้าง

“เฮอะ หลักฐานอีกแล้ว พวกท่านกลับคล้าย...”

ไ้ฮวงซวกไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวจบคำ รีบสอดขึ้นทันที

“ย่อมต้องมีหลักฐานยืนยัน ไม่เช่นนั้น พวกเราว่ากัวเซาคุ่นเคยมาปล่อยพิษในเลาะฮุนก้า มันจะได้เถียงอธิบายเยี่ยงไรได้ ?”

ไก้ฮวงซวกหัวร่อเสียงพิกล พลาถกล่าว

“เรื่องนี้ก็มีไ้ไม่อาจเป็นไปได้ แต่มีทราบของสำคัญประจำตัวกัวเล่าดี เราถูกลืมทิ้งไว้ในมือพวกท่านบ้างหรือไม่ ?”

ก็ลาห้องขึ้นด้วยโทสะ

“ตามที่ท่านกล่าวเถียงนี้ คล้ายดังเรามีของใดตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่านก็ปาน”

“หากเป็นเช่นนั้น ท่านจะว่าอะไร ?”

ก็ลาเนื่องเพราะแน่ใจว่าไม่มีของสำคัญประจำตัวตกหายในตอนนั้น จึงโผล่ไปโดยไม่ลังเล

“หากท่านนำของสำคัญที่ติดตัวเราออกมายืนยันได้ ก็ลายินยอมเชือดคอตายต่อหน้าธนาญาสิทธิของกัจฉิ”

ไก่ฮวงซวักจับตามองงูยงซาให้ พลังถาม

“สหายแซ่งงูย บุคคลสำคัญในเลาะฮั่นก้ำท่าน มีสัญลักษณ์สำคัญใดบ้าง ?”

“มี ในตัวของพวกเราแต่ละคน ต่างมีป้ายไม้ไผ่ نابไฟเป็นชื่อที่กัจฉิมอบไว้เป็นเครื่องหมายประจำตัว”

จบคำ ล้วงป้ายไม้ไผ่ออกจากอกเสื้อ บนป้ายมีอักษรจุซิมอีกกั๊ยงูยงซาให้สีแดงปรากฏอยู่ชัดเจนจริง ๆ

ไก่ฮวงซวักหัวร่อพลาংกล่าวซ้ำ ๆ

“ในตอนกัวเล่าตีเราออกไล่ล่าผู้คนที่ลอบไปปล่อยเชื้อพิษท้อฮวยเจี้ยงประทุษร้ายนั้น พลันเห็นมีเงาคนสายหนึ่งพุ่งหนี ร่างนั้นคล้ายคลึงกับสหายก็ลา ยิ่ง และตอนมันกระโดด ในตัวมันยังมีป้ายไม้ไผ่ร่วงลงมาชิ้นหนึ่งด้วย”

กล่าวถึงตอนนี้สอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงป้ายไม้ไผ่ออกมายื่นให้แก่ทารกชุดเขียวที่ประคองธงแดงอยู่

ทารกชุดเขียวรับป้ายไม้ไผ่ไปดู เห็นบนป้ายมีอักษรสีแดงชัดเจนว่า ‘กิมฮ้วงอ๊กกั๊ยก็ลา’

เมื่อเป็นเช่นนั้น ในใจของผู้อยู่ต่างมีความคิดเป็นเช่นเดียวกันทุกคน

ทารกชุดเขียวเนื่องจากเป็นผู้แทนคุณธนาญาสิทธิของเลาะฮั่นกัจฉิจึงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคืองเป็นอย่างยิ่ง

ที่แตกตื่นขุ่นเคืองคือ ก็ลาออกจะต่ำช้าจนสามัญเกินไป ตนต้องไม่

อาจโหลให้เด็ดขาด เพื่อรักษาเกียรติภูมิของเลาะฮุนก้าเอาไว้

งุ่มง่ามให้ ไต่ตัวบ้อมมั่งและอุกเกียยังทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง

ที่พวกมันแตกตื่นขุ่นเคืองคือ กิลาออกจะชะล่าใจเกินไป ถึงกับทำของ
สำคัญประจำตัวอยู่กับมือผู้อื่น ถูกยืนยันจนไม่มีวาจาบายเบี่ยงแก้ตัวได้

ก้าวเข้าคู้กับก๊ิกเงกฮวยมีทั้งตื่นเต้นทั้งขบขัน

ที่ตื่นเต้นขบขันคือ ฝีมือควักล้วงอันเลิศล้ำของไก้ฮวงซวก เนื่องจาก
ช่วงขณะที่ได้พบกันทางปากหุบเขาละฮุนก้า ก็สามารถล้วงของสำคัญของกิลา
มาได้ เป็นหลักฐานยืนยันจนฝ่ายตรงข้ามไม่อาจโต้เถียงแก้ตัว

กิมฮ้วงอึกกุกก็ลาทั้งแตกตื่นทั้งขวัญเสีย

ที่แตกตื่นขวัญเสียคือ ป้ายไม้ไผ่ประจำตัวของมัน ไฉนไปอยู่เงื้อมมือ
ของฝ่ายตรงข้ามได้ ? กอปรกับมันลั่นปากหนักแน่นเกินไป ไม่มีปัญญา
บิดพลิ้วแก้ตัว สมควรทำเยี่ยงไรจึงคลี่คลายสถานการณ์อันเลวร้ายของมัน
ได้ ? !

มิว่าแตกตื่นขุ่นเคืองก็ดี แตกตื่นขุ่นแค้นก็ดี แตกตื่นขบขันก็ดี
แตกตื่นขวัญเสียก็ดี ในใจของทุกคนนับว่ามีความแตกตื่นละม้ายเหมือนกันทั้ง
สิ้น

มีคนเดียวเท่านั้น ที่หน้าตาไม่มีแววแตกตื่นเลยปรากฏอยู่ คือรอยยิ้ม
อันภาคภูมิใจมีเลศนัย

ผู้นี้ย่อมเป็นนักล้วงอันยอดเยี่ยมแห่งยุค ไก้ฮวงซวกที่เคยล้วงจนก้าว-
เข้าคู้ย่ำแย่แทบรำให้

เนื่องจากอารมณ์ของแต่ละคนผิดแปลกแตกต่างกัน และทั้งตื่นเต้น
สงสัย จึงทำให้ในตึกเจียบงันจนวังเวงไป

เสียงดังได้ดังขึ้นทำลายความเจียบงัน นั่นคือทากรชุดเขียวที่เป็นผู้แทน
ตัวเลาะฮุนก้าจู้ เหวี่ยงป้ายไม้ไผ่ไปที่เบื้องหน้ากิมฮ้วงอึกกุกก็ลา ยกธงแดงใน
มือโบกแล้วทวาดเสียงกริ้วกราด

"กิลา ท่านยังมีวาจาไต่ว่ากล่าว ?"

กิลาทราบดี ความจริงย่อมประเสริฐกว่าถ้อยร้อยวาจา ต่อให้มันมี

การมคมคายสักเพียงใด ตอนนี้ก็ไม่มีปัญญาว่ากล่าวจนผู้คนยอมเชื่อถือ จึงตกลงใจ น้อมกายการวะต่อธงแดงในมือทารกชุดเขียวพลงกล่าว

“ก็ลาผู้ศิษย์ถูกปรักปรำจนยากจะบ่งบอกอธิบาย ขอ น้อมรับโทษทัณฑ์ อยู่ต่อหน้าธำมาสน์กัจจิวียังขอให้กัจจิวียกรุณาลงโทษสถานเบาด้วย”

ทารกชุดเขียวแค้นหัวร่อตวาด

“มีศักดิ์เป็นสาวกของเลาะฮันก้า ควรเห็นทุกเรื่องราวไม่มีความสำคัญ เกียรติภูมิเลาะฮันก้าย่อมเหนือกว่าสิ่งอื่นใด อย่าว่าแต่ป้ายประจำตัวของท่าน ตกอยู่ในมือผู้อื่น โดยไม่มีเหตุผลใดมาว่ากล่าวแก้ตัวเท่านั้น แม้นับว่าท่านถูกปรักปรำจริง ก็มีแต่ต้องเคารพต่อกฏนิกาเยแล้ว”

จบคำล้วงมือเข้าอกเสื้อ ดึงกระบี่สั้นสีทองยาวเพียงเชียวเศษออกมา ปักทิ้งที่เบื้องหน้าก็ลาแล้วกล่าวเสียงเย็นชา

“ก็ลา กระบี่ธำมาสน์นิกาเยอยู่ที่นี่ ท่านยังไม่เชื่อดคอตายตามคำสั่งของเมื่อครูอีกหรือ ?”

ก็ลาหน้าเผือดขาว ก้มลงเก็บกระบี่สีทองขึ้นมา น้อมกายกล่าวต่อทารกชุดเขียว

“มาตรว่าก็ลามิได้สร้างคุณงามความดีให้แก่เลาะฮันก้าเท่าใด แต่ยังพอลงแรงรับใช้ไปเล็กน้อย กัจจิวียพอจะประทานกรุณา อภัยโทษประหารให้ หรือ กรุณาอนุญาตให้ก็ลาลงมือต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม สะสางการนัดหมายคราวนี้ให้ ยุติก่อน แล้วค่อยเชื่อดคอตายตามคำสั่ง ?”

ทารกชุดเขียวไม่มีสีหน้าหวั่นไหวเวทนาแม้แต่น้อย สันคิริษะแค้นเสียงหนักแน่นเย็นชา

“เลาะฮันกัจจิวียมีคำประกาศิตหนักแน่นดุจขุนเขา หากก็ลาท่านไม่ฆ่าตัวตายต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย เราจะตราโทษท่านในฐานะทรยศต่อกัจจิวีย !”

งุ่มง่ามได้ตัวบ้อมมั่งและอุกฤษฏ์ทั้งสามปีศาจ ต่างหวาดหวั่นจนหน้าเผือดขาว เหลียวมองกันไปมา คิดจะวิงวอนขอร้องแทนก็ลาทุกคน แต่ก็กลัวเป็นการตอแยเมฆทภัยใส่ตัว จึงไม่กล้าส่งเสียงอย่างไร

ก็ลาเห็นไม่มีผู้ใดพิทักษ์ขอร้องแทนมัน จำต้องถอนหายใจยาว ก้ม

เก็บกระบี่สีทองบนพื้นอย่างเชื่องช้า

เสียงควับเคียวพลันดังกระหึ่ม นั่นเป็นเสียงกิลาชัดกระบี่สีทอง
ออกจากมือ

แต่กิลามีได้ชักกระบี่สีทองใส่ตัวเอง และมีใช้ชุดใส่ทาร์กชุดเขียว แต่
มันกัดฟันชุดเข้าใส่กัวเซาคู่จนสุดแรง !

กิลาพอสะบัดกระบี่พุ่งไป รีบถลาร่างพุ่งไปในทิศตรงข้าม หนีออกจาก
ตึกริมน้ำดุจสายฟ้า

มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง กิลาจะกล้าไม่เคารพธงอาณัติของเลาะ-
ฮุนก้าจู หมายถึงประทุษร้ายด้วยความรักตัวกลัวตายถึงปานนี้ ดังนั้นเอง
ภายในตึกริมน้ำจึงวุ่นวายจนปั่นป่วนไป

ยังดีที่กัวเซาคู่มีตาแหลมคมปฏิบัติกริยาว่องไว ในพริบตาที่ดับขัน พลัน
ถีบเท้าจนร่างทั้งร่างทั้งเก้อหงายไปด้านหลัง จึงหลบจากประกายทองที่พุ่ง
มาทำให้เฉียดผ่านใบหน้า ตรึงอยู่กับเสาที่ด้านหลังดังฉีกใหญ่ !

ขณะนั้น กิมฮ้วงอึกก็ลาได้พุ่งออกพ้นประตูตึกไปแล้ว

ล้วยกงอึกก็อยู่เกยนิ่งอยู่ข้างกิลามีระยะใกล้กันที่สุด ความจริงพอจะ
ลงมือสกัดกันไว้ได้ แต่เนื่องจากปรกติมีน้ำใจไมตรีกันดีงาม ทราบว่าการ
กระทำเยี่ยงนี้ของกิลาฝ่าฝืนกฎนิกายอย่างอุกฤษฏ์ หากไม่ปล่อยมันหลบหนี
ต้องถูกลงโทษจนตายอย่างสยดสยอง จึงสร้างทำเป็นแตกตื่นจนตะลึงลาน
กับที่ มิได้เคลื่อนไหวเลยแม้สักน้อยนิด

งูยซาให้กับไต้วบ้อมต่างเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่กลอกกลิ้งยิ่งนัก ทั้งสอง
เพราะต้องการผลักโทษทัณฑ์ให้พ้นตัว มิให้มีข้อหาถูกตำหนิ จึงกลับส่งเสียง
ตวาดดังกึกก้อง แต่ก็เพียงเสสเร้งมารยาขึ้นตบตาเท่านั้น โดยพากันชะลอ
การสกัดกันให้เชื่องช้าเป็นพิเศษ

ทาร์กชุดเขียวเห็นกิลาถึงกับกล้าหยาบกฎของนิกาย ไม่เคารพต่อธง
อาณัติก้าจู จึงมีโทษสาหัสเดือดสุดระบับ ตวาดเสียงเกรียวกราด

“องครักษ์พิทักษ์กฎอยู่ที่ใด ? รีบคร่าตัวคนทรยศกิลาเอาไว้ รอให้ก้าจู
กลับมาพิพากษาโทษทัณฑ์”

กัวเช่าคุ่น ก็เง็กฮวยกับไ้ฮวงชวท้งหลาย ฟังทาร์กซุดเขี้ยวร้อง
ดั่งนั้น พวกกันจับตามองไปที่นอกตึกดูว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเยี่ยงไร

ก็ลาที่หนีเอาตัวรอดด้วยความหวาดหวั่น ย่อมพุ่งจนสุดเร็วแรงกำลัง
จึงมีความว่องไวดุจสายฟ้า มันพอพันประตูตึกใหญ่ รีบใช้เท้าร่างปวยฮังไต้ว-
ไฮ้ (สกูณาข้ามทะเล) ฝ่าอากาศข้ามบึงน้ำ หมายหนีออกจากหุบเขาเลาะฮั่นกัก

มิกาด ร่างมันเพิ่งละลือลงที่ริมฝั่ง มีทันหนีเกินสองสามก้าว รู้สึกชา
วูบที่ชายโครง ถูกคนผู้หนึ่งคว้าก้านคอไว้อย่างว่องไว

ผู้มาได้ถลันออกจากเบื้องหลังโดยมิส่งเสียงอย่างไร ก็ลาจึงแม้ถูกคร่า
ตัวไว้ ยังคงมีทราบตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด !

บทที่ 21

คำเตือนลึกลับ

กัวเซาคุ่น ก็เง็กฮวยและไ้ฮวงซวกที่จับตามองอยู่ ยัง
คงเห็นเพียงแวบเดียวว่า ก็ลาถูกชายชราหลังค่อมร่างสูงใหญ่
คร่าตัวพุ่งหายเข้าไปในป่าทึบทางด้านข้าง

ทหารกซุดเขี้ยวเห็นก็ลาถูกคร่าตัวไปแล้ว จึงน้อมกายเล็กน้อย
กล่าวกับพวกกัวเซาคุ่นอย่างยื้มแย้ม

“กิมฮ้วงอีกก๊วยก็ลาถูกองค์กรักษ์ของนิกายคร่าตัวไปแล้ว
ย่อมต้องพิพากษาโทษฐานไม่เคารพธงอาณาลิทธิ ผืนคำสั่ง
ลอบหลบหนี ข้าพเจ้าขอใช้ธงอาณาลิทธินี้เป็นผู้แทนเลาะ-
ฮั่นก้าจู๋ ขอขมาต่อพฤติกรรมอันชั่วร้ายไร้ยางอาย ที่ก็ลา
ลอบประทุษต่อกัวเซี้ยวเขี้ยวด้วย”

จบคำลุกขึ้นยืนสำรวม ประคองธงแดงในมือยกขึ้นยก
ลงสามครั้ง

กัวเซาคุ่นทราบว่าเป็นประเพณีที่สำคัญ จึงน้อมกาย
ประสานมือกล่าว

ทหารชุดเขียวผงกศีรษะทรุดกายนั่ง เหลียวมองงูซาไ้พรางส่งเสียง
หนัก ๆ

“งูเล่ตัว ข้าพเจ้ารับคำสั่งจากกำจู้ บอกว่านอกจากเปียซิมเทียนหนึ่ง-
ฮวยยู่มั่ง ติดตามกำจู้ไปโดยไม่อาจปลื้กตัวมาแล้ว ให้สองมังกรสี่ปีศาจ พบ
กับผู้มาลักครา แต่ต้องอาศัยหลักวิชาฝีมือที่แท้จริง ช่วงชิงเกียรติภูมิให้
กับนิกาย ห้ามมิให้ใช้ฝีมือต่ำช้าสามัญหรือเล่ห์ร้ายอุบายชั่วอย่างไรเด็ดขาด”

กัวเซาคุ่นฟังพรางผงกศีรษะพราง แต่ในใจมีทั้งผิดหวังและทั้งยินดี
ที่ผิดหวังคือ ฮวยยู่มั่งถึงกับมิได้อยู่ในเลาะฮุ้นก็จริง ที่ยินดีคือ
องครักษ์ที่เมื่อครู่ถลันออกมาคร่าตัวกิลา นับว่ามีพลังฝีมืออันสูงส่งยิ่ง อย่าง
นั้น เลาะฮุ้นกำจู๋ยอมต้องร้ายกาจกว่านี้ หากมิใช่พาฮวยยู่มั่งออกนอกหุบเขา
สถานการณ์ของวันนี้ ไหนเลยจะมีหวังได้ชัยแม้สักน้อยนิด ?

ส่วนงูซาไ้เมื่อฟังคำสั่งที่ทหารชุดเขียวถ่ายทอดแทนกำจู้แล้วประสาน
มือกล่าวกับกัวเซาคุ่นทันที

“กัวเซียวเฮียบ งูซาไ้ไม่เจียมตัวที่ฝีมือต่ำทราม คิดให้ท่านประธาน
การสั่งสอนด้านอาวุธสักหลายกระบวนท่า”

กัวเซาคุ่นผงกศีรษะรับคำ

“ตกลง เชิญสหายแซ่งู”

งูซาไ้ถลันกายเล็กน้อย ร่างลอยละลือออกจากตัวตึกลงไปบนแพที่
กลางน้ำทันที

ขณะกัวเซาคุ่นจะพล้วกายตามไป ก็เง็กฮวยได้ปลดกระบี่เล่งเล้งเกี่ยม
ยื่นให้ และกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ รอบนี้เป็นการประลองด้านอาวุธ ท่านไหนไม่นำกระบี่
ติดตัว”

กัวเซาคุ่นโบกมือให้พรางกล่าว

“ฮวยม่วย ข้าพเจ้าไม่คิดจะใช้กระบี่ กลับต้องการทดสอบเจียะเล้งปี
ที่ท่านกำนัลให้”

ก็เง็กฮวยฟังดังนั้น นางต้องกล่าวด้วยความเป็นห่วงกังวล

“คันทูกอ กอ เจียะเล้งปีเล่มนั้น มาตราคมกริบสุดเปรียบปาน แต่
เสียดายที่สิ้นเกินไป ท่านต้องระวังตัวไว้ ไม่อาจถือดีจนเกิดชะล่าให้พลาดพลั้ง
เสียที”

“กัวเช่าคันทูกอกระระพลอบใจความกังวลของภรรยารูปงาม แล้ว
กระโดดออกจากตัวตึกลงลี้ลงแพประลองฝีมือ

งุ่มซาให้ต่อนั้นได้สั่งให้ศิษย์เลาะฮั่นก้านำอาวุธคู่มือของมันมาแล้ว
อาวุธมันเป็นลักษณะพิสดารที่หลอมจากเหล็กกล้าเหนียวแน่น ช้ายขวามีความ
ยาวเทียบเท่ากัน แต่ลักษณะกลับผิดแปลก ที่มือซ้ายถือเป็นห่วงโตประมาณ
หนึ่งเชียว ทางขอบของห่วงมีเดือยแหลมตั้งเดือนดวงเสี้ยว ทางด้านหลังห่วง
มีด้ามยาวเชียวเศษ ส่วนที่มือขวาถือมีลักษณะคล้ายกับที่มือซ้าย เพียงแต่
ไม่มีเดือยแหลมยื่นมาทางเบื้องหน้า กลับมีเขี้ยวแหลมคมติดอยู่รอบห่วงถึงสิบ
สองเขี้ยว

งุ่มซาให้เห็นกัวเช่าคันทูกอลี้ลงมาบนแพ จึงยกอาวุธคู่มือกล่าวด้วย
ความภาคภูมิใจ

“กัวเขี้ยวเหยียบ ท่านเป็นยอดฝีมือตงจ้วน น่ากลัวมิได้แยแสต่ออาวุธ
ธรรมดาสามัญของงุ่มซาให้ที่เป็นคนปากคนดอย ?”

กัวเช่าคันทูกอแค้นหัวร่อกล่าว

“อาวุธเฉพาะตัวคู่นี้ของสหายแซ่งงุ่ม ต้องมีอำนาจไม่ธรรมดาเป็นแน่
กัวเช่าคันทูกอไหนเลยจะกล้าชะล่าดูแคลน ?”

งุ่มซาให้ร้องอ้อ ตาลุกวาวพลางกล่าว

“ฟังกัวเขี้ยวเหยียบว่าดังนี้ หรือจำชื่อและความเป็นมาของอาวุธข้าพเจ้า
ออกแล้ว ?”

กัวเช่าคันทูกอทราบว่ งุ่มซาให้จงใจกลั่นแกล้งเพื่อหยาม จึงแค้นหัวร่อ
ตอบซ้ำ ๆ

“สหายแซ่งงุ่มอย่าได้จงใจหยอกล้อ นี่เป็นอาวุธที่ท่านสร้างจาก
จินตนาการมาโดยเฉพาะ บุคคลนอกไหนเลยจะรู้จักชื่อความเป็นมาของมัน
แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึก หากเส้นทางปลายด้ามต่างมีหัวเสือหัวมังกรที่มีประโยชน์

มหาศาลอยู่ อาวุธนี้ก็จะกลายเป็นไอ้ช่วยภัยล้น (กงล้อมังกรเสื้อจันทรา อาทิตย์) ของหงเหียนป้าจู้ เม่งบ้ออิ้ว (ราชันสะท้านฟ้า) ที่มีเกียรติภูมิสะท้อน แผ่นดินในกาลกระโน้นแล้ว !”

งุ่ยซาให้ตระหนกจนใจหายวาบ โพล่งด้วยความสงสัย

“กัวเซี่ยวเฮียบยังเยาว์วัย ถึงกับมีความรอบรู้เจนจัดปานนี้ เป็นที่น่า เคารพเลื่อมใสยิ่ง อาวุธคู่มือของงุ่ยซาไ้่นี้ นับว่าดัดแปลงจากเล้งไอ้ช่วย ภัยล้นของหงเหียนป้าจู้เม่งบ้ออิ้วเมื่อกาลก่อนจริง ๆ แต่มีทราบกัวเซี่ยวเฮียบ ใช้อาวุธใด ?”

กัวเซ้าคุ่นล้วงมิดสันเจี้ยะเล้งปี่ที่ก็เง็กฮวยก้านลให้ออกมา กล่าวต่อ งุ่ยซาไ้

“สหายแซ่งุ่ยโปรดดู นี่คือนาอาวุธคู่มือของข้าพเจ้า”

งุ่ยซาไ้เห็นอาวุธที่กัวเซ้าคุ่นถือ เป็นเพียงมิดสันอันธรรมดาไม่มี ประกายสะดุดตา จึงเข้าใจฝ่ายตรงข้ามดูแคลนมัน ชุ่นเคื่องจนร้องเสียง เกรี้ยวกราด

“กัวเซ้าคุ่น ท่านถึงกับจะใช้มิดเล่มสั้น ๆ มาต่อสู้กับห้วงจันทราอาทิตย์ ของเรา ออกจะเป็นการหยามคนเกินไป ยโสโอหังเกินไปแล้ว !”

กัวเซ้าคุ่นโบกมือกล่าว

“สหายแซ่งุ่ยมิต้องชุ่นเคื่องไป ท่านเป็นนักเลงเก่าอันคร่ำโลก สมควร ทราบไว้ พู่กันธรรมดาหากอยู่ในมือสามัญชน มีประโยชน์เพียงใช้จดบัญชี เขียนอักษรเท่านั้น แต่หากอยู่ในมือยอดคนอันมีพลังฝีมือสูงส่ง กลับเป็น อาวุธอันยิ่งยงที่พอกำราบปราบฟ้าดิน อย่างนั้น มิดเล่มสั้น ๆ นี้หากอยู่ กับมือคนธรรมดาสามัญ อย่างมากก็เพียงใช้ถากไม้กะเทาะหิน ฆ่าสุนัข เชือดไก่เท่านั้น แต่เมื่ออยู่ในมือยอดคน ก็พอจะพิฆาตเสือสังหารมังกร สยบมารพิทักษ์ธรรมได้ !”

งุ่ยซาไ้ฟังคำพูดเย้ยหยันของกัวเซ้าคุ่น เมื่อนึกถึงพลังฝีมือที่ฝ่ายตรง ข้ามแสดงบนผาตัวฮั่มเนี้ย พิษิตสามปีศาจด้วยฝีมือเพียงลำพัง ต้องเกิดความ ตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ รีบสลัดความชุ่นเคื่องออกจากใจ ผงกศีรษะกล่าว

“กัวเซียวเฮียบบ่งบอกถูกต้อง คนธรรมดาที่มีอาวุธวิเศษก็ไร้ประโยชน์ เป็นวีรบุรุษมือเปล่าก็พิชิตมังกรได้ งูยซาไ้จะขอใช้ห้วงจันทรอาทิตย์คู่นี้ รับทราบฝีมือของท่านไว้”

กัวเซาคู่เกร็งกำลังขึ้นเตรียมพร้อม ยืนมั่นคงตั้งขุนเขา จับตามอง ฝ่ายตรงข้ามพละก่ล่าว

“สหายแข่งงูยไ้ต้องกล่าวให้มากความ เชิญรุกเข้ามา กัวเซาคู่นี้ยอมรับไม้ตายของท่านไว้”

งูยซาไ้สะอึกกายตวาดเสียงก้อง ห้วงสุริยันในมือขวาแกว่งล่อตรงหน้า ฝ่ายตรงข้าม ห้วงจันทรในมือซ้ายใช้กระบวนท่าเขี่ยอ้วยเหียนแซ (แฉลบกริดดวงดาว) ทะลวงเข้าใส่อกท้องของกัวเซาคู่

กัวเซาคู่รู้กระจ่างใจ ทราบดีว่ากระบวนท่าของงูยซาไ้หลอกล่อจริงจัง ได้ทั้งสองมือ แต่ยังคงแสวงทำเป็นมิเข้าใจกระบวนท่านี้

เนื่องเพราะการจู่โจมของงูยซาไ้ หลอกล่อจริงจังได้แคล้วคล่องว่องไว เป็นอย่างยิ่ง จึงแสวงยกมิดสันเจี๊ยะเล้งปีขึ้นต้านห้วงมือซ้ายของงูยซาไ้

งูยซาไ้เห็นเช่นนั้น หลงผิดคิดว่ากัวเซาคู่ไม่เข้าใจกระบวนท่าหลอกล่อของมัน จึงลดข้อมือต่ำเปลี่ยนกระบวนท่าไปในพริบตาที่อาวุธจะสัมผัสกัน

กัวเซาคู่พลอยเปลี่ยนกระบวนท่าตามติดในฉับพลัน มาตรการมิดสันจะเสียเปรียบในด้านอาณาภาพอยู่บ้าง แต่มีเปรียบในด้านพลิกแพลงได้ แคล้วคล่องว่องไวกว่า ดังนั้นเอง จึงมีเสียงดังอันสดใส เสียงควับที่แหลมคม

มิดสันของกัวเซาคู่ที่ตัวตื้นขึ้นมา ตัดเขี้ยวหนึ่งในสิบสองห้วงสุริยันของงูยซาไ้ขาดกระเด็นไปเขี้ยวหนึ่งทันที !

กระบวนท่าพลิกแพลงที่ว่องไวของกัวเซาคู่และความเจนจัดในการต่อสู้ ครานี้ สร้างความตระหนกแก่งูยซาไ้จนใจหายวาบ

และที่เจี๊ยะเล้งปีถึงกับคมกริบจนสามารถฟันเขี้ยวห้วงสุริยันอันเป็นเหล็กกล้าของมันขาดกระเด็น ยิ่งขู่ขวัญงูยซาไ้ให้ใหญ่หลวงนัก

แต่งูยซาไ้เพียงแตกตื่นเท่านั้น โดยไม่มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไร มันคงหวังในมือใช้ตามกระบวนท่าเดิมของเมื่อครู่อีกครั้ง

งูยซาให้ใช้กระบวนท่าเดิม กัวเซาคุ่นก็ใช้กระบวนท่าเดิมตามเช่นกัน
ดังนั้นเอง ประวัติศาสตร์จึงอุบัติซ้ำขึ้นมา

มีเสียงดังตังและประกายดังฉับ เขี้ยวบนท่วงสุริยันในมือขวางูยซาให้
ขาดหายไปอีกเขี้ยวหนึ่งทันที

งูยซาให้ที่เป็นปิตาจารย์อันเหี้ยมอำมหิต มีอานุภาพอำนาจบารมีทั่วทั้ง
แคว้นนี้ ย่อมเป็นคนมียินยอมแพ้แก่ผู้ใดง่ายดายนัก ดังนั้น จึงยังใช้
กระบวนท่าเดิมติดต่อกันไปถึงหกครั้งซ้อน ๆ

ส่วนกัวเซาคุ่นก็ยังคงยืนกรานใช้กระบวนท่าเดิมนามทิวตอตัวนัจย
(ชักดาบสะบัดน้ำ)

ผลของการปะทะกันหกครั้ง ล้วนเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน สิบสอง
เขี้ยวภายในท่วงสุริยันของงูยซาให้ ถูกตัดขาดกระเด็นไปหกเขี้ยว จนกลายเป็น
อาวุธอันพิกลขัดต้ายิ่ง !

ตามสันดานอันยโสโอหังของงูยซาให้ ยังคิดจะทดลองดูอีกครั้งให้ได้
แต่ทวารกชุดเขี้ยวที่ประคองตรงแดงนึ่งดูการต่อสู้ในตีกริมน้ำ กลับยก
ตรงแดงขึ้นโบก แล้วร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“งูยเล่าตัว หรือท่านจะให้เกียรติภูมิของเลาะฮั่นก้าเป็นเช่นเขี้ยวบนท่วง
สุริยันของท่าน ถูกฝ่ายตรงข้ามฟันจนขาดหมดสิ้นแล้ว จึงยินยอมเลิกรา ? !”

วาจานี้สร้างความอับอายแก่งูยซาให้ใหญ่หลวงนัก กระทิบเท้าพุ่งตัว
ออกจากแพกลางน้ำทันที

เมื่อกลับถึงในห้อง ร้องบอกแก่ทวารกชุดเขี้ยว

“หากมิใช่ธอาณาสีทธิ์ของกัจจูเรียว ข้าพเจ้ายังจะ...”

ทวารกชุดเขี้ยวหน้าเครียดเย็นชา สอดคำขึ้นทันที

“งูยเล่าตัว ชนชาวบู๊ลิ้มประลองฝีมือกัน ผลการแพ้ชนะไม่สำคัญ
อย่างไร แต่ท่านไม่สมควรกล่าววาจามีรู้จักสถานการณ์เยี่ยงนี้อีก”

“ข้าพเจ้าไม่รู้จักสถานการณ์เยี่ยงไร ?”

“ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามสามารถต้านทานไว้ทั้งหกครั้ง และแต่ละครั้งยังตัด
เขี้ยวบนท่วงท่านขาดไป อย่างนั้น หากมิใช่ขอมมือไว้มิตรี ต้องฟันท่วง

สุริยันจันทราทั้งสองของท่านจนพินาศเสียนานแล้ว !”

อุเกียให้เนื่องจากทราบว่ แต่ละครั้งฟันเขี้ยวกระเด็นไปเขี้ยวหนึ่ง นับว่ายากกว่าการฟันทำลายห้วงสุริยันมากมายนัก จึงหน้าแดงด้วยความละอาย ก้มศีรษะถอยไปที่ด้านข้าง ไม่มีวาจาโต้เถียงอีก

กัวเซาคู่ที่กำลังจะพลีกายออกจากแพ ลุกงออีกกู่อยู่เกียกลับกระโดดปราดไปในแพ ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“สหายแซ่กัว อุเกียขอรับทราบเพลงฝ่ามือเยี่ยมยอดของท่าน ?”

กัวเซาคู่ทราบ อุเกียมีฝีมือเข้มแข็งจนยากต่อต้าน จึงมิกล้าชะล่า เลินเล่ออย่างไร เกร็งกำลังเตรียมพร้อมพลางผงกศีรษะกล่าว

“กัวเซาคู่ยินดีร่วมสนอง เชิญสหายแซ่อุลงมือเต็มที่”

อุเกียพอได้ฟังให้ลงมือเต็มที่ รีบสับฝ่ามือขวาฟันเข้าใส่กัวเซาคู่ อย่างหักโหมดุร้ายทันที

ฝ่ามือนี้ทั้งรวดเร็วทั้งหนักหน่วง และยังมีเสียงคล้ายฟ้าร้องก้องมาแต่ไกลอีกด้วย !

กัวเซาคู่มีแผนมันอยู่ในใจก่อนแล้ว ทราบดีว่าการบุกเข้ามาในถ้ำเสือครานี้ มิทราบมีศัตรูกล้าแข็งที่จะต้องต่อสู้อีกมากเพียงใด จึงไม่ยอมปะทะอย่างหักโหมตรง ๆ กับฝ่ายตรงข้ามแต่แรกเริ่ม ให้เป็นที่เปลืองเรี่ยวแรงกำลัง

เมื่ออุเกียจู่โจมหักโหมดุตันเยี่ยงนี้ อย่างนั้น วิชาท่าเท้าไว้งยังน่าอัปัวที่เพิ่งฝึกใหม่ พอจะมีโอกาสซ้อมให้คล่องแคล่วเจนจัดอีกแล้ว

กัวเซาคู่จึงพลีกาย ทำให้การจู่โจมของอุเกียต้องผิดเป้าหมาย เสียงฟ้าร้องพองพ่วน กระแทกใส่ผิวหนังจนแตกกระจายเป็นละอองคล้ายหมอกบาง

กัวเซาคู่ร้องอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงจึงได้ยกลู่ยกเป็นเอกในสี่ปีศาจ สหายอุเกียถึงกับสามารถฝึกฝ่ามือเสียงอสันนิบาตอันมีอำนาจกล้าแข็งสุดแสนได้สำเร็จ”

อุเกียขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

“สหายแซ่กัว ท่านอย่าได้ถือดีมาอวดโอ้ทำร้ายอันคล่องแคล่วถ่ายเดียว

เลย ไยไม่ปะทะกับเราตรง ๆ สักหลายฝ่ามือ ให้เป็นที่รู้แจ้งเห็นจริง ท่าน
หลบ ๆ เลี่ยง ๆ เยี่ยงนี้ จะพัวพันกันนานเพียงใดจึงปรากฏผลแพ้ชนะได้ ?”

อุเกียแม่ส่งเสียงว่ากล่าว แต่การจู่โจมยังคงไม่ชะลอช้าอย่างไร ฟาด
ควับควี้วเข้าใส่อีกสี่กระบวนท่าอย่างดุดัน

เมื่อสามวันก่อนตอนอยู่บนผาตัวอึดเหนี่ยว ก้าวเข้าคืบเพียงฝึกท่าเท้าไว้อัง-
นาอื้อไปว่ามีใครแคล่วคล่องเจนจัด และยังมีพยุหไว้อังนาอื้อตั้งพอจะใช้เสริม
อานุภาพได้

บัดนี้ ไม่มีพยุหะนั้นมาเสริม แต่ก้าวเข้าคืบที่ผ่านการฝึกอย่างคร่ำเคร่ง
มาสามวันเต็ม ๆ นับว่าฝึกจนแคล่วคล่องจัดเจนอย่างยิ่ง จนอุเกียที่แม่จะ
โหมกระหน่ำจู่โจมดูพายุฝน ยังคงไม่อาจสัมผัสสร้างที่แคล่วคล่องดั่งมังกร
คะนองน้ำของก้าวเข้าคืบได้

อุเกียมีนิสัยร้อนแรงดั่งดินระเบิดอยู่แล้ว หลังจากโหมกระหน่ำอย่าง
ดุดันสามสิบกว่ากระบวนท่า ยังไม่อาจสัมผัสถูกชายเสื้อก้าวเข้าคืบสักน้อยนิด
สันดานอำมหิตของมันก็กำเริบรุนแรงจนแผดสุดเสียง

“ก้าวเข้าคืบ หากยังไม่รับมือ ก็ไม่นับเป็นคน...”

ก้าวเข้าคืบทราบดีว่าอุเกียต้องไม่มีวาจาน่าฟัง จึงส่งเสียงสอคำไป

“สหายอุเกีย ท่านอย่าได้มัวรู้จักดีชั่ว เราไหนเลยไม่กล้ารับมือ เพียงแต่
กลัวท่านทนทานการตีโต้ของข้าพเจ้าไม่ได้เท่านั้น !”

จบคำสะอึกกายฟาดขาดเข้าใส่ทรวงอกอุเกียอย่างดุดัน กระบวนท่านี้
เลิศล้ำพิสดารสุดเปรียบประมาณ เพราะมันคือเจ็ยแอ่ไก่วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้ว ที่
ตั้งก่ายปิ่นถ่ายทอดให้ !

อุเกียเห็นชัด ๆ ว่ากระบวนท่าเจ็ยแอ่ไก่วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้ว แผงความ
พลิกแพลงแปรเปลี่ยนไว้วจนไม่อาจหยั่งคำนวณ มีอานุภาพสูงส่งดุดัน แต่
มิอาจไม่รับไว้ได้

เนื่องเพราะมันเป็นฝ่ายทำทลายหลายครั้งครา ประณามก้าวเข้าคืบไม่กล้า
ตีโต้กลับมา บัดนี้พอฝ่ายตรงข้ามตีโต้คราแรก หากมันไม่กล้าปะทะโดยตรง
ไยมิใช่ถูกก้าวเข้าคืบถือเป็นจุดอ่อน แหย่หยันเหน็บแนมจนมันไม่มีปัญญา
ทนทาน ?

เมื่ออุเกียมีความคิดเยี่ยงนี้เกิดขึ้น กอปรกับเลาะชั้นกำจัญยังได้มอบธ
อาญาสิทธิ์ให้แก่เด็กรับใช้ประจำตัวนั้นคุมเชิงการต่อสู้อยู่ที่เบื้องหน้า มันยอมไม่
ยินยอมอ่อนข้อและไม่กล้าแสดงความขลาดกลัว จำต้องสับดฝ่ามือปะทะ
ต้านทานไป

ตอนตั้งกัวยปินถ่ายทอดวิชาให้ เคยบอกกับกัวเซาคุ่น กระบวนท่า
เจี้ยแอ่กัวกิมกัยเกี้ยงไชวี่นี้มีอานุภาพที่ยิ่งใช้ยิ่งสูงส่ง นับว่าเป็นจริงไม่อวด
โอ่เลย

บัดนี้ กัวเซาคุ่นเองก็รู้สึก กระบวนท่านี้มีความพิสดารเลิศล้ำเหนือกว่า
เมื่อสามวันก่อน ตอนใช้บนผาตัวอึดเหนี่ยว

คำนวณตามพลังฝีมือ กัวเซาคุ่นกับอุเกียนับว่าคู่ดีกำลัง แต่ทางด้าน
ท่าร่างอันแคล่วคล่องปราดเปรียว กัวเซาคุ่นกลับเหนือกว่าบ้าง จึงทำให้
อานุภาพของกระบวนท่าเจี้ยแอ่กัวกิมกัยเกี้ยงไชวี่นี้ อุเกียยังไม่มีปัญญา
ต้านทานได้

กระบวนท่าพอปะทะ กัวเซาคุ่นพลันหัวร่อเสียงก้อง แต่อุเกียกลับเซ
ถลาถอยไปถึงสามก้าวใหญ่ !

กัวเซาคุ่นไหนเลยยอมอมมือไว้มิตร รีบถลันตามติดเข้าซ้ำเติมเอา
เปรียบ แต่มิได้ใช้เจี้ยแอ่กัวกิมกัยเกี้ยงไชวี่อีก กลับใช้หลักวิชาสูงส่งของค่าย
สำนักต่าง ๆ ที่ชื่อแปรรวบรวมมาบัญญัติเป็นเพลงฝ่ามืออันพิสดาร

เพลงฝ่ามือบัวนเหมียวจิบฉุย (รวมอัญมณีหมื่นพิสดาร) นี้ แม้ไม่มี
อานุภาพเกรี้ยวกราดดุจดันเทียบเท่าเจี้ยแอ่กัวกิมกัยเกี้ยงไชวี่ แต่ทุกกระบวนท่า
ล้วนเป็นไม้ตายอันยอดเยี่ยมของบุลิ้มที่ผนึกรวมขึ้น ดังนั้นอุเกียที่พลาดท่าตก
เป็นฝ่ายรับ จึงถูกกัวเซาคุ่นกระหน่ำเข้าในมานฝ่ามือที่หนักหน่วงดุจขุนเขา
ปิดป้องหลบหลีกจนร่อแร่ ไม่มีปัญญาใช้พลังฝ่ามืออสเนิบาทของมันออกมาอีก
แล้ว

พัวพันกันไปแปดสิบกว่ากระบวนท่า กัวเซาคุ่นได้เปรียบฟาดเข้าใส่ไหล่
ขวาของอุเกียจนมันถลาไปหลายวา

อุเกียมีความขุ่นแค้นจนสั่นดานอ้ามhitประดัง คำรามเสียงกึกก้อง

ขณะคิดจะโถมเข้าไปเสี่ยงชีวิตกับฝ่ายตรงข้ามโดยไม่หวั่นเกรงความตาย ทารกชุดเขียวกลับลุกขึ้นโบกธงแดงแล้วร้องดัง ๆ

“อูเล่สี่ ในเมื่อประลองฝีมือกันย่อมปรากฏผลแพ้ชนะ ท่านอย่าได้เสียนुकลิกกับเรื่องธรรมดาสามัญของบู้ล้ม จนเสื่อมเกียรติเลาะชั้นก้าวไป !”

หลายคำนี้ ว่ากล่าวอย่างหนักหน่วงไม่น้อย กอปรกับธงอาญาสิทธิ์ในมืออุกเกียจึงมิกล้าคัดค้านฝ่าฝืน จำต้องขบกรามด้วยความอาฆาตแค้น ถลึงจ้องก้าวเข้าคืบประสานมือกล่าว

“สหายแซ่กัว ท่านมีฝีมือเยี่ยมยอดยิ่ง อุกเกียยอมแพ้ !”

จบคำสะบัดหน้ากระโดดจากแพเข้าไปในตึกgrimน้ำด้วยความขุ่นแค้น

ก้าวเข้าคืบต่อสู้มาสองรอบซ้อน ๆ แม้ยังไม่เหน็ดเหนื่อยระโหย แต่ก็รู้สึกไม่บังควรรอดกล้ำเกินไป จึงกระโดดตามหลังอุกเกียกลับเข้าไปในตึกgrimน้ำบ้าง

ทารกชุดเขียวเก็บธงแดงในมือไว้ ขณะจะหันกล่าวต่อก้าวเข้าคืบ ที่นอกตึกgrimน้ำพลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธรูปเทพเจ้าแว่วมา

ไต่ขวบ้อมงเนื่องจากเห็นงูซาไต่กับอุกเกียต่างพ่ายแพ้ออกมา ทราบดีว่าแม้มันเสนอออกแก่มือ ก็มีอาจต้านทานก้าวเข้าคืบได้เด็ดขาด

ขณะขบคิดด้วยความกังวล เมื่อได้ยินเสียงร้องสรรเสริญพระคุณเทพเจ้านี้ จิตใจก็กึกก้องขึ้นทันที

ขณะนั้น มีนักพรตชรารูปกายสูงกว่าเจ็ดเชียวหน้ายาวราวกับม้า สวมเสื้อสีแดงฉานเดินเข้ามาในตึกgrimน้ำ ผงกศีรษะคารวะต่อธงแดงในมือทารกชุดเขียวแล้วกล่าว

“ก้าจูมีเรื่องสำคัญจะสั่งให้ท่านรีบไปในบัดดล ธงอาญาสิทธิ์คุมการต่อสู้ครั้งนี้ ให้เราเป็นคนรับหน้าที่แทน”

ทารกชุดเขียวมิได้ลุกขึ้นจากที่นั่ง เพียงเลิกคิ้วถามนักพรตเสื้อแดง

“เต้าเจี้ยงรับคำสั่งจากวาจาก้าจู หรือยังมี...”

นักพรตชุดแดงล้วงธงแดงอีกผืนหนึ่งออกจากอกเสื้อ ยกชูเหนือศีรษะพร้อมทั้งกล่าว

“กำจู้นอกจากออกคำสั่งจากปากเองแล้ว ยังมอบธอาญาสิทธิ์ให้ด้วย
เล่าได้รับไปดุกก็ได้”

ทหารกชุดเขียวเมื่อเห็นธงแดงแล้ว จึงลุกขึ้นกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ข้าพเจ้ามีต้องตรวจธงอีกแล้ว ธงผืนหลังเหนือกว่าผืนแรก ขอเชิญ
เต้าเจี้ยงคุมการต่อสู้สืไป ข้าพเจ้าจะเข้ากราบพบกำจู้แล้ว”

จบคำหันไปโบกมืออำลาต่อพวกกัวเช่าคุ่น รีบเร่งออกไปจากตัวตึก
อย่างรวดเร็ว

เมื่อนักพรตชุดแดงนั่งลงแล้ว กล่าวต่อไต้วบ้อมังก่อน

“ไต้วเฮีย ทั้งสองฝ่ายประลองไปก็รอบแล้ว ? ผลแพ้ชนะเป็นอย่าง
ไร ?”

ไต้วบ้อมังขมวดคิ้วตอบไป

“งูยตัวกอกับอูเกียชี่ดี พวกกันพ่ายแพ้ในฝีมือสหายแซ่กัวผู้นี้ทั้งสองคน”

นักพรตชุดแดงร้องอ้อ แล้วกล่าว

“แพ้ชนะนับเป็นเรื่องธรรมดาของการต่อสู้ ไต้วเฮียมีต้องขุ่นข้องติดใจ
แนะนำเราให้รู้จักกับฝ่ายตรงข้ามก่อน”

ไต้วบ้อมังผงกศีรษะ กล่าวสวนคำ

“กีกงจู้เป็นบ้านใกล้เรือนเคียงมีต้องแนะนำอีก อาคันตุกะที่มาคือ
ไ้ฮวงชวากับกัวเช่าคุ่นสองท่าน”

จบคำหันไปกล่าวกับไ้ฮวงชวกและกัวเช่าคุ่น

“ท่านผู้รับคำสั่งให้มาคุมการต่อสู้คือ เชียะเล้งจินหยิน (ผู้วิเศษมังกร
แดง) ของนิกาย...”

เซียะเล้งจินหยินรีบโบกมือกล่าว

“ไต้วเฮีย ท่านกล่าวไม่ถูกต้องแล้ว เรามีเพียงมาคุมการต่อสู้เท่านั้น
ยังจะเข้าร่วมการต่อสู้กับยอดฝีมือของตงจ้วน และกีกงจู้สักหลายกระบวนทำ
ด้วย”

กัวเช่าคุ่นทราบว่ นักพรตนามเซียะเล้งจินหยินคือหนึ่งในสองมังกร
ของเลาะฮั่นก้า จากน้ำเสียง สีหน้า และประกายตาของมันมา ไม่เพียงจะมี

ตำแหน่งสูงกว่าสี่ปีศาจเท่านั้น พลังฝีมือยังสูงกว่าอีกไม่น้อยด้วย

ขณะครุ่นคิดถึงตอนนี้ เชียะเล้งจินหยินหันมาทางกัวเช่าคุ่น

“สหายแซ่กัว ในแพที่ลอยอยู่กลางน้ำ มีวิชาฝีมือมากหลายที่ไม่มีปัญญาใช้ออกได้ หรือถูกจำกัดกับสถานที่จนมิอาจใช้ พวกเรามาเปลี่ยนสถานที่อีกสักแห่ง ต่อสู้กันให้สมอารมณ์เลยเป็นไร ?”

กัวเช่าคุ่นรับคำทันที

“เต้าเจี้ยงคิดจะไปประลองกันในที่ใด ?”

เชียะเล้งจินหยินชี้ป่าที่บดด้านข้าง ห้วยร่อพลางกล่าว

“ในป่ามีลานกว้างอยู่แห่งหนึ่ง นับเป็นสถานที่เหมาะสมต่อการประลองฝีมืออย่างยิ่ง”

กัวเช่าคุ่นฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด พอได้ยินก็ทราบทันที เชียะเล้งจินหยินต้องซุ่มเล่ห์กลใดไว้ในป่านี้ก่อนแล้ว จึงคิดจะปฏิเสธ

แต่ทว่าขณะอ้าปากจะกล่าวคำ พลันนึกถึงคำเตือนในปล้องไม้ไผ่ที่ได้รับมาก่อนจะเข้าสู่หุบเขาเลาะฮั่นก๊ก

อักษรที่สลักบนปล้องไม้ไผ่นั้นมีว่า พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลองอย่างนั้น ที่เชียะเล้งจินหยินเสนอให้เข้าต่อสู้ในป่า คล้ายไม่สมควรปฏิเสธไป

เชียะเล้งจินหยินเห็นกัวเช่าคุ่นกลอกตาไปมา อ้าปากแต่มิกล้าวาจา ไบหน้ำมีแววเล็งเลมิอาจตกลงใจ จึงแค้นห้วยร่อหยาม

“สหายแซ่กัวโฉนล้งเลเช่นนี้ ? หรือท่านถึงกับเข้าใจ อาตมาจะมีเล่ห์กลซุ่มอยู่ในป่าที่บดนี้ได้ ?”

กัวเช่าคุ่นตาลุกวาว กล่าวอย่างทะนง

“เชียะเล้งเต้าเจี้ยง ท่านออกจะดูแคลนกัวเช่าคุ่นเกินไปแล้ว อย่าว่าแต่ท่านจะมีเลศนัยซุ่มอยู่ในป่าหรือไม่ ? แม้เปลี่ยนจากป่าไม้ให้กลายเป็นป่าศาสตราอาวุธ ข้าพเจ้าก็จะขอบุกดูลสักครั้ง”

เชียะเล้งจินหยินห้วยร่อฮา ฮา พลังกล่าว

“สหายแซ่กัวนับว่าอาจหาญอย่างยิ่งจริง ๆ พวกเราไม่ต้องเปลืองคารมให้มากความแล้ว ไปประลองกันเสียในบัดนี้เลย”

คนทั้งปวงออกจากตีกริมน้ำเข้าไปในป่าทึบ ภายในมีบริเวณที่ราบ กว้างขวาง เหมาะสมต่อการต่อสู้อยู่จริง ๆ

เขียะเล้งจินหยินร้องสรรเสริญเทพเจ้าขึ้นอีกคำหนึ่ง แล้วจึงส่งเสียง ดัง ๆ

“เฮ็กเล้งซือเฮีย ยอดฝีมือของตงจ้วนมาแล้ว เชิญท่านออกมา ข้าพเจ้า จะแนะนำให้ท่านได้รู้จักไว้”

เสียงเขียะเล้งจินหยินมีทันขาดคำ ในส่วนลึกของป่าทึบก็มีเสียง หว่รอฮา ฮา ดังกึกก้องขึ้น

เสียงหว่รอนี้รู้สึกติดต่อไม่ขาดตอน ก้องกังวานสะท้อนแกวหุ จนกึ่งไม้ เล็ก ๆ พากันสั่นไหวไปมา มีใบร่วงพร่างพรูลงไม่น้อย

ก้าวเข้าคั่นใจเต็นระทีก ลอบครุ่นคิด เฮ็กเล้งเมื่อมีพลังลมปราณถึง ระดับนี้ กำลังภายนอกภายในของมัน จะต้องสู่ระดับยอดเยี่ยมอย่างยิ่งแล้ว

ขณะยังขบคิด เบื้องหน้าปรากฏหลวงจีนจีวรดำรูปหนึ่ง ร่างสูงใหญ่ อ้วนท้วน จนคล้ายมีเจดีย์สีดำมาปรากฏที่เบื้องหน้าก็ปาน ก็เง็กฮวยมองจน ขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ก้าวเข้าคั่นกับไ้ฮวงชวกยิ่งตระหนกกว่า เนื่องจากสังเกตจากรูปกายสูงใหญ่ของหลวงจีนเฮ็กเล้ง แสดงว่าต้องมีกำลังภายนอก กล้าแข็งอย่างยิ่ง แต่ยามมันพลีวกายกลับมีท่าร่างแคล่วคล่องว่องไว ผุ่คนที่ ปลายเท้าไม่กระจายสักน้อยนิด แสดงว่าในด้านวิชาตัวเบาและกำลังภายใน ก็ มีระดับสูงส่งจนน่าตระหนกตกใจเช่นกัน

เขียะเล้งจินหยินเห็นเฮ็กเล้งจึงปรากฏตัวมาแล้ว ใบหน้ายังมีแวว กระหิ้มภาคภูมิกว่าเดิม ผายมือมาที่ก้าวเข้าคั่นพลาংกล่าว

“เฮ็กเล้งซือเฮีย สหายแซ่ก๊วท่านนี้มีพลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง พิชิตเอาชนะ ยู่เล่ตัวบนแพกลางน้ำ แล้วยังโค่นอุกเกียเล่สี่พายแพ้ว ทำให้เลาะขุ่นก้ำของ พวกเราเสื่อมเสียเกียรติภูมิโดยสิ้นเชิง”

เฮ็กเล้งเจ้ง (หลวงจีนมังกรดำ) มองดูก้าวเข้าคั่นพลาংกล่าว

“สหายแซ่ก๊ว อาตมาอยู่ในชายแดนรกร้างมานานปี มิเคยเพชฌิณยอด ฝีมือตงจ้วนมาเลย วันนี้โชคได้พบพาน เราสองควรต่อสู้กันให้สนุกสนานจึง ประเสริฐ”

กลม ๆ อยู่ในฝ่ามือเช่นกัน

ทั้งสองฝ่ายนับว่ามีพลังการฝึกปรือใกล้เคียงกัน เล็งเจ็ญเป็นม้วนกระบองเป็นห่วง คลึงห่วงเป็นลูกกลม ส่วนกัวเซาคຸ້ນนั้นเด็ดกระบองเป็นท่อนสั้น ๆ ค่อยคลึงเป็นลูกกลมตามหลัง

หมายความว่า ช่วงหลังต่างมีความยอดเยี่ยมทัดเทียมกัน ส่วนช่วงแรก ต่างมีปมเด่นคนละประการของเฮ็กเล็งเจ็ญนั้นเป็นกำลังแขนเข้มแข็งกว่าของกัวเซาคຸ້นเป็นพลังนิ้วที่สุดยอดเยี่ยม

แต่กัวเซาคຸ້นมีจิตใจปราดเปรียวเปี่ยมไหวพริบ แสดงได้พลิกแพลงเร้าใจจนผู้คนเมื่อเห็นต้องรู้สึกเหนือกว่าเฮ็กเล็งเจ็ญอยู่บ้าง

เฮ็กเล็งเจ็ญไม่ยอมเป็นยิ่งนัก ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“สหายแซ่กัว นับว่ามีฝีมืออยู่จริง ๆ อาตมายอมรับว่าด้อยกว่า...”

กัวเซาคຸ້นทราบว่ายินยอมรับนับถือ จึงรีบสอคำไป

“เฮ็กเล็งเจ็ญได้ชื่อ ท่านกล่าววาจาใดกัน ? การประลองรอบแรกของเรา นับว่ามีระดับคู่คี่กำลัง ยังคงประลองรอบที่สองเถิด”

เฮ็กเล็งเจ็ญส่ายยิ้มกล่าว

“ตกลง ในป่าทึบแห่งนี้มีต้นไม้ใหญ่หนาแน่น ยิ่งลึกเข้าไปยังมีกิ่งก้านสาขาระเกะกะจนยากจะผ่านได้ พวกเราเริ่มต้นจากที่นี่ คนหนึ่งไปทางเหนือ คนหนึ่งไปทางใต้ เข้าป่าด้วยฝีเท้ารวดเร็ว และนับบรรดาต้นไม้ที่ผ่าน พอถึงต้นหนึ่งร่อยแปด ทิ้งรหัสใดไว้บนต้นไม้แล้วรีบย้อนกลับมาทันที ดูผู้ใดมาถึงที่เดิมก่อนนับผู้นั้นมีวิชาตัวเบาเหนือกว่า”

กัวเซาคຸ້นผงกศีรษะรับคำ

“วิเศษ วิเศษ การประลองวิชาตัวเบาที่ได้ชื่อเสนอมานี้ นับว่าสนุกสนานน่าสนใจอย่างยิ่ง”

เฮ็กเล็งเจ็ญเลิกคิ้วถาม

“เมื่อสหายมีความเห็นพ้องกับวิธีนี้ พวกเราก็เริ่มประลองกันทันที แต่ก่อนจะประลอง ท่านจะต้องเลือกทิศทางไป จะเป็นเหนือหรือใต้ ?”

กัวเซาคຸ້นครุ่นคิดแล้วเอื้อนเอ่ยอย่างยิ้มแย้ม

“มีพระมาขอพึ่งพาอาศัยพระ มนุษย์แม้จะทุกข์ยากตรากตรำเพื่อกรรมใด เหลือทางสู่มรรคผลแก่ท่านหนึ่งสาย ข้าพเจ้าไปทางเหนือให้ท่านไปทางใต้”

ก็เง็กฮวยกับไก้ฮวงชวกพอได้ฟังโคลงสี่บาทที่เอื่อนมา ต่างต้องลอบหัวร่อด้วยความขบขัน

โดยเฉพาะก็เง็กฮวย เมื่อหัวร่อแล้วกระซิบกับไก้ฮวงชวกที่ข้างกาย

“ไก้ตัวกอ ท่านดูคั่นกอกกอของข้าพเจ้าปากร้ายเพียงใด สองบาทสุดท้ายที่ว่า ‘เหลือทางสู่มรรคผลแก่ท่านหนึ่งสาย ข้าพเจ้าไปทางเหนือให้ท่านไปใต้’ อย่างใดคงต้องกระตุ้นโทสะเอ็กเล้งได้ชื่อผู้นั้นให้เดือดดาลจนแผดร้องก้องตะโกนเป็นแน่”

วาก็เง็กฮวยพอขาดคำ พลันได้ยินเอ็กเล้งเจิ้งแผดร้องดังประหลาดพิกลขึ้นจริง ๆ

แต่เอ็กเล้งเจิ้งแม้ขุ่นแค้นแน่นอก ก็ยังทราบคัตรุกล้ำเชิงผู้นี้ยากจะต่อสู้ด้วย หลังจากแผดร้องเสียงประหลาดแล้ว รีบถลันร่างอันสูงใหญ่ของท่านเข้าไปในป่าด้านใต้ด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า

ก้าวเข้าคั่นไหนเลยกล้าชักช้ารือร้อ ขณะร่างเอ็กเล้งเจิ้งมีทันพุงจากที่ ก้าวเข้าคั่นเมื่อยืนอย่างองอาจมิได้ชิงล่วงหน้า แต่พอร่างเอ็กเล้งเจิ้งเคลื่อนไป ก้าวเข้าคั่นกลับใช้ท่าร่างเล้งเฮ้งเจ็กเล็ก (มังกรลำแดงร่าง) แล้วแปลเป็นโป้ยโปวเต็งคง (แปดก้าวขึ้นอากาศ) ชั่วพริบตา ลับหายไปในป่าด้านเหนือ

ไก้ฮวงชวกขมวดคิ้วเล็กน้อย กระซิบกับก็เง็กฮวย

“กีกงจู้ เราเห็นว่าก้าวเล่าตีน่ากลัวต้องพ่ายแพ้”

ก็เง็กฮวยโพล่งด้วยความงุนงง

“ไก้ตัวกอเห็นผิดทำในที่ใด ? หรือทางด้านวิชาตัวเบาของคั่นกอกกอ ไม่อาจทัดเทียมเอ็กเล้งเจิ้งได้ ?”

ไก้ฮวงชวกล่ายหน้ากล่าว

“หากคำนวณตามวิชาตัวเบาที่ฝึกปรือมา ก้าวเล่าตีอย่างไรต้องเหนือกว่าเอ็กเล้งเจิ้งอยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุดก็คู่ตีทัดเทียม แต่ที่เราวิตกกังวลคือทั้งสองคั่นกับไม่คั่นเส้นทางในป่านี้ดอก”

ก็เง็กฮวยร้องอ้อ ไก่ฮวงชวกกกล่าวต่อไป

“เมื่อครูเอ็กเล้งเจ้งว่า ในส่วนลึกของปามีกิ่งก้านสาขารุงรังยากจะเดินผ่านทางได้ มันที่คั่นกับท่าเลที่ทาง ไยมิใช่เป็นฝ่ายได้เปรียบมากหลาย ? อย่างว่าแต่เอ็กเล้งเจ้งเสนอวิธีเยี่ยงนี้ออกมา อาจบางที่มันจะรู้รูปพรรณสัณฐานของไม้ต้นที่หนึ่งร้อยแปดอยู่ก่อนแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องนับในระหว่างทางให้เสียเวลา เพียงพุ่งไปให้ถึงต้นไม้นั้น ชิดเขียนรหัสหรือเครื่องหมายใดก็พอย้อนกลับมาได้ทันที ส่วนกัวเล่าตี้ไม่คั่นกับท่าเลในป่าจะต้องนับทีละต้นโดยละเอียด ตามสภาพเยี่ยงนี้ ย่อมเป็นฝ่ายเสียเปรียบไม่น้อย”

ก็เง็กฮวยแม่มีสีหน้าห้วนไหวแต่มีวิตกกังวลอย่างไร ผงกศิระชะกล่าว

“เหตุผลที่ไก่ตัวกอแยกแยะมา เข้าเค้าสมจริงยิ่ง ดูท่าที่การประลองวิชาตัวเบาในรอบที่สองนี้ ยากจะปรากฏผลแพ้ชนะอีกแล้ว”

“ก็กังจูเมื่อเห็นพ้องกับความคิดเห็นของเรา ไฉนจึงแน่ใจ กัวเล่าตี้ที่เสียเปรียบอย่างใหญ่หลวง ยังสามารถไม่พ่ายแพ้อีก ?”

“เนื่องเพราะในด้านวิชาตัวเบาของตัวเมาะกิมเตียวยิ่งอ้วงเหลียงผู้เฒ่าที่เป็นแม่ของคุนกอกอข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินทัดเทียมได้ คุนกอกอที่ถูกประคบประหงมมาแต่เยาว์วัย ต้องมีความสำเร็จระดับสูงส่งยิ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเห็น ปมเด่นของวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ พอละเสริมปมด้อยในการไม่คั่นเคยกับทาง สองฝ่ายนับว่าเสมอกันได้อีกครั้ง จึงคำนวณการประลองครานี้ ทั้งสองฝ่ายต้องไม่มีผู้ใดเหนือกว่ากัน”

วาทะพอบคำ ในป่าที่บทั้งด้านเหนือและใต้มีเงาร่างคนปรากฏออกมาพร้อมเพรียงกัน

เงาร่างสูงใหญ่ละลือมาดุจะเป็นมังกรโลดคลื่อน ส่วนอีกเงาร่างหนึ่งดุจะเป็นเทพยดาเหาะเหินเดินอากาศ ปราดเข้ามาถึงในพริบตา

ทั้งสองพยายามชิงให้ถึงที่ก่อนอย่างไม่ยอมกำลัง แต่ไม่มีผู้ใดสมหวังดังหมาย เพราะพากันพุ่งลงถึงพื้นในเวลาพร้อมเพรียงกัน

ก็เง็กฮวยระบายลมจากปากยาว ๆ เลิกคิ้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“น่าสนใจ น่าสนใจ คุนกอกอกับเอ็กเล้งได้ชื่อ ประลองรอบแรกเสมอ

กัน รอบสองนี้ถึงกับเสมอกันอีกครั้งได้”

มิกาด เชียะเล้งจินหยินกลับแค้นหัวร่อกล่าว

“น่ากลัวไม่แน๊นั๊ก”

ก็เง็กฮวยหันไปถามทันที

“เชียะเล้งเต้าเจี้ยง ท่านเห็นว่าคຸ້นกกอกของข้าพเจ้าต้องพ่ายแพ้ในการ
ประลองวิชาตัวเบาแก่เฮ็กเล้งไต้ซือ ?”

เชียะเล้งจินหยินสั่นศีรษะตอบ

“ผู้ใดมีชัย ผู้ใดพ่ายแพ้ ตอนนี้อย่างไม่อาจคาดค่านวณแน่ ให้เราทั้งสอง
ฝ่ายส่งผู้แทนออกไปดูบนไม้ต้นที่หนึ่งร้อยแปด ว่าจะทิ้งลวดลายใดไว้ จึง
พอจะวิจารณ์ตัดสิน”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เต้าเจี้ยงเสนอมิเหตุผล ให้เราสองคนไปตรวจดูเป็นไร ?”

เชียะเล้งจินหยินผงกศีรษะเห็นพ้อง แล้วนำก็เง็กฮวยเข้าไปตรวจดู
ในป่าทั้งทางเหนือและใต้โดยละเอียด

ทั้งสองไปสู่ทิศใต้ก่อน เมื่อนับถึงต้นที่หนึ่งร้อยแปด เป็นต้นแป๊ะ
โบราณที่สูงชันเสียดฟ้า

ก็เง็กฮวยมองปราดเดียวก็แน่ใจ ไก่ฮวงซวกค่านวณไม่ผิดพลาด บน
ต้นไม้ใหญ่ที่ร้อยแปดนี้ผิดจากต้นอื่น ๆ ในละแวกใกล้เคียงจริง ๆ เฮ็กเล้งเจิ้ง
อาศัยที่ชำนาญทิศทาง นับว่ามีเปรียบต่อก้าวเข้าคຸ້นไม่น้อยทีเดียว

ขณะนางขบคิดก็จับตาพิจารณาดูต้นแป๊ะโบราณ แลเห็นที่ลำต้นถูก
เฮ็กเล้งเจิ้งใช้พลั่งดรรชนีขีดเขียนเป็นอักษร “โอม มณีตัสสะ”

ก็เง็กฮวยต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย ทราบว่าพลั่งฝีมือเฮ็กเล้งเจิ้งยอดเยี่ยม
น่าตระหนก ถึงกับใช้ช่วงเวลาพริบตา เขียนอักษรได้ตั้งหลายตัว

เชียะเล้งจินหยินเมื่อเห็นคำ “โอม มณีตัสสะ” แล้ว เข้าใจว่าเฮ็กเล้ง-
เจิ้งต้องมีชัยแน่ ใบหน้าจึงปรากฏแววอึมเฝ้าภาควิมิขึ้นทันที

ก็เง็กฮวยยิ้มพลาংกล่าว

“เฮ็กเล้งไต้ซือมีท่าร่างรวดเร็วฝีมือแคล่วคล่อง นับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่ง

จริง ๆ พวกเราลองไปดูทางป่าด้านเหนือบ้างเถิด”

เซี่ยะเล้งจินหยินผงกศีรษะ แล้วพากันมุ่งหน้าไปที่ป่าด้านเหนือ พบเห็นไม้ต้นที่หนึ่งร้อยแปด ถึงกับเป็นต้นหลิวเล็ก ๆ ที่ต่ำเตี้ยกว่าต้นไม้รอบข้างมากมายนัก

ก็เง็กฮวยเห็นต้นหลิวเรียวเล็กตั้งแต่ไกล นางต้องขมวดคิ้วขบคิด หากแก่นักง้าวเข้าคั่นก็ถึงอักษร “โอม มณีตัสสะ” อยู่บนกิ่งหลิว ก็ต้องนับว่าแก่นักง้าวเข้าคั่นมีชัยในการประลองวิชาตัวเบาคราวนี้

เนื่องเพราะเขียนอักษรอยู่บนกิ่งหลิวที่เรียวเล็ก ย่อมยากกว่าการเขียนไปบนลำต้นแป๊ะโบราณที่ใหญ่มหึมามากมายหลายเท่านัก

ขณะยังขบคิดไม่จบสิ้นก็ได้มาถึงหน้าต้นหลิว ทั้งสองฝ่ายเมื่อเพ่งตามอง ต้องยืนตะลึงลานกับที่ทันที !

ที่แท่นลำต้นหลิวที่เรียวเล็ก ถึงกับสลักโคลงบทที่เมื่อครูแก่นักง้าวเข้าคั่นเอื่อนออกมา นั่นคือ “มีพระมาขอพึ่งพาอาศัยพระ มนุษย์จะทุกข์ยากตรากตรำเพื่อกรรมใด เหลือทางสู่มรรคผลแก่ท่านหนึ่งสาย ข้าพเจ้าไปทางเหนือให้ท่านไปได้”

สลักโคลงทั้งบทที่มีอักษรสามสิบหกตัว ย่อมยากกว่าคำ “โอม มณีตัสสะ” เพียงสี่ตัวหลายเท่านัก ขู่ว่าแต่โคลงทั้งสี่บาทนี้ ยังแยกเป็นอักษรสี่แบบ ที่ผิดแปลกกันอีกด้วย !

เซี่ยะเล้งจินหยินเงยบงกไม่มีวาจา เดินก้มหน้าออกจากป่าด้วยที่ทำท้อแท้ แต่ก็เง็กฮวยกลับขมวดคิ้วคล้ายครุ่นคิดถึงความใฝ่อยู่

เอ็กเล้งเจ็งเข้าใจว่าท่านต้องเป็นฝ่ายมีชัยแน่นอน แต่เมื่อเห็นที่ทำเยี่ยงนั้นของเซี่ยะเล้งจินหยิน ต้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“เต้าเจี้ยงกับกิกงจู้ตรวจเสร็จสิ้นแล้ว ? รอบนี้ผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัย ?”

ก็เง็กฮวยเหลือบมองเซี่ยะเล้งจินหยินแวบหนึ่ง เซี่ยะเล้งจินหยินจำต้องฝืนยิ้มกล่าวด้วยความอับจนปัญญา

“กัวเซี่ยวเฮี้ยบมีวิชาอันเลอเลิศน่าสะท้านใจยากจะทัดเทียมได้ รอบนี้ย่อมเป็นกัวเซี่ยวเฮี้ยบมีชัย”

กัวเซ่าคุ่นถามก็เง็กฮวยเบา ๆ

“ฮวยม่วย เอ็กเล้งเจ็งทิ้งเครื่องหมายใดไว้บนลำตันไม้”

ก็เง็กฮวยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านสลักอักษร ‘โอม มณีตัสสะ’ เป็นตัวบรรจงอยู่บนลำตันแป๊ะโบราณสูงใหญ่”

กัวเซ่าคุ่นขมวดคิ้วกล่าว

“เยี่ยงนี้เป็นว่า สมควรให้ท่านมีชัย หรืออย่างน้อยที่สุด ก็ต้องกำกึ่งเสมอกัน ไหนเลยเชียะเล้งจินหยินถึงกับตัดสินใจให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายมีชัย ?”

“คุ่นกอกอ ท่านไฉนว่ามันเป็นฝ่ายมีชัย ? อักษรที่ท่านเขียนไว้ทั้งมากกว่า และยังใช้ตันหลิวเล็กละเอียดเป็นเป้า เปรียบกับตันแป๊ะมที่มานับว่ายากกว่ากันหลายเท่า...”

กัวเซ่าคุ่นรีบสอดคำ

“หากแยกตันไม้ใหญ่กับเล็ก การสลักอักษรมียากง่ายขึ้นจริง แต่ข้าพเจ้าใช้ตัวหวัด และมีอักษรมากกว่าเพียงตัวเดียว แต่ท่านกลับใช้ตัวบรรจง อย่างว่าแต่คำ ‘โอม มณีตัสสะ’ นี้ มีขีดมากกว่าคำ ‘ข้าพเจ้าไปทางเหนือให้ท่านไปได้’ ที่ข้าพเจ้าเขียนไว้มากมายนัก”

ก็เง็กฮวยขมวดคิ้วถาม

“คุ่นกอกอ ท่านเพียงแต่เขียนอักษร ‘ข้าพเจ้าไปทางเหนือให้ท่านไปได้’ อยู่บนกิ่งหลิวเล็กละเอียดเท่านั้น ?”

“ใช่แล้ว ฮวยม่วยถามเยี่ยงนี้ไปไย ? หรือยังมีเลศนัยได้อีก ?”

“ย่อมมีเลศนัยอยู่ เนื่องเพราะข้าพเจ้ากับเชียะเล้งจินหยินต่างตรวจบนลำตันหลิวที่เล็กละเอียดนั้นแล้ว เป็นการใช้อักษรทั้งหวัด บรรจง โบราณ ถึงสี่แบบ แยกเขียนโคลงสี่บาทที่ท่านเอื้อนเมื่อครู่จนครบ”

กัวเซ่าคุ่นต้องร้องเอ๊ะ พลันรู้สำนึกด้วยไวปัญญา เหลือบสายตาไปที่เอ็กเล้งเจ็งกับเชียะเล้งจินหยินแวบหนึ่ง

ที่แท้ความรู้สึกของคนเราย่อมคล้ายคลึงกัน ขณะกัวเซ่าคุ่นถามก็เง็กฮวยไฉนตัดสินใจให้ตนเป็นฝ่ายมีชัยอยู่นั้น เอ็กเล้งเจ็งก็กำลังถามเชียะเล้ง-

จินหยิน ไฉนจึงตัดสินใจให้ท่านเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ?

เซี่ยะเล้งจินหยินผินยี้มกล่าว

“กั๋วเซี่ยวเซี่ยบใช้อักษรสี่แบบเขียนโคลงสี่บาทสามสิบหกตัว...”

เอ็กเล้งเจ็งแผดร้องเสียงประหลาดขึ้นทันที

“เป็นไปได้ เป็นไปได้ ไฉนชั่วเวลาพริบตาเดียว มันถึงกับเขียนอักษรสามสิบหกตัวลงบนต้นหลิวเล็กละเอียดได้ ?”

กั๋วเซาคุ่นไหนเลยยอมปล่อยให้โอกาสโต้แย้งเยี่ยงนี้ผ่านไป จึงจับตามองเอ็กเล้งเจ็งพลางประสานมือกล่าว

“เอ็กเล้งไต้ซือ ข้าพเจ้ากั๋วเซาคุ่นนับถือท่านแล้วจริง ๆ”

เอ็กเล้งเจ็งร้องเสียงประหลาดดังก้อง ถลึงตาถาม

“ท่านนับถือเราด้วยคำมูลใด ? เราเป็นผู้ที่แพ้แก่ฝีมือท่าน...”

กั๋วเซาคุ่นโบกมือสอคำไป

“ข้าพเจ้านับถือพลังการฝึกปรือที่ลึกล้ำของไต้ซือระดับนี้แล้ว ถึงกับมีสมองเปรื่องปราดคาดการณ์ล่วงหน้าถูกต้อง”

“สหายแซ่กั๋ว คำสมองปราดเปรื่องคาดการณ์ล่วงหน้า หมายความว่าอย่างไร ?”

บทที่ 22

องครักษ์เลาะชั้น

กัวเซาคุ่นแปลงเสียงหัวร่อก้องกังวาน แล้วกล่าว

“หากได้ชื่อไม่มีสมองคาดการณ์ล่วงหน้า ไหนเลยจะทราบว่ ข้าพเจ้าสลักอักษรอยู่บนกิ่งหลิวเรียวเล็ก ทั้งที่ท่าคนละทิศทาง และยังมีต้นไม้บังตาเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ต้นอีก”

เอ็กเล้งเจิ้งครานี้ถูกกัวเซาคุ่นจับจุดอ่อนได้แล้ว ไม่มีปัญญาตอบโต้ ใบหน้าดำคล้ำจึงกลายเป็นสีม่วงไป

เซี่ยะเล้งจินหยินเมื่อเห็น รีบหาทางกลบเกลื่อนแก้ไขช่วยให้แก่เอ็กเล้งเจิ้งทันที โดยกล่าวขึ้น

“ผลการประลองฝีมือของกัวเซียวเซี่ยกับเอ็กเล้งได้ชื่อรอบแรกเสมอกัน รอบสองกัวเซียวเซี่ยเป็นฝ่ายมีเปรียบเล็กน้อย รีบประลองรอบที่สามโดยด่วนเถิด”

กัวเซาคุ่นจับตามองเซี่ยะเล้งจินหยินพลาถาม

“เต้าเจี้ยง ท่านถือธงอาญาสิทธิ์ของเลาะชั้นกำจู้ รับหน้าที่มาคุมการต่อสู้ กัวเซาคุ่นจึงขอเรียนถามท่านก่อนที่จะ

ลงมือประลองรอบที่สาม”

“กัวเซียวเฮียบมีวาจาใดกล่าวได้เต็มที่”

“กัวเซาคุ่น ก็เจ็กฮวยและไ้ฮวงชวกตัวกอที่มาในคราวนี้ เพราะปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ลั่นปากไว้กับสหายก็ลา และยังมีความหวังอีกประการ คือใครได้พบกัจูของท่าน และเปียซิมเทียนหนึ่งฮวยยู่มัง มิทราบความหวังนี้พอจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ ?”

เฮียะเล้งจินหยินตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ในเลาะฮุ้นก้าเรา เรื่องราวทั้งหมดต่างต้องปฏิบัติไปตามลำดับ กัวเซาคุ่นมีชัยสี่ปีศาจ ขอเพียงพิชิตสองมังกรได้ อย่างนั้น เปียซิมเทียนหนึ่งฮวยยู่มังยอมเสนอหน้าออกมาเอง หากยังมีชัยเหนือฮวยยู่มัง กัจูยอมต้องออกมาพบด้วยตนเอง”

“ตกลง เมื่อเต้าเจี้ยงมีวาจานี้ กัวเซาคุ่นก็จะประลองกับเฮ็กเล้งไ้ซือครบสามรอบ แล้วค่อยมารับทราบไม้ตายสูงส่งของท่านอีกครั้ง”

เฮ็กเล้งเจ็งคล้ายตั้งพ่ายแพ้งจนมีโทสะเดือดดาล ก้าวอาด ๆ มาที่เบื้องหน้ากัวเซาคุ่นแล้วร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“สหายแซ่กัว ในรอบที่สามของพวกเรา เป็นประลองวิชาพิสดาร ท่านเป็นฝ่ายเสนอวิธีมาก็แล้วกัน”

กัวเซาคุ่นกวาดตามอง พบเห็นที่ด้านเหนือมีต้นสนสูงชันเสียดฟ้าคู่หนึ่งโตใหญ่ไล่เลี่ยกัน จึงได้ชี้พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เฮ็กเล้งไ้ซือ เราสองมาใช้วิชาสลายลมปราณเป็นหัวร่อต่อต้านสนโบราณเบื้องหน้า ดูผู้ใดสามารถใช้เสียงหัวร่อให้ใบสนร่วงมากกว่า ผู้นั้นเป็นฝ่ายมีชัย”

เฮ็กเล้งเจ็งผงกศีรษะกล่าวทันที

“ความคิดวิธีนี้ประเสริฐยิ่ง เราสองไม่จำเป็นต้องเข้าให้ใกล้กว่านี้แสดงอยู่ที่นี้เลยเป็นไร ?”

“คนไม่เข้าใกล้ก็ได้ แต่จะต้องเลือกสนโบราณเอาไว้ก่อน ไ้ซือจะแสดงกับต้นขวามือหรือซ้ายมือ ?”

เอ็กเล็งเจ็งพิจารณาดูสนโบราณสองต้นแวนหนึ่ง แล้วกล่าว

“เราเลือกต้นซ้ายมือ ต่างสลายลมปราณเป็นเสียงหัวร่อ พิสูจน์ดูผล
แพ้ชนะกันไป”

วาชาคำ เสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดพลันดัง ฟังไปคล้ายเป็นฟ้าร้อง
กึกก้อง นับว่ามีอำนาจอันข่มขวัญผู้คนอย่างกล้าแข็งจริง ๆ

กัวเซ้าคุ่นถึงกับยืนมือไหล่หลังดูด้วยที่ท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น จวบจน
เมื่อเอ็กเล็งเจ็งชะงักเสียงหัวร่อไว้ แลเห็นบนต้นสนโบราณขวามือเป็นปรกติไม่
เสียหาย แต่ต้นสนโบราณทางซ้าย ใบแหลมร่วงหมดสิ้น เหลือแต่กิ่งก้าน
สาขาที่ไร้ใบเท่านั้น

เอ็กเล็งเจ็งเนื่องจากเห็นใบสนทั้งต้น ถูกเสียงหัวร่อกระแทกจนร่วงหล่น
หมดสิ้น กัวเซ้าคุ่นต้องพ่ายแพ้โดยไม่มีทางได้ชัยชนะเด็ดขาด จึงกล่าวด้วยความ
กระหึ่มภาคภูมิใจ

“สหายแซ่กัว อาตมาแสดงความทุเรศไปแล้ว บัดนี้ น้อมเชิญท่าน
แสดงสุดยอดวิชาของตงจ้วน ให้พวกเราชาวป่าเขาได้รับความเจริญได้เห็นเป็น
ขวัญตา”

กัวเซ้าคุ่นตาเป็นประกายวาว ส่งเสียงหัวร่อดังติดต่อก่อออกมาเช่นกัน
แต่เสียงหัวร่อของกัวเซ้าคุ่น กลับผิดแปลกกว่าของเอ็กเล็งเจ็งไม่น้อย
เสียงหัวร่อของเอ็กเล็งเจ็ง ฟังแล้วรู้สึกเกรี้ยวกราดดุดัน ส่วนของ
กัวเซ้าคุ่น ฟังแล้วนุ่มนวลระรินหู

เสียงหัวร่อของเอ็กเล็งเจ็ง ประหนึ่งอสณิบาตฟาดทำลาย เสียงหัว
ร่อของกัวเซ้าคุ่น ดุจดั่งท้องฟ้ายามแจ่มใส

แต่ผลของเสียงหัวร่อที่ผิดแปลกโดยสิ้นเชิงนี้กลับมีในลักษณะเดียวกัน
หลังจากเสียงหัวร่อของกัวเซ้าคุ่นจางหาย สนโบราณต้นขวามือก็กลายเป็น
โกร๋นไปเช่นกัน

ไต้วบ้อมั่งโพล่งขึ้น

“รอบนี้เสมอกันอีกแล้ว !”

ก็เง็กฮวยกลับจับตามองเขี่ยละเล็งจินหยิน ร้องถามอย่างยื้มแย้ม

“เซี่ยะเล้งเต้าเจี้ยง เรายังคงเป็นเช่นดังเมื่อครูไปตรวจดูใต้ต้นสนโบราณ ค่อยตัดสินฝ่ายใดเป็นผู้มีชัย ?”

เซี่ยะเล้งจินหยินเนื่องจากเมื่อครูเคยระบุให้ก๊วกเฮ้งช่วยเข้าตรวจดูในป่า ตอนนี้อย่อมไม่อาจปฏิเสธความต้องการของก๊วกเฮ้งช่วย จำต้องพากันวิ่งไปตรวจดูที่ใต้ต้นสน

บนสนโบราณทั้งซ้ายขวาต่างโกร๋นไม่มีใบหลงเหลือ มองแต่ไกลจึงคล้ายเห็นพลังลมปราณของเฮ็กเล้งเจิ้งกับก๊วกเซ้าคุ่นคู่คี่กำลัง ยากจะระบุฝ่ายใดเหนือกว่า

แต่เมื่อเข้าใกล้ กลับมองปราดเดียวก็ทราบได้ ในด้านลมปราณอันพิสดารของทั้งสอง ผิดแปลกกว่ากันจนห่างไกลยิ่ง

ใต้สนต้นซ้าย แม้จะมีใบสนเขียวเล็กเคลื่อนไหว แต่เป็นเหนือกองหนึ่ง ไต่หย่อมหนึ่ง สับสนวนวายอย่างยิ่ง

ใต้สนต้นขวาก็มีใบเคลื่อนไหวทั่วพื้นเช่นกัน แต่แบ่งไว้ได้สม่ำเสมอจนคล้ายเป็นรูปพรหมผืนใหญ่ไว้กับพื้นก็ปาน !

ก๊วกเฮ้งช่วยจ้องมองเซี่ยะเล้งจินหยินพลาถามอย่างยื้มแย้ม

“เซี่ยะเล้งเต้าเจี้ยง ผลการประลองหลักวิชาของคุณกอกอข้าพเจ้ากับเฮ็กเล้งไต้ซือ ท่านมีความเห็นฝ่ายใดสูงกว่ากัน ?”

เซี่ยะเล้งจินหยินตอบด้วยความละอาย

“ก๊วกจื๊มิต้องกล่าวให้มากความ รอบนี้อย่อมยังเป็นก๊วกเซียวเซียบได้ชัย”

เมื่อทั้งสองกลับมาในที่เดิม ประกาศผลของการประลองแล้ว เฮ็กเล้งเจิ้งต้องหดหู่อ้อแท้ทันที

ก๊วกเซ้าคุ่นมีสีหน้าระรื่นแจ่มใส ร้องเสียงก้องกังวานไป

“เซี่ยะเล้งเต้าเจี้ยง ในสองมังกรสี่ปีศาจของนิกายท่าน ก๊วกเซ้าคุ่นได้อาศัยโชคช่วยมีชัยไปทำท่านแล้ว ยังเหลือแต่เต้าเจี้ยงเพียงผู้เดียว หากแม้โชคช่วยให้มีเปรียบสักเล็กน้อย ก็สมควรได้พบเลาะฮั่นก้าจู้หรือเปี่ยซิมเทียน-
หนึ่งได้แล้วกระมัง ?”

เซี่ยะเล้งจินหยินผงกศีรษะกล่าว

“กั้วเซี่ยวเฮี้ยบกล่าวถูกต้อง แต่มิทราบ ท่านจะสั่งสอนหลักวิชาฝีมือ ไตแก่อัตมา ?”

กั้วเซำคุ่นไม่ทันตอบ ก็เง็กฮวยกลับชิงกล่าวอย่างยิ้มแย้มก่อน

“คุ่นกอกอกของข้าพเจ้าได้ต่อสู้มาหลายรอบซ้อน ๆ ย่อมไม่อาจให้ท่าน ลงมือแต่ผู้เดียว ก็เง็กฮวยขอร่วมสนองการประลองกับเต้าเจี้ยงสักครั้ง เป็นไร ?”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อเสียงพิกุลแล้วกล่าวบ้าง

“เราขอทานเต้าแม่สามัญจรรยาไม่เก่งกาจสามารถอย่างไร แต่ ยังต้องร่วมความครึกครื้นสักครั้งจึงสมควร”

เซี่ยะเล้งจินหยินฟังมั่นว่าดังนั้น เกิดไหวพริบวูบมา จนได้อุบายหนึ่ง ขึ้น รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ในเมื่อทั้งสามต่างยินดีลงมือ อาตมากลับมีวิธีต่อสู้ที่แปลกใหม่อยู่”

กั้วเซำคุ่นถามทันที

“เต้าเจี้ยงลองบอกมา สามารถสรรหาวิธีแปลกใหม่ได้ก็ดีอยู่”

เซี่ยะเล้งจินหยินกล่าว

“รอบนี้อัตมาไม่มีความตั้งใจจะประลองวิชาฝีมือใด ๆ กับพวกท่าน เพียงคิดจะชุกซ่อนของบางสิ่งอยู่ในป่า เชิญท่านทั้งสามเข้าเสาะค้นหา หากหา ได้ครึ่งหนึ่งของจำนวน ก็นับเป็นพวกท่านมีชัยเลยเป็นไร ?”

กั้วเซำคุ่นกับเง็กฮวยต่างมีความฮึกหาญไม่หวาดหวั่น เมื่อได้ยินจึง หมายจะรับคำ แต่ไ้ฮวงซวกกลับมีความรอบคอบสุขุมกว่า รีบโบกมือกล่าว อย่างยิ้มแย้มว่า

“เต้าเจี้ยงสมควรจะนำของที่ชุกซ่อนออกมาแสดงก่อน หรือบ่งบอกให้ กระจ่างชัดไว้ พวกเราจึงพอใคร่ครวญรับหรือไม่ ? เนื่องจากหากท่านซ่อน เข็มปักไว้สักสามเล่ม พวกเราจะไม่มีความรู้หาได้เลย”

เซี่ยะเล้งจินหยินหัวร่อพลางกล่าว

“สหายท่านออกจะระแวงมากไปแล้ว ข้าพเจ้าจะสั่งให้พวกมันนำของนั้น ออกมาให้พวกท่านดูก่อนก็ได้”

จบคำ หันไปสังคิษย์เลาะชั้นกำเบา ๆ หลายคำ ชั่วครูให้หลัง พากันยกกลองใหญ่มาถึงสิบใบ

พวกแก้วเซ้าคุ่นเห็นกลองทองเหลืองนี้สูงเขียะเศษ ส่วนกลมกว้างสามเขียะ หากซ่อนอยู่ในป่าต้องไม่ยากต่อการค้นหาแน่ จึงพากันผงกศีรษะเห็นพ้อง

เขียะเล้งจินหยินกระหึ่มอิมเอมใจ แต่พยายามข่มกลั้นไว้มิให้ปรากฏบนสีหน้า สังคิษย์ยกกลองทองเหลืองทั้งสิบใบเข้าซุกซ่อนในป่าลึกแล้วกล่าวกับพวกแก้วเซ้าคุ่น

“แก้วเซียวเฮียบ พวกเรามีต้องหากลองที่ซ่อนทั้งสิบใบให้ครบ เพียงสามารถหาเกินกว่าครึ่งจำนวน อาตมาก็ยอมแพ้แก่พวกท่าน”

แก้วเซ้าคุ่นผงกศีรษะรับทราบ เขียะเล้งจินหยินจึงให้ทั้งสามเริ่มลงมือหาได้ ไก่ฮวงซวทกขมวดคิ้วพลันเอ๋อขึ้น

“เขียะเล้งเต้าเจียง พวกเราจะปรึกษาวิธีการหากันก่อนสักครูได้หรือไม่ ?”

“เชิญพวกท่านปรึกษากันตามความพอใจ เมื่อตกลงกันได้แล้ว ค่อยเข้าไปสืบหาในป่า”

ไก่ฮวงซวทกจึงเรียกแก้วเซ้าคุ่นกับก๊ิงฮวยไปที่ด้านข้าง กล่าวขึ้นเบา ๆ

“แก้วเล่าตี้ ก๊ิงจู้ ในความเห็นของเรา ลวดลายการเข้าป่าหากลองที่เขียะเล้งจินหยินคิดค้นออกมานี้ ต้องมีเล่ห์อุบายชั่วร้ายอย่างไรแฝงอยู่เป็นแน่แท้”

ก๊ิงฮวยถามขึ้นทันที

“ไ้ตัวก้อเห็นได้อย่างไร ?”

“จากการที่มันให้หากลองเกินกว่าครึ่งจำนวน แสดงว่ามีใช้เป็นเรื่องยากเย็นอย่างไรเลย ดังนั้นเราจึงระแวง เขียะเล้งจินหยินสร้างใช้วิธีง่ายดายนีมาเป็นเหยื่อ หมายหลอกล่อให้พวกเราหลงเข้าไปในส่วนลึกของป่าที่บนี้”

ก๊ิงฮวยกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ไ้ตัวก้อระแวงถึงใจดำของมันจริง ๆ แต่พวกเรายินดีลอง แม้รู้ยัง

แสรังพันฝ่า เข้าป่าไปดูให้รู้แน่สักคราเป็นไร ?”

“กึ่งจู่จะต้องมีความคิดเห็นอันสูงส่งอยู่ พอบอกความคิดนี้ได้หรือไม่ ?”

“ไ้ตัวกอ หรือท่านลืมนี่ไ้เดือนภัยปล้องที่สองตอนพวกเราจะมาตามกำหนดนัด ในนั้นมีอักษรสลักไว้ ‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’ เดือนอยู่ ?”

ก้าวเข้าคู้้นจึงกล่าวอย่างนึกขึ้นได้

“วิเศษ วิเศษ คนลืกลั้บท่านนั้นนับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ถึงกับคำนวณเรื่องราวได้ถูกต้องทุกประการ บัดนี้ มิเพียงมีป่าเท่านั้น ยังมีกลองอีก...”

ก็เง็กฮวยสอดคำอย่างยืมแย้ม

“ไ้ก่อกอ พวกเราแยกทางกันเข้าป่า ค้นหากลองทองเหลืองนี้ พบใบใดก็ตีหนัก ๆ สามเสียง วิธีนี้ทั้งพอจะติดต่อกัน และพอจะนับกลองที่หาพบได้ก็ไ้บ่ยิ่งพอจะพ้องกับคำเตือน ‘พบกลองตีกลอง’ ของบุคคลลืกลั้บกับผู้หวังดีเดือนมาด้วย มิทราบท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ?”

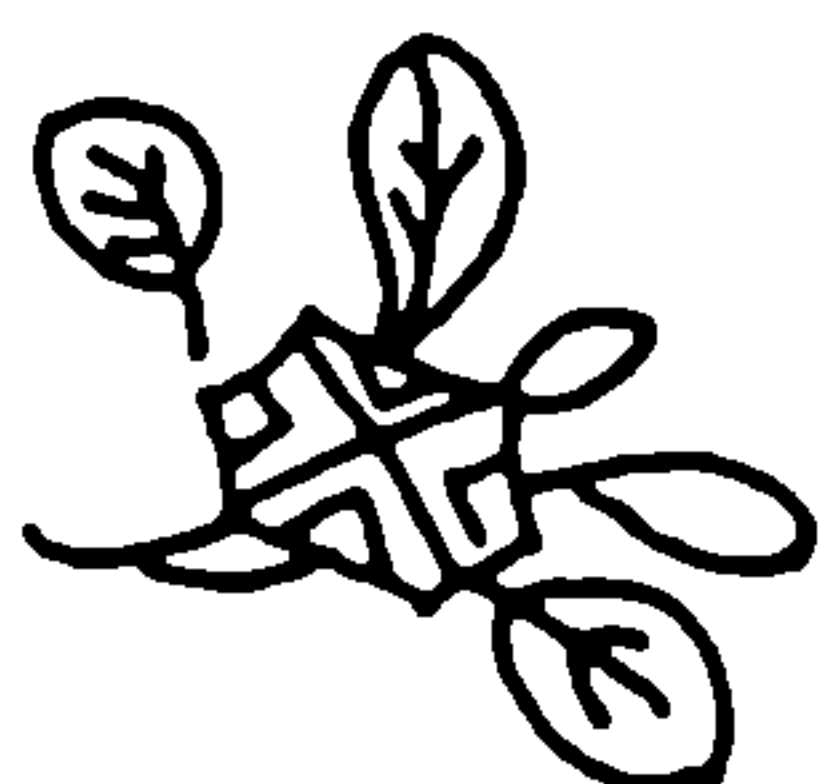
“แผนนี้ของฮวยม่วยมันคงเป็นอย่างยิ่ง พวกเราปฏิบัติตามวิธีนี้ก็แล้วกัน”

จบคำหันบอกกับไ้ฮวงชวทอย่างยืมแย้ม

“ไ้ตัวกอ ข้าพเจ้ารับหน้าที่ค้นหาสายกลาง ท่านรับหน้าที่ค้นหาซ้ายมือทางขวามือให้ฮวยม่วยรับหน้าที่ มิต้องค้นหาให้มากนัก เพียงไ้ยินเสียงกลองดังหกครั้งก็ล่าถอยออกมาชุมนุมกันที่นอกป่าอีกครา”

ไ้ฮวงชวทผงกศีรษะรับคำแล้วสามคนแยกเป็นสามทาง เดินช้า ๆ เข้าไปในป่าทึบ

เนื่องจากทั้งสามเห็นเป็นแผนมีความมั่นคงอย่างยิ่ง แต่ไหนเลยจะคาดมันคืออุบายอันชั่วร้ายอำมหิต ซึ่งไ้วางไว้อย่างแนบเนียน

ไก่ฮวงซวกพอเข้าป่าไปไม่ไกล ก็เห็นที่ง่ามต้นไม้โบราณมีกลองทอง-
เหลืองสออยู่ใบหนึ่ง

กลองทองเหลืองใบนี้มีได้ซุกซ่อนให้ลับตาอย่างไร ถึงกับวางอยู่บน
ง่ามไม้ใหญ่อย่างเปิดเผย ทำให้ไก่ฮวงซวกมิกล้าชะล่าหูหนั่น ต้องใคร่ครวญ
ด้วยความสุขุมรอบคอบ

เนื่องเพราะไก่ฮวงซวกเป็นนักเลงเก่าคร่ำโลก ทราบดีที่ฝ่ายตรงข้าม
จงใจแสร้งให้หาพบง่ายตายเยี่ยงนี้ หากมิใช่มีเลศนัยซุ่มซ่อนอยู่บนกลอง ก็
ต้องเป็นบนต้นไม้มีภัยอันตรายแรงอย่างไรแฝงอยู่

ไก่ฮวงซวกจับตามองกลองแฉ่วหนึ่ง จิตใจขบคิดสุขุมรอบคอบ พลันได้
ยินเสียง ตง ตง ตง ดังมาสามครา

เป็นเสียงกลอง ที่ดังมาจากเส้นทางสายกลาง แสดงว่าก๊วเช่าคุ่นหาพบ
ใบหนึ่งแล้ว

เมื่อไก่ฮวงซวกได้รับการปลุกปลอบใจเยี่ยงนี้ ความฮึกเหิมบังเกิดขึ้น
ทันที จึงใช้ฝ่าแพรพันมือไว้ กระโดดขึ้นไปบนง่ามไม้ ประคองกลองไว้เบา ๆ

บนกิ่งก้านค่าคบและกลอง ต่างไม่มีอันตรายใด ๆ ที่ซุกซ่อนซุ่มไว้ ไก่-
ฮวงซวกจึงแน่ใจว่า บนกลองจะต้องทายาพิษที่มีฤทธิ์กำเริบรวดเร็วรุนแรงอยู่

แต่เพิ่งพิจารณาโดยละเอียด ถึงกับสุดดมถึงถ้วน ในที่สุดก็ได้เลิกล้ม
ความระแวงทั้งมวลออกไป ยืนยันได้ว่า บนกลองไม่มียาพิษหาญอยู่จริง ๆ

ไก่ฮวงซวกตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก แต่ตอนนี้ก็ยังคาดเดาจิตเจตนาของ
ฝ่ายตรงข้ามไม่ออก จำต้องตีตง ตง ตง ไปสามเสียง ส่งข่าวแก่ก๊วเช่าคุ่น
กับก๊วกฮวยทราบไว้

เมื่อมุ่งหน้าต่อไป พลันได้ยินในป่าขวามือมีเสียงกลองดังขึ้นสามครั้ง
เช่นกัน ทราบว่าก๊วกฮวยก็หากลองพบอย่างมั่นคงปลอดภัยเช่นกัน ไก่-
ฮวงซวกจึงยิ่งตื่นเต้นสงสัย ลอบขบคิดในใจ

“เสียงกลองดังสายละครึ่ง ยืนยันว่าหากลองพบสามใบแล้ว ขอเพียง
แต่ละคนหาพบอีกใบหนึ่ง ก็มีจำนวนมากกว่าครึ่ง ได้ช่วยในการพนันครานี้
แล้ว”

ตอนเชิยะเล้งจินหยินระบุวิธีนี้ออกมา มีสีหน้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ แสดงว่าแฝงอุบายชั่วร้ายอยู่แน่ชัด แต่จวบจนบัดนี้ ความลึลับพิสดารอยู่ที่ใด ยังคงทำให้ไม่มีผู้คนคาดคำนวณได้ !

ไ้ฮวงซวกเค้นสมองใคร่ครวญไม่คิดชีวิต แต่ไหนเลยจะคาด ตัวเองกลับตกเข้าในห้วงอันตรายที่หูดหวิดหวาดเสียวจนแทบเอาชีวิตไม่รอด

ที่แท้ในเลาะฮุ้นก้า นอกจากหนึ่งบุปผาคือฮวยมั่งมีน้ำใจไม่ตรีกับก็เง็กฮวยคล้ายเจ้ม่วยกันแล้ว อื่น ๆ เช่นสี่ปีศาจสองมังกรต่างลุ่มหลงในทรัพย์สินสมบัติของตึกเล้งตั้งที่มีอยู่มหาศาล งมภายในความสวดยสะคราญปานเทพิดาของก็เง็กฮวย จึงได้ลอบซื้อแมวชั่วร้ายในตึกเล้งตั้งให้เป็นสายลับของพวกมัน

หลังจากกิมฮ้วงอึกก้วยก็ลาลอบปล่อยเชื้อพิษท้อฮวยเจี้ยงลัมเหลวแล้ว ก็ได้รับรายงานจากสายลับ ทราบว่ามีคนใช้ปล่องไม้ไผ่ซัดเตือนภัยไว้ก่อน จึงทำให้ก็เง็กฮวยระแวงระวังป้องกันรัดกุม

เทียนก้ออึกก้วยไ้ว้บ้อมั่งมีสมองอันเปรี๊ยะปาดกลอกกลิ้ง เมื่อได้ทราบความนี้แล้วจึงสลักอักษร ‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’ บนปล่องไม้ไผ่ลั้งคนช่อนตัวลอบซัดให้ในขณะที่พวกก็เง็กฮวยจะมาตามกำหนดนัด

พวกก็เง็กฮวยไหนเลยจะฉุกใจคิด ปล่องไม้ไผ่ที่ได้รับก่อนหลังทั้งสองปล่องจะมาจากมือของมิตรและศัตรู จึงได้จดจำคำ ‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’ และปฏิบัติตามโดยไม่หวั่นหวาดระแวง

บัดนี้ พวกก็เง็กฮวยที่มีชัยหลายครั้งช่อน ๆ จึงเกิดความชะล่าใจขึ้นมาบ้าง กอปรกับหลงเชื่อกำ ‘พบกลองตีกลอง’ ของไ้ว้บ้อมั่งสนิทใจ ไ้ไหนเลยจะคำนวณว่ามีภัยเกิดขึ้นในบัดดล

ที่เบื้องหน้า เป็นกลองทองเหลืองอีกใบหนึ่ง

กลองทองเหลืองใบนี้ วางไว้ในที่พิสดารยิ่งกว่า คืออยู่เบื้องหน้าต้นไม้ใหญ่เต็มโอบต้นหนึ่ง

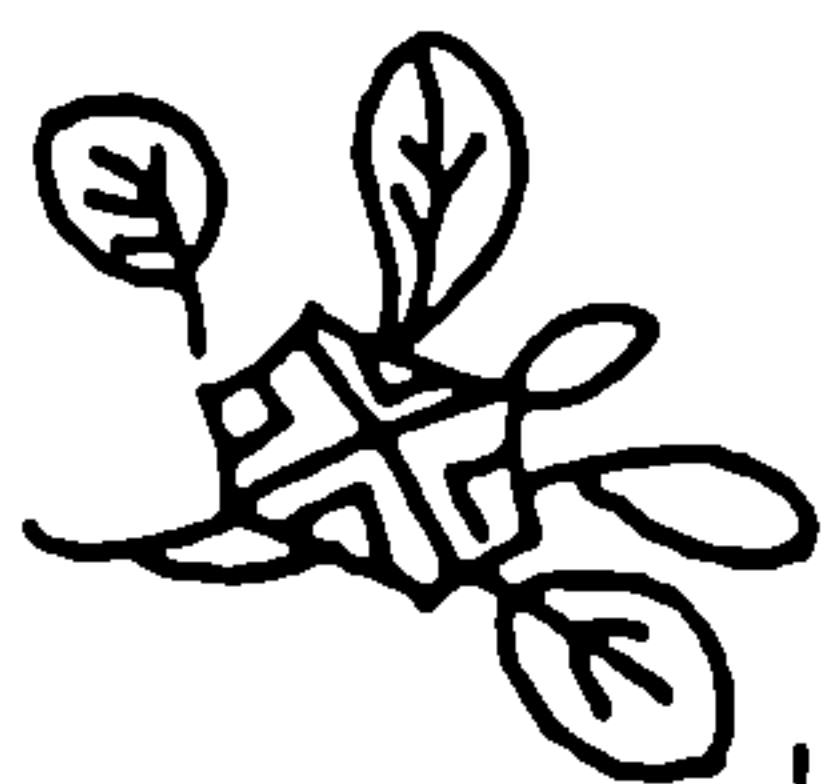
ไ้ฮวงซวกเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามจงใจหยอกล้อ จึงมีโทสะกรุ่นขึ้นมาบ้าง ยกมือฟาดไปบนกลองสามครั้ง

ตง ตง ตง... เฮอะ เฮอะ เฮอะ...

เสียงตง ตง ตง นั้นดังจากกลองทองเหลืองที่เบื้องหน้าต้นไม้ใหญ่
เสียงเฮอะ เฮอะ เฮอะ นั่นคือแคนห้าวร่อ ดังมาจากหลังต้นไม้ใหญ่
เต็มโอบ

ไก่ฮวงซววกพอได้ยินเสียงแคนห้าวร่อ ขณะจะพลี๊วกายหลบด้วยความ
ตระหนก ที่หลังต้นไม้ใหญ่มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งออกมาดูจประกายไฟเสียแล้ว
คนผู้นี้มีความรวดเร็วเกินไป พอร่างปรากฏก็ฟาดเข้าใส่ไก่ฮวงซววกฉาด
หนึ่งทันที

ไก่ฮวงซววกไม่ทันส่งเสียงถามไถ่ มีทันบอกเล่าสาเหตุต้นปลาย ยิ่ง
ไม่ทันหลบหลีกปกป้อง ถึงกับถูกฟาดถนัดถนี้ไปฉาดหนึ่ง หน้ามิดตาลาย
กระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว กระเด็นไปหกเจ็ดเซียวจึงฟุบลงสิ้นสติไป

กัวเซ่าคุ่นที่เข้าในทางสายกลาง เนื่องเพราะได้ยินไก่ฮวงซววกตีกลอง
ครั้งที่สอง ขณะลิงโลดยินดี พลันเหลือบเห็นต่อไม้ที่ซ้ายมือ มีกลองทอง-
เหลืองตั้งอยู่ใบหนึ่ง

กัวเซ่าคุ่นปีติยินดียิ่งนัก คิดว่าตนกับไก่ฮวงซววกต่างหาได้คนละสอง
ใบแล้ว เพียงก็เง็กฮวยหาได้อีกใบหนึ่ง ก็จะประสพชัยชนะขั้นเด็ดขาดแล้ว

กัวเซ่าคุ่นในยามปีติยินดี ขณะเดินถึงหน้ากลองใหญ่ จะยกมือตีลงไป
พลันหันขวับกลับมา เพ่งมองไปที่ด้านหลังทันที

ที่แท้กัวเซ่าคุ่นมีพลังฝีมือสูงส่ง พริบตาที่จะฟาดลงไปบนหลังกลอง
ถึงกับพบเห็นว่า ด้านหลังของตนมีเสียงผิดปรกติดังขึ้นเบา ๆ

จริงดังคาด ภายในป่าที่อยู่ห่างประมาณสิบสี่วา มีชายชราหลังค่อมผม
ขาวโพลงถลันออกมา

ชายชราหลังค่อมผมขาวผู้นี้ ความจริงก็คิดจะปฏิบัติตามวิธีการกับ
ไก่ฮวงซววก คือฟาดใส่กัวเซ่าคุ่นอย่างหนักหน่วงฉาดหนึ่ง แต่เมื่อเห็น
กัวเซ่าคุ่นเหลียวกลับมาด้วยไหวพริบอันตื่นตัว จึงห้าวร่อเสียงพิกุลแล้วกล่าว

“ทารกน้อย เจ้าฉลาดกว่าเฒ่าบัดซบผู้นั้นบ้าง พอจะไม่ต้องถูกเราพาไปฉาดหนึ่ง จงรีบขึ้นพันธนาการตัวเองบนต้นไม้ รอถ้าจู่กลับมาพิพากษาโทษทัณฑ์เสียเถิด”

กัวเซาคุ่นจำชายชราหลังค่อมผู้นี้ได้ คือองครักษ์พิทักษ์กฎของเลาะฮั่นก้า ที่เมื่อครู่ถลันออกมาคร่ำตัวกิมฮ้วงอึกกุกก็ลา จึงเลิกคิ้วถามไป

“ท่านผู้เฒ่า ท่านมีศักดิ์เป็นองครักษ์พิทักษ์กฎเลาะฮั่นก้า ข้าพเจ้าเป็นอาคันตุกะของเลาะฮั่นก้า ไฉนต้องขึ้นผูกมัดตัวเองอยู่บนต้นไม้ ?”

ชายชราหลังค่อมตวาดเสียงเกรี้ยวกราดทันที

“ต้องถูกแขวนบนต้นไม้แน่ ๆ ในเมื่อพวกเจ้าบุกรุกเข้ามาในเขตหวงห้ามของเรา และยังพาลฝ่าฝืนข้อห้ามของเรา กระหน่ำกลองให้รบกวนความสงบของเราเยี่ยงนี้ ไหนเลยไม่ควรเพิ่มโทษทัณฑ์เป็นบทเรียน ?”

กัวเซาคุ่นตอนนี้ได้รู้กระจ่างใจแล้ว ทราบว่าพวกสี่ปีศาจสองมังกรสำนักตัว มีพลังฝีมือที่ยากจะต่อต้านกับตนได้ จึงวางอุบายกระตุ้นให้องครักษ์พิทักษ์กฎของเลาะฮั่นก้าผู้นี้ออกมาสยบพิชิตแทน

แต่องครักษ์มีศักดิ์สูงอย่างยิ่ง น่ากลัวนอกจากตัวเลาะฮั่นก้าอยู่แล้ว ไม่มีผู้ใดออกคำสั่งบงการมันได้ จึงใช้แผน “เข้าป่าหากลอง” หลอกล่อพวกตนเข้ากระตุ้นโทสะ ฝ่าฝืนข้อห้ามขององครักษ์ผู้นี้

ขณะเพ่งคิดถึงตอนนี้ ชายชราหลังค่อมผมขาวก็ได้ตวาดอีกครั้ง

“ทารกน้อย เจ้าขบคิดกระจ่างแล้วหรือไม่ ? ยังคงขึ้นไปแขวนตัวเองบนต้นไม้แต่โดยดี จึงจะเหมาะสมปลอดภัย”

กัวเซาคุ่นเนื่องจากมีชัยเหนือสี่ปีศาจหนึ่งมังกรมา รู้สึกว่าคนสำคัญของเลาะฮั่นก้าก็มีได้วิเศษสักเพียงใด จึงพาลจงใจขอร้ององครักษ์ผู้นี้ดูสักครั้ง โดยกล่าวอย่างทะนงโอหัง

“ท่านผู้เฒ่า ท่านเรียกให้ข้าพเจ้าขึ้นแขวนตัวเองบนต้นไม้ หากข้าพเจ้าไม่รักดียินยอม ท่านจะทำอย่างไร ?”

“นี่ยังต้องถาม ? สุราคารวะไม่ดีม ย่อมเป็นดีมสุราถูกปรับ เราฝ่ามือเดียวก็พอพาตเจ้าให้ล้มคว่ำ จากนั้น ไฟล่มือเท้าทั้งสี่ขึ้นผูกห้อยไว้บนต้นไม้”

“รสชาติการถูกไฟล้มือถูกแฉวน ออกจะไม่น่าทนทานเกินไป แต่หากผู้เฒ่าฟาดซ้ำพเจ้าไม่ล้ม...”

ชายชราหลังค่อมพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องกังวาน แล้วกล่าว

“ทารกน้อย เจ้านับเป็นลูกโคที่ไม่กลัวพยัคฆ์ร้าย เป็นกบน้อยในรอยตีนโคจริง ๆ อาศัยเจ้าก็ทนทานฝ่ามือเล่าอยู่ได้แม้สักครึ่งข้าง ?”

ว่าพลางยกมือขวาขึ้นเล็กน้อย กระแทกเข้าใส่ทรวงอกแก้วเช่าคุ่นแต่ไกล แก้วเช่าคุ่นเนื่องจากชุนเคื่องชายชราหลังค่อมผสมขาว มีวาจาเย่อหยิ่งโอหังเกินไป จึงใช้กระบวนท่าหลอกล่อพลิกแพลง ตะปบเข้าใส่ชีพจรข้อมือขวาของฝ่ายตรงข้ามดุจสายฟ้า

ชายชราผสมขาวแค้นหัวร่อ พลิกมือขวาเล็กน้อย หลบหลีกการตะปบคว่ำของแก้วเช่าคุ่นได้อย่างง่ายดาย

แต่แก้วเช่าคุ่นมีกระบวนท่าที่คล่องแคล่วยิ่งนัก พลิกฝ่ามือตามการเปลี่ยนกระบวนท่าของชายชรา จึงยังคงคว้าชีพจรข้อมือของชายชราหลังค่อมได้มันเหมาะ

เมื่อเป็นเช่นนั้น ชายชราหลังค่อมกับแก้วเช่าคุ่นต่างตระหนกขึ้นเสียใหญ่

ที่ชายชราหลังค่อมตระหนกคือ แก้วเช่าคุ่นที่ยังเยาว์วัยถึงกับมีท่าคว่ำจับอันแคล่วคล่องว่องไว และเลิศพิสดารปานนี้

ที่แก้วเช่าคุ่นตระหนกคือ นิ้วทั้งสามของตนได้เกร็งกำลังกล้าแข็ง คว่าชีพจรข้อมืออันเป็นจุดสำคัญของชายชราหลังค่อมไว้แล้ว ถึงกับมีพลังสะท้อนอันหนักหน่วงกระแทกเข้าใส่นิ้วตนจนเจ็บปวดแทบไม่อาจทนทาน จำต้องรีบคลายมือในทันที แต่ชายชราผสมขาวไหนเลยจะยอมให้แก้วเช่าคุ่นคลายมือหลบเลียงออกไปได้ ฉวยสภาวะนั้นสืบกายกระแทกฝ่ามือขวาเข้าใส่ทรวงอกแก้วเช่าคุ่นดังเดิม

แก้วเช่าคุ่นถูกกระแทกจนเซถลาถอยไปห้าก้าว จึงยืนหยุดด้วยร่างส่ายโงนแง ในที่สุด ยังคงปักหลักไว้ไม่ถึงกับต้องล้มลงให้อับยศได้

ชายชราผสมขาวเห็นเช่นนั้น นับว่าตระหนกจนใจสะท้านหวั่นไหวจริง ๆ

เนื่องเพราะแม่เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นบุรุษหนุ่มหล่อเหลา ฝีมือสูงส่งจน คล้ายวีรบุรุษรุ่นเยาว์ จึงได้เกิดความรักพอใจจนหมดมือ มิได้กระแทกให้ หักโหมอำมหิต แต่พลังภายในเก้าส่วนที่ฟาดใส่ทรวงอก อย่างน้อยก็ต้อง กระแทกฝ่ายตรงข้ามจนกระเด็นออกไปไม่ต่ำกว่าสองวา สลบสลไปในทันทีจึง ถูกต้อง โฉนเพียงถอยหลังไปสี่ห้าก้าว กายส่ายโงนเงนไปมาเท่านั้น ? !

ชายชราผมขาวแตกตื่นสงสัย ส่วนกัวเซาคู่กันนั้นละอายใจอย่างยิ่ง ที่ละอายคือ ตนโฉนจึงตำทรามาถึงปานนี้ ? หากมิใช่สวมเสื้อเกราะ เทพเจ้าของแมวเผ่าเกราะหว่ายอยู่ นับว่าไม่มีทางทนทานอาวุธฝ่ามือนี้ ของชายชราหลังค่อมจริง ๆ จะต้องถูกฟาดจนสลบสล ไพล่มือทำขึ้นเขว่น ไวบนตันไม้ให้อัปยศเป็นแน่แท้

ความคิดอันอัปยศของกัวเซาคู่กันไม่ทันจบสิ้น ชายชราหลังค่อมพลัน เลิกคิ้วขึ้นสูง สะอึกกายเข้ามากระแทกมือใส่ทรวงอกกัวเซาคู่กัน ในกระบวนท่า เดิมอีกครั้ง

กัวเซาคู่กันที่ได้รับทราบความร้ายกาจแล้ว ไหนเลยยังจะกล้าใช้การคว้า จับเข้าต่อต้านการจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามอีก

ขณะยังไม่อาจข่มขวัญให้หายหวาดหวั่น ฝ่ามือขวาที่มีพลังหนักหน่วง ดุดันของชายชราหลังค่อมได้พุ่งมาถึงที่ทรวงอกแล้ว กัวเซาคู่กันจึงรีบขยับกาย ออกไปไกลถึงเจ็ดเชียว

ชายชราหลังค่อมร้องเอ๊ะ เลิกคิ้วตวาด

“นี่เป็นโงัวฮังนาอีโป้ว ! ทารกน้อย หรือเจ้าเป็นศิษย์ของเต๋าไซมิ่ง จง รีบงบอกมาโดยด่วน อย่าได้ทำลายตัวเองไป ?”

กัวเซาคู่กันพอลงมือก็ถูกเข้าไปฉาดใหญ่ ขยับกายหลบอีกครั้ง กลับถูก ฝ่ายตรงข้ามจดจำท่าร่างออกในพริบตา จึงกระตุนนีสัยทะนงโอหังของ บุรุษหนุ่มจนกำเริบขึ้น แค้นหัวร่อกล่าว

“คนเต๋า ท่านยังมีต้องอวดโอ่สาวยตา ลองรับข้าพเจ้าสักกระบวนท่าดู ก็ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเต็กเกี่ยมซิงแซไซมิ่งเอี้ยงหรือไม่ ?”

กัวเซาคู่กันส่งเสียงไปพร้อมกับลงมือ ที่ใช้ครานี้คือ เจี้ยแอ่โก้วกิมก้วย-

เกี่ยงໂຂ້วของจู้ตัวกอ !

จู้ตัวกอบอกไม่ผิด ไม่ตายอันสุดยอดวิชานี้ ยิ่งแคล่วคล่องเจนจัด ยิ่งมีอานุภาพกล้าแข็ง เมื่อก้าวเข้าคู้ใช้ในคราวนี้นับว่าเหนือล้ำกว่าเมื่อตอนที่ ใช้จัดการก็ลามากมายหลายเท่านั้น

แต่อานุภาพแม้เข้มแข็งรุนแรง คู่มือกลับมิใช่คนเดิม ก้าวเข้าคู้ถึง กับเนื่องเพราะพลังการฝึกปรือยังอ่อนด้อย มาตรฐานเป็นวิชาสุดยอดในแผ่นดิน ยังคงไม่อาจมีอานุภาพคุกคามชายชราหลังค่อมให้รู้สึกหนักแรงได้

แต่ทว่าชายชราหลังค่อมแม้ไม่รู้สึกหนักแรงน่าวิตก กลับยิ่งแตกตื่น สงสัยไปกว่าเดิม

ชายชราหลังค่อมยกสองมือแยกเท้าเข้าต่อต้านการจู่โจมไปพลาง ส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกสงสัย

“ทารกน้อย เจ้ากลับพอมีความเป็นมาอยู่บ้างจริง ๆ นี่เป็นของเล่น ประจำตัวของเฒ่าแม่นั่งก้วยป็น คือเจี้ยแอ่ไก้วกิมก้วยเกี่ยงໂຂ້ว หนึ่งในสาม ไม่ตายสุดยอดของมันที่ไม่ยอมถอยทอดแก่ผู้อื่นโดยง่ายดาย”

ชนชาวบู๊ลิ้มต่อสู้กัน เรื่องถือสาที่สุดคือ ถูกฝ่ายตรงข้ามสังเวยท่าร่าง และหลักวิชาฝีมือของตนออก ก้าวเข้าคู้ใช้ไม้ตายสุดยอดไปสองครั้งครา ต่าง ถูกชายชราหลังค่อมระบอบออกมาในปราดแรกเท่านั้น ไหนเลยไม่ทำให้บุรุษหนุ่ม ทะนงโอหัง ต้องแตกตื่นขุ่นเคืองเป็นอย่างยิ่ง

ตามเหตุผล เมื่อกระบวนท่าเจี้ยแอ่ไก้วกิมก้วยเกี่ยงໂຂ້วถูกฝ่ายตรงข้าม สังเวยออก ก้าวเข้าคู้ก็สมควรรังฝ่ามือเปลี่ยนกระบวนท่าจึงถูกต้อง

แต่ก้าวเข้าคู้ยังพาลไม่ยอมเปลี่ยน ฟาดไปอย่างดุคั่นดังเดิม

เท่าที่ก้าวเข้าคู้ดื้อรั้นเยี่ยงนี้ เนื่องจากมีสาเหตุสองประการ

หนึ่งคือ ก้าวเข้าคู้มีความเห็น ตนถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดเข้าฉาดหนึ่ง แล้ว ตกเป็นฝ่ายรับที่เพลี่ยงพล้ำ บัดนี้เมื่อเป็นฝ่ายเข้ารุกไล่ ไฉนไม่ใช้ ไม้ตายของอู๋ยตัวกอให้เต็มที่ อาจบางทีพอจะเรียกเกียรติภูมิคืนกลับมาได้บ้าง สาเหตุประการสองคือ กระบวนท่าที่ชายชราหลังค่อมใช้ออกมาต่อต้าน เป็น เอี้ยเบ๊ฮุงจง (แหวกขนค่อม้าพยศ) อันธรรมดาสามัญอย่างยิ่งอยู่ชัด ๆ ใน

สายตาของกัวเซาคุ่นไม่เชื่อเด็ดขาดว่า ฝ่ายตรงข้ามจะใช้กระบวนท่าธรรมดาที่สุด มาปกป้องไม้ตายสุดยอดของบู๊ลิ้มได้อย่างง่ายดายเยี่ยงนี้

คนหนึ่งยังใช้กระบวนท่าเดิมมิแปรเปลี่ยน จูโจมอย่างหักโหมดุตั้งเคย คนหนึ่งสังเกตความเป็นมาออก ลงมือปกป้องคลี่คลายไป ฝ่ายมือทั้งสองจึงสัมผัสกันในฉับพลันทันที

กัวเซาคุ่นเลิกคิ้วสูงชันตาลูกวาว ตั้งใจจะทุ่มเทอานุภาพทั้งมวลของกระบวนท่าไม้ตายเจ็ดแฉ่ไกวกิมก๊วยเกี้ยงโชว์ให้เต็มที่

แต่ความเลิศจิตการของวิชาบู๊ก็อยู่ที่นี้เอง กัวเซาคุ่นแม้มีความคิดเยี่ยงนั้นวูบขึ้น แต่มีสมาธิตั้งหวัง กระบวนท่าไม้ตายยังคงไม่มีปัญญาทุ่มเทให้สาสมใจ

เนื่องเพราะกระบวนท่าเอี้ยเบ๊ฮุงจงที่ชายชราหลังค่อมใช้ออกมาต่อต้าน มาตราแมนพื้นจนธรรมดาอย่างยิ่ง แต่มีทราบดีเร็วกว่ามือชั้นธรรมดาก็เท่ากัน

เพียงอาศัยเคล็ดคำ "เร็ว" ก็ทำให้กัวเซาคุ่นไม่มีปัญญาจะพลิกแพลง อานุภาพของกระบวนท่าไม้ตายให้รุนแรงขึ้นกว่าเดิมได้

ความพลิกแพลงทั้งมวลของกัวเซาคุ่นมีต้นจะเกิดขึ้น ฝ่ายมือทั้งสองก็ได้ประจบเข้าหากันแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนั้น กลายเป็นปะทะกันโดยหักโหมตรง ๆ กัวเซาคุ่นจึงกลายเป็นม้าพยศ ถูกกระบวนท่าเอี้ยเบ๊ฮุงจงของชายชราหลังค่อม แหวกออกจนร่างเซถลาไปไกลสองวาเศษ

นอกจากการจูโจมถูกสกัดแล้ว สองฝ่ายมือยังถูกกระบวนท่าต่อต้านของฝ่ายตรงข้าม กระแทกจนปวดแปลบคล้ายกระดูกแตกจากกันก็ปาน

ชายชราหลังค่อมหัวร่อพลางกล่าว

"ทารกน้อย เจ้ารับเราไว้อีกหลายกระบวนท่า เพื่อให้เราได้เห็นว่าเจ้ายังได้ไม้ตายของยอดฝีมือแห่งยุคอยู่อีกมากเพียงใด ?"

เสียงขาดคำกระบวนท่าจูโจมพุ่งเข้ามา ฟาดฉาด ๆ สามฝ่ายมือซ้อน ๆ ในสามฝ่ายมือนี้ ล้วนมีอานุภาพอันเกรียงไกรปานฟ้าถล่มดินทลายทั้งสิ้น

กัวเซาคุ่นยืนแน่นิ่งกับที่ หน้าร้อนผะผ่าวด้วยความละอาย

เนื่องเพราะตนถลันหลบแต่ละท่า ลงมือดีได้แต่ละครั้ง ต่างถูกชายชรา
หลังค่อมเรียกออกมาได้ถูกต้อง บัดนี้ฝ่ายตรงข้ามฟาดออกมาสามารถบวนท่า
ตนกลับไม่มีปัญญาคำนวณความเป็นมาของมันได้ เมื่อเปรียบกันแล้ว ยัง
จะแบกหน้าอยู่ต่อสู้อย่างไร ?

แต่แม้ก้าวเข้าคู่จะอับอายสักเพียงใด สถานการณ์เบื้องหน้ากลับไม่
อนุญาตให้ยืนซึมเซา มาต้านทานการจู่โจมดุจขุนเขาถล่มของฝ่ายตรงข้ามได้
เด็ดขาด

พริบตานั่น ก้าวเข้าคู่ไม่หลบออกด้านข้าง มิถอยไปด้านหลัง ถึง
กับกระโดดฝ่าเข้าไปในพลังอันครึ้นครั่นที่ทะลักเข้ามาอย่างหักโหม

ชายชราผมขาวหลังค่อมเมื่อเห็น ตอนแรกต้องขมวดคิ้วด้วยความ
ตื่นเต้นสงสัย จากนั้นจึงผงกศีรษะเล็กน้อย ในดวงตายังมีประกายพิสดารลุก
วาวเจิดจ้าอีกด้วย

ที่แท้ก้าวเข้าคู่ในยามกระวนกระวาย ถึงกับได้ใช้ไม้ตายสุดยอดโดย
เฉพาที่ไม่มีมีใครเทียบออกมา

ท่าร่างของก้าวเข้าคู่หมุนอยู่ไม่หยุดยั้ง สองแขนสะบัดกวัดแกว่งตลอด
เวลา ถึงกับสลายพลังสามฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาลของชายชราให้กลายเป็น
กระแสลมหมุนวนอยู่รอบข้าง ส่วนตัวเองฉวยโอกาสนั้นลอยร่างขึ้นช้า ๆ คุไป
กลายเป็นอินทรีหิมาโบยบินขึ้นสูงถึงสิบสองวา !

ชายชราหลังค่อมรังฝ่ามือยืนหยัด ชี้น้ำก้าวเข้าคู่พลงหัวร่อแล้วกล่าว

“ทารกน้อย เราเข้าใจแล้ว เจ้าเป็นศิษย์ของอินทรีเผ่าสิงฮ้วง ?”

วาจาถึงตอนนี้ พลันต้องสั่นศีรษะกล่าว

“ไม่ถูก ไม่ถูก หากเจ้าเป็นศิษย์อินทรีเผ่าสิงฮ้วง ไหนเลยจะไปฝึก
ท่าร่างไ้วฮังนาฮือของเผ่าไซมิ่งเอี้ยง และเจี้ยแอ้โก้วกิมก้วยเกี้ยงไซ้ของเผ่าเม่น
ดั่งก้วยปิ่นได้”

ก้าวเข้าคู่ฟังชายชราหลังค่อมผมขาว เอ่ยนามสามในแปดสุดยอดฝีมือ
ออกมา พลันได้คิดด้วยไ้ปัญญา จึงร้องอย่างลึงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

“ท่านไม่รู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับรู้จักท่านแล้ว !”

ชายชราหลังค่อมเล็กคิ้วถาม

“เจ้ารู้จักเรื่องอันใด ?”

กัวเซาคุ่นเนื่องจากพลาดท่าเสียทีหลายครั้งครา โทสะจึงประดังขึ้นมาใหญ่หลวง ตั้งใจจะหยอกล้อฝ่ายตรงข้ามมาระบายออกเสียบ้าง จึงลอยตัวลงพลงแค้นหัวร่อกล่าวกับชายชราหลังค่อม

“ท่านอย่าเข้าใจมีแต่ท่านรอบรู้กว้างขวางลึกซึ้ง สังเกตความเป็นมาของผู้อื่นออก ข้าพเจ้ายังมีใช้สังเกตออกว่าท่านแปลงกายขึ้นจากตัวใดมาได้เช่นกัน”

ชายชราหลังค่อมหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ตวาดเสียงหนัก ๆ

“ทารกน้อย เจ้าอย่าได้พล่อยกล่าวให้เหลวไหล กล่าวเหลวไหลเป็นการหาที่ตาย !”

กัวเซาคุ่นถูกกระตุ้นนิสยทะเบียนโอหังกำเริบขึ้นแล้ว จึงไม่หวาดหวั่นเรื่องราวใดทั้งสิ้น ร้องเสียงก้องกังวาน

“ข้าพเจ้าไฉนว่ากล่าวเหลวไหล ? ข้าพเจ้าดูออกแล้วว่า ท่านคือหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือแห่งยุค...ลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจีย !”

วาจาของกัวเซาคุ่นระดมพร่างพรูออกไปโดยมิได้ใคร่ครวญ ไหนเลยจะทราบ เป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามสำคัญที่สุดของฝ่ายตรงข้ามแล้ว !

ชายชราหลังค่อมตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เราเป็นองครักษ์พิทักษ์กฎของเลาะฮั่นก้า ไหนเลยจะเป็นลั้งอ้วซึ่งเทาะอะไร เรียกเจ้าอย่าได้กล่าวเหลวไหล เจ้าพาลไม่เชื่อฟัง ทารกน้อยหรือเจ้าคิดหาที่ตายจริง ๆ ?”

เสียงของชายชราหลังค่อมพอดคำ พลันพลิกฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกมาทันที

กัวเซาคุ่นเนื่องเพราะมิทราบไปขัดต่อข้อห้ามของฝ่ายตรงข้าม และคำนึงไม่ถึง ชายชราหลังค่อมจะลงมือจู่โจมโดยกะทันหันเยี่ยงนี้ด้วย

ทั้งสองฝ่ายมีพลังการฝึกปรือที่ห่างกันไกล กัวเซาคุ่นยังมิได้ระวังป้องกันตัว พริบตาที่เดินเลื่อย่อมถูกฟาดถนัดถนีไปขาดหนึ่ง

พลังฝ่ามือของชายชรากล้าแข็งเกินไป มาตราว่ากัวเซาคุ่นสวมเสื้อ

เกราะหวายเทพเจ้า ยังคงถูกฟาดจนอวัยวะภายในปั่นป่วน หน้ามืดตาลายไปทันที

แต่ความทะนงโอหัง บีบคั้นให้มียอมก้มศีรษะแก่ผู้ใด คงกัดฟันร้องดัง ๆ

“ผู้เฒ่าอ่วงโง้ว ท่านคำนึงถึงเหตุผลหรือไม่ ? หากท่านใช้ศักดิ์ลั้งอัวซึ่งเทาะมาว่ากล่าวกับข้าพเจ้า ก้าวเข้าคั่นเคารพในฐานะเป็นผู้อาวุโสของสำนักอาจารย์ ย่อมปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัด แต่หากท่านใช้ศักดิ์ขององค์รักษ์เลาะชั้นก้ามอวดโอ้อ่านากับข้าพเจ้า อย่างนั้น ก้าวเข้าคั่นยินยอม เหลกกลาญเป็นผุยผงก็ต้องไม่ก้มศีรษะยอมแพ้อีกท่าน ที่เป็นเชื้อวเลียบของพวกชั่วช้าอำมหิต !”

ชายชราหลังค่อมถูกนิสสัยอันดีร้อนทะนง และคารมที่คมกริบของก้าวเข้าคั่นบีบบังคับจนไม่มีปัญญาเลิกราได้ จึงทวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

“บุรุษหนุ่มที่ดื้อรั้นโอหัง มาตราว่าเจ้าเป็นเหล็กกล้าท่อนหนึ่ง เล่าชู้ก็ต้องฟาดเจ้ากระจายเป็นผุยผง ดูเจ้านับถือหรือไม่ ?”

จบคำสะบัดฝ่ามือฟาดออกไปอีกฉาดหนึ่ง

ก้าวเข้าคั่นถูกสองฝ่ามือช้อน ๆ จนอวัยวะภายในบอบช้ำแล้ว ทราบดีว่าไม่มีทางหลบหลีกได้พ้น จึงพาลยืนหยัดเข้ารับฝ่ามือนี้โดยมิหลีกเลี่ยงอย่างไร

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ก้าวเข้าคั่นเซถลาไปแปดเข็ยะ หน้าซีดขาวราวกระดาษ ร่างโงนแง่นราวจะล้มลง มุมปากยังมีโลหิตหลังไหลเป็นเส้นสาย แต่พยายามยืนหยัดไว้ แผลเสียงหัวร่อดังกึกก้องตลอดเวลา

ความทะนงเยี่ยงนี้ เข้มแข็งแกร่งกร้าวเยี่ยงนี้ นับว่าสร้างความรักพอใจจนเป็นที่เลื่อมใสของชายชราหลังค่อมยิ่งนัก ต้องขมวดคิ้วถาม

“เจ้าไถลจะถูกรเราฟาดตายคามือแล้ว ยังหัวร่อเรื่องอันใด ?”

ก้าวเข้าคั่นกายส่ายโงนแง่น สมองอื้ออึงตาพร่าพราย อวัยวะภายในปั่นป่วนจนยากจะทนทาน แต่ฝืนใจร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“ที่ข้าพเจ้าหัวร่อคือ คำวิจารณ์ของชนชาวนักเลงผิดพลาดโดยสิ้นเชิง กำนัลสมญาโดยไม่ยุติธรรม !”

ชายชราหลังค่อมผืนยิ้มถาม

“วาจาของเจ้าหมายความว่าอะไร ?”

กัวเซาคู่หนุ่มกำลังหลงเหลือ ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“ไหนผิดพลาดไปได้ ? ชนชาวนักเลงเคยแยกประเภทแปดสุดยอดฝีมือเป็น ‘สี่ดีสี่ร้าย’ ยกท่านเป็นหนึ่งในสี่ดี มีสมญา ‘วิญญูชนในวิญญูชน’ ตอนกัวเซาคู่หนุ่มท่องเที่ยวในตงจ้วน บังเอิญพบกับ ‘เซียวเจี้ยคุนลุ้นน้ำไต้-งัก’ สหายรักของท่าน ทราบว่าลั้งอ้วซึ่งเกาะที่สาบสูญร่องรอยนานปี อาจบางที่หลงกลพวกมารร้าย ถูกกักตัวอยู่ในเลาะฮั่นก้า และที่ข้าพเจ้ามาดินแดนชาวแม้วคราวนี้ มาตราว่าจุดประสงค์สำคัญเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ความจริงไหนเลยมีคิดยื่นมือช่วยเหลือผู้อาวโสรุ่งก่อนบ้าง เพื่อปฏิบัติตามหน้าที่ของผู้เยาว์บุลิมเห็ดทูนเคารพผู้อาวโส หากคาดไม่ถึง ข้าพเจ้าได้รับล้งนียดจากความจริง ท่านมิใช่ถูกอสูรร้ายมารชั่วลอบประทุษจนหลงกล แต่เป็นยินยอมพร้อมใจกระพือความชั่วร้ายแก่ปิตาจ สุ่มหัวรวมก่อกรวนกับพวกเลาะฮั่นก้าอันสามัญ...”

ชายชราผมขาวหลังค่อมถูกกัวเซาคู่หนุ่มประณามตำหนิ จนตอนต้นหน้าแดงฉาน แต่เนื่องจากไม่มีปัญญาโต้แย้งตัดทาน ใบหน้าที่ละอายจึงได้เริ่มกลายเป็นอำมหิตดุตัน

กัวเซาคู่หนุ่มรู้ว่าเลวร้าย แต่ตั้งใจไม่รักอาลัยชีวิต กล่าวสืบท่อไป

“ท่านบัดนี้มีศักดิ์เป็นองครักษ์ของพวกมารชั่วร้าย คู่ควรมีชื่ออยู่ในสี่ดิงามหรือไม่ ? อาศัยพลังฝีมือสูงส่งกว่า ถือว่าแก่ชรามาหยาบย่ำยีผู้เยาว์ คู่ควรได้รับสมญาเป็นวิญญูชนในวิญญูชนหรือไม่ ? ที่ข้าพเจ้าว่าชนชาวนักเลงกำนัลฉายาท่านโดยไม่ยุติธรรม หรือยังจะผิดพลาดได้ ?”

ชายชราหลังค่อมอับอายจนกลายเป็นโทสะ ใบหน้าเหี้ยมอำมหิตดุร้าย พลันสะบัดฝ่ามือฟาดฉาดออกไปด้วยพลังอันหนักหน่วงดุจขุนเขาทลาย

กัวเซาคู่หนุ่มไม่อาจหลบหลีกสามฝ่ามือแรกได้ก็จริง แต่ฝ่ามือนี้กลับมิถูกฟาดใส่ร่างแต่อย่างไร

เนื่องเพราะพลังฝ่ามือของชายชราหลังค่อมไม่ทันพุ่งถึงตัว กัวเซาคู่

ก็ได้ล้มพาดกับพื้น ลื่นสติไปเสียก่อนแล้ว

แต่ร่างแม่ล้มลง พลังฝ่ามือยังคงม้วนใส่ตุจุมรสุมร้าย เพียงกระทบ
กระแทกเข้าอีกครั้ง ก้าวเข้าคู้จะต้องตายอย่างสยดสยองไปในทันที

แต่ชะตาชีวิตลิขิตไว้ ไม่ถึงที่ตายมิวายชีวิ พลังฝ่ามือชายชราหลังค่อม
ที่จุดันปานมรสุม อย่าว่าแต่จะต้องพาดล้มแผ่สร้างก้าวเข้าคู้ที่นอนแน่นิ่งอยู่เลย
กระทั่งกรวดหินดินทรายบนพื้น ยังมิได้ถูกม้วนขึ้นแม้แต่หนึ่งน้อยนิด

พลังฝ่ามืออันกล้าแข็งรุนแรงนี้ มิใช่สาบสูญไปโดยไร้สาเหตุ แต่ได้ตก
เข้าไปในถุงไร้สภาพกลางอากาศจนค่อยสลายคลาญานภาพไป

ชายชราหลังค่อมย่อมรู้จักอาณาพนี้ดี ตระหนกจนทวาดขึ้น

“ผู้ใดใช้ไม้ตายพิสดารของวิชาเจ็กกั้งซาเซ็ง (พลังดาวเหนือของสาม
เทพเจ้า) ? หรือเฒ่าไซมิ่งของคุณลั่นก็มาในเลาะฮั่นก็ด้วยแล้ว ? !”

เสียงขาดคำ ในปามีนักศึกษากลางคนเลื้อขาวถลันออกมา ประสาน
มือคารวะต่อชายชราหลังค่อมจนจรดพื้นแล้วกล่าว

“ผู้น้องไซมิ่งเอี้ยง ขอคารวะอ้วงโพ้วตัวกอ ตัวกอมีความสุขสบายดี
เสมอมาหรือไร ?”

ลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียพอเห็นเต็กเกี่ยมชิงแซไซมิ่งเอี้ยงปรากฏตัว
ย่อมไม่อาจอำพรางศักดิ์ศรีของตนได้อีก ต้องถอนใจยาวพลางชี้ก้าวเข้าคู้ที่
สลับสไลกับพื้น ผีนยัมถามด้วยความละอาย

“ไซมิ่งเฮีย บุรุษหนุ่มดีอรรันตระนงที่บอกตัวเองมีนามก้าวเข้าคู้ เป็น
ศิษย์ของท่านไซหรือไม่ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงส่ายหน้าตอบอย่างยัมแย้ม

“ก้าวเล่าตีผู้นี้มิใช่ศิษย์ข้าพเจ้า แต่เป็นศิษย์คนรู้จักเก่าก่อนของอ้วงโพ้ว-
ตัวกอ”

“คนรู้จักเก่าก่อนผู้นั้น เป็นตัวเท่าจูอ้วงตั้งก้วยปิน หรือตัวเมาะกิม-
เตียวฮึงอ้วงเหลียง ?”

“มิถูกทั้งสิ้น ตั้งก้วยปินเป็นตัวกอ ส่วนฮึงอ้วงเหลียงเป็นเง่แป่...”

“นี่นับเป็นศักดิ์อันพิกลพิสดารใด ?”

“นี่เรียกว่าต่างคนของกันและกัน คักดีศรีของชื่อแม่มันยิ่งพิสดารกว่านี้ เพราะคือกำนันคิมกับเจียะจูเนี่ยที่เคยกำนันลัคมีร์นิรนามกับตัวกอบนสะพานฮ้าเอี้ยง !”

“กำนันคิมกับเจียะจูเนี่ยมิใช่ชนชาวนู๋ลิม ไหนเลยจะสอนศิษย์เยี่ยงนี้ออกมาได้ ?”

“อาจารย์ผู้สอนศิษย์เป็นจอหงวนนั้น ไม่แน่ว่าต้องเป็นจอหงวนด้วยกำนันคิมกับเจียะจูเนี่ย อาศัยภูมิปัญญาอันเปรี๊ยะปราดเลิศล้ำ ย่อมตั้งสำนักหนึ่งในนู๋ลิมได้เช่นกัน”

จากนั้น เล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับความนี้ให้กับอ้วงโพ้วเจียฟังโดยคร่าว ๆ เมื่อล้งอ้วอ้วงโพ้วเจียฟังจบความแล้วจึงกล่าว

“ในเมื่อมันเป็นศิษย์ของกำนันคิมกับเจียะจูเนี่ยก็มีทางช่วยเหลือได้แล้ว เนื่องจากเราเคยกำนันลยา ‘ซิกป้อก็เมียดัง’ แก่กำนันคิมบนสะพานฮ้าเอี้ยงเมียดหนึ่ง”

ไซมึงเอี้ยงส่ายหน้ากล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ยาเม็ดซิกป้อก็เมียดังนั้น มิแน่ว่าอยู่ในตัวมัน แต่ชั้นในของมันสวมเสื้อเกราะหวายเทพเจ้าทองคำ จึงเพียงแต่ถูกพลังฝ่ามือท่านกระแทกสลบไสลเท่านั้น มิได้บาดเจ็บสาหัสเท่าใด ยังมีต้องเกี่ยวข้องสนใจก่อน คงมาสนทนาถึงเรื่องของตัวกเองสำคัญกว่า”

อ้วงโพ้วเจียขมวดคิ้วจ้องหน้าไซมึงเอี้ยงพลาถามเสียงเย็นชา

“เรื่องของเรามีที่ใดน่าสนทนา ?”

กล่าวพลาเดินเข้าไปที่ข้างกายกำนันเซาคุ่น ล้วงยาออกมาสองเม็ดยัดเข้าใส่ปากกำนันเซาคุ่นไป

ไซมึงเอี้ยงยื้มพลากล่าวว่า

“อ้วงโพ้วตัวกอ เรื่องราวของท่านอำพรางผู้อื่นได้ แต่ไม่อาจอำพรางผู้น้องได้เด็ดขาด”

“เราก็คิทราบว่าอำพรางท่านไม่ได้ แต่คนเราต่างมีปณิธานของตัวเอง พวกท่านเหตุไฉนไม่สนับสนุนให้เรากระทำการนี้ ?”

“อ้วงโพ้วตัวกอ ท่านกับเลาะฮุ้นก้าจู้อู่เอ็งแม้จะเป็นทารกเติบโตใหญ่ มาด้วยกัน จนมีจิตใจรักผูกมัน แต่ท่านทิ้งมลายต่อนางจริงใจ นางกลับมีท่าทีอย่างไรต่อท่าน ?”

“นางมาตรวจทางเข้าสู่แนวมารร้าย แต่กับเรา ยังไม่นับว่าเลวได้ หลังจากพบเราแล้ว รีบเชื่อเชิญเรารับตำแหน่งองครักษ์เลาะฮุ้นก้า และขับเปหิสองซู้รักที่เลี้ยงดูอยู่เดิมออกไปจนหมดสิ้น”

“ตอนอ้วงโพ้วตัวกอรับปากอู่เอ็ง รับตำแหน่งองครักษ์เลาะฮุ้นก้านั้น มีเงื่อนไขหรือไม่ ?”

อ้วงโพ้วเจียนหน้าเป็นประกายแจ่มใส ตอบเสียงกังวาน

“อู่เอ็งเป็นสตรีที่เราปักใจรักมาแต่วัยฉกรรจ์ แต่เราพลันเป็นโรคร้าย จนพิการหลังค่อม ก็รู้สึกละอายในสารรูปอันอัปลักษณ์ของตน ผละจากนางไปก่อน บัดนี้ มาพบพานในแคว้นแม้วอีกครั้ง นางมาตรวจรักษารูปโฉม สะคราญผุดผาดดังเดิม แต่เรากลับเป็นเฒ่าชราหลังค่อม ไหนเลยยังจะทะเยอทะยานไปหวังได้รับความรักอันอบอุ่นคร่าเก่าก่อนอีก จึงคิดแต่จะใช้ น้ำมิตรไมตรีของกาลกระโน้น อาศัยกำลังเราเพียงผู้เดียวค่อย ๆ กล่อมเกล่า จิตใจนางให้เบนจากแนวมารร้ายมาสู่ทางดีงาม มีผลบั้นปลายที่ถูกต้องแจ่มใส เท่านั้น”

ไซมึงเอี้ยงยกหัวแม่มือชู พलगกล่าวชมอย่างยิ้มแย้ม

“มิน่าเล่า ชนชาวนู๊ลิ้มจึงได้ยกย่องตัวกอเป็น ‘วิญญูชนในวิญญูชน’ นับว่ามีจิตใจกว้างขวางกระจ่าง จนผู้น้องเคารพเลื่อมใสยิ่งแล้ว”

“ในเมื่อเรามีจิตเจตนาเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะเอ่ยเงื่อนไขใด ๆ กับอู่เอ็งได้ เพียงแต่สั่งนางไว้ ห้ามมิให้แพร่งพรายเราที่เป็นองครักษ์พิทักษ์กฎของนาง คือสั่งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียน และรีบขับเปหิสองซู้รักนาง ควบคุมบังคับ บริวารห้ามมิให้กระทำเรื่องชั่วช้าสามัญอีก”

“อู่เอ็งสามารถใช้เงื่อนไขสองประการนี้ มาแลกอ้วงโพ้วตัวกอเข้าเป็นองครักษ์พิทักษ์กฎของเลาะฮุ้นก้า นับว่าได้เปรียบใหญ่หลวงนัก แต่นางปฏิบัติตามเงื่อนไขทั้งสองประการโดยเคร่งครัดหรือไม่ ?”

“ซัวร์สองคนนั้นเป็นอัปเปหิกันต่อหน้า และอ้อชูเอ็งยังได้กำชับสอง มังกรสี่ปีศาจหนึ่งบุปผาของเลาะฮั่นก้า ห้ามมิให้แพร่งพรายศักดิ์ศรีความเป็นมาของเราแก่ผู้อื่นใดเด็ดขาด”

ไซมิ่งเอี้ยงแค้นเสียงเบา ๆ แล้วกล่าว

“บทบาทมารยาของอ้อชูเอ็ง กลับแสดงได้แนบเนียนไม่เลว”

“วาทาไซมิ่งเสียหมายความว่ากระไรกัน ?”

ไซมิ่งเอี้ยงชี้กั้วเข้าคุ่นที่สลับสไลกับพื้น ถามอ้วงโพ้วเจี่ยอย่างยิ้มแย้ม

“อ้วงโพ้วตั่วกอ หากแม่นข่าวคราวมิได้แพร่งพราย กั้วเข้าคุ่นไหนเลย จะทราบจากปากคำเขียนเจี่ยคุณลุนน้ำไต้กัก ว่าท่านตกอยู่ในนิกายเลาะฮั่นก้า น้ำไต้กักก็ไหนเลยจะใช้วิถีทางนานา สืบหาข้าพเจ้าจนพบ วังวอนเข้ามาช่วยเหลือท่านในภูเขายี้ยั้งช้วนนี้ ?”

อ้วงโพ้วเจี่ยร้องด้วยโทสะทันที

“นี่เป็นข่าวที่ผู้ใดแพร่งพราย ? รออ้อชูเอ็งกลับเลาะฮั่นก้า เราต้องเรียกให้นางสอบสวนโดยเข้มงวดกวาดขัน”

“มิต้องสอบสวนแล้ว และไม่มีทางสอบสวนด้วย !”

“ไซมิ่งเอีย วาทาของท่านจะต้องมีความหมายใด ?”

ไซมิ่งเอี้ยงตาลุกวาว ยิ้มพลาংกล่าวว่า

“อ้วงโพ้วตั่วกอ หากท่านต้องการทราบให้ได้จริง ๆ ผู้น้องก็ต้องเรียนตามความสัตย์จริงไป เนื่องเพราะข่าวที่เกี่ยวกับท่านนี้ แพร่งพรายจากปากคำของอ้อชูเอ็งผู้เป็นเลาะฮั่นก้าจู้ ท่านเรียกให้นางไปสอบถามผู้ใดได้ ?”

อ้วงโพ้วเจี่ยร้องเสียงประหลาดแล้วทวาดขึ้น

“เราไม่เชื่อว่าอ้อชูเอ็งแพร่งพรายเรื่องนี้เอง ไซมิ่งเอียมีหลักฐานยืนยันหรือไม่ ?”

“อ้วงโพ้วตั่วกออย่าได้มิเชื่อ เรื่องนี้เป็นผู้น้องได้ยินกับหูเห็นกับตา มาเอง คือผู้น้องบังเอิญพบอ้อชูเอ็งในตงจ้วน จึงสะกดรอยตามนางเป็นระยะทางพันลี้ และในวิกาลอันมืดมิด เคยประมือกับนางมาหลายกระบวนท่า พบเห็นที่นิ้วก้อยมือซ้ายนางคล้ายดังได้ฝึกวิชาอันชั่วช้าอำมหิตใดสำเร็จอีกด้วย”

“นั่นคือเลาะฮั่นจี้ (ดรชนีวิญญาณร่วง) ที่มีพิษอยู่กับเล็บ สะกิด เล็กน้อยเป็นต้องตายทันที เราคิดไม่ถึง เหตุใดอ้อชูเอ็งต้องแพร่พรายข่าวที่ เรามาเป็นองครักษ์ในเลาะฮั่นก้า ?”

“เลาะฮั่นก้าจี้ผู้นี้มีความทะเยอทะยานไม่น้อย นางประกาศต่อภายนอก กระทั่งลั้งอ้วซึ่งเหาะอ้วงโพ้วเจี่ยอันเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือ ยังต้องเข้ารับ ตำแหน่งองครักษ์ในนิกายเลาะฮั่นก้า จึงหวังจะให้วีรบุรุษทั่วทุกทางพากัน สวามิภักดิ์มากขึ้น เพื่อช่วยเหลือนางบรรลุล้างกักราชาของบูลิ้มดังที่หวัง”

อ้วงโพ้วเจี่ยขมวดคิ้วครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง จึงถามไซมิ่งเอี้ยงอีกครา

“ไซมิ่งเอี้ยง ในเมื่อท่านลอบติดตามนางเป็นระยะทางพันลี้ ได้ยินนาง บอกกับผู้คนมากน้อยเท่าใด ?”

“อย่างน้อยมีกว่าสิบคน และข้าพเจ้ายังได้ทราบความลับของอ้อชูเอ็ง มาอีกสองเรื่อง”

“ความลับใด ?”

ไซมิ่งเอี้ยงส่ายหน้าช้า ๆ กล่าวว่า

“โบราณมีว่าไว้ แมกไม้ขุนเขาพอแก่ไข สันดานแท้ยากกลับกลาย อ้วงโพ้วตัวกอดตั้งอกตั้งใจกล่อมเกลานางให้เลิกราความชั่วมาเป็นคนดี แต่นาง เอออวยเพียงลมปาก กลับซุกซ่อนซู้รักไว้ที่ริมบึงพังเอี้ยงคนหนึ่ง บนนงเขาเก้าฮั้วฮั้วอีกคนหนึ่ง !”

อ้วงโพ้วเจี่ยตาลุกวาวทันที รีบถามขึ้น

“ไซมิ่งเอี้ยง มีว่าเรื่องราวใดควรมีหลักฐานยืนยัน ท่านทราบหรือไม่ ซู้รักที่อ้อชูเอ็งซุกซ่อนไว้มีชื่อแซ่ใด ?”

ไซมิ่งเอี้ยงเห็นอ้วงโพ้วเจี่ยยังพยายามแก้ตัวให้กับอ้อชูเอ็งอันเป็นประมุข เลาะฮั่นก้า จึงต้องส่ายหน้าถอนใจกล่าว

“อ้วงโพ้วตัวกอด ท่านมาถามเยี่ยงนี้ ยังดีที่ไม่อาจถามข้าพเจ้าให้ อับจน ข้าพเจ้าทราบนามซู้รักทั้งสองของอ้อชูเอ็งดี คนที่อยู่ริมบึงพังเอี้ยง มีนามแป๊ะบั่นเงี้ยวฉายางั่นเซียเซียวล้อเซ้ง ส่วนคนที่อยู่บนนงเขาเก้าฮั้วฮั้ว มีนามลูโต๊ะฉายากิมเก็กฮุนฮั้ว”

วาทะไม้งั้นยังไม่ทันขาดคำ อ้วนโพ้วเจี๋ยพลันขบกรามแน่น ฟาดเข้าใส่ต้นไม้อายุช้ำกายโคนดังสนั่นหวั่นไหว ชวนเคืองจนร่างสั่นระริกตลอดเวลา ไม้งั้นเอ็งจึงโพล่งด้วยความตระหนก

“อ้วนโพ้วตัวกอ ท่านไหนพลันชวนเคืองจนถึงระดับนี้ ?”

อ้วนโพ้วเจี๋ยเคঁลเสียงจากไรฟัน

“จีนเซียเซียวล้อเซ่งแป๊ะบั้นเจี๋ยว กับกิมเก็กฮุนไฮ่วลู่โตะที่...ที่ท่านว่าก็คือ...ก็คือสองผู้ไร้ยางอายที่อื้อชูเอ็งอัปเปหิมันออกจากที่นี่ต่อหน้าเรา”

วาทะเหล่านี้ กลับเป็นที่ผิดคาดหมายของเด็กเกี่ยมซิงเซ่ ไม้งั้นเอ็งยิ่งเมื่อสงบใจฟังจบความแล้ว จึงกล่าวต่ออ้วนโพ้วเจี๋ย

“อ้วนโพ้วตัวกอ ในเมื่อท่านทราบที่อื้อชูเอ็งเอออวยกับท่านโดยไม่มีกุศลจิตจริงใจ และยังหลอกใช้ท่านให้เป็นเครื่องมือสร้างอำนาจแก่นาง ไยต้องมาเกลือกกลั้วกับปลักน้ำโสมนนี้อีก ผู้น้องไม่คึกคามความลำบากใจของผู้อื่น ต้องการให้ท่านหันกลับมาช่วยเหละฮุ้นก้า ข้าพเจ้าเพียงแต่ขอให้ท่านถอนอมตัวจากมลทิน สะบัดหน้าผละไปให้ไกล...”

ไม้งั้นขาดคำ อ้วนโพ้วเจี๋ยส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ไป ! ไม้งั้นเซีย ท่านไป”

“อ้วนโพ้วตัวกอ ท่านเรียกให้ข้าพเจ้าไป ตัวท่านเองไปด้วยหรือไม่ ?”

“เราไม่ไป ท่านไป ท่านจงพาแก้วเซ่าคุ่น ก็เง็กฮวย กับขโมยเต๋มาที่ถูกรเราจับแขวนอยู่บนต้นไม้ออกจากที่นี่ไปพร้อมกัน”

“อ้วนโพ้วตัวกอ ท่านความจริงเป็นผู้ฉลาดจนเปรื่องปราดสามารถไหนถึงกับ...”

“ไม้งั้นเซียวางใจ เรามีใช้ไม่ไปตลอดกาล เพียงแต่ยังไม่ไปสักชั่วคราวเท่านั้น”

“อ้วนโพ้วตัวกอ หรือท่านเกิดเสียดายต่อน้ำใจจอมปลอมที่อื้อชูเอ็งมีต่อท่าน จนไม่อาจจะผละไปก่อนได้อ้อลา”

“ไม้งั้นเซีย ท่านเข้าใจผิดแล้ว เรามีใช้เสียดายต่อน้ำใจจอมปลอมที่อื้อชูเอ็งมีต่อเรา แต่เราเสียดายความมานะพยายามที่เราทุ่มเทอยู่ในเลอะฮุ้นก้า

มาเป็นเวลาร่วมสิบปี จึงมีอาจไม่รอให้อื้อชู้เอ็งกลับมา เปิดเผยการหลอกลวง
ทั้งมวลของนาง หักรื้อเย้ยหยันแล้วสะบัดหน้าไปเป็นวาสีในป่าเขา มิเหยียบ
ย่างเข้าสู่สังคมมนุษย์อีกตลอดกาลนาน”

ไซมิ่งเอี้ยงเข้าใจความรู้สึกของอ้วงโพ้วเจี๋ยดี ตรงกับคำ “ตัวใหม่
ต้องตายไยจึงสิ้น” จึงผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อ้วงโพ้วตัวกอ ท่านเป็นผู้มีน้ำใจที่เลิศล้ำบริสุทธิ์ นับว่าควรมีพฤติกรรม
ที่เปิดเผยกระจ่างอยู่จริง ๆ ผู้น้องน้อมเคารพคำสั่ง ขออำลาไปในบัดนี้เลย”

อ้วงโพ้วเจี๋ยเลิกคิ้วกล่าวเสียงก้องกังวาน

“ไซมิ่งเอี้ยง ท่านช่วยเหลือกัวเซ้าคุ่นก่อน เราจะไปพาดักเล้งกงจูกับปัก-
ไต้ชิงเทามามอบแก่ท่าน”

บทที่ 23

น้ำใจจอมปลอม

ล้งอ้วซึ่งเหาะอ้วงโพ้วเจี้ยกล่าวจบคำ ถลันปราดเข้าไป
ในป่าดงสายฟ้า

ไซมึงเอี้ยงเหงหน่น้าระบายลมจากปากยาว ๆ จากนั้น
เกร็งพลังไว้ในฝ่ามือ ทั้งตบทั้งจี๋เข้าใส่จุดต่าง ๆ ในร่างก้าวเข้าคู้
เป็นกุลิกจ่อ

ก้าวเข้าคู้ที่สวมเสื้อเกราะหวายเทพเจ้าอยู่แล้ว จึงบาด
เจ็บไม่สาหัสเท่าใด กอปรกับได้รับยามีสรรพคุณสูงของอ้วง-
โพ้วเจี้ยอีกสองเม็ด ตอนนี้อยู่ถูกเด็กเกี่ยมชิงแซ่ไซมึงเอี้ยงเกร็ง
กำลังภายในตบนิ้วตามจุดเส้นชีพจร จึงได้มีสติขึ้นมาทีละน้อย

ขณะก้าวเข้าคู้ได้สติลืมตา อ้วงโพ้วเจี้ยก็ได้หิ้วตัวก็-
เง็กชวยกับปักไช้ซึ่งเหาะเข้ามาสมทบโดยพร้อมกัน

ไซมึงเอี้ยงเนื่องจากเคารพต่อคำมั่นที่ลั่นปากกับอ้วงโพ้ว-
เจี้ย เมื่อเห็นคนมาครบครัน จึงกล่าวต่ออ้วงโพ้วเจี้ยอย่าง
ยื้มแย้ม

“อ้วงโพ้วตัวกอ พวกผู้น้องจะต้องขออำลาไปก่อน วันหน้ามีวาสนา...”

อ้วงโพ้วเจี๋ยสายหน้าถอนใจ กล่าว

“ไซมึงเฮีย วันหน้าแม้จะยาวนาน แต่พวกเรากลับไม่มีวาสนาได้พบพานกันอีกแล้ว เนื่องจากเราหลังจากฉีกกระชากหน้ากากจอมปลอมของอ้อซู่เอ็งแล้ว จะตัดขาดจากโลกโลเกียวิสัย”

“อ้วงโพ้วตัวกออย่าได้กล่าวเยี่ยงนี้ วาสนาของคนเรายากจะระบุแน่ชัดลงได้ อาจบางที่เป็นท่านพานพบพวกเรา หรืออาจบางที่พวกเราที่มาหาท่านในเลาะฮุ้นก๊กนี้”

“ไซมึงเฮีย พวกเราแม้เคารพในจิตใจกันและกัน แต่อ้วงโพ้วเจี๋ยมีเรื่องหนึ่งที่หวังให้ท่านเคารพโดยเคร่งครัด มิเช่นนั้น ระหว่างเราจะต้องกลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน !”

“อ้วงโพ้วตัวกอมีวาจาใดโปรดว่ากล่าวได้ ผู้น้องยินดีเคารพทุกประการ ไหนเลยจะพาดพิงถึงคำอาฆาต”

อ้วงโพ้วเจี๋ยแค้นเสียงกระดังง์เย็นชา

“ผู้ชาญฉลาดย่อมไม่อาจตบตาฉัน เราทราบ ในเมื่อพวกท่านมาถึงดินแดนชาวเผ่าแล้ว ต้องไม่ยอมปล่อยเลาะฮุ้นกักรอดจากมือ วันนี้แม้จะไปแต่ไม่นานต้องย้อนกลับมาอีกเป็นแน่แท้”

“อย่างไรต้องนับว่าอ้วงโพ้วตัวกอมีสายตาวาวไกล คำนวณได้กระจ่างชัดยิ่ง พวกเราไม่เห็นแก่น้ำใจส่วนตัว ก็ต้องเห็นแก่คุณธรรมดงามของบู๊ลิ้มมาเทียวในเลาะฮุ้นกักรีกครั้ง”

อ้วงโพ้วเจี๋ยตาลุกวาวราวสายฟ้า ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ไซมึงเฮียฟังให้แน่ชัดไว้ เมื่อท่านย้อนมาเลาะฮุ้นกักรีกครา มาตราว่า ก่อกวนเลาะฮุ้นกักรจนพินาศย่อยยับ เราเฒ่าค่อมก็ไม่ตำหนิท่าน...”

ไซมึงเอี้ยงฟังถึงตอนนี้ รีบสอดคำไปทันที

“ขอบคุณอ้วงโพ้วตัวกอที่แยกแยะดีร้ายได้กระจ่างปานนี้...”

อ้วงโพ้วเจี๋ยโบกมือสอดคำบ้าง

“ไซมึงเฮีย ท่านฟังข้าพเจ้ากล่าวให้จบความ อย่าได้สอหดแทรกให้กลาย

เป็นเข้าใจผิดไป”

“อ้วงโพ้วตัวกอ ท่านยังมีวาจาใดจะสั่งแก่ผู้น้อง ?”

“วาจาที่เราจะกล่าว คือเชิญท่านรอเราจัดการกับอ้อชูเอ็งจนแตกหักแล้ว
ผละไป ท่านค่อยย้อนมากำจัดมารพิทักษ์ธรรม หากตอนเรายังมิได้จากไป
พวกท่านก็ย้อนมาใหม่ อย่างนั้น อ้วงโพ้วเจี๋ยจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่องค์กร
ของเรา ต่อต้านกับศัตรูที่บุกรุกมาคุกคามจนตัวตาย ยามลงมือก็ไม่ยอมไว้
ไมตรีแม้สักน้อยนิด !”

ไซมิ่งเอี้ยงยิ้มแยมแจ่มใส มิทันตอบคำไป ก้าวเซาคู่กลับแค้นเสียง
เย็นชาขึ้น

“ผู้เฒ่าอ้วงโพ้ว ก้าวเซาคู่ลั่นปากไว้แต่แรกแล้ว หากท่านใช้ศักดิ์
อาวุธในสำนักข้าพเจ้า มาตรฐานสั่งข้าพเจ้าบุกน้ำลุยไฟ ข้าพเจ้ายินดีเคารพ
โดยเคร่งครัดไม่บ้ายเบี่ยง มิขมวดคิวนีวหน้าเป็นเด็ดขาด แต่หากท่านใช้ศักดิ์
องค์กรเลาะฮั่นก้า ถือดีในวิชาฝีมือมาชมชู่พวกเราด้วยอำนาจ อย่างนั้น
ก้าวเซาคู่แม้จะไม่เจียมตัว คล้ายแมลงปอขย่มตอศิลา ใช้แสงหึ่งห้อยประชัน
กับดวงจันทร์ ก็ต้องขอสู้จนตัวตายไม่คิดอาลัย !”

อ้วงโพ้วเจี๋ยหัวร่อฮา ฮา พลังกล่าว

“ก้าวเล่ตี เจ้าไม่ต้องขุ่นเคืองไป เราเมื่อครูแม่ฟาดเจ้าหลายฝ่ามือ แต่
อ้วงโพ้วเจี๋ยก็มีความเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง วันหน้าต้องมีการทดแทนชดใช้แน่”

ก้าวเซาคู่แค้นเสียงขึ้นทันที

“ผู้เฒ่าอ้วงโพ้ว ท่านเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือ และยังได้ฉายา
‘วิญญูชนในวิญญูชน’ วาจาที่ว่ากล่าวควรระวังให้สุขุมไว้ ก้าวเซาคู่ขอเรียน
ถามสักคำ เมื่อทำอันตรายผู้อื่นแล้ว ทดแทนชดใช้เยี่ยงไร ? ท่านเตรียม
จะงอมือยอมให้ข้าพเจ้าฟาดคืบไปหลายฉาดโดยมิปิดป้องตีโต้หรือไร ?”

อ้วงโพ้วเจี๋ยถึงกับถูกตอบโต้จนไม่มีวาจาว่ากล่าว จำต้องหัวร่อฮา ฮา
ขึ้นแก้ขวยไปเท่านั้น

ก้าวเซาคู่นับว่าขุ่นเคืองจนอดอกอยู่แล้ว ยามเมื่อมีเปรียบยอมไม่
ยินยอมเลิกรา จึงแค้นหัวร่อแล้วกล่าวสืบท่อไป

“ผู้เฒ่าอ้วนโผน ท่านมิต้องหวัร่อ ข้าพเจ้าทราบที่ท่านแม่จะหวัร่อ อยู่บนสีหน้า แต่หัวใจกลับกำลังร่าให้ ด้วยเกียรติภูมิอันกระเดื่องเกรียงไกร ของลั้งอ้าวซึ่งเทาะ ถึงกับยินยอมตกต่ำมาเป็น...”

ไซมิ่งเอี้ยงเห็นกัวเซาคุ้นกล่าวด้วยวาจารุนแรงเกินไป กล่าวลั้งอ้าวซึ่งเทาะจะอับอายจนทนทานมิได้กลายเป็นความขุ่นเคืองขึ้นมา กลับก่อกวนจนเรื่องราวเลวร้ายไปกว่านี้ จึงรีบขยตาห้ามปรามมิให้กัวเซาคุ้นกล่าวสืบไป พลังการวะต่ออ้วนโผนเจี๋ยเป็นการอ่ำลา

อ้วนโผนเจี๋ยถึงกับมิขุ่นเคืองแม้แต่น้อยนิด ยังคงมีสีหน้าแช่มชื่น ยินดี จับตามองพวกไซมิ่งเอี้ยงทั้งสี่ออกจากเลาะฮั่นก็ไปโดยมิว่าอะไร

เมื่อทั้งสองฝ่ายจากกันห่างไกลแล้ว กัวเซาคุ้นอดมีความขุ่นแค้นแน่นอกไม่ได้ ต้องหันถามไซมิ่งเอี้ยง

“ไซมิ่งซือแป๊ะ ตลอดทางที่ท่านติดตามพวกเรา มา มีการช่วยเหลือต่อพวกเราอยู่เสมอ โฉนตอนสุดท้าย กลับล่อให้พวกเราหลงกลอำมหิตชั่วร้ายเสียได้ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงย้อนถามอย่างยื้มแย้ม

“กัวเล่าตี้ไฉนว่ากล่าวเยี่ยงนี้ เราเคยให้พวกท่านหลงกลตั้งแต่เมื่อใด ?”

ไก่อวชววกฝืนยื้มกล่าวขึ้นบ้าง

“ไซมิ่งไต้เฮียบ ในคำเตือนบนปล้องไม้ไผ่ครั้งที่สองของท่าน มีอักษร ‘พบป่าเข้าป่า พบกลองตีกลอง’ จึงทำให้พวกเราทั้งสามต่างเจ็บปวดกันย่ำแย่ กัวเล่าตี้ที่อยู่ทางสายกลาง ยังถูกพลังฝ่ามืออันดุดันอีกหลายฉาด ข้าพเจ้าขโมยเฒ่าที่เดินสายซ้าย ถูกอ้วนโผนเจี๋ยฟาดสลับสไลในฝ่ามือแรก จับแขวนบนต้นไม้ มีแต่ก็เง็กกงจู้ที่เดินสายขวาโชคดีกว่าเล็กน้อย แต่ก็ถูกกักอยู่ภายในค่ายกลจนไม่อาจออกมาได้”

ไซมิ่งเอี้ยงหวัร่อพลังกล่าว

“นี่เป็นพวกท่านชะล่าจนเกินไป มิใคร่ครวญให้ละเอียดรอบคอบ ไหนเลยมาตำหนิเราผู้เดียวได้ ปล้องไม้ไผ่ที่สองนั้นเป็นสายลับที่เลาะฮั่นกำใช้แทรกซึมอยู่ในตึกเล้งตั้งชั้ดมาให้ จิตเจตนาคือเหลือทางถอยไว้สายหนึ่ง

คือหาก मैं สืบสืบสองมังกรมีชัยย่อมประเสริฐสุด สมมุติท่านท่านไม่อยู่
จะได้หลอกล่อพวกท่านเข้าป่าให้อ้วงโพ้วเจียเป็นคนลงมือจัดการเอง”

ก็เง็กฮวยร้องไห้ หันกล่าวต่อก้าวเซาคุ่นด้วยความหวาดหวั่น

“คุนกกอก ในตึกเล้งตั้งมีสายลับของฝ่ายตรงข้ามอยู่จริง ๆ มิทราบ
เซียวเง็กเพียงลำพังจะ...”

ไซมิ่งเอี้ยงสอดคำอย่างยืมแย้มทันที

“กิกงจิวางใจให้เต็มที่ เซียวเง็กที่รีบร้อนกลับไป ยากจะแยกแยะ
มิตรหรือศัตรูเยี่ยงนั้น ตอนแรกนับว่าลำบากใจอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ตอนนี้
นางคุมสถานการณ์ไว้ได้มั่นคงแล้ว และยังสามารถสลายลับทั้งได้อีกด้วย”

“ผู้เฒ่าไซมิ่ง ท่านไหนรู้เรื่องราวในตึกเล้งตั้งจนละเอียดชัดเจนนี้ ?”

“เราเพราะการช่วยเหลือเซียวเง็กกวาดล้างภทภัยภายในตึกเล้งตั้งให้
หมดสิ้นก่อน จึงย้อนกลับมาในเลาะฮุ้นก๊กอีกครา จึงได้มาซำเกินไปบ้าง ทำ
ให้ก้าวเล่ตีต้องเสียทีเล็กน้อย สมควรเป็นเช่นดังที่อ้วงโพ้วเจียกล่าวเมื่อครู่ คือ
ทดแทนชดใช้แก่ท่านบ้าง”

ก้าวเซาคุ่นพลันนึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นได้ ร้องเสียงแหลมเล็ก

“ไฮ้ ! น่าตาย น่าตาย”

ไก่อวชวักโพล่งด้วยความสงสัย

“ก้าวเล่ตี ด้วยสาเหตุใด ? จึงมีความแตกตื่นถึงปานนี้ ?”

“พวกเราต๋อยต๋อยอยู่ในเลาะฮุ้นก๊กเป็นเวลาครึ่งค่อนวัน ก่อกวนกันจน
ปั่นป่วนวุ่นวายมานาน แต่ผลที่สุดถึงกับมิได้ทราบข่าวฮวยยู่มังแม่สักน้อยนิด
ไยมิใช่...”

ไซมิ่งเอี้ยงฟังถึงตอนนี้ ส่ายหน้าสอดคำขึ้น

“ท่านไม่ต้องกระวนกระวาย เราจัดการกันทั่วเลาะฮุ้นก๊กแทนท่านแล้ว
ฮวยยู่มังโกวเนี้ยมิได้อยู่ในหุบเขาจริง ๆ”

“นางไม่อยู่ในเลาะฮุ้นก๊ก แล้วไปที่ใด ?”

“ก้าวเล่ตี ปัญหาไปที่ใดของท่านนี้ นอกจากตัวฮวยยู่มังโกวเนี้ยเอง
แล้ว มีแต่เลาะฮุ้นกั๊จู้ฮ้อฮ้อฮ้อเท่านั้นจึงทราบ โบราณว่าไว้ ชีวิตถูกชะตาลิขิต

มาแน่นอนแล้ว มีอาจให้ผู้คนดัดแปลงตามอำเภอใจ ในเมื่อแก้วเล่าตีแสดงน้ำ
ใจต่อฮวยโกวเนี่ยจนเต็มที่ยี่งนี้ พอจะมีต้องไปเกี่ยวข้องกับนางลัก
ชั่วคราว อาจบางทีคราหน้ามาเลาะฮั่นกัก พอจะได้ข่าวคราวใดบ้างก็ไม่แน่”

“พวกเราจะย้อนมาเมื่อใด ผู้อาวุโสไซ้มีแผนเยี่ยมยอดอยู่แล้ว
กระมัง”

“หากแม้เราคำนวณไม่ผิดพลาด อีกห้าวันให้หลัง ในเลาะฮั่นกักจะ
ต้องมีภัยอันน่าแตกตื่นสะท้านใจเกิดขึ้น”

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“ผู้อาวุโสไซ้มีทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าของเลาะฮั่นกักได้อย่างไร ?”

“เนื่องเพราะเท่าที่เราสืบทราบมา ในห้าวันนี้ฮ้อซู่เอ็งต้องกลับจากตงจ้วน
ถึงที่นี่”

แก้วเช่าคุ่นร้องอ้อ กล่าวด้วยความเข้าใจ

“หรือผู้อาวุโสมีความเห็น ผู้อาวุโสอ้วงโพ้วเจียเมื่อได้ทราบความลับนี้
ของฮ้อซู่เอ็งโดยชัดเจน อย่างนั้นพอเลาะฮั่นกักฮ้อซู่เอ็งกลับมาถึง จะต้อง
มีการสอบถามตำหนิ จนเกิดหุ่เมียงวิวาทขึ้น ?”

ไซ้มีงเอี้ยงผงกศิริชะตอบ

“หุ่เมียงวิวาทนั้นต้องเกิดขึ้นแน่ เรายังกลัวระหว่างอ้วงโพ้วเจียกับฮ้อ-
ซู่เอ็ง จะแตกหักจนไม่มีทางไกล่เกลี่ยได้อีกด้วย”

ก็เง็กฮวยถามขึ้นบ้าง

“เมื่อท่านทั้งสองเป็นคนรักเก่าก่อน และยังอยู่ด้วยกันในเอี้ยยั้งฮว้ออีก
นานปี มาตราว่ามีการหุ่เมียงวิวาท ก็สมควรจะเข้าใจในกันและกันอยู่บ้าง ?”

ไซ้มีงเอี้ยงถอนใจกล่าว

“ก็โกวเนี่ย ด้านตรงข้ามของรักก็คือแค้น หมายความว่า หากลั้ง-
ฮว้อซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียพบเห็นฮ้อซู่เอ็งที่ท่านหุ่เมียงเทใจหลงรักจนงมกาย กลับมีแต่
หลอกลวงหมายใช้ท่านเป็นเครื่องมือโดยแท้จริงเท่านั้น อ้วงโพ้วเจียต้องไม่
ยอมอดอดอมถนอมใจ รับตำแหน่งองครักษ์ในเลาะฮั่นกักอีกต่อไปแน่นอน”

“ผู้อาวุโส หากอ้วงโพ้วเจียกับฮ้อซู่เอ็งเกิดแตกหักกันขึ้นจริง จะกลาย

เป็นศัตรูคู่อาฆาตกันไปทันทีหรือไม่ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงเดินช้า ๆ พลังกล่าวอย่างยืมแย้ม

“นั่นต้องดูอยู่ในศักดิ์ฐานะใด หากอยู่ในศักดิ์ของอ้วงโพ้วเจี่ย เราคำนวณว่ามันต้องไม่แตกหักจนกลายเป็นศัตรูของอ้อชูเอ็ง เพียงแต่เปิดเผยหน้ากากจอมปลอมอันสามัญของฝ่ายตรงข้ามแล้ว อาจบางที่หัวร่อเย้ยหยันหรืออาจบางที่รำให้ดัง ๆ แล้วสะบัดหน้าผละไปในทันที”

“ผู้อาวุโสคำนวณเยี่ยงนี้ พอพ้องกับนิสัยห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรมของผู้เฒ่าอ้วงโพ้ว แต่มิทราบ อ้อชูเอ็งจะมีพฤติกรรมได้เช่นบ้าง ?”

ไซมิ่งเอี้ยงครุ่นคิดแล้วตอบ

“จิตใจวิญญูชนหยิ่งเดาง่ายดาย อารมณ์ของคนต่ำช้ายากจะคำนวณ เรามีความเห็น วิธีของอ้อชูเอ็งแม้จะมาก แต่ก็มีเพียงสองประการเท่านั้นที่อาจเป็นไปได้มากกว่า”

กัวเซ่าคุ่นถามเสียงกังวานทันที

“ผู้อาวุโสมีความเห็นว่า อ้อชูเอ็งจะอย่างไรกับผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว ?”

“เนื่องเพราะอ้วงโพ้วเจี่ยหากยอมอยู่ในเลาะฮั่นก้า รับตำแหน่งองครักษ์สืบไป มิว่าทางด้านชื่อเสียงหรือกำลัง ต่างเป็นการช่วยเหลืออ้อชูเอ็งยิ่งใหญ่ นัก ดังนั้น นางต้องคิดหาอาจารย์ร่ำเรียนมากมายมาอธิบายกระทั่งยังมารยาเข้าอาศัยจุดอ่อนที่อ้วงโพ้วเจี่ยหลงรักนาง จนอ้วงโพ้วเจี่ยตกอยู่ในอุ้งมือนางไม่อาจดิ้นหลุดไปได้”

กัวเซ่าคุ่นต้องเลิกคิ้วกล่าวเสียงก้องกังวาน

“ข้าพเจ้ามีความเห็น ชายชาตรีที่จิตใจห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรมดุจผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว ปรกติแม้ง่ายต่อการหลอกลวงเกลี้ยกล่อม แต่ยามใดที่ท่านถูกบีบคั้นจนท้อแท้ทอดอาลัย กลับยากยิ่งที่จะเปลี่ยนความตั้งใจอันหนักแน่น ยืนกรานได้อีกแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความเห็น อ้อชูเอ็งน่ากลัวไม่มีปัญญาจะรังท่านให้รับตำแหน่งองครักษ์ได้อีกแล้ว”

ไซมิ่งเอี้ยงผงกศีรษะ กล่าวอย่างยืมแย้ม

“ความคิดเห็นของกัวเล่าตี้ นับว่าซึ่งถึงจิตใจอ้วงโพ้วเจี่ยได้จริง ๆ แต่

อ้อชูเอ็งเมื่อแน่ใจฝีมือแรกนี้ไม่มีทางสัมฤทธิ์ผลแล้ว นางต้องดำเนินฝีมือที่สองทันที”

“ในเมื่ออ้อชูเอ็งมีเจตนาร้าย จะต้องมิแผนอันชั่วช้าติดตามมาเป็นแน่แท้ ในยามที่นางไม่อาจสนใจตั้งมุ่งหมาย นางจะพาลใช้ความอำมหิตชั่วร้าย เข้าทำลายผู้อาวุโสอ้วงโ้วได้หรือไม่ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงถอนใจยาว ผงกศีรษะกล่าว

“นี่คือปมที่ผู้คนพึงวิตกกังวล และก็เป็นสาเหตุที่เราเมื่อครู่ที่ว่า ยังจะย้อนเข้ามาที่เลาะชั้นก๊กอีกครา”

กล่าวถึงตอนนี้ พลันหันบอกกับก๊ี้เจ็กฮวย

“ก๊ี้เจ็กฮุย เรามีเรื่องหนึ่งคิดขอให้ท่านช่วยเหลือสักเล็กน้อย”

ก๊ี้เจ็กฮวยรีบตอบอย่างนอบน้อม

“ผู้อาวุโสไซมิ่งมีคำสั่งใดโปรดระบุได้เต็มที่ ก๊ี้เจ็กฮวยน้อมรับการใช้สอยทุกประการ”

“เราคิดขอร้องให้ก๊ี้เจ็กฮุยออกคำสั่งลับแก่แม่วโนเผ่าท่าน คุมเชิงปากหุบเขาเลาะชั้นก๊กโดยเข้มงวดกวดขัน ยามใดพบเห็นอ้อชูเอ็งกลับจากตงจ้วนมา รีบรายงานให้พวกเราทราบโดยด่วน”

“เรื่องนี้ไม่ยากอย่างไร แต่มิทราบผู้อาวุโสจะอยู่แห่งหนไหน พอจะถ่อมตัวเข้าพักที่ตึกเลี้ยงตั้งสักหลายวันหรือไม่ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงกวาดตามองกัวเซ้าคุ่นกับก๊ี้เจ็กฮวยอยู่ไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“กัวเซ้าคุ่นกับก๊ี้เจ็กฮุย นับเป็นคู่ที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์เป็นบุพผาพันธุ์พิสดาร ที่ยากจะพบพานในภูมิลีมี มีโอกาสพบพานก็นับเป็นวาสนา เรายินดีจะใช้ช่วงเวลาสามวันนี้ รับหน้าที่ปลุกฝังจรรโลงพวกท่านให้สุดความสามารถสักครั้ง”

กัวเซ้าคุ่นกับก๊ี้เจ็กฮวยลงโลดยินดีจนพากันคารวะจรดพื้นทันที

ไซมิ่งเอี้ยงกล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“กัวเซ้าคุ่น ท่านมีส่วนสัดอันประเสริฐสุด และยังได้รับการประคบประหงมจากฮึงอ้วงเหลียงจึงแป่มาแต่เยาว์วัย ปรับรากฐานได้หนักแน่นดีเยี่ยม พลังฝีมือที่ฝึกปรือมา รุดหน้ากล้าแข็งตามวันเวลา ไม่จำเป็นต้องสั่งสอน

เป็นพิเศษพิสดารอย่างไร ดังนั้น เราจึงต้องการถ่ายทอดเพลงกระบี่ที่ทুমเท
ชั่วชีวิตบัญญัติขึ้นได้สองกระบวนท่าแก่ท่าน”

กัวเซาคุ่นลิงโลดยินดีจนผงกศีรษะถี่เร็ว ไชมิ่งเอี้ยงหันกล่าวอย่างยิ้ม
แย้มสลับไป

“เพลงกระบี่ทั้งสองกระบวนท่านี้ หนึ่งในพื้นที่ธรรมดา มีนามฮั่น-
เอี้ยงเจี้ยชี่จูชูลู่ (ปลุกคุณธรรมสังหารอริราชศัตรู) อีกหนึ่งใช้บนอากาศลงมา
มีนามเต้าเสี่ยเทียนฮ้อเซยกะเปี่ย (ทางช้างเผือกกรดรดเกราะนักรบ)”

กัวเซาคุ่นมีที่ท่าสำรวมด้วยความเคารพ กล่าวเสียงกังวาน

“ผู้อาวุโสมีจิตใจอันอาจหาญสูงส่งจริง ๆ กระทั่งนามของเพลงกระบี่
สองกระบวนท่า ยังตั้งด้วยความหมายมีทั้งรักพงศ์พันธุ์และประเทศชาติ ทั้ง
มิได้สูญเสียมุกิตาปราณี”

ไชมิ่งเอี้ยงผงกศีรษะชมเชยแล้วหันกล่าวต่อกีเง็กฮวย

“กิกงจู ในด้านภูมิปัญญา ท่านต้องไม่ด้อยกว่ากัวเล่าตี้เด็ดขาด
เพียงเสียดายที่ปล่อยให้ไปตามธรรมชาติแต่เยาว์วัย มิคล้ายกัวเล่าตี้ที่ผ่าน
มาประสบประหลาดอย่างมีแผนจากยอดฝีมือสูงส่ง ดังนั้น เราไม่คิดถ่ายทอด
เพลงกระบี่หรือฝ่ามือใดแก่ท่าน แต่คิดจะทะลวงจุดเส้นชีพจรของท่านให้
ปลอดโปร่ง ซึ่งนับเป็นคุณประโยชน์ต่อท่านไม่น้อยเช่นกัน”

กีเง็กฮวยยังลิงโลดยินดีสุดกล่าวได้ มีแต่ผงกศีรษะด้วยใบหน้านะรีน
แจ่มใส

ไก่อวชวากสงบใจฟังถึงตอนนี้ พลันชะงักท่าไม้เท้าเดิน คว่ำแขนเสื้อ
เต็กเกี่ยมชิงเซไชมิ่งเอี้ยงไว้หัวร่อเสียงพิกลพลาบกล่าว

“ไชมิ่งเฮีย ในเมื่อท่านถ่ายทอดสองกระบวนท่ากระบี่ที่เลิศล้ำสุดยอด
แก่กัวเล่าตี้ และยังทะลวงชีพจรหยินตักให้แก่กิกงจู แล้วท่านจะทำอย่างไรกับ
ขโมยเต๋า ? สามคนร่วมทางมา สองคนได้รับคุณประโยชน์ หากแม่นเย็นชา
ต่อขโมยเต๋าเพียงผู้เดียว ข้าพเจ้ามีสนใจว่าท่านจะเป็นเต็กเกี่ยมชิงเซอันมีชื่อ
กระเดื่องเลื่องลือทั่วแผ่นดิน อย่างไรต้องขโมยท่านให้หมดเนื้อหมดตัวให้ได้”

ไชมิ่งเอี้ยงเหลือบมองไก่อวชวากพลาบกล่าว

“ไก่เฮียอย่าได้มีโทษะ เมื่อกาลกระโน้นเราเคยบัญญัติเพลงฝ่ามือคองคองเจี้ยฮวบ (เว้งว่างว่างเปล่า) คล้ายเหมาะสมก้านลให้แก่ท่านที่เป็นจอมขโมยฝีมือเยี่ยมยิ่ง”

ไก่ฮวงซวกร้องด้วยความลึงโลดยินดี

“ไซมึงเฮีย เพลงฝ่ามือคองคองเจี้ยฮวบนี้มีอยู่ที่กระบวนท่า ? ท่านจะถ่ายทอดก็รีบถ่ายทอดมา เพื่อมิต้องให้ยืดเวลายาวนาน ทำให้เราขโมยเฒ่าตึ้นยินดีจนนอนไม่หลับ”

ไซมึงเอี้ยงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เพลงฝ่ามือคองคองเจี้ยฮวบนี้ มีอยู่แปดสิบเอ็ดกระบวนท่า เรายังวาดเป็นแปลนไว้ ไก่เฮียเพียงกางดูก็เข้าใจได้ พอจะศึกษาค้นคว้าเพียงลำพัง มิต้องมีคนแนะนำชี้แจงอย่างไร”

ไก่ฮวงซวกริบแบ่มือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ล้วงออกมา ล้วงออกมา ไซมึงเฮียเพียงมอบแปลนแก่ข้าพเจ้า ท่านก็ไปตั้งอกตั้งใจเสกสรรจรรโลงก้าวเล่าต่อกับกิกงจูได้แล้ว”

“คลุกคลีในวงพวกนักเลง ถือสาเรื่องละโมบเป็นที่สุด เมื่อไก่ฮวงซวกล้วงแปลนคองคองเจี้ยฮวบในอ้อมอกเราไปแล้ว ไฉนยังคิดจะมาขอชุดที่สองอีก ?”

วาทะหลายคำนี้ ว่ากล่าวจนทั้งก้าวเซ้าคุ่น ก็เง็กฮวย ต่างจ้องมองไปยังไก่ฮวงซวกด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ไก่ฮวงซวกหน้าร้อนผะผ่าว ล้วงม้วนกระดาษออกมายื่นให้แก่ไซมึงเอี้ยง กล่าวด้วยความกระดากกระเดื่อง

“คุณลุนเต็กเกี่ยมซิงแซ นับว่ามีชื่อเสียงกิตติศัพท์ที่ร่ำลือจริง ๆ เราขโมยเฒ่าลงมือควักล้วงมากกว่าครึ่งของชีวิต กระทั่งเกาเล่าตึกฮูฮวเอี้ยงอี ก็ยังมีเคยถูกฝ่ายตรงข้ามจับได้ทันทีเยี่ยงนี้เลย”

“แปลนเพลงฝ่ามือคองคองเจี้ยฮวบม้วนนี้ เราได้บ่งบอกก้านลแก่ไก่เฮียเพื่อไว้ศึกษาค้นคว้าฆ่าเวลาในยามว่าง ไฉนจะคืนให้เราอีก ?”

“ในเมื่อไซมึงเฮียก้านลด้วยใจจริง ขโมยเฒ่าก็จำต้องรับด้วยความละอายแล้ว แต่กลับต้องการเรียนถามไซมึงเฮียสักคำ ท่านไฉนจึงรู้ตัวว่า

ข้าพเจ้าลงมือล้วงมาก่อนแล้ว ?”

“เรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง มิเป็นที่เร้นลับอย่างไร เนื่องจากเรารู้ตัวก่อนว่า ไก่เหียเป็นจอมขโมยยิ่งใหญ่มากแห่งยุค ตอนท่านจูงแขนเสื้อเราถามไถ่ว่าจา ก็ได้ระมัดระวังเป็นพิเศษเท่านั้น”

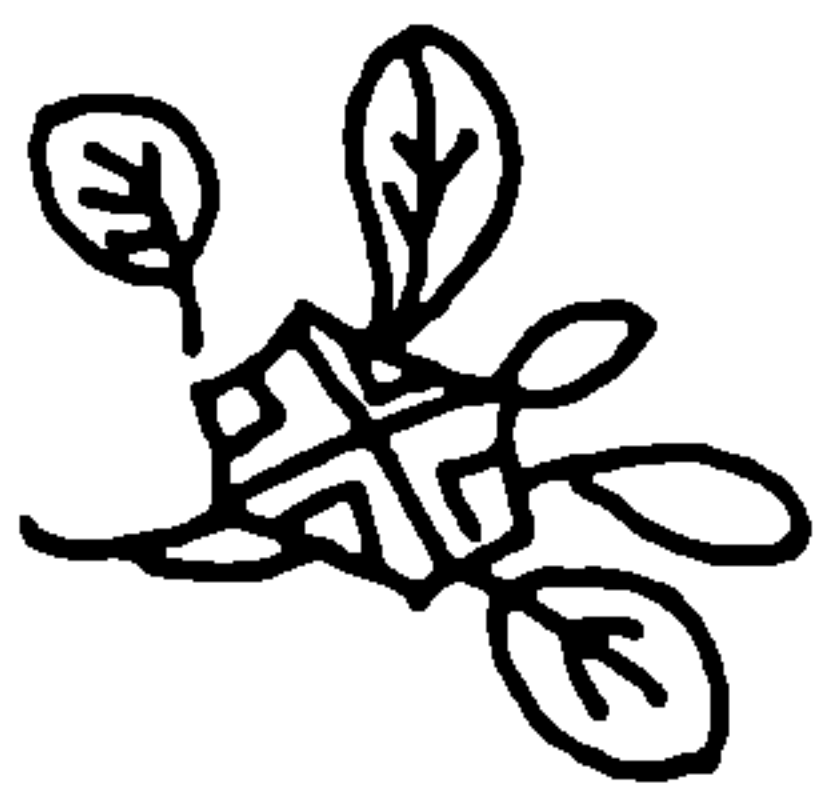
ไก່ฮวงซวกผงกศีรษะถี่เร็วพลางกล่าว

“ถูกที่สุด ถูกที่สุด จากนั้นเป็นที่เห็น อาวเอี้ยงอี่เป็นคนโง่บัดซบเปรียบกับไซมิ่งเหีย...”

“อาวเอี้ยงอี่มิได้โง่เขลาแม้แต่น้อย เนื่องจากมันตอนแรกมีทราบว่ ไก่เหียคือปีกไข่ซึ่งเทา จึงมิได้ระวังตัวไว้ก่อนเท่านั้น”

ทั้งสี่เดินสนทนาด้วยจิตใจผ่องใส กระทั่งถึงตึกเล้งตั้ง ก็เง็กฮวยรีบสั่งบริวารคู่ใจไปลอบดูความเคลื่อนไหวที่ปากหุบเขาเลาะฮั่นกัก พบเห็นอ้อซู่เอ็งกลับมาเมื่อใด รีบส่งพิราบสื่อสารรายงานข่าวแก่นางโดยด่วน

ส่วนไซมิ่งเอี้ยงนั้นสั่งให้เตรียมห้องสงบไว้หนึ่งห้อง บอกเคล็ดวิชาสูงส่งของสองกระบวนท่ากระบี่และคงคองเจี่ยฮวบให้แก่กัวเซ้าคุ่นกับไก່ฮวงซวกจนเข้าใจแล้ว สั่งให้ทั้งสองฝึกปรือกันเอง จากนั้น พากิเง็กฮวยเข้าไปในห้องเงียบสงบ ใช้หลักวิชาดรรชนีอันสูงส่งทะลวงจุดเป็นตายและหยิมตักของนางเพื่อให้ด้านพลังกายของตึกเล้งกังจูรุดหน้ากล้าแข่งกว่าที่มีอยู่อีกหลายเท่า

สามวันผ่านไปดังมีปีกบิน จุดเส้นชีพจรทั่วร่างของกิเง็กฮวย ถูกไซมิ่งเอี้ยงทะลวงจนปลอดโปร่ง จนนางมีความแจ่มใสเปล่งปลั่งขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

กัวเซ้าคุ่นที่มีภูมิปัญญาอันเปรี๊ยะปาดุดจ้ได้รับพรสวรรค์ ชั่วเวลาสามวันที่หมกมุ่นฝึกปรือ แตะกฉานในสองกระบวนท่าวิชาถึงเจ็ดส่วนแล้ว

มีแต่คงคองเจี่ยฮวบที่ไก່ฮวงซวกฝึกเท่านั้น เนื่องจากเป็นกระบวนท่ามากมาย ในช่วงเวลาสั้นจึงยังยากจะเคล่วคล่องเจนจัด แต่เมื่อมีแปลนอยู่กับตัว พอจะฝึกไปตามแปลนได้ทุกวันเวลา จึงมิกระวนกระวายอย่างไร

โซมึงเอี้ยงเห็นทั้งสามต่างมีความเบื่องปาดหลักแหลมถึงปานนี้ รู้สึก
ปีติยินดีเป็นยิ่งนัก กล่าวต่อก้าวเข้าคู้ว่า

“ก้าวเล่าดี ดีที่อ้อชูเอี้ยงยังมิได้กลับเลาะชั้นก้า เราจึงคิดจะใช้ช่วงเวลาอัน
มีค่าระยะนี้ เข้านั่งกับท่านในห้องสงบอีกหนึ่งวันหนึ่งคืน”

ก้าวเข้าคู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“โซมึงซือเป๊ะจะนั่งกับข้าพเจ้าไปโย ? ผู้หลานได้รับพระคุณจากงี้แป๊ะแต่
เยาว์วัย ทะลวงจุดเส้นชีพจรทั้งร่างปลอดโปร่งมานานหลายปีแล้ว”

ก็เง็กฮวยแสร์กล่าวด้วยความไม่พอใจ

“คู้นกอกอ ท่านไหนไม่รู้จักดีชั่วถึงปานนี้ ? เมื่อผู้อาวโสโซมึงกรุณา
ปราณีต่อท่าน ย่อมต้องมีคุณประโยชน์ต่อท่านเป็นพิเศษอยู่”

โซมึงเอี้ยงผงกศีรษะกล่าว

“ก้าวเล่าดี ก็คงจู้กล่าวถูกต้องยิ่ง เราเนื่องเพราะระหกระเหินไม่มีที่อยู่
แน่นอน จึงมิเคยรับศิษย์ไว้เป็นทายาทสืบต่อ บัดนี้ เมื่อรักในอัจฉริยะอัน
เป็นพรสวรรค์ของท่าน และยังเป็นบุตรบุญธรรมของตัวเมาะกิมเตียวฮึงอ้วง-
เหลียงสหายรักเราที่จงใจเสกสรรปั้นขึ้นมา จึงคิดพาลมอบวิชากันทิบที่ทะนุ-
ถนอมให้แก่ท่านไปเสียด้วยเลย วิชานั้นคือไท้เฮี้ยงกิมกัง (พลังดาวเหนือเลิศ
พิสดาร)”

ก้าวเข้าคู้ลงโลดยินดีจนสุดเปรียบประมาณ ขณะใจเต้นระทึกกอยู่ นั้น
โซมึงเอี้ยงกล่าวสืบต่อไป

“แต่ท่านแม่ฝึกไท้เฮี้ยงกิมกังสำเร็จ และยังได้รับการช่วยเหลือเพิ่มพลัง
ฝึกปรือจากเราอีก แต่ในเวลาอันสั้น ยังยากจะเกิดประสิทธิภาพขึ้นมาได้”

“ตอนนี้เมื่อไม่อาจใช้ มิทราบต้องรออีกนานเท่าใด จึงสามารถใช้ได้
ดังใจหมาย ?”

“หากแม่นเล่าดีฝึกฝนค้นคว้าโดยมานะไม่ทอดทิ้ง หรือหากได้บุญ
วาสนาคลันดาล อย่างนั้นก่อนวันพิธีตั้งสำนักไ้ว้ตอผ่าย จะต้องมีความ
สำเร็จขู่ขวัญอาวเอี้ยงอึ้งจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ได้ที่เดียว”

ก้าวเข้าคู้ตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก รีบติดตามเด็กเกี่ยมซิงแซโซมึงเอี้ยง

เข้าไปในห้องลับอันเงียบสงบ ปิดประตูฝีกกันอย่างคร่ำเคร่ง

ไ้ท้วงชวทเมื่อเห็น ต้องถอนใจกล่าวต่อกีเ้ท้วงชวท

“กีกงจู้ ท่านคณูญวณสนทของกัวเล่ตี่ยั้งใหญ่ไพศทลปนใด ? บัดนี้
เทบจะรวมสุดยอดวศทสูงสุดของตั่วเมะกิมเตยวซึงอ้วงเหลยง ตั่วท่จ้ออ้วง-
ตั่งก้วยป็นและเต็กเกย่มซิงแซไซมั้งเอย้งอันสุดยอดของยุคไว้เพยงผู้เตยวเล่”

กีกีเ้ท้วงชวทรู้สีกตื้นเต้นย็นดีแทนกัวเซ่คุ่นยั้ง นางกล่วด้วยสีกน้้ำย้ม
แย้มแจ่มใส

“ไ้ทั่วกอกล่วถูกต้อง ช่วเวลทหนึ่งวันหนึ่งคีนนี้ น้บว่มีคความส่าคัญ
ต่อคุ่นกอกอช่ापเจ้าใหญ่หลวงยั้ง ขอให้ผ่่านพ้นไปโดยสงบสันติ อย่าเกดเร่อง
แปรเปล่ยนใดช้้นมจิงประเสริฐ”

แต่ทว่า เร่องราวใดในโลกม้กไม่ม้ความดิงามเพยบพร้อมสมบูรณดั่ง
ปรารณท กีกีเ้ท้วงชวทที่มุงหวังให้หนึ่งวันหนึ่งคีนนี้ผ่่านไปโดยสงบร่มเย็น
ปราศจากเร่องผิดคาคดหมายอย่งไร แต่ในช่วเวลทนี้ยั้งพาลเกดเร่องมาเสย
จนได้ !

ไซมั้งเอย้งกับกัวเซ่คุ่นเข้าไปช้งตัวเองในห้องได้วันเตยว พลันมีรายงาน
ล้บจากสมุนคู้ใจ บอกว่เละฮุ่นก้าจู้ฮ้อฮู้เอย้งได้พายอดฝีมือตงจ้งวนจ่ำนวนลืบ
กว่คน กลับไปในหุบเขาเละฮุ่นก้กเล่

กีกีเ้ท้วงชวทเมื่อได้รับรายงาน นางต้องชมวดค้วนี้วหน้ากล่วต่อกี้ท้วง-
ชวทด้วยคความก้งวล

“ไ้ทั่วกอ เละฮุ่นก้าจู้ฮ้อฮู้เอย้งผู้นี้ ไฉนไม่มาให้ช้าสักหนึ่งคีน มาพอดี
ในต่อนที่คุ่นกอกอก่ำลังฝีกปรือถึงระดับค้บช้นอันส่าคัญ ?”

ไ้ท้วงชวทเห็นกีกีเ้ท้วงชวทกล่วพลางจะไปเคอะพ่นังคิลท บอกล่ะรายงาน
นี้ให้แก่เต็กเกย่มซิงแซในห้องล้บทรทด้วย จิงรีบโบกมือกล่วห้าม

“กีกงจู้ ท่านควรอย่ไปตอแยพวกมันล้กช่วครทวจิงประเสริฐ รอค่าคีน
นี้ผ่่านพ้น ฟ้าเริ่มสางร่ไรกัวเล่ตี่ก็ประสบคความส่าเรจ เล่แล้วค้อยพาก้นไป

คนพากันกลับถึงเลาะชั้นกักแล้ว เนื่องจากไม่เห็นเปียซิมเทียนหนึ่งช่วยยุ่ง
กับกิมฮ้วงอีกก๊วยก็ลา จึงได้ถามเรื่องราวต่อเทียนก็อีกก๊วยโต้ว่าบ้อม

โต้ว่าบ้อมเรียนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหุบเขาแก่อ้อชูเอ็งทราบโดยละเอียด
และยังระบุนักตรูมีพลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง กระทั่งสองมังกรสี่ปีศาจยังพ่ายแพ้
จึงวางอุบายล่อพวกทั้งมวลเข้าไปในป่า ให้องครักษ์อ้วงโพ้วลงมือกำจัดเอง

อ้อชูเอ็งเมื่อฟังรายงานจบความแล้วกล่าว

“องครักษ์อ้วงโพ้วเจียมมีพลังฝีมือเลิศล้ำปานเทพยดา เพียงยอมลงมือ
กัวเซ่คุ่น ก็เง็กฮวย และไ้ฮวงซวก จะต้องไม่มีทางรอดจากอันตรายเด็ดขาด”

โต้ว่าบ้อมกลับสิ้นศรัทธาตอบ

“องครักษ์อ้วงโพ้วแม้สยบศัตรูไว้ได้ แต่กลับปล่อยตัวออกไป และยังเป็น
ผู้พาส่งถึงนอกหุบเขาเลาะชั้นกักเองด้วย”

อ้อชูเอ็งร้องอ้อ ล้วงเกาทัณฑ์อาณาสีทธีสีแดงออกจากแขนเสื้อ มอบ
ให้อูเกียแล้วกล่าว

“อูทั้งจู ท่านนำอาณาสีทธีแดงของเรา ไปเชิญองครักษ์อ้วงโพ้วมา
ปรึกษางานในที่นี้”

อูเกียน้อมกายรับคำไปเรียกตัวอ้วงโพ้วเจียม แต่ครู่ใหญ่ให้หลังเห็นมัน
กลับมาเพียงลำพัง และยังมีสีหน้าบิดเบี้ยวบวมช้ำ ที่ทำตุล็กตุลื่ออย่างยิ่ง

อ้อชูเอ็งต้องถามด้วยความสงสัย

“อูทั้งจู ท่านเป็นไรไปแล้ว หรือหาองครักษ์อ้วงโพ้วไม่พบ ?”

อูเกียล้วงเกาทัณฑ์อาณาสีทธีที่ถูกหักเป็นสองท่อนออกมาคืนแก่อ้อชูเอ็ง
กล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“องครักษ์อ้วงโพ้วมิเพียงไม่มาตามคำสั่งเท่านั้น ยังหักอาณาสีทธีแดงทิ้ง
และฟาดใส่ข้าพเจ้าหนึ่งฝ่ามือ แล้วขับไล่ออกจากป่ามาอีกด้วย”

อ้อชูเอ็งต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านมีศักดิ์เป็นองครักษ์ของเลาะชั้นกัก ไฉนไม่เคารพอาณาสีทธีของ
กักจูได้ ? ต้องเป็นตอนท่านถ่ายทอดคำสั่ง มีที่กล่าววามก้าวร้ายเกินไป จึง
กระตุ้นโทสะขององครักษ์ขึ้น ?”

ล้วยกงอึกกั๊ยอุเกียจะส่งเสียงโต้เถียง เทียนก็อึกกั๊ยโต้วบ้อมังก็ได้
น้อมกายกล่าวต่ออ้อชูเอ็ง

“อุเกียที่ดีเป็นผู้มีกรรมมาแต่ไหนแต่ไร ขอให้กำจู้ประธานอาณาสีทธีแก่
ข้าพเจ้าหนึ่งเล่ม โต้วบ้อมังยินดีไปเรียกองค์กรักษ์อ้วงโพ้วมาเอง”

อ้อชูเอ็งผงกศีรษะ และยังบอกองค์กรักษ์อ้วงโพ้วเจียเป็นสหายรักของ
นางมานานปี อย่างไรก็ตามก็ต้องผ่อนปรนให้เป็นพิเศษ หากแม้ผู้อื่นกล้าขัดคำสั่ง
เยี่ยงนี้ต้องถูกประหารทั้งทันที จากนั้น นางล้วงเกาทัณฑ์อาณาสีทธีสีดำ
ออกมาดอกหนึ่ง มอบแก่โต้วบ้อมังและส่งเสียงหนัก ๆ

“โต้วทั้งจู้ จงนำอาณาสีทธีดำของเราไปเชิญองค์กรักษ์อ้วงโพ้วมาปรึกษา
เรื่องสำคัญในที่นี้ แต่ว่าจาของท่านจะต้องว่ากล่าวให้นอบน้อมนุ่มนวล
มารยาทต้องเคารพยำเกรงให้มากไว้”

โต้วบ้อมังรับคำสั่งไป แต่ไม่นานก็กลับมาเพียงลำพังเช่นกัน

อ้อชูเอ็งต้องจับตามองโต้วบ้อมังด้วยความตื่นเต้นสงสัย ชมวดคว
ถามไป

“โต้วทั้งจู้ ท่านมีกรรมอันจัดจ้านคมคายอยู่เสมอมา หรือยังไม่มี
ปัญญาเชื่อเชิญองค์กรักษ์อ้วงโพ้วเช่นกัน ?”

โต้วบ้อมังก็ล้วงเกาทัณฑ์ดำที่ถูกหักเป็นสองท่อนออกมาคืนแก่อ้อชูเอ็ง
ส่ายหน้าฝืนยิ้มกล่าว

“องค์กรักษ์อ้วงโพ้วไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเอ่ยปากเลย ก็หักอาณาสีทธีดำทิ้ง
แล้วกล่าววาจาหลายคำให้ข้าพเจ้ามาเรียนต่อกำจู้อีกทอดหนึ่ง”

อ้อชูเอ็งหน้าเขียวคล้ำ ถามเสียงหนัก ๆ ไป

“โต้วทั้งจู้บอกมาตรง ๆ ก็ได้ องค์กรักษ์อ้วงโพ้วต้องการให้ท่านถ่ายทอด
วาจาใดแก่เรา ?”

โต้วบ้อมังฝืนยิ้มกล่าว

“องค์กรักษ์อ้วงโพ้วว่า ท่านชิงสร้างเกียจอาณาสีทธีแดงดำเหล่านี้เป็น
ยิ่งนัก สั่งให้ข้าพเจ้าเรียนต่อกำจู้ ไม่ต้องวางก้ามของกำจู้ใด ๆ ขึ้นข่มขู่ มี
เรื่องจงเข้าไปพบท่านที่โน่ปาเอง”

อ้อชูเอ็งตาลูกวาววูบหนึ่งก็ชมไว้เป็นปกติได้ นางผงกศีรษะกล่าวอย่าง ยิ้มแย้ม

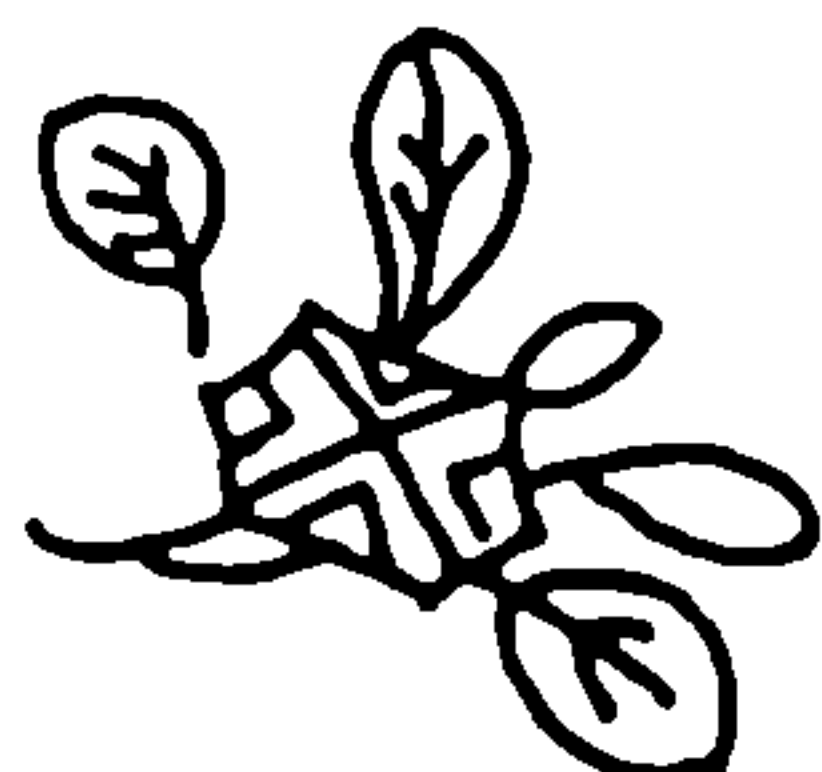
“องค์กรกษัอ้วงโพ้วตำหนิได้ถูกต้อง เราอยู่ต่อหน้าสหายเก่านานปี ไย ต้องวางก้ามของกำจู้ไต่ไปด้วย ?”

ไต่วับ้อมมั่งเห็นอ้อชูเอ็งกล่าวพลาญลุกขึ้นพลาญ จึงน้อมกายเรียนประจบ

“กำจู้จะเข้าสนทนากับองค์กรกษัอ้วงโพ้วในป่าด้วยตัวเองจริง ๆ ?”

“เราเนื่องจากไปในตงจ้วนเป็นเวลาเนิ่นนานเกินไป จึงคิดเข้าสนทนากับ องค์กรกษัอ้วงโพ้ว เพื่อเป็นการรื้อฟื้นความหลังกันสักเล็กน้อย และนี่เป็น น้ำมิตรส่วนตัวมิใช่เรื่องส่วนรวมของนิกาย ไม่ต้องใช้อาณัติสิทธิ์ไต่ไปเรียกมา กลับยากจะตำหนิองค์กรกษัอ้วงโพ้วที่มีโทษเดือดดาล เข้าใจว่าเราวางก้าม ชมชู้ไป”

ไต่วับ้อมมั่งต้องลอบเคารพในจิตใจอันกระจำงของกำจู้ยิ่งนัก เรียนถาม อีกครั้ง ต้องการมีผู้ใดติดตามเข้าไปในป่าบ้าง ? แต่อ้อชูเอ็งปฏิเสธสิ้นเชิง และมอบหน้าที่ให้ไต่วับ้อมมั่งพาสิบสองยอดฝีมือตงจ้วนไปหาที่พัก บอกเล่ากฎ ของนิกายแก่ทั้งสิบสองคนฟัง ไต่วับ้อมมั่งรับคำสั่งไปแล้ว อ้อชูเอ็งจึงได้มุ่งหน้า สู่อู่อาศัยของลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจีย

อ้วงโพ้วเจียตอนนี้อยู่ที่ไต่ตันสนโบราณ เอนกายนอนอยู่บนหินใหญ่ แม้เห็นอ้อชูเอ็งมาตั้งแต่ไกล ยังคงไม่สนใจไยดี เอนกายนอนอย่างสบาย ดังเดิม

อ้อชูเอ็งได้ระงับอำนาจอันโอ้อ่าของกำจู้ไปหมดสิ้นจริง ๆ นางเดินมาถึง ข้างหินใหญ่ที่อ้วงโพ้วเจียนอนแล้วทรุดกายลงนั่งไปบ้าง ถามอย่างยิ้มแย้ม

“เชียวม่วยไปตงจ้วนในครานี้ กินเวลาเนิ่นนานไม่น้อย ครุ่นคิดถึง ตัวกอดอยู่ทุกวันเวลา ตัวกอดสุขสบายดีเสมอมาหรือไร ?”

อ้วงโพ้วเจียหัวเราะฮา ฮา พลาญกล่าว

“เราที่เป็นเฒ่าทั้งค่อมทั้งอัปลักษณ์ กลับไม่มีที่ใดมิสบาย เพียงแต่รู้สึก

เบื่อน่ายต่อตำแหน่งองค์กรของเลาะฮั่นก้าไม่น้อยเท่านั้น”

อ้อชูเอ็งพลันได้ยินวาจาเยี่ยงนี้โดยไม่คาดหมายนางต้องนั่งอึ้งอยู่เป็นเวลานาน จึงได้จับตามองเสียงละห้อย

“ตัวกอไฉนจึงมีคำเบื่อน่ายเกิดขึ้น ? ท่านมิใช่สาบานยืนยันดื้ออยู่ช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดไป ?”

“เรามีชื่อเสียงคำสาบาน แต่รู้สึกจำต้องช่วยเหลือจึงจะเห็นน้ำมิตรไมตรี แต่หากแม้ช่วยเหลือโดยไม่มีผลใดเกิดขึ้น กลับมิสู้ไม่ช่วยจะประเสริฐกว่า”

“ตัวกอกล่าววาจาใด ? เพียงคำ ‘ลั้งอ้วซึ่งเทาะ’ ของท่าน ก็ได้เปล่งประกายเลาะฮั่นก้าของเซียวม่วยจนแจ่มจ้าไม่น้อย ไหนเลยว่ามีได้มีคุณประโยชน์ต่อการช่วยเหลือ ?”

“อ้อก้าจู เรายังจำได้ ตอนเข้าสู่เลาะฮั่นก้าเคยย้ากับท่านมาหลายครั้งครา ไม่อาจแพร่พรายชื่อแซ่ศักดิ์ศรีของเราแก่ผู้อื่นใดเป็นอันขาด บัดนี้ ท่านถึงกับยอมสารภาพโดยไม่ต้องสอบสวน รับว่านามลั้งอ้วซึ่งเทาะของเราได้เป็นยี่ห้อที่ท่านใช้ออกไปอวดโอ่หลอกล่อแล้ว ? !”

อ้อชูเอ็งคิดไม่ถึงว่านางจะปลั่งปากเยี่ยงนั้น รีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

“ตัวกออย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าเพียงแต่สมมุติให้ฟังเท่านั้น ไหนเลยจะมีการฝ่าฝืนข้อตกลงในตอนแรก ใช้ชื่อฉายาของท่านเป็นยี่ห้อได้”

อ้วงโพ้วเจี่ยแค้นเสียงเบา ๆ ไม่ทุ่มเถียงในเรื่องนี้อีก แต่ถามอ้อชูเอ็ง

“ท่านทราบหรือไม่ ในสมัยสามก๊กตอนซีซีจะไปจากเล่าปี่ เหตุใดจึงแนะนำขงเบ้งให้ ?”

อ้อชูเอ็งตอบไปโดยไม่ต้องใคร่ครวญ

“เนื่องเพราะซีซีสำนึกตัวดี ไม่มีทางเทียบเท่ากับขงเบ้งในทุกเรื่องราว จึงได้เสนอผู้ปรีชาสามารถกว่าให้แก่เล่าปี่”

“ท่านกล่าวถูกต้อง บัดนี้เลาะฮั่นก้ามีผู้เก่งกาจสามารถคับคั่ง นิการรุ่งเรืองจำเริญ เราเฒ่าค่อมที่ทั้งชราทั้งพิการ รู้สึกละอายจะมาอยู่ในตำแหน่งองค์กร จึงพลอยคิดจะเรียนตามรอยซีซีแนะนำขงเบ้ง เสนอผู้ปรีชาสามารถแก่ท่านสักคน”

“ตัวก้ออย่าได้หยอกล้อเชียวม่วย ในโลกยุคนี้ยังมีผู้โง่สูงส่งกว่าท่าน ?”

“มี มี มี ในหัวของเราคิดอยู่สองคน พอจะแนะนำแก่ท่านได้เต็มภาคภูมิ”

อ้อชูเอ็งเห็นอ้วงโพ้วเจี้ยกล่าวอย่างจริงจังเยี่ยงนั้น นางต้องเกิดความสงสัยใคร่จะรู้ขึ้นบ้าง จึงถามไป

“สองคนที่ตัวก้อว่า เป็นยอดคนในแห่งหนใด ? มีนามใด ?”

อ้วงโพ้วเจี้ยขม้ายตามองอ้อชูเอ็ง พลาทตอบเสียงเย็นชา

“ยอดคนสองท่านนั้น หนึ่งอยู่ที่ริมบึงพังเอี้ยง อีกท่านหนึ่งอยู่บนภูเขาเก้าฮั่วซัว !”

วาจาสองประโยคนี้ ว่ากล่าวจนอ้อชูเอ็งเหงื่อซึมโซมกายทันที แต่ทว่า นางแม่ตระหนกอย่างยิ่ง ยังมักรู้สึกลึกลับอึดอัดซึ่งเกาะอยู่ในแคว้นแม้วอันห่างไกล ต้องไม่มีทางทราบความลับของนางในตงจ้วนเป็นอันขาด คำ ‘ริมบึงพังเอี้ยง’ กับ ‘บนยอดเขาเก้าฮั่วซัว’ อาจบางทีเป็นการพ้องโดยบังเอิญเท่านั้น

เมื่ออ้อชูเอ็งได้คิดเยี่ยงนั้น นางจึงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่หวาดหวั่นถามสืบต่อไป

“ยอดคนสองท่านนั้น เมื่ออยู่ที่ริมบึงพังเอี้ยงกับบนภูเขาเก้าฮั่วซัว มีทราบมีชื่อฉายาอย่างไร ?”

อ้วงโพ้วเจี้ยเนื่องจากมงายในตัวอ้อชูเอ็งลึกซึ้ง จึงเชื่อคำบอกเล่าของไซมิ่งเอี้ยงเพียงแปดส่วนอยู่เท่านั้น แต่การสังเกตในตอนนี้ จากสีหน้าท่าทีที่แปรเปลี่ยนไปชั่ววูบของอ้อชูเอ็งมายืนยัน เรื่องราวที่ไซมิ่งเอี้ยงบอกต้องจริงจังไม่ใช่ไคล่เด็ดขาด จึงใจหายวาบด้วยความท้อแท้รันทด ถอนใจกล่าว

“ท่านยังเข้าใจว่า เราถูกท่านกักอยู่ในน้ำเต้าอันมืดมิด ไม่ได้เห็นไม่ได้ยินทุกเรื่องราวจริง ๆ ? ท่านต้องบีบบังคับให้เราบอกเล่าจากปากเองจึงจะยอมหรือไร ?”

อ้อชูเอ็งรู้ทันทีว่าผิดท่า แต่เป็นสถานการณ์คล้ายขี่บนหลังเสือ จำต้องกัดฟันป็นหน้าเป็นปลดโปรงเยือกเย็น แยมยิ้มพลาทกล่าว

“ตัวก้อบอกได้เต็มที่ โยต้องอ้า ๆ อึ้ง ๆ เยี่ยงนี้ สีหน้าท่าทีของท่าน

คล้ายตั้งข้าพเจ้ามีปมด้อยอันละเอียดไม้อาจพบเห็นผู้คน ถูกท่านเสาะค้นพบ
แล้วก็ปาน ?”

“นี่นับว่าตรงกับคำ ‘ไม่เห็นโลงมิหลังน้ำตา ยางหัวไม่ตกมิสำนึก’ บิบบัน
จนเราต้องเรียนด้วยวาจาตรง ๆ แล้ว ท่านผู้อยู่ริมบึงพังเอี้ยงมีนามแป๊ะ-
บุ้นเงี้ยว ฉายาจีนเซียเซียวล้อเซ้ง ส่วนท่านที่อยู่บนยอดเขาแก้วฮั่วฮั่ว มีนามลู-
โตะฉายากิมเก็กฮุนฮั่ว !”

พอนามทั้งสองกระทบโสตอื้อซู่เอ็ง นางทราบทันทีว่าเรื่องราวลึ้มเหลว
หมดสิ้นแล้ว ต้องนั่งตะลึงลานทันที

อ้วงโพ้วเจี่ยยืนยันได้แน่แกใจแล้วว่า เรื่องราวที่ไซมึงเอี้ยงบอกเล่ามิได้
ไปปดใส่ไคล้ พลันรู้สึกรันทดหดหู่จนคล้ายมีน้ำตาวิรบุรุษเอ่อคลอ จะทะลัก
ออกมานอกบ่าในบัดดล

อ้วงโพ้วเจี่ยหว่ารอฮา ฮา พยายามข่มบังคับน้ำตาไว้เต็มที่ ทรงกายขึ้น
จากก้อนหินที่นอนอยู่อย่างเชื่องช้า

อื้อซู่เอ็งเหม่อมองดูอ้วงโพ้วเจี่ยที่ลุ่มหลงต่อนางมานานปีอย่างซึ้งซา
ถามเสียงสั่นสะท้าน

“อ้วงโพ้ว...ตัวกอ...ท่าน...ท่าน...จะไป...ในบัดนี้...ใช่หรือไม่ ?”

อ้วงโพ้วเจี่ยผินยิ้มกล่าว

“เราไม่ไปจะอยู่ได้อย่างไร ?”

“ก็ได้ เมื่อตัวกอยืนกรานจะไป เชี่ยวม่วยยินดีตั้งโต๊ะสุราชุมนุมคน
สำคัญของเลาะฮุ้นก้า เลี้ยงส่งองค์กรักซ์อ้วงโพ้ว”

“บุยเมฆบนท้องฟ้า กระเรียนตามริมป่า อยู่ร่วมกันเป็นวาสนา จำพราด
คือชะตา ท่านโยต้องมาตั้งโต๊ะสุราเลี้ยงส่ง ให้เป็นที่มากเรื่องด้วย ? อย่าว่า
แต่ที่ผู้อื่นดื่มเข้าไปในท้องเป็นสุรากลมกล่อมหอมชุ่ม ส่วนที่เราอ้วงโพ้วเจี่ย
ดื่มลงไป กลับเป็นน้ำตาอันขมขื่น”

วาจาประดานี้ ความจริงรันทดจนผู้คนแทบไม่อาจทนฟัง แต่อื้อซู่เอ็ง
กลับไม่รู้สีกหวนไหวอย่างไร คงกล่าวเสียงเย็นชา

“องค์กรักซ์อ้วงโพ้ว ท่านอย่าได้เข้าใจผิดพลาดไป การตั้งโต๊ะเลี้ยงส่ง

ของข้าพเจ้า มิใช่เป็นน้ำใจส่วนตัวของเราสอง แต่เป็นการเลียงตามกฎหมายของ
เลาะฮั่นก้าหากท่านเข้าร่วมการเลียง ข้าพเจ้าจะไม่ล่าเอียงแต่อย่างไร มิเช่น
นั้น ท่านต้องลอบหนีไปในอุโมงค์ลับ ข้าพเจ้าจะเห็นแก่น้ำใจไมตรีเก่าก่อน
ไม่ออกคำสั่งสกัดกันทำลายก็แล้วกัน”

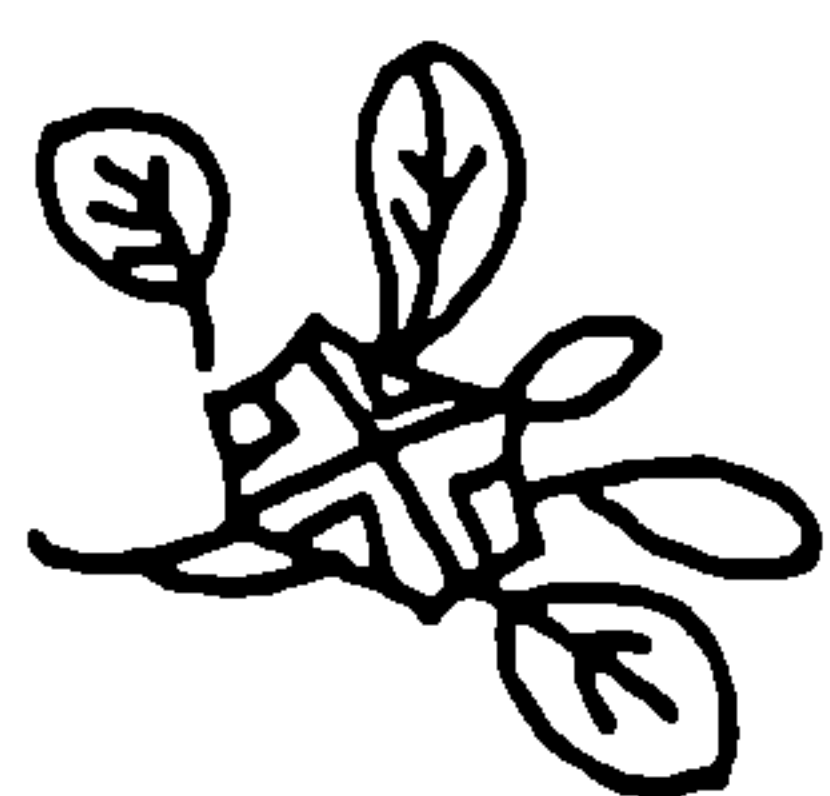
อ้วงโพ้วเจี่ยตาลูกวาว หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ตกลง ! เมื่ออ้อก้าจู้วางอำนาจของก้าจู้ออกมา เราอ้วงโพ้วเจี่ยยินดี
ปฏิบัติตามกฎหมาย ยามสามคำคืนนี้ รับเลียงสุราวิญญาณร่วงของท่าน
สักมือ”

“องครักษ์อ้วงโพ้ว ข้าพเจ้าให้โอกาสท่านอีกครั้ง เพียงท่านเข้าร่วมโต๊ะ
สุราดื่มจอกแรกลงไปแล้วยอมสาบานจงรักภักดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังคงคืน
ตำแหน่งองครักษ์พิทักษ์กฎให้ท่านอีกครั้ง”

“พระคุณยิ่งใหญ่ของก้าจู้ อ้วงโพ้วเจี่ยตื่นตันซึ่งใจแล้ว เราหวังให้ตอน
ร่วมดื่มสุรา สามารถรับฟังความเห็นของท่าน”

อ้อชูเอ็งถลึงตามองอ้วงโพ้วเจี่ยที่ลุ่มหลงต่อนางอย่างดุดันอยู่ครู่หนึ่ง จึง
ได้ออกจากป่าทึบไป

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อย ยามสามที่ตึกสงัดมาถึง

โต๊ะสุราวิญญาณร่วงและธรรมดาอีกโต๊ะหนึ่ง ตั้งอยู่ที่ตึกริมน้ำหลัง
ซึ่งกัวเช่าคุ่นเคยมาเมื่อหลายวันก่อน

บนโต๊ะวิญญาณร่วง มีจอกสุราเจ็ดใบ จานอาหารเจ็ดใบ แต่กลับตั้ง
ที่นั่งไว้แปดที่

เจ็ดคนนั้นคือเฮ็กเล้งไต้ซือ เชียะเล้งจินหยินงุ่ยซาไท้ ไต้วบ้อมั่ง อุเกีย
ทาร์กซุดเชียวที่เคยคุมธงอาญาสิทธิ์คุมการต่อสู้ และเลาะฮั่นก้าจู้อ้อชูเอ็ง

สุราสี่เชียวใสทั้งเจ็ดจอกต่างปริ่มขอบ ตั้งเรียงรายอยู่หน้าคนทั้งเจ็ด
แต่ไม่มีผู้ใดยกขึ้นดื่ม

อาหารทั้งเจ็ดจาน ล้วนมีชาวมหิมาครอบไว้สนิทแน่น ดูไม่ออกว่าใน

จานจะเป็นอาหารล้ำค่าที่เลิศรสปานใด แก้อีตัวที่แปดว่างไว้ แสดงว่าเตรียมให้ลั้งอัวซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจีย แต่ประหลาดที่ว่าเบื้องหน้าที่นี่ไม่มีทั้งถ้วยชามตะเกียบใด ๆ

อีกโต๊ะหนึ่งตั้งอยู่ที่ด้านข้าง ผู้นั่งเรียงรายกับโต๊ะ คือยอดฝีมือที่อื้อชูเอ็งพามาจากตงจ้วนในคราวนี้

ในโต๊ะวิญญานร่วง ไม่มีคนยกจอก ไม่มีคนใช้ตะเกียบ และไม่มีคนสนทนาปราศรัยกันด้วย

ส่วนอีกโต๊ะหนึ่ง ก็เป็นเช่นเดียวกัน !

ดังนั้นเอง ทั้งตีกิริมน้ำจึงได้เจียบวังเวง เจียบวังเวงจนน่าหวาดหวั่น พอถึงยามสามตรง ความเจียบวังเวงนี้ถูกทำลายไป เนื่องจากผู้รับเชิญมาตรงเวลาเหลือเกิน ร่างสูงใหญ่แต่รู้สึกหลังค่อมเล็กน้อย พลั้วละลั้วเข้ามาภายในตีกิริมน้ำอันเยียบวังเวงจนน่าหวาดหวั่นนี้

เสียงควับดังพร้อมเพรียงกัน บรรดาผู้นั่งในโต๊ะต่างผุดลุกขึ้นยืนต้อนรับ กระทั่งเลาะฮั่นก้าจู้อือชูเอ็งและสิบสองยอดฝีมือจากตงจ้วนก็เป็นเช่นกัน

โบราณว่าไว้ ชื่อของคน เกาของไม้ ลั้งอัวซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียไม่เพียงมีชื่ออันดับหนึ่งของแปดสุดยอดฝีมือในบู๊ลิ้มแห่งยุคเท่านั้น ยังมีสมญาเป็นวิญญูชนในวิญญูชน ย่อมได้รับความเคารพนบน้อมจากชนชาวนักเลงเป็นอันดี

เลาะฮั่นก้าจู้อือชูเอ็งเมื่อเห็นเช่นนั้น ส่งเสียงกระดังเหินชาขึ้นก่อน

“ท่านทั้งหลายโปรดนั่งลง อ้วงโพ้วเจียเป็นเพียงองครักษ์ที่มีต้นไม้มิปลายของนิกายเท่านั้น มิใช่เป็นก้าจูผู้มีสิทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่อย่างไร !”

วาจานี้กล่าวรุนแรงเกินไป ฟังจนบรรดาสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ลุกขึ้นต้อนรับอ้วงโพ้วเจีย จำต้องทยอยกันนั่งด้วยที่ทำกระดากกระเดื่อง

อ้วงโพ้วเจียกลับไม่แยแสสนใจ เพียงส่งเสียงหัวร่อดังกังวานปานระฆังใหญ่ แล้วประสานมือกล่าวกับอือชูเอ็ง

“อือก้าจู อ้วงโพ้วเจียที่มีต้นไม้มิปลาย ตกลงใจไปเน่เน่แล้ว ตั้งใจมาอ้อลา”

อ้อชูเอ็งแค้นหัวร่อถาม

“อ้วงโพ้วเจี่ย ก่อนท่านไปจากเลาะฮุ้นก็ยกย้อมยังคงอยู่ในศักดิ์องค์ครักซ์
เลาะฮุ้นก้า ท่านยินดีปฏิบัติตามกฎหมายของนิกายหรือไม่?”

“ยินดี ยินดี องค์ครักซ์ยินดีปฏิบัติตามคำสั่งก้าจู”

อ้อชูเอ็งชี้ไปยังที่ว่างข้างโต๊ะแล้วกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญองค์ครักซ์อ้วงโพ้วเข้านั่งที่ เนื่องจากผู้ใดที่
ปลีกออกจากนิกายในกลางคัน ตามกฎหมายของนิกายจะต้องได้รับการเลี้ยงโต๊ะ
วิญญาณร่วงคือเชิญให้รับทานอาหารเลี้ยงเจ็ดประการ ดื่มสุราเลี้ยงส่งเจ็ดจอก”

อ้วงโพ้วเจี่ยประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ขอบคุณ ขอบคุณ อย่างไรยังต้องนับอ้อก้าจูมีน้ำใจต่อคนเก่าก่อน
ที่ยอมให้เราเฒ่าค่อมทั้งเฒ่าทั้งอิมไป”

อ้วงโพ้วเจี่ยกล่าวพลางทรุดกายนั่งบนเก้าอี้ที่เบื้องหน้าไม่มีทั้งจอกจาน
ถ้วยตะเกียบใด ๆ ด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใส

อ้อชูเอ็งจับตาเย็นซาไปทางทารกชุดเขียวที่นั่งข้างกายนาง เน้นเสียง
หนักแน่นดุจดั่งประกาศิต

“ไฮ้วอี้ เริ่มตั้งแต่เจ้า การระอาอาหารแก่องค์ครักซ์อ้วงโพ้วก่อน”

ทารกชุดเขียวนามไฮ้วอี้ ยกชามที่ครอบบนจานทางเบื้องหน้าขึ้นตาม
คำสั่งทันที

ชามใหญ่พอถูกยกออกผู้คนจึงเห็น อาหารที่อยู่ในจาน ที่แท้เป็นงู
สีดำตัวเล็ก ๆ ขนาดด้ามพุ่กัน หัวแบบราวกับปลัว บนตัวยังมีเส้นขาวอยู่เป็น
ปล้อง ๆ คล้ายดั่งจะแบ่งงูดำราวกับหมึกตัวนี้ให้เป็นท่อนเล็กท่อนน้อยก็ปาน

ในหมุ่ยอดฝีมือผู้มีลิ้มที่อยู่โต๊ะด้านข้าง มีหลายคนที่เคยดั้นด้นอยู่ใน
ป่าเขารกร้าง รู้เรื่องสมุนไพร่โอบยาและสัตว์ป่าอสรพิษร้าย ต่างจำงูที่หัวคล้าย
ปลัวตัวดำมีลายขาวเป็นปล้อง ๆ นี้ได้ มันคือ “ปลัวพญายมลายดำ” อันนับ
เป็นงูพิษร้ายกาจที่สุด

ทารกชุดเขียวเมื่อยกชามครอบขึ้น งูน้อยพลันชูตัวฟ่อ พุ่งออกจาก
จานจนคล้ายประกายสีดำสายหนึ่งเข้าไปในหน้าอ้วงโพ้วเจี่ยอย่างแม่นยำ

การการระอาหารด้วยวิธีนี้ นับว่าแปลกใหม่ไม่เคยเห็นมาเลย บรรดา ยอดฝีมือผู้มีลึ้มที่เพิ่งมาสู่เลาะชั้นก้า ต่างกลั่นลมหายใจเพ่งตามอง ต้องการดู อ้วงโพ้วเจี้ยที่ไม่มีถ้วยชามตะเกียบอยู่เบื้องหน้า จะรับการการระอาหารจาน แรกด้วยวิธีใด ?

ตามความคิดเห็นของพวกเหล่านั้น อ้วงโพ้วเจี้ยต้องยื่นมือจับงูน้อยสีดำ ที่พุ่งไล่หน้า เหวี่ยงกับพื้นให้มันตายไปเสียเลย

แต่งูพันธุ์นี้มีพิษร้ายแรงอย่างยิ่ง อ้วงโพ้วเจี้ยนอกจากฝึกพลังบ้อเสียง- ซึ่งกงอันสูงส่งจนไม่มีพิษร้ายคุณไสยคุกคามทำลาย พลังฝ่ามือกับนิ้วแข็งแกร่ง ราวเหล็กไหล จึงพอปลอดภัยจากพิษร้าย ไม่เช่นนั้น มาตราว่าขว้างงูน้อยตาย ไปได้ ก็ต้องถูกพิษงูแทรกซึมตามซุนซนเข้าไปในร่างกายแน่นอน

มิคาด ความคำนวณของผู้คนทั้งมวลล้วนผิดพลาดโดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะที่พวกทั้งปวงคิด ล้วนเป็นพฤติการณ์ธรรมดา แต่อ้วงโพ้ว- เจี้ยที่เป็นคนเหนือธรรมดา พฤติการณ์ย่อมต้องเหนือธรรมดาเช่นกัน

เห็นประกายดำสายนั้นพุ่งมาที่หน้า อ้วงโพ้วเจี้ยทั้งมียื่นมือออกไป ทั้ง มิเบี่ยงกายหลบหลีก เพียงแต่อ้าปากงับงูตัวนั้นไว้ในบัดดล

พิษของงูน้อยนี้ กระทั่งสัมผัสมือยังมีอันตราย แต่อ้วงโพ้วเจี้ยถึงกับใช้ ปากงับงูไว้ ไยมิสร้างความแตกตื่นแก่ผู้เห็นจนแทบขาดใจ ? !

แต่บรรดาผู้ที่เริ่มแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝอยยังมีทันทำอย่างไร เรื่องที่ ยิ่งสร้างความแตกตื่นไม่อาจเชื่อถือกลับบังเกิดมาในบัดดล !

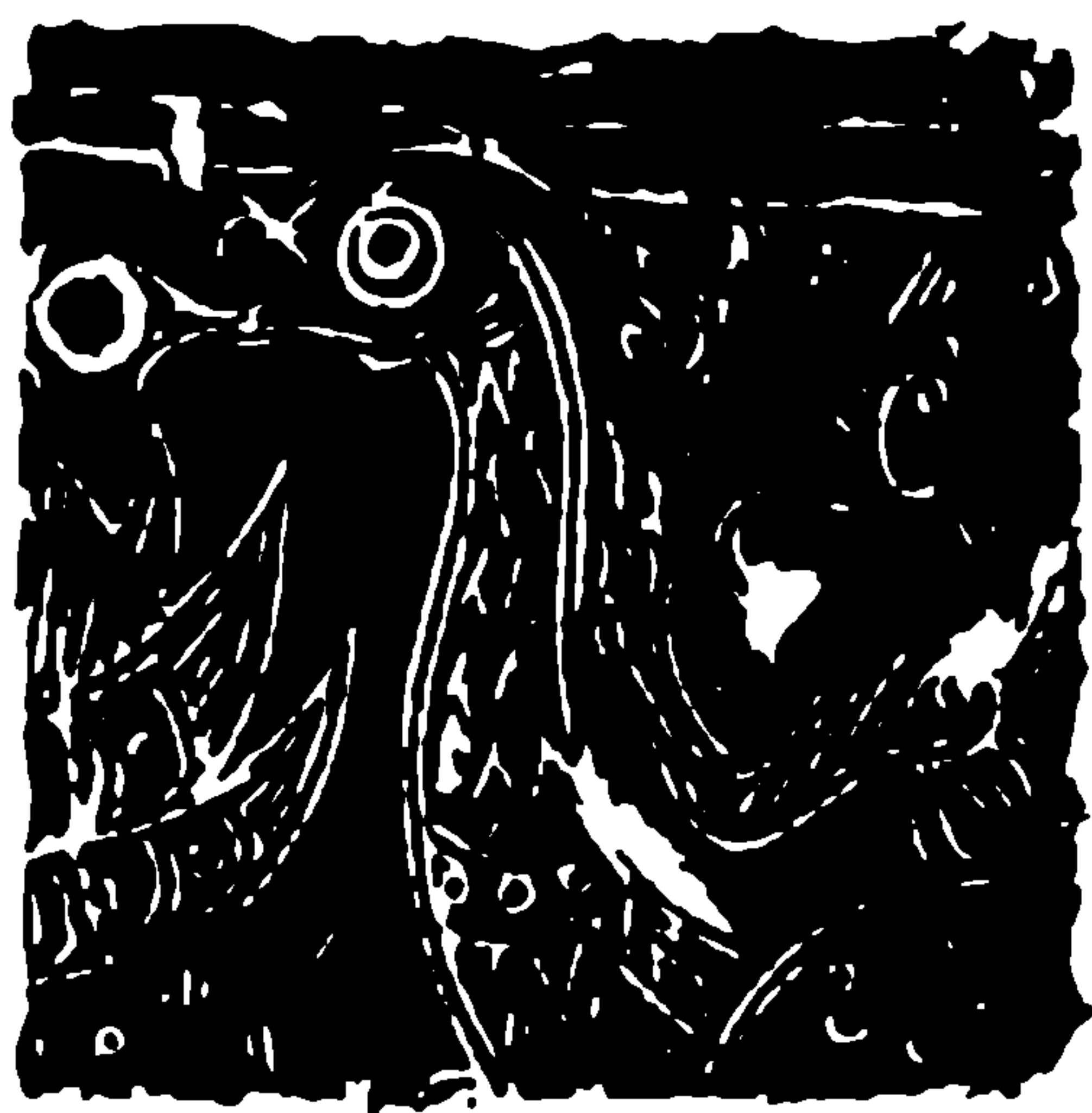
อ้วงโพ้วเจี้ยเมื่อบีบหัวงูไว้ได้แล้ว มิถ่มมันออกมา ถึงกับเคี้ยวกรอบ ๆ ไปทั้งเป็น กลืนทั้งหนังทั้งกระดูกเข้าท้องจนหมดสิ้น

เมื่อเป็นเยี่ยงนี้ นับว่าสร้างความตระหนกแก่ผู้อยู่ในโต๊ะจนปากอ้า ตาเหลือกค้าง ตะลึงลานจนไม่อาจส่งเสียงได้ !

บทที่ 24

วาสนาอำนาจ

เนื่องนับว่ามีรสโอชะอย่างยิ่งจริง ๆ ยิ่งเป็นงูพิษร้ายยิ่ง
มีรสเลิศล้ำผู้ที่เคยลิ้มรสสูงมามีจำนวนไม่น้อยจริง ๆ แต่จาก
โบราณจวบปัจจุบัน น่ากลัวไม่มีผู้ใดจะกล้ากินงูด้วยวิธีนี้ เนื่อง
เพราะไม่เพียงเนื้อหนังเกล็ดมันย่อยยากเท่านั้น โดยเฉพาะ
งูพิษในท้องงู จะกินลงได้อย่างไรกัน ?

อ้วงโพ้วเจี้ยเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยไปครู่หนึ่ง ผู้คนที่อยู่
ร่วมโต๊ะต่างมองจนขนลุกเกรียว กระทั่งอ้อชูเอ็งยังต้องขมวด
คิ้วหน้า

เมื่ออ้วงโพ้วเจี้ยเคี้ยวกลืนลงไปทั้งตัวแล้ว จึงยกแขน
เสื้อเช็ดคราบเลือดที่ริมฝีปาก ประสานมือกล่าวต่ออ้อชูเอ็ง

“โอชะอย่างยิ่ง ขอขอบคุณอ้อกำจู้ที่ประทานอาหารรสเลิศ
เลี้ยงส่งเราเป็นจานแรกนี้”

อ้อชูเอ็งยิ้มเล็กน้อย กล่าวต่อทาร์กชุดเขียว

“ไฉ่วยี้ เจ้าควรปฏิบัติตามประเพณี คารวะอาหารแล้ว

ควรคารวะสุราตาม”

ໄໝ້ຍີ່ລຸກຂຶ້ນປະກອງຈອກກ່າວຕໍ່ອ້ວງໂພ້ວເຈື້ຍຢ່າງຍື່ມແຍ້ມ

“ອຸ່ງຮັກຮັກອ້ວງໂພ້ວຈະໄປທາງໄກໃນບັດຕະໂນຣັບສຸກາຣະຈາກໄໝ້ຍີ່
ຈອກໜຶ່ງ”

ອ້ວງໂພ້ວເຈື້ຍແຍ້ມຍື່ມຟາງຍື່ນມືມາຮັບຈອກ ຂະຍັກຂຶ້ນແຕ່ຮົມຟືປາກ
ໄໝ້ຍີ່ຟຸ່ນໂບກມືຮ້ອງ

“ອຸ່ງຮັກຮັກອ້ວງໂພ້ວ ທ່ານຮາບຫຼືໄມ້ ? ໃນສຸກາຣະຈອກນີ້ມີຟາງ
ສະບັ້ນວິຖຽນຖານເຈັດກ້າວຜສມຢູ່ດ້ວຍ ?”

ອ້ວງໂພ້ວເຈື້ຍທ້ວຣ່ອເສີຍກ້ອງກັງວານ ຟາງກ່າວ

“ເຮົາເຜົ່າຄ່ອມມືວັຍະກາຍໃນເປັນເລັກໄຫລມາແຕ່ກຳເນີດ ອຢ່າວ່າໃນສຸກາ
ມີຟາງພິສະບັ້ນວິຖຽນຖານເຈັດກ້າວເລຍ ແມ້ຈະສະບັ້ນວິຖຽນຖານໃນສາມກ້າວກໍຈະຕື່ມໄດ້
ໄມ້ອາຫຼາ”

ຈບຄຳ ກວາດຕາອັນຄມວາວາຮາຍຟ້າມອງໄປຍັງຜູ້ມີຟືມື ແລ້ວກອກສຸກາ
ທີ່ມີຟາງຟືກໄປວັດນຸ່ນຢ່າງແຂ່ມຂ້າ

ອ້ວງໂພ້ວເຈື້ຍມີສີໜ້າຍື່ມແຍ້ມແຈ້ມໄສ ຕື່ມກິນສຸກາແລະອຸສຣພິສໄປໂດຍ
ອຸ່ງອາຈ ພຸດທິການຣັກແລະຟຸ່ງຟືມືອັນສູງສ່ຽງເຢັຍງນີ້ ຍ່ອມເປັນທີ່ເຄາຣຟເລື່ອມໄສ
ຂອງຜູ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ນັບວ່າເປັນຍອດຟືມືອັນສູງສຸດໃນຍຸກນີ້ໄດ້
ຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ

ແຕ່ເລາະຢູ່ນັກກຳຈູ້ອື່ອຮູ້ເອີ້ນກັບລະອາຍຢ່າງຍິ່ງ ນາງທັກກ່າວເສີຍໜັກ ໆ
ກັບອຸເກີຍ

“ອຸ່ເລາະຕີ້ ຕອນນີ້ທ່ານຄວຣະຈະກາຣະສຸກາອາຫຼາຕ່ອອຸ່ງຮັກຮັກອ້ວງໂພ້ວບ້າງ
ແລ້ວ”

ອຸເກີຍກໍໄດ້ປຸກປັດຕິທາມທາຣກຊຸດເຂີຍວາມໄໝ້ຍີ່ ໂດຍຍກຊາມມືມາທີ່
ເປື່ອງໜ້າມັນຂຶ້ນ

ອາຫຼາທີ່ຢູ່ໃນຈານ ມີໄສເປັນຂອງມີສິວິດ ແຕ່ເປັນເມືອກສີແດງຈານປານ
ໂລຫິດ

ອຸເກີຍຈ້ອງມອງອ້ວງໂພ້ວເຈື້ຍ ປະສານມືອນ້ອມກາຍແລ້ວກ່າວຂຶ້ນ

“องค์รักษ์อ้วนโผน อาหารโอชะจานนี้ คือเลือดนกพิชที่ผสมโลหิต
หงอนกระเรียนพันปี มาตรว่ามีรสชาติโอชะ แต่พิชกลับเหินธรรมดา...”

มีทันขาดคำ เสียงควับดังพร้อมกับประกายสีแดงกระจายเจิดจ้า !

ที่แท่นเลือดนกพิชผสมโลหิตหงอนกระเรียนพันปี ถูกอ้วนโผนเจียใช้
พลังลมปราณดูดเข้ามโตะ กลายเป็นประกายเส้นสายพุ่งเข้าปากอ้วนโผนเจีย
ดุจดังกลืนกินด้วยความเอร็ดอร่อยยิ่งก็ปาน

ฝีมือครานี้ อย่าว่าแต่สองมังกรสามปีศาจกับหมู่ผู้มีฝีมือจากตงจ้วนจะ
ดูนอกสิ้นขวัญเสียเท่านั้น กระทั่งอู่อู๋เอ็งยังใจเต้นระทึกขึ้นบ้างแล้ว

เนื่องเพราะอู่อู๋เอ็งคำนวณ พลังฝีมือของอ้วนโผนเจียคู่คี่กับนางเท่านั้น
ไหนเลยจะกล้ากินพิชร้ายแรงสุดยอดของแผ่นดิน ? มาตราตอนนี้พอจะ
อาศัยพลังภายในที่ฝึกปรือมาให้หลายนปี ช่มกลิ่นพิชไว้ไม่ให้กำเริบแต่ก็เป็น
เวลาชั่วคราวเท่านั้น เมื่อถึงระดับมโหฬารช่มกลิ่นพิชกำเริบขึ้นแล้ว ไม่มีทาง
รอดได้เด็ดขาด !

ขณะอู่อู๋เอ็งยังคงคำนวณอยู่นั้น อุกฤษฎาเบื่องหน้าขึ้น กล่าว
ต่ออ้วนโผนเจียอย่างนอบน้อม

“องค์รักษ์อ้วนโผนมีพลังฝีมือเลิศของพิภพจวบแดน สันขวัญ
สะท้านวิญญาณผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก น่ากลัวฝึกถึงระดับเทวราชอันเข้มแข็ง
อุกฤษฎาตามกฎของนิกาย สุราน้อมส่งจอกนี้...”

อ้วนโผนเจียไม่รอให้มันกล่าวจบคำ จึงจอกสุราในมือยกขึ้นมาดื่มแล้ว
ถามเสียงกังวาน

“อู่อู๋เอ็ง มีต้องพร่ำพิไรให้รอกู คำคินนี้เมื่อมีสุราอาหารพิสดารที่เลิศรส
ยากจะหามากมาย เราเฒ่าค่อมไหนเลยไม่ดื่มไม่กินได้ ? แต่ตอนนี้เรากลับ
ต้องการถามความจริงจากท่านคำหนึ่ง ท่านต้องตอบมาโดยไม่อาจบิดเบือน
ปฏิเสธ ?”

มาตราอ้วนโผนเจียจะกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ประกาย
ตากลับคมวาวราวสายฟ้า เข้มมองจนลึกลงอักกุ้ยอุกฤษฎาที่อำมหิตชั่วร้ายเป็น
สันดานหวาดหวั่นขวัญเสียไม่น้อย มิกล้าประสาธสายตาสู้ด้วย ก็มิกระตอบ

“องครักษ์อ้วงโพ้วมีวาจาโปรดถามได้เต็มที่ อุเกียยินดีตอบทุกเรื่องราว”

อ้วงโพ้วเจียมองดูสุราในจอกแวบหนึ่ง แล้วจึงถามเสียงหนัก ๆ

“อุเล่าสี่ ในสุราจอกนี้ไหนไม่มียาพิษ ?”

อุเกียสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ มิได้ตอบไปทันที

อ้วงโพ้วเจียตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“อุเล่าสี่ ห้ามมิให้ครุ่นคิดถ่วงเวลา จงรีบบอกความจริงมา ก่อน เราเผาค่อมมิได้ออกจากโต๊ะสุราวิญญานร่วง ยังคงมีศักดิ์เป็นองครักษ์ของ เลาะฮั่นก้า ระวังเราจะใช้พฤติกรรมเดียวที่จัดการต่อกิมฮ้วงอึกก็เล่าซ่า โดยฟาดให้ตายคามือในฉาดเดียว !”

ลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียผู้นี้ มีเสียงกังวานปานอสณิबाटฟาดทำลาย ชูขวัญอุเกียจนแทบพลตาย เหงื่อกาฬซึมออกมาโชมกายแล้ว มิกล้าไม่ตอบ จำต้องส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้นกระหอนกระแท่น

“องครักษ์อ้วงโพ้ว ในสุรานี้แม้มีมียาพิษ แต่...แต่...แต่ได้ใส่... แผลงพิษตะขาบ...ที่เราชาวแม้วกลั่นขึ้นเป็นพิเศษ”

อ้วงโพ้วเจียได้ฟังดังนั้น ส่งเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานขึ้น ทำให้อุเกีย ต้องอกสั่นขวัญหนีหน้าซีดเผือดไปทันที

อ้อซู่เอ็งก็ใจเต้นระทึก มิทราบอ้วงโพ้วเจียหัวร่อด้วยความขุ่นเคือง ถึงขีดสุด จะลงมือมาหาเรื่องแตกหักในทันทีหรือไม่ ?

มิคาด เมื่ออ้วงโพ้วเจียหัวร่อแล้ว ถึงกับมีที่ท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น กล่าวต่ออ้อซู่เอ็งด้วยเสียงราบเรียบ

“อ้อก้าจู เราเผาค่อมหัวใจมงาย สันดานต่ำทราม ยินยอมเชื่อฟัง คำสั่งทุกประการ หากท่านต้องการชีวิตชราของอ้วงโพ้วเจีย เพียงแต่สั่งออกมาคำเดียวก็พอ ไยต้องเปลืองสมองให้มากความเยี่ยงนี้ ? มีทั้งงูพิษ ทั้ง ยางงเจ็ดก้าวสะบันวิญญาน ยังมีโลหิตหงอนกระเรียน กระทั่งยังได้ใช้ แผลงพิษตะขาบอันไร้กลิ่นรสสืออยู่ในจอกสุรานี้อีก !”

อ้อซู่เอ็งหน้าแดงระเรื่อ ถูกวาจาอันแหลมคมของอ้วงโพ้วเจียถามจน ไม่มีคำตอบโต้ได้

อ้วงโพ้วเจียหัวร่อฮา ฮา ยกจอกสุราขึ้นชูแล้วกล่าว

“ความจริง แมลงพิษตะขาบแม้ร้ายกาจ แต่ไม่ถึงกับต้องทำให้เรา
เฒ่าค่อมเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง มิกล้าเข้าปากได้ !”

จบคำยกจอกขึ้นดื่มไปด้วยที่ทำอาชญาไม่หวั่นไหวจนแห้งไป

จากนั้น อ้วงโพ้วเจียได้แสดงอาณาภาพอันเลอเลิศของแผ่นดิน กลืนกิน
อาหารพิษทั้งเจ็ดจาน ดื่มสุราผสมยาพิษทั้งหกจอกติดตามกัน จนเหลือเพียง
จอกที่เบื่องหน้าของเลาะฮั่นก้าจู๋ยังมีได้ดื่มเท่านั้น

อ้อซู่เอ็งลุกขึ้นประคองจอกสุรากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อ้วงโพ้วตัวกอ ท่านเพียงแต่ดื่มสุราเลี้ยงส่งจอกนี้แห้ง ก็ครบตามกฎหมาย
ของนิกาย พอจะออกจากตำแหน่งองครักษ์ ค็นสู่อิสระเสรีของท่านได้”

อ้วงโพ้วเจียผงกศีรษะ ยืนสองมือไปรับจอก แต่จับพลันนั้น ให้ความ
แคล่วคล่องว่องไวดุจประกายไฟ คว่ำซีพจรข้อมือซ้ายขวาของอ้อซู่เอ็งไว้พร้อม
เพรียงกัน !

อ้อซู่เอ็งคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่า อ้วงโพ้วเจียจะลงมือจู่โจมนางในตอน
ที่สุราจอกสุดท้ายของการเลี้ยงส่งจะถูกดื่มไป นางจึงไม่มีการระแวดระวังอยู่เลย
แม้แต่แต่น้อย

อย่าว่าแต่ อ้วงโพ้วเจียที่มีพลังฝีมือสุดยอดกระบวนท่าแคล่วคล่อง
คนหนึ่งมีเจตนา คนหนึ่งไม่ระวัง นางไหนเลยจะไม่ถูกคว่ำได้ถนัดถนี่ !

เมื่อซีพจรข้อมือทั้งสองถูกคว่ำไว้ อ้วงโพ้วเจียเกร็งกำลังปลายนิ้วอีก
เล็กน้อย เลาะฮั่นก้าจู๋อ้อซู่เอ็งที่ทั้งลือกกลิ้งชั่วร้ายมีอำนาจยิ่งใหญ่ จึงตัวอ่อน
ระหวยอยู่กับเก้าอี้ไป

เฮ็กเล้งเจ็ง เขียะเล้งเต้าเจียงและสามปีศาจพร้อมทั้งทหารชุดเขียว
โห้วยี้เมื่อเห็นเช่นนั้น ต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี ใครจะผูกมัดลุกขึ้นหลบหนีไป

อ้วงโพ้วเจียตวาดเสียงสนั่นปานฟ้าร้อง

“พวกเจ้าจงนั่งสงบเสงี่ยมให้กับเราทุกคน ผู้ใดกล้าขยับกาย ? !”

อำนาจของเสียงตวาดครานี้ คล้ายฟ้าผ่าลงมาใส่ศีรษะทุกคน สะท้าน
จนแก้วหูลั่นอื้ออึง ใจสั่นระริกถึงกับนั่งตัวตรงมิกล้าเคลื่อนไหวไปจริง ๆ

อ้วงโพ้วเจี่ยแค้นหัวร่อ คลายมือขวางอนี้วัดฝาทิ้งไป พริบตานี้
จีจุดสำคัญของอ้อชูเอ็งเจ็ดแห่ง ขจัดพลังฝีมือนางจนสูญสิ้นทันที !

เมื่อจีจุดเสร็จสิ้น มือซ้ายตวัดเบา ๆ ก็กระชากอ้อชูเอ็งเข้าไปไว้ที่ด้าน
ขวามือได้ แต่ยังคงกำชีพจรข้อมือซ้ายนางไว้แน่นแนบดังเดิม

อ้อชูเอ็งตอนนี้สามารถกล่าววาจาได้แล้ว และยังทราบพลังฝีมือของ
นางถูกขจัดหมดสิ้น จึงถอนใจกล่าวด้วยความรันทด

“อ้วงโพ้วตัวกอ ยังคงเป็นท่านสูงส่งกว่า อ่ามहितดุร้ายกว่า แต่ท่าน
ไฉนยังไม่ลงมือฆ่าเสียเลย ?”

ดวงตาอ้วงโพ้วเจี่ยมีหยาดน้ำเอ่อคลอ หัวร่อฮา ฮา ดังก้องในกระแเส
เสียงหัวร่อนี้ คล้ายดังได้แผ่ความรันทดหุดูไ้ใหญ่หลวงยิ่ง สายหน้า
กล่าวว่า

“อ้อตัวม้วย เราสองนับเป็นคนรักที่ผูกพันกันมาแต่เยาว์วัย อ้วงโพ้ว-
เจี่ยรักท่านก็ยังไม่สาสมใจ ไฉนเลยยังจะฆ่าท่านได้ ?”

อ้อชูเอ็งร้องอ้อ ถามด้วยความรันทด

“ในเมื่อท่านเห็นแก่ความรักครั้งหลังไม่ยอมฆ่าข้าพเจ้า ก็ควรคลาย
มือสะบัดหน้าผละไปให้ไกล”

อ้วงโพ้วเจี่ยสั่นศีรษะสอคำขึ้นซ้ำ ๆ

“เราความจริงจะไป แต่บัดนี้ตกลงใจไม่ไปแล้ว”

“ในเมื่อท่านทั้งไม่ฆ่าข้าพเจ้า ทั้งไม่ยอมไป ท่านกลับคิดต้องการอย่าง
ไรแน่ ?”

“เรากำลังรอคนอยู่”

ขณะอ้อชูเอ็งจะสอบถาม อ้วงโพ้วเจี่ยเงยหน้ามองไปที่ท้องฟ้าด้านนอก
ตึกแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าวสืบท่อ

“เรากำลังรอสหายเก่าผู้หนึ่ง กับสหายน้อยอีกผู้หนึ่ง หากแม้เรา
คำนวณไม่ผิดพลาด อย่างช้าที่สุดพวกมันต้องมาก่อนสว่างแน่นอน”

อ้อชูเอ็งแค้นเสียงเย็นชา

“สหายน้อยผู้นั้นของท่านเป็นใคร ? สหายเก่าก็เป็นใคร ?”

“สหายน้อยที่เรากล่าวคือกัวเซาคุ่น สหายเก่านั้นคือเด็กเกี่ยมซิงแซไช-
มิ่งเอี้ยง”

“นับว่าท่านเป็นคนทรยศที่กินในเอาใจออกนอกจริง ๆ !”

“อ้อตัวม้วย เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้แล้ว ท่านไหนยังจะดำเรา ? หาก
มิใช่เราอยู่ที่นี้ เลาะฮั่นก็จะต้องถูกพวกไซมิ่งเอี้ยงกัวเซาคุ่นทำลายจนพินาศ
ย่อยยับไปตั้งแต่เมื่อสามวันก่อนนั้นแล้ว อย่างไรก็ตามพวกมันเห็นแก่หน้าชรา
ของเรา จึงรับปากยอมผละไปชั่วคราวรอเราออกพ้นจากตำแหน่งองครักษ์ จึง
ค่อยย้อนมาคิดบัญชีกับท่าน”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านไหนจึงแน่ใจว่าพวกมันจะเร่งรุดมา และรอคอย
ต่อพวกมัน ?”

“เนื่องเพราะท่านใช้เล่ห์เหลี่ยมลวดลาย เชิดเราเป็นหุ่นหาประโยชน์
ให้ท่าน กับเรื่องที่ซ่อนตัวรักไว้ในตงจ้วน ก่อกรรมทำชั่วในเรื่องนานา เป็น
ไซมิ่งเอี้ยงบอกกับเราเอง ในเมื่อไซมิ่งเอี้ยงทราบว่าท่านมีสันดานอำมหิตชั่วร้าย
เปี่ยมเล่ห์อุบาย และเราก็ต้องลาออกจากตำแหน่งไปแน่นอน ย่อมจะต้อง
คำนวณออกมาว่าท่านอาจมีจิตอำมหิตชั่วร้ายเยี่ยงไร กังวลในความปลอดภัยของ
เรา เร่งรุดมาเพื่อช่วยเหลือเราไว้”

พอดคำ พลันมีเสียงหัวร่อฮา ฮา ดังก้องลงจากอากาศ เงาร่างที่
แคล่วคล่องดุจสายฟ้า พลันเข้ามาในตึกgrimน้ำพร้อมกับส่งเสียง

“อ้วงโพ้วเจีย ไซมิ่งเอี้ยงเนื่องจากถูกเรื่องสำคัญพัวพันจนเสียเวลามา
ช้าไปก้าวหนึ่ง ท่านถูกเล่ห์ร้ายอุบายชั่วใดประทุษไปบ้างหรือไม่ ?”

เสียงขาดคำร่างปรากฏ เป็นเด็กเกี่ยมซิงแซไชมิ่งเอี้ยงที่สง่าเปี่ยมราศี
ราวเขียนผู้วิเศษจริง ๆ

อ้วงโพ้วเจียเมื่อเห็นไซมิ่งเอี้ยงมาถึง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันปลื้ม
ประโลมขึ้นเล็กน้อย ยิ้มพลาংกล่าว

“ไซมิ่งเอีย เราเดาออกแต่แรกว่า ท่านที่มีน้ำใจไมตรีอันดีงาม พอ
ทราบว่าอ้อฮูเอ็งกลับเลาะฮั่นก็จะต้องรีบเร่งมาหาเราเฒ่าค่อม พบหน้าเป็นครา
สุดท้ายกัน”

โซมึงเอี้ยงเมื่อเข้าไปในตึกgrimน้ำ แลเห็นสภาพเบื้องหน้าก็มีความตื่นเต้น
สงสัยเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อได้ยินอ้วงโพ้วเจี้ยกล่าวเอียงนั้น ต้องโพล่ง
ด้วยความตระหนกทันที

“อ้วงโพ้วเจี้ย คำ ‘พบหน้าคราสสุดท้าย’ ของท่านกล่าวจากเค้ามูล
ใดกัน ?”

อ้วงโพ้วเจี้ยจึงได้บอกเล่าการเข้ารับเลี้ยงส่งวิญญาณร่างแก่โซมึงเอี้ยง
โดยคร่าว ๆ สุดท้ายห้วงเสียงก้องกังวานปลางเสริมไป

“โซมึงเอี้ยลองคิดดู ตับไตไส้พุงของอ้วงโพ้วเจี้ยมิใช่หลอมหล่อขึ้น
จากเหล็กไหล ได้กลืนกินทั้งหนอน แมลงพิษ และยาพิษผสมสุรามากมาย
ปานนี้ ไหนเลยยังมีชีวิตรอดต่อไปได้ ? การพบกันในวันนี้ ย่อมเป็นการ
พบหน้าครั้งสุดท้ายของเราสองแล้ว”

โซมึงเอี้ยงต้องขี้เท้าด้วยโทสะ ชี้น้ำอือฮูเอ็งแล้วกล่าวด้วยความ
ขุ่นเคือง

“อ้วงโพ้วเจี้ย ท่านเหลวไหลอย่างยิ่ง ไฉนไม่รู้จักถนอมตัวเองไว้ ?
ท่านที่มีศักดิ์สูงส่งสุดยอดของแผ่นดินยุคนี้ กลับมีความคิดมาตายร่วมกับนาง
สตรีร้านราคะอันชั่วร้ายอำมหิตดุจนาง... ท่าน...ท่านเห็นว่าคู่ควรเหมาะสม ?”

อือฮูเอ็งฟังถึงตอนนี้จึงเข้าใจ อ้วงโพ้วเจี้ยแม้ไม่คิดฆ่านางตายเพียง
ลำพังแต่กลับต้องการมาตายร่วมกับนาง จึงตระหนกจนคิดหลบหนีไปใน
บัดดล

แต่นางที่ถูกจับจู้จุกสำคัญ กอปรกับพลังฝีมือถูกขจัดทั้งหมดสิ้น เพียง
ขยับตัวเล็กน้อยก็ถูกอ้วงโพ้วเจี้ยเน้นชีพจรหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ห้วงเสียง
ก้องปลางกล่าว

“อ้อตัวม่วย ท่านไฉนไม่รู้จักน้ำใจถึงปานนี้ ? เราสองปรองดองกันมา
แต่เยาว์วัย มีน้ำใจรักหนักแน่นมานานปี มาตราว่าถูกอุปสรรคขัดขวางจน
พลัดพรากยากจะอยู่ร่วมกันจนเฒ่าชราได้ ยามเป็นไม้อาจอยู่ร่วมเตียง ยาม
ตายพอจะอยู่หลุมเดียวกัน ท่านยังมีที่ใดไม่พอแก้ไข ?”

โซมึงเอี้ยงต้องถอนใจกล่าวด้วยความรันทด

“รัก ! รัก ! รัก ! คำว่ารักนี้ แต่โบราณจวบปัจจุบัน มิทราบสะบันงชีวิตวีรบุรุษผู้กล้าหาญไปมากน้อยเท่าใด ด้วยบุคคลที่มีจิตใจเยี่ยงอ่าวโพธิ์เหี้ย ถึงกับยังไม่อาจตัดรักที่พัวพันผู้คนจนยุ่งยากไปจากความรู้สึกนึกคิด ถึงกับไม่อาจปลงตกต่อความรักที่ทำลายคน”

“ไซมึงเหี้ย ท่านออกจะดูแคลนเราเฒ่าค่อมเกินไปแล้ว เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้ เราไหนเลยยังไม่อาจตัดใจรักไปจากใจ ปลงความไม่แน่นอนของรักได้ ลุ่มหลงมกมายต่ออ้อชูเอ็งสืบไป ? การที่เราต้องการตายร่วมกับนาง เพียงเพราะนางตอนมีชีวิตทำร้ายคนมากเกินไป ยามตายยังต้องมีคนคอยควบคุมบังคับ เพื่อมิให้นางเข้าไปในขุมอเวจี แล้วยังไปทำร้ายต่อญาติปิศาจอีก”

อ้อชูเอ็งทราบดีว่าไม่มีทางรอดชีวิตแน่แล้ว สันดานอำมหิตของนางจึงกำเริบจนแผดขึ้นสุดเสียง

“เจ้าโจรค่อม ยังคิดมาเกี่ยวข้องบังคับเรา ? เจ้าคู่ควรบังคับเรา ? เจ้าสามารถบังคับเรา ? เรายอมให้เจ้าบังคับหรือไร ?”

ดวงตาอ่าวโพธิ์เหี้ยเป็นประกายวาว หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“เราไหนไม่ต้องการบังคับท่าน ? ไม่คู่ควรบังคับท่าน ? และไม่อาจบังคับท่าน ? บัดนี้ เราจะให้ท่านรำให้ ดูว่าท่านกล้าไม่รำให้ ?”

อ่าวโพธิ์เหี้ยกล่าวพลางเกร็งกำลังจากปลายนิ้วลงไป รวมพลังความร้อนทั้งร่างเข้ากระตุ้น สามารถเผาผลาญอ้อชูเอ็งที่เป็นอสุรร้ายชั่วช้าอำมหิตที่สุดแห่งยุคต้องหลั่งน้ำตาลงมาไม่ขาดสายจริง ๆ

อ่าวโพธิ์เหี้ยเห็นนางหลั่งน้ำตาลงมา จึงได้สลายพลังความร้อน เปลี่ยนเป็นลมปรานอันพิกลพิสดาร แล้วตวาดขึ้น

“อ้อชูเอ็ง บัดนี้เราต้องการให้ท่านหัวร่อ ดูท่านกล้าไม่หัวร่อ ?”

กล่าวแล้วเป็นที่น่าประหลาดยิ่ง วาจาอ่าวโพธิ์เหี้ยพอขาดคำ อ้อชูเอ็งถึงกับฝืนหัวร่อขึ้นมาอย่างว่าง่ายไปจริง ๆ

ลั้งอ้าวซึ่งเกาะอ่าวโพธิ์เหี้ยที่ปากตวาดมือลอบเกร็งพลัง ถึงกับสยบอ้อชูเอ็งจนอยู่ในโอวาทไม่กล้าขัดขึ้น สร้างความแตกตื่นสงสัยแก่ผู้มีฝีมือภายในตึกgrimน้ำ จนไม่กล้ามีความวู่วามหุนหันแม้สักน้อยนิด

ขณะเวลานั้นเอง อ้วงโพ้วเจี๋ยพลันขมวดคิ้วเล็กน้อย ตัวสั่นสะท้านขึ้น เบา ๆ ไชมิ่งเอี๊ยงสังเกตออกกว่าเป็นเรื่องเลวร้ายแล้ว รีบถามด้วยความ ตระหนกไป

“อ้วงโพ้วเฮีย ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร ?”

“น่ากลัวถึงเวลาแล้ว กัวเซาคุ่นเล่าที่อยู่ที่นี่ ?”

“มันร่วมทางมากับข้าพเจ้า แต่ได้รับการห้ามอย่างเฉียบขาดจากข้าพเจ้า ก่อนยังมิได้รับคำสั่ง ไม่อาจบุกเข้าในตึกgrimน้ำโดยรู้วาม อ้วงโพ้วเฮียไหนถาม ถึงมันหรือมีคำสั่งใด ?”

“ไชมิ่งเอี๊ยง เชิญท่านรีบไปเรียกเล่าตีผู้นั้นมา เรามีเรื่องสำคัญจะ มอบหมายแก่มัน”

ไชมิ่งเอี๊ยงจึงได้ส่งเสียงก้องกังวานร้องไป

“กัวเล่าตี พวกท่านตอนนี้เข้าในตึกได้แล้ว มากราบพบอ้วงโพ้วซือแป๊ะ ของท่าน”

จริงดังว่า พอเสียงไชมิ่งเอี๊ยงขาดคำ กัวเซาคุ่น ก็เงิกฮวย ไก่ฮวง-ชวกและเซียวเงิกทั้งสี่พากันละลือร่างเข้ามาในตึกทันที

อ้วงโพ้วเจี๋ยก๊วกมือร้องเรียกขึ้น

“กัวเซาคุ่นเล่าตี ท่านเข้ามาตอบวาทากับเรา”

กัวเซาคุ่นแม้อยังไม่ทราบเหตุการณ์ภายในห้องนี้ แต่ก็ไม่ยอมแสดงความขลาดกลัว เดินปราดไปที่เบื้องหน้าอ้วงโพ้วเจี๋ย ประสานมือน้อมกาย ถาม

“อ้วงโพ้วซือแป๊ะ มีคำสั่งสอนใดแก่ผู้เยาว์ ?”

วาทาขาดคำ ขณะจะคลายมือจากการประสาน อ้วงโพ้วเจี๋ยพลัน หัวร่อ ฮา ฮา ตะปบมือขวาดุจสายฟ้า จีจูดกัวเซาคุ่นไว้แล้วจับชีพจรข้อมือ ซ้ายบีบจนแนบแน่น

ก็เงิกฮวยย่อมมีความกังวลในกัวเซาคุ่นสามีนางอย่างยิ่ง เมื่อเห็น เหตุการณ์แปรเปลี่ยนโดยไม่คาดหมายเยี่ยงนั้น ต้องอุทานพร้อมกับโถมปราด ไปทันที

ไซมิ่งเอี้ยงรีบตวาดขึ้น

“ก๊องจู๋อย่าได้หุนหัน อ้วงโพ้วเฮียทำเยี่ยงนี้ต้องมีความหมายอันลึกซึ่ง อาจบางที่ไม่เป็นอันตรายต่อกัวเซาคุ่นเล่าดี ยังกลับมีคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่เสีย อีกด้วย”

ขณะที่เง็กฮวยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งอยู่นั้น อ้วงโพ้วเจี่ยก็ได้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ก๊องจู๋ โปรดเข้ามาฉีกเสื้อท่อนบนของเราออกไปจากตัว”

ก็เง็กฮวยเมื่อเห็นมือซ้ายอ้วงโพ้วเจี่ยกำซีฟจอร์ของอ้อซู่เอ็งแนบแน่น ส่วนมือขวากำของกัวเซาคุ่นไว้ ไม่มีปัญญาจะถอดเสื้อตัวเองออกได้จริง ๆ จึงรับคำสั่งแล้วเดินเข้าไปฉีกเสื้อท่อนบนของอ้วงโพ้วเจี่ย จนเหลือแต่เนื้อหนังเปล่าเปลือย

อ้วงโพ้วเจี่ยส่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง ในเสียงหัวร่อ ร่างท่อนบนถึงกับมีความประหลาดจนพิสดารอย่างยิ่ง !

ภายใต้สายตาอันคมวาวของผู้คนทั้งหลายต่างดูออก ผิวทางด้านขวาของอ้วงโพ้วเจี่ยเริ่มเป็นสีแดงขึ้นทีละน้อย ส่วนผิวทางด้านซ้ายเริ่มดำคล้ำลงไปทุกขณะ

ชั่วเวลาครู่ใหญ่ ที่แดงก็กลายเป็นแดงฉาน ที่ดำกลายเป็นดำสนิทไปแล้ว

อ้วงโพ้วเจี่ยพลันตวาดใส่ทารกชุดเขียวนามไฮ้วยอี้

“ไฮ้วยอี้เข้ามา เรามีวาจาถามเจ้า”

ไฮ้วยอี้มิกล้าชดขึ้น ลุกขึ้นเดินตัวสั่นงันงกไปที่เบื้องหน้าอ้วงโพ้วเจี่ย ยืนห้อยมือสำรวม

อ้วงโพ้วเจี่ยอ้าปากขึ้นอย่างไม่คาดหมาย !

การอ้าปากครั้งนี้ มิใช่ส่งเสียงว่ากล่าว แต่เป็นการกระอักโลหิตสีดำจำนวนมาก พุ่งขึ้นไปในอากาศกระจายออกเป็นตาข่ายโลหิตสีดำ ครอบคลุมใส่เฮ็กเล้งเจ็ง เชียะเล้งเต้าหยิน งุ่ยซาไท้ โต้วบ้อมั่ง อุเกียทั้งห้าอย่างไม่คาดหมาย

เป็นเรื่องที่นอกเหนือความคาดคิด สองมังกรสามปิศาจย่อมไม่อาจ
หลบหลีกกันทั่วทั้งที่ ต่างถูกท่าโลหิตกระเซ็นจนทุกทูลี แต่ทุกคนยังคงนั่งตัว
ตรงอย่างเดิม มิกล้าชยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเล็กน้อยนิด

โซมิ่งเอี้ยงถอนใจกล่าว

“อ้วงโพ้วเฮีย ข้าพเจ้านึกไม่ถึงว่าท่านยังมีหลักวิชาฝีมือนี้อยู่ นี่คือ
ล่อไช้วตักช่วย (โลหิตพิษจากคอปญายม) อันร้ายกาจที่สุดในนิกายอสูร”

บรรดาผู้มีฝีมือภายในห้อง เมื่อได้ยินคำล่อไช้วตักช่วย ต่างพากันมอง
ไปที่สองมังกรสามปิศาจทันที ตอนนี้จึงดูออก จอมอำมหิตทั้งห้าของนิกาย
เลาะฮั่นก้า ต่างถูกพิษปลิดชีวิตนั่งตายตัวแข็งไปหมดสิ้นแล้ว

อ้วงโพ้วเจี่ยหันมองโซมิ่งเอี้ยงพลาบผืนยิ้มกล่าว

“โซมิ่งเฮีย สองมังกรสามปิศาจมีสัณดานชั่วร้ายอำมหิตยิ่งนัก ย่อม
ไม่ยอมเวทนาปราณีปล่อยให้มันเป็นภทภัยทำร้ายผู้คนชาวโลกอีก ข้าพเจ้าจึง
ได้จัดการสังหารหมู่เสียเลย แต่ไช้วยี้ผู้นี้ อย่างไรก็เป็นทารกเยาว์วัยไร้ความ
คิด มิได้หลงผิดจนมง่าย และยังมีภูมิปัญญาที่เปรี๊ยะปาดไม่น้อย หวังให้
โซมิ่งเฮียอย่าได้ปัดรำคาญให้พ้นตัว หาสถานที่สักแห่งอบรมสั่งสอนมันรับมัน
ไว้เคียงข้างกายท่าน เป็นทารกรับใช้หาสมุนไพร่โบราณ เพื่อให้มันได้เข้าสู่แนว
ทางอันดีงามก็แล้วกัน”

โซมิ่งเอี้ยงเหลือบมองไช้วยี้แวบหนึ่ง ไช้วยี้พลันมีไหวพริบวูบขึ้น รีบ
คุกเข่ากราบลงไปด้วยปฏิภาณอันฉับไวทันที

โซมิ่งเอี้ยงเห็นมันมีส่วนสัดที่ไม่เลว ใบหน้าก็ยังไม่มัวแวชั่วร้ายเท่าใด
จึงผงกศีรษะกล่าวกับอ้วงโพ้วเจี่ย

“ตกลง ผู้น้องเคารพตามคำสั่งนี้”

ร่างอ้วงโพ้วเจี่ยสั่นระริกเบา ๆ อีกครั้ง นิ้วกลางในมือซ้ายขวาเพิ่มกำลัง
ลงไปพร้อมเพรียงกัน สะกดข้อมือซ้ายขวาของอ้อชูเอ็งกับกัวเซ้าคุ่นขาดพร้อม
กัน จนนิ้วกลางซ้ายขวาของท่านจมหายเข้าไปในเนื้อหนังของทั้งสอง

ก็เง็กฮวยเห็นที่ข้อมือกัวเซ้าคุ่นมีโลหิตไหลออกเป็นทาง นางตระหนก
จนจะสะอึกเข้าไป แต่ถูกโซมิ่งเอี้ยงคว้าแขนรั้งไว้ กล่าวขึ้นเบา ๆ

“กึ่งจู้ อ้วงโพ้วเฮียเนื่องเพราะมีศักดิ์เป็นชื้อแป๊ะ แต่เคยฟาดกัวเล่าดี จขนาดเจ็บสาหัส จึงมีความเศร้าเสียใจอยู่ตลอดมา บัดนี้ ท่านกำลังหาวิธี ทดแทนชดใช้ นับเป็นบุญวาสนายิ่งใหญ่เทียมฟ้า ท่านอย่าได้รบกวนเป็น อันขาด จงมาสงบใจยืนดูอยู่ที่ข้างกายเราก็อพอ”

ก็เง็กฮวยเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ต้องขมวดคิ้วถาม

“ผู้เฒ่าไซมิ่ง ท่านดูผู้อาวุโสอ้วงโพ้วก่อกวนจนคั่นกอกอของข้าพเจ้า หลักลุสี่ปานนี้ คล้ายดั่งจะลงโทษสถานเดียวกับอ้อซู่เอ็ง ท่านไฉนว่ายังกำลัง ทดแทนชดใช้ และเป็นบุญวาสนายิ่งใหญ่ของคั่นกอกอได้ ?”

ไซมิ่งเอี้ยงถอนใจกล่าวเบา ๆ

“กึ่งจู้ยังไม่ทราบ อ้วงโพ้วเฮียของเราผู้นี้ เนื่องจากกลืนกินยาพิษ ลงไปจนอาการสาหัสไม่อาจเยียวยา อย่างไรก็มีชีวิตรอดอยู่ได้แล้ว จึงตกลง ใจสละตัวเองเข้าเสริมผู้อื่นให้สูงขึ้น”

“ท่านผู้เฒ่าไซมิ่งโปรดอธิบายให้กระจ่างกว่านี้”

“บัดนี้ อ้วงโพ้วเฮียมีพลังอันร้อนแรงสองขุม ขุมหนึ่งคือกำลังภายในที่ ท่านฝึกมาได้ในหลายสิบปี ถูกสลายให้กลายเป็นโลหิตอันบริสุทธิ์ร้อนแรง ส่วนอีกขุมหนึ่งได้สลายพิษร้ายภายในร่างท่านให้กลายเป็นโลหิตลือฮั่ว- ตักฮ้วย กำลังสองขุมนี้แตกซ่านหมดสิ้นเมื่อใด ท่านก็จะหลุดออกจากสังขาร อันโสมมขึ้นสู่สรวงสวรรค์อันสุขสงบแล้ว”

ก็เง็กฮวยชี้ร่างที่เป็นแดงดำสองซีกแล้วกล่าวด้วยความเข้าใจ

“มิน่าเล่า ร่างผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว จึงได้มีซีกขวาแดงซีกซ้ายดำจน ประหลาดพิสดาร”

“อ้วงโพ้วเฮียตอนนี้กำลังระบายโลหิตพิษเข้าไปในร่างอ้อซู่เอ็ง และ สลายพลังฝึกปรือหลายสิบปีเข้าไปในร่างกัวเช่าคั่นเล่าดี”

เมื่อเง็กฮวยฟังความสำคัญจบสิ้น นางจึงแยมยิ้มด้วยความปลื้มปิติ แล้วกล่าว

“ได้รับพลังฝึกปรือนี่แล้ว มีคุณประโยชน์ใดหรือไม่ ?”

“โลหิตอันบริสุทธิ์ร้อนแรงนี้ คือสุดยอดกำลังที่อ้วงโพ้วเฮียฝึกปรือได้ใน

หลายสิบปี เท่ากับว่า ท่านได้มอบครึ่งหนึ่งของชีวิตเข้าฝากไว้ในตัวแก้วเล่าดี นับแต่นี้ทางด้านกำลังภายใน อย่างน้อยต้องเพิ่มกว่าเดิมไม่ต่ำกว่าหนึ่งเท่าตัว มิว่าจะใช้ในวิชาฝีมือหรืออาวุธใด ๆ อานุภาพต่างเหนือกว่าคราครั้งก่อนมากมายนัก”

กล่าวถึงตอนนี้ แลเห็นร่างของเลาะฮุ้นกำจู้ฮื้อฮู่เอ็งกลายเป็นสีดำและขาดใจตายไปแล้ว

อ้วงโพ้วเจี่ยหุดมือซ้ายกลับมา กล่าวต่อไซมึงเอี้ยอย่างยิ้มแย้ม

“ไซมึงเฮีย ฮื้อฮู่เอ็งตายไปแล้ว เราก็เร็วนี้แล้ว เราไหว้วานท่าน ขอให้รวมศพเราอยู่ในโลงเดียวกับนาง และต้องเป็นโลงน้ำบั๊กชั้นดีด้วย”

ไซมึงเอี้ยผงกศีรษะทั้งน้ำตา แต่อ้วงโพ้วเจี่ยกลับมีสีหน้าธรรมดา กล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“ที่เราต้องการโลงชั้นดี เพราะต้องการให้ท่านหรือแก้วเล่าดี ก็กงจู้ อีกลิบปีให้หลังมาชุดโลงของเราออกจากฮวงซุ้ยมา”

ก็เง็กฮวยต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว ท่าน...ท่านต้องการให้พวกเรา...ชุดฮวงซุ้ยจัดโลงท่านไปไย ?”

อ้วงโพ้วเจี่ยเหลือบมองซากศพฮื้อฮู่เอ็งแวบหนึ่ง ยิ้มพลาบตอบว่า

“เนื่องเพราะในซากศพของเรากับฮื้อฮู่เอ็งมีพิษสะสมไว้มากเกินไป และเรายังเคยกลืนกินแมลงพิษตะขาบ ดังนั้น บนฝาโลงที่ตรงกับปากซากศพ อีกลิบปีให้หลังจะต้องมีเห็ดซากหิมะขึ้นสองดอก และในโลงจะมีตะขาบโลหิตแดงที่แห้งกรังอีกตัวหนึ่ง เมื่อท่านชุดดินงัดโลง นำเห็ดพิษกับซากตะขาบไป แล้ว พอจะผสมเป็นยาขจัดพิษที่มีสรรพคุณสูงส่งดุจดั่งโอสถทิพย์ได้”

ก็เง็กฮวยโพล่งด้วยความตระหนก

“ผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว ท่าน...ท่านกระทั่งตายแล้วยังไม่ลืมช่วยคนสร้างบุญกุศล จิตใจ...เป็นที่น่าตื่นตันเพียงใด...เปี่ยมมุนิตาการุณย์สูงส่งเพียงไหน ?”

กล่าวจบคำ รู้สึกรันทดหุดหู่จนไม่อาจข่มกั้น น้ำตาหลังทะเล่กลงมา

ดูจําแนบหลายทันที

อ้วงโพ้วเจี้ยเล็กคิ้วหว่าน เป็อนสายตามาที่ไชมึงเอี้ยง สายหน้าถอน
ใจกล่าว

“ไชมึงเฮีย เราเสียที่ถูกชนชาวนักเลงยกย่องเป็นไต้เฮียบ (วีรบุรุษ)
และยังตั้งสมณาน่าฟังว่าวิญญูชนในวิญญูชน ผลที่สุดถึงกับเห็นแก่ความรัก
ส่วนตัว หมกอยู่ในหุบเขาเลาะฮั่นกักสิบปี ทรยศต่อพลังฝีมือที่ฝึกปรือมา
มิได้สร้างบุญกุศลช่วยเหลือชาวโลก นับว่าละอายใจอย่างยิ่งจริง ๆ บัดนี้เรา
พยายามหาทางเสริมชดใช้ นอกจากตายไปสิบปียังพอจะจัดโลงผสมยาแล้ว
ในตอนนี ได้รวบรวมเชื้อโลหิตที่ฝึกปรืออย่างคร่ำเคร่งในหลายสิบปี กำนัลให้
แก้วเซ้าคุ่นเล่าตี่จนสิ้นเชิง เพื่อให้มันรุดหน้ากล้าแข็งในฉับพลัน เข้าปราบ
พิชิตมารร้ายพิทักษ์คุณธรรม เปล่งประกายเจิดจ้าให้แก่เวหาบู๊ลิ้ม และก็พอ
เป็นการสร้างความดีลบล้างความผิดของอ้วงโพ้วเจี้ยในทางอ้อมบ้าง ที่แม้
จะหลับตาสู่ปรภพ ก็ยังมีความปลาบปลื้มอยู่บ้างเล็กน้อย”

ไชมึงเอี้ยงเศร้าเสียดายสุดแสน ผงกศีรษะกล่าวเสียงเครือ

“อ้วงโพ้วเฮียนับเป็นวีรบุรุษจิตใจสูงส่งเหนือมนุษย์จริง ๆ ผู้น้องเคารพ
เลื่อมใสยิ่งแล้ว”

อ้วงโพ้วเจี้ยรังมือขวากลับไปอีกข้างหนึ่ง ชี้แก้วเซ้าคุ่นที่ล้มลงสลบกับพื้น
แล้วกล่าวต่อไชมึงเอี้ยง

“มันหลับหนึ่งชั่วยามแล้วก็จะตื่นสติคืนมาเอง แต่จะต้องรู้สึkpวดแปลบ
ทั่วทั้งร่าง ยังขอให้ไชมึงเฮียช่วย...”

ไชมึงเอี้ยงหน้าหมองคล้ำ สอดคำขึ้นว่า

“ตัวกอวางใจ ผู้น้องต้องพยายามนวดเฟ้นให้ชุมพลังร้อนแรงบริสุทธิ์
กระจายออกทั่วร่างจนผสมผสานกับพลังของมันได้ และจะบอกจิตใจคับแค้น
ของตัวกอแก่มันทราบ เพื่อให้มันมีความมานะพยายาม สร้างวีรกรรมอัน
เกรียงไกรแทนท่านที่มีจิตใจดีงาม”

อ้วงโพ้วเจี้ยหว่านฮา ฮา ความกังวลทั้งมวลคลายจากใจ จึงกระแทก
นั่งลง ไบหน้าปรากฏแววอ่อนล้าระโหยจนซิดเผือด

ก็เง็กฮวยดูออก วีรบุรุษยิ่งใหญ่แห่งยุค จะสำเร็จมรรคผลในบัดดลแล้ว ถึงกับในยามเจ็บไข้เสียใจสุดแสน และปลาบปลื้มตื่นตันสุดแสน ยังนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ จึงรีบล้วงอะหุกตัวจูงของนางออกมา ยัดเข้าในมืออ้วงโพ้วเจี้ยแล้วละล่ำละลัก

“อ้วงโพ้วไต้เฮียบ นี่คือนะหุกตัวจูงที่ขจัดพิษนาา ท่าน...ท่านลองรับไปรักษาดู พอจะขจัดพิษของท่านได้หรือไม่ ?”

อ้วงโพ้วเจี้ยเพ่งมองก็เง็กฮวย พลังผวกคิระรับอะหุกตัวจูงเข้าวางไว้ในฝ่ามือขวา

เด็กเกี่ยมชิงแซไซมึงเอี้ยงก็มุงหวังอย่างยิ่งให้สหายเก่าผู้นี้มีหวังรอดชีวิตมา

แต่ในสายตาผู้คนทั้งมวล แลเห็นประกายของอะหุกตัวจูงยิ่งนานยิ่งสดใสแจ่มจ้า แต่สีหน้าอ้วงโพ้วเจี้ยกลับยิ่งนานยิ่งเผือดคล้ำ

ก็เง็กฮวยจ้องมองด้วยความตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก ร้องโพล่งขึ้น

“ผู้อาวุโสอ้วงโพ้ว...”

วาจาของก็เง็กฮวยเพ่งลั่นจากปาก อ้วงโพ้วเจี้ยพลันลืมหูลืมตา สีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นแดงเพลิงปลั่งน่าดูยิ่ง เอื้อนเสียงกังวาน

“กระจายพลังชีวิตสุดสิ้นวิญญาณสูญสลาย จิตใจมลายหาใช่พิษ ยากจะคลายชีวิตเป็นร้อยปีก็คล้ายในความฝัน ขออำลากันด้วยรอยยิ้มอันอ้อมเอม”

อ้วงโพ้วเจี้ยเอื้อนพลาหงสะบัดมือเหวี่ยงอะหุกตัวจูงที่อยู่บนฝ่ามือขวาคืนแก่ก็เง็กฮวย

ก็เง็กฮวยเพ่งรับอะหุกตัวจูงมาไว้ อ้วงโพ้วเจี้ยก็พริ้มตาลงถึงกับพารอยยิ้มอันอ้อมเอมอำลาจากโลกไปแล้ว !

เด็กเกี่ยมชิงแซไซมึงเอี้ยงส่ายหน้าถอนหายใจ กริดน้ำตาทิ้งไปแล้ว หันมองดูบรรดายอดฝีมือที่เพิ่งมาจากตงจ้วน เห็นแต่ละคนต่างแตกตื่นไปกับเหตุการณ์ครานี้จนจิตใจหวั่นไหว จึงส่งเสียงก้องกังวานกล่าวไป

“ท่านทั้งหลายได้เห็นเหตุการณ์อันอเนจอนาถของบู๊ลิ้มรายนี้แล้ว จิตใจอีกหาญชาเย็นไปบ้างหรือไม่ ? หรือยังจะสานปณิธานของอ้อซู่เอ็ง พาเลาะ-

ยืนกำช่วงชิงอิทธิพลอำนาจในบู้ลัมสืบไป ?”

ในหมู่ผู้มีฝีมือลึบกว่าคน เลือกผู้แทนขึ้นมาคนหนึ่งน้อมกายตอบว่า
“พวกเราได้รับบทเรียนซึ่งตรึงใจ แยกแยะดีร้ายได้กระจ่างแล้ว เพียง
รอช่วยเหลือไข่มิ่งได้เหยียบสะสางเรื่องราวที่ยังไม่เสร็จสิ้นในเลาะฮันก้า ก็จะพา
กันคืนกลับตงจ้วน ปลีกตัวออกใช้ชีวิตอันสุขสงบในนาไร่ ไม่เข้าคลุกคลีใน
บู้ลัมอีกต่อไป”

ไข่มิ่งเอี้ยงผงกศิระชะ จากนั้นสั่งคนทั้งหลายห้ามซากศพสองมังกร
สามปิศาจออกไปฝังก่อน ค่อยให้ไชวี่เป็นผู้นำ หาโลงชั้นดีใบหนึ่ง บรรจุ
อ้วงโพ้วเจียกับอ้อซูเอ็งร่วมกันเข้าฝัง

ผู้กล้าหาญเมื่อเห็นเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้ว ต่างพากันน้อมกายคารวะอำลา
ทยอยกันออกจากเลาะฮันก้าไป

ตอนนี้ กัวเซ้าคุ่นได้มีสติตื่นขึ้นมา รู้สึกว่าจุดเส้นชีพจรและกล้ามเนื้อ
ทั้งร่างปวดแปลบราวจะแตกกระจายออกจากกัน จนต้องครางขึ้นเบา ๆ

ไข่มิ่งเอี้ยงเห็นกัวเซ้าคุ่นได้สติคืนมา จึงถอดเสื้อเกราะหวายเทพเจ้าออก
ให้ แล้วถามก็เง็กฮวย

“กีกงจู้ ตอนเราทะลวงจุดชีพจรของท่าน เคยถ่ายทอดวิชาดรรชนี
ลี้วจู้เกียฮั่น (น้ำไหลเมฆพลั่ว) แก่ท่าน ยังจำได้หรือไม่ ?”

ก็เง็กฮวยรีบตอบว่าจำได้ แต่ไม่เจนจัดพอจะใช้ด้วยความมั่นใจ ไข-
มิ่งเอี้ยงจึงสั่งให้นางดูไว้อีกครั้ง เพราะจะแสดงการจีใส่ร่างกัวเซ้าคุ่น

กัวเซ้าคุ่นที่กำลังรู้สึกปวดแปลบจุดเส้นกล้ามเนื้อจนแทบทานมิได้ เมื่อ
มีพลังจากปลายนิ้วฝ่าอากาศมา คล้ายดั่งเพิ่มความเจ็บปวดขึ้นเป็นทวีคูณ จน
ต้องร้องสุดเสียงไป กลิ้งเกลือกอยู่ตลอดเวลา

ไข่มิ่งเอี้ยงยังคงจี้ตามติดไม่หยุดยั้ง กัวเซ้าคุ่นกระเสือกกระสนดิ้นรน
กับพื้นอยู่ตลอดเวลา จวบจนเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง เปดเปื้อนฝุ่นดิน
ทั้งกาย พอถึงตอนหลัง ทั้งไม่ดิ้นรนและไม่ครวญครางอีกแล้ว

ก็เง็กฮวยที่ปวดใจในอาการของสามี เมื่อเห็นวิชาดรรชนีจี้หมดสิ้นแล้ว
ค่อยถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่เมื่อเหลียวมองสีหน้าไข่มิ่งเอี้ยง ทั้งนาง

และไก่ชวงชวก เชี่ยวเง็ก ต่างตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ที่แท้ไฉมิ่งเอี้ยงที่มีพลังฝีมือสูงส่งสุดยอด หลังจากใช้วิชาดรรชนีแล้ว ถึงกับเหน็ดเหนื่อยจนใบหน้าแดงฉานเหงื่อไคลซึมศีรษะ กระทั่งลมหายใจยัง กระชั้นถี่เร็ว

ส่วนกัวเซ้าคุ่นหน้าแดงเปลงปลั่ง กลับไหลไปอย่างเป็นสุข

ไฉมิ่งเอี้ยงรับน้ำชาจากเชียวเง็กมาจิบช้า ๆ กล่าวต่อกีเง็กฮวยว่า

“กิกงจู ที่ห้องข้างของตึกริมน้ำนี้มีตั้งอยู่ ท่านพาแก้วเล่าดีไปนอนพัก ผ่อนบ่นตั้งก่อน เนื่องจากหลับตื้นน้อยอย่างน้อยต้องถึงเวลานี้ของวันพรุ่งนี้จึง จะตื่นมาได้”

ก็เง็กฮวยอุ้มกัวเซ้าคุ่นไปนอนที่ตั่งทางห้องข้าง ห่มผ้าให้เรียบร้อยแล้ว ย้อนกลับมาที่ห้องริมน้ำอีกครั้ง เพื่อรับคำสั่งใช้สอยจากไฉมิ่งเอี้ยง

ไฉมิ่งเอี้ยงเหลือบมองดูไก่ชวงชวก ก็เง็กฮวยกับเชียวเง็กแล้วกล่าว ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“เลาะฮุ้นก้าย่อยยับสลาย นับแต่นั้นมอดมลายไปจากแผ่นดิน ไก่เฮีย กับกิกงจูหลังจากกลับตงจ้วนแล้ว ค่อยหาทางกำจัดม้อแป๊ะอู๋ฉายาชิบฮั่ว-อิ่วเล้ง (วิญญาณสุบโลหิต) กับปาฮังฉายาเล็กม้อเกียงไกว (ผีตายซากชนเขี้ยว) ของฉินเนี้ยฮังเฮียง (สองอำมหิตแห่งฉินเนี้ย) แล้วค่อยหาทางกำจัดกวาดล้างสำนักห้าดาบอันชั่วร้ายที่เกาเล่าตักฮูฮวเอี้ยงอีกก่อตั้งขึ้นต่อไป น่ากลัวพอจะ คุ้มกันทันภัยในบู๊ลิ้มอันกว้างใหญ่สงบสันติไปสักช่วงเวลาหนึ่ง”

ก็เง็กฮวยฟังความหมายในวาจาของไฉมิ่งเอี้ยงออก ต้องถามด้วยความสงสัย

“ผู้อาวุโสไฉมิ่ง ฟังท่านว่าดังนี้ หรือท่านไม่ย้อนกลับตงจ้วน เป็นผู้นำ พวกเราเข้าปฏิบัติภารกิจพิชิตมารพิทักษ์ธรรม อันเป็นการสร้างบุญกุศลให้แก่ บู๊ลิ้มอีก ?”

ไฉมิ่งเอี้ยงผงกศีรษะกล่าว

“เราไม่ไปตงจ้วนอีกแล้ว และไม่ไปจากเลาะฮุ้นกิ้นนี้ด้วย เราจะปลุก กระทั่งที่ข้างฮวงซุ้ยของอ้วงโพ้วเจี๋ยสหายเก่า อยู่เป็นเพื่อนกับท่านสักหลาย

ปี และปฏิบัติตามคำให้วอนตอนก่อนตายของท่าน โดยสร้างสรรค์ไฉวอี้เล่า-
ตี้ที่มีส่วนสัดไม่เลวให้ประสบความสำเร็จอีกคนหนึ่ง”

ก็เง็กฮวยเป็นผู้มีน้ำใจอ่อนไหว ฟังว่าไฉมิ่งเอี้ยงตั้งใจสำรวมตัวอยู่ในที่
นี้ ไม่ออกคลุกคลีกับโลกภายนอกอีกแล้ว นางรู้สึกหดหู่จนขอบตาแดงระเรื่อ
โบหน้าปรากฏแววรั้นทอดต่อการพรางจากในครานี้

ไฉมิ่งเอี้ยงเมื่อเห็นสีหน้านาง จึงส่ายหน้ากล่าวว่า

“กึ่งงูไม่จำเป็นต้องเศร้าไปกับการพรางจาก โบราณมีว่าไว้ถูกต้อง
ระลอกลูกหลังไล่ลูกแรก คนใหม่ขึ้นแทนคนเก่าทุกยุคสมัย พวกเรารุ่นแก่ชรา
ปลีกตัวซ่อนร่องรอยไปจากแผ่นดิน เพื่อสำรวมคั่นคว้าหลักวิชาที่ลึกซึ้งกว่านี้
ดีที่เรามิได้อมภูมิซ่อนความรู้ ได้แบ่งปันไม้ตายในชีวิตที่มีให้แก่พวกท่านหมด
สิ้นแล้ว บัดนี้เรามาทุ่มเทจิตใจประคับประหมัดไฉวอี้ให้สำเร็จ ไยมิใช่ยุติธรรม
ไม่น้อย...”

มิทันขาดคำ เชี่ยวเง็กที่เหน้าซาให้เด็กเกี่ยมซิงแซอีกถ้วยหนึ่งแล้ว
สอคำขึ้นเบา ๆ

“ผู้อาวุโสไฉมิ่งมีจิตใจโอบอ้อมอารีเปี่ยมคุณธรรม คิดเห็นแก่ความ
สงบสันติของบุลิมอยู่เสมอมา แต่เรื่องเฉพาะหน้าตอนนี้มีแนวโน้มจะยุติธรรม
จริง ๆ เนื่องจากไก่ตัวกอ คุ่นกอกอ และฮวยเจ้เจ้ทั้งสามท่านต่างได้รับ
คุณประโยชน์มา ไฉวตี้ก็ยังมีบุญวาสนากว่า เหลือแต่ข้าพเจ้าเชียวเง็กคนเดียว
เท่านั้น ที่มิได้รับพระคุณจากผู้อาวุโสมากรุนเลย”

เชียวเง็กกล่าวด้วยสีหน้ารั้นทอดหู่ กระแสเสียงสั่นเครือชวนเวทนายิ่ง
นัก ทำให้ก็เง็กฮวยต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย ไก่ฮวงชวกเงียบงันมิส่งเสียง แต่
สายตาทั้งสองของคนทั้งสองจับมองที่โบหน้าไฉมิ่งเอี้ยงแน่วหนึ่ง

ไฉมิ่งเอี้ยงทั้งถูกวาจาของเชียวเง็กว่ากล่าวจนกระดาใจ ยังถูกสายตา
ก็เง็กฮวยกับไก่ฮวงชวกจ้องมองจนรู้สึกละอาย จึงเพ่งตาพิจารณาเชียวเง็กโดย
ละเอียดหลายครั้ง รู้สึกว่าความเหมาะสมในส่วนสัดของนาง มิได้ด้อยกว่า
ไฉวอี้เลย จึงถามอย่างยืมแย้ม

“เชียวเง็ก ท่านตั้งใจจากฮวยเจ้เจ้กับคุ่นกอกอของท่านได้ ?”

เชียวเง็กได้ยิน เงยหน้าเหลือบมองก็เง็กฮวยแวนหนึ่ง ก็เง็กฮวยจึงเพ่ง
ตาบอกใบ้แก่นาง เชียวเง็กที่ตลาดปราดเปรื่อง เพียงเห็นประกายตากก็-
เง็กฮวยที่อยู่ร่วมกันมานานปีก็เข้าใจ นางรีบกล่าวต่อไซมิ่งเอี้ยงอย่างยิ้มแย้ม

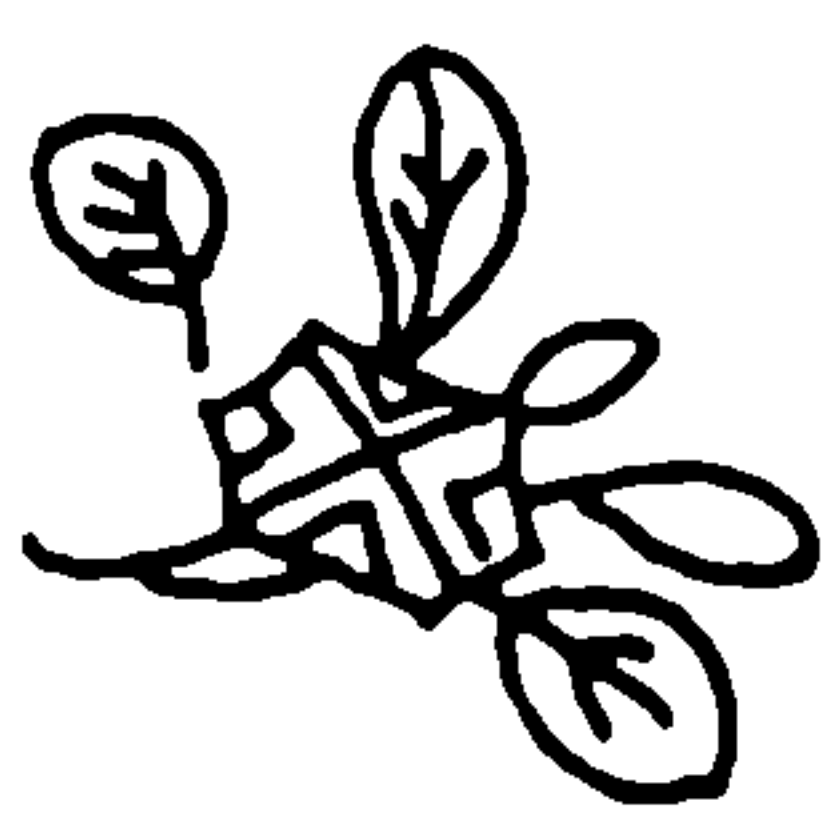
“ท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจตัดใจจากฮวยเจ้เจ้ได้ แต่ข้าพเจ้าหาก
มีโอกาสนอยู่ปรนนิบัติท่านผู้เฒ่าสักหลายปี รับการอบรมสั่งสอนพร้อมกับไฮ้วดี
อย่างนั้น ฮวยเจ้เจ้และคุ่นกอกอ และไ้ตัวกอ จะต้องสนับสนุนเห็นพ้อง
และยินดีแทนข้าพเจ้าอย่างยิ่ง”

เป็นคำตอบที่เหมาะสมกลมกลืนยิ่ง ไซมิ่งเอี้ยงจึงลอบชมเชยในใจ
ผงกศีรษะแล้วกล่าวต่อกีเง็กฮวย

“กึ่งจู้ ในเมื่อเชียวเง็กโกวเนี้ยมีจิตใจหวังก้าวหน้าเยี่ยงนี้ เราก็จะรับ
นางอยู่ในหุบเขาเลาะฮั่นกักสืบไป อบรมสั่งสอนอีกประมาณสามปี ค่อยสั่งให้
นางไปที่ป้อมกัวเกเป้าในไ้ไ้ว สมทบกับท่านและกัวเล่าดีเอง”

ก็เง็กฮวยย่อมสนับสนุนเต็มปากคำ และยังสั่งเชียวเง็ก ในระหว่างฝึก
ปรือวิชาฝีมือที่เลาะฮั่นกัก หากมีเวลาว่าง ควรไปเยี่ยมเยียนดูแลเชียวฮวย
และพวกแม่ในเผ่าตักเล้งตั้งให้บ่อยครั้งไว้

เมื่อเรื่องราวทั้งมวลจัดการเรียบร้อย ก็เง็กฮวยกับไ้ฮวงซวกสงบใจ
รอคอยให้กัวเซาคุ่นหลับเต็มตื่นแล้ว ไปคารวะอำลาต่อไซมิ่งเอี้ยง เชียวเง็ก
กับไ้ฮ้วยจากกันด้วยความอาลัยจนน้ำตาหลังไหล

ทั้งสามกลับตักเล้งตั้งก่อน บอกเล่าเรื่องราวเลาะฮั่นกักมอดมลาย
เชียวเง็กได้รับความปรานีจากเต็กเกี่ยมซิงเซะ รับอบรมสั่งสอนอยู่ในเลาะฮั่นกัก
แก่หัวหน้าใหม่และเชียวฮวย จากนั้นไปเช่นไ้ไ้ว กราบลาที่หน้าฮวงซู้ฮั้ง-
กงจุ่มกู่เกี้ยว แล้วจึงเหาะอย่างม้าแดงคู่ขาทั้งสองอาชาวิเศษ กับลาดำพ่วงพี
ผีเท้าจัดของไ้ฮวงซวก ย้อนกลับสู่ดินแดนตงจ้วนอีกครา

ผีเท้าของม้ามังกรไฟทั้งสองตัวและลาดำพันธุ์นี้ ต่างรวดเร็วดุจตั้ง
กระแสน้ำ ดังนั้นเอง จึงได้ห่อผ่านทางโดยเร็วไวอย่างยิ่ง เพียงไม่นานเท่าใด

ก็ออกจากชายแดนภาคใต้ เข้าสู่แผ่นดินตงจ้วนอีกครั้ง

ไก้ฮวงซวกควบขับลาดำคู่ชาห้อตะบึงไปพลงหันถามกัวเช่าคุ่นอย่าง
ยืมแย้ม

“กัวเล่าตี้ พวกเราตอนนี้จะไปไหน ? หรือพากันจะไปกราบพบซือแป๋
ซือบ้อท่านที่กัวแกเป่าไนให้ไ้วก่อน ?”

การไปดินแดนชาวแม้วของกัวเช่าคุ่นครั้งนี้ มาตราว่าในด้านพลังฝีมือ
จะรุดหน้ามากหลาย และยังมีโชคได้ก็เจ็กฮวยมาเป็นภรรยา กล่าวได้ว่าเป็น
ผลสำเร็จงดงามน่าปลาบปลื้ม แต่เนื่องเพราะมิได้ทราบข่าวคราวของเปี้ยชิม-
เทียนหนึ่งฮวยยู่มั่งแม้สักน้อยนิด จิตใจจึงอัดอั้นไม่อาจคลี่คลายได้

โชคดีที่ผู้ร่วมทางทั้งสอง คนหนึ่งคือปักไ้ซึ่งเทาอันตกลงกระนอง
ครีกครื้นอยู่ตลอดเวลา อีกคนหนึ่งคือภรรยารูปงาม เอาอกเอาใจด้วยความ
นุ่มนวลแจ่มใส ภายใต้การหยอกล้อปละบประโลม จิตใจกัวเช่าคุ่นจึงค่อย
คลายความวิตกกังวลลงได้บ้าง

บัดนี้ ไก้ฮวงซวกถามจะกลับให้ไ้วก่อนหรือไม่ ? ขณะกัวเช่าคุ่น
จะผงกศีรษะตอบ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงโบกมือกล่าว

“ไ้ตัวกอ ฝัเท้าพาหนะทั้งสามของพวกเราเร็วยิ่ง มิว่าจะมุ่งสู่สารทิศ
ใด ต่างไม่ต้องเสียเวลาจนคลาดกำหนดวันสารทเต้งเอี้ยงของเกาเล่าชั่ว
ดังนั้น ผู้น้องจึงมีคิดกลับให้ไ้วชั่วคราว ไปท่องเที่ยวที่กวนตงก่อนสักครั้ง”

ก็เจ็กฮวยถามอย่างยืมแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านไปกวนตงด้วยเรื่องอันใด ?”

กัวเช่าคุ่นตาเป็นประกายแวววาว ตอบขึ้นว่า

“เมื่อก่อนตอนข้าพเจ้าแยกทางกับตังก้วยป็นตัวกอ ตัวกอบอกว่าจะไป
ช่วยอันตรายที่คับขันของประมุขพรรคกระยาจกในภูเขาคินเนี้ย ที่อยู่
ระหว่างกลางป้อโกยกับฮันตัง แต่ผลจะเป็นเยี่ยงไร จวบจนบัดนี้ยังมีอาจ
ทราบได้ จึงใคร่จะไปสืบเสาะดูให้รู้สักรา อีกประการ ตอนพวกเราอยู่
เลาะฮั่นกัก ผู้อาวุโสไซ่มึงได้สั่งไว้ หากมีโอกาสพยายามหาทางกำจัดชิบ-
ฮ้วยอิ่วเล้งม้อแป๊ะอู้กับเล็กม้อเกียงโกวปาฮัง เป็นการกำจัดเภทภัยให้แก่บู๊ลิ้ม

ในแผ่นดิน ซึ่งก็พอดีช่วยโอกาสการไปเส้นทางกวนตงคราวนี้ ทดลองดูว่าจะมี
โอกาสหรือไม่ ?”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลังสนับสนุน

“ประเสริฐมาก เราสนับสนุนความคิดเห็นของกัวเล่าตี้ อย่าว่าแต่การ
ไปกวนตงในคราวนี้ เพียงแต่ขึ้นเหนืออีกเล็กน้อยเท่านั้น ค่อยอ้อมไปทางทิศ
ตะวันออกกลับสู่ไห่ไ้วได้โดยเป็นเส้นทางที่ไม่ตีวงไกลเท่าใดเลย”

ก็เจ็กฮวยจึงหยอกเย้า ไ้ฮวงซวกไปคราวนี้หาทางทดสอบวิชาคงคงเจี่ย-
ฮวบกับสองอำมหิตจีนเนียไปเสียเลย แต่ไ้ฮวงซวกกลับร้องวุ่นวาย ว่ายัง
ไม่มีฝีมือถึงระดับสองอำมหิตที่เป็นจอมอสูรร้ายขึ้นชื่อลือชาของแผ่นดินยุคนี้ได้

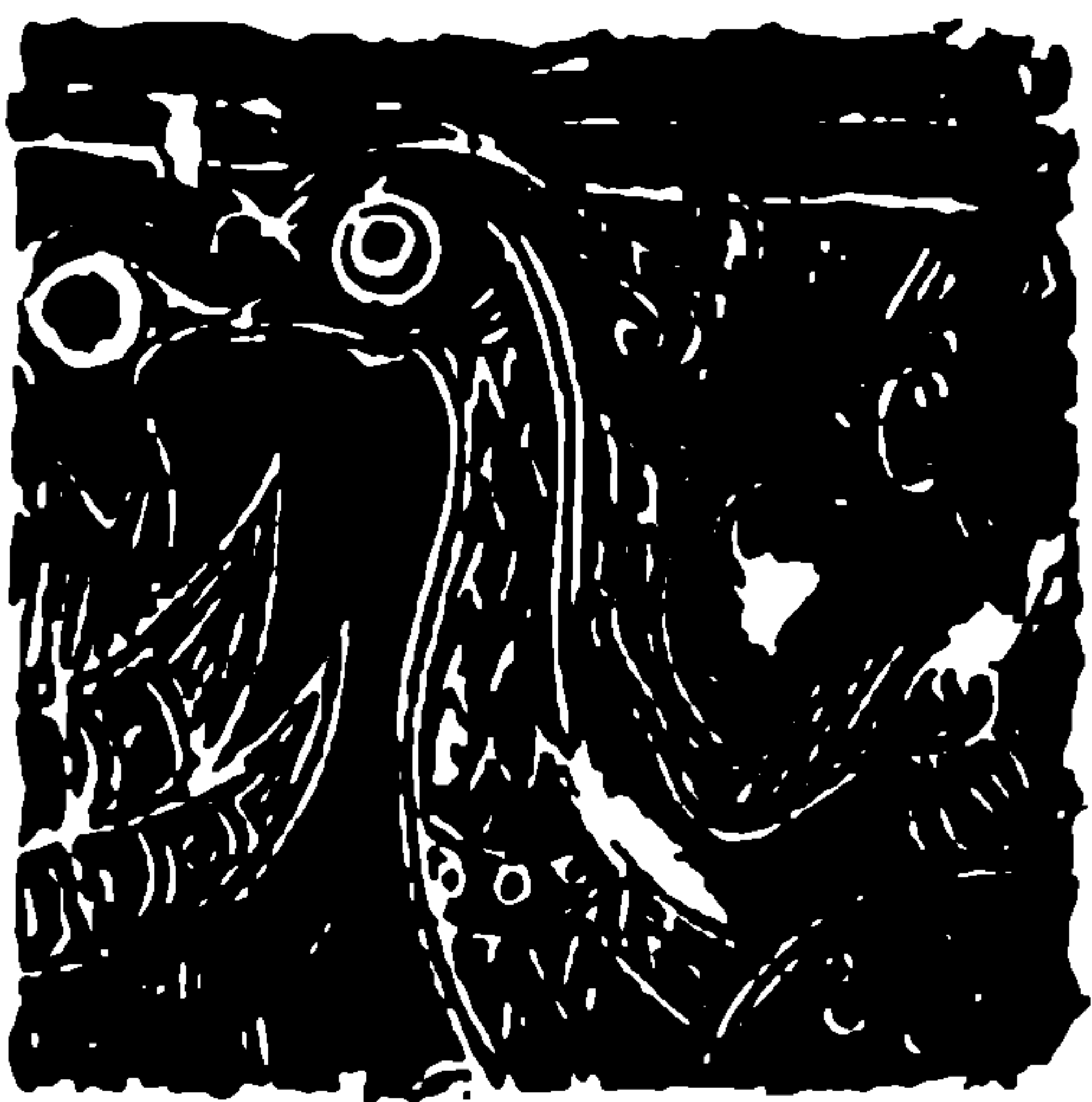
ขณะทั้งสองพล้นหยอกล้อกันนั้น กัวเซ้าคุ่นพล้นสอดคำถามขึ้น

“ไ้ตัวกอ เทือกเขาจีนเนียมีระยะยาวไกลกว้างขวาง ท่านทราบหรือ
ไม่ว่า พวกม้อแป๊ะอยู่กับปาฮังสองอำมหิตอยู่ในแห่งหนใด ?”

บทที่ 25

กวนตงค้วงแขะ

ไ้ฮวงซวกสันหน้าปฏิสธ เนื่องเพราะสองอำมหิตไม่มี
ที่อยู่แน่นอน แต่ร่องรอยของมันสองมักจะปรากฏอยู่ในเทือก
เขาฉิ่นเนี้ย ชนชาวนักเลงจึงเรียกมันเป็นฉิ่นเนี้ยซังเฮียง

ขณะก้าวเข้าคั่นจะถามสืบไป พลันได้ยินที่ด้านหลังมี
เสียงฝีเท้ามาถึงเร็วราวพายุฝนแว่วมา

เนื่องเพราะอยู่ในระหว่างสนทนา จึงได้รีบั้งเหียนชะลอ
ฝีเท้าอาชาคู่ขาให้ช้าไว้ แต่เสียงฝีเท้าที่ดังจากด้านหลังมีความ
เร็วดุจดังสายฟ้าจริง ๆ

ยังมีทันเปิดโอกาสให้ทั้งสามม้าชักบังเหียนเปิดทาง
ฝีเท้าม้าด้านหลังก็มาถึงแล้ว ได้ยินเสียงดังควับทั้งคนทั้งม้าคู่ขา
กระโดดข้ามศีรษะพวกก้าวเข้าคั่นไปดังเหาะเหิน

สายตาทั้งหกของทั้งสามจับมอง พบเห็นเป็นม้าสีม่วง
คล้ำตัวพ่องพี คนขับซึ่งเป็นชายชรารูปกายสูงใหญ่สวมเสื้อผ้าดำ
ม้าไม่ธรรมดา คนยิงไม่ธรรมดา แต่มารยาทที่ไม่ร้อให้

คนเปิดทางก็กระตุ้นม้าให้กระโดดข้ามคิระะไปก่อนเยี่ยงนี้ ออกจะทะนงจนโอหังมากอยู่

ไ้ฮวงซวกรเป็นนักเลงเก๋ออันกลอกกลิ้งโชกโชน มีประสบการณ์มากหลายจิตใจเยือกเย็นหนักแน่น มาตราว่าไม่พอใจ แต่มีปล่อยให้ปรากฏขึ้นบนสีหน้า

ก็เง็กฮวยเนื่องจากร่วมทางกับสามี เอาใจอยู่ในโอวาททุกเรื่องราว ไม่ยอมก้าวร้าวหาเรื่องกับผู้ใด แม้ไม่พอใจก็เพียงขมวดคิ้ว โดยมีส่งเสียงกระไร

แต่ก้าวเข้าคู้้นที่เป็นบุรุษหนุ่มเลือดลมร้อนแรง กลับไม่อาจอดกลั้นไว้ได้ มีการแสดงออกไปเล็กน้อย

แต่การแสดงออกของก้าวเข้าคู้้นยังมีมารยาท โดยใช้คำที่มีความหมายเหินบั้นแนมร้องดัง ๆ

“อาชายอดเยียม !”

ขณะชายชราชุดดำได้ยินเสียง “อาชายอดเยียม” นั้น ร่างยังลอยอยู่กลางอากาศ จึงเบือนหน้ามองมาทางก้าวเข้าคู้้นแวบหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันทะนงโอหังเล็กน้อย

ม้าพ่วงพีสีม่วงคล้ำเมื่อลอยตัวลงกับพื้น ชายชราชุดดำคล้ายบังเหียนปล่อยให้มันวิ่งต่อไปโดยมิได้หยุดยั้งแม้สักน้อยนิด

ก้าวเข้าคู้้นเห็นเช่นนั้นยิ่งไม่พอใจจนต้องแค้นเสียงจากจมูกเบา ๆ

ก็เง็กฮวยหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“คู้้นกอกออย่ามีโทสะ ชายชราชุดดำผู้นี้ อาจบางทีถือดีว่าเป็นผู้ชราหรือเป็นคนมีใคร่ครวญโลก มันยังเข้าใจคำ ‘อาชายอดเยียม’ ของท่าน ชมเชยม้าคู่ขาของมันจริง ๆ เสียเลย”

ก้าวเข้าคู้้นที่ถูกม้าผู้อื่นกระโดดข้ามคิระะอย่างเหยียดหยาม จึงมีความฮึกหาญกำเริบขึ้นรุนแรง หันกล่าวต่อไ้ฮวงซวกรกับก็เง็กฮวยด้วยเสียงกังวาน

“ไ้ฮ้วกอ ฮวยม่วย ในเมื่อฝ่ายตรงข้ามทะนงตัวว่ามีอาชาฝีเท้าดี พวกเราก็น่าประลองฝีเท้ากับมันดูสักครั้งเป็นไร ?”

ก็เง็กฮวยมิทันตอบไป ไ้ฮวงซวกรหัวร่อแล้วกล่าว

“ความคิดเยี่ยงนี้ของกัวเล่าตื่น่าสนุกอยู่ไม่น้อย ทั้งพอจะให้ฝ่ายตรงข้ามได้เห็นฝีมือการไฟเป็นขวัญตา และก็พอจะให้รู้จักฝีมือการดำพันธ์มังกรของเราโมยเม่าว่าร้ายกาจเพียงใดด้วย”

เสียงขาดคำ กัวเซ้าคุ่นพลันคลายบังเหียนกระแทกหัวเข้าเตีอน และยังตบไปที่ตะโพกม้ามังกรไฟคู่ชาเบา ๆ

ม้ามังกรไฟส่งเสียงร้องกึกก้องกังวานด้วยความลึงโลดยินดี พุ่งปราดออกจากที่จุดตั้งมังกรทะยานฟ้า

ก็เญ็กฮวยกับไก้ฮวงชวักยอมพากันกระตุ่นม้าม้าและลาคู่ชาวิ่งตามติดโดยกระชั้นชิดบ้าง

ตอนนั้น ชายชราชุดดำที่วิ่งล่าหน้าได้ทิ้งระยะห่างหลายสิบวา จนเหลือเพียงจุดดำเล็ก ๆ เท่านั้น

ระยะที่ห่างกันไกลปานนี้ ตามเหตุผลควรยากจะตามทันแน่ แต่ฝีมือการไฟอันเลอเลิศของแผ่นดิน อย่างไรก็ตามก็ไม่มีความเร็วใดเทียบเท่าได้ไล่ไปประมาณครึ่งชั่วโมงแล้วเดีอ ก็แลเห็นทั้งม้าม้าทั้งร่างชายชราชุดดำที่นำเบื่องหน้าถนัดชัดตาแล้ว

ชายชราชุดดำเมื่อครุ่นเนื่องจากวิ่งด้วยความเร็วเกินไป กอปรกับเห็นพวกกัวเซ้าคุ่นเหยาอย่างช้า ๆ จึงมิได้เลือบแลสนใจม้าม้าแดงสองตัวและลาดำตัวนั้นว่าจะมีฝีมือที่หน้าแตกตื่นสะท้านโลกปานนี้

ในเมื่อรู้ตัวว่าสองม้าม้าหนึ่งลาที่ไล่หลังมามีเจตนาประลองด้วย มันยอมเร่งฝีเท้าม้าม้าคู่ชาให้วิ่งจนเต็มทีจุดเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ยอดฝีมือเผชิญกับยอดฝีมือ อย่างไรก็ตามก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นความสูงต่ำม้ามังกรเมื่อเผชิญกับม้ามังกร ก็ยากที่จะไม่พิสูจน์ให้เห็นฝีมือเช่นกัน

ระยะของหน้าหลังได้ร่นใกล้เข้าไปทุกขณะ จิตใจของทั้งสองฝ่ายจึงยอมผิดแปลกกันไป

พวกกัวเซ้าคุ่นปีติยินดีจนหน้าระรินแจ่มใส รู้สึกภาคภูมิใจในอาชาคู่ชายิ่งนัก

ส่วนชายชราชุดดำมีโทสะจนหน้าบูดบึ้ง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตลอดเวลา

อีกลัดนิ้วมือเดียว ไล่กันจนหัวติดกับหาง กัวเซ่คุ่นอีกเข็มเป็นยิ่งนัก
หันโบกมือบอกใบ้ให้ไก่ชวงชวากับกิเง็กฮวย แล้วทั้งสามพากันกระซอก
บั้งเหียนอาซาคุซา กระโดดไปจุดตั้งเหาะเหินเดินอากาศ

เสียงควับ ควับ ควับ ดังขึ้นสามครั้ง มีเสียงฉาดดังตามติดมาใน
บัดดล

เสียงควับนั้นคือเสียงม้าลาของพวกกัวเซ่คุ่นกระโดดข้ามศิระชายชรา
ส่วนเสียงฉาดที่ดังสนั่นหวั่นไหว เป็นชายชราชุดดำที่ขุ่นเคืองจนสุดระงับ
พลันฟาดเข้าใส่หน้าผากม้าคุซาของมันจนแหลกคามือไป

น่าเวทนาอาซาฟ่วงพีพีเท้าจืดตัวนั้น มีทันส่งเสียงแผดร้องก็ถูกฟาด
หัวแหลกละเอียดจนล้มลงขาดใจตายทันที

ชายชราชุดดำมีพลังฝีมือเยี่ยมยิ่ง ชำนาญการขับขี่เยี่ยมยิ่ง ขณะร่างม้า
มีทันล้มลง ร่างก็ได้พ่นอ่านมายืนตระหง่านดังขุนเขาข้างซากม้าก่อนแล้ว

พวกกัวเซ่คุ่นเมื่อกระโดดข้ามศิระของฝ่ายตรงข้ามมาได้ จึงค่อยรู้สึก
ปลอดภัยที่พยายามฝ่ายตรงข้ามได้ แต่พลันพบเห็นสภาพเช่นนี้ ต่างต้องร้อง
ม้าไ้โดยพร้อมเพรียงกัน

กิเง็กฮวยเป็นผู้ชี้ซากม้าสีม่วงเข้มก่อน เลิกคิ้วถามไป

“ท่านไหนเป็นคนใจดำอำมหิตถึงปานนี้ ?”

ชายชราชุดดำตอบเสียงเย็นชา

“ทหารหญิงระว่างปากคำไว้ เราม้าของเราเอง เกี่ยวข้องใดกับพวก
ท่าน ?”

กัวเซ่คุ่นกระซอกเสียงขึ้นบ้าง

“มาตรว่ามีได้เกี่ยวข้อง แต่พวกเราเห็นม้าน้อยตัวนี้ตายน่าเวทนาเกินไป
ก็สมควรถามไถ่สักคำ”

ชายชราชุดดำวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“ท่านต้องการถามเรื่องราวใด ? เรากำลังต้องการถามท่านอยู่ทีเดียว”

กัวเซ่คุ่นรู้สึกขัดตาต่อที่ทำอันยโสโอหังของชายชราชุดดำเป็นอย่างยิ่ง
จึงพลอยแค้นเสียงเย่อหยิ่งกล่าวตอบโต้ไปบ้าง

“ท่านคิดถาม ท่านจงถามมาก่อน น่ากลัวระหว่างเราจะเป็นสายลมบน
ผิวน้ำ ปุยเมฆบนบึงใหญ่ ทั้งสองมิได้เกี่ยวข้องถึงกัน ไม่มีวาจาพอจะถาม
ได้ !”

ชายชราชุดดำทวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ในเมื่อท่านทราบที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ไฉนจึงขับไล่เราอย่างไม่คิดชีวิต
เยี่ยงนี้ ?”

กัวเซาคุ่นแค้นเสียงหยามขึ้น

“บนถนนหลวงกว้างใหญ่ ผู้ใดไม่อาจไล่มาให้วิ่งเต็มที่ได้ ? หรือเพียง
อนุญาตให้ท่านอวดโอ่ฝีมือขี่ม้าอันเจนจัด กระโดดข้ามคิระะพวกเรามา โดย
ไม่ยอมให้พวกเราเลียนเยี่ยงอย่างของท่านบ้าง ?”

ชายชราชุดดำถูกกัวเซาคุ่นยันจนไม่มีวาจาตอบโต้ จึงอับอายจนกลายเป็น
ขุนเคื่อง เมื่อไม่มีที่ระบายโทสะ ต้องสะบัดมือฟาดเข้าใส่ซากม้าที่ตายไป
แล้วอีกผาดหนึ่ง

ก็เง็กฮวยต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านนับเป็นคนไม่ถือเหตุผลจริง ๆ ม้าตายไปแล้วยังฟาดมันไปไย ?”

ชายชราตาลุกวาว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ม้าตัวนี้ทำให้เราเสื่อมเสียเกียรติ เราไฉนไม่เคียดแค้นชิงชังมัน ?
มิเพียงฟาดมันตายเท่านั้น อาจบางที่เรายังจะฆ่าหรือปล่อยม้าดีที่เราเลี้ยงไว้เป็น
จำนวนร้อยตัวออกให้หมดสิ้น นับแต่นี้ไม่ขี่ม้าอีกเลยก็เป็นได้”

ก็เง็กฮวยหันไปหัวร่อกับไก่ฮวงซวกลแล้วกล่าว

“คนผู้นี้ดูบุคลิกก็มีใช้ธรรมดา ไหนเลยจะคาด กลายเป็นคนวิกลจริต
เสียได้”

ชายชราชี้หน้าก็เง็กฮวยแล้วทวาด

“นางแพศยาหยุดปาก ! หากเจ้ากล้ากล่าวหาเราเป็นคนวิกลจริต เรา
จะฆ่าพวกเจ้าสามคนสองม้าหนึ่งลาให้ตายหมดสิ้นทันที”

กัวเซาคุ่นเบะปากหยามไป

“ท่านอย่าได้อวดดีว่ามีวัยสูงกว่าแล้วมาชมชู้กล่าววาจา ควรยับยั้ง

ซึ่งใจไว้บ้าง พวกเราสามคนสองม้าหนึ่งลา น่ากลัวไม่ถูกท่านฆ่าตามอำเภอใจ ได้ง่ายตายดุษฎีมาคู่ชาของท่านดอก”

พวกแก้วเซ้าคุ่นตอนนี้ได้พากันลงจากพาหนะคู่ขามายืนประจันหน้ากับ ชายชราชุดดำบนพื้นแล้ว

ชายชราชุดดำได้ฟังแก้วเซ้าคุ่นว่าดังนั้น ตาลูกวาวดังสายฟ้า สะอึกปรวด ก็ไปถึงข้างกายม้ามังกรไฟของแก้วเซ้าคุ่น ทำร้ายของมันนับว่าคล้ายวิชาอิ-
เฮ้งอ้าวอีกเอี้ย (เคลื่อนสังขารเปลี่ยนเงา) แต่ยังสูงส่งกว่าบ้าง ในพริบตาที่พวก
แก้วเซ้าคุ่นทั้งสามมีทันเห็นชัดเจน ก็ได้โถมมาถึงม้าแดงคู่ชาของแก้วเซ้าคุ่นแล้ว

แก้วเซ้าคุ่นตอนแรกตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ หมายถลันกายเข้าไปช่วย
เหลือไว้ แต่เมื่อจุกคิด ม้าคู่ชาของตนมีนิสัยร้อนแรงดุร้าย ไหนเลยคน
แปลกหน้าจะสยบพิชิตได้ง่ายดาย ปล่อยให้ชายชราบ้าคลั่งผู้นี้ ได้เจ็บปวด
เป็นบทเรียนเสียบ้างก็ได้อยู่

มิคาด เรื่องราวในโลกมักจะยากคำนวณอยู่เสมอมา เมื่อชายชราชุดดำ
โถมไปถึงข้างกายม้าแดง รอให้อาชาพันธุ์วิเศษของแผ่นดินจะกระโดดเตะถีบ
โขกกัดอย่างไร ก็กดฝ่ามือไปบนหลังม้าฉาดหนึ่งก่อน

เป็นที่ประหลาดยิ่ง ม้าแดงอันวิเศษสุด เมื่อถูกฝ่ามือชวาชยาชราชุดดำ
กดไปบนหลังแล้ว ถึงกับไม่ดิ้นรนขัดขืน กลับยืนอย่างสงบโดยไม่เคลื่อนไหว
ก็เง็กฮวยขมวดคิ้วนี้วหน้า คำนึงในใจ

‘ชายชราชุดดำคล้ายดังมีวิชาปราบม้าอันเยี่ยมยอดอย่างยิ่งอยู่’

ส่วนแก้วเซ้าคุ่นนั้นล้าลึกเสียใจใหญ่หลวงยิ่ง เนื่องเพราะคำนวณจาก
ที่ทำขุนแก่นจนแทบคลุ้มคลั่งของฝ่ายตรงข้าม และพลังฝีมือที่แสดงออกมา
ตนจะเข้าช่วยเหลือด้วยวิธีใดก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว ม้ามังกรไฟอันวิเศษสุดของ
แผ่นดิน จะต้องมีชะตากรรมตามม้าม่วงเข้มของมัน ถูกฟาดตายในครานี้เป็น
แน่แท้

แต่เรื่องผิดคาดหมายของผู้คน กลับติดต่อกันมาไม่ขาดสาย คือ
เมื่อชายชราชุดดำกดฝ่ามือลงบนหลังม้ามังกรไฟแล้ว กวาดตาพิจารณาชั่วขณะ
พลันร้องขึ้นสุดเสียงด้วยความตระหนก

“ใช่ ใช่ นี่เป็นมัลลภพสมระหว่างอาชาเหวี่ยงโลหิตกับเช็กเทา มิน่าเล่า
ม้าม่วงพวงพีของเราจึงมีผีเท้าด้อยกว่า ทำให้เราต้องอัปยศเสียหน้า”

กัวเซาคุ่นแค้นหัวร่อ กล่าวสวนคำ

“คิดมาถึง ท่านนอกจากนิยมฆ่าม้าแล้ว ยังชำนาญในการดูม้า ถึง
กับสามารถมองปราดแรกก็สังเกตออก ว่าม้ามังกรไฟของข้าพเจ้าผสมขึ้น
จากพันธุ์ใด ?”

ชายชราชุดดำยื่นมือไปลูบคลำไปตามตัวม้าแดงที่เชื่องอย่างยิ่งอยู่ครู่หนึ่ง
จึงก้าวซ้ำ ๆ กลับมา กล่าวอย่างทะนงโอหังว่า

“เราเมื่อครู่มิใช่บอกแล้ว เราเลี้ยงม้าวิเศษอยู่ถึงร้อยตัว ย่อมมีความ
เจนจัดในการดูม้าและปราบม้า”

กัวเซาคุ่นเห็นมันถึงกับปล่อยม้าคู่ขาของตนที่ถูกสยบไว้แล้ว ต้อง
เกิดความตื่นเต้นสงสัยจนโพล่งถามไป

“ท่านไหนปล่อยม้าคู่ขาของข้าพเจ้า ท่านมิใช่ต้องการฆ่ามัน ?”

ชายชราชุดดำสั่นศีรษะถอนใจกล่าว

“ม้าวิเศษที่ในชั่วชีวิตยากจะได้พบเห็นเยี่ยงนี้ ทำให้เราไม่อาจอำมหิตไป
ลงมือต่อมัน เนื่องจากเราเพียงพุงพลั่งฝ่ามือออกเล็กน้อย ม้ามังกรพันธุ์นี้
ก็ต้องสูญจากแผ่นดินทันที”

กัวเซาคุ่นตอนแรกมีความชังหน้าชายชราชุดดำยิ่งนัก แต่เมื่อได้ฟังวาจา
ประดานี้ของมัน กลับต้องรู้สึก ชายชราผู้นี้ในความเย่อหยิ่งทะนงยังมีความ
ดีอยู่ในจิตใจบ้าง จึงได้คลายสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลงกว่าเดิมเล็กน้อย ถาม
เสียงนุ่มนวล

“ในเมื่อท่านไม่อำมหิตพอไปฆ่าม้า หรือยังคิดจะฆ่าคนอื่นอีก ?”

ชายชราชุดดำกวาดตาไปมา รับคำขึ้นว่า

“ม้าเราพอจะไม่ฆ่าได้ ส่วนคนนั้น จะฆ่าหรือไม่ฆ่าก็ได้”

“วาจานี้หมายความว่าอะไร ? ท่านอธิบายให้กระจ่างกว่านี้บ้างเป็นไร ?”

“อธิบายกระจ่างกว่านี้ก็ได้ นั่นคือ เราตอนนี้เตรียมจะตกลงการค้ากับ
พวกท่าน หากการค้าตกลงสำเร็จ ต่างฝ่ายได้ของที่ต้องการไป มีความปิติ

ยินดีด้วยกันทุกคน ไม่เช่นนั้น อาจเกิดการประทัดประหารจนโลหิตเนืองนองในบริเวณนี้”

กัวเซาคุ่นไม่ทันตอบโต้ ไก่ฮวงชวาก็ได้สวนคำขึ้นก่อน

“วิเศษ วิเศษ ไม่นึกว่าถึงที่นี้ยังมีการค้าพองจะตกลง ในความเห็นของเรา ท่านอาจจะรักม้าจนเป็นลันดาน น่ากลัวต้องการซื้อม้าโลหิตอันวิเศษสุดของกัวเล่าตีกับภรรยาฉัน ?”

ชายชราชุดดำผงกศีรษะกล่าว

“ท่านเดาไม่ผิด ขอเพียงพวกท่านยอมบอกราคามา ข้าพเจ้าไม่เสียดายต่อทองคำเป็นหมื่นตำลึง !”

ไก่ฮวงชวกเหลือบมองกัวเซาคุ่นพลาถาม

“กัวเล่าตีได้ยินหรือไม่ ? พวกท่านพบกับมหาเศรษฐีใหญ่เข้าแล้ว ม้าโลหิตแดงสองตัวนี้ ขายได้ราคาถึงหนึ่งหมื่นตำลึงทอง ซึ่งพอจะให้ท่านสองสามีภรรยาและบุตรหลาน อยู่กินอย่างสุขสบายหลายชั่วคนทีเดียว”

กัวเซาคุ่นตอนนี้รู้สึก ชายชราชุดดำนั้นว่าน่าสนใจไม่น้อย จึงสร้างเฝ้ากระตุ้นเล่น โดยแค้นเสียงขึ้น

“ไก่ตัวกอ ม้าคู่ขาจะขายก็ได้ แต่ใช้ทองคำหมื่นตำลึงมาเป็นราคา ยังไม่อยู่ในสายตาของข้าพเจ้า”

ชายชราชุดดำรีบสอดคำถามไป

“ท่านต้องการราคาเท่าใด ? นอกจากทองคำหนึ่งหมื่นตำลึงแล้ว เรายังจะกำนัลม้าม่วงพ่วงพีพันธุ์นี้แก่พวกท่านอีกสองตัว พอใจหรือไม่ ?”

กัวเซาคุ่นส่ายหน้ากล่าว

“ทองคำมิเป็นที่พึงปรารถนาของข้าพเจ้า ม้าพ่วงพีไหนเลยยังจะทัดเทียมกับม้ามังกรพันธุ์เยี่ยมที่ข้าพเจ้ามีอยู่เดิม ข้าพเจ้าเตือนท่าน ยังคงเลิกล้มความคิดนี้ เนื่องจากหากท่านยินยอมจะซื้อม้าของข้าพเจ้า น่ากลัวท่านไม่มีปัญญาชำระคุณค่าที่ข้าพเจ้าต้องการทั้งสี่ประการได้”

ชายชราชุดดำพ่นหน้ากัวเซาคุ่นพลาถามเน้นเสียงหนัก ๆ

“เราชำระได้หรือไม่ได้ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งท่านสมควรบอกคุณค่าที่

ต้องการมาแก้เราฟังก่อน”

กัวเช่าคุ่นเล็กก็กล่าวเสียงกังวาน

“ท่านจงฟังไว้ให้ชัดเจน คุณค่าสี่ประการที่ข้าพเจ้าต้องการคือ หนึ่งเป็น
เขาพญามังกรทะเลบูรพา สองเป็นเกสรบัวหิมะตะวันตก สามต้องการหญ้า
พันวาในชายแดนภาคใต้ สี่ต้องการคว้นจากยอดเขาพายัพ”

ชายชราชุดดำฟังถึงตอนนี้ ต้องทวาดด้วยโทสะทันที

“ผู้เยาว์หยุดไว้ เรามีเจตนาตกลงการค้ากับท่านโดยบริสุทธิ์ใจ และยัง
ให้ราคาสูงส่งถึงปานนี้ แต่ท่านกลับหลับตากล่าวเหลวไหล หรือต้องการหลั่ง
โลหิตให้กลายเป็นซากศพกับมือเล่าฮู ?”

กัวเช่าคุ่นเพียงแค่นหัวร่อมิทันส่งเสียง ไก่ฮวงซวกลั่นกลาวขึ้นก่อน

“กัวเล่าตี้ ในเมื่อท่านไม่ยินดีค้าขายรายนี้ ก็ให้เราได้เป็นเศรษฐีย่อย ๆ
สักครั้งเป็นไร ?”

จบคำรีบหันไปกล่าวต่อชายชราชุดดำ

“ท่านต้องมีโทสะ ม้าวิเศษของกัวเล่าตี้สองสามมีภรรยา นับว่ามีคุณค่า
เลิศล้ำเกินไปจริง ๆ ยากยิ่งที่กัวเล่าตี้จะเอ่ยบอกราคาอันสูงลิบลือออกมาได้
เราเห็นว่าท่านไม่มีปัญญาซื้อม้า มิสู้มาซื้อลาน้อยของเราไปเล่น ลาดำตัวนี้ของ
เรา ในเมื่อสามารถไล่ทันม้าพ่วงพิสีม่วงของท่านได้ ย่อมต้องมีความเป็นมาสัก
เล็กน้อยอยู่”

ชายชราชุดดำผงกศีรษะกล่าว

“เรารู้จักลาดำตัวนี้ของท่าน มีนาม ‘นิลกาฬหุยา’ เป็นพันธุ์พิสดารที่
หาได้ยากยิ่งเช่นกัน มิทราบท่านต้องการราคาเท่าใด อย่างไรก็อย่าได้คล้าย...”

ไก่ฮวงซวกรอให้ชายชราชุดดำกล่าวจบคำ รีบชี้หน้ากัวเช่าคุ่นแล้วสอด
ขึ้น

“วางใจ วางใจ เราต้องไม่โกงราคาลิบลิวถึงฟ้าดูจกัวเล่าตี้ จนท่านไม่มี
ปัญญาต่อรองแน่ ที่เราต้องการ เป็นของเฉพาะหน้าที่ยื่นมือก็ได้มา”

“ท่านต้องการของใด ?”

“ท่านตั้งใจฟังไว้”

ไก่ฮวงซวกรู้ว่ามีเจตนากระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม เมื่อกล่าวจบคำแล้ว
ใช้เสียงประหลาดพิกลขึ้น

“หนึ่งต้องการลิ้นในปากยุง สองต้องการไส้ในท้องมด...”

ชายชราชุดดำเพิ่งฟังได้สองคำ ทราบว่าตนถูกฝ่ายตรงข้ามหยอกล้อเข้า
แล้ว จึงไม่อาจอดกลั้นโทสะได้ สะบัดมือฟาดใส่ทรวงอกไก่ฮวงซวกทันที

ไก่ฮวงซวกรู้ตัวว่าฝ่ายตรงข้ามต้องมีโทสะดาลเดือดปานคลุ้มคลั่งอยู่
ก่อนแล้ว จึงเตรียมพร้อมมิกล้าชะล่าใจ ถลาร่างหลบออกไปในพริบตา
จนเป็นระยะไกลกว่าสองวาทันที

วิชาตัวเบาของปีกไ้ซึ่งเทาผู้นี้ ความจริงยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่แล้ว
บัดนี้ ยังคงมีวิชาคงคงเจี๊ยะของไซมิ่งเอี้ยงอีก ย่อมมีความแคล่วคล่อง
ปราดเปรียวกว่าเดิมอีกมากมาย

เมื่อชายชราฟาดผิพลาต จึงรู้สึกตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย พลันมีพลัง
ฝ่ามืออันหนักหน่วงชุมหนึ่ง กระแทกเข้ามาทางขวามืออย่างดุตัน และยังมี
เสียงกรียวกราดของกัวเซ้าคุ่นตวาดขึ้น

“ท่านอย่าได้รังแกไก่ตัวกอของข้าพเจ้า ให้กัวเซ้าคุ่นมารับทราบฝีมือ
อันสูงส่งของท่านไว้สักหลายกระบวนท่าก่อน !”

ชายชราชุดดำรู้จักพลังฝ่ามือที่กัวเซ้าคุ่นฟาดมา มิเพียงมีอำนาจเกรง
กร้าวเข้มแข็งอย่างยิ่งเท่านั้น ยังแฝงความพลิกแพลงพิสดารที่ลึกซึ่งจนไม่อาจ
หยั่งคำนวณได้ จึงแฉลบร่างหลบออกไปห้าเชียวะ ส่งเสียงลงจากอากาศ

“เจ้าเป็นศิษย์ผู้ใด ? สำนักไหน ? รีบบอกออกมาโดยไว อย่าได้
หลงทำลายตัวเองไป”

กัวเซ้าคุ่นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านออกจะทะนงตัวโอหังเกินไป ท่านสมควรพอจะ
สังเกตประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้าจากฝีมือที่ใช้จึงถูกต้อง !”

เสียงขาดคำ สะบัดมือขวาฟาดไปด้วยกระบวนท่าแผ่วพลีวคล้ายไร
น้ำหนัก

เนื่องจากกัวเซ้าคุ่นมีเจตนาหยอกล้อฝ่ายตรงข้าม มียอมให้สังเกต

ประวัติความเป็นมาของอาจารย์ได้ จึงใช้เจ้ายั่วแ้วโก้วกิมก้วยเกี้ยงไช้วที่ตั้งก้วย-
ปินตัวกอถ่ายทอดมา

กั๋วเซ่าคุ่นทั้งได้พลังลมปราณให้เฮี้ยงกิมกังของไช้มึงเอี้ยง และยังได้
พลังการฝึกปรือของอ้วงโพ้วเจี้ย ดังนั้น กำลังภายในตอนนี้จึงได้เพิ่มพูนถึง
ระดับสูงส่งจนกระทั่งตัวเองก็มีทราบจะประเมินเยี่ยงไร ?

พอพลังภายในสูงส่งเข้มแข็ง อานุภาพกระบวนท่าที่ใช้ย่อมรุนแรง
ติดตามไป ดังนั้น ฝ่ามือที่ฟาดเบา ๆ ในคราวนี้ ดูผิวเผินแม้ไม่เป็นที่น่า
หวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่ความจริงอานุภาพที่แฝงอยู่ในกระบวนท่า ความพลิก
แพลงแปรเปลี่ยนที่จะตามมา มิใช่เป็นชนชาวบู๊ลิ้มอันดับสองจะสามารถ
ทนทานได้เด็ดขาด

ชายชราชุดดำก็เป็นยอดฝีมืออันเจนจัด กระบวนท่าฝ่ามือของกั๋วเซ่าคุ่น
เพิ่งใช้ออกไป ต้องร้องอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย ถีบเท้าพลั่วกายหลบ
พลงโบกมือร้อง

“ช้าไว้ ! ช้าไว้ ! เรามีวาจาถามท่าน”

ขณะกั๋วเซ่าคุ่นจะพลิกแพลงกระบวนท่าเจี้ยแ้วโก้วกิมก้วยเกี้ยงไช้ว
ออกไป เมื่อได้ยिनฝ่ายตรงข้ามร้องเยี่ยงนี้ จำต้องรั้งฝ่ามือกลับถาม

“ท่านยังมีความคิดเห็นเยี่ยงไร ?”

ชายชราชุดดำขมวดคิ้วนี้วหน้า มองกั๋วเซ่าคุ่นพลงถาม

“กระบวนท่าที่เล่าที่ใช้มาเมื่อครู่ คล้ายเป็นเจี้ยแ้วโก้วกิมก้วยเกี้ยงไช้ว
หรือท่านเป็นศิษย์รักของตัวเท่าจูอ้วงตั้งก้วยปิน ?”

กั๋วเซ่าคุ่นคิดไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามจะมีสายตาแหลมคมปานนี้ จึงกล่าว
ตอบอย่างยื้มแย้ม

“ผู้อาวุโสทายช่วงแรกถูกแล้ว แต่ช่วงหลังกลับทายผิดพลาด”

ชายชราชุดดำต้องโพล่งด้วยความงุนงง

“หมายความว่าอะไร ?”

“วาจาเมื่ออธิบายไม่ยาก ข้าพเจ้าว่าท่านทายช่วงแรกถูกนั้น เนื่องจาก
กระบวนท่าที่ข้าพเจ้าใช้ เป็นเจี้ยแ้วโก้วกิมก้วยเกี้ยงไช้วจริง ๆ ที่ข้าพเจ้าว่าท่าน

หายช่วงหลังผิด เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์ของตัวทำจ้ออ้างตั้งก้วยป็น !”

ชายชราชุดดำร้องเสียงประหลาด

“ไม่ถูก ไม่ถูก กระบวนท่าเจี้ยแอ่กั้วกิมกั้วเกี้ยงไ้วนี้ เป็นวิชาเฉพาะตัวที่ตั่งก้วยป็นรักถนอมไม่ยอมถ่ายทอดผู้ใด หากท่านมิใช่ศิษย์รักของมัน มันไหนเลยยอมถ่ายทอดแก่ท่าน ?”

กั้วเซ้าคุ่นเหลือบตามองชายชราชุดดำ หยามขึ้นว่า

“เหตุไฉนจะต้องมีพันธะเป็นอาจารย์กับศิษย์จึงยอมถ่ายทอดแก่กัน ? ข้าพเจ้ากับตั่งก้วยป็นเป็นสหายต่างวัยที่รักพอใจในนิสัยกันและกัน ท่านเป็นตั๊กอ ถ่ายทอดวิชาฝีมือเล็ก ๆ น้อย ๆ แก่ข้าพเจ้าที่เป็นผู้น้อง หรือยังจะมีที่ใดไม่ถูกต้องได้ ?”

ชายชราชุดดำต้องกระต๊อบเท้าถอนใจกล่าว

“ในเมื่อท่านมีพันธะกับเม่นเฉ่าตั่งก้วยสนิทสนมเยี่ยงนี้ แล้วเรายังจะหักความละอายไปลงมือกับท่านได้อย่างไร”

กล่าวถึงตอนนี้กระต๊อบเท้าหนัก ๆ อีกครั้ง จึงหันกายผละออกไป

กั้วเซ้าคุ่นคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่าฝายตรงข้ามยอมระงับโทสะ เลิกราเรื่องราวเพราะกระบวนท่าเจี้ยแอ่กั้วกิมกั้วเกี้ยงไ้ว จึงร้องดัง ๆ ไป

“ท่านโปรดชะลอไว้ การพบพานโดยบังเอิญย่อมมีบุญวาสนาร่วมกันอยู่ ไฉนไม่บอกชื่อแซ่เป็นที่ระลึกของการพบพานโดยบังเอิญครานี้ ?”

มิคาด ชายชราชุดดำแม่ไปแล้ว แต่ยังคงใจแสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมของแผ่นดิน คล้ายดั่งอวดอำนาจให้เห็นว่าไปโดยมิใช่กลัวการต่อสู้เด็ดขาด

ยามหันกายสืบเท้า ท่วงท่ารู้สึกเชื่องช้าสวยงาม แต่วจากั้วเซ้าคุ่นพอดังออกไป ชายชราชุดดำก็ได้ไกลกว่าหกสิบวาแล้ว !

นี่คือหลักวิชาชกตีชิงกง (พลังเทพย่นพสุธา) ที่ยากจะพบเห็นในบู๊ลิ้ม สร้างความแตกตื่นแก่พวกกั้วเซ้าคุ่นจนต้องปากอ้าตาค้าง !

ชายชราชุดดำไม่แยแสสนใจต่อคำเรียกหาของกั้วเซ้าคุ่นเลย เพียงพริบตาว่างก็ได้ละลืลกลับไปในทางเบื้องหน้า

ก็เง็กฮวยถอนใจเบา ๆ สายหน้ากล่าวขึ้น

“คุณกอกอ บูลี่มในตงจ้วนนับว่าซ่อนเลื่อชุกมั่งกรอยู่จริง ๆ ทุกแห่งหน ล้วนมียอดคนสูงส่ง ยกตัวอย่างเช่นชายชราชุดดำที่ไม่มีชื่อในสารบบผู้กล้า คนนี้ ถึงกับยังรู้จักทำร่างพลึงเทพยันพสุธาอันสูงสุดยอดได้”

ไ้ฮวงซวกกล่าวสอคำอย่างยืมแย้ม

“กีกงจู ข้าพเจ้าทั้งเห็นพ้องกับวาจาของท่านประโยคหนึ่ง และก็คัดค้านวาจาท่านประโยคหนึ่ง มีความเห็นว่า ชายชราชุดดำแม้จะพบพานกับพวกเราโดยบังเอิญ แต่มีแน่ว่าเป็นคนไร้ชื่อเสียงในสารบบผู้กล้า”

ก็เง็กฮวยร้อง “อ้อ” ถามอย่างยืมแย้ม

“หรือไ้ตัวกอรูจักศักดิ์ศรีของชายชราชุดดำ ว่าจะเหนือธรรมดาอยู่บ้างจริง ๆ ?”

กัวเซาคุ่นปล้นร้องโพล่งดังคล้ายนึกขึ้นได้

“ถูกต้อง ! ไ้ตัวกอขบคิดมีเหตุผล ชายชราชุดดำผู้นี้ต้องมีไมตรีกับอุ้ยตัวกอของข้าพเจ้าลึกซึ้งยิ่ง เพียงเฉพาะปมนี้ก็พอดูออก ท่านต้องมีใช้มีศักดิ์ศรีธรรมดาสามัญต้องพิเศษเลิศล้ำเป็นแน่แท้”

ไ้ฮวงซวกพลี๊วกายขึ้นหลังคา กล่าวต่อกัวเซาคุ่นว่า

“กัวเล่าตี้ พวกเราเดินพลาขบคิดคำนวณไปพลา ดูว่าผู้ใดจะสามารถเดาความเป็นมาของชายชราชุดดำได้ก่อน”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างยืมแย้ม

“การประลองเยี่ยงนี้ ต้องเป็นข้าพเจ้าฝ่ายแพ้แน่ เนื่องเพราะข้าพเจ้าอยู่ในดินแดนชาวแม้วมานานปี ไม่คุ้นเคยกับเรื่องราวและผู้คนชาวบูลี่มในตงจ้วน ไหนเลยจะรอบรู้กว้างขวางเทียบเท่าไ้ตัวกอกับคุณกอกอได้”

กัวเซาคุ่นส่ายหน้ากล่าวอย่างยืมแย้ม

“เสียดายที่ผู้เฒ่าท่านนี้ มิได้ประมือกับพวกเราตรง ๆ ไม่เช่นนั้น อาจพอจะสังเกตได้จากหลักวิชาที่ท่านชำนาญมาบ้าง”

ไ้ฮวงซวกเหลือบมอง กัวเซาคุ่นกับก็เง็กฮวยแล้วผงกศีรษะกล่าว

“ที่แท้กัวเล่าตี้กับกีกงจูยังมิรู้จักคำนวณไปตามเค้ามูลที่เห็น”

“ไ้ตัวกอโปรดชี้แจง พวกข้าพเจ้ายินดีรับฟัง”

ไ้ท้วงชวทาวาวแจ่มใส กล่าวเสียงกังวานไป

“มีว่าเรื่องใด ควรจะยกเค้ามูลขึ้นสืบสาวไปตามเบาะแส เพื่อจะได้
กระจ่างถึงแก่นแท้ของมัน”

“ไ้ท้วงกอ ท่านว่าพอมิเหตุผลอยู่ แต่เค้ามูลเบาะแสของชายชราชุด
ดำเป็นเยี่ยงไร?”

“ก๊วเล่าดีไม่ต้องรุ่มร้อน เราย่อมยกตัวอย่างมาว่าให้กระจ่าง สมมุติเช่น
ท่านเมื่อครู่บอก เสียตายชายชรามิได้ประมือกับพวกเราตรง ๆ ไม่เช่นนั้น
อาจบางทีพอสังเกตจากหลักวิชาที่ท่านชำนาญมาได้บ้าง อย่างนั้น พลังฝีมือ
ของชายชราชุดดำ ก็คือเป็นปริศนาที่พวกเราจะต้องลับตาสืบสาวดุจดั่งเข้างม
อยู่ในหมอกหนา”

“ไ้ท้วงกอ อย่างนั้นท่านจะสืบสาวในเค้ามูลใด ?”

“ในเมื่อพวกเราจะลองใช้สมองฆ่าเวลา มิให้เงียบเหงากับการเดินทาง
ก็ควรเริ่มขบคิดตั้งแต่เค้ามูลเล็ก ๆ ที่เรามีความเห็นว่าเป็นจุดสำคัญ นั่นคือ
ชายชราผู้นี้รักม้าอย่างยิ่ง”

“แน่นอนแน่นอน มรสุมของวันนี้เกิดขึ้นเพราะความรักม้าของฝ่าย
ตรงข้าม”

“เค้ามูลประการที่สองคือ คนผู้นี้มีนิสัยดื้อรั้นทะนง ทิฐิชอบเอาชนะ
จนแรงกล้าเกินไป”

“เค้ามูลเยี่ยงนี้ คำนวนจากที่ฝ่ายตรงข้ามพอเห็นม้าคู่ขาฝีเท้าช้ากว่าก็
ฟาดมันตายไปมายืนยันได้”

“เค้ามูลประการที่สามคือ ผู้นี้มีทรัพย์สินมหาศาลจนเป็นเศรษฐีใหญ่
ได้ เค้ามูลประการที่สี่คือคนผู้นี้เลี้ยงม้าดีไว้น้อย”

“ไ้ท้วงกอกล่าวไม่ผิดสักน้อยนิด หากมันมิใช่มีสมบัติมหาศาล ไ้ท้วงจะ
ยอมทุ่มทองคำหมื่นตำลึงมาซื้อม้า อย่าว่าแต่ยังอวดโอ่ว่าเลี้ยงม้าดีฝีเท้าจัดอยู่
ถึงร่อยกว่าตัวอีกด้วย”

“ก๊วเล่าดีสนใจฟังไว้ อย่าได้ลืมหูลูกเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ดูตามผิวเผิน
ไม่มีคุณค่า ประการที่ห้าคือ คนผู้นี้มีสำเนียงเป็นชาวกวนตง ประการที่หก

คนผู้นี้แหละน่าจะเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ประการที่เจ็ด คนผู้นี้มีพันธะสนิทสนมกับตัวเท้าจู้จ้องตัวก้วยปิ่น”

“ไ้เท้าจู้จ้อง ท่านได้ยกเค้ามูลมาถึงเจ็ดประการแล้ว บัดนี้สมควรพอจะใช้ให้เป็นประโยชน์ได้แล้วกระมัง ?”

“พวกเราพอจะประมวลเค้ามูลประการที่สามที่สี่และที่ห้าขึ้นไว้เป็นประโยชน์ได้”

“ข้อสมมุติของไ้เท้าจู้จ้อง นับว่าสนุกสนานน่าสนใจจริง ๆ จากเค้ามูลสามประการนี้พอจะสันนิษฐานได้แน่ใจ ชายชราชุดดำต้องเป็นมหาเศรษฐีนอกกำแพงใหญ่ที่เลื่องลือดีไว้จำนวนร้อยตัว”

“ก้วยเล่ตี ท่านประมวลเค้ามูลประการที่สองที่หก และที่เจ็ดไว้ ดูว่าจะเป็นผลอย่างไร ?”

“ประมวลเค้ามูลทั้งสามนี้แล้ว พอจะสันนิษฐานได้ ชายชราต้องเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมที่มีนิสัยทะนงโอหัง ประหลาดพิสดาร มีพันธะสนิทสนมกับจู้จ้องของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง”

“ประเสริฐมาก บัดนี้ ผลของการประมวลเค้ามูลที่ได้ เรามีความเห็น ว่าชายชราชุดดำจะต้องเป็นเจ้าของคอกปศุสัตว์นอกกำแพงใหญ่ที่เชิงเขาเซียงแป๊ะ”

“ถูก ถูก ถูก ข้อคิดเห็นของไ้เท้าจู้จ้องน่าจะมีเหตุผลยิ่ง นอกจากเป็น เจ้าของคอกปศุสัตว์ ผู้ใดจะเลี้ยงม้าไว้ในบ้านถึงร้อยตัว ?”

“บัดนี้ วงได้จำกัดแคบลงมากแล้ว พวกเราเพียงแต่สืบสาวตามชื่อเสียงของผู้มีคอกปศุสัตว์ทางนอกกำแพงใหญ่ ผู้ใดมีพลังฝีมือสูงส่ง ผู้ใดมีนิสัยประหลาดพิกล ก็พอจะรู้จักดีศรีของชายชราชุดดำ ที่ทั้งริษยาม้า ชำม้า รักม้า ชื้อม้า และผลไปด้วยความผิดหวัง”

ก้วยเซ้าคุ่นฟังถึงตอนนี้ ร้องไห้สุดเสียงแล้วหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

“วิเศษ วิเศษ ข้าพเจ้าทราบที่ท่านเป็นผู้ใดแล้ว !”

ก็เง็กฮวยรีบถาม ก้วยเซ้าคุ่นจึงตอบ

“ชายชราชุดดำท่านนี้เป็นคนบ้าคลั่ง”

ก็เง็กฮวยส่ายหน้ากล่าวอย่างแงอน

“คู้นกอกกอไฉนกล่าวเหลวไหลขึ้นแล้ว ท่านผู้เฒ่าคนนั้นมาตรว่ามีนิสัยร้อนแรงไปบ้าง และประหลาดพิกลไปบ้าง แต่เค้าหน้าและกิริยาทำที่ยังมีคุณธรรมอันลัทธิชื่อ ไฉนว่าเป็นคนบ้าคลั่งได้ ?”

กัวเซาคู้นหัวร่อพลาংกล่าว

“สายตาฮวยม่วยไม่ผิดพลาด ผู้เฒ่าท่านนี้มีใช้คนบ้าคลั่งธรรมดา ท่านคือคนบ้าคลั่งในวิญญูชน (กุนจื้อตันตีฮวงจื้อ) !”

ก็เง็กฮวยเห็นกัวเซาคู้นกล่าวด้วยความจริงจัง มีคล้ายหยอกล้อต่อนาง จึงเบิ่งตาถามด้วยความสงสัย

“คู้นกอกกอ ในวิญญูชนไฉนยังมีคนบ้าคลั่งรวมอยู่ ?”

กัวเซาคู้นตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ฮวยม่วย ก่อนยังมีได้ตอบปัญหานี้ของท่าน ข้าพเจ้าจะเล่าตำนานอันสนุกสนานของบู๊ลิ้มแก่ท่านฟังเรื่องหนึ่ง”

ก็เง็กฮวยร้องอย่างยิ้มแย้ม

“ยินดี ยินดี ขอเพียงเป็นตำนานสนุกสนานน่าสนใจ ข้าพเจ้าชมชอบฟังเป็นที่สุด อย่าว่าแต่ ยังเป็นตำนานของบู๊ลิ้มอีกด้วย”

“ฮวยม่วย เมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้น ในบู๊ลิ้มมีเพลงที่ร่ำร้องแพร่หลายอยู่สี่ประโยค แทนตัวยอดฝีมือสูงสุดแห่งยุคแปดคน นั่นคือ ลั้งอิ้วซึ่งเกาะกวนตงค้วง ตัวเมาะกิมเตียวอิมฮั่วจั่ว คุณลุ่นเต็กเกี่ยมตัวเท่าจู่ น่าฮวงจิ่วพั่วเกาเล่าตัก”

หยุดหัวร่อด้วยความขบขันแล้วบอกต่อไป ว่าในแปดสุดยอดฝีมือยังมีการแยกประเภทกันอีกด้วย จากนั้น บอกเล่าประเภทของแปดยอดฝีมือโดยละเอียดเมื่อเง็กฮวยฟังจบความ นางต้องร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“คู้นกอกกอ ตามที่ท่านว่าดังนี้ ชายชราชุดดำที่พวกเราพบเมื่อครู่ ถึงกับเป็นกวนตงค้วงแซะอุ๋นซัง หนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือ ? !”

ไก่อ้วงซวกก็เกาศีระพลาংถอนใจกล่าว

“หวาดเสียว หวาดเสียว พวกเราเผชิญกับกวนตงค้วงแซะอันมี

สมญาเป็นคนบ้าคลั่ง ถึงกับหยอกเย้าก่อกวนกันโดยไม่เกรงเกรง นับว่าเป็นเรื่องเบื้อหน้าต่อชีวิตไปจริง ๆ หากมิใช่ได้ฝึกฝ่ามือคงคงเจ็ยชวบของไซมิ่งไต้เฮียบมา มีท่าร่างแคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าเดิม ไหนเลยจะหนีจากฝ่ามือที่ท่านฟาดด้วยโทสะฉาดนั้นได้”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ต้วกอ ท่านนับว่ายังมีโชคดีอยู่ จึงเพียงพบคนบ้าคลั่งในวิญญูชนแทบถูกฟาดไปฝ่ามือเท่านั้น หากแม่นพบคนบ้าคลั่งในพวกบ้าคลั่ง ท่านเห็นที่ต้องถูกเด็ดชีวิตชราไปแล้ว”

ไ้ฮวงซวกต้องฝืนยิ้มด้วยความตระหนก แต่ก้าวเข้าคู้้นต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ไ้ต้วกอ กวงตงค้วงแซะอุ๋นซังมาปรากฏในที่นี้ ต้องมิใช่เป็นเรื่องบังเอิญเด็ดขาด ข้าพเจ้าคิดไม่ออก มีเรื่องสำคัญอันใด ? จึงทำให้อุ๋นซังต้องดั้นด้นหนทางไกลจากนอกกำแพงใหญ่มาถึงที่นี่ด้วยความลำบากตรากตรำ ท่านดูจากการที่ท่านกระโดดข้ามคิระะพวกเราไป แสดงว่าต้องมีความรุ่มร้อนอยู่เพียงใด ?”

ไ้ฮวงซวกรุ่นคิดแล้วตอบ

“ชนชาวนักเลงถือสาในเรื่องน้ำมิตรไมตรี ยอมพลีชีวิตให้โดยไม่ขมวดคิ้วนหน้า โดยเฉพาะกวงตงค้วงแซะอุ๋นซังผู้นี้ ในเมื่อมีสมญารวมทั้งวิญญูชนและทั้งบ้าคลั่ง จะต้องเป็นบุคคลมีจิตใจระอุคุกรุ่นในเรื่องไมตรี ดังนั้นเราจึงคาดเดาว่า เท่าที่ท่านดั้นด้นหนทางไกลมาถึงตงจ้วน อาจบางทีมิใช่เรื่องส่วนตัวของท่านเอง แต่เป็นอันตรายที่คับขันของมิตรสหายก็ได้”

“ไ้ต้วกอคาดค่านวณเยี่ยงนี้ นับว่ามีเหตุผลยิ่ง”

แต่ก้าวเข้าคู้้นเมื่อฟังคำพูดของไ้ฮวงซวกและก็เง็กฮวยแล้ว กลับขมวดคิ้วด้วยสีหน้าหวั่นวิตกจนหม่นหมอง

ก็เง็กฮวยเห็นดังนั้น ต้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“คู้นกอกอ ท่านไฉนมีสีหน้าวิตกกังวลถึงปานนี้ ? ท่านคิดเรื่องราวใดกันแน่ ?”

กัวเซ่าคุ่นผีนย้มกล่าว

“ข้าพเจ้ากำลังสำนึกเสียใจ ที่เมื่อครู่พวกเราสมควรมือโหดกรรมอัน
ดีงามไว้ ไม่สมควรประลองฝีมือเท้ากับผู้อาวุโสอุบูนซัง ทำให้ท่านต้องถูก
กระตุนนีสยทะนงโอหังกำเริบ พาดมั่วดีผีเท้าจัตตายคามือไปตัวหนึ่ง”

ไ้ฮวงซวกกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“กัวเล่าตี้นับว่ามีจิตใจเปี่ยมการุณย์ธรรมจริง ๆ ถึงกับเกิดเวทนาม้าตัว
นั้นมาเสียแล้ว”

กัวเซ่าคุ่นถอนใจกล่าว

“ธรรมชาติสร้างทุกสรรพสิ่งด้วยกุศลจิต ม้าตัวนั้นตายอย่างน่าเสียดาย
เกินไป ข้าพเจ้ามิเชื่อ ไ้ตัวกอกับฮวยม่วยจะไม่รู้ลึกเวทนามันบ้าง”

ไ้ฮวงซวกส่ายหน้ากล่าว

“กัวเล่าตี้น้ำใจของท่านออกจะฟุ่มเฟือยเกินไปแล้ว พวกเรามิใช่ไม่
สมควรเวทนาม้าตัวนั้น แต่เวทนามีประโยชน์ใด ? หรือยังจะหาทาง
รักษามันให้ฟื้นคืนชีวิตมาได้ ?”

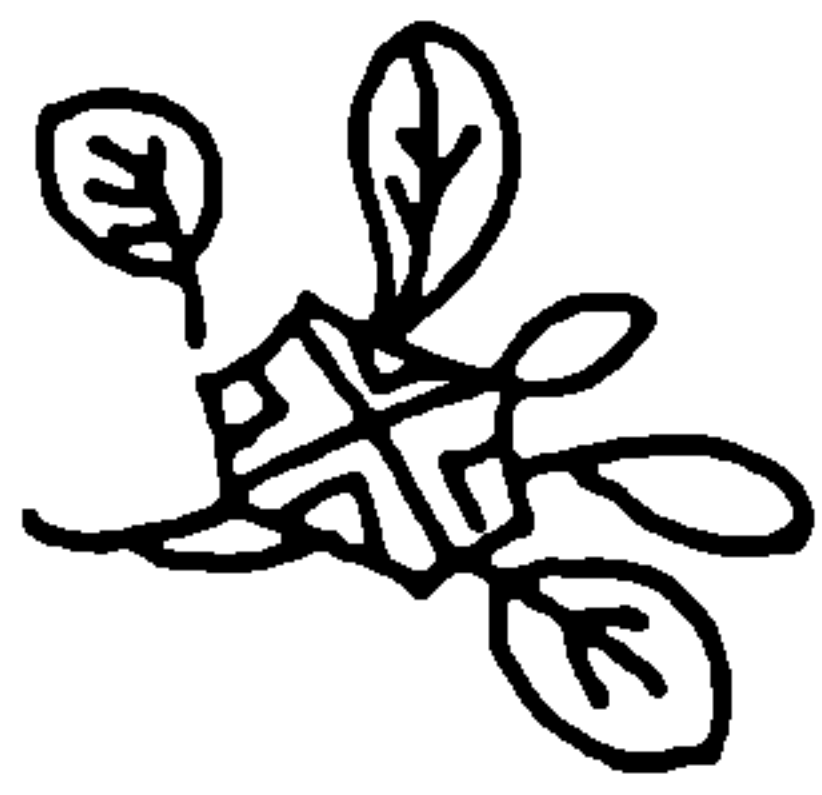
กัวเซ่าคุ่นถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“นอกจากกับม้าแล้ว กับคนก็มีความเศร้าเสียใจสุดซึ่งนัก เนื่องจาก
ผู้อาวุโสอุบูนซังเสียพาหนะคู่ขา หากมันเกิดเป็นการถ่วงทำลายเวลาของท่าน
จนสูญเสียเรื่องเร่งร้อนเพราะอันตรายของมิตรไป...”

มิทันจบคำ ไ้ฮวงซวกโบกมือสอขึ้น

“กัวเล่าตี้วางใจ กวนตงค้วงแซะเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือแห่งยุค
มีพลังฝีมือเลิศล้ำสุดยอด หรือท่านไม่เห็นตอนกวนตงค้วงแซะไป ยังแสดงท่า
เท้าสุดยอดของการย่นพสุธา แท้ทั้งสองของท่านหากมันวิ่งอย่างไม่วิตชีวิตขึ้น
เมื่อใด มิเห็นจะด้อยกว่าสองม้าหนึ่งลาของพวกเรา ไหนเลยจะเสียเรื่องเพราะ
การสูญเสียพาหนะคู่ขาได้ ?”

กัวเซ่าคุ่นได้ฟังไ้ฮวงซวกว่าดังนั้น พลอยรู้สึกเห็นพ้องไปด้วย ไ้
หน้าที่หม่นหมองกังวลจึงคลาย มีการสนทนาหยอกล้อกันต่อไปดังเดิม

วันนี้ได้ผ่านชายแดนชวนเชียม นับว่าห่างจากฮั่นต่งไม่ไกลแล้ว พลันมีกลิ่นหอมโชยออกมาจากป่าทึบด้านข้าง จนผู้ได้กลิ่นต้องกลืนน้ำลายด้วยความกระหาย

ก็เง็กฮวยเป็นผู้ถามไถ่ฮวงชวกอย่างยื้มแย้มก่อน

“ไถ่ตัวกอ นี่เป็นกลิ่นหอมใด ? คล้ายดั่งเป็นกลิ่นไก่อ แต่รู้สึกหอมหวานกว่าไก่ออย่างธรรมดาamayนัก”

ไถ่ฮวงชวกสูดหนัก ๆ หลายคราจึงกลืนน้ำลายแล้วกล่าวว่า

“นั่นเป็นกลิ่นหอมของไก่อ และเป็น ‘ไก่อชอทาน’ ที่เผาด้วยฝีมือเลิศล้ำสุดยอด”

วาจาพอดคำ ในปามีเสียงหัวร่อดังแล้วกล่าวขึ้นมา

“โบราณว่าไว้ถูกต้อง ‘กระบี่กำนัลแก่ผู้มีฝีมือ ฝุ่นหอมมอบให้โฉมสะคราญ’ ในเมื่อท่านดมกลิ่นหอมไก่อชอทานของข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าก็กำนัลให้ท่านลิ้มรสดูสักตัวเป็นไร ?”

พร้อมกับเสียงหัวร่อ ในปามีดินสีแดงฉานพุ่งออกมาก้อนหนึ่ง เข้าใส่ใบหน้าไถ่ฮวงชวกดังสายฟ้า

ไถ่ฮวงชวกขมวดคิ้วหันกล่าวต่อก้าวเซาคุ่นเบา ๆ

“ก้าวเล่าดี ให้ท่านเป็นผู้ลงมือเถิด ไก่อชอทานตัวนี้เราแม้จะกลืนกินลงได้ แต่กลับไม่มีปัญญารับไว้”

ที่แท้ไก่อชอทานตัวนี้ได้ซุกเครื่องปรุงไว้ในท้องไก่อ ส่วนทางนอกพอกไว้ด้วยโคลนสีเหลือง เผาจนโคลนเหลืองกลายเป็นแดงฉานด้วยความร้อนแล้ว จึงแกะดินโคลนออกมารับทาน

บัดนี้ ดินที่ถูกเผาจนแดงฉานพุ่งฝ่าอากาศมา ย่อมไม่อาจปล่อยให้มันตกแตกกระจายกับพื้นได้ แต่หากยื่นมือไปรับ ก็ต้องเป็นผู้มีพลังภายในอันยอดเยี่ยม จึงสามารถรับไว้โดยไม่ถูกไฟร้อนแรงเผาผลาญจนมือพอง

ไถ่ฮวงชวกคำนวณพลังฝีมือ ทราบดีว่าไม่มีปัญญารับดินที่เผาจนแดง

ฉานนี้ให้เป็นที้อัปลักษณ์ทุเรศตา จึงให้แก้วเซาคุ่นเป็นผู้รับแทน

แก้วเซาคุ่นรีบเกร็งกำลังไว้ที่ฝ่ามือ รับไถ่ขอทานตัวนั้นแล้วตบดินที่พอก
อยู่ทางนอกออก พलगร้องบอกแก่ในป่าอย่างยิ้มแย้ม

“สหายในป่า ขอขอบคุณท่านที่กำนัลอาหารโอชะมา ในถงเดินทางของ
พวกเรายังมีสุราหมักที่หมักไว้ห้าสิบปี มาร่วมดื่มกันสักหลายจอกเป็นไร ?”

แก้วเซาคุ่นกล่าวพलगตบดินที่พอกนอกตัวไถ่ออก เมื่อวาจาจบคำก็หิ้ว
ไถ่ขอทานอ้วนพิกกลิ่นหอมคละคลุ้งตัวนั้นไว้ในมือแล้ว

วากแก้วเซาคุ่นพอบจบคำ ในป่ามีขอทานวัยกลางคนเสื้อเก่าปูปะเดิน
ออกมาผู้หนึ่ง ประสานมือคารวะให้ทั้งสามแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านทั้งสามมาจากดินแดนชาวเผ่า ? สุราหมักห้าสิบปีที่ว่า ฟังแล้ว
รู้สึกกระตุ่นพยาธิจนปั่นป่วนได้จริง ๆ”

แก้วเซาคุ่นพลีตัวลง ปลดถุงหนังใส่สุราออกจากอานม้าใบหนึ่ง โยนให้
กระยาจกกลางคนพलगกล่าว

“สุรารสดีลิบตำลึงนี้ หากเมื่อนท่านยังดื่มไม่สมใจสมอยาก มารับไปได้
อีกตามพอใจ บนม้าของพวกเรายังมีอยู่อีกมากนัก”

กระยาจกกลางคนลนลานแก้ปากถุงดื่มไปหลายอีก หว่ร้องพलगชมเชย

“สุราเยี่ยม ! สุราเยี่ยม ! ข้าพเจ้ายังมีไถ่ในป่าอีกหกตัว เชิญท่านทั้ง
สามเข้าร่วมรับทานด้วยกัน”

แก้วเซาคุ่นก็มีเกรงใจ จึงพากันติดตามเข้าไปในป่า ใช้ก้อนหินต่างโต๊ะ
นั่งดื่มสุรากินไถ่ไปอย่างเอร็ดอร่อย

ระหว่างดื่มกินได้แนะนำตัวเองจนรู้จักกัน กระยาจกกลางคนมีนามชื่อทุ-
เอี้ยง

ในพวกทั้งสามของแก้วเซาคุ่น ปักไธซึ่งเทามีความรอบรู้กว้างขวางที่สุด
เมื่อฟังว่ากระยาจกกลางคนมีนามชื่อทุเอี้ยง และเห็นฝ่ามือซ้ายเป็นสีแดงฉานผิด
กับฝ่ามือขวาที่เป็นสีคล้ำ จึงร้องอ้อแล้วกล่าว

“ชื่อทุเอี้ยงเสียเป็นหนึ่งในเจ็ดของฮวงต้งซิกซ้าย (เจ็ดขอทานเหนือโลกีย์)
ที่มีฉายาอั้งชั่วไกว้วชั่วซึ่งเอี้ยซ้าย (มือพิสดารทลายแดงเทพเดินหน) ?”

ชีหู่เอี้ยงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้เก้เฮียอย่าได้ชมเชยเกินไป ความจริงฉายาอังฉวไก่วีชีวซึ่งเอี้ยข่ายของข้าพเจ้า เปรียบกับปักไ้ซึ่งเทาของท่าน ยังด้อยกว่ากันห่างไกลนัก เพียงแต่ว่าข้าพเจ้ามีแต่ตัวเปล่าไร้ทรัพย์สินเงินทอง จึงไม่หวาดหวั่นต่อท่าน ไม่กลัวท่านจะขโมยตัวหมดในร่างข้าพเจ้า”

คำ “ตัวหมด” นี้ กระตุ้นกัวเซ่คุ่นให้ได้คิด จึงถามต่อชีหู่เอี้ยงอย่างยิ้มแย้ม

“ชีหู่เฮีย ในเมื่อท่านเป็นบุคคลสำคัญของพรรคกระยาจก ผู้น้องกลับต้องการถามเรื่องราวกับท่านสักประการหนึ่ง”

“กัวเฮียมีวาจาโปรดถามเต็มที่ ขอเพียงเป็นเรื่องที่ชีหู่เอี้ยงทราบ ยินดีเรียนบอกทุกเรื่องราว”

กัวเซ่คุ่นจิบสุราเล็กน้อย กล่าวขึ้นช้า ๆ

“เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผู้น้องได้ยินข่าวเล่าลือว่าหัวหน้าพรรคกระยาจก เคยนัดหมายต่อสู้กับมือแป๊ะอู๋ฉายาชิบฮ่วยอิ่วเล้งกับปาฮังฉายาเล็กมือเกียงไก่วั้นเป็นสองอำมหิตฉินเนี้ย มิทราบจริงหรือไม่ ?”

“ข่าวเล่าลือนี้นี้ไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย สถานที่นัดหมายของสองฝ่ายคือช่องเขากรรไกรในภูเขาคินเนี้ย ที่อยู่ระหว่างกลางของฮันต่งกับป้อโกว”

“การต่อสู้ครานั้น ผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ?”

“เนื่องเพราะเป็นการนัดที่กระชั้น ปังจู้ไม่ทันระดมฝีมือดีของพรรคเพียงนำแต่อิมเอี้ยงซังข่าย (สองกระยาจกเป็นตาย) ไปเท่านั้น สองอำมหิตฉินเนี้ยยังมีเปรียบที่คุ่นเคยกับท่าเล วางแผนอันชั่วร้ายอยู่ก่อนการต่อสู้ครานั้น ย่อมเป็นพรรคเราพ่ายแพ้”

“ชีหู่เฮียโปรดอภัยที่ผู้น้องพรั่นไม่หยุดปาก ข้าพเจ้าใคร่ต้องการถามปังจู้กับอิมเอี้ยงซังข่ายของพรรคท่าน พ่ายแพ้ย่อยยับหรือไม่ ?”

“ปังจู้พรรคเราถูกชิบฮ่วยกิมกง (พลังสุบโลหิตมหาภาพ) ของชิบฮ่วยอิ่วเล้งมือแป๊ะอู๋ฉายามีมือหนึ่ง ส่วนอิมเอี้ยงซังข่าย ถูกกระบองขนเขี้ยวของเล็กมือเกียงไก่วั้นปาฮังจนบาดเจ็บหนึ่งตายไปหนึ่ง”

กัวเซาคู่หนูดัง ๗ กล่าวด้วยความเศร้าเสียดาย

“โบราณมีไว้ คนดีฟ้าดินคุ้มครอง พรกระยาจกเป็นพรรคใหญ่ที่ยึดมั่นในคุณธรรม หรือในยามคับขัน ถึงกับไม่มีผู้ยื่นมือช่วยเหลือโดยกะทันหัน ?”

“ผู้ช่วยเหลือกลับมี แต่เสียดายที่ไปช้ากัวเดียว เพียงสามารถช่วยเหลือป้องกันภัยรักษาอาการบาดเจ็บเท่านั้น โดยไม่มีปัญญาชุบชีวิต อิมข่ายให้ฟื้นคืนมาได้”

“ผู้ช่วยเหลือท่านนั้นคือใคร ?”

“ท่านผู้เฒ่ามีความเป็นมายิ่งใหญ่เหลือประมาณ คือตัวเท้าจูอ้วงตั้งก้วยซือแป๊ะ ที่ถูกยกเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือผู้ลี้มยุคนี่”

กัวเซาคู่หนกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ที่แท้ตัวเท้าจูอ้วงตั้งก้วยป็น เป็นซือแป๊ะของท่าน !”

ซีตูเอี้ยงฟังกัวเซาคู่หนถึงกับเรียกนาม “ตั้งก้วยป็น” ตรง ๆ ต้องมีสีหน้าไม่พอใจขึ้นเล็กน้อยทันที ถ้ามเสียงเย็นชา

“กัวเฮีย ท่านรู้จักกับตั้งก้วยซือแป๊ะของข้าพเจ้า ?”

“โชนไม่รู้จัก ความสัมพันธ์ของเราสองยังสนิทสนมไม่น้อยทีเดียว”

ซีตูเอี้ยงฟังว่า กัวเซาคู่หนมีความสัมพันธ์กับซือแป๊ะมันสนิทสนมอย่างยิ่ง จึงไม่กล้ามีโทสะขึ้นได้ พยายามง่าสีหน้าไม่พอใจไว้ ถ้ามอย่างยิ้มแย้ม

“กัวเฮีย ความสัมพันธ์ของท่านกับซือแป๊ะข้าพเจ้ามีในสถานใด ?”

กัวเซาคู่หนำระรินแจ่มใส ตอบไปว่า

“นับว่าข้าพเจ้าทะเยอทะยานขึ้นบ้าง คบกับท่านเป็นพี่น้อง ท่านยินกรานให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นอ๋ยตัวกอดด้วย”

ซีตูเอี้ยงหน้าเปลี่ยนสีทันที เฟ่งมองกัวเซาคู่หนพลาถกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“กัวเฮีย ซีตูเอี้ยงมีความจริงใจต่อท่านทุกถ้อยกระทางความ ท่านโชนจึงได้มากล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง ดูแคลนข้าพเจ้าหรือไร ?”

“ซีตูเฮียอย่ามีโทสะ ผู้น้องก็กล่าวจากใจจริงทุกถ้อยคำ ไหนเลยมีการ

หยอกล้อเหลวไหลได้ ?”

“ท่านยังจะมาบ้ายเบี่ยงคดโกง อาศัยวัยและศักดิ์ของท่าน ไหนเลยจะคบหาฐานพี่น้องกับตังก้วยซือแป๊ะข้าพเจ้า ? ความจริงจิตเจตนาท่านได้กระจ่างอยู่แต่มานานแล้ว”

“อ้อ ชีทุ่เฮี้ยวว่าดังนี้ ข้าพเจ้ากลับต้องขอเรียนถามสักคำ ท่านมีความเห็นว่า ที่ข้าพเจ้าพรัากล่าวเหลวไหลด้วยจิตเจตนาใด ?”

“ไม่มีใดนอกจากคิดจะเอาเปรียบ ให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นซือเจ๊ก ?”

กัวเซ่าคุ่นหัวร่อฮา ฮา โบกมือกล่าวว่า

“มิกล้า มิกล้า ข้าพเจ้ากับท่านต่างคบของกันและกัน ข้าพเจ้าเรียกตังก้วยปิ่นเป็นอู้ยตั๊กกอ และก็เรียกท่านเป็นชีทุ่ตั๊กกอด้วยเป็นไร ?”

ชีทุ่เฮี้ยวสะบัดเสียงด้วยความขุ่นเคือง

“ไม่ได้ ! หากแม่นท่านยกหลักฐานออกยืนยันได้ว่าท่านรู้จักกับตังก้วยซือแป๊ะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็นกัวซือเจ๊ก ไม่เช่นนั้น ชีทุ่เฮี้ยววันนี้จะต้องสั่งสอนท่านที่เป็นผู้เยาว์อันยโสโอหังให้ได้”

กัวเซ่าคุ่นผืนยิ้ม กล่าว

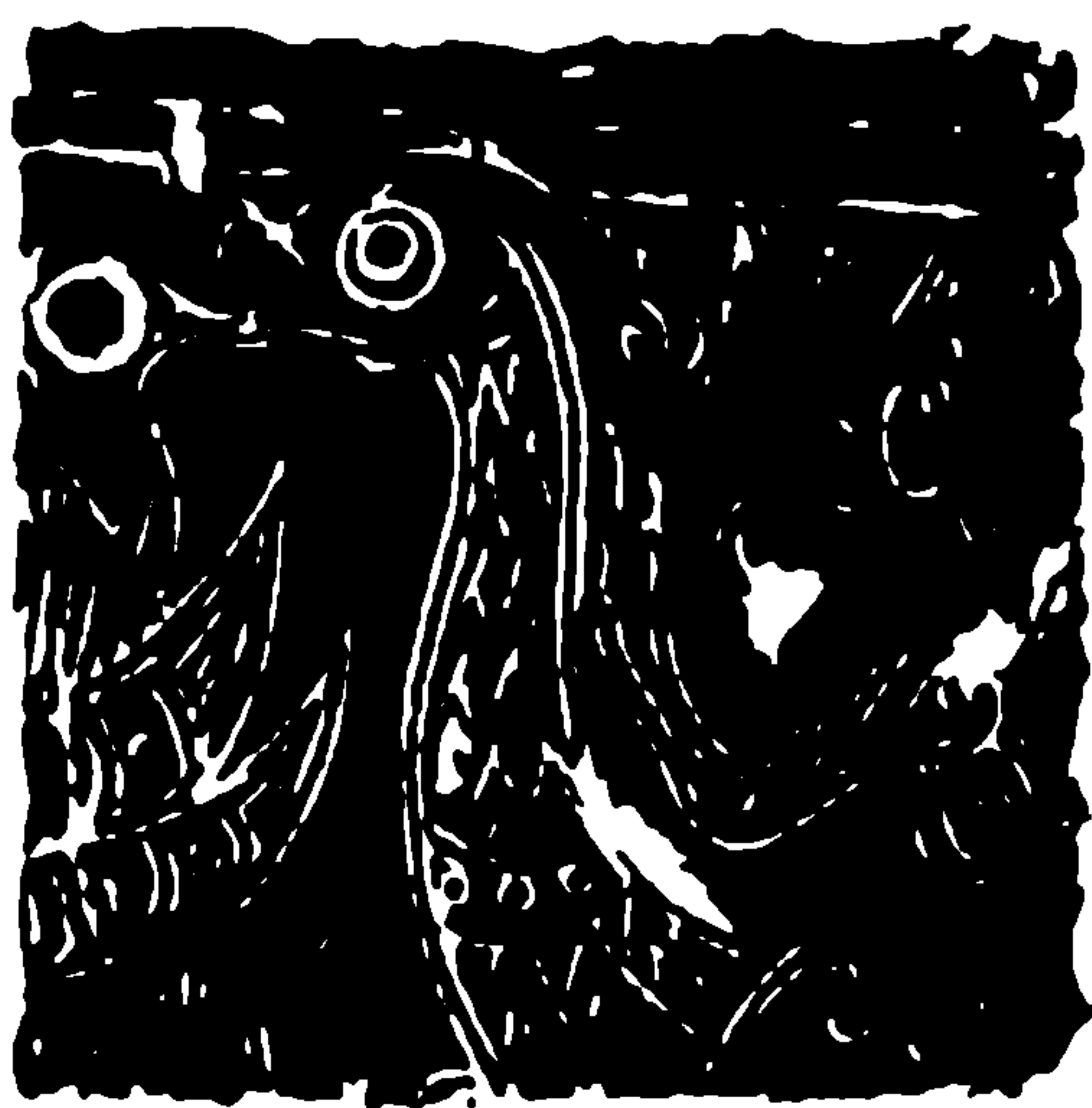
“ชีทุ่ตั๊กกอ ท่านกล่าวเยี่ยงนี้โยมิใช่แข็งขึ้นให้ผู้อื่นลำบากใจ เนื่องเพราะการคบหามิตรสหายอยู่ที่อัธยาศัยตรงกัน ไหนเลยยังมีหลักฐานมั่นคงมายืนยันได้ ?”

ชีทุ่เฮี้ยวผุดลุกขึ้น ตังท่าจะต่อยตีด้วยสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ข้าพเจ้าต้องได้หลักฐานจึงยินยอม ไม่เช่นนั้น ผู้ใดเชื่อวาจาเหลวไหลเหล่านั้นของท่าน ?”

ทำทาสองมารร้าย

กัวเซาคุ่นเห็นฝ่ายตรงข้ามยืนกรานด้วยความเกรี้ยวกราดถึงปานนี้ ขณะขมวดคิ้วครุ่นคิดด้วยความอับจนปัญญา ไก่ฮวงซวกที่นึกตำหนิชีตู้เอี้ยงออกจะยโสโอหังเกินไป จึงหัวร่อแล้วกล่าว

“กัวเล่าตี ในเมื่อกระยาจกเหนือโลกก็ผู้นี้จะสั่งสอนท่าน ท่านโยไม่รับฝีมือสักกระบวนท่าหนึ่ง ซึ่งย่อมประเสริฐกว่าใช้ถ้อยร้อยวาจาอธิบายมากมายหลายเท่านั้น”

กัวเซาคุ่นรู้ด้วยไวปัญญา จึงลุกขึ้นเดินไปที่กว้างข้างก่อนหินใหญ่ ประสานมือกล่าวต่อชีตู้เอี้ยง

“ชีตู้ตัวกอ ในเมื่อท่านต้องการหลักฐานให้ได้ กัวเซาคุ่นมีแต่ต้องรับกระบวนท่า แต่หากแม้นมีที่ใดก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้าง ยังต้องขอให้อโหสิมากไว้ด้วย”

วาจาหลายคำนี้มีความหมายโอหังเกินไป คล้ายดังว่าฝ่ายตรงข้ามต้องแพ้ในกระบวนท่าเดียว โดยมีได้แยแสยอด

ฝีมือของพรคกระยาจกผู้นี้ในสายตาเลย

ชีตูเอี้ยงย้อมมีโหเสเดือดดาลทะยานใจ เกร็งกำลังขึ้นไว้สองแขน มือซ้ายสับดับไป พลังร้อนระอุขุมใหญ่กระแทกเข้าไปไหล่ขวาแก้วเช่าคู้न्दจ มรสุมร้าย กระบวนทำนี้ มันได้ใช้อั้งชั่วไก่อชั่ว (มือประหลาดทรายแดง) ขึ้นถึงสิบสองส่วน เนื่องจากดูออก แก้วเช่าคู้นที่หนักแน่นเข้มแข็ง นับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของวัยเยาว์ได้แล้ว หากไม่ลงมือเต็มที่มิแน่จะได้ชัย

แก้วเช่าคู้นตอนนี้ถูกไก่อขวางชวกเตือนสติให้ได้คิด จึงยืนหยุดตั้งบรรพตใหญ่ รอคอยพลังฝ่ามืออันร้อนระอุของชีตูเอี้ยงใกล้จะสัมผัสทรงอก จึงได้พลิกฝ่ามือใช้กำลังสิบส่วนออกปะทะ

ฝ่ามือนี้ แก้วเช่าคู้นได้ใช้เจี้ยแอไก่อกิมก๊วยเกี้ยงชั่วที่ตัวเท้าจั่วอั้งตั้งก้วย-ปินถ่ายทอดให้ออกไป !

ชีตูเอี้ยงมีศักดิ์เป็นหลานศิษย์ของตั้งก้วยปินย่อมรู้จักกระบวนทำนี้ดี เห็นแก้วเช่าคู้นถึงกับใช้เจี้ยแอไก่อกิมก๊วยเกี้ยงชั่วออกมา สำนักตัวว่าต้องยำเฒ่ทันที

เสียงร้องของชีตูเอี้ยงดังพร้อมกับร้องฝ่ามือกลับ แต่ไม่ทันท่วงทีแล้ว สองฝ่ามือพอสัมผัส แก้วเช่าคู้นกลัวชีตูเอี้ยงไม่อาจทนทานจนบาดเจ็บไป จึงร้องพลังกลับในตอนนั้นอีกสองส่วน

แต่แม้เป็นเช่นนั้น ชีตูเอี้ยงยังคงถูกกระแทกจนครางหนัก ๆ กระเด็นไกลไปห้าเชียวเศษ

ชีตูเอี้ยงแม้ปวดกระดูกข้อมือราวจะหักจากกัน ต้องขบกรามข่มกลั้นไว้ แต่ยังคงจับตาที่แตกตื่นเลื่อมใสเขม้นมองแก้วเช่าคู้นแน่วหนึ่ง

แก้วเช่าคู้นหน้าแดงระเรื่อ ร้องด้วยความเสียใจ

“ชีตูตัวกอ ผู้น้องร้องมือกลับไม่ทันท่วงที ก้าวร้าวล่วงเกินไปเอี้ยงนี้ ยังขอให้อโหสิด้วย...”

ชีตูเอี้ยงยืนตัวตรงประสานมือคารวะนอบน้อม แล้วสอคำขึ้น

“มิกล้ารับคำเรียกหาเอี้ยงนี้จากแก้วซือเจ็ก ชีตูเอี้ยงผู้เยาว์ขอกราบอวยพรซือเจ็กเข้มแข็งเป็นสุข”

ก้าวเข้าคู้หน้าแดงฉานกว่าเดิม รีบโบกมือร้องไป

“ชีู้ตัวกอ หากท่านยังเรียกหาเยี่ยงนี้ก็เป็นการค้าข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าบอกตั้งแต่แรก เราคบกันด้วยความพอใจของแต่ละฝ่าย ท่านกับตัวเท่าจูอวังตั้งก้วยป็นต่างเป็นตัวกอของข้าพเจ้า ผู้น้องยังมีเรื่องสำคัญจะขอเรียนถามชีู้ตัวกออีก”

“ชีู้ตัวกอ” หลายคำซ้อน ๆ นี้ เรียกจนชีู้เอี้ยงจิตใจสงบเยือกเย็น แต่ยังคงยืนกล่าวกับก้าวเข้าคู้กันอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณก้าวซือเจ็กที่ได้ปราณีถึงปานนี้ แต่พรรคกระยาจกมีกฎอันเข้มงวดกวดขัน ลำดับศักดิ์ไว้ด้วยระเบียบอันหนักแน่นสำคัญ ไม่อาจจะก้าวกายกันได้แม้สักน้อยนิดเป็นเด็ดขาด ดังนั้นหากก้าวซือเจ็กยังถ่อมตัวปฏิเสธ ก็เป็นการเหนียวรั้งให้ชีู้เอี้ยงมีโทษทัณฑ์แล้ว”

ก้าวเข้าคู้ฟังมันว่าดังนั้น กอปรกับเห็นที่ทำชีู้เอี้ยงบริสุทธิ์จริงใจ ทราบว่าหากยืนกรานต่อไปต้องไม่มีวันยุติแน่ จึงยกคำเรียกหาออกไป โดยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าต้องการถามว่า ตั้งก้วยป็นตัวกอของข้าพเจ้าตอนนี้อยู่ที่ใด ?”

ชีู้เอี้ยงตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ตั้งก้วยซือแป๊ะเนื่องจากเห็นปึงจู๊บาดเจ็บ อิมเอี้ยงซังซ้ายยังหนึ่งบาดเจ็บหนึ่งตายไป จึงมีโทษสะเดียดดาลอย่างยิ่ง สาบานกำจัดกวาดล้างสองอำมหิตฉินเนี้ยให้สิ้นซาก ตอนนี้กำลังเสาะค้นอยู่ในแถบจ่งน้ำ จะหาพวกชิบฮ่วยอิวเล้งม้อแป๊ะอุ้กับเล็กม้อเกียงไกว่ปาฮังให้ได้”

ก้าวเข้าคู้หันกล่าวต่อไ้ฮวงชวกกับก็เง็กฮวยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ม้อแป๊ะอุ้กับปาฮังมีร่องรอยที่ลึลับไม่แน่นอน และยังมีเบรียบในด้านชัฏภูมิ มาตราว่าพลังฝีมือของตั้งก้วยตัวกอสูงส่ง อย่างไรก็ตามก็เป็นโดดเดี่ยวเดียวดาย พวกเราสมควรเร่งรุดเข้าไปในเทือกเขาฉินเนี้ย มุ่งหน้าสู่แคว้นกวนตง เสริมกำลังช่วยเหลือโดยด่วน”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะเห็นพ้อง

“คู้นกอถือว่าถูกต้อง อย่างว่าแต่ ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสทิวทัศน์ของ

ฉันเนี่ยมานานปีแล้ว ภาระจะได้ขึ้นไปชมเชยให้สมใจสักครั้ง”

ชีทุเอี้ยงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“กัวซือเจ็ก ท่านต้องการให้ผู้หลานร่วมทางรับตำแหน่งคนนำทางสักคราหรือไม่ ?”

กัวเซาคุ่นโบกมือตอบอย่างยิ้มแย้ม

“มิต้อง พวกเราทั้งสามนี้มีพาหนะคู่ขาที่ฝึกหัดจัดเก็บไป ยากจะตามให้ทันได้ อีกประการ ทำเลในดินแดนกวนตงแถบนี้ ไม้ไผ่กอของข้าพเจ้าเคยมาท่องเที่ยวจนคุ้นไม่น้อยแล้ว”

ถึงตอนนี้ หันไปบอกกับไต้ฮวงชวุกด้วยเสียงดัง ๆ

“ไต้ฮวงกอ เราไปกันในบัดนี้เถิด เนื่องเพราะการสังหารสองอำมาตย์ ฉันเนี่ยไม่อาจชักช้ารือ เมื่อจัดการเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้ว พวกเราจะต้องกลับกัวเกเป้าในไห่ไฉ้ว และยังไปร่วมพิธีตั้งสำนักโจ้วต่อฝ่ายของอาวเอี้ยงอีในภูเขากาเล่าอีกด้วย”

ไต้ฮวงชวุกผงกศีรษะพลาง หัวไต้ขอทานที่ยังกินไม่หมดขึ้นอีกสองตัว กล่าวต่อชีทุเอี้ยงว่า

“ชีทุเล่าดี ไต้ขอทานสองตัวนี้...”

ไม่ทันจบคำก็เง็กฮวยอดขำมิได้ นางหัวร่อพลางสอดขึ้น

“ไต้ฮวงกอ ขอแสดงความยินดีกับท่านแล้ว”

ไต้ฮวงชวุกหันขวับมาถามด้วยความสงสัย

“กิกงจู คำขอแสดงความยินดีของท่านกล่าวขึ้นจากเค้ามูลใด ? ขโมยเฒ่าฟังแล้วรู้สึกขุ่นลุกด้วยความสงสัย”

“ไต้ฮวงกอ ก่อน ๆ ท่านมีแต่ ‘ลอบขโมย’ วันนี้กลับเปลี่ยนเป็น ‘ชิงตรง ๆ’ แสดงให้เห็น ‘ขโมยเลื่อนขึ้นเป็นโจร เพิ่มอันดับอีกชั้นหนึ่ง’ ไยไม่ควรแสดงความยินดี”

ไต้ฮวงชวุกหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว ร้องขึ้นว่า

“คำขโมยเลื่อนขึ้นเป็นโจร เพิ่มอันดับอีกชั้นหนึ่งอันร้ายกาจ กิกงจูได้ดำเราขโมยเฒ่าย่ำแย่ไปแล้ว บัดนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเลื่อนตำแหน่ง เราคิด

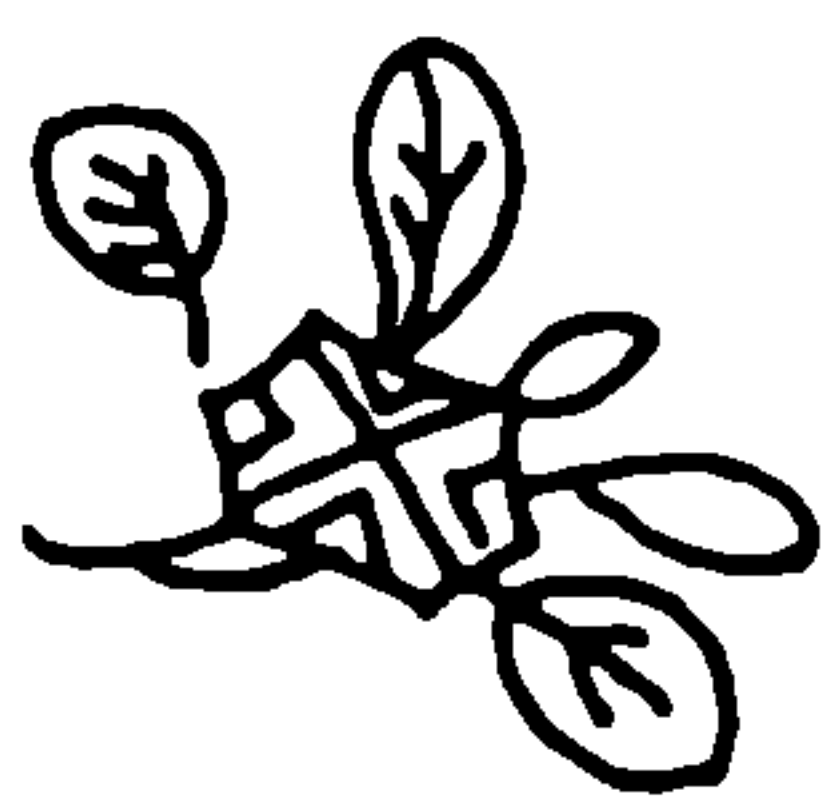
ขอร้องให้ท่านกำนัลสุราแก่ชีห์เล่ตี่อีกถุงหนึ่ง เป็นการทดแทนคุณค่าไก่ขอลาน
สองตัวนี้”

ชีห์เอี้ยงเห็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งสามต่างหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนาน
เช่นนั้น ขณะรู้สึกขบขัน ก็เง็กฮวยก็เดินไปที่ข้างม้าแดงคู่ชา ปลดถุงสุราลง
มาสองถุง ยื่นให้พलगกล่าว

“ชีห์ตั่วกอ พวกเราจะไปแล้ว สุราสองถุงนี้มอบให้ท่านไว้ดื่ม”

พอลบคำ สุราทั้งสองถุงได้ลอยซ่า ๆ ไปที่เบื้องหน้าชีห์เอี้ยงดูจดังมีคน
ประคอง

จากนั้น พวกกันขึ้นม้าห่อออกจากป่าไป สร้างความแตกตื่นแก่ชีห์เอี้ยง
จนยืนตะลึงลานกับที่

เมื่อยอดฝีมือทั้งสามห้อมม้าเข้าสู่ฉิ่นเนี้ย รู้สึกเป็นท่าเลอันน่าระทึกใจ
ยอดเขาสูงชันเสียดฟ้าป่าไม้หนาแน่นรุงรัง

ก้าวเข้าคั่นรังบังเหียนม้าให้มันเหยาอย่างซ่า ๆ หันหน้าไปผินยิ้มกับก๊
เง็กฮวยแล้วกล่าว

“ฮวยม่วย ร่องรอยของสองอำมหิตฉิ่นเนี้ยกับอ้วยตั่วกอข้าพเจ้า ต้อง
อยู่ในป่าลึกเป็นแน่ แม้พวกเรามีพาหนะที่วิ่งขึ้นเขาได้ดุจดังในที่ราบ แต่ข้าม
หุบเหวขึ้นยอดเขาหมื่นหมื่นกระโดดหน้าผา อย่างไรก็ต้องมีใครสะดวกัน...”

ก๊เง็กฮวยรีบสอดขึ้นทันที

“คั่นกอกอไม่ต้องกระวนกระวาย ข้าพเจ้ามีวิธี”

ก้าวเข้าคั่นร้องอ้อ ถึงกับคล้ายมีใครเชื้อถือถามไปทันที

“ฮวยม่วย ท่านมีวิธีใด ? หรือทำให้พาหนะทั้งสามของพวกเรามีปีก
งอกขึ้นดุจดังสกุณา ?”

ก๊เง็กฮวยค้อนควักพलगสะบัดเสียงกล่าว

“คั่นกอกอออย่าได้กล่าวเหลวไหล ม้าน้อยไหนเลยมีปีกงอกมาได้
ข้าพเจ้าเป็นแต่รู้สึกว่ พวกเราไม่จำเป็นเข้าเสาะค้นตามป่าเขาให้เป็นที่เหนื่อย

ยากตรากตรำ การหาตัวสองอำมหิตฉินเนี้ย คล้ายดังพอจะเปลี่ยนวิธีที่ไม่
เหนื่อยแรง”

“ช่วยม่วยคิดจะเปลี่ยนเป็นวิธีใด ? กัวเซาคุ่นล่างหุ่่นอมรับฟังคำวิจารณ์
อันสูงส่ง”

“ข้าพเจ้ารู้สึก พวกเราไม่ต้องใช้เหน็ดเหนื่อยเข้าหามันสบาย สมควรใช้
ความมันสบายต้านความเหน็ดเหนื่อย โดยให้ขีบฮ่วยอิ่วเล้งม้อแป๊ะอู้กับเล็ก-
ม้อเกียงไกว่ปายังเป็นฝ่ายมาหาพวกเราเอง ไยมิใช่ประเสริฐกว่า ?”

“หากมันสามารถใช้สองอำมหิตฉินเนี้ยเป็นฝ่ายมาหาพวกเรา ย่อม
วิเศษสุด แต่สองอำมหิตชั่วร้ายมิใช่เป็นชาวแม้วเผ่าตักเล้งตัง ไหนเลยจะให้
มันสองมาเคารพคำสั่งของตักเล้งกงจู๋ท่านได้ ?”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้ไม่ยาก”

กล่าวถึงตอนนี้ หันไปบอกกับไก้ฮวงชวก

“ไก้ตัวกอ ท่านเห็นว่ากระทำได้หรือไม่ ?”

ไก้ฮวงชวกครุ่นคิดแล้วกล่าวตอบไป

“หรือก็กงจู๋คิดจะใช้วิธีกระตุ้นทำท่าย ?”

ก็เง็กฮวยผงกคี่ระะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลาย เรื่องที่ยากจะทนทานที่สุดก็คือคำ ‘โทสะ’
พวกเราเพียงแต่หาวิธีกระตุ้นให้สองอำมหิตมีโทสะ แล้วบ่งบอกสถานที่เอาไว้
ยังจะกลัวสองมารร้ายจอมอำมหิตที่เย่อหยิ่งโอหัง ไม่ไปคุกคามคาดโทษ
พวกเราได้ ?”

กัวเซาคุ่นปรบมือหัวร่อพลางกล่าว

“ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยม ในเมื่อช่วยม่วยมีแผนมันอยู่ก็ขอให้จัดการ
โดยเด็ดขาด ข้าพเจ้าขอให้ไก้ตัวกอยินดีรับคำสั่งของตักเล้งกงจู๋”

ก็เง็กฮวยแย้มยิ้มพลางกล่าว

“ไก้ตัวกอ ท่านยินดีรับฟังคำสั่งหรือไม่ ?”

“เชิญกงจู๋สั่งได้เต็มที่ ขโมยเฒ่าขอน้อมรับการใช้สอย”

ก็เง็กฮวยชี้ไปยังหมู่บ้านที่อยู่ไกลตา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“หมู่บ้านนั้นมีความภูมิฐานไม่น้อย ข้าพเจ้าขอให้ไก่ตัวกอไปขโมยหมึก
พู่กันผ้าขาวอีกสองพับมาใช้ในการนี้”

“ก็งูจู่กับกัวเล่าตือรอลักครู่ นี่เป็นความชำนาญของเรา ขโมยเต่าไป
เพียงชั่วขณะก็จะต้องได้มาโดยไม่ผิดพลาด”

เสียงขาดคำร่างถลันปราด มุ่งสู่ตึกที่เห็นลิบ ๆ ด้วยผีเท้าราวสายลม
ก็เง็กฮวยกลอกตาหยาดเยิ้มไปมา ยิ้มพลาถถามกัวเช่าคุ่นว่า

“คุ่นกอกอ ล่อให้สองอำมหิตฉิ่นเนี้ยเสนอหน้ามาไม่ยาก แต่ทั้งสอง
อำมหิตต่างมีพลังฝีมือที่สูงส่งไม่อาจดูแคลน พวกเรามีความมั่นใจสู้ได้แน่แล้ว ?”

กัวเช่าคุ่นกล่าวอย่างทะนง

“ข้าพเจ้ามีความเห็น พอละเสี่ยงกันได้เต็มที่ เนื่องเพราะตอนหลังอ้ว-
ซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียผู้อาวุโสก่อนจะตาย ได้ถ่ายทอดพลังการฝึกปรือของท่าน
แก่ข้าพเจ้าจนมีระดับรุดหน้ากว่าคราก่อนมากหลาย”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเห็นคุ่นกอกอเมื่อหลายวันก่อน ใช้กระบวนทำเดียวก็
กระแทกซีทุ่เอี้ยงจนเซถลาไปหลายก้าว และคล้ายดังยังมีได้ใช้กำลังรุนแรง
เท่าใดด้วย”

“ข้าพเจ้าได้ทดสอบการรุดหน้าจากฝ่ามือนั้นนั่นเอง นับว่ากล้าแข็งมาก
หลายจริง ๆ เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าใช้พลังสิบส่วน ตอนมือจะปะทะ รั้ง
กลับมาเสียสองส่วน เพียงใช้พลังแปดส่วนก็สามารถกระแทกยอดฝีมืออันดับ
หนึ่งของพรรคกระยาจกจนไม่อาจต้านทานอยู่ได้”

กล่าวถึงตอนนี้ ตบดาบเซียะมั่งฮ่วยฮ่วยตอที่เคียนเอวไว้ กล่าวด้วย
สีหน้าแจ่มใสสลับไป

“อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ามีดาบนี้อยู่กับตัว พลังลมปรานไท่เอี้ยงกั้งซีที่ผู้อาวุโส
ไซมึงเอี้ยงถ่ายทอดให้ และยังมีสองกระบวนทำกระบี่เลิศสุดของท่าน กอปร
กับวิชาที่ฝึกจากสำนักอาจารย์ตั้งแต่เยาว์วัย สมควรพอจะพิชิตเล็กม้อเกียงไกว
ซิบฮ่วยอิวเล้งได้โดยไม่ต้องกริ่งเกรง”

ก็เง็กฮวยเมื่อสงบใจฟังจบความแล้ว ก็รู้สึกการไปดินแดนชาวเผ่าของ
กัวเช่าคุ่นครานี้ นับว่ามีคุณประโยชน์ใหญ่หลวงอย่างยิ่งจริง ๆ จึงยิ้มยิ้ม

ด้วยความปลาบปลื้มประโลม

ตอนนั้น ไก่ฮวงซวักได้พุ่งปราด ๆ เข้ามาด้วยสีหน้าระริบระเริงแจ่มใส ชาย
โคร่งซ้ายหนีบผ้าขาวสองพับ ส่วนมือขวามีพู่กันหมึกมาหลายเล่ม หมึกอีก
กระปุกหนึ่ง

ก็เง็กฮวยหัวร่อพลางกล่าวทักทาย

“ไก่ตัวกอ นับว่าท่านมีฝีมือสมกิตติศัพท์จริง ๆ ถึงกับนำของที่
ต้องการมาครบครันไม่บกพร่องเลย”

ไก่ฮวงซวักหัวร่อเสียงพิกลพลางกล่าว

“นี่เรียกว่าบังเอิญจนประจวบเหมาะ เพราะหมู่ตีกหลังนั้นพอดีจะมีงาน
ศพ เราจึงได้หยิบฉวยมาครบครันตามคำสั่งอย่างง่ายดาย”

ก็เง็กฮวยเหลียวมองกัวเซ้าคุ่นแล้วกล่าว

“คุ่นกอกอ ไก่ตัวกอปฏิบัติหน้าที่สำเร็จแล้ว ตอนนี้ควรถึงคราของท่าน
บ้าง”

“ช่วยม่วยต้องการให้ข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่ใด ?”

“หน้าที่ของท่านออกจะปลอดโปร่งสบาย คือแต่งโคลงกลอนเท่านั้น”
กัวเซ้าคุ่นขมวดคิ้วถาม

“พวกเรากำลังหาทางกระตุ้นท้าทายสองอำมหิตให้เสนอหน้า ไฉนจึงมี
อารมณ์ผ่องใสมาแต่งโคลงกลอน ?”

ก็เง็กฮวยหัวร่อพลางกล่าวไป

“คุ่นกอกอ ท่านไฉนไม่ชาญฉลาดเสียแล้ว ? ข้าพเจ้าต้องการให้ท่าน
แต่งโคลงกลอนออกท้าทายสองอำมหิตฉนั้นเนีย”

ก็เง็กฮวยกล่าวพลางคลี่ผ้าขาวสองพับออกมาฉีกเป็นสี่ผืน

กัวเซ้าคุ่นถามไป

“พวกเราจะนัดหมายสองอำมหิตฉนั้นเนียไปพบกันในที่ใด ? เวลาใด ?”

ก็เง็กฮวยหันถามไก่ฮวงซวัก

“ไก่ตัวกอ ท่านคุ่นกับชัยภูมิละเวกนี้ สมควรเคารพความคิดเห็นของ
ท่าน”

ไ้ฮวงชวกรุ่นคิดชั่วขณะจึงตอบ

“นัดหมายขึ้นไปพบกันบนยอดเขาไ้เป๊ะฮง ซึ่งเป็นยอดสูงสุดของ
จงน้ำเป็นไร ?”

“ประเสริฐมาก คุณกอกอกก็นัดสองอำมหิตฉินเหี้ยไปพบกันบนยอด
เขาไ้เป๊ะฮงภายในเจ็ดวันนี้”

กัวเซาคู่หนีพู่กันจุ่มหมึกแล้วจะเขียนไปบนผ้าขาว ก็เง็กฮวยร้องเตือน
ขึ้นอีกครั้ง

“คุณกอกอกโปรดระวัง ในคำโคลงกลอนของท่าน จะต้องมีความหมาย
กระตุ้นท้าทาย อย่าได้ระบุนามสองอำมหิตฉินเหี้ยตรง ๆ จึงจะได้ผลเร็วเป็น
ทวีคูณ”

กัวเซาคู่ครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกรีดพู่กันอย่างแคล่วคล่องว่องไวเขียนไว้
เป็นโคลงสี่บาท

‘เลื่อมใสแคว้นกวนตงมีผู้กล้าหาญมากมาย

ทะยานพาหนะมาหมายท้าทายทดสอบ

น้อมรอต่านเจ็ดวันจึงผันผายคืนถิ่นฐาน

ขอได้ร้องเพลงฉลองชัยในยอดเขาไ้เป๊ะ’

ก็เง็กฮวยอ่านพลางผงกศีรษะชมเชย

“คุณกอกอกแต่งได้ดียิ่ง เป็นการท้าทายผู้กล้าหาญทั้งแคว้นกวนตง ซึ่ง
ย่อมรวมมือเป๊ะฮงกับปาฮังไว้ด้วย ทั้งนัดหมายสถานที่กับเวลากระจ่าง แต่
ท่านต้องลงนามกำกับไว้ จะได้ทราบเป็นผู้ใดท้าทาย”

กัวเซาคู่ขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย ก็เง็กฮวยกลับมิให้เขียนชื่อแซ่
แท้จริงไป โดยลงนามเป็น ‘สองสามมีภรรยาอดฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพ’

กัวเซาคู่กับไ้ฮวงชวกรต่างเห็นพ้องด้วยความยินดี จากนั้น เขียนไป
บนผ้าอีกสามผืนด้วยข้อความเดียวกัน และแยกย้ายนำไปแขวนตามยอดไม้
ตามยอดเขาอันสะดุดตา

เมื่อดำเนินแผนสำเร็จ ทั้งสามพากันหื้อพาหนะคู่ชาจนกระทั่งถึงภูเขา

ให้แป๊ะ แต่เนื่องจากเป็นที่สูงชันมาก จึงได้ปล่อยสองม้าหนึ่งลาไว้ในหุบเขาอัน
เร้นลับที่ได้ยอดเขาโดยอิสระ เนื่องเพราะสองม้าหนึ่งลาล้วนแต่แสนรู้ ไม่กลัว
จะเป็นภัยไปกับสัตว์ร้ายหรือผู้คนได้

จากนั้น ทั้งสามต่างใช้วิชาตัวเบา โลดละลิ่วขึ้นไปบนยอดเขา เมื่อถึง
กลับพบเห็น สองอำมหิตฉินเนี้ยถึงกับมาก่อนแล้ว !

บนผนังศิลาที่ยอดเขามีอักษรเขียนอยู่สองแถวพอจะอ่านได้ความ

“สองสามมีภรรยาฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพอยู่ที่ใด ? ฉินเนี้ยซังเฮียง
มาขอรับทราบในคำคืบนี้ !”

ก็เง็กฮวยหัวร่อพลางกล่าว

“ฉินเนี้ยซังเฮียงอันร้ายกาจ พวกมันมีรายงานข่าวที่เร็วไวยิ่ง และ
ปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง ถึงกับมายอดเขาให้แป๊ะส่งก่อนพวกเราเสียได้”

กัวเซ่าคุ่นกล่าวขึ้นบ้าง

“ข้าพเจ้าบัดนี้กลับรู้สึก ขิบฮ่วยฮิวเล้งม้อแป๊ะอยู่กับเล็กม้อเกียงไกว่ปาฮัง
ก็มีปมเด่นที่น่ารักอยู่บ้าง”

ไ้ฮวงซวกถามทันที

“น่ารักในที่ใด ?”

กัวเซ่าคุ่นชี้พลางกล่าว

“พวกมันถึงกับยอมรับอย่างสัตย์จริงไม่บิดเบือนว่าเป็น ‘ฉินเนี้ยซัง
เฮียง’ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นมิใช่เรียกเป็นซังเจ๊าะ (สองสุดยอด) ก็ต้องเรียก
เป็นซังคี้ (สองพิสดาร) หรือซังเซี่ย (สองผู้วิเศษ) ไปแล้ว”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลางกล่าว

“กัวเล่าตี ความคิดเห็นเยี่ยงนี้ผิดพลาดแล้ว เนื่องเพราะม้อแป๊ะอยู่
กับปาฮังทั้งสองทะนงในความอำมหิตของมันมานานปี พวกมันไหนเลยจะ
ยอมเปลี่ยนฉายาสองอำมหิตฉินเนี้ยที่ถือเป็นยี่ห้อประจำตัวโดยง่ายตายได้”

ก็เง็กฮวยกล่าวต่อกัวเซ่าคุ่นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“คุ่นกอกอ สองอำมหิตฉินเนี้ยมีชื่อเสียงเลื่องลือมานานปี นับเป็น
บุคคลฝีมือร้ายกาจยากทัดเทียม ในเมื่อทั้งอักษรไว้ที่นี้ คำนี้จะต้องมาแน่นอน

ท่านสมควรงดการหยอกล้อสนทนา มาเป็นเดินกำลังตระเตรียมไว้สำหรับต่อสู้กับสองอำมหิต”

กัวเซ่คุ่นใจหายวาบ ความทะนงมลายไปทันที ชักชวนก็เง็กฮวยกับไ้ฮวงซวกต่างนั่งเดินลมปราณผนึกกำลังกันไปทั้งสามคน

ไ้ฮวงซวกเป็นผู้ได้สติตื่นขึ้นก่อน เห็นเดือนดวงใหม่ลอยมาที่ขอบฟ้า วิกาลหนาวเย็นยะเยียบ แต่ยอดเขากลับเงียบวังเวง ไม่มีร่องรอยสองอำมหิต ฉะนั้นจะมารังควานแต่อย่างไร

เหลียวมองกัวเซ่คุ่นกับก็เง็กฮวย เห็นสองสามีภรรยาต่างสงบสำรวม ด้วยสีหน้าเปล่งปลั่งเป็นประกาย หล่อเหลาคมคายอย่างที่ทำไม่ได้อีกแล้วในแผ่นดิน

ไ้ฮวงซวกต้องนิยมนิยมขึ้นอย่างใหญ่หลวง ขบคิดในใจ กัวเซ่คุ่นนับว่ามีบุญวาสนายิ่งใหญ่ ได้ประสบการณ์อันพิสดารเลิศล้ำช้า ๆ ช้อน ๆ พลังฝีมือในปัจจุบันนี้ ทะยานขึ้นเทียมเทียบกับสุดยอดฝีมือรุ่นอาวุโสโดยไม่ด้อยกว่าเลย เพียงมีเยื่อหุ้มโองหัง ไม่หยุดยั้งการฝึกปรือ ศึกษาค้นคว้าสืบไป วันหน้าจะต้องเป็นผู้มีฝีมือสูงสุดของแผ่นดิน เป็นผู้นำชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะ ได้เต็มภาคภูมิทีเดียว

ขณะขบคิดด้วยความนิยมชมชื่น พลันมีเมฆดำลอยมาบดบังแสงสีดจางของดวงจันทร์บนท้องฟ้าจนสลัวไป

ขณะเวลานั้นเอง ที่เบื้องล่างยอดเขามีเสียงร่ำไห้ของภูตผีที่โศกเศร้า รันทดจนชวนสลดใจดังขึ้น

ไ้ฮวงซวกมีประสบการณ์อันโชกโชนชำนาญยิ่ง ได้ยินก็ทราบทันที เสียงภูตผีร่ำไห้เช่นี้ แสดงว่าสองอำมหิตฉินเหนียมาแล้ว จึงจะปลุกกัวเซ่คุ่นกับก็เง็กฮวยขึ้นมา

แต่ไ้ฮวงซวกมิทันเอ่ยปาก กัวเซ่คุ่นถึงกับลืมหูลืมตาขึ้นกล่าวอย่างยื้มแย้มก่อน

“ไ้ตัวกอ ในสองอำมหิตฉินเหนีย มีแป๊ะม้ออยู่กับปายังสองคนเท่านั้น ไ้คนที่ชิงขึ้นบนยอดเขาไ้แป๊ะฮง กลับมีมากถึงสามคน ?”

ไก่ฮวงชวก็ยิ้มด้วยความกระดากแล้วกล่าว

“เราเพียงเข้าใจว่าสองอำมหิตฉินนี้เข้ามา กลับมีทราบจำนวนคนมีเท่าใด แต่มีว่ามีมากน้อยเท่าใดศักดิ์ศรีเยี่ยงไหน ต่างให้เราเป็นผู้ต้อนรับก่อน ก้าวเล้า-
ตีกับก๊ิงจูสุมบพาทเป็นเจ้านายของเรา พาลวางก้ามให้ภาคภูมิใจยิ่งขึ้นกว่าเดิม
เสียเป็นไร ?”

พอขาดคำ ได้ยินเสียงแว่วจากเบื้องล่างยอดเขาจริง ๆ ไก่ฮวงชวจึง
พลุกวาทไปยืนรอคอยที่ริมผาก่อน

เมฆดำลอยผ่านพ้น แสงจันทร์กระจ่างดังเดิม บนยอดเขาไท่เป๊ะยังมี
เงาดำสามสายกระโดดตามติดกันขึ้นมา

ผู้อยู่เบื้องขวาเป็นบุรุษหนุ่มตาเดียว ผอมซูบซีดเหลือหนังหุ้มกระดูก
ผู้อยู่ซ้ายมือเป็นสตรีหน้าอัปลักษณ์ ขาวซีดจนไร้สีเลือด ผู้อยู่กลางเป็น
ชายชราผอมขาวยืนตัวแข็งดุจดั่งเป็นผีตายซาก ที่เคลื่อนไหวมิใคร่สะดวกก็ปาน

บุรุษหนุ่มตาเดียวกับสตรีทุเรศอัปลักษณ์ต่างสวมชุดดำสนิท แต่ที่ไหล่
ของชายชราผอมขาว กลับมีเสื้อคลุมตัวยาวเป็นขนปุกปุย

เสื้อคลุมขนยาวตัวนี้เป็นสีเขี้ยวมรกต จนผู้คนเมื่อเห็นต้องรู้สึกมีกลิ่น
อายอันพิสดารจนหวาดหวั่นสะท้านใจ

ไก่ฮวงชวมองปราดแรกก็รู้จักศักดิ์ศรีของชายชราผอมขาวเสื้อคลุม
ขนเขี้ยว คือปาฮังฉายาเล็กม่อเกียงโกว (ผีตายซากขนเขี้ยว) แต่มีทราบ
บุรุษหนุ่มตาเดียวกับสตรีอัปลักษณ์มีศักดิ์ศรีใด และอีกหนึ่งของสองอำมหิต
คือเป๊ะม่ออูฉายาขีบฮ้วยอิวเล้ง ไฉนจึงยังไม่มา ?

เล็กม่อเกียงโกวปาฮังเห็นไก่ฮวงชวที่ยืนที่ริมผาเพียงผู้เดียว คล้าย
กำลังรอคอยตัวมัน จึงได้ใช้กระแสนเสียงยะเยียบเย็นชาปานภูตผีคร่ำครวญ
กล่าวขึ้น

“ท่านเป็นใคร ? สองสามีภรรยาฝีมืออันดับหนึ่งของพิภพอยู่ที่ใด ?”

ไก่ฮวงชวผายมือมาทางก้าวเข้าคู้กับก๊ิงจูสุมแล้วตอบอย่างยิ้มแย้ม

“นั่นมิใช่เจ้านายทั้งสองของเรา ?”

เล็กม่อเกียงโกวปาฮังเหลือบตาพิจารณาก้าวเข้าคู้กับก๊ิงจูสุมแวบหนึ่ง

พลันส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลจนระคายหูขึ้นเบา ๆ

กัวเซาคุ่นคล้ายตั้งกระทั้งหน้าตาที่ยังคร้านลืมขึ้นเหลือบแล ส่งเสียงราบเรียบถาม

“ท่านหัวร่อด้วยเรื่องอันใด ?”

ปาซังแค้นเสียงเย็นชากล่าว

“เราเข้าใจ สองสามีภรรยาฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพ จะเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ไม่มีผู้ใดเทียบเท่าเยี่ยงไร ? จึงกล้าท้าทายต่อผู้กล้าหาญในกวนตงด้วยวาจาโยโสโอหังปานนั้น ผู้ใดคาด กลับเป็นทารกปากยังไม่ลิ้นกลืนน้ำนมสองคนเสียได้ !”

กัวเซาคุ่นยังคงพริ้มตาดังเดิม แค้นหัวร่อสวนคำ

“ท่านอย่าได้ดูแคลนคนวัยเยาว์ โบราณมีว่าไว้ ‘ระลอกลูกหลังไล่ลูกแรก คนใหม่กำเนิดแทนคนเก่า’ ในปฐุ์ลืมนักกว้างใหญ่ไพศาล สมควรเป็นโลกของบุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ !”

ปาซังเสยะยืมแค้นเสียงเย็นชา

“เราก็ทราบว่าคุณเจ้าจอมมีฝีมืออยู่บ้าง ไม่เช่นนั้น ไทหนเลยกล้าโยโสโอหัง คำนี้เมื่อมาพบกัน ก็ให้ศิษย์ทั้งสองของเราได้รู้เห็นความร้ายกาจของผู้กล้าหาญแคว้นกวนตงเป็นขวัญตาเสียเลย”

ก็เง็กฮวยหัวร่อเสียงใสพลางกล่าวไปบ้าง

“อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามท่านบอกชื่อแซ่มาก่อน เราสองสามีภรรยาไม่ประมื่อกับพวกไร้ชื่อเสียงเรียงนาม”

ปาซังคำรามด้วยโทสะ

“หรือพวกท่านเห็นรูปลักษณะเราแล้ว ยังมิรู้จักเราเป็นผู้ใด ?”

ก็เง็กฮวยส่ายหน้ากล่าวอย่างยืมแค้น

“อภัยที่เราสามีภรณยานันต์ตาต่ำ พวกเรามีรู้จักบุคคลในแคว้นกวนตงมาก่อน จึงได้ทะยานพาหนะคู่ขา นำฝีมือมาหาประสบการณ์บนยอดเขา...”

ปาซังแค้นหัวร่อสอคำ

“อันใดเรียกว่าทะยานพาหนะพาฝีมือ พวกท่านขี่พาหนะใดมา ?”

กัวเซาคุ่นหัวร่อ ฮา ฮา เงยหน้าขึ้นตอบไป

“พาหนะของภรรยาข้าพเจ้าคือหงส์สวรรค์ ส่วนของข้าพเจ้ามังกรทอง !”

วาจาทั้งสองคำนี้ ตอบได้ทั้งเย่อหยิ่งทั้งโอหัง โดยเฉพาะกัวเซาคุ่น พลันเงยหน้าประกายตาที่เจิดจ้าดังสายฟ้า ยิ่งชมขวัญเล็กมือเกียงไกว่ายังอันผยองลำพองจนสะดุ้งขึ้นเชือกใหญ่

ปาฮังแม้จะเป็นมารชั่วร้ายอำมหิต แต่ในบู้ลี้มยุคนี้ ก็มีศักดิ์เป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง พลังฝีมือฝึกปรือจนถึงระดับสูงส่ง ย่อมรู้จักความสูงต่ำเป็นอย่างดี เมื่อครูปอประสานตากับกัวเซาคุ่น มันก็ต้องตระหนกจนคำนึงในใจ

‘บุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร ? ไฉนประกายตาจึงมีแววเจิดจ้าพิสดารเหนือกว่าธรรมดาสามัญ ? คล้ายทางด้านกำลังภายในได้ฝึกปรือจนถึงระดับสูงสุดที่ไม่ด้อยกว่าเราแล้ว’

คิดถึงตอนนี้ ความผยองลำพองได้คลายลงกว่าเดิมเล็กน้อย กล่าวซ้ำ ๆ

“เรามีนามปาฮังฉายาเล็กมือเกียงไกว่า ท่านเคยได้ยินชื่อฉายานี้หรือไม่ ?”

เมื่อฝ่ายตรงข้ามบอกชื่อฉายามา กัวเซาคุ่นย่อมมิอาจไม่สนใจได้ จึงลุกขึ้นพร้อมกับก๊วกเฮงช่วย ประสานมือกล่าว

“เลื่อมใสมานาน เลื่อมใสมานาน ที่แท้คือหนึ่งในสองอำมหิตฉินเนี้ยที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแคว้นกวนตง ส่วนสหายเยาว์วัยทั้งสองนั้นเล่า ?”

เล็กมือเกียงไกว่าส่ายยิ้มเสียงยะเยียบเย็นชาแล้วกล่าว

“มันสองเป็นศิษย์ของเรา คนหนึ่งนามอีป้าฉายาปวยซี (ซากบิน) อีกคนนามเกียงม้วยฮังฉายาบ้อเอี่ยมก้วยหนึ่ง (นางปิศาจอัปลักษณ์)”

กัวเซาคุ่นถามเสียงกังวาน

“แล้วเป๊ะบ้ออูฉายาชิบฮ้วยอิวเล้ง อันเป็นอีกหนึ่งของสองอำมหิตฉินเนี้ยเล่า ? ไฉนไม่ให้เกียรติมาด้วยกัน ?”

เล็กม่อเกียงไกว่ตอบสวนคำ

“หนึ่งเนื่องเพราะเป๊ะตัวกอของเราพลันมีเรื่องสำคัญ ไม่อาจปลีกตัวมาด้วยกันได้ สองเนื่องเพราะพวกเราความจริงตอนแรกรู้สึก ผู้มาต้องไม่กล้าแข็งเท่าใด มีป้ายังกับศิษย์ทั้งสองของเราลงมือ พอจะอัปเปหิได้อย่างเหลือเฟือแล้ว”

กัวเซ่คุ่นแค้นหัวร่อถามไป

“นี่เป็นความคิดเมื่อตอนแรกของพวกเขา บัดนี้แปรเปลี่ยนแล้วหรือไม่ ?”

ป้ายังเสยะยิ้มกล่าว

“บัดนี้แม้เราดูออก สองสามีภรรยาท่านบุคลิกไม่เลว ผิดกว่าคนธรรมดาสามัญอยู่บ้าง แต่กลับรู้สึกยังไม่มีความจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดเห็น”

กัวเซ่คุ่นแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวาน กล่าวสวนคำไป

“ผู้เชี่ยวชาญพอยื่นมือก็รู้มืออยู่เท่าใด พวกเราควรมาประลองสักหลายกระบวนท่า อาจบางที่ทำให้พวกท่านเปลี่ยนความคิดได้ก็มีแน่”

ป้ายังเหลียวมองดูปวยชีอี่ป้าที่ยืนข้างกาย ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ป้าอี้ เจ้าเข้าไปประมือกับฝ่ายตรงข้ามก่อนสักกรอบหนึ่ง”

นี่คือความกลอกกลิ้งของป้ายัง มันก็ดูออกว่ากัวเซ่คุ่นมีพลังฝีมือสูงส่ง มิใช่ต่อต้านได้ง่ายดายนักจึงเลือกใส่ให้ปวยชีอี่ป้าศิษย์มันออกรับมือก่อน เพื่อมันจะได้คำนวณต้นลึกหนาบางทางวงนอกไว้

สันดานของปวยชีอี่ป้ายังผยองลำพองยิ่งกว่าป้ายังซือแป๋มันเสียอีก เมื่อได้ยินจึงก้าวซ้ำ ๆ ออกมา เสยะยิ้มร้องขึ้นว่า

“ซือแป๋ โบราณว่าไว้ถูกต้อง ‘ฆ่าไก่โยต้องใช้มีดโค มีเรื่องให้ศิษย์รับใช้แทน’ อาศัยเศษสวะเหล่านี้ ไหนเลยยังต้องให้ท่านผู้เฒ่าลงมือเองด้วย”

กัวเซ่คุ่นได้ฟัง ต้องเขม่นมองปวยชีอี่ป้าที่พอมเหลือหนังหุ้มกระดูกสองครา จึงกล่าวกับไก่ฮวงซวกันอย่างยิ้มแย้ม

“ไก่กวงแก (ผู้ดูแลบ้านแซ่ไก่) ตลอดทางที่มาท่านมิใช่รู้สึกท้อแท้ไม่มี

คู่มือต่อสู้ด้วย ไหนเลยจะคาด พอมาถึงยอดเขาไท้เป๊ะฮง กลับเผชิญกับ
บุคคลที่คู่มือกำกวม หากยังมีอารมณ์กระตือรือร้น ลองมายึดเส้นยึดสายกับ
สหายแซ่ฮี้ผู้นี้ดูเป็นไร ?”

ปายังเห็นตนใช้ศิษย์รักออกทำสู้ ฝ่ายตรงข้ามถึงกับส่งเฒ่าผอมแห้ง
ออกมารับมือด้วย และยั้งว่าคู่มือกำกวม จึงชวนเคื่องจนความอามหิตประดัง
แผดเสียงเกรียวกราดไป

“ปายี้ มิว่าคู่มือเป็นผู้ใด เจ้าต่างต้องลงมือให้เต็มที่ ลงสนามไม่ถือ
พ่อแม่พี่น้อง ลงมือไม่ยอมอ่อนข้อ ข้าได้คนหนึ่งก็ฆ่าทิ้งทันที”

อีป้าแผดหัวร่อกล่าวสดคำ

“ซือแป๋วางใจ ปายี้ต้องไม่ชะล่าใจต่อศัตรู โบราณว่าไว้ถูกต้อง ‘มิใช่
มังกรร้ายไม่ข้ามน้ำมา’ ในเมื่อผู้อื่นขับขี่พาฝีมือมาทำลายถึงกวนตง ย่อม
ต้องพอมิไม้ตายสูงส่งที่พอชู้ขวัญคนให้ตีพ่อย่อยหลายท่า ข้าพเจ้าจะปลุก
ปลอบใจให้ฮึกเหิม รับทราบฝีมือของเฒ่าผู้รับใช้นี้ดูสักหลายกระบวนท่า”

ไ้ฮวงซวกแม่ฟังคำเย้ยหยันเหน็บแนมของปวยซีอีป้าออก แต่กลับ
มิได้ชวนเคื่องอย่างไร คงถามอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“สหายแซ่ฮี้ เราจะประลองกันเยี่ยงไร ? เป็นอาวุธลับ ? อาวุธ
ธรรมดา ? เพลงฝ่ามือ ? วิชาตัวเบา...?”

อีป้าสดคำเสียงยะเยียบเย็นชา

“ไม่ต้องพิถีพิถันเยี่ยงนั้น ยิ่งไม่ต้องยุ่งยากมากความด้วย ผู้ใดมีความ
สามารถเยี่ยงไร หุ่เมเทออกมาใช้ให้เต็มที่ เพราะอย่างไรก็ถือการพิชิต
เอาชัยหรือประหารคู่มือให้ตายเป็นจุดประสงค์อยู่แล้ว เพื่อให้บรรลุที่มุ่งหมาย
พอจะใช้ฝีมือนานาได้ไม่ต้องเลือกเฟ้น”

ไ้ฮวงซวกปรบมือหัวร่อกล่าว

“วิเศษ วิเศษ เราบ่าวเฒ่าติดตามเจ้านายบุกเหนือฝ่าใต้ กวาดทั้ง
ตะวันออกตะวันตกจนทั่วแผ่นดินแล้ว ยังมีเคยพบบุคคลรวบรัดชัดเจนดุจตั้ง
สหายแซ่ฮี้มาก่อนเลย แต่มีทราบ การต่อสู้โดยไม่คำนึงถึงฝีมือของเราครานี้
จะเริ่มนับตั้งแต่เมื่อใด ?”

ปวยสี้อีป่าแค้นเสียงเย็นชา

“ในเมื่อไม่คำนึงถึงฝีมือ ย่อมพอเริ่มได้ในทุกเวลา เพียงห้ามมิให้เปลี่ยนคนในขณะที่ผลแพ้ชนะยังไม่ปรากฏมาเท่านั้น”

มันเนื่องเพราะมีอาวุธลับและอาวุธคู่มือร้ายกาจติดตัวมาไม่น้อย มีความมั่นใจจะได้ชัยถึงสิบส่วน พอจะฆ่าฝ่ายตรงข้ามได้โดยไม่ยากนัก จึงได้เสนอเงื่อนไขก่อนผลแพ้ชนะจะปรากฏ ห้ามมิให้เปลี่ยนคนเข้าสู่แทน

ไ้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลังกล่าว

“สหายแซ่ฮี้ ไฉนมาจากทุกประโยคของท่านสบใจเราบ้างว่าพอดีถึงปานนี้ บ่าวแม้จะมีฐานะต่ำ แต่เนื่องจากเราเป็นข้าทาสของสองสามีภรรยา ฝีมืออันดับหนึ่งในพิภพ จึงมักรู้สึก กลับสูงกว่าชนชาวบู๊ลิ้มธรรมดาอีกชั้นหนึ่ง เราจะยอมไ้ยางอาย เปลี่ยนคนให้เข้ามาช่วยชีวิตก่อนผลแพ้ชนะจะปรากฏได้หรือ ?”

หยุดเล็กน้อย ตาเป็นประกายวาว เข้มมองอีป่าพลังแยมยิ้มด้วยเลศนัยอันลึกลับแล้วกล่าวสืบท่อ

“สหายแซ่ฮี้ ในเมื่อเราพร้อมจะเริ่มต้นได้ทุกเวลา บ่าวเฒ่าก็จะให้ท่านได้ลิ้มอาวุธพิเศษเฉพาะตัวของเรานามไ้ว้ตักปวยสี้อยั่ว (กรงเล็บซากบินห้าพิษ)”

วาทาคำมือขวาสะบัดเบา ๆ ยกอาวุธด้ามสั้นที่ทางปลายเป็นนิ้วทั้งห้ากางอ้าอยู่ ตะกุกเข้าใส่ทรวงอกอีป่าทันที

อีป่าพอได้ยินไ้ฮวงซวกบอกอาวุธพิเศษเฉพาะตัวมีนาม ‘ไ้ว้ตักปวยสี้อยั่ว’ ก็แตกตื่นจนแทบขาดใจตาย

เนื่องเพราะบรรดาอาวุธอาบยาพิษอันชั่วร้ายที่มันนำติดตัวมาครานี้ มีชิ้นหนึ่งนามไ้ว้ตักปวยสี้อยั่ว และยังเป็นอาวุธเฉพาะตัวที่อีป่าว่าจ้างช่างหลอมขึ้นจากจินตนาการ

อันอาวุธเฉพาะตัวเยี่ยงนี้ ฝ่ายตรงข้ามไฉนจึงมิได้ ? อีป่าย่อมเพ่งตามองหมายให้รู้แน่

รอนไ้ฮวงซวกยกอาวุธสั้น ๆ ที่ทางปลายมีนิ้วทั้งห้าออกมา ปวย-

ชีอิป้ายังแตกตื่นจนปากอ้าตาเหลือกค้าง

ที่แท้โง่ตึกป่วยซีเยี้ยวของไก้ฮวงซวก มิเพียงมีชื่อพ้องกัน ลักษณะเดียวกัน ระดับสั้นยาวและสีสั้นล้วนไม่ผิดเพี้ยนกับของมันทั้งสิ้น !

ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไหนเลยจะแตกตื่นจนตะลึงลานเช่นนี้ได้ ดังนั้นเอง เห็นชัดว่า อีป้าพอเริ่มประมือก็ต้องเป็นอันตรายกับกรงเล็บโง่ตึกป่วยซีเยี้ยวของไก้ฮวงซวกแน่แล้ว

เล็กม้อเกียงไกว่าป้ายังกระวนกระวายเป็นยิ่งนัก แต่เนื่องจากสองฝ่ายได้ตกลงกันไว้ก่อน ห้ามมิให้ผู้อื่นเข้าช่วยเหลือคลี่คลายก่อนผลแพ้ชนะจะปรากฏ จึงจำต้องขบกรามกระที่บเท้าอยู่ถ้ำเดียวเท่านั้น

แต่ไก้ฮวงซวกร้ายกาจสุดเปรียบปาน ถึงกับชะงักข้อมือไว้ในขณะปลายกรงเล็บอาบยาพิษจะสัมผัสกับทรวงอกป่วยชีอิป้า ร้อง “เอ๊ะ !” แล้วถามไป

“สหายแซ่ฮี้ ท่านไหนไม่หลบหลีก ? และไม่ปิดป้องต้านรับ ? หรือพอเริ่มต้นก็คิดจะให้เราบ่าวเฒ่ามีเกียรติได้หน้า ? ควรทราบว่ เราทั้งสองตกลงกันไว้แล้ว เพียงให้สมมุติหมายที่ตั้งใจ โดยไม่เลือกเฟ้นวิธีฝีมือ เราไม่จำเป็นต้องเมตตาปรานีอ้อมมือไว้ไมตรีให้ท่านเลย !”

ป่วยชีอิป้าทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

“โง่ตึก...ป่วยซีเยี้ยว...ของท่าน...เล่มนี้...ได้มาจากที่ใด ?”

ไก้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลังกล่าว

“ที่แท้ท่านเมื่อครู่แตกตื่นจนปากอ้าตาเหลือกค้าง เป็นเพราะกลัวอาวุธพิเศษเฉพาะตัวของเรานี้เอง”

กล่าวถึงตอนนี้แผดหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องสืบไป

“เจ้านายของเราทั้งสอง เป็นวีรบุรุษสุดยอดในแผ่นดิน เราที่เป็นข้าทาสก็สมควรเพิ่มเกียรติภูมิให้แก่เจ้านายบ้าง กระทำเรื่องราวกระจ่างหมดจดกว่านี้สักเล็กน้อย ในเมื่อสหายแซ่ฮี้มีความหวาดกลัวต่อโง่ตึกป่วยซีเยี้ยวของเรา เราก็จะโยนทิ้งไมใช่ เปลี่ยนเป็นวิชาฝีมืออื่นมาต่อสู้กับท่านเป็นอย่างไร ?”

เสียงขาดคำสะบัดมือขวา พุ่งโง่ตึกป่วยซีเยี้ยวเล่มนั้นลงไปในหุบเหว

ลึกลหลายร้อยวา

ปวยสี้อีป่าจบจนตอนนี้จึงดูออก โง้วตักปวยสี้อยู่ที่ไก่อวชวกพุงทิ้งไป คืออาวุธที่มันรักถนอมตั้งดวงใจ มีอานุภาพยิ่งยงชั่วร้ายสุดเปรียบประมาณ บัดนี้ ถูกไก่อวชวกขโมยขวางทิ้งต่อหน้า โยไม่สร้างความแตกตื่นทั้งขุนเคื่องแก่มั่นอย่างใหญ่หลวง

ไก่อวชวกเห็นที่ทำฝ่ายตรงข้ามเป็นเช่นนั้น ต้องส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เราตกลงกันไว้อยู่ก่อน เพียงหวังเอาชัยไม่เลือกเฟ้นวิธีฝีมือ ท่านไหนขุนเคื่องจนเป็นสภาพนี้ ? หากเม้นขุนเคื่องจนซากบินกลายเป็นซากแข็ง เราก็จะได้ชัยโดยมิต้องต่อสู้แล้ว”

ซากบิน (ปวยสี) อีป่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ มิได้ส่งเสียงอย่างไร พลันทางนี้ทั้งสิบตะกุกเข้าใส่ใบหน้าไก่อวชวกดังสายฟ้า

ไก่อวชวกคำนวณได้ก่อนแล้วว่า ฝ่ายตรงข้ามในยามขุนเคื่องกระวนกระวาย ต้องใช้ฝีมืออำมหิตมาใส่เป็นแน่ ดังนั้น จึงหัวร่อแล้วถลันหลบออกไปแปดเซี่ยะอย่างว่องไว

ปวยสี้อีป่ากู่เสียงเกรี้ยวกราดพร้อมกับทะยานตามติดเข้าหา หมายถึงตะกุกตะกายฝ่ายตรงข้ามให้ตายคากรงเล็บในพริบตา

ไก่อวชวกความจริงมีท่าร่างอันแคล่วคล่องเจนจัดอยู่ก่อนแล้ว การไปดินแดนแม้วในคราวนี้ ยังได้รับวิชาฝ่ามือคงคงเจ็ยชวบจากเต็กเกี่ยมชิงแซไซมึงเอี้ยงย้อมมีความแคล่วคล่องพิสดารเพิ่มกว่าเดิมอีกมากมาย ยามพลั่วหลบหลีกมีความแคล่วคล่องดุจมังกรคะนองน้ำ สะบัดแขนเลื้อสลัดเท้าไม้ก็ครา ก็หลบออกจากอานุภาพอิมฮวงโป้ยเยี้ยว (แปดกรงเล็บมหากาฬ) ที่ปวยสี้อีป่าโหมกระหน่ำมาได้

อีป่านึกไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีท่าร่างอันเลิศล้ำพิสดารปานนี้ ขณะขบคิดหาวิธีด้วยความตื่นเต้นสงสัย ไก่อวชวกพลันโบกมือให้แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“สหายแซอี พวกเราลงมือกันเถียงนี้ ไม่มีความหมายอย่างไรเลย

เนื่องเพราะเราเป็นข้าทาส ไม่คุ้นกับการทรมานผู้อื่น แต่ชินกับการถูกผู้อื่นทรมาน
ปรกติมักฝึกหลบด้วยวิธีใด ? ด้านทานทรมานด้วยวิธีไหน ? จนกระทั่งแทบ
กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญการถูกทรมานแล้ว ท่านไหนเลยจะสัมผัสถูกตัวเราได้ ?”

อีป้าแผดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านยังมีลวดลายใด ?”

“เราสองมาประลองอาวุธลับกันเป็นไร ?”

อีป้าเลิกคิ้วด้วยความปีติยินดี ผงกศีรษะกล่าว

“ตกลง ประลองอาวุธลับก็ได้ ท่านใช้...”

มิทันจบคำ ไก่ชวงชวกได้ล้วงกระบอกลีกลีดำโตประมาณถ้วยชา
ยาวครึ่งเชียวออกมาจากอกเสื้อกวัดแกว่งให้อีป้าดูพลางแยกเขี้ยวกล่าว

“สหายแซ่ฮี้ นี่คืออาวุธลับเฉพาะตัวของเรา หากมิใช่ตกลงกันไว้ว่า
ไม่เลือกวิธีหรือฝีมือ เรายังคงไม่กล้านำมาออกมาใช้จริง ๆ เนื่องเพราะมีความ
ดุذنอำมหิตเกินไป เคยถูกบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินปรึกษาแล้วประกาศห้ามใช้ห้าม
สร้าง มันคือกระบอกลีไฟพิษเจ็ดลูก (ซิกจื้อเลียงจู้ตักฮ้วยทั้ง)”

ก็เง็กฮวยทราบ ซิกจื้อเลียงจู้ตักฮ้วยทั้งนี้ ต้องเป็นของปวยซีอีป้า
เช่นกัน จึงหันบอกกับกัวเซ้าคุ่นอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ฝีมือแคล่วคล่องว่องไวในการควักล้วงของไก่ตัวกอ นับว่า
บรรลุดุจดุดยอดจนแทบเทียมเทพยดาแล้ว มิน่าเล่า จึงอาสาด้วยความ
กล้าหาญเข้ารับหน้าที่ด้านรับศัตรูก่อน ที่แท้ท่านคิดจะหาผลประโยชน์ในการ
นี้เอง”

กัวเซ้าคุ่นกระซิบตอบอย่างยิ้มแย้ม

“โบราณว่าไว้ ฝีมือสูงขวัญกล้าแข็ง กระทั่งจอมอสูรร้ายสุดยอดของ
แผ่นดินเช่นเกาเล่าตักฮูอวเอี้ยงฮี้ ไก่ตัวกอเมื่อพบยังลอบล้วงกระบอกลีกลีมาห่อ
หนึ่ง ตอนนี้อย่อมต้องล้วงอีป้าจนหมดสิ้นทั้งตัวเป็นแน่”

ก็เง็กฮวยเบือนสายตาไปในวงต่อสู้อย่างต้องร้อง “เอ๊ะ” แล้วกล่าว

“คุ่นกอกอรีบดู ปวยซีอีป้าไหนหวาดหวั่นจนเป็นเศษสวะปานนี้ ?”

กัวเซ้าคุ่นรีบมองตาม พบเห็นไก่ชวงชวกยกกระบอกลีกลีไฟพิษเล็ง

ไปยังที่ป่วยชื้อป้า ซึ่งแตกตื่นจนหน้าบิดเบี้ยว ชุ่นเคื่องจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กำลังถอยหลังไปที่ละก้าวตลอดเวลา

เมื่อเห็นสภาพนี้ จึงบอกกับก็เง็กฮวยอย่างยื้มแย้ม

“ฮวยม่วย สภาพเยี่ยงนี้เห็นแล้วเข้าใจทันทีที่ต้องเป็นอดีตที่รู้ความชั่วร้ายของกระสุนไฟพิษเจ็ดลูกของมันว่ายิ่งใหญ่เพียงใด หากแม่นไก้ตัวกอดปุมยั้งเมื่อใดมันจะไม่มีทางต้านทานอยู่ได้เด็ดขาด”

ขณะนั้น ไก้ฮวงซวกได้ยกกระบอกลูกไฟพิษเล็งจนอีป้าต้องถอยร่นถึงหน้าผาแล้ว จึงหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“สหายแซ่ฮี้ ท่านก่อกรรมทำชั่วมามากหลาย สองมือเนืองนองด้วยโลหิตวันนี้่นากลัวถึงวาระสุดท้ายที่กรรมตามสนอง ไยต้องรอให้เรากดปุมยิงกระสุนไฟพิษออกไปด้วย ? ตัดใจกระโดดผาฆ่าตัวตายให้เป็นซากบินลงสู่หุบเหวหลายร้อยวา สมดังฉายาของท่าน ยังพอจะตายด้วยความสุขสบายขึ้นสักเล็กน้อยบ้าง ?”

ป่วยชื้อป้าตอนนี้ชุ่นแค้นจนไม่อาจที่จะส่งเสียงอย่างไร มีมือก็ยากที่จะยกขึ้นมาได้

มันย่อมทราบความชั่วร้ายของอาวุธลับมันเป็นอันดี เมื่อเผชิญหน้ามิดว่า มันจะใช้ทำร่างอันพิเศษพิสดารอย่างไร ต้องไม่อาจหนีรอดจากรัศมีไฟพิษที่พุ่งออกจากกระบอกเด็ดขาด ฝ่ายตรงข้ามเพียงกอดนี้วลงบนปุมเบา ๆ มันก็ไม่มีทางอาศัยโชคช่วยรอดความตายได้แน่นอน มิใช่ถูกคลอกจนดำเกรียม ก็ต้องถูกระเบิดแหลกและเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย !

ในเมื่อไม่มีปัญญาต้านทาน ไม่มีความสามารถหลบหลีก ดูท่านอกจากปฏิบัติตามวาจาฝ่ายตรงข้าม คือกระโดดผาฆ่าตัวตายก็ไม่มีวิธีอื่นใดดีกว่านี้แล้วจริง ๆ

ป่วยชื้อป้าปรกติชั่วร้ายอำมหิตเพียงใด บัดนี้ ถูกปักไธซึ่งเทาคุกคามจนไม่มีปัญญาดิ้นรนแก้ไข จำต้องเบือนไปยังเล็км้อเกียงไกว่ปายังผู้เป็นชื้อแป่ ด้วยประกายตาวิงวอนขอร้องให้ช่วยเหลือ

เล็км้อเกียงไกว่ปายังเป็นจอมอิทธิพลยิ่งใหญ่ในกวนตงมานานปี มี

สันดานผยองลำพองอย่างยิ่ง ไหนเลยจะยอมมีปมด้อยให้คนหยามประณาม แต่บัดนี้คำนวณสถานการณ์ดูแล้ว ทราบดีว่าปวยสี้อีป้าไม่มีหวังพลิกการ พ่ายแพ้กลับมาได้ เพื่อช่วยชีวิตศิษย์รักจำต้องพยายามข่มกลั้นความขุ่นแค้นที่ แน่นอกไว้ ส่งเสียงร้องดัง ๆ ไป

“ฝ่ายตรงข้ามฟังไว้ รอบนี้พวกเรายินยอมแพ้...”

วามีทันขาดคำ ไก่ฮวงซวกก็หัวร่อเสียงประหลาดแล้วสอด้ขึ้น

“สหายแซ่ป้า ท่านมิต้องถ่อมตัวเกินไป เจ้านายทั้งสองของเรานำพา ฝีมือมาประลองในดินแดนกวนตง โดยหวังจะได้พบกับวีรบุรุษอันเข้มแข็ง จิตใจห้าวหาญกระฉ่าง ไม่หวังจะพบบานกับพวกสุนัขที่รู้จักแต่กระดิกหาง วิ่งวอนขอชีวิต ยิ่งชิงชังพวกใจขลาดที่รักตัวกลัวตาย !”

วามิประดานี้ ออกจะแหลมคมจนเกินไป ทำให้ป้ายังหน้าเขียวคล้ำ สงบปากคำไปทันที

ปวยสี้อีป้าก็ไม่อาจข่มกลั้นใจอยู่แล้ว กู่เสียงเกรี้ยวกราด ไม่คำนึง ถึงภัยใด ๆ สะอึกกายโถมปราดเข้าไปใส่ไก่ฮวงซวกทันที

นับแต่ไก่ฮวงซวกล่วงได้ໄວ້ตັກปวยสี้อยู่เกี่ยวกับกระบอกลไฟพิชมา ก็ ตกลงใจแน่นแน่ จะใช้อาวุธของมันเป็นสนองใส่ตัวมัน ให้ปวยสี้อีป้าที่ชั่วช้า สามานย์จนอื้อฉาวทั้งกวนตง ถูกกรรมสนองตายโดยอเนจอนาถ

ໄວ້ตັກปวยสี้อยู่ถูกทิ้งไปแล้ว บัดนี้ ปวยสี้อีป้ายังโถมเข้าเสี่ยงชีวิต ย่อมบีบบังคับจนไก่ฮวงซวกไม่เกรงใจต่อไป กัดหัวแม่มือข้างขวาลงบนปุ่มยิง ทันที

เสียงระเบิดดังพร้อมกับประกายไฟห่าจุดพุ่งออก มีเปลวไฟสีม่วงแดง เข้าใส่ร่างปวยสี้อีป้าที่โถมมาในอากาศอย่างแม่นยำ

ต่อให้ปวยสี้อีป้าอำมหิตชั่วร้ายกว่านี้ ก็ยังเป็นร่างที่ประกอบจากเลือด เนื้อ เสียงแผดร้องโหยหวนพอดัง ร่างพลันกลายเป็นลูกไฟดวงใหญ่ ร่วง ละลือลงจากหน้าผาไปในหุบเหวเบื้องล่างทันที

ป้ายังเห็นศิษย์รักตายอย่างสยดสยองไปดำตา ไหนเลยไม่เศร้าเสียใจ ? ไม่ขุ่นแค้นอาฆาตได้ ? แต่กลับไม่มีปัญญาด่าตำหนิฝ่ายตรงข้ามสักครึ่งคำ

เนื่องเพราะไฟพิษนี้ เป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของปวยสี้อีปา หากมิใช่ถูก
ไก่อวชวกลอปล้างเอาไปก่อน หรือหากผู้กดปุ่มยังเป็นตัวปวยสี้อีปา ไก่อวช-
วกลยังมีใช้ต้องกลายเป็นลูกไฟดวงใหญ่ ถูกเผาตายอย่างสยดสยองเช่นกัน ?

ดังนั้นเอง ปาฮังหาความผิดของฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ มีแต่ข่มกลั่นความ
อาฆาตแค้นไว้ในใจเท่านั้น หันสั่งเกียงม้วยฮังที่ข้างกายด้วยเสียงแผ่วเบา

“ฮังยี้ เจ้าต่อสู้ครั้งนี้ต้องระวังตัวไว้ให้รอบคอบรัดกุมที่สุด อย่าดูแคลน
ศัตรูเป็นอันขาด พอเริ่มก็ใช้ไม้ตายของสำนัก ล้างแค้นแทนอีซือเฮียเจ้าให้ได้”

บ้อเอี่ยมก้วยหนึ่ง (นางพิศาจอัปลักษณ์) เกียงม้วยฮัง น้อมกายคารวะต่อ
ปาฮัง เดินป็นหน้าอัปลักษณ์ของมันจนเคร่งเครียดเย็นชาด้วยผีเท้าแช่มช้า

ไก่อวชวกลเนื่องจากทราบ ไฟพิษในกระบอกนี้พอจะยิงได้สองครั้ง
และกระสุนระเบิดไฟพิษก็แบ่งออกเป็นหน้าห้าหลังสอง โดยเตรียมไว้ หาก
ศัตรูเกิดหลบการยิงคราแรกพ้นโดยบังเอิญ จะยิงอีกสองลูกตามหลังไปใน
บัดดล ซึ่งต้องได้ผลแน่นอนเด็ดขาด

บัดนี้ เพียงยิงห้าลูกแรกก็กำจัดปวยสี้อีปาได้อย่างง่ายดาย จึงเก็บ
กระบอกไฟพิษที่ยังพอยิงได้อีกครั้งเข้าไว้ในอกเสื้อ หันกล่าวกับก๊เง็กฮวย

“กงจูท่านมา บ่าวเฒ่าเป็นคนหน้าบางแต่ไหนแต่ไร ไม่อาจหักห้ามใจ
เข้าต่อสู้กับอิสตรีได้”

ก๊เง็กฮวยฟังไก่อวชวกลว่าดังนั้น จึงหันหัวรอให้กัวเช่าคุ่นแล้วถาม

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้าไปรับมือกับศัตรูได้หรือไม่ ?”

กัวเช่าคุ่นผงกศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ช่วยม่วยรับมือบ้อเอี่ยมก้วยหนึ่ง ให้ข้าพเจ้าต่อต้านกับเล็กม้อเกียงไก่อว-
ปาฮังตัวต่อตัว นับเป็นแผนที่ดีเยี่ยมยิ่ง”

เสียงได้ลดแผ่วเบาลงกว่าเดิมเมื่อกกล่าว

“ช่วยม่วยได้รับพระคุณจากผู้อาวุโสไซ้หมิงทะเลวงจุดเส้นชีพจรทั้งร่าง
ปลอดโปร่ง กำลังภายในเพิ่มพูนกว่าเดิมอีกมากหลายแล้ว เพียงไม่หยาม
ดูแคลนศัตรูจะต้องได้ชัยแน่นอนเด็ดขาด สยบความผยองลำพองของสอง

อำมหิตฉิ่นเหนียวได้ในคราวนี้เอง”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะแล้วเดินช้า ๆ ออกไป เปลี่ยนที่ให้ไก่ฮวงชวกคืนกลับมา

บ๊อเอี่ยมก้วยหนึ่งแค้นเสียงยะเยียบเย็นชา

“สองสามีภรรยาท่านเมื่อผยองลำพองจนยกตัวเองเป็นอันดับหนึ่งในพิภพย่อมควรมีชื่อแซ่อยู่...”

ก็เง็กฮวยเนื่องจากเห็นสองอำมหิตหลงกลมาตามความต้องการจริง ๆ จึงไม่จำเป็นต้องปิดชื่อแซ่ นางผงกศีรษะตอบไป

“ย่อมมีชื่อแซ่ เรานามก็เง็กฮวย...”

บ๊อเอี่ยมก้วยนี้ ปีก่อนมีมือกำเนิดขึ้นใหม่อีกหลายคน จนเพลงที่ร้องระบุถึงนามแปดสุดยอดฝีมือเมื่อคราเก่าก่อน ถูกเปลี่ยนมาเป็น ‘เลาะฮุ้นก้า ไ้วตอผ่าย สองอำมหิตฉิ่นเหนียวร้ายกาจยิ่ง แคว้นแม้วมีดรุธึงาม ดุจนุปผา ทะเลพายัพมีสามประหลาดกำเนิดมา’

ดังนั้นเอง พอเง็กฮวยประกาศนามไป เล็กม้อเกียงไกว่ปายังก็ต้องขมวดคิ้วโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“ท่านคือตึกเล้งกงจูในตึกเล้งต้งของภูเขายี้ยั้งซัว ? !”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะตอบอย่างยิ้มแย้ม

“สองอำมหิตอำมหิตจริง ๆ มังกรพิษไม่มีพิษชั่วร้าย โดยเฉพาะข้าพเจ้าวิวาทกับสามีแล้วได้โอนมาเป็นชาวฮั่น ฉายาตึกเล้งกงจูของข้าพเจ้ากลายเป็นชื่อเลื่อนลอยที่ไม่มีตัวจริงแล้ว”

บ๊อเอี่ยมก้วยหนึ่งพอฟังว่า ฝ่ายตรงข้ามถึงกับเป็นตึกเล้งกงจูก็เง็กฮวย ซึ่งมีเกียรติภูมิเทียบเท่ากับชื่อแป้นาง จึงอดเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงมิได้ ดวงตาชั่วร้ายของนางกลอกไปมา ลอบเกร็งพลังชิกซัวะตยุฮุ้นซัว (หัตถ์เจ็ดมารล่าวิญญาณ) ของนางขึ้นถึงสิบสองส่วน ประสานมือให้กับก็เง็กฮวยแล้ว แสยะยิ้มกล่าว

“ที่แท้ท่านถึงกับเป็นตึกเล้งกงจู อันมีเกียรติภูมิสะท้านทั้งดินแดนแคว้น

แม้ว เกียงม้วยฮังเลียมารยาทที่ลืมการวะ"

ขณะนางประสานมือการวะ พลังซิกซัะตุดยฮันซิวที่เกร็งไว้ ผนีกเป็น
ลมเย็นยะเยียบสายหนึ่ง พุงเข้าใส่ใจกลางทรวงอกของก็เง็กฮวย โดยไม่มี
ซุ่มเสียงอย่างไร

ผลกรรมตามสนอง

ทั้งสองฝ่ายยืนตอบโต้ว่าจากกันด้วยระยะที่ห่างเพียง
สี่เชียวเท่านั้น พลังชิกชะวะตุยฮั่นชีวที่เกียงม้วยฮังฝีก ยังเป็น
พลังลมชั่วร้ายที่ทำอันตรายคนโดยไม่มีสภาพอีกด้วย จุดสำคัญ
ที่ทรวงอกของกิเง็กฮวย จึงถูกพลังลมเย็นยะเยียบนี้กระแทก
เข้าไป เพราะมิได้ระวังตัวไว้ก่อน เห็นแน่ชัดว่านางไม่ตายก็
ต้องบาดเจ็บสาหัสแล้ว

แต่ทว่า เหตุผลแม้เป็นเช่นนั้น ความจริงกลับผิดโดยสิ้น
เชิง กิเง็กฮวยถึงกับไม่รู้สีกต่อลมที่พุ่งเข้าไปทรวงอกเลย ยัง
คงจับตามองบ๊อเอี่ยมก้วยหนึ่งอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสกล่าวสืบไป

“เกียงโกวเนี่ยคิดจะประทานครองการสั่งสอนในวิธีใด ?”

บ๊อเอี่ยมก้วยหนึ่งเห็นพลังชิกชะวะตุยฮั่นชีวลีบสองส่วนของ
นาง พุ่งเข้าไปหว่างกลางทรวงอกของตักเล้งกงจื้ออยู่แน่ชัดแล้ว
ฝ่ายตรงข้ามถึงกับไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างไร ยิ่งสร้างความ
แตกตื่นแก่นางจนขวัญผ่อต้องตอบคำไป

“เกียงม้วยฮังฝึกก๊วยนึ่งพัง (ธนาพิศาจ) มาผืนหนึ่ง คิดจะขอรับทราบฝีมือกิจงูในด้านอาวุธสักหลายกระบวนท่า”

เท่าที่นางตอบเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะหวาดหวั่นในพลังภายในอันเลิศล้ำของก็เง็กฮวย ที่สูงส่งจนถึงระดับไม่อาจอันตรายได้ จึงคิดใช้อาวุธเข้าประลองอาจบางทีพอจะพ่อนหนักเป็นเบาได้บ้าง

ก็เง็กฮวยรับคำอย่างยิ้มแย้ม

“ก็ได้ เชิญเกียงโกวเนี้ยแสดงก๊วยนึ่งพังออกมา ก็เง็กฮวยขอใช้กระบี่รับทราบไม้ตายสูงส่งของกวนตง”

เกียงม้วยฮังถอยกายสองก้าว ชักกระบองเหล็กกล้าที่ยาวเพียงเชิยะเศษออกจากเอว แยกมือทั้งสองออกไป เสียงติงตังดังขึ้นสามครั้ง กระบองท่อนนั้นกลายเป็นทวนยาวประมาณสามเชิยะทันที เพียงแต่ว่า ทางพู่ของทวนเปลี่ยนเป็นผ้าปอสีขาวนวลลึบกว่าเส้นสาย

ก็เง็กฮวยเห็นฝ่ายตรงข้ามชักอาวุธออกมา จึงชักกระบี่เล่มเล็กเกี่ยมที่ก้าวเข้าคู้้นกำนัลให้ออกจากหลังมาบ้าง

เล่มเล็กเกี่ยมเป็นอาวุธโบราณอันเยี่ยมยอด พอชักออกจากฝักประกายเจิดจ้าพร้อมกับเสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม จนบ่อเอี่ยมก๊วยนึ่งต้องขมวดคิ้วนึ่วหน้า เพิ่มความหวาดหวั่นขึ้นกว่าเดิมอีกหลายส่วน

ปาฮังเมื่อเห็นเช่นนั้นรู้ว่าเลวร้ายแน่แล้ว จึงแหงนหน้ากู่เสียงกึกก้องกังวานทันที

ก้าวเข้าคู้้นจับตามองปาฮังพลาংกล่าว

“สหายแซ่ปา ท่านที่พลันส่งเสียงกู่เยี่ยงนี้เป็นการเรียกกำลังช่วยเหลือกระมัง ? หากแม่นเรียกขิบฮ่วยอิวเล้งม้อแป๊ะอู้คู้หูของท่านมาได้ ร่วมกันคลี่คลายในคราเดียว กลับเป็นที่ประเสริฐเลิศยิ่ง เพื่อมิต้องให้ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาและเปลืองมือเปลืองเท้าไปตามหามัน”

เล็กม้อเกียงโกวปาฮังแค้นหัวร่อโดยมิได้ตอบอะไร

ตอนนั้น ตึกเล้งกงจูก็เง็กฮวยได้เริ่มประมือกับบ่อเกี่ยมก๊วยนึ่งเกียงม้วยฮังแล้ว

ก็เง็กฮวยมีส่วนสัดอันประเสริฐสุด หลักวิชาฝีมือก็ได้จากยอดคนใน
ดินแดนแล้ว และยังผ่านการทะลวงจุดจากเด็กเกี่ยมชิงแซ่ไซมึงเอี้ยง จึง
นับว่ามีรากฐานอันเยี่ยมยอดอย่างยิ่ง กอปรกับเล่งเล้งเกี่ยมในมือยังเป็นอาวุธ
โบราณประกายเจ็ดจำบาดตา แพลบปลาบดุกกับสายฟ้า อาณาภาพเข้มแข็ง
กราดเกรี้ยวยิ่ง

แต่วิชาฝีมือของบ้อเอี่ยมก๊วยนี้ ถึงกับเหนือกว่าปวยชีอีป่าซือเฮียนนาง
มากมายนัก ธงนางปิตาจของนางมีกระบวนท่าพิกลพิสดารไม่อาจหยั่งคำนวณ
ชายธงสิบกว่าสายของนางแผ่กระจายจุดตาข่ายใหญ่ หักหาญกับก็เง็กฮวยโดย
มิได้ด้อยกว่าเลย

ปาฮังเมื่อเห็นเช่นนั้น มุมปากต้องปรากฏรอยยิ้มอันภาคภูมิใจขึ้นเล็กน้อย
แต่ไ้ฮวงชวุกกลับขมวดคิ้ว กระซิบกับกัวเซาคุ่น

“กัวเล่าตี นึกไม่ถึงว่าศิษย์สองอำมหิตจะมีความร้ายกาจปานนี้ ? เมื่อ
ครูหากมิใช่เรามีแผนล่องหน้า น่ากลัวกระดุกผุกร่อนของร่าง ต้องถูกปวยชี-
อีป่าหักกระจายไปทั้งตัวเป็นแน่แท้”

“ไ้ถ้วกอ ฝีมือเมื่อครูของท่านนับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ไม่เพียง
กำจัดปวยชีอีป่าเท่านั้น ยังกระตุ้นโทสะชื่อแป้มันจนแทบคลั่งใจตายเสียด้วย”

“กัวเล่าตี ท่านรู้สึกตำหนิฝีมือที่เราใช้เมื่อครูออกจะอำมหิตเกินไปบ้าง
กระมัง ?”

“ออกจะอำมหิตเกินไปบ้างจริง ๆ แต่โบราณมีไว้ ‘พบคนดีปราศรัย
ด้วยไมตรี พบคนชั่วกำราบด้วยความดุร้าย’ ในเมื่อคู่มือที่ไ้ถ้วกอจัดการ
เป็นจอมมารอำมหิตชั่วร้าย ก็นับว่ามีรุนแรงเกินไปแล้ว”

ไ้ฮวงชวุกชำเลื่องดูการต่อสู้แวบหนึ่ง เห็นก็เง็กฮวยกับเกียงม้วยฮัง
ยังพั่วพั่นกันชุลมุนวุ่นวาย ยากจะปรากฏผลแพ้ชนะขึ้นได้ จึงกล่าวต่อกัวเซา-
คุ่นสืบไป

“กัวเล่าตี ตามสภาพนี้มาคำนวณ ก็คงจู่อาจบางที่มีชัยเหนือเกียงม้วยฮัง
ได้แต่คงต้องเปลืองเรี่ยวแรงมิใช่น้อย ลักครุมีแต่ต้องให้ท่านรับมือกับเล็กม้อ-
เกียงไ้กัวปาฮังเพียงลำพังเท่านั้น”

“ไ้ตัวกวางใจ การไปดินแดนชาวเผ่าครานี้ ข้าพเจ้าได้คุณประโยชน์
ใหญ่หลวงยิ่งนัก ฝ่ายตรงข้ามแม้มีชื่ออำมหิตชั่วร้ายมานานปี มีพลังการ
ฝึกปรือลึกล้ำสูงส่ง ข้าพเจ้ายังคงมีความมั่นใจต้องได้ชัยชนะ”

“รับมือกับปาฮัง เราก็เชื่อมั่นว่าท่านต้องได้ชัย แต่หากเพิ่มตัวช่วย
อิวเล้งมือแป๊ะอู้อีกคนหนึ่งเล่า ?”

กัวเซาคุ่นต้องผินยิ้มกล่าว

“นั่นก็ยากแล้ว แต่ฝ่ายตรงข้ามผยองลำพองอย่างยิ่ง ควรจะไม่ด้าน
หน้ามาใช้สองรุมหนึ่งอย่างไร่างอายุกระมัง ?”

“นี่กลับยากจะแน่ใจ กัวเล่าตี้เมื่อครู่มิได้ยื่นปวยชี้อีป่าบอกดอกหรือ ?
ขอให้ได้ตั้งมุ่งหมาย พอจะไม่เลือกวิธีฝีมือ เรามีความเห็นว่ คำพูดนี้ก็
คือสภาระปะจำชีวิตของอาจารย์กับศิษย์สองอำมหิตฉินเนี้ย”

กัวเซาคุ่นขมวดคิ้วแนบแน่น นิ่งงันมิได้ตอบโต้ ไ้ฮวงชวกจึงกล่าว
สลับไป

“เท่าที่เราคำนวณ เล็กมือเกียงไกว่ตอนแรกมีความผยองลำพองจน
พยายามพวกเราจริง จึงพาศิษย์เพียงสองคนมาบนไท่แป๊ะฮง แต่พอปวยชี้อีป่า
ตายไป ทราบดีว่าพวกเราเป็นศัตรูเข้มแข็ง ไม่อาจชะล่าเลนเล่อได้จึงคิด
ระดมคนมาช่วยเหลือ เสี่ยงกูดังปิศาจของมันเมื่อครู่ คิดว่าเป็นการเรียกหา
ชิบฮ่วยอิวเล้งมือแป๊ะอู้อมาช่วยเป็นแน่แท้”

“ข้าพเจ้าก็เข้าใจดังนี้”

ไ้ฮวงชวกหน้าเคร่งขรึมกังวล ก้มกระชิบข้างหูกัวเซาคุ่น

“กัวเล่าตี้ เราเตรียมการกันก่อนเถิด ลักครู่เมื่อชิบฮ่วยอิวเล้งมือ-
แป๊ะอู้อมาถึง และร่วมมือกับปาฮังเข้ากลุมรุมแล้ว จะต้านทานกันด้วยวิธีใด ?”

“ไ้ตัวกอ ข้าพเจ้าจะต้องทุ่มเทหลักวิชาฝีมือที่ฝึกปรือมาทั้งมวล ออก
ต่อต้านกับฉินเนี้ยซังเฮียงจนเต็มที่ มียอมให้มันได้ชัยไปโดยง่ายตาย”

หยุดเล็กน้อย เหลือบดูการต่อสู้ของสองสตรีแวบหนึ่งแล้ว กระชิบ
เบา ๆ

“ไ้ตัวกอโปรดระวังไว้ ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญประการหนึ่งจะเรียนแก่
ท่าน”

“กัวเล่าดีมีเรื่องอันใดวานเรา ?”

“สักครู่หากสถานการณ์ยังดี ย่อมไม่ต้องถกกัน หากมันเกิดคับขันจนร่อแร่ ใ้ตัวกอโปรดพาช่วยม่วยหนีไปก่อน ไปรอข้าพเจ้าที่กัวแกเป้าในไห้ไ้ว”

ไ้ฮวงซวกต้องตระหนกเป็นอย่างยิ่ง โพล่งขึ้นว่า

“กัวเล่าดี ท่านให้พวกเราล่องหน้าไป ทิ้งท่านอยู่ในหมู่สุรร้ายมารชั่วเพียงลำพัง ?”

กัวเซ้าคุ่นไม่ยอมแพรงพรายความตั้งใจจะขอสู้จนตัวตายออกไป จึงส่งเสียงราบเรียบ

“ไ้ตัวกอกับช่วยม่วยพอไป ผู้น้องก็ไม่มีห่วงคอยถ่วงให้พะวง พอจะลงมือต่อสู้กับศัตรูจนเต็มที่ ได้อาศัยดาบเขี่ยะมั้งช่วยฮ่วยตอของข้าพเจ้า มาตราว่าไม่มีความมั่นใจประหารสองอำมหิต แต่สองอำมหิตก็ต้องไม่อาจขัดขวางการหลบหนีของข้าพเจ้าอยู่เด็ดขาด”

ไ้ฮวงซวกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ขณะจะคัดค้านพลันได้ยินเสียงกู่ที่ซัดหูยิ่งกว่าของเล็กมือเกียงไก่อปาฮ้างดังมาจากในทิศใต้อันสุดไกล

กัวเซ้าคุ่นกล่าวด้วยความหวั่นไหว

“ไ้ตัวกอระวังไว้ เสียงกู่นี้ต้องเป็นเสียงของมือเป๊ะอู้ที่จะรีบรุดมาช่วยเหลือ ท่านอย่างไรก็ต้องกระทำไปตามที่ข้าพเจ้าบอกเมื่อครู่”

มิคาด วาจาไม่ทันขาดคำ ปาฮ้างพลันโบกมือไปยังวงต่อสู้ของสองสตรี ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“จงหยุดมือให้เราทั้งสองคน !”

ที่แท้เสียงกู่อันประหลาดพิกลที่แว่วมาทางทิศใต้ เป็นเสียงของมือเป๊ะอู้จริง ๆ

แต่ความหมายของเสียงกู่นี้ มิใช่จะเร่งรุดมาเสริมกำลัง แต่เป็นมือเป๊ะอู้ส่งเตือนแก่ปาฮ้าง ว่ามันก็เผชิญกับยอดฝีมืออันเข้มแข็งสุดยอด ตกอยู่ในสภาพร่อแร่ยากจะต้านทาน

ปาฮ้างตระหนกจนอกสั่นขวัญเสีย และคิดไม่ออกไหนคำคืบนี้จึงมี

ยอดฝีมือมาเป็นจำนวนตั้งมากหลาย ?

ในใจมันตระหนก สายตาที่เห็นก็ต้องตระหนกเนื่องเพราะดูออก งดงามปิศาจของเกียงม้วยฮัง ได้ถูกเล่งเล้งเกี่ยมของกิเง็กช่วยคุกคามจนไม่แคล้วคล่องว่องไวดังตอนแรกแล้ว

ในเมื่อม้อแป๊ะอู้ ไม่มีปัญญามาเสริมกำลังช่วยเหลือ มีแต่ตนลงมือพิสูจน์ความสูงต่ำกับศัตรู เพื่อมิต้องให้ศิษย์รักพลอยมาเสียชีวิตอีกคนหนึ่ง บ้อเอี่ยมก้วยหนึ่งได้ยินชื่อแปะนางสั่งเช่นนี้ รีบวิ่งตรงนางปิศาจแล้วพลีพราดไปเจ็ดแปดเหี้ยะ หยุดยิ่นที่ข้างกายปาฮังอย่างว่องไว

กิเง็กช่วยขวางกระบี่ที่หว่างอก จับตามองปาฮังด้วยความแตกตื่นสงสัย โพล่งขึ้นว่า

“สหายแซ่ปา ผลแพ้ชนะของทั้งสองฝ่ายยังไม่ปรากฏ ท่านเรียกศิษย์ท่านถอยกลับไปด้วยเหตุผลใด ?”

ปาฮังแค้นเสียงเย็นชา

“น้าวเกาทัณฑ์ต้องน้าวให้เต็มล้า ใช้ลูกเกาทัณฑ์ต้องใช้ดอกยาว พวกท่านพากันมาลงมือกับศิษย์เราถ่ายเดียวเยี่ยงนี้ จะมีความหมายอย่างไรกัน ?”

ไ้ฮวงซวกร้อง “เอ๊ะ” แล้วกล่าวสวนคำ

“เมื่อครูเป็นท่านสั่งให้ศิษย์ท่านมาอวดโอ่อ่านาจก่อน บัดนี้โฉนเปลี่ยนวิธีว่ากล่าวเสียแล้ว ?”

หยุดหัวร่อเสียงประหลาดพิกล แล้วจึงเย้ยหยันไป

“หากท่านมีวาจาเยี่ยงนี้แต่แรก ปวยชีอีป่าศิษย์รักของท่านก็ไม่ถึงกับต้องกลายเป็นซากบินตามสมญาในหุบเหวหลายพันวานี้”

เล็กม้อเกียงไกวปาฮังตาลุกวาวราวสัตรีร้าย ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

“บ่าวเฒ่าปากกล้า จงหยุดให้เรา...”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลาংกล่าว

“สุนัขเฒ่ามันตาบอด ท่านถือเราเป็นข้าทาสไปจริงหรือไร ? ควรทราบที่เราก็เป็นตัวประหลาดเฒ่าที่มีชื่อเสียงทัดเทียมกับท่านเช่นกัน !”

ปาฮังทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง แล้วยิ้มถามขึ้น

“ในเมื่อท่านเป็นบุคคลมีชื่อ ก็ควรประกาศออกมาฟังดู ?”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ ‘เลาะฮั่นก้าไ้ว้ตอผ่าย สองอำมหิตฉิ่นเนี้ยร้ายกาจยิ่ง แคว้นแม้วมี
ดรณีงามดั่งบุปผา ทะเลพายัพมีสามตัวประหลาดกำเนิดมา’ นี่คือเพลงที่
ชนชาวนู๋ลี้มร้องติดปากกันในปัจจุบันนี้ ท่านมาตรว่ามีชื่ออยู่ในเพลงนี้ด้วย เรา
ก็มีอยู่เช่นกัน !”

ปาฮังนึกถึงฝีมือควักล้วงอันยอดเยี่ยมของฝ่ายตรงข้ามเมื่อครู่ ต้อง
ได้คิดขึ้นทันที ร้องอ้อแล้วกล่าว

“ในเมื่อท่านกล่าวเยี่ยงนี้ หรือท่านคือ ‘ปักไ้ฮัซิงเทา’ ไ้ฮวงซวกใน
สามตัวประหลาดปักไ้ ?”

“ท่านสมควรเข้าใจตั้งแต่แรกแล้ว นอกจากเราผู้เฒ่า ยังมีผู้ใด
สามารถล้วงอาวุธชั่วร้ายจากตัวศิษย์รักของท่านมาโดยมันมีรูตัวได้ ?”

ปาฮังชวนเคื่องจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คำรามขึ้นว่า

“ไ้ฮวงซวก เรื่องราวของวันนี้ ที่แท้เป็นขโมยเฒ่าท่านจัดการ ?”

ไ้ฮวงซวกส่ายหน้ากล่าวเสียงพิกุล

“ปีศาจเฒ่า ท่านเดาผิดแล้ว คำคืบวันนี้ที่พากันมากำจัดสองอำมหิต
เพื่อสร้างบุญกุศลแก่นู๋ลี้มในแผ่นดิน เราขโมยเฒ่ายังไม่คู่ควรเป็นหัวหน้า
จัดการเพียงแต่ร่วมกำลังกับก๊ิงจู ช่วยเสริมกัวเซ้าคุ่นน้องบุญธรรมให้สร้าง
กุศลผลบุญดอก !”

ปาฮังพอฟังฝ่ายตรงข้าม ที่มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ดุจดังตึกเล้งกงจูก็เงิยฮวย
และปักไ้ฮัซิงเทาไ้ฮวงซวก เป็นเพียงมือรองเท่านั้น จึงต้องจับตามองกัวเซ้า-
คุ่นที่องอาจสง่าด้วยความสงสัยอีกหลายครา เลิกคิ้วถามไป

“กัวเซ้าคุ่นผู้นี้มีความเป็นมาเยี่ยงไร ? เป็นตัวอะไร ?”

ไ้ฮวงซวกมิทันตอบ กัวเซ้าคุ่นก็ได้ตอบอย่างยิ้มแย้มขึ้นก่อน

“สหายแซ่ปาไม่ต้องรุ่มร้อนใจ โบราณว่าไว้ถูกต้อง ‘ผู้ชำนาญเพียงยื่น
มือก็รู้มืออยู่เท่าใด’ อาศัยชื่อเสียงในนู๋ลี้ม และประสบการณ์ในวงพวกนักเลง
ของท่าน เพียงประลองกับข้าพเจ้าไม่กี่กระบวนท่า ยังมีใช้ต้องลวงรู้ประวัติ

ความเป็นมา ? และข้าพเจ้าเป็นตัวอะไรได้กระจ่างดังนิ้วในฝ่ามือ ?”

ปายังใช้ช่วงเวลาที่ก้าวเข้าคันท่ออย่างยื้มแย้ม ขบคิดรายนามบรรดา ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนี้จนครบถ้วน แต่ในจำนวนนี้ ไม่มีรูปร่าง หน้าตาและวัยเช่นกับก้าวเข้าคันท่อเลยเด็ดขาด

เมื่อฟังก้าวเข้าคันท่อจบความแล้ว จึงผงกศีรษะแค่นเสียงขึ้น

“ตกลง เราสองมาประลองกัน ท่านคิดลงมือวิธีใด ?”

ก้าวเข้าคันท่อยกมือชูสามนิ้ว กล่าวเสียงกังวาน

“ใช้ผลการต่อสู้สามารถรอบพิสุจน์แพ้ชนะ”

“ทั้งสามรอบจะแยกด้วยวิธีใด ? ระบุผลแพ้ชนะเยี่ยงไร ?”

“ในการต่อสู้สามรอบ หากมีฝ่ายใดพ่ายแพ้ตายไป ย่อมไม่ต้องถกถึง ผลแพ้ชนะกันอีก หากปรากฏผลแพ้ชนะโดยไม่มีการเป็นการตาย ก็ต้องระบุ เดิมพันกันไว้ก่อนถึงจะมีความกระตือรือร้นสนใจ”

“ท่านว่าไม่ผิด ให้ท่านเป็นฝ่ายระบุเดิมพันมาก็แล้วกัน”

“เดิมพันต้องระบุไปตามจุดประสงค์การมาของทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้ามีความเห็น จุดประสงค์ของเราทั้งสองฝ่ายผิดแปลกแตกต่างกันบ้าง พวกเรา ตั้งใจมากำจัดกวาดล้างสองอำมหิตฉินเนี้ย สร้างบุญกุศลให้แก่แผ่นดิน อำนวยความสุขสงบแก่ผู้คนในอาณาบริเวณนี้ ส่วนท่านมีจุดประสงค์ล้างแค้น แทนปวยซีอีป้าศิษย์รัก ?”

“เราไม่คัดค้านวิธีกล่าวของท่าน”

“เมื่อจุดประสงค์แตกต่าง เดิมพันก็ผิดแปลกกันเป็นธรรมดา หากท่าน พ่ายแพ้ ขอให้ท่านฆ่าตัวตายทันที หรือสาบานกับฟ้าดินด้วยถ้อยคำสาหัส นับแต่นี้ถอนตัวออกจากบู๊ลิ้ม ไม่แตะต้องอาวุธอีกสืบไป หมกตัวอยู่อาศัย ในป่าเขาสูง”

“การมเชื้องโฆใหญ่โตเหลือประมาณ แต่หากท่านเป็นฝ่ายพ่ายแพ้จะทำอย่างไร ?”

ก้าวเข้าคันท่อผายมือไปที่ไถ่ฮวงซวัก ก็เง็กฮวยกล่าวด้วยเสียงกร้าวกังวาน

“หากข้าพเจ้าพ่ายแพ้ เราสามคนจะฆ่าตัวตายอยู่บนยอดเขาไห่เป๊ะฮง

ทันที ใช้ศีรษะของไก่หวงชวก กัวเซาคุ่น ก็เง็กฮวย ชดใช้หนี้โลหิตของ
ปวยชีอีป้าศิษย์รักท่าน !”

ปาฮังต้องตระหนกต่อถ้อยคำอาญาของฝ่ายตรงข้ามไม่น้อย ผงก
ศีรษะกล่าวเสียงเย็นชา

“ตกลง เดิมพันเป็นเช่นนี้ได้ แต่การต่อสู้สามรอบ”

“รอบหนึ่งเป็นวิชาพิสดาร รอบหนึ่งเป็นวิชาฝ่ามือ และอีกรอบหนึ่งเป็น
อาวุธ !”

ปาฮังฟังฝ่ายตรงข้ามคล้ายดังมีความมั่นใจอยู่เต็มที่ จึงต้องโพล่งด้วย
ความตื่นเต้นสงสัย

“ท่านเลือกเฟ้นเยี่ยงนี้ ต้องมีความหมายอย่างไร...”

กัวเซาคุ่นหัวร่อพลางสอดคำด้วยเสียงกังวาน

“กัวเซาคุ่นสร้างวีรกรรมทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน รับฟังกิตติศัพท์อยู่
เนิ่นนานว่า เล็กม้อเกียงไกว่ปาฮังของสองอำมหิตฉินเนี้ย มิได้ตายอยู่สามวิชา
คือเกียงชีจับโปยลู่ (ผีตายซากสิบแปดโอบ) เล็กม้อชิงฮัง (กระบองมรณะ
ขนเขียว) และเก้าอิ้วฮิมฮวง (ลมมหากาฬรกรชั้นเก้า) จึงได้เลือกการต่อสู้ใน
วิชาฝ่ามือ อาวุธ วิชาพิสดารสามรอบเป็นวิธีการต่อสู้ของเราสอง”

ปาฮังส่ายยิ้มเล็กน้อย ร้องอ้อแล้วกล่าว

“ที่แท้เจตนาการเลือกวิธีต่อสู้ด้วยฝ่ามือ อาวุธวิชาพิสดารทั้งสามรอบ
ของท่าน คือต้องการให้เรามีโอกาสแสดงปมเด่น”

“ถูกแล้ว เยี่ยงนี้หากท่านออกช่อนกาย จึงช่อนได้โดยยินยอมพร้อมใจ
หากท่านตาย จึงตายอย่างตาหลับ”

จิตใจที่กล้าแข็งทะนงเปิดเผยสูงส่งเยี่ยงนี้ของกัวเซาคุ่น นับว่าสร้าง
ความรักเลื่อมใสแก่เง็กฮวยจนจับจิตใจ นางกระซิบขึ้นเบา ๆ

“คู้นกอกอ มาตราว่าท่านมีระดับความรวดเร็วทันใจ แต่ก็ไม้อาจ
ทะนงเกินไป ควรทราบว่ เล็กม้อเกียงไกว่ปาฮังร้ายกาจอย่างยิ่ง และเสือ
เกราะหวายเทพเจ้าของท่าน ก็ให้ข้าพเจ้าสวมใส่ไว้...”

กัวเซาคุ่นกระซิบตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ช่วยม่วยวางใจ ข้าพเจ้ามีเปลือกนอกทะนงโอหัง แต่จิตใจระมัดระวัง
เคร่งเครียดรัดกุม ต้องไม่ผยองจนพลาดท่าเสียทีแน่ บัดนี้ความฮึกเหิมของ
ปาซังได้ถูกสยบจนโทรมลง ความอามหิตก็ได้คลายไปมากหลาย ข้าพเจ้า
สมควรพอจะได้ชัยสองรอบในจำนวนสามครั้งเป็นแน่นอน”

กล่าวถึงตอนนี้ ปาซังได้ส่งเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ตกลง เราคล้อยตามท่านทุกเรื่องราว รอบแรกนี้จะสู้ด้วยวิชาใด
ก่อน ?”

กัวเซาคุ่นหัวร่อพลาংกล่าวสวนคำ

“ข้าพเจ้าขอรับทราบเกียงซีจับไปยลู่ (ผีตายซากสิบแปดโอบ) อันยอด
เยี่ยมของสหายแซ่ปาก่อนเป็นไร ?”

ปาซังผงกศีรษะ ก้มกระซิบศิษย์รักเกียงม้วยฮังเบา ๆ

“ฮังยี้คุมเชิงการต่อสู้ให้เราโดยเคร่งเครียด กัวเซาคุ่นผู้นี้แม้มีวัยเยาว์
แต่บุคลิกองอาจไม่เบา และยังเป็นสามีของกีเง็กฮวยอีกด้วย แสดงว่าพลัง
ฝีมือต้องไม่อ่อนด้อยแน่ ฝ่ายตรงข้ามไม่มีพฤติกรรมที่ผิดคาดหมายอย่างไร
เกิดขึ้น เจ้าก็ไม่อาจรู้ความหุนหันเป็นอันขาด”

เกียงม้วยฮังเพิ่งน้อมตัวรับคำสั่ง พลันมีเสียงกู่ฮั่นประหลาดพิกลดัง
มาจากทางทิศใต้หลายต่อหลายครั้ง

ในระหว่างสองอามหิตฉับนี้ ใช้เสียงกู่ฮั่นประหลาดพิกลเป็นสัญญาณ
พิเศษสำหรับส่งข่าวต่อกัน ดังนั้นพอปาซังได้ยินเสียงนี้กระทบโสต ทราบทันที
ว่าดังมาจากขีบฮ้วยอิวเล้งม้อแป๊ะอู๋ พริบตานั่น มีเสียงกู่ฮั่นกราดเกรี้ยว
โหยหวนดังยาว ๆ ขึ้นอีกสามครั้งแว่วมา

ครานี้ ปาซังมิเพียงฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่นเท่านั้นใบหน้าอันชั่วร้ายยัง
เปลี่ยนสีอีกด้วย

เนื่องเพราะเสียงกู่ยาวสามคราสุดท่าย เป็นสัญญาณที่ม้อแป๊ะอู๋บ่งบอก
มาว่าสู้ศัตรูไม่ได้ จะหาทางหนีเอาตัวรอดก่อน

พลังฝีมือของม้อแป๊ะอู๋ยังสูงส่งกว่าปาซังไม่น้อย แต่ช่วงเวลาสั้น ๆ
มันถึงกับพ่ายแพ้จนหาทางหลบหนี ไยไม่สร้างความหวาดหวั่นขวัญเสียแก่

ปายังได้ ? และเดาไม่ออก คัตรูที่เผชิญกับม้อแป๊ะอู้ เป็นยอดคนสารทิศ ไต่กัน ? !

หากแม่นคนผู้นี้มีรู้จักกับพวกกัวเช่าคู้ยังพอทำเนา แต่หากทั้งสองฝ่าย เป็นพวกพ้องแนวเดียวกัน อย่างนั้น เมื่อม้อแป๊ะอู้หนีแล้ว มันต้องหันมาใน ทางนี้เด็ดขาด ไยมิใช่เป็นการทำลายมันและศิษย์รักให้จบสิ้นชีวิตบนยอดเขา ให้แป๊ะฮงไป ? !

ปายังยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย ยิ่งคิดยิ่งวิตกกังวล ถึงกับยืนซึมเซา อยู่ในที่นั้นไปแล้ว

กัวเช่าคู้เห็นปายังยืนตัวแข็งราวท่อนไม้ มิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ลักน้อยนิด ยังเข้าใจผิดคิดว่า มันกำลังเกร็งพลังฝีมือตายซากสิบแปดโอบ ของมันอยู่ จึงรีบผนึกลมปราณรวมตบะสมาธิ เตรียมรับมือกับจอมอำมหิต อันดับหนึ่งของดินแดนกวนตงให้สุดฝีมือ

แต่รอเป็นครูหนึ่งแล้ว ดูออกว่าเหตุการณ์ไม่ถูกต้อง จึงส่งเสียงร้อง ดัง ๆ ไป

“สหายแซ่ปา กัวเช่าคู้เลื่อมใสหลักวิชาฝีมือตายซากสิบแปดโอบของท่าน มานานแล้ว ท่านไหนไม่ลงมือประทานการสั่งสอน หรือถือดีในศักดิ์ฐานะ ต้องการให้ข้าพเจ้าลงมือก่อน”

วาทะหลายคำนี้ ว่ากล่าวจนปายังต้องขมวดคิ้วแนบแน่น ขบคิดในใจ ‘คัตรูกล้าแข็งประจันอยู่เบื้องหน้าแล้ว เราไหนจึงจิตใจแตกชานเป็นสอง ที่ทาง ไยมิใช่แสหาความอภัยสอดสูลุ ทำลายเกียรติภูมิที่เพียรสร้างมาชั่ว ชีวิตให้ย่อยยับลงในครานี้ ?’

มันคำนึงด้วยความตระหนกไปพลาง ข่มจิตใจรวมสมาธิไปพลาง ผงกศีรษะคล้อยตามความหมายของกัวเช่าคู้เพื่อกลบเกลื่อนแก้ขวย

“ท่านว่าไม่ผิดพลาด ปายังลงมือกับผู้ใด ต้องต่อให้สามกระบวนทำอยู่ เสมอมา”

กัวเช่าคู้แม้ฉลาดปราดเปรื่อง แต่อย่างไรก็มีจิตใจสัตย์ซื่อกระจ่าง ได้ ฟังจึงเข้าใจผิดคิดว่าจริง ต้องเลิกคิ้วประสานมือกล่าวสวนคำ

ฝ่ามือขวาของกัวเซ้าคุ่นเพียงกดออกไป ปาฮังขยับไหล่บรูปร่างก็ถลาออกไปทางซ้ายมือแปดเหลี่ยมอย่างว่องไว

ก็เง็กฮวยต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย หันกระชับกับไก้ฮวงซวก

“ไก้ตัวกอ ชื่อเสียงของปาฮังมิใช่ได้มาเพราะโชคช่วยเลย อย่าเห็นว่ามันตัวแข็งดังท่อนไม้ คล้ายซากศพที่ตายมานานปี ถึงกับมีความแคล่วคล่องว่องไวจนปานนี้ได้”

ไก้ฮวงซวกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เลิกมือเกี่ยงไก่อผู้นี้อะลวาดอยู่ในกวนตงเป็นเวลานานปี มีความผยองลำพองอย่างยิ่ง วันนี้ข้ากลัวคำนวณออกมาพบกับยอดฝีมือที่ข่มมันอยู่ท่านดู มันถูกกัวเล่าตี้หยอกล้อราวกับเป็นวานร กระโดดโลดเต้นไปมา นับว่าน่าหัวร่อเพียงใด ?”

ที่แท้ปาฮังเพียงเลื่อนตัวหลบออกด้านซ้ายแปดเหลี่ยม มือขวากัวเซ้าคุ่นพลิกขึ้นอีกครั้ง ทำท่าคล้ายทะลักพลังฝ่าอากาศเข้าใส่มันอีกฉาดหนึ่ง

จอมอ๋ามหิตฉินเนียอันร้ายกาจ นับว่ามีพลังการฝึกปรือยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ จิตใจละเอียดสุขุมอย่างยิ่ง มันคำนวณได้แน่ กัวเซ้าคุ่นต้องไม่ยอมปล่อยโอกาสไล่ซ้ำเติมให้ผ่านมือเด็ดขาด ต้องมีที่ท่าอย่างไรขึ้นแน่ ดังนั้น ขณะปลายเท้าสัมผัสพื้นก็รีบพุ่งกลับมาในที่เดิมด้วยระดับความเร็วดุจประกายไฟ !

ท่าร่างเยี่ยงนี้ ใช้ได้แคล่วคล่องสวยงามอย่างยิ่ง เพราะเท่ากับปาฮังแม้อยู่ยืนอยู่ในที่เดิม แต่ชั่วเวลาพริบตา มันได้พุ่งไปที่ซ้ายมือประมาณแปดเหลี่ยมแล้วย้อนกลับมา ช่วงเวลาไปมารูบนี้ หลบหลีกสองกระบวนท่าที่ไม่อาจหยั่งความลึกล้ำของกัวเซ้าคุ่นไปได้หมดสิ้น

ปาฮังแคล่วคล่องว่องไวสุดเปรียบประมาณ ส่วนกัวเซ้าคุ่นหนักแน่นดุจดั่งขุนเขา เข้ามิเคยขยับเขยื้อนออกจากที่สักน้อยนิด เพียงยกมือขวากดไปมาแต่มีเพียงไร้พลังลมอันกราดเกรี้ยว ทะลักฝ่าอากาศให้หวั่นหวาดเท่านั้น กระทั่งฝุ่นทรายบนยอดเขาไต้เป๊ะฮง ยังมิกระจายขึ้นแม้สักธุลีหนึ่งอีกด้วย !

ปาฮังลอบรู้สึกละอาย คิดในใจ

‘ฝ่ายตรงข้ามมิใช่ไม่ทราบเกียรติภูมิของเรา กระบวนท่าที่ใช้มาต้องเป็นไม้ตายอันร้ายกาจเฉพาะตัว แต่ไหนสองฝ่ามือที่กุดเบา ๆ ตนอย่าว่าแต่สังเกตความเป็นมาไม่ออกเท่านั้น กระทั่งร้ายกาจในที่ใดก็ยังไม่คำนวนไม่ได้สักน้อยนิดอีกด้วย’

ต่อให้คู่มือวัยเยาว์ผู้นี้มีพลังฝีมือเลอเลิศจนถึงระดับใช้พลังไร้สภาพมาได้ แต่ยามใช้แม้พอจะไร้สภาพให้คาดคำนวน แต่เมื่อใช้แล้วจะต้องมีสภาพให้เห็นเด็ดขาด เป้าที่จู่โจมต้องมีผู้หนายกระจัดกระจาย กิ่งไม้ใบหญ้าหักกระเด็นเซ็นช่าน ไฉนจึงสงบจนไม่มีร่องรอยเยี่ยงนี้ได้ ? !

เพื่งนึกถึงตอนนี้ ฝ่ามือขวากว่เข้าคุ้นสะบัดขึ้นอีกครั้ง กุดฝ่าอากาศเข้ายังจอมอ่ามฮิตฉิ่นเนี่ยเป็นครั้งที่สาม

ขณะนี้ ปายังไม่อาจด้านหน้าไปหลบหลีกก่อนอีกแล้ว จำต้องกัดฟันหมายต้านรับให้เต็มที่ดูสักครั้ง

มันรีบเกร็งกำลังภายในขึ้นคลุมไปทั่วทุกจุดเส้นชีพจรของร่าง โดยเฉพาะป้องกันที่ทรวงอกเข้มแข็งเป็นพิเศษ ไม่กระโดดหลบหลีก โดยต้องการทดสอบสักคราว่า ฝ่ามือที่กุดฝ่าอากาศของฝ่ายตรงข้าม จะมีความร้ายกาจอย่างไรกันแน่ ?

เมื่อกว่เข้าคุ้นรั้งฝ่ามือขวากลับ ปายังขบกรามดังกรอดทันที !

สาเหตุที่มันขบกรามนี้ มิใช่พลาดท่าเสียทีไปกับพลังภายในอันกล้าแข็งของกว่เข้าคุ้นอย่างไร แต่เป็นเมื่อกว่เข้าคุ้นรั้งฝ่ามือกลับ ปายังมิได้รู้สึกมีกำลังกุดตันแม้แต่น้อยนิด !

มิน่าเล่า สองฝ่ามือเมื่อครู่จึงไม่มีพลังกระแทกกระทั้นผู้หนายกระจ่าย กิ่งไม้ใบหญ้ากระเด็นเซ็นช่าน ที่แท้เป็นแต่กระบวนท่าหลอกล่อโดยมิได้ใช้กำลังเลยแม้สักน้อย !

ความขุ่นแค้นในอกของปายัง นับว่ายังรุนแรงยิ่งกว่าถูกพลังอันหนักหน่วงฟาดไล่หลายเท่านั้น มันขบกรามดังกรอดแล้วร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“กว่เข้าคุ้น ท่านมารยาเยี่ยงนี้ด้วยจิตเจตนาใด ?”

กว่เข้าคุ้นหัวร่อฮา ฮา กล่าวด้วยสีหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใส

“บอกกับสหายแซ่ปาโดยไม่อำพราง กัวเซาคุ่นรับการอบรมสั่งสอนจาก
ซือแป๋ ออกท่องเทียวสร้างวีรกรรมในบู๊ลิ้มมา ยังมีเคยเอาเปรียบผู้ใดเลย
แม้สักน้อยนิด คำนี้เนื่องเพราะสหายแซ่ปามีชื่อเสียงลือมาก่อนและยังมี
ระเบียบต่อให้ผู้อื่นสามกระบวนท่า จึงมีอาจไม่ทำท่าหลอกล่อไปสามชาติ
เป็นการรับน้ำใจไมตรีหากเปลี่ยนเป็นคู่มืออื่น ๆ กระทั่งสามฝ่ามือข้าพเจ้าก็ยัง
ไม่ยอมยกขึ้นให้เปลืองเรื่องราวเสียด้วย”

ปายังฟังจนอกแทบระเบิดด้วยเพลิงโทสะ แต่ก็พาลหาเหตุผลมา
คัดค้านฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ จำต้องกัดฟันกล้ำกลืนไว้ในใจ มียอมให้ปรากฏบน
สีหน้าร้องอ้อแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

“อย่างไรก็เป็นวีรบุรุษกำเนิดในวัยฉกรรจ์ สหายแซ่ก้วนว่ามีจิตใจ
อันห้าวหาญทะนง จนผู้คนต้องเคารพเลื่อมใสยิ่ง แต่บัดนี้ สามกระบวนท่า
ผ่านพ้นแล้ว เราสองพอจะลงมือกันโดยจริงจังได้กระมัง ?”

กัวเซาคุ่นที่มีแผนมันอยู่ในใจก่อนแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“กัวเซาคุ่นน้อมรับคำสั่งด้วยความเคารพ เชิญสหายแซ่ปารับด้วยความ
ระวัง”

เสียงดังร่างปราดเข้าถึง เงามือติดต่อกันดุจขุนเขาถล่มทลาย
พอแรกเริ่มก็ได้ใช้เจี๋ยแอ่โก้วกิมก้วยเกี้ยงโซ้ว ที่ตัวเท้าจู่ฮ้วงตั้งก้วยปิ่น
ถ่ายทอดให้ไปด้วยพลังภายในถึงสิบสองส่วน !

ปายังเห็นเพลงฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามมีความพลิกแพลงจนลึกล้ำไม่อาจหยั่ง
คำนวณ เลิศเลอทั้งท่วงท่าและอาณาภาพ บอกจู่โจมเป็นจู่โจมทันที รวด
เร็วจนผู้คนไม่มีปัญญาต่อต้านปิดบังทัน จึงทราบวกัวเซาคุ่นมิใช่ต่อแยะได้
ง่ายดายจริงดังคาดหมาย

มันมาตรแมนแตกตื่นต่อกระบวนท่าฝ่ามือเลิศพิสดารของฝ่ายตรงข้าม
แต่ยังคงถือดีที่มีพลังการฝึกปรือเข้มแข็งกว่า จึงเกร็งพลังขึ้นสิบส่วนพาด
ออกปะทะโดยไม่รุ่มร้อนลนลาน

หากเปลี่ยนเป็นกาลก่อน ๆ กัวเซาคุ่นแม้จะมีส่วนลัดประเสริฐเลิศสุด
แต่เนื่องเพราะพลังการฝึกปรือที่ห่างไกลเกินไป ต้องไม่อาจต้านทานกำลังของ
ปายังได้

แต่บัดนี้ เมื่อได้พลังการฝึกปรือของลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจียมา จึงเพิ่มพูนด้านกำลังภายในให้มากหลาย ผิดแปลกกว่าครั้งก่อนแล้ว

ปายังหากหุ้มเทจนสุดกำลัง ยังพอจะกำกึ่งคู่มือ แต่ตอนนี้คนหนึ่งใช้ถึงสิบสองส่วน มีเจตนาจู่โจมให้ดูดันสุดแรง อีกคนหนึ่งใช้เพียงสิบส่วนออกต่อต้าน กอปรกับกระบวนท่าเจี้ยแอ่ไ้วกิมก๊วยเกี่ยวโซ้วอันเลิศล้ำพิสดาร ไหนเลยปายังจะไม่พลาดท่าเสียทีอย่างใหญ่หลวง ?

สองฝ่ามือพอประกบ เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว พลังลมกระจายออกทั่วทุกทิศทาง ต้นไม้ใบหญ้าบนยอดเขาไท่เป๊ะหงหักกระเด็นเซ็นช่านจนกลายเป็นม่านเลื่อนรางพร่างตา

ร่างกัวเซ้าคุ่นแน่วหนึ่งดั่งบรรพตใหญ่ ยืนหยัดเป็นสง่าไม่หวั่นไหว แต่ปายังกลับครางเบา ๆ เซถลาออกไปถึงเจ็ดแปดก้าวจึงตั้งหลักได้อีกครั้ง

ปักไ้ซึ่งเทไก้ฮวงชวทที่มีนิสัยตลกคะนอง ชมชอบเหน็บแนมเย้ยหยันผู้คน พรบมือห้าวร่อเสียงก้องแล้วร้องไป

“ตัวประหลาดเฒ่าที่ไ้ร้ายอายุ ตอนนี้รู้จักความร้ายกาจแล้วกระมัง ? กระบวนท่านี้ของเล่าตี้เรามีนามเจี้ยแอ่ไ้วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้ว ท่านแม่เป็นฝีมือชากชนเขียว แต่ก็อยู่ในหมวดหมู่ของภูตผีปิศาจ ย่อมควรรู้สึกเศร้าบ้างกระมัง ?”

พอคำเจี้ยแอ่ไ้วกิมก๊วยเกี้ยงโซ้ว (ผิบนล่างโบราณปัจจุบันเห็นแล้วเศร้า) กระทบโสด ปายังต้องสะท้านขึ้นด้วยความตระหนก ตาอำมหิตลุกวาว เข้ม้มองกัวเซ้าคุ่นพลาถาม

“กัวเซ้าคุ่น ที่แท้ท่านเป็นศิษย์ของงั้นอ้วยก๊วยเกี้ยงโซ้วตัวเท่าจู้ฮ้วงตั้งก้วยป็น ?”

ปายังนับว่ากลอกกลิ้งเป็นยิ่งนัก มันเนื่องจากอับอายจนกลายเป็นขุนแค้นสันดานอำมหิตลุกฮือโหม ถึงกับคิดอาศัยช่วงเวลาว่ากล่าว ลอบเกร็งพลังฝีมือชากสิบแปดโอบของมันไว้เต็มที่

กัวเซ้าคุ่นได้ยืนคำถามจึงตอบไป

“ท่านเดาผิดพลาดแล้ว ตัวทำจูอ้วงตั้งก้วยป็นเป็นตัวกอของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก”

ปาฮังแสะยะยืมกล่าว

“ตั้งก้วยป็นเป็นตัวกอของท่านก็จะเป็นไร ? ต่อให้ตัวประหลาดเฒ่า มาเอง เรายังต้องให้มันถูกรรรมสนองอยู่บนยอดเขาไต่เป๊ะฮงนี้แน่นอน !”

ไม่ทันขาดคำ ร่างถลันปราดเข้าไปหาแก้วเซ้าคุ่นด้วยที่ท่าคล้ายปีศาจ กระโดด

กระบวนท่าผีตายซากสืบทอดโอบของปาฮัง นับว่าพิกลพิสดารเป็นอย่างยิ่ง มันทั้งไม่ใช้มือ ทั้งไม่ใช้นิ้ว เพียงกางแขนทั้งสองข้างโอบเข้าใส่แก้วเซ้าคุ่นอย่างดุคั่นเท่านั้น

แก้วเซ้าคุ่นนับว่าเพิ่งเห็นวิธีต่อสู้เยี่ยงนี้เป็นคราแรกจริง ๆ ในยามฉุกเฉิน มิทราบควรจะใช้วิธีใดออกมาต่อต้านจึงมันคงเลยจริง ๆ

นิ้วทั้งสิบของปาฮังไม่ทันสัมผัสตัว ก็มีพลังอันยะเยียบขุมหนึ่งแผ่ออกจากลำแขนทั้งสอง จนครอบคลุมคู่ต่อสู้ไว้ได้อย่างเข้มแข็ง

แก้วเซ้าคุ่นที่ยังไม่อาจตกลงใจ พลันรู้สึกเย็นวูบขึ้นทั่วร่าง คล้ายดังตกเข้าไปในหล่มน้ำแข็งหมื่นปี จนลมหายใจก็ยังยากจะระบาย

พร้อมกันนั้น แขนที่คล้ายปีศาจปาฮังได้รวบเข้ามาถึงตัวแล้ว

แก้วเซ้าคุ่นลอบตระหนกในความร้ายกาจนี้ แต่ไหวพริบเกิดขึ้นฉับพลันทันที ขยับกายสะบัดเท้า ถึงกับละลือออกพ้นวงแขนผีตายซากสืบทอดโอบของปาฮังได้อย่างแคล่วคล่อง

ก็เง็กฮวยความจริงเห็นเป็นเรื่องเลวร้าย กำลังตระหนกจนหัวใจแทบกระดอนออกจากปาก เมื่อเห็นแก้วเซ้าคุ่นหนีรอดจากอันตรายที่คับขันมาได้ จึงทอดถอนใจยาวฝืนยิ้มกล่าวต่อไก้ฮวงซวก

“เยี่ยงนี้ก็ถูกแล้ว ข้าพเจ้ายังเข้าใจ คุ่นกอเกิดประมาทจนลนลาน ลืมท่าเท้านี้ไปเสียแล้ว”

ที่แท้แก้วเซ้าคุ่นในยามคับขันได้ใช้ท่าเท้าโจ้วฮังนาอี้ไป๋วของเด็กเกี่ยมชิง-แซ่ไซมึงเอี้ยงออกไป แต่ฝีมือเกี่ยมชิงจับไปยลู่ของปาฮังนับว่าร้ายกาจสุดเปรียบ

ประมาณ เมื่อใช้ออกมามีสภาพคล้ายเงาปีศาจติดตามร่าง พัวพันกันไม่มีวันสุดสิ้นเลิกรา ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามได้หอบหายใจพักเหนื่อยเลย

ก้าวเข้าคั่นแม้จะอาศัยท่าเท้าไว้ยังน่าอึดใจอันพิสดาร หนีออกจากโอบแรกของเกียงสีจับไปยลู่อันหวาดเสียวมาได้ แต่โอบที่สอง โอบที่สามก็ตามติดดุจดังเป็นสายฟ้าคะนองฝน

พริบตานั่น ก้าวเข้าคั่นตกอยู่ในสภาวะอันร่อแร่อีกครา หลบไปด้านหลังหรือไต่ปายังตามโอบไปด้านหลังหนีไปด้านหลังได้ ตามติดไม่ยอมห่าง ยังคงเป็นร่างแข็งคล้ายท่อนไม้ ครอบคลุมอยู่ในซ้ายขวาหน้าหลังไม่เลิกรา

ไ้ฮวงซวกร้องมองจนต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ก้าวเล่าตีพบกับวิธีการอันพิสดารเป็นคราแรก จึงถูกก่อกวนจนเลอะเลือนเหลวไหล หากเป็นเยี่ยงนี้สืบไปต้องพ่ายแพ้แน่นอน ก้าวเล่าตีควรจะไม่คำนึงถึงทุกเรื่องราว โถมจู่โจมไม่คิดชีวิต มีแต่ใช้การจู่โจมเท่านั้น จึงเป็นวิธีต่อต้านสิบแปดโอบของผีตายซากได้ดียิ่ง”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะกล่าว

“อย่างไรก็เป็นคนวงนอกแจ่มใสกว่า ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับความคิดของไ้ฮวงซวกรอ”

ไ้ฮวงซวกรกล่าวเบา ๆ

“กึ่งจู้ ท่านรีบใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณเตือนสติก้าวเล่าตีให้ตื่นตัวเสียบ้าง”

ก็เง็กฮวยสั่นศีรษะกล่าว

“นี่กลับไม่ต้อง เนื่องจากหากเป็นเช่นนั้นต้องทำให้คั่นกอกอเสียสมาธิไปชั่ววูบจนอาจพลาดพลั้งไปก็เป็นได้ หากแม่นยำไม่เสียสมาธิ ยังพอจะต่อต้านอย่างเต็มพินได้อีกรุ่นหนึ่ง”

ไ้ฮวงซวกรู้สึกเลื่อมใสจับใจ ต้องผงกศีรษะกล่าว

“กึ่งจู้มีความรอบคอบสุขุม บ่งบอกได้เหตุผลถูกต้องยิ่ง”

“อีกประการ ก่อนคั่นกอกอลงมือเคยสั่งกับข้าพเจ้าไว้ ท่านแพ้ได้ ท่านตายได้ แต่พวกเราลอบช่วยเหลือไม่ได้เด็ดขาด เพราะเป็นปมด้อยให้ฝ่าย

ตรงข้ามเย้ยหยันเหน็บแนม จนละอายยิ่งกว่าตายเสียอีก”

“ก๊วเล่าตี่มีนิสัยจิตใจวีรบุรุษเยี่ยงนี้เอง หากแม่นถูกฝ่ายตรงข้ามจับจุดอ่อนใดได้ เย้ยหยันเหน็บแนมจนไม่อาจหักห้ามความละอาย อาจจะชักกระบีเชือดคอตายก็เป็นได้”

กล่าวถึงตอนนี้ ก็เง็กฮวยชี้ไปในวงต่อสู้ หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

“ไ้ตัวก๊อ ข้าพเจ้าว่าแล้วเป็นไร คุณก๊อแม่อังยังไม่หลุดรอดจากห้วงอันตราย แต่สถานการณ์เริ่มดีขึ้นกว่าเดิมบ้างแล้ว”

ที่แท้ก๊วเช่าคันทอนแรกอับจนปัญญาที่จะต่อต้านกับการจู่โจมอย่างประหลาดพิสดารไม่เคยพบของปาฮังจริง ๆ แต่หลังจากหลบหลีกอย่างร่อแร่หลายครั้งคราแล้ว ก็ได้มีความหนักแน่นเยือกเย็นขึ้นกว่าเดิมบ้าง

ไ้ฮวงซวกเห็นก๊วเช่าคันทอนในยามกระโดดหลบหลีก มีท่วงท่าที่แคล่วคล่องว่องไวกว่าเดิมไม่น้อย จึงกล่าวต่อกีเง็กฮวย

“ก๊ิงจู ข้าพเจ้าคล้ายดังจำได้ นี่เป็นโอบที่สิบสองของผีตายซากแล้ว”

“ไ้ตัวก๊อจำไม่ผิด”

“ข้าพเจ้ากลับต้องการดูปาฮังจะแสดงความชั่วร้ายจนถึงเวลาใด รอไม้ตายกันหีบในสิบแปดโอบของผีตายซากใช้หมดสิ้น มันต้องไม่อาจรอดจากการพ่ายแพ้ได้แน่นอน”

วาจาของไ้ฮวงซวกแม่อังไม่ผิด แต่เป็นการดูแคลนปาฮังเกินไปบ้าง !

เนื่องเพราะไม้ตายของปาฮังยังมีได้ใช้ออกมาจวบจนมันโอบถึงครั้งที่สิบห้า ยังคงไม่ได้ผลดังหมาย จึงทราบวาโอกาสเหลืออยู่ไม่มากแล้ว จำต้องทุ่มเทไม้ตายที่ลอบฝึกอย่างเร้นลับออกมา

ตอนนั้น มันยังคงกระโดดโลดแล่นดุจดั่งเป็นเงาภูตผีปีศาจ สองแขนกางเข้าโอบรัดก๊วเช่าคันทอนอย่างดุต้นดั้งเดิม

แต่ร่างของมันมีทันโถมเข้าถึง บนตัวปาฮังกลับมีเงาสีเขียวร่างหนึ่งพุ่งเข้าคลุมใส่ก๊วเช่าคันทอนอย่างดุร้าย

นี่เป็นลวดลายใดกัน ? หรือปาฮังมีคุณไสยจนสามารถแยกสังขารออกมาเป็นสองคนได้ ?

มิใช่ ! เกรงสี่เขียวสายนี้ เป็นเพียงเลื้อยคลุมขนปุกปุยที่ป้างคลุมอยู่เท่านั้น เลื้อยคลุมขนเขียวของมันมิใช่เป็นของวิเศษที่ทนต่อดาบกระบี่ พลังฝ่ามืออย่างไร แต่เป็นอาวุธเร้นลับที่ป้างปรกตมิใคร่ยอมให้ เนื่องเพราะในขนยาวปุกปุยสี่เขียว มียาพิษที่ไร้กลิ่นสีรสอันพิเศษพิสดารอยู่

หากมันเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งที่ยากจะต่อต้าน ป้างเพียงแต่เกร็งกำลังตอนต่อสู้ สะบัดเลื้อยคลุมขนยาวออกไป ยาพิษที่ไร้กลิ่นสีรสจะกระจายเข้าพิชิตศัตรูจนได้ชัยชนะอย่างไม่มีพริศใด ๆ

บัดนี้ ไม้ตายในวิชาพิชิตายชากลิบแปดโอบ ได้ถูกใช้ไปถึงโอบที่สิบห้าแล้ว ยังไม่อาจโอบรัดกัวเข้าคู้ได้ ป้างจึงอับอายจนกลายเป็นชุ่นเคื่องหุ้มเหไม้ตายสุดท้ายออกมา

ร่างมันไม่ทันพุ่งถึงตัว เลื้อยยาวสี่เขียวได้ไปถึงก่อนแล้ว

เลื้อยยาวไม่ทันถึงร่างศัตรู ยาพิษที่ซุกอยู่ในขนยาวปุกปุยกระจายแผ่ในรัศมีรอบข้างก่อน

กัวเข้าคู้เพียงเห็นฝีมือเลื้อยบินโถมคลุมผู้คนเป็นครั้งแรกในชีวิตจริง ๆ จึงเลิกคิ้วหยามขึ้น

“สหายแซ่ปา ลวดลายของท่านมากมายเสียจริง กระทั่งเลื้อยคลุมก็...”

มีทันขาดคำ รู้สึกหน้ามืดขึ้นวูบใหญ่

กัวเข้าคู้พลันชะงักปากคำไว้ มีทันส่งเสียงร้อง เบื้องหน้ามีเงาสีเขียววูบมา ร่างได้ถูกเลื้อยยาวขนปุกปุยคลุมทั้งศีรษะทันที

เลื้อยยาวพอลุกลง ป้างก็โถมตามดุจเป็นเงาปีศาจ สองแขนรวบ กัวเข้าคู้ไว้อย่างแน่นหนามั่นคงในบัดดล

ท่วงท่าประดานี้ เกิดขึ้นในช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น มิว่าปักไซ้ซึ่งเทาก็ดี ก็เง็กฮวยก็ดี ต่างคาดไม่ถึงว่าจะเกิดผลสุดท้ายในลักษณะนี้เด็ดขาด !

รองนทั้งสองพบเห็นเป็นเหตุการณ์เลวร้าย กัวเข้าคู้ก็ถูกป้างโอบไว้ในสองแขนจนแนบแน่น ไม่มีทางช่วยเหลือทันท่วงทีแล้ว

ป้างรัดเอวกัวเข้าคู้ไว้นั้นแน่นแล้ว หันกล่าวกับเกียงม้วยฮังอย่างยิ้มแย้ม

“ฮังยี้ เจ้าจงดูเรารัดกั้วเซ้าคุ่นให้ตายทั้งเป็น ล้างแค้นแทนอีซือเฮียของเจ้า”

จบคำเกร็งกำลังใส่แขนรัดไปจนสุดแรง หมายถึงจะรัดเอวกั้วเซ้าคุ่นให้ขาดเป็นสองท่อนคามือ

ตอนนั้น ไก่ฮวงชวุกกับก๊ี้เง็กฮวยต่างกระวนกระวายจนกระต๊ิบเท้าเร่า ๆ แต่พฤติกรรมกลับผิดแปลกกัน

ไก่ฮวงชวุกแม้กระวนกระวายจนแทบขาดใจ ยังไม่ว่าวุ่นลนลานพยายามข่มกลั้นให้หนักแน่นเยือกเย็น คิดจะอาศัยความสงบนี้ให้มีไหวพริบปฏิภาณ คิดหาวิธีช่วยเหลือกั้วเซ้าคุ่นให้หลุดรอดจากมหันตภัย

ส่วนก๊ี้เง็กฮวยนั้นผิดแปลกโดยสิ้นเชิง นางอย่างไรก็เป็นภรรยาที่รักกั้วเซ้าคุ่นจับจิตใจ กังวลจนเกินไปจึงว่าวุ่นปั่นป่วน ร้องสุดเสียงแล้วโถมเข้าหากั้วเซ้าคุ่นทันที

นางแม้รู้ว่าไม่มีหวัง ดังนั้นการโถมเข้าไปในครานี้ มิใช่มีเจตนาช่วยชีวิตกั้วเซ้าคุ่น เพียงแต่คิดต้องการตายพร้อมกับคุ่นกอกอกของนางเท่านั้น...

แต่เกี่ยงม้วยฮังที่ยืนคุมเชิงการต่อสู้ให้ป่ายังทางด้านข้าง เข้าใจผิดคิดว่าก๊ี้เง็กฮวยจะเสี่ยงชีวิตกับซือแป๋นาง จึงตวาดก้องแล้วสะบัดมือ ประกายสีครามสามสายพุ่งเข้าใส่อกเอวที่สำคัญของก๊ี้เง็กฮวยที่เจ็บซ้ำจนแทบหัวใจสลาย

ประกายสีครามสามสาย คือ “ตะปูนางปีศาจ” อันมีอำนาจภพกราดเกรี้ยวเข้มแข็ง ทะลวงได้แม้แต่เหล็กศิลา และยังอาบยาพิษอย่างร้ายแรง พอสะกิดโลหิตไหลเป็นต้องขาดใจทันที

แต่ก๊ี้เง็กฮวยที่สูญเสียสติสัมปชัญญะ ไม่คำนึงถึงความเป็นตายร้ายดีอย่างไร ยังคงเฉยเมยไม่แยแสหม่อมหลบหลีกอีกด้วย

ประกายสีครามทั้งสาม ชัดใส่ทรวงอกก๊ี้เง็กฮวยอย่างแม่นยำ สร้างความเจ็บปวดแก่นางอย่างยิ่ง และก็สกัดการโถมไปของนางให้ชะลอลงวูบหนึ่งอีกด้วย

แต่เพียงเจ็บปวดเท่านั้น ตะปูสี่เขี้ยวทั้งสามตัวถึงกับร่วงหล่นลงบนพื้นศิลา โดยไม่ทำให้ก๊ี้เง็กฮวยบาดเจ็บมีโลหิตอย่างไร !

สภาพเยี่ยงนี้ทำให้เพราะก็เง็กฮวยมีกำลังภายในยอดเยี่ยมเกินไป จน
ถึงระดับแข็งแกร่งไม่มีอาวุธลับขัดทำลายได้ แต่เป็นเพราะนางสวมเสื้อ
เกราะหวายเทพเจ้าไว้ที่ชั้นในอีกตัวหนึ่งต่างหาก

ก็เง็กฮวยที่เจ็บช้ำเสียใจ น้ำตาพร่างพรุดุจทำนบทลาย

นางรู้สึก หากมิใช่กัวเซ้าคุ่นรักถนอมนางเกินไป ยินกรานให้นางสวม
เสื้อเกราะหวายเทพเจ้าไว้ อย่างนั้นอาจบางทีอาศัยเสื้อเกราะเทพเจ้าที่ประเสริฐ
เลิศสุด สามารถช่วยให้คุ่นกอกอของนางหนีรอดจากกรงเล็บปีศาจของปาฮังได้
สักครั้งก็เป็นได้

ความเป็นจริง ความคิดของก็เง็กฮวยผิดพลาดโดยสิ้นเชิง

การต่อสู้ในคำเค็นนี้ นางอาศัยเสื้อเกราะเทพเจ้าดอก จึงสามารถถนอม
ชีวิตไว้จากตะปูนางปีศาจเกียงม้วยฮัง มิถึงกับต้องตายไป

ส่วนกัวเซ้าคุ่นนั้นกลับดีที่มีได้สวมใส่เสื้อเกราะหวายเทพเจ้าไว้ จึง
สามารถรอดชีวิตจากลำแขนผีตายซากสิบแปดโอบของปาฮังอย่างโชคช่วย

ก็เง็กฮวยเข้าใจว่านางถูกเกียงม้วยฮังชดก๊วยหนึ่งเต็งออกมาขัดขวางเพียงชั่ว
วูบนี้ กัวเซ้าคุ่นจะต้องประสพภัยจนไม่อาจช่วยเหลือได้อีกแล้ว

แต่ยามนางเบือนสายตาที่พรำมัวไป ต้องตะลึงลานด้วยความตระหนก
ทันที

ที่แท้กัวเซ้าคุ่นตอนนั้นนอนแน่นิ่งกับพื้น แต่ยังคงถูกเสื้อคลุมขนปุกปุย
คลุมอยู่ครึ่งท่อนร่าง จนดูไม่ออกว่าเป็นหรือตาย

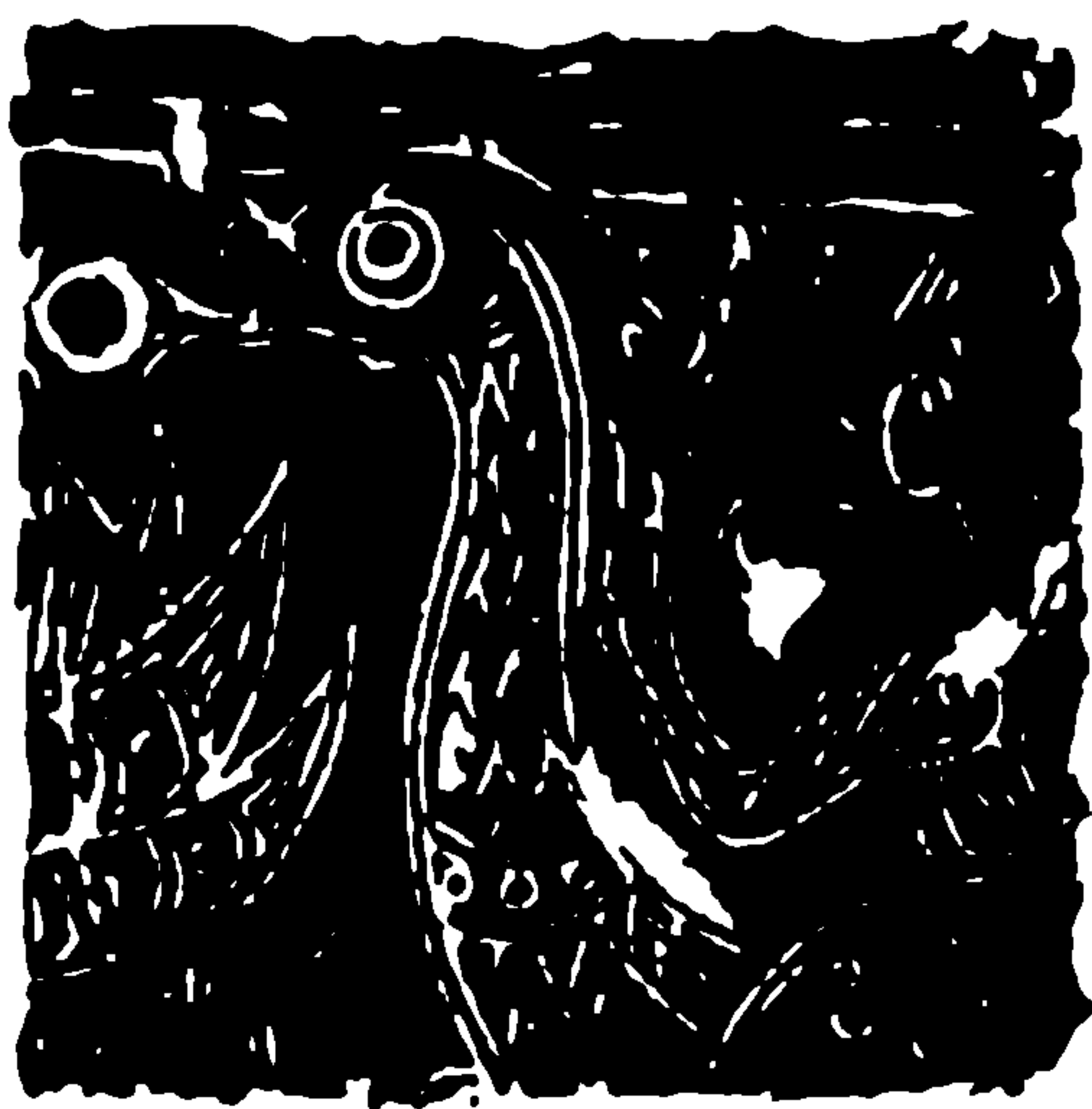
และบนเสื้อคลุมขนยาวสีเขียว มีหยาดโลหิตติดอยู่ไม่น้อยอีกด้วย

เรื่องประดานี้ต่างไม่พิสดาร ที่สร้างความแตกตื่นสงสัยแก่ก็เง็กฮวย
ที่สุดคือ กลับเป็นตัวเล็กม้อเกียงไกว่ปาฮัง ถึงกับมีโลหิตนองไปทั้งสองมือ
ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง กายส่ายโงนเงนคล้ายไม่อาจยืนหยัดมั่นอีกแล้ว

บทที่ 28

เคราะห์ที่ไม่คาดหมาย

ตามสภาพนี้มาคำนวณ กัวเซาคุ่นได้ถูกประหารอย่าง
ชั่วร้ายไปแล้ว แต่ปายังโดนโลหิตเนืองนองทั้งสองมือ ? หลัง
จากประสบความสำเร็จในแผนชั่วร้าย โฉนจึงมีสารรูปเป็น
ปิศาจดังนี้ ?

ก็เง็กฮวยกระวนกระวายจนตะลึงลานไป ส่วนไ่ฮวง-
ชวกนั้นประหลาดใจจนตะลึงลาน ทั้งสองจึงต่างยืนปากอ้า
ตาค้างโดยมิทราบทำอะไร ?

เกียงม้วยยังนั้น เนื่องจากเห็นซือแป๋นางมีสีหน้าผิดท่า
รีบหลนลานปราดเข้าหาอย่างว่องไว

นางโถมพลางละล่ำละลักร้อง

“ซือแป๋ ท่าน...ท่าน...ท่านเป็นไรแล้ว ?”

แต่เกียงม้วยยังยังโถมไม่ทันถึง ร่างปายังก็ได้ล้มโครมลง
กับพื้นแล้ว

ไ่ฮวงชวกกับเง็กฮวยเมื่อเห็นปายังหงายลงไปเยี่ยงนั้น

ยังมีความหวังในชีวิตก้าวเข้าคืบขึ้นกว่าเดิม กลัวอย่างยิ่งว่าเกียงม้วยฮังจะลงมือ
ซ้ำเติมด้วยความอำมหิต จึงพากันตวาดแล้วโถมปราดเข้าไปดุจสายฟ้า

ระยะที่เกียงม้วยฮังยืนอยู่ ใกล้กว่ากันมากหลายและยังกระโดดก่อน
ยอมถึงก่อนเป็นธรรมดา เมื่อนางจับตามอง กลับเห็นเล็كمือเกียงไกวปาฮังได้
ขาดใจตายไปแล้ว และร่างกำลังเน่าเปื่อยเป็นน้ำเลือดน้ำหนองอย่างรวดเร็วอีก
ด้วย !

เมื่อปาฮังตายไป ไก่ฮวงชวากับกิเง็กฮวยยังโถมตามเข้ามาอย่างดุร้าย
เกียงม้วยฮังสำนึกตัวดีว่าไม่มีทางต้านทาน และแน่ใจว่าไม่อาจรอดชีวิตได้ จึง
กัดฟันตัดสินใจพุ่งนิ้วเข้าใส่ทรวงอกนาง จนล้มเป็นซากศพอยู่กับพื้นอีกผู้หนึ่ง

ไก่ฮวงชวากับกิเง็กฮวยไม่มีเวลาไปคำนวณสาเหตุการตายของปาฮัง
ทั้งสองต่างลนลานถลันมาที่ข้างกายก้าวเข้าคืบ กระชากเสื้อคลุมชน撲扑ที่ปิด
ศีรษะกระเด็นไป

เมื่อเสื้อคลุมถูกกระชากทิ้ง จึงเห็นก้าวเข้าคืบมิได้บาดเจ็บแม้แต่น้อย
เพียงสลบไสลไปเท่านั้น

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ไก่ฮวงชวากับกิเง็กฮวยพลันรู้ตัว มีคนอื่นผู้
หนึ่งพุ่งขึ้นมาบนยอดเขาไท่แป๊ะฮงด้วยความเร็วที่น่าสะท้านใจ !

กิเง็กฮวยร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้นทันที

“ไก่ตัวกอ พวกเราไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ ผู้มาต้องเป็นชิบฮ้วยฮิวเล้ง-
ม้อแป๊ะฮงคู้หูของปาฮังแน่นอน ข้าพเจ้าจะหาทางช่วยคุณกอกอกก่อน ท่าน...
ท่าน...”

ไก่ฮวงชวากแค้นหัวร่อสอคำไป

“กิกงจิวางใจ ท่านช่วยก้าวเล่าตี้โดยมิต้องกังวล เราจะไม่ยอมอนุญาต
ให้ผู้ใดขึ้นมาบนยอดเขาไท่แป๊ะฮงอีกเป็นอันขาด !”

กล่าวพลางล้วงกระบอກไฟพิชี่ที่ได้จากปวยชีฮือป้าออกมาจากอกเสื้อ
เกร็งกำลังตั้งรับเต็มที่ ในกระบอກไฟพิชี่นี้ยังมีกระสุนเหลืออีกสองนัดอยู่

ไก่ฮวงชวกใช้ห้านัดแรกยิงฆ่าปวยชีฮือป้าจนกลายเป็นเถาถ่าน บัดนี้
เตรียมใช้สองนัดสุดท้ายต่อต้านกับศัตรูผู้จะขึ้นมา

ขณะไ้ฮวงชวกล้วงกระบอไฟพิชออกมา บนยอดเขาไ้แป๊ะฮง
พลันมีศิระมะหีมาที่ผมยุงเป็นกระเซิงโผล่ขึ้นจากเบื้องล่างโดยกะทันหัน

ก็เง็กฮวยคำนวณได้แต่แรกแล้วว่า ผู้มาต้องเป็นชิบฮ้วยอิ่วเล้งม้อแป๊ะ-
ฮู้ เมื่อเห็นศิระมะหีมาน่าสะพรึงกลัว กอปรกับกัวเซาคุ่นยังมีทราบเป็น
ตายร้ายดี นางกังวลถึงความปลอดภัยของสามี จึงก่อนที่ผู้มามีทันปรากฏทั้ง
ตัว นางก็รีบร้องไป

“ไ้ตัวกอฮิง !”

ไ้ฮวงชวกกดมืออยู่ที่ปุ่มยึงก่อนแล้ว เมื่อได้ยินก็เง็กฮวยร้องเยี่ยงนั้น
รีบเกร็งกำลังกดลงไปทันที ปรกกายสีขาวสองจุดพุ่งปราดจากปากกระบอจุด
สายฟ้า !

ศิระมะหีมาผมเป็นกระเซิงเมื่อเห็นมีลูกไฟยิงใส่ไปอย่างรวดเร็ว
เนื่องเพราะอยู่ในระหว่างกระโดดขึ้นมา ยังมีทันจะพุ่งตัวลง จึงไม่อาจหลบ
หลีกทันทั่วทั้ง จำต้องอ้าปากพ่นลมปราณอันกล้าแข็ง หมายต้านทานลูกไฟทั้ง
สองจุดนั้นไว้

ลูกไฟสองจุดพอถูกลมอันกล้าแข็งพุ่งปะทะ ระเบิดดังโครมทันที
กลายเป็นเปลวไฟสีขาวราวเงินยวงครอบคลุมเข้าใส่ศิระมะหีมานั้น

สภาพเยี่ยงนี้นับว่าเป็นการแปรเปลี่ยนที่อุบัติโดยกะทันหัน และเกิดขึ้น
ซ้ำซ้อนไม่คาดหมาย !

ศิระมะหีมาย่อมไม่อาจจะวังได้รัดกุมอีกแล้ว เปลวไฟที่เบื้องหน้า
แม้ถูกเป่ากระจายออกเป็นช่อง แต่เนื่องจากรัศมีของเปลวไฟกว้างเกินไป
ในที่สุด ผมยุงเหยิงเป็นกระเซิงจึงลุกไหม้ขึ้นทั้งศิระไป

ดังนั้นเอง ศิระมะหีมาจึงได้พาเปลวไฟอันโชติช่วง ร่วงลงจากยอดเขา
ไ้แป๊ะฮงไปอีกครา

ก็เง็กฮวยเห็นฝ่ายตรงข้ามแม้มายังดุตัน ศิระมะหีมาใหญ่หน้าสะพรึง
กลัว แต่มารวดเร็วก็นิ่งไปรวดเร็วยิ่ง พอประจันกันวูบเดียวก็ถูกไ้ฮวงชวกจูโจม
ล่าถอย นางมีความลึงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก หัวร่อพลางร้องขึ้น

“ไ้ตัวกอ ฝีมือท่านยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง”

กล่าวถึงตอนนี้ พลันเห็นไก่ชวงชวกมีเพียงไม่มีสีหน้าปิติยินดีเท่านั้น
กลับขมวดคิ้วแนบแน่น คล้ายดั่งมีเรื่องวิตกกังวลอย่างใหญ่หลวงก็ปาน
ก็เง็กฮวยเห็นเยี่ยงนั้น ต้องกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัย
“ไก่ตัวกอ ท่าน...เป็นไรไป ?”

ไก่ชวงชวกยกไหล่เล็กน้อย ผินยิ้มโดยมิตอบมา ก็เง็กฮวยจึงหัวร่อ
พลาংกล่าว

“ไก่ตัวกอ อย่าได้ทำสีหน้าพิกลเยี่ยงนี้อีก ท่านเข้ามาตรวจดูคันทูกอก
ของข้าพเจ้า ไฉนสลบไสลไม่ฟื้นคืนมา เป็นบาดเจ็บสาหัส ? หรือว่าถูก
พิษร้ายไปแล้ว ?”

ไก่ชวงชวกมีประสบการณ์ในวงพวกนักเลงโชคโชคนกว่าก็เง็กฮวย
มากมายนัก ในการตรวจโดยละเอียดชั่วขณะก็ขมวดคิ้วกล่าว

“กึ่งงู ในความเห็นของเรา กัวเล่าตีทั้งถูกพิษร้ายทั้งบาดเจ็บสาหัส
ท่านลองใช้อะหุกตัวจุกสิ่งที่ปลายจุมกมันทดลองดูก่อน”

ก็เง็กฮวยปฏิบัติตามคำสั่งทันที ส่วนไก่ชวงชวกนั้นครุ่นคิดสาเหตุที่ไฉน
เล็กมือเกียงไกว์ปายังอยู่ในระหว่างมีชัยขาด ๆ กลับตายไปโดยกะทันหันได้ ? !

อะหุกตัวจุกมีสรรพคุณทันตาเห็นจริง ๆ หลังจากคลึงอยู่ชั่วครู่ กัวเช่าคันทูก
ก็มีลมหายใจแรงกว่าเดิมบ้างแล้ว

ไก่ชวงชวกชี้เลื่อยาวขนเขียวปุกปุยของปายัง ถอนใจพลาংสายหน้า
กล่าวด้วยความสะทกสะทอน

“กึ่งงู ท่านดูเลื่อยาวขนเขียวตัวนี้ ที่แท้สาเหตุการตายของปายังอยู่
ที่นี้เอง จริงดังคำว่า ‘ร้อยคิดพันคิดมิสู้ฟ้าลิขิตจริง ๆ’ ”

ก็เง็กฮวยล้วงยาสรรพคุณสูงออกมาป้อนใส่ปากกัวเช่าคันทูกอีกเม็ดหนึ่ง
แล้วจึงจับตามอง แลเห็นเลื่อยาวขนเขียวปุกปุยที่มีคราบโลหิตเกรอะกรัง
ปรากฏรอยขาดเล็ก ๆ อยู่สองรอย

ขณะนางขบคิดไม่เข้าใจ ไก่ชวงชวกก็ได้กล่าวสืบต่อ

“กึ่งงูแลเห็นรอยขาดที่ตัวเลื่อยาวขนเขียวนี้หรือไม่ ? บัดนี้ท่านน่าจะ
เข้าใจสาเหตุที่ไฉนปายังในระหว่างมีชัยได้เปรียบ พลันมาตายจนกลายเป็น

เลือดหนองกองหนึ่งเท่านั้น”

ก็เง็กช่วยฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง ย่อมเข้าใจด้วยไวปัญญา อุทานแล้ว
กล่าวว่า

“เล็กม้อเกียงไกว่าปายังผู้นี้ ถูกเซียมั้งช่วยฮ้วยตอกริดเป็นแผลตาย
ไป ?”

“บัดนี้พอจะคำนวณออกได้ ผงพิษไร้สภาพบนเลื่อยาวของปายังถูก
มันเกร็งกำลังภายในใส่จนกระจายออกมา กัวเล่าตี้ที่มีทันระวัง ถูกพิษจนสิ้น
สติมันหลบหลีก จึงได้ถูกเลื่อยตัวนี้คลุมใส่ศีรษะไป”

“ไ้ตัวกอสันนิษฐานมีเหตุผลสมจริง”

“ปายังใช้เลื่อยคลุมขนยาวของมันเป็นเครื่องมือ จึงสามารถโอบกัวเล่าตี้
ได้ในท่าที่สับสน แต่ตอนมันเกร็งกำลังโอบรัด สองแขนกลับพอดีรัดเข้าใส่
ดาบเซียมั้งช่วยฮ้วยตอที่กัวเล่าตี้เคียนเอวอยู่ ถูกคมดาบกริดทะลุเลื่อยเข้าใส่
นิ้วหรือฝ่ามือ ในที่สุดจึงละลายกลายเป็นเลือดหนองไป”

ไ้ฮวงชวุกกล่าวถึงตอนนี้ ได้ยินกัวเซ้าคุ่นครางขึ้นเบา ๆ แสดงว่า
มีสติฟื้นคืนมาแล้ว

ก็เง็กช่วยสะทกสะทอนยิ่งนัก ร้องเรียกทั้งน้ำตา

“คุ่นกอกอ ท่านตอนนี้รู้สึกเป็นไรบ้าง ?”

กัวเซ้าคุ่นมีเสียงอ่อนล้าแทบจะขาดหวัง

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่พลันสมองหมุนตาลาย รู้ตัวว่าผิดทำเน่ ขณะจะเกร็ง
ลมปราณเข้าคุ้มครองชีพจรหัวใจ และกระจายออกทั่วร่าง ก็ถูกปายังโอบรัด
ไว้แนบแน่นจนสลบไสลไปทันที บัดนี้รู้สึกกระดูกทั้งร่างปวดแปลบสุดทนทาน
โดยเฉพาะตามข้อต่อต่าง ๆ คล้ายดังจะแตกจากกัน ปวดจนยากจะทนทาน
แล้ว”

ไ้ฮวงชวุกสวนคำอย่างยืมแย้ม

“กัวเล่าตี้ ผิดตายซากสับสนเปิดโอบของปายังร้ายกาจยิ่ง ในโอบแต่ละครา
แม้ว่าเป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหล ก็ต้องถูกมันโอบจนบี้แบนไป ท่าน
เนื่องเพราะตอนนี้มีความรุดหน้าสูงส่งกว่าเดิมมากหลาย และเกร็งลมปราณ

คุ้มครองกายทันหว่างที่ อีกประการ ปาซังใช้กำลังไม่ได้เต็มที่ ก็ประสพภัยไม่คาดหมายไปเสียก่อน ในความบังเอิญทั้งสองประการที่ประจวบเหมาะ จึงทำให้เล่าตีกลับมีชัยในการพ่ายแพ้ หนีจากความตายมาโดยหวุดหวิด บัดนี้เพียงรู้สึกปวดแปลบทั่วร่าง กระดูกคล้ายจะแตกออกจากกัน นับว่าเป็นโชคในเคราะห์มหันต์ได้แล้ว"

กัวเซาคุ่นลืมนตาเล็กน้อย กล่าวกับไ้ฮวงชวุกเบา ๆ

"ไ้ฮั่วก้อ ปาซังผู้นั้นประสพภัยไม่คาดหมายใด ? ตอนนีไปที่ใดแล้ว ?"

ไ้ฮวงชวุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ปาซังตายอย่างสยดสยอง กลายเป็นเลือดหนองหย่อมหนึ่งเท่านั้น กระทั่งเกียงมู่ยังศิษย์รักของมัน ก็ฆ่าตัวตายตามไปที่ข้างท่านนี่เอง"

จากนั้น บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดและที่สันนิษฐานให้แก่กัวเซาคุ่นโดยละเอียด

กัวเซาคุ่นฟังจนเหงื่อซึมโซมกาย พยายามฝืนใจยืนกายขึ้นมา สายหน้ากล่าวกับก๊วกฮวย

"ช่วยม่วย จากเรื่องนี้เป็นที่เห็นว่า โชคเคราะห์ของคนอยู่ที่ลิขิตของชะตา พวกเราเพียงแต่ปฏิบัติไปในคุณธรรมอันดีงาม มีมุกิตการุณย์ไม่โหดร้าย มิละอายต่อมโนธรรมประจำใจ ย่อมคลี่คลายจากเคราะห์ร้ายมาเป็นโชคดีได้เอง ยกตัวอย่างเรื่องเลื้อเกเราะหวายเทพเจ้ามาว่ากล่าว หากข้าพเจ้ามิใช่ก้านลต่อให้ช่วยม่วยสวมใส่ไว้ในตัวเอง ไ้มิใช่พอดีด้านคมดาบ เขี่ยะมั่งฮ่วยฮ่วยต่อไว้ กลับต้องสูญเสียโอกาสโชคช่วย ตายอยู่ในลำแขนอันกล้าแข็งของปาซังเสียเอง"

ไ้ฮวงชวุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรื่องนี้พิสดารจนไม่อาจเปรียบปานจริง ๆ กัวเล่าตีเนื่องเพราะถอดเลื้อเกเราะหวายเทพเจ้า จึงผ่านอันตรายไปครั้ง ส่วนก๊วกจูกลับเนื่องเพราะได้ใส่เลื้อหวายเทพเจ้า จึงผ่านมหันตภัยไปครั้งหนึ่งเช่นกัน เนื่องเพราะในขณะที่นางเห็นท่านถูกปาซังโอบไว้ เลยไม่คำนึงถึงภพภัยใด ๆ โถมใส่ด้วยความ

กระวนกระวาย จึงทำให้จุดสำคัญที่ทรวงอกถูกเกยงม้วยฮั้งขัดตะปุนางปีศาจใส่ไปสามตัว”

กัวเซาคุ่นฟังว่าภรรยามีความรักทนถึงปานนี้ ต้องเหลือบมองนางด้วยประกายตาปลาบปลื้มตื่นตันแทบหนึ่ง

ก็เง็กฮวยต้องการปลุกปลอบใจกัวเซาคุ่นให้ปีติยินดี จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้าบอกเรื่องน่ายินดีให้ท่านอีกประการหนึ่ง”

กัวเซาคุ่นยิ้มพลาংกล่าว

“ปาฮั้งที่เป็นหนึ่งในสองอำมหิตกับศิษย์รักของมันเป็นทั้งสองคน ต่างถูกประหารบนยอดเขาไท่เป๊ะฮงไปสิ้น นับว่ามีได้ผิดความหวังของผู้อาวโสไชมั้ง-เอี้ยงมากำจัดวายร้ายอันชั่วช้าของบู๊ลิ้มแคว้นกวนตงไปสามคน ข้าพเจ้านับว่ามี ความปีติยินดีมากแล้ว”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านน่าจะล้วยังมิทราบ ขิบฮ้วยอิวเล้งม้อเป๊ะฮู้อันเป็นอีกหนึ่งของสองอำมหิต ก็ถูกขับไล่ไปในสถานการณ์ที่หวุดหวิดคับขันด้วยแล้ว”

กัวเซาคุ่นมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ขมวดคิ้วถามไป

“สองอำมหิตนี้มีชื่อเสียงลือสมจริง ร้ายกาจอย่างยิ่งมีอาจดูแคลน เมื่อม้อเป๊ะฮู้เร่งรุดมาเสริมกำลังกัน ไทหนเลยจะยอมไปได้ง่ายดาย ?”

“มันพอไพล่ศิระะมา ก็ถูกไ้ต้วกอใช้กระสุนไฟที่เหลือเพียงสองลูกยิงเข้าใส่จนผมลุกไหม้ทั้งศิระะ ร่วงละลือลงจากยอดเขาไท่เป๊ะฮงไป คงเข้าร่วมสาบานเป็นพี่น้องกับปาฮั้งในปรกอีกครั้งเสียมากกว่า”

กัวเซาคุ่นหันมองไ้ฮวงซวกพลาংปรบมือชมเชย

“ไ้ต้วกอเยี่ยมยอดยิ่งนัก เยี่ยมยอดยิ่งนัก...”

แต่ไม่ทันจบคำ เนื่องจากปรบมือหวั่น กระตุ้นอาการบอบช้ำในร่างให้กำเริบ จึงต้องขบกรามครางขึ้นเบา ๆ

ไ้ฮวงซวกสั่งกัวเซาคุ่นให้พักโดยสบาย พลาংถอนใจกล่าวไปพลาং

“กัวเล่าตี้ อาการของท่านยังไม่ทุเลาเป็นปรกตีย่าได้เคลื่อนไหวให้วุ่น

วายเป็นอย่าได้ปีติยินดีเกินไป เรากำลังมีความวุ่นกังวลต่อเรื่องนี้ไม่น้อย”

“ไ้ตัวกอ ท่านมีความวุ่นกังวลในที่ใด ? หรือจัดการกับมือแป๊ะอู๊ที่เป็นจอมมารอำมหิตที่ก่อกรรมทำเข็ญชั่วช้า สองมือเนืองนองด้วยเลือดสด ๆ ยังไม่อาจใช้ฝีมือที่จุโจมโดยกะทันหันเยี่ยงนี้ได้ ?”

ไ้ชวงชวกล่ายหน้าถอนหายใจ ไม่ตอบคำถามของกิเง็กชวย แต่หันกล่าวกับกัวเซ้าคุ่น

“กัวเล่าตี ท่านมีความเห็นว่าฉายาของชนชาวบู๊ลึ่มส่วนมากตั้งได้เหมาะสมพิสดาร พ้องกับรูปลักษณะร่างกายมันหรือไม่ ?”

กัวเซ้าคุ่นผงกศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับความคิดเห็นของไ้ตัวกอ เนื่องเพราะนอกจากฉายาที่บางคนตั้งด้วยความเย่อหยิ่งโอหังแล้ว ส่วนมากมักได้จากการกำนัลของชนชาวนักเลง ดังนั้น มิเพียงเหมาะสมกลมกลืนกับตัวเท่านั้น บางครั้งกระทั่งยังพอจะระบุนความดีร้าย รูปร่างหน้าตาและวัยของผู้้นั้นจากฉายาอีกด้วย”

“ในเมื่อกัวเล่าตีมีความคิดเห็นพ้องกับเรา เราก็ต้องขอเชิญท่านมาคำนวณให้แน่สักครา ขิบฮ่วยอิวเล้งมือแป๊ะอู๊สมควรมีรูปลักษณะเยี่ยงไร ?”

กัวเซ้าคุ่นครุ่นคิดแล้วตอบไป

“หากคำนวณตามขิบฮ่วยอิวเล้ง (วิญญาณสุบโลหิต) มือแป๊ะอู๊สมควรเป็นคนปากแหลมแก้มตอบหัวทลิมคางเลี่ยมนัยน์ตาถลน ใบหน้าทั้งผอมทั้งชืด...”

กิเง็กชวยรีบโบกมือสอตัวอย่างยื้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านที่ตลาดปราดเปื่องอยู่เสมอมา คำนวณเรื่องราวตั้งตาเห็น แต่ครานี้กลับเดาผิดพลาดโดยสิ้นเชิงแล้ว”

กัวเซ้าคุ่นร้องอ้อ ไ้ชวงชวกลกลับกล่าวขึ้นก่อน

“กิกงจู้ ความเห็นของเราตรงกันข้ามกับท่านพอดี เรามีความเห็นสารรูปของขิบฮ่วยอิวเล้งที่กัวเล่าตีสันนิษฐาน อย่างน้อยต้องใกล้เคียงไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดส่วน”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างไม่ยินยอม

“ไหนเลยว่ามีส่วนคล้ายถึงเจ็ดแปดส่วน คุณกอกอทายว่ามันหัวหลิม คางเลี่ยมปากแหลมแก้มตอบ แต่คนที่ถูกท่านยิงร่วงจากยอดเขาไต้เป๊ะฮง กลับเป็นปิศาจหัวโต”

“ก๊ิงจู ความเห็นของเราสองผิดแปลกโดยสิ้นเชิงแล้ว ท่านเห็นว่า กัวเล่าตี้เดาผิดพลาด แต่เรากลับเห็นว่า คนที่ถูกเรายิงจนไฟไหม้ศีรษะร่วงลง ไปจากยอดเขา ต้องไม่ใช่ตัวขีบฮ้วยอิวเล้งม้อเป๊ะฮงแน่ !”

ก็เง็กฮวยงุนงงวูบหนึ่งจึงร้อง

“มันมิใช่ขีบฮ้วยอิวเล้งจะเป็นใคร ? ยังมีผู้ใดพอดีเร่งรุดขึ้นมาบน ยอดเขาไต้เป๊ะฮงจนประจวบเหมาะเยี่ยงนี้ ?”

ไ้ฮวงซวกส่ายหน้าถอนใจกล่าว

“ผู้มาเป็นใครเราเดาไม่ถูก แต่มันกลับพอมีเหตุผลและเร่งรุดมาร่วม ความครึกครื้นในที่นี้”

กล่าวถึงตอนนี้ หันไปถามกัวเช่าคุ่นอีกครั้ง

“กัวเล่าตี้ โคลงที่ท่านเขียนกระตุ้นท้าทายสองอำมหิตฉินเนี้ยมาเผชิญ กันบนยอดเขาไต้ มีความหมายอย่างไร ?”

กัวเช่าคุ่นตอบโดยไม่ต้องครุ่นคิด

“เลื่อมใสแคว้นกวนตงมีผู้กล้าหาญมากมาย ทะยานพาหนะมาหมาย ท้าทายทดสอบ น้อมรอท่านเจ็ดวันจึงผันผายคืนถิ่นฐาน ขอได้ร้องเพลงฉลอง ชัยในยอดเขาไต้เป๊ะฮง”

ไ้ฮวงซวกผงกศีรษะกล่าว

“คำนวณตามความหมายในโคลง ขอเพียงเป็นผู้มีฝีมือของดินแดน กวนตง มิว่าผู้ใดต่างมีศักดิ์ศรีมายอดเขาไต้เป๊ะฮงได้ ไม่จำกัดเพียงสอง อำมหิตฉินเนี้ยเด็ดขาด”

ก็เง็กฮวยจึงได้ร้องขึ้นด้วยความเข้าใจ

“ไ้ตัวกอกกล่าวถูกต้อง บัดนี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกขีบฮ้วยอิวเล้งม้อเป๊ะฮง ไม่ บังควรมีสารูปคล้ายคนผู้นั้น”

ไ้ฮวงซวกฝืนยิ้มกล่าว

“เราพลาดพลั้งไปเพราะความกระวนกระวาย หลงทำอันตรายคนไร้
ความผิด จึงมีจิตใจว้าวุ่นหงุดหงิดอยู่ไม่รู้คลายเลยจริง ๆ”

กัวเซาคุ่นขมวดคิ้วกล่าว

“พวกเราพอจะย้อนคิดศักดิ์ของคนผู้นั้นในด้านตรงข้ามหรือไม่ ?”

“กัวเล่าดี ค่าย้อนคิดด้านตรงข้ามของท่านหมายความว่าอะไร ?”

“เมื่อครู่เราคำนวณตามฉายา สันนิษฐานรูปลักษณะ บัดนี้เราจะไม่อาจ
ถือรูปลักษณะของฝ่ายตรงข้ามเป็นเค้ามูล ตั้งฉายาให้กับมันสักนาม อาจ
บางทีจะสะกิดจินตนาการให้ได้คิดในแนวถูกต้อง”

“กัวเล่าดีนั้นว่ามีไหวพริบอันปราดเปรียวสมองที่แจ่มจ้าเปรื่องปราด
จริง ๆ”

ก็เง็กฮวยครุ่นคิดแล้วกล่าวขึ้นบ้าง

“คนผู้นั้นผมยุ่งเป็นกระเซิง ลักษณะดังปิศาจและยังมีศีรษะใหญ่มหึมา
หากให้ข้าพเจ้าตั้งฉายาแก่มัน ข้าพเจ้าต้องเรียกมันเป็นตัวเท้าก๊วย (ผีหัวโต)”

กัวเซาคุ่นเมื่อครู่เพิ่งพินิจจากอาการสาหัสที่ร่อแร่สมองจึงเลอะเลือนไม่
แจ่มใส ตอนนี้แม้ยังมิได้รักษาอาการทุเลา แต่จิตใจและสมองแจ่มใสกระจ่าง
เป็นปรกติแล้ว ต้องโพล่งถามก็เง็กฮวยด้วยความแตกตื่น

“ฮวยม่วย ท่าน...ท่านว่าคนผู้นั้น มีศีรษะโตใหญ่ผิดธรรมดา ?”

“ใหญ่จนสุดจะเปรียบประมาณ อย่างน้อย ต้องโตกว่าคนธรรมดาหนึ่ง
เท่าตัว !”

กัวเซาคุ่นขมวดคิวนิ่งหน้า ถามขึ้นอีกครั้ง

“ผมยุ่งเป็นกระเซิงของมัน มีสีสันใดบ้าง ?”

“ในแสงไฟเจิดจ้า แลเห็นถนัดชัดตา ผมของมันแม้อยู่เหยิงเป็นกระเซิง
แต่ทั้งดำทั้งมัน ยังพอมีประกายอยู่บ้าง”

กล่าวถึงตอนนี้พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ เหลียวกล่าวกับไ้ฮวงซวกว่า

“ไ้ตัวกอ ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องพิกลประการหนึ่งได้ เมื่อครู่ข้าพเจ้า
เนื่องเพราะกระวนกระวายต่อการช่วยคุ่นกอกอ จึงมิทันเห็นถนัดชัดตา คล้าย

ตั้งว่า คนผู้นั้นแม้มีผมดำขลับเป็นประกาย แต่เคราะห์เป็นสีขาวราวหิมะเสีย
ได้ ?”

ไ้ฮวงซวกรมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ละล่ำละลักร้อง

“เราตอนนั้นตระหนกจนว่าลนลาน แต่พออิงกระสุนไฟพิชออกแล้ว
ก็พลันนึกถึงคนที่มีรูปลักษณะคล้ายเียงนั้น ตอนนั้นเมื่อถูกก็กังจู้สะกิดเตือน
ให้ได้คิด นับว่าสร้างความผิดอุกฤษฏ์ที่แม่ตายก็ไ้โทษทัณฑ์...แล้วจะทำ
อย่างไรกัน ?”

ก็เง็กฮวยยังคงพิศวงสงสัย ต้องถามย้าไป

“ไ้ตัวกอ ฟังท่านว่าดังนี้ ท่านคล้ายรู้จักปิศาจหัวโตผู้นั้นแล้ว”

กัวเซาคุ่นผีนัยมกล่าวไป

“ฮวยม่วย อย่าได้เรียกเป็นปิศาจหัวโตอีกเลย นั่นคืออ้วยตัวกอของ
ข้าพเจ้า !”

ก็เง็กฮวยร้องด้วยความแตกตื่น

“อ้วยตัวกอ (พี่เม่น) อ้วยตัวกอนี้ไ้มิใช่...”

ไ้ฮวงซวกรถอนหายใจยาว กล่าวตอบด้วยความรันทด

“ก็คือนอ้ออ้วยก้วยเกี้ยงไ้ตัวเท้าจ้ออ้วงตั้งก้วยป็น หนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือ
ที่คบกับกัวเล่าตี้โดยไม่คำนึงถึงวัยที่แตกต่างกัน ก็กังจู้ ท่านดูภัยที่เราแสหา
ครานี้ ยิ่งใหญ่จนจะคลี่คลายเียงไร ?”

กัวเซาคุ่นแม้จะเจ็บซ้ำเสียใจสุดเปรียบประมาณ แต่เมื่อเห็นไ้ฮวง-
ซวกรกระวนกระวาย จนมือไม้ป่นป่วนหน้าตาบิดเบี้ยว จำต้องปลอบใจขึ้นโดย
กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ตัวกอ ท่านยังมีต้องรุ่มร้อนเสียใจเกินไปนัก อ้วยตัวกอของข้าพเจ้า
มีความสามารถใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้า กระสุนไฟพิชอันกระจ้อร่อยเพียงสองลูก
ที่ท่านยิงไป ไ้เห็นจะทำให้ท่านได้รับบาดเจ็บสาหัสอย่างไร”

ไ้ฮวงซวกรถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“หากแม่นตั้งก้วยไ้เียบมาด้วยความระมัดระวัง เราย่อมคล้ายเป็น
แมลงปอขย่มตอศิลา ไ้ไ้กระแทกกับไ้หัว มาตรการคุมความเก่งกาจ

สามารถทั้งมวล ก็ไม่อาจจะคายผิวกายท่านได้แม้แต่หน่วยนิด แต่สภาพใน
ตอนนั้น กลับเป็นการจู่โจมฝ่ายตรงข้ามที่มีได้ระวัง ผมดำเคราะห์เงินของท่าน
ลูกใหม่ไปทั้งศีรษะ ร่วงละลือลงจากยอดเขาไป น่ากลัว..."

กัวเซาคู่ยังจำต้องกล่าวพลอบสืบไป

"แต่โบราณแล้ว คนดีย่อมมีฟ้าดินคุ้มครอง อ้ายตัวกอข้าพเจ้า
ประกอบวีรกรรมความดีมานานปี นิสยตลกคะนองไม่ถือตัว บุญกุศลที่
สร้างสมมีมากจนนับไม่ถ้วน ไหนเลยจะประสบบั้นปลายเยี่ยงนี้ได้ ไก่
ตัวกอโปรดมิต้องวิตกกังวล วันหน้าพบกันเมื่อใด ข้าพเจ้าขอขมาแทนท่าน
ก็แล้วกัน"

ไก่ฮวงซวกผีนยิ้มกล่าว

"พวกเราลองลงไปที่คันทิวทางทิศที่ท่านร่วงหล่นลงไป อาจบางที่พอ
จะพบตังก้วยไต้เหยียบได้ มีโชคร้ายเยี่ยงไร ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายเพื่อไถ่โทษ
ทันที"

เสียงขาดคำขยับกายหมายกระโดดลง ก็เง็กฮวยกลับกล่าวอย่างยิ้ม
แย้มขึ้น

"ไก่ตัวกอ ท่านต้องช่วยข้าพเจ้าประคองคันทูกอกอลงจากเขาก่อน ตอน
นี้คันทูกอกยังไม่บังควรใช้กำลังกาย"

ไก่ฮวงซวกจึงได้ช่วยเง็กฮวยประคองกัวเซาคู่ลงจากยอดเขา แต่ทั้ง
สามเสาะค้นโดยละเอียดในรอบ ๆ ยอดให้แป๊ะฮง มิได้พบเห็นร่องรอย
ประสพภัยของตัวเท้าจู่ฮ้วงตังก้วยปิ่นเลย

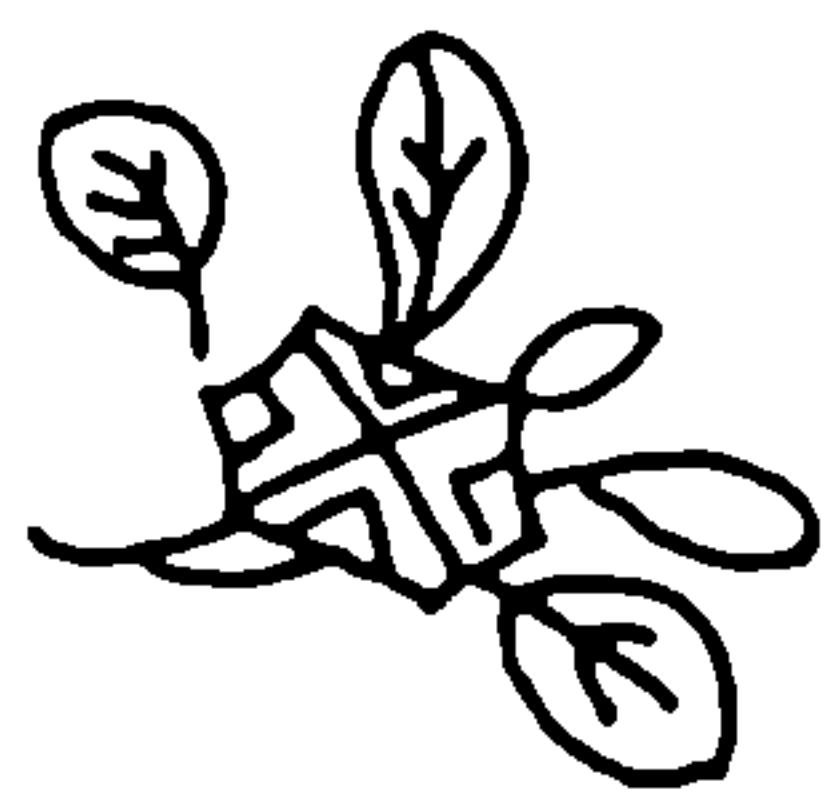
ไก่ฮวงซวกเมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น จิตใจจึงค่อยคลายลงได้บ้างเล็กน้อย
กล่าวต่อกัวเซาคู่

"กัวเล่าตี้ ท่านยังมีทะเลาเป็นปกติ ไม่บังควรห่อผ้าหนทางยาวไกล
พวกเรามีผู้ใช้การเดินทางช้า ๆ ชมเชยทิวทัศน์ของฉินเนี้ยก่อน จวบจนถึง
ละแวกใกล้เคียงเซียงอัน ท่านต้องทะเลาเป็นปกติแน่ พวกเราค่อยเร่งม้ากลับ
ให้ไว้วเป็นอย่างไร ?"

กัวเซาคู่ผงกศีรษะตอบ

“แล้วแต่ตัวกอทั้งสิ้น ดีที่สองอำมหิตฉันเนี่ยเหลือแต่มือแป๊ะผู้เดียว
มาตรว่าพวกเราพบมัน ก็ไม่มีความเกรงกลัวอีกแล้ว”

เมื่อทั้งสามตกลงกันได้จึงท่องเที่ยวกันไประหว่างรายทาง มุ่งหน้าสู่
เชียงอันโดยไม่เร่งร้อน

อีกหลายวันผ่านพ้น ที่อกและชายโครงของกัวเช่าคุ่นยังรู้สึกปวดแปลบ
เป็นระยะ ๆ ทำให้ก็เง็กฮวยกับไ้ฮวงซวกต่างต้องกังวลกันอย่างยิ่ง

ขณะเดินทางอยู่นั้น เรื่องประหลาดได้อุบัติขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ไ้ฮวงซวก
พลันได้ยินคนส่งเสียงทางลมปราณกล่าวขึ้น

“บุรุษหนุ่มที่ร่วมทางกับพวกท่านมีสีหน้าไม่ถูกต้อง แสดงว่าอวัยวะ
ภายในบอบช้ำสาหัสมาก หากกำเริบเป็นต้องตายทันที แต่อย่างไรอย่าได้บอก
กับมันเป็นอันขาด มิเช่นนั้น เมื่อวิตกกังวลอาการจะกำเริบทันที มุ่งหน้าไป
อีกสี่เศษมีหลวงจีนรูปหนึ่ง ที่อกจิ๋วของท่านซ่อนยารักษาพิษอัน
เยี่ยมยอดอยู่ แต่รักถนอมผิดธรรมดา ขอโดยตรงต้องไม่ยอมให้แน่นอน
ควรหาวิธีอ้อมค้อมนุ่มนวล น่ายานี้ให้บุรุษหนุ่มกลืนกิน เพื่อมิต้องเป็น
อันตรายถึงแก่ชีวิตภายในระยะทางอีกเพียงร้อยลี้”

วาจาประดานี้ว่ากล่าวจนไ้ฮวงซวกแตกตื่นยิ่งนัก แต่กวาดตามอง
รอบข้าง กลับไม่เห็นร่องรอยผู้ส่งเสียงทางลมปราณมาเตือนเลย

ไ้ฮวงซวกกลอกตามาพิจารณาสีหน้ากัวเช่าคุ่น พบเห็นใบหน้าที่สะอาด
ราวหยกเนื้อดี มีประกายสีเทาปะปนอยู่เลือนรางจริง ๆ

ไ้ฮวงซวกหวาดหวั่นจนขวัญเสีย ขมวดคิ่วกล่าวถามกัวเช่าคุ่นเบา ๆ

“กัวเล่าดี ท่านรู้สึกรู้ว่าในอวัยวะภายในมีใครเป็นปรกติบ้างหรือไม่ ?”

กัวเช่าคุ่นฝืนยิ้มตอบไป

“กล่าวแล้วเป็นที่ประหลาดยิ่ง แต่ละประมาณช่วยยาม ที่อกกับชาย
โครงจะต้องปวดแปลบขึ้นครู่หนึ่ง ยิ่งเหน็ดเหนื่อยมากอาการเจ็บปวดยิ่ง
รุนแรง มิว่าเกร็งลมปราณเยี่ยงไร ต่างไม่มีทางสยบมันอยู่ได้”

ไก่ชวงชวกได้ฟังจึงแน่ใจเสียงทางลมปราณที่บอกมานั้น มิได้ไปปด
มดเท็จจริง ๆ ต้องขบคิดพลาংกวาดตามองไปที่เบื้องหน้า

ในระหว่างสนทนาได้พากันเดินทางไปอีกไกลไม่น้อย ไก่ชวงชวกเพ่งตา
เขม็งมอง พบเห็นเบื้องหน้าประมาณร้อยวา มีเงาสีเทาจุดหนึ่งกำลังเดินอยู่
จริง ๆ

ไก่ชวงชวกจึงหันกล่าวต่อแก้วเช่าคุ่นกับก๊เง็กฮวยอย่างยิ้มแย้ม

“แก้วเล่าดี ก๊เง็กจู้ พวกท่านเดินไล่ตามหลังไปก็แล้วกัน เพราะเราจะ
ต้องไปปฏิสนธารกับบรรพชิตรูปนั้นสักครู่ก่อน”

จบคำเกร็งกำลังกระตุ้นลาดำคู่ชา จนมันวิ่งไปที่เบื้องหน้าด้วยฝีเท้าเร็ว
กว่าเดิม

ก๊เง็กฮวยยิ้มพลาংกล่าวขึ้น

“ไก่อั่วกอนับว่าหาเรื่องได้เก่งกาจยิ่ง อยู่ดี ๆ คิดจะไปปฏิสนธารกับ
หลวงจีนรูปดังกล่าว”

แก้วเช่าคุ่นตอบอย่างยิ้มแย้ม

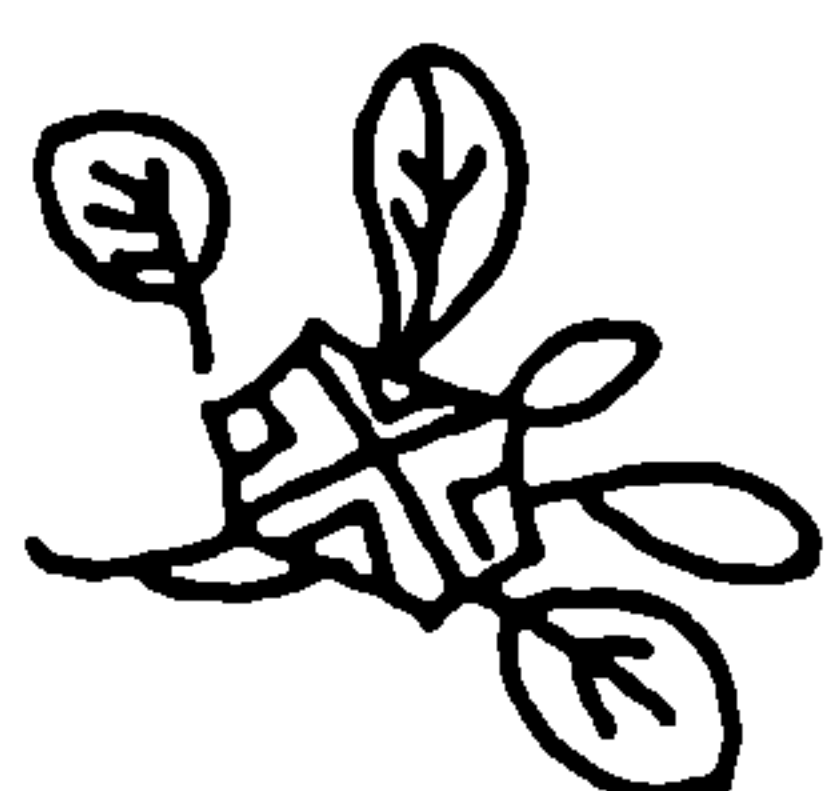
“คำปฏิสนธารนั้นเป็นการกล่าวให้น่าฟังดอก ข้าพเจ้าเดาว่า ไก่อั่วกอ
จะต้องคันมือจนไม่อาจทนทาน คิดตามไปขโมยของใดมาสักชิ้นหนึ่งดอก”

“ฝีมือควักล้วงของไก่อั่วกอนับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ โดยเฉพาะ
ตอนอยู่ยอดเขาไท่เป๊ะฮง ขโมยจนปวยชี้อีปาย่าแย่น่าสมเพช”

“ในตัวยปวยชี้อีปายังมีอาวุธร้ายกาจพอจะขโมย แต่มีทราบ หลวงจีน
รูปนั้นมิของใดเป็นที่ต้องตาต้องใจของไก่อั่วกอได้ ?”

ก๊เง็กฮวยชี้พลาংกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอโปรดดู ไก่อั่วกอกำลังปล่อยลวดลายแล้ว”

ที่แท้ไก่ชวงชวกเมื่อห่อลาดคู่ชาเข้าใกล้แล้วจึงเห็น จุดสีเทาเป็นหลวงจีน
จิ๋วเทาเดินเท้าเปล่าผู้หนึ่งจริง ๆ แต่ศีรษะยังสวมกุญแล่ปีกกว้างอยู่อีกใบหนึ่ง

ไก่ชวงชวกกลอกตาไปมา พลันได้อุบายหนึ่งด้วยไวปัญญา คลาย

บังเหียนปล่อยให้ลาดำฟุ้งไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ชนเข้าไปหลวงจีนรูป
นั้นอย่างแรง

หลวงจีนธุดงค์ได้ยินเสียงฝีเท้าดังที่ด้านหลัง รีบถลันหลบไปทางขวามือ
ด้วยท่าที่ลนลาน

ไก่ฮวงซวาก็กระตุ่นลาไปทางด้านขวา พร้อมทั้งแสรั่งส่งเสียงร้องด้วยความ
ตระหนก

“ແ່ແ່ ໂອມ ມື້ຕັສສະ ຫາກຂ້າພະເຈົ້າໄມ່ຮຸ້ນທ່ານຕ້ອງເວີຍຕົວເອງ
ກະເດີນໄປແລ້ວ”

เสียงขาดคำ ลาดำตัวนั้นถีบขากระโดดปราดข้ามคีรีชะหลวงจีนไป
ดิ่งเหินบิน

แต่ไก่ฮวงซวากลับร้องหล่นลงจากหลังลา เข้าไปหลวงจีนธุดงค์ที่
เบื้องล่าง

กัวเซ่าคุ่นที่จับตามองแต่ไกล หว่รอฮา ฮา พลังกล่าวขึ้น

“ไก้ตัวกอกำลังใช้ลูกไม้เก่าอีกแล้ว”

ก็เง็กฮวยหันถามด้วยความสงสัย

“คุ่นกอกอ คำลูกไม้เก่าของท่านนี้ ควรอธิบายเยี่ยงไร ?”

“ตอนที่พบกับไก้ตัวกอในเชิงเขาเคี๋เซี่ยช้วนั้น ท่านได้ใช้ฝีมือนี้มา
ขโมยกระบี่เล่งเล้งเกี่ยมและเงินทองในตัวข้าพเจ้าจนหมดสิ้น”

ก็เง็กฮวยหว่รอพลังกล่าว

“ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง คุ่นกอกอรีบดู หลวงจีนธุดงค์รูปนั้นหลงกลไปแล้ว
จริง ๆ”

กัวเซ่าคุ่นเพิ่งตามอง เห็นหลวงจีนธุดงค์รูปนั้นคล้ายกลัวไก่ฮวงซวาก
จะตกลงไปบาดเจ็บ ถึงกับอ้าแขนรับร่างปักไ้ซึ่งเทาขึ้นไว้ในอ้อมอก

แต่ไก่ฮวงซวากร่วงแรงเกินไป ถึงกับกระแทกขยี้ปีกใหญ่ของหลวงจีน
จนหลุดกระเด็น เผยเห็นคีรีชะล้านเลี่ยนที่โตใหญ่มึ่หีมา

กัวเซ่าคุ่นพลันเข้าใจในบัดดล ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

“ฮวยม่วย พวกเรารีบเข้าไปใกล้เกลี่ย นั้นมิใช่เป็นหลวงจีนธุดงค์ใด

คืออุ้ยตัวกอต่างหาก ท่านต้องไม่หลงกลอีกแน่ ที่หลงกลน่ากลัวเป็นตัวไ้-
ตัวกอลแล้ว !”

กัวเช่าคุ่นร้องพลาตตะโปกม้ามังกรไฟคู่ชาฟุ้งปราดไปที่เบื้องหน้า
ดุจสายฟ้า

ม้ามังกรไฟทั้งสองเพ่งพุ่งตัวออกไป ไ้ฮวงชวาก็ได้ร้องเสียงประหลาด
พิกล กระเด็นออกจากอ้อมอกหลวงจิ้นรุตงค์ลงฟาดกับพื้นดังป้าบใหญ่
หลวงจิ้นรุตงค์กลับสายศิระตะโตใหญ่อยู่ไปมา หัวร่อเสียงสนั่นหวั่น
ไหวแล้วผละไปด้วยความรวดเร็วยิ่ง

กัวเช่าคุ่นจำจากศิระที่ใหญ่โตผิดมนุษย์ธรรมดาว่า หลวงจิ้นรุตงค์รูป
นั้นต้องเป็นอุ้ยตัวกอปปลอมมา คิดจะห้อม้าเข้าไล่ตาม แต่เนื่องจากมิตราบ
ความปลอดภัยของไ้ฮวงชวกจะเป็นอย่างไร จำต้องพลี๊วกายลงจากหลังม้า
ตรวจดูไ้ฮวงชวกที่แผ่ร้องจนกึกก้องนั้น ได้รับบาดเจ็บเยี่ยงไรแน่ ?

ตอนนี้ไ้ฮวงชวกถูกจี้จุดไว้ ร่างไม่อาจเคลื่อนไหว แต่ปากยังกล่าว
วาจาได้ เมื่อเห็นกัวเช่าคุ่นก็เง็กฮวยไล่ตามไปทัน รีบละล่ำละลักขึ้น

“กัวเล่าตี รีบฟื้นมือขวาของเราทิ้งโดยด่วน”

กัวเช่าคุ่นจับตามองด้วยความตื่นเต้นสงสัย ตอนนี้จึงเห็นข้อมือขวาของ
ไ้ฮวงชวกมีงูเล็ก ๆ ยาวเหยาะเศษ ตัวเป็นสีเขียวลายขาวพันไว้แนบแน่น
เขียวของมันกัดฝังอยู่ในเนื้อมียอมปล่อยให้

เมื่อเห็นเช่นนั้น ขณะคิดจะฆ่างู งูน้อยคล้ายแสนรู้ ถึงกับคลายเขียว
พุงหนีเข้าไปในพงหญ้าข้างทางดุจสายฟ้า

กัวเช่าคุ่นรีบปราดเข้าไปปลอบใจไ้ฮวงชวก

“ไ้ตัวกอ งูหนีไปแล้ว ในตัวข้าพเจ้ายังมีอะหุกตัวจูพอจะขจัดพิษได้
คล้ายไม่จำเป็นต้องตัดข้อมือสกัดพิษ”

กล่าวถึงตอนนี้ ก็เง็กฮวยที่ไล่หลังมากลับร้องอย่างรุ่มร้อน

“คุ่นกอกอ รีบกระทำตามวาจาของไ้ตัวกอโดยด่วน ข้าพเจ้าจำงูตัว
นั้นได้ มันมีนาม ‘เกาทัศน์มรกดท่วงเงิน’ มีพิษร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ
อะหุกตัวจูไม่อาจขจัดได้เด็ดขาด หากยังไม่ตัดแขนทิ้ง ไ้ตัวกอน่ากลัวไม่มี

ทางรอดแล้ว”

กัวเซ่าคุ่นทราบดีว่า ก็เง็กฮวยเติบโตใหญ่ในดินแดนชาวแม้ว รู้จักพวก อสรพิษร้ายหลายเผ่าพันธุ์ เมื่อนางกล่าวเยี่ยงนี้ ชีวิตไก่อ้วงชวกนับว่า คับขันอย่างยิ่งจริง ๆ แล้ว

ในยามกระวนกระวายมิได้ใคร่ควมอย่างไร รีบปลดเชืะมั้งช่วยช่วย ตอออกจากเอว ฟันเข้าใส่แขนขวาไก่อ้วงชวกทันที

มิคาด ประกายพวยพุ่งไป มีสายฟ้าแวงเข้ามาในทางด้านข้าง ปราภฏ เป็นเล่งเล้งเกี่ยมของก็เง็กฮวยสอดเข้ามาขวางทันเวลา

ดาบกระบี่พอสัมผัส เสียงกระหึ่มปานมังกรคำรามดังกึกก้อง กัวเซ่า-
คุ่นต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ช่วยม่วย ท่านไหนทั้งต้องการให้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามวาจาไก่อ้วงกอ ทั้ง
ยังลงมือมาขัดขวาง ?”

ก็เง็กฮวยแค้นหัวร่อมิทันตอบไป ไก่อ้วงชวกก็ได้ครวญครางพลา
งกล่าว

“กัวเล่าตี้ โปรดรีบใช้เล่งเล้งเกี่ยมของก็กงจู้มาตัดแขนขวาเราไปโดย
ด่วน ดาบเชืะมั้งช่วยช่วยตอของท่าน น่ากลัวยังมีพิษร้ายกว่าเขี้ยวงูเสียอีก”

กัวเซ่าคุ่นตอนนี้จึงเข้าใจสาเหตุที่ก็เง็กฮวยไหนจึงเลือกกระบี่เข้าขวาง
ต้องละอายจนหน้าแดงฉาน กัมศิระชะด้วยความอับอายเสียใจ

ก็เง็กฮวยทราบดีว่าต้องรีบสกัดพิษงูมิให้แผ่ชานถึงอวัยวะภายใน จึงรีบ
ยกกระบี่เล่งเล้งเกี่ยมฟันเข้าใส่แขนขวาไก่อ้วงชวกทันที

เสียงตึงตังดังกระหึ่มปานมังกรคำรามเกิดขึ้นอีกครั้ง ครานี้ เป็น
เชืะมั้งช่วยช่วยตอของกัวเซ่าคุ่น เลือกเข้ากันกระบี่เล่งเล้งเกี่ยมของก็เง็กฮวย
ไว้

ก็เง็กฮวยต้องเพ่งมองกัวเซ่าคุ่นด้วยความตื่นเต้นสงสัย กัวเซ่าคุ่นกลับ
มีสีหน้าแยมยิ้ม ชี้ไปที่แขนเสื้อของไก่อ้วงชวก

ก็เง็กฮวยมองตาม พบเห็นที่แขนเสื้อไก่อ้วงชวกมีกระดาดษแผ่น
เล็ก ๆ ติดอยู่ เขียนไว้ว่า

งูแสนรู้ได้ดูดพิษกลับไปโดยสิ้นเชิงแล้ว อาการไม่เป็นอันตรายอย่างไร
ขอใช้ความแตกตื่นขวัญเสียครานี้ เป็นการแก้มือที่ขโมยแม่เคยขโมยเงินเราไป
สามเบี้ยในภูเขาคีเขี้ยว

ก็เง็กฮวยเมื่ออ่านแล้ว ต้องหัวร่อด้วยความขบขัน แต่ไก่ฮวงชวกกลับ
ถอนใจยาว กล่าวขึ้น

“กัวเล่าดี ก็กงจู เมื่อท่านเห็นว่าไม่อาจตัดใจฟันแซนเราทิ้งได้ ก็พาล
ให้เราที่ทรงออกสักกระปี่หนึ่ง เพื่อมิต้องสักครุ่พิษงูกำเริบแล้วตายไปด้วยความ
ทุกข์ทรมาน”

กัวเซาคุ่นตบคลาญจุดให้แก่ไก่ฮวงชวก พลังหัวร่อฮา ฮา แล้วกล่าว
“ไ้ตัวกอวางใจ อ้วยตัวกอเพียงแต่หยอกล้อท่านเท่านั้น งูพิษตัวนั้น
แสนรู้อย่างยิ่ง ตอนมันจะไปดูดพิษกลับเองหมดสิ้นแล้ว”

ไก่ฮวงชวกเมื่อถูกตบคลาญจุด รีบเกร็งลมปราณทดสอบดูทันที รู้สึก
ว่าเพียงเจ็บปวดทางปากแผลเล็กน้อยเท่านั้น ในร่างไม่มีพิษใด ๆ ปะปนอยู่
เลย จึงถอนใจร้องขึ้น

“ตั้งก้วยได้เขียนนับว่ามีจิตใจของยอดคน ผิดกว่าสามัญชนคนธรรมดา
จริง ๆ ตอนท่านขึ้นยอดเขาไ้เป๊ะฮง ถูกเรายิงจนย่าเย่น่าอนาถ ท่านเพียง
แต่ลงโทษเราสถานเบาเพียงเท่านี้...”

กัวเซาคุ่นรับสอคำอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ตัวกอ ท่านอย่าเพิ่งปีติยินดีไป อ้วยตัวกอของข้าพเจ้ามีหนามแหลม
ทั้งตัว (หมายถึงเม่น) พรกตคอยแทงคนอยู่แล้ว มียอมเสียเปรียบผู้ใด
เด็ดขาด การแก้มือเรื่องบนไ้เป๊ะฮง น่ากลัวยังอยู่ในตอนหลังตอนนี้ การ
ให้ถูกงูกัดจนอกสั่นขวัญหนีเป็นเพียงแก้มือที่ไปขโมยเงินสามเบี้ยของท่านใน
คีเขี้ยวเท่านั้น”

จบคำ แกะกระดาษออกจากแขนเสื้อไก่ฮวงชวกแล้วยื่นให้ดู

เมื่อไก่ฮวงชวกอ่านจบความ ทั้งแตกตื่นทั้งเสียใจ สายหน้ากล่าวว่า

“โบราณว่าไว้ ‘ขึ้นเขามากในที่สุดก็ต้องพบเสือ’ แต่เรากลับเป็น
‘ขโมยมากในที่สุดต้องพบงู’ ”

“แต่เมื่อเราลำนึกผิด นับแต่นี้ไม่ยื่นมือขโมยผู้ใด นากลัวตั้งกัวย
ได้เหยียบไม่อาจทำอะไรกับเราได้แล้ว”

กัวเช่าคุ่นหัวร่อพลาংกล่าว

“ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ อัยตัวกอถึงกับโกนผมจนเกลี้ยงเกลา ปลอม
ตัวเป็นหลวงจีนชุดงค์ออกเดินทางเสียได้”

ก็เง็กฮวยค้อนกัวเช่าคุ่นแล้วแย้มยิ้มกล่าว

“คุ่นกอกอ ท่านไหนพลันแปรเปลี่ยนเป็นโง่เขลาถึงปานนี้ ผมของ
อัยตัวกอมิใช่ยอมโกนตัวเอง แต่เป็นไ้ตัวกอยิงด้วยไฟพิษบนยอดเขาไท่เป๊ะ-
ฮง เผาไหม้จนเรียบร้อยไปต่างหาก”

“จริงทีเดียว ผมเมื่อถูกเผาไหม้หมดสิ้น จำเป็นต้องพาลโกนแล้ว
ปลอมเป็นหลวงจีนชั่วคราว ไม่เช่นนั้น เม่นพลันปราศจากขน โยมิใช่กลายเป็น
เรื่องชวนหัวยิ่งใหญ่ของบู๊ลิ้มไป”

ไ้ฮวงชวุกหวนนึกถึงตั้งกัวยปิน นับว่าถูกกระสุนไฟพิษทั้งสองลูก
ของตนเผาผลาญจนอนาถอย่างยิ่งจริง ๆ จึงฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

“เรื่องราวบนยอดเขาไท่เป๊ะฮง เรานับว่าเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ยินดี
ให้ตั้งกัวยได้เหยียบกลั่นเกลี้ยงสักครั้ง เพื่อท่านจะได้คลายความขุ่นข้องหมอง
หมางไปจากใจบ้าง”

กัวเช่าคุ่นต้องหัวร่อด้วยความขบขันพลาংกล่าว

“ไ้ตัวกอท่านไม่ต้องรุ่มร้อน รอดูต่อไปเถิด ท่านคิดดู ท่านจัดการ
อัยตัวกอของข้าพเจ้าจนจำต้องเป็นหลวงจีน อัยตัวกอจะยอมละเลยท่าน
หรือไร ?”

ไ้ฮวงชวุกлубคลำรอยเขี้ยวบนข้อมือขวาไปมา ยิ้มพลาংกล่าวว่า

“กัวเล่าตีมีต้องตื่นเต้นเกินไป เเพชิญเรื่องคับขันก็ควรหนักแน่นเยือกเย็น
ไว้ คมดาบเขี้ยวมั่งช่วยฮ้วยตอของท่าน นากลัวไม่มีผู้ใดยินดีทนทานดอก”

สามยอดฝีมือหยอกล้อสนทนาพลาংเดินทางต่อไป กระทั่งถึง
หมู่บ้านเชิงเขาแห่งหนึ่ง ปากทางหมู่บ้านมีร้านสุรา คล้ายกำลังปรุงอาหารป่า
กลิ่นหอมหวานชวนน้ำลายสอกระจายไปทั้งบริเวณ

ไก่ฮวงซวทความจริงทวโทยอยู่แล้ว เมื่อได้กลิ่นหอมอันพิสดารปานนี้ ต้องหันกล่าวกับกัวเช่าคุ่นทันที

“กัวเล่าดี เป็นเราเล่าเรื่องราวเอง ทางเบื้องหน้ายังมีทราบจะถูก ตังก้วยไต้เหยียบกลิ่นแก่งด้วยลวดลายพิสดารไต่บ้าง บัดนี้ ต้มกินให้เป็นที อิ่มหน้าเพื่อเตรียมไว้รับมือกันจะประเสริฐกว่า”

กัวเช่าคุ่นผงกศีรษะเห็นพ้อง เข้าไปในร้านแล้วสั่งต่อเถ้าแก่ ให้จัดสุรา อาหารดีที่สุดมา จากนั้น ล้วงเงินห้าตำลึงยื่นให้ก่อน

เถ้าแก่ร้านสุราเห็นผู้มาใจกว้างถึงปานนี้ ลนลานประจบอย่างพินอบ พินทา บอกว่าจะสรรหาสุราดีที่สุด และอาหารดีที่สุดของร้านมาให้

จริงดั่งว่า หลังจากตังโตะเรียบร้อย ทอยยยกทางกวางหมักสำเหล้า จานหนึ่ง เนื้อแพะหันบางจานหนึ่ง ไก่รมคว้นจานหนึ่ง และปากเนื้อสมัน น้ำแดงพร้อมกบสุราที่ซ่อนไว้นานปีอีกป้านใหญ่

ทั้งสามเมื่อลองชิมดูแล้ว ไม่เพียงสุรากลมกล่อมชุ่มคอเท่านั้น อาหาร ทั้งมวลนับว่ามีรสชาติโอชะ จนกระทั่งแม่ตัวเมืองใหญ่ก็ยากยิ่งที่จะได้ลิ้มชิม

ไก่ฮวงซวทต้มกินด้วยความพึงพอใจอย่างยิ่งกล่าวกับเถ้าแก่ร้าน

“นีกไม่ถึง ในร้านที่อยู่ตามหมู่บ้านเล็ก ๆ ของท่าน จะปรุงอาหารรส เลิศเยี่ยงนี้มาได้ หากแม่นท่านไปตั้งร้านในเมืองเซียงอัน นับว่าต้องถูกผู้คน แออดจนร้านพังเป็นแน่แท้”

เถ้าแก่ร้านรีบประจบบอก ว่าคนครัวผู้นี้เพิ่งมาใหม่ ในเมื่อพวกกัวเช่า- คุ่นพอใจ ยินดีให้คนครัวใหม่ปรุงอาหารพิเศษมาอีกหลายจาน

ก็เง็กฮวยก็บอกอย่างยิ้มแย้มว่าต้มกินเป็นที่พอใจยิ่ง นางยินดีให้รางวัล พิเศษ เพื่อคนครัวเกิดปีติจะปรุงอาหารที่ชำนาญมาให้อีกสักหลายจาน

ก็เง็กฮวยกล่าวแล้วล้วงทรายทองถุงเล็ก ๆ ออกมายื่นให้เถ้าแก่นำไป กำนัลแก่คนครัวผู้มีฝีมือเลิศ สร้างความแตกตื่นแก่เถ้าแก่จนตะลึงลาน ไก่- ฮวงซวทจึงได้เสริมบอกว่า ก็เง็กฮวยมีศักดิ์เป็นกงจู้ ทรายทองที่นางกำนัลถุง นี้ พอจะให้คนครัวมีชีวิตอย่างสุขสบายไปครึ่งชั่วคน เถ้าแก่ร้านทั้งตื่นเต้นทั้ง ลนลาน วิ่งกลับไปทางห้องครัวเพื่อรายงานข่าวนี้โดยด่วน

ครูใหญ่ให้หลัง ถ้าวางประตูออกมามีไฟไหม้ ในถาดเป็นโถ
เคลือบขนาดกลางมีฝาปิด ยกมาถึงเบื้องหน้าก็เง็กฮวยแล้วประจบอย่างยิ้ม
แย้ม

“คนครัวขอบพระคุณในการประทานอันมหาศาลของกงจู จึงตั้งอก
ตั้งใจปรุงตุ๋นแปดเชียนโถนี้มาถวายเป็นการแสดงน้ำใจต่อกงจู”

ก็เง็กฮวยเปิดฝาชามโคมออกมา กลิ่นหอมอันพิสดารกระจายไปตาม
คว้นร้อนทันที ทำให้ผู้ได้กลิ่นต่างต้องกลืนน้ำลายด้วยความกระหายไปทุกคน
ไ้ฮวงซวาทัวร์เสียงประหลาดปรบมือร้องขึ้น

“หอมหวานยิ่ง หอมหวานยิ่ง อาศัยประสบการณ์ของเราเต๋าทะกลามไม่
ต้องดูก็รู้ว่า ในตุ๋นแปดเชียนนี้อาจต้องมีเขากวางอ่อนของกวางดาว และ
กระเพาะเลือดดาวเหรียญทองอันล้ำค่าราคาแพงรวมด้วย”

ก็เง็กฮวยก็มีทราบน้ำในชามจะตุ๋นด้วยสิ่งใดบ้าง นางจึงยกช้อนตัก
ชิมดู รู้สึกถูกปากถูกลิ้นอย่างที่มีเคยลิ้มเคยในชีวิตรัก นางจึงไม่ปรารถนาจะ
รับทานเพียงผู้เดียว สั่งถ้าวแก่ร้านให้ไปนำช้อนมาอีกสองคัน เพื่อแบ่งรับทาน
กับกัวเซ่คุ่นและไ้ฮวงซวา ถ้าวแก่กลับเรียนอย่างนอบน้อม ว่าคนครัวมี
ความตื่นตันพระคุณในการกำนัล จึงปรุงอาหารพิเศษให้ท่านทั้งสามเป็นการ
การวะ

เมื่อเง็กฮวยได้ฟัง กอปรกับนางไม่เคยรับทานอาหารรสเลิศถึงปานนี้
มาก่อน จึงจัดการรับทานตุ๋นแปดเชียนของนางจนหมดลิ้นโดยไม่เกรงใจ

ในตอนนี้เง็กฮวยรับทานหมดชาม ถ้าวแก่ก็ได้ประคองอีกชามหนึ่งมา
วางไว้เบื้องหน้ากัวเซ่คุ่น

กัวเซ่คุ่นพอเปิดฝาโถหน้าก็ต้องเปลี่ยนสีทันที ไ้ฮวงซวาโพล่งไปด้วย
ความสงสัย

“กัวเล่าดี ท่านเป็นอะไรแล้ว ?”

กัวเซ่คุ่นเพ่งมองถ้าวแก่ด้วยตาลูกวาว ถามเสียงเกรี้ยวกราด

“นี่เป็นอาหารใด ? เป็นเด็กอ่อนที่ผ่าท้องสตรีมีครรภ์มาใช้หรือไม่ ? !”

ถ้าวแก่พลันเห็นกัวเซ่คุ่นขุ่นเคืองเยี่ยงนั้น ต้องแตกตื่นจนตัวสั่นงันงก

ปฏิเสธว่าไม่รู้จักตลอดเวลา ก็เง็กฮวยมีความสงสัย นางเปิดฝาซามโคมที่เบื่องหน้าแก้วเช่าคุ่นดูบ้าง เห็นภายในซามเป็นของที่มีลักษณะคล้ายทารกตัวเล็กอย่างยิ่ง ถูกตุนในน้ำร้อนคว้นกรุ่นจึงร้องอย่างยื้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านอย่าได้ขู่ผู้อื่นจนตกใจถึงปานนี้ คนคร้วมิใช่เป็นมหาโจรร้าย ไหนเลยไปมีเด็กอ่อนจากครรภ์มารดาได้ นี่กลับคล้ายเซยนี้ฮ้อ-ชีวโอวอยู่บ้าง”

ไ้ฮวงซวกเมื่อฟังตามองบ้าง กลับหัวร่อฮา ฮา จนดังก้อง แก้วเช่าคุ่นจึงขมวดคิ้วถาม

“ไ้ตัวกอ ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ?”

ไ้ฮวงซวกชี้ในซามแล้วกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“เราหัวร่อสองสามีภรรยาท่านเดาเป็นตรงกันข้าม คนหนึ่งเดาเลวร้ายเกินไป คนหนึ่งเดาดีงามเกินไป ไฉนไม่ลองคิดดู ในร้านเล็ก ๆ ของหมู่บ้านมีป่าเขาทารกในครรภ์หาลำบากยากก็จริง เซยนี้ฮ้อชีวโอวจะไปหาจากที่ใด ?”

แก้วเช่าคุ่นจึงถามสืบไป

“ในเมื่อไ้ตัวกอบอกเยี่ยงนี้ หรือรู้จักแล้วว่าเป็นอาหารใด ?”

“เราย่อมรู้จัก นี่คือล้อผัก (ผักกาดหัว)”

คำ ‘ล้อผัก’ สร้างความงุนงงสงสัยแก่แก้วเช่าคุ่นกับเง็กฮวยยิ่งนัก พวกเขาก็จับตามองแน่วหนึ่ง ไ้ฮวงซวกจึงหันบอกกับเถ้าแก่อย่างยื้มแย้ม

“เถ้าแก่ ท่านมีบุญแล้ว เพราะคนคร้วที่มาใหม่มีประวัติยิ่งใหญ่แน่นอน นี่คือฝีมือเร้นลับไม่ถ่ายทอดวิชาหนึ่งของวังหลวง ยังมีอีกนามหนึ่งเรียก ‘เก้าจ้วงยั้งเซียม’ (โสมเก้าจำแลง) โดยใช้ น้ำตุนเนื้อที่กรองแล้วกรองอีก ต้มจนหัวผักกาดไม่มีรสขมเหลือ ค่อยใช้ฝีมือประณีตสลักเป็นรูปคน ผสมยาบำรุงอันมีสรรพคุณยิ่งใหญ่เก้าขนาน แล้วนั่งอยู่ในซึ่งใหญ่จนกระทั่งสุก”

กล่าวถึงตอนนี้ หันบอกกับแก้วเช่าคุ่น

“แก้วเล่าดี ท่านลองชิมดู หัวผักกาดหนึ่งที่ตั้งนามน่าฟังว่าโสมเก้าจำแลง โถนี้ ไม่เพียงยกเป็นเลิศรสที่สุดในมวลมนุษย์เท่านั้น ยังมีสรรพคุณในทาง

บำรุงสูงส่งยิ่ง แม้ไม่อาจเปรียบกับฮ้อชีวโอวพันปี* ก็ต้องไม่ด้อยกว่าทารกในครรภ์สตรีแน่”

เมื่อแก้วเซ้าคุ่นฟังดังนั้น จึงหยิบช้อนตักชิมไปอย่างเชื่องครีมีเชื่องครีมี แต่พอชิมไปช้อนแรก , แก้วเซ้าคุ่นถึงกับไม่ยอมหยุดมือหยุดปาก ตักอย่างคล่องแคล่วว่องไว ชั่วลัดนิ้วมือเดียว โสมเก้าจำแลงโฉมที่ถูกตักกินจนไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว

ไ้ฮวงชวกรอจนแก้วเซ้าคุ่นรับประทานหมดสิ้นแล้วจึงถาม

“แก้วเล่าดี เราว่าแล้วเป็นไร ? นอกจากรู้สึกชุ่มฉ่ำทั้งปากฟันแล้ว ยังรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสเลือดลมแข็งแรงขึ้นบ้างหรือไม่ ?”

แก้วเซ้าคุ่นผงกศีรษะถี่เร็ว แต่ไ้ฮวงชวกกลับส่ายหน้าถอนหายใจออกมาดัง ๆ

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“ไ้แก้วกอดถอนใจไปไย ?”

ไ้ฮวงชวกผืนยิ้มกล่าว

“โลกนี้มีแต่คนละโมภ มนุษย์เราเห็นแก่เงินทั้งสิ้น ก็กงจู๋กำนัลทรายทองถุงหนึ่ง ได้รับการคารวะต้อนรับแด่เขียนก่อน แก้วเล่าดีพอเข้าร้านให้เงินไปห้าตำลึง ก็ได้อาหารพิเศษของวังหลวงคือโสมเก้าจำแลง มีแต่เราเท่านั้น เนื่องจากมิเคยควักเงินทองออกมาจวบจนบัดนี้ ในท้องจึงยังมีแต่สุรา...”

แก้วเซ้าคุ่นกับก็เง็กฮวยเห็นไ้ฮวงชวกพรั้งพรั้นเช่นนั้น ต่างพากันหัวร่อด้วยความขบขัน แต่ทว่าขณะเวลานั้นเอง เจ้าของร้านได้ประคองถาดไม้ออกมาอีกครา

บนถาด ถึงกับเป็นชามโคมขนาดกลางใบหนึ่ง แล้วยังมีชามโคมใบเล็ก ๆ อีกใบหนึ่ง

* พวกมารร้ายอวิชา มีการผ่าท้องสตรีนำทารกอายุสี่ถึงแปดเดือนแล้ว ใช้กรรมวิธีอันชั่วร้ายผสมกับตัวยาบางชนิด ปรงขึ้นเป็นยาบำรุงกำลัง ชนชาวนู๋ลี้มฝ้ายธัมมะเคียดแค้นชิงชังในพฤติกรรมนี้เป็นที่สุด

ไก่ฮวงซวบกพอแลเห็น เปลี่ยนจากความขุ่นข้องมาเป็นยินดี ร้องถามไปทันที

“ครานี้เห็นที่ต้องเป็นของเราแล้ว ?”

เจ้าของร้านยกชามโคมทั้งสองใบไว้ที่เบื้องหน้าไก่ฮวงซวก น้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ซือแป๋ (คนครัว) ที่ห้องครัวมีความเห็นว่า ท่านที่นับถือเป็นผู้รู้ใจของท่าน แม้มิได้กำนัลรางวัลใด ๆ แต่ก็มี ความตื่นตันใจเป็นอย่างยิ่ง จึงการะอาหารหนึ่งเป็นพิเศษ”

กัวเซ่าคุ่นกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ไก่ตัวก้อ ท่านแม้มิได้เสียเงินทอง แต่มีอาหารรับประทานมากกว่าพวกเรา รายการหนึ่ง สมควรคลายโกรธซึ่งได้แล้วกระมัง ?”

ไก่ฮวงซวกร้องอิมม์พลางกลืนน้ำลายอีกใหญ่แล้วจึงหันถามเถ่าแก่

“ท่านรู้จักอาหารทั้งสองรายการนี้หรือไม่ ? บอกให้เราฟังก่อนเป็นไร ?”

“ในโถใหญ่คือเผือกกวนสลิบหอม...”

ไก่ฮวงซวบกพอได้ยินคำเผือกกวนสลิบหอม ต้องหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“วิเศษ วิเศษ ชั่วชีวิตเราชมชอบอาหารหวานเป็นอย่างยิ่ง ในชามน้อยนี้เป็นอาหารใดอีก ?”

“ในชามน้อยคือน้ำหยกเย็น ซือแป๋ที่ห้องครัวบอกว่า ท่านที่นับถือเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องโภชนาจะต้องรู้จักรับประทานตามอันดับ โถใหญ่ก่อนหรือโถเล็กก่อน ?”

ไก่ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา พลาংกล่าว

“เรื่องนี้เราทราบดี เผือกกวนสลิบหอมมีความร้อนเป็นพิเศษ ส่วนน้ำหยกเย็นเย็นเป็นพิเศษ ย่อมสมควรกินโถใหญ่ดับกระหายก่อน แล้วค่อยกินโถเล็กคลายความร้อนตามไป”

จบคำประคองโถเผือกกวนเข้ามา เปิดฝาออกด้วยจิตใจกระตือรือร้น ตอนกัวเซ่าคุ่นกับก๊วกเจ็กฮวยรับประทานอาหารพิเศษนั้น ไม่มีความพิกล

พิสดารใด ๆ แต่พอถึงคราไถ่ดวงซวก กลับเกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้นเสียได้ !

ผาซามโคมพอถูกเปิดออก เสียงโครมดังขึ้นเบา ๆ ในซามถึงกับเกิด
ระเบิดเองได้ เพื่อกกวนทั้งโถพอดีระเบิดขึ้นใส่หน้าไถ่ดวงซวกจนเต็มไป

เพื่อกกวนเยี่ยงนี้ใช้น้ำมันเดือดพล่านกวนขึ้นมา จึงมีความร้อนยิ่งกว่า
น้ำร้อนธรรมดา เทบเท่ากับเป็นน้ำมันที่เดือดพล่านเต็มซาม สาดใส่ศีรษะ
โบหน้าไถ่ดวงซวกไป

หอมนั้นหอมอย่างยิ่งอยู่ แต่ร้อนก็ร้อนสุดแสน นับว่าลวกจนไถ่ดวง-
ซวกมือไม้ป่นปวนเป็นพัลวัน แผลร่องก้องตะโกนอยู่ไม่ขาดปาก

กัวเช่าคุ่นพลันฉุกใจได้คิด หันบอกกับก็เง็กฮวยทันที

“ฮวยม่วย ท่านดูแลไถ่ตัวกอก่อน ข้าพเจ้าจะไปดูที่ห้องครัว นี่ต้อง
เป็นฝีมือของอู๋ยั้วตัวกอกอีกแล้ว”

เสียงขาดคำร่างถลันไปหลังครัว แต่คนครัวฝีมือเยี่ยมกลับไม่มีร่อง
รอยหลงเหลืออยู่เลย

กัวเช่าคุ่นไม่มีปัญญาจะติดตามไปในทิศทางใดได้ จำต้องย้อนกลับมาที่
หน้าร้านอีกครั้ง

ตอนนั้น ไถ่ดวงซวกได้เช็ดเพื่อกกวนที่เลอะเต็มหน้าออกแล้ว แต่เนื้อ
หนังถูกลวกจนแดงฉาน หลักลุสึเป็นอย่างยิ่ง

กัวเช่าคุ่นอดขำมิได้ ต้องหัวร่อพลางร้องขึ้น

“ไถ่ตัวกอกไม่ต้องมีโทษแล้ว ผู้ใดเรียกให้ท่านใช้ไฟพิษยิงใส่อู๋ยั้วตัวกอก
ของข้าพเจ้าจนผมกระเซิงทั้งศีรษะถูกเผาเกลี้ยงเกลาก็ไป”

ไถ่ดวงซวกหัวร่อมือกร่ำไห้มิได้ สายหน้าถอนใจกล่าว

“ร้ายกาจ ร้ายกาจ ฝีมือแก้แค้นของตังก้วยได้เยี่ยม นับว่าร้ายกาจ
อย่างยิ่งจริง ๆ”

ก็เง็กฮวยแยมยิ้มกล่าวขึ้น

“ไถ่ตัวกอก ท่านถูกลวกจนยำแย่เกินไป รับทานน้ำหยกเย็นเข้าดับพิษ
ร้อนเสียก่อน”

ไถ่ดวงซวกกลืนลานโบกมือกล่าวขึ้น

“มิต้อง มิต้อง เราพอถูกงูกัดเข้าครึ่ง กลัวเชือกเปียกน้ำไปลึบปี ฝา
ชามโคมนี้ไม่อาจเปิดได้เป็นอันตราย เราเดาออกแล้วว่าในชามต้องเป็นของ
ใดกัน ?”

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“ไ้ตัวกอลองบอกมาฟังดูว่าจะเดาถูกต้องหรือไม่ ?”

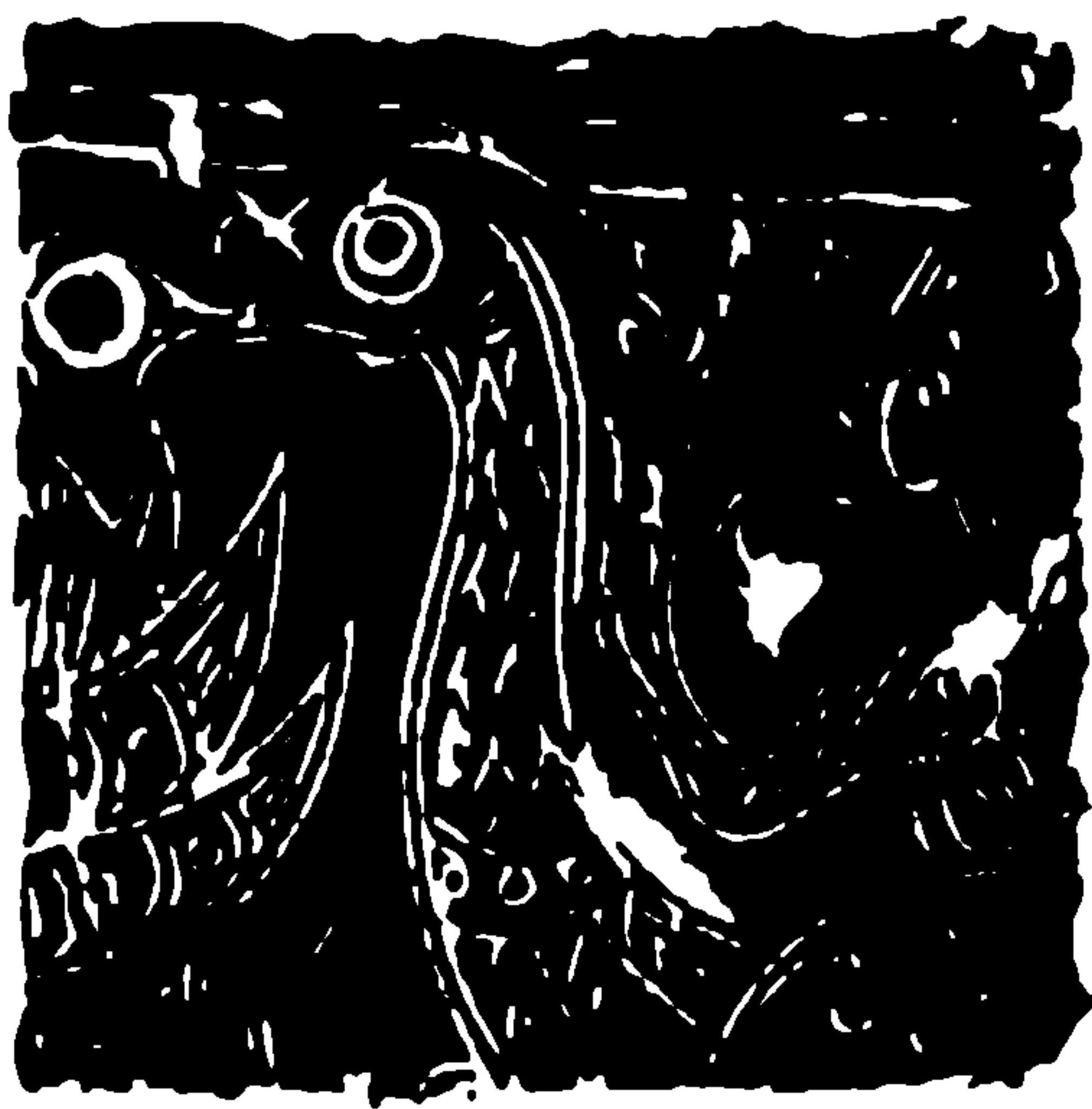
“ในชามต้องเป็นงูน้อยตัวที่เคยกัดข้อมือเราแน่นอน”

ก็เง็กฮวยความจริงยื่นมือจะเปิดฝาชามโคมอยู่แล้ว เมื่อได้ยืนไ้-
ฮวงชวกว่ามีงูอยู่ในชาม นางต้องหดกลับโดยฉับไวทันที

บทที่ 29

ข่าวร้ายในทางไกล

กัวเซาคุ่นเมื่อเห็นเช่นนั้น ต้องหวั่นฮา ฮา พลัง
กล่าวว่า

“ช่วยม่วยไม่ต้องกลัว ไก่ตัวกอทายไม่ถูกแน่นอน
ในสามต้องมิใช่ แต่เป็นน้ำหยกเย็นที่ตรงกับนามมัน”

ก็เง็กฮวยตั้งใจเปิดฝาชามโคมออกอีกครั้ง จึ่งตั้งที่
กัวเซาคุ่นว่า ภายในเป็นน้ำสีเขียวสดใสที่มีความเย็นจนชุ่มฉ่ำใจ

ไก่ฮวงชววมองกัวเซาคุ่นพลาถามด้วยความสงสัย

“กัวเล่าตี้ ท่านไหนทายได้แม่นยำปานนี้ ?”

กัวเซาคุ่นตอบอย่างยิ้มแย้ม

“คราก่อนที่ถูกงูกัดข้อมือ เป็นการแก้แค้นเรื่องถูกขโมย
เงินในภูเขาคีเขีย เมื่อครู่ถูกเพือกกวนลวกหน้า เป็นการแก้
แค้นเรื่องเผาเกศาทั้งศีรษะ ความขุ่นข้องทั้งสองฝ่ายต่างลบล้าง
กันไปแล้ว อุ้ยตัวกอของข้าพเจ้าไหนเลยจะคุกคามรังควาน
ไก่ตัวกอโดยไม่มีเหตุผลอีก”

กล่าวถึงตอนนี้ หันบอกกับก็เง็กฮวย

“ฮวยม่วยโปรดดู ในฝาโคมยังมีอักษรอยู่เลย”

ก็เง็กฮวยรีบพลิกฝาโคมออกดูด้านใน มีอักษรเขียนไว้จริง ๆ ว่า

‘ท่านขโมยเงินเรา เรากัดมือท่าน ท่านเผาผมเรา เราลวกหน้าท่าน
แค้นเคืองลบล้างโดยไม่เสียเปรียบทั้งสองฝ่าย น้ำหยกเย็นชามนี้ไม่เพียงมีรสดี
เท่านั้น ยังขจัดพิษร้อนได้อีกด้วย ถือเป็นของกำนัลในการรู้ใจเรา’

ก็เง็กฮวยอ่านแล้วยื่นให้ไก่ฮวงชวก ไก่ฮวงชวกหัวร่อ ฮา ฮา
คลายความขุ่นข้องหมองใจโดยสิ้นเชิง ยกชามน้ำหยกเย็นขึ้นตักกินอย่าง
เชื่องช้า

ขณะเวลานั้น เจ้าของร้านเดินเข้ามาด้วยสีหน้าหม่นหมองปานจะรำให้
กล่าวขึ้นว่า

“ผู้ต่ำต้อยมีทราบชื่อแป๊ะในครัวถึงกับกลั่นแกล้งท่านทั้งสามขึ้นได้ บัดนี้
ชื่อแป๊ะไปแล้ว มีทราบยังจะกลับมาหรือไม่ ?”

ไก่ฮวงชวกรีบวางชามโคมลงไป สายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มันไม่กลับมาแน่แล้ว ตัวชื่อแป๊ะคนนี้ท่านก็ไม่มีปัญญาว่าจ้างได้ เงิน
ห้าตำลึงกับทรายทองถุงหนึ่งของเมื่อครู่ ต้องถูกมันนำไปอีกด้วย มา มา
มา ครานี้เป็นเรากำนัลท่านสิบตำลึง เนื่องเพราะรสของน้ำหยกเย็นชามนี้ นับ
ว่าเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ”

เจ้าของร้านขอบคุณพลางล้วงจดหมายออกมาฉบับหนึ่ง ยื่นให้กัวเช่า-
คุ่นแล้วกล่าว

“จดหมายฉบับนี้เป็นชื่อแป๊ะที่ห้องครัวเหลือไว้ให้แก่ท่านที่นับถือ”

กัวเช่าคุ่นรีบรับมา เนื่องเพราะทราบว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญ จึงรีบฉีก
ออกมาดู เห็นภายในมีอักษรใหญ่ ๆ เพียงแปดตัวเท่านั้น

‘ให้ไอ้วมีภัย รีบไปช่วยเหลือ’

ด้านหลังอักษรใหญ่ทั้งแปด ยังมีตัวเล็ก ๆ อยู่อีกแถวหนึ่ง เขียนไว้ว่า

‘อาการบอบช้ำภายในที่กัวเล่าได้ได้รับจากผีตายซากสิบแปดโอบ ทุเลา

เป็นปรกติโดยสิ้นเชิงแล้ว พอจะเร่งรัดเดินทางโดยมิต้องกังวล เนื่องจาก
ขโมยแห่ล่าตาคุยโอ้ ที่แท้สังเกตผิดโดยสิ้นเชิง โสมเก่าจ่าแลงชามนั้นมิใช่
ใช้ผักกาดหัวประกอบ แต่เป็นเชยนี้ฮ้อชีวิตที่แท้จริง'

กัวเช่าคุ่นอ่านจบแล้วยื่นให้ก๊วกฮวยกับไ้ฮวงชวกดู พลังผุดลุกขึ้น
ชมวดคิ้วกล่าว

"ไ้ตัวกอโปรดดู คำไ้ไ้ว้มักย กล่าวขึ้นจากเค้ามูลใดกัน ?"

ไ้ฮวงชวกก็รู้สึกตื่นเต้นสงสัยเช่นกัน กล่าวอย่างครุ่นคิด

"เรื่องนี้นับว่าประหลาดจนพิสดารจริง ๆ พิธีชุมนุมร้อยโลงของเมื่อ
สิบเอ็ดปีก่อน ทำให้ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินซิดป้อมกัวแกเป่าในไ้ไ้ว้เป็นเขต
อันตราย ไม่มีผู้ใดย่างกรายเข้าใกล้เลย อย่างว่าแต่ตอนนี่ยังมีตัวเมาะกิมเตียว-
ฮิงฮ้วงไ้ไ้เยียบอยู่ประจำในป้อม เป็นญาติพิศจากที่กินหัวใจเลื้อหัวใจหมี่แต่
ใด จึงกล้าเข้าไปลูบหมวดเลื้อจนถึงในที่นั้น"

ก๊วกฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไ้ตัวกอกับคุ่นกอกอไ้ต้องมาทลายเปะปะอยู่ในที่นี้ เมื่ออู้ตัวกอ
ต้องการให้พวกเราไปช่วยเหลือ พวกเรารีบไปตามวาจา ไ้มิใช่พอจะล่วงรู้
เรื่องราวทั้งหลายได้โดยง่ายดาย"

กัวเช่าคุ่นผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงจะพาฮวยม่วยไปเยี่ยมญาติในไ้ไ้ว้ก่อนแล้ว บัดนี้
เพียงเร่งฝีเท้าพาหนะคู่ขาไม่ให้เป็นที่เปลืองเวลากว่าเดิมเท่านั้น"

หยุดครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วจึงชมวดคิ้วกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ อู้ตัวกอมีความสามารถจนเปื่องปราดถึงปาน
ใดแน่ ท่านอยู่ที่นี่ ไ้โนล่วงรู้ป้อมกัวแกเป่าจะมีภัยขึ้นได้ ?"

ไ้ฮวงชวกกับกัวเช่าคุ่นก็แจ็กฮวยพากันเดินออกจากร้าน กระโดดขึ้น
พาหนะคู่ขาแล้วไ้ฮวงชวกกล่าวว่า

"กัวเล่าตี้ไ้โนจึงเกิดเลอะเลือนไปชั่ววูบ ดังก้วยไ้ไ้เยียบเป็นชื่อโจ้วของ
พรรคกระยาจก และพรรคกระยาจกก็มีหูตาอยู่เกลื่อนแผ่นดิน มิว่าเรื่องราว
ใดในบู๊ลิ้มต่างล่วงรู้กระจ่างดังฝ่ามือ เมื่อทราบข่าวที่เกี่ยวข้องถึงกัวเล่าตี้ท่าน

ย่อมต้องบอกให้ท่านได้เร่งรุดกลับไปช่วยเหลือเป็นธรรมดา”

กัวเซาคุ่นผวกศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หากมีคนกล้าไปอาละวาดในไท่โหว่จริง ต้องเป็นมันผู้นั้นแน่”

ก็เง็กฮวยเนื่องจากเคยฟังเรื่องราวในหนหลังของกัวเซาคุ่นมาไม่น้อย นางจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านหมายถึงอิมชัวจิวโซ่วฮูเอี้ยงกงว ?”

“นอกจากอิมชัวจิวโซ่วที่อำมหิตชั่วร้ายสุดแสนแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าไปอาละวาดในกัวแกเป่า ? บัดนี้ข้าพเจ้ามีความรุ่มร้อนตั้งไฟเผาผลาญ ไก่ตัวกอกกับฮวยม่วย เรามาเร่งฝีเท้าหื้อให้เต็มเหยียด และพอจะถือโอกาสนี้ ประลองฝีเท้ามังกรไฟกับลานิลกาฟดู ว่าจะมีความผิดแปลกกันหรือไม่ ?”

จบคำสะบัดบังเหียน อาซาคุซาพลันพุ่งปราดออกจากที่จุดเกาทัณฑ์ หลุดจากแหล่งทันที

ไก่ฮวงชวกร่งลาแสนรู้พุ่งตามไปพลาง ส่งเสียงไปพลาง

“กัวเล่าตี้ ท่านควรระวังบังเหียนไว้สักเล็กน้อย เนื่องจาก ‘รู้จักลาไม่มี ไตเกินนายมัน’ ลาดำตัวนี้ของเรา ในระยะทางหนึ่งพันลี้ต้องพอจะต่อสู้กับม้ามังกรของสองท่านได้โดยไม่ด้อยกว่า แต่หากหื้อเป็นระยะยาวไกลเกินกว่าพันลี้ อย่างไม่ไรลา ก็ตัวเล็กกว่าม้า ในด้านพลังกำลังยากยิ่งที่จะทัดเทียมได้อีกแล้ว”

กัวเซาคุ่นขมวดคิ้วถอนใจกล่าว

“ไก่ตัวกอ ข้าพเจ้าพอได้ข่าวร้ายมีความกระวนกระวายยิ่ง กอปรกับคิดถึงซือแป๋ซือบ้อและเง็กเป่ที่จากกันมานาน รุ่มร้อนจนปรารถนาให้งอกปีกโบยบินไปถึงไท่โหว่ในพริบตา ท่าน...ท่านกลับต้องการให้ข้าพเจ้าช้าลงได้อย่างไร ?”

“เนื่องเพราะหากปล่อยให้หวังในระดับนี้ ลาน้อยของเราออกจะเหน็ดเหนื่อยเกินไป จนเราปวดใจด้วยความเสียดาย”

กัวเซาคุ่นฉุกใจคิด รีบกล่าวขึ้นว่า

“เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน เราแบ่งเป็นสองระลอก ข้าพเจ้ากับช่วยม่วยเคียงคู่กันไปก่อน ถือเป็นกองหน้าเปิดทาง ไก่ตัวกอเป็นทัพหลวงที่มีอาญาสิทธิ์คุ้มครองตามหลังไปเป็นไร ?”

ไก่วางชวกรทราบดีว่ากัวเซ่คุ่นมีจิตใจลึกลับซื่อบริสุทธิ์ มิได้มารยาอย่างไร กอปรกับต้องการไปให้ถึงกัวแกเป่าโดยด่วน จึงผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ได้ ได้ มีทัพหน้าเช่นท่านทั้งสอง พอจะพบภูเขาทลายเปิดทาง พบน้ำสร้างสะพานให้ข้าม ขจัดกวาดล้างอุปสรรคทั้งมวล รอเราที่เป็นแม่ทัพใหญ่ไปถึงให้โอ้อวด เท้ากับไปเสพผลสำเร็จของชัยชนะ รบกวณสูตรดีของซือแป๋ซือบ้อท่านเท่านั้น”

กัวเซ่คุ่นหัวร่อฮา ฮา พลาংกล่าว

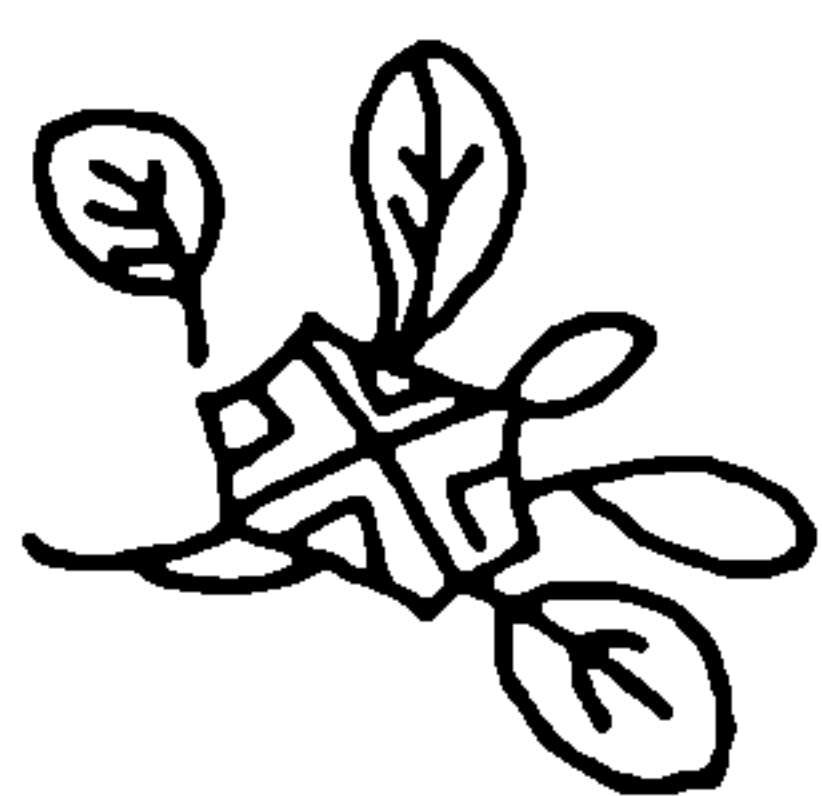
“ไก่ตัวกอวางใจให้เต็มที่ ในกัวแกเป่ามีสูตรหมักเป็นร้อยปีอยู่มากหลาย ซือบ้อข้าพเจ้ายังเป็นผู้ชำนาญในโภชนาการ ขอรื้อท่านผู้เฒ่าปรุงเผือกกวณสิบหอมให้ท่านสักสาม ประกำว่าต้องไม่ระเบิดขึ้นลวกหน้าท่านจนพองเยี่ยงนี้เด็ดขาด”

ไก่วางชวกรแผ่ร้องเสียงประหลาดพลาংกล่าว

“กัวเล่าตี นี่ท่านเสียดสีเราเข้าแล้ว ? ระว่างอารมณ์ขโมยของเรากำเริบควักล้างข้าวของในตัวท่านมาจนเกลี้ยงเกลาก็ดอก”

“ไก่ตัวกอ หากท่านรู้สีกมือคันควรไปขโมยผู้อื่นก่อน รอท่านไปถึงกัวแกเป่า ผู้น้องประกันให้สูตรร้อยปีแก่ท่านสิบไห่ จนท่านเมามายสมใจแล้วค่อยใช้ฝีมือของท่านต่อไป”

จบคำโบกมือให้กับก็เง็กฮวยแล้วพากันสะบัดบังเหียนเร่งพาหนะคู่ขาจนกลายเป็นประกายแดงสองสายพุ่งไกลไปสองร้อยวาในช่วงเวลาลัดนิ้วมือเดียว

นอกจากเวลาพักรับทานอาหาร จนได้ฝนกลมปรานพักผ่อนชั่วคราว

แล้ว กล่าวได้ว่า เร่งเข้าไปทั้งวันทั้งคืนดังนี้ เพียงไม่กี่วันก็พากันมาถึงตัวเมือง
กู่คูอันอยู่ชายบึงไห้ไ้ว

กัวเช่าคุ่นเติบโตใหญ่ในไห้ไ้ว ย่อมคุ้นเคยกับผู้คนที่ตามชายบึงนี้จน
สนิทสนมยิ่ง

พอมาถึงก็ไปฝากม้าคู่ขา ว่าจ้างเรือข้ามน้ำไปที่เกาะตั้งแท่งใจกลางบึง
และยังถามพวกคนเรือ ป้อมกัวแกเป่าระหว่างนี้มีที่ผุดปรกติใดหรือไม่ ?

คนเรือได้บอก หากมิใช่กัวเช่าคุ่นมาเอง ในระยะหลายวันนี้ คนเรือ
ทั้งเมืองต้องไม่มีผู้ใดไปใกล้ตั้งแท่งชวากลางบึงแน่นอน เนื่องจากเมื่อสิบวัน
ก่อน เป่าจู้มีคำสั่งให้คนเรือในเมืองนี้ ห้ามมิให้การว่าจ้างเข้าไปใกล้
ตั้งแท่งชวเป็นเวลาสิบห้าวัน เพื่อไม่ต้องพลอยถูกเกณฑ์ลามใส่ และยังกำนัล
ชาวเรือครอบครัวละสิบตำลึงเป็นค่าชดใช้ที่มีได้ออกเรือในเวลาสิบห้าวัน

ก็เง็กฮวยเมื่อได้รับฟังเยี่ยงนั้นจึงแน่ใจ กัวแกเป่ามีภัยจริง ๆ ระวัง
เยี่ยงนี้ไว้ก่อน

แต่คนเรือบอก เนื่องจากกัวเช่าคุ่นมาเอง ยินดีไปโดยไม่กลัวภัยใด ๆ
เนื่องจากเหตุทุนความดั่งามของเป่าจู้กับฮูหยิน แต่หากเป็นนักท่องเที่ยว
ชมทิวทัศน์ของบึง แม้จะว่าจ้างเป็นพัน ๆ ตำลึงก็มิยอมรับ ทำให้ก็เง็กฮวย
ต้องรู้สึกเคียดแค้นเลื่อมใสกัวบั่นคิมกับเจี้ยะจูเนี่ยที่มีพระคุณจนพวกคนเรือเหตุทุน
ปานนี้

เรือแล่นอย่างราบรื่นจนใกล้จะถึงตั้งแท่งชวากลางบึงใหญ่ กัวเช่าคุ่นกลับ
มีความรู้สึก ในตั้งแท่งชวล้ายดังจะสงบเงียบจนผิดธรรมดา เมื่อพากันขึ้นฝั่ง
แล้ว กัวเช่าคุ่นให้เงินแก่คนเรือสิบตำลึง และสั่งให้รีบกลับอย่าได้ลอยอยู่ใน
ละแวกใกล้เคียง เพื่อจะมีต้องมีอันตรายกล้ากราย

คนเรือปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัด รีบคัดเรือกลับจนสุดแรง กัว-
เช่าคุ่นรอกะทั่งเรือล้นหายไปจากสายตา จึงกล่าวกับก็เง็กฮวยเบา ๆ

“ช่วยม่วยท่านดู พวกประมงชายบึงในตั้งแท่งได้ถูกซื้อแป๊ะซื้อบ้อข้าพเจ้า
อพยพออกไปก่อนจนหมดสิ้น เหลือแต่กระท่อมว่างเปล่าทุกหลัง แสดงให้
เห็นเป็นสถานการณ์อันคับขันเลวร้ายอย่างยิ่ง มิทราบเป็นอสุรร้ายมารชั่วตัว

ไต่มาท่อนรวงรวงนํ้า”

ก็เง็กฮวยผงกศึระเห็นพ้อง พลังกล่าว

“สภาพอันวังเวงจนพิศตรมดาเยี่ยงนี้ นับว่าตื่นเต้นอย่างยิ่งจริง ๆ พวกเราควรไปด้วยความระมัดระวัง และล้วงอะหุกตัวจูงออกมาทำไว้ เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยที่อาจจะเกิดขึ้นได้”

กัวเซาคุ่นเนื่องจากได้รับบทเรียนอันสาหัสมาจากยอดเขาไท่เป๊ะฮง ทราบว่าวงพวงนักเลงมีเล่ห์ร้ายอุบายชั่วจนซับซ้อนมากหลาย คราใดชะล่าจน เลินเล่อไป มาตรว่ามีพลังฝีมือเลอเลิศเทียมฟ้า บางครั้งก็ยั้งต้องพลาดทำอยู่ กับมือผู้ชั่วช้าสามัญ จึงเห็นพ้องกับความคิดของเง็กฮวย เกร็งกำลัง ภายในขึ้นคุ่มกันจนเข้มแข็ง และล้วงอะหุกตัวจูงออกมาทำไว้ในมือซ้าย เตรียม ใช้ได้ทุกเวลา

ทั้งสองพากันมุ่งหน้าด้วยความระมัดระวังเป็นเวลาไม่นาน พลันมีเสียง วิเวกแว่วดังสกุณาระเริงไพรแว่วมาจากที่ห่างไกลทำลายความเงิบวังเวงนี้ไป

กัวเซาคุ่นพอได้ยินเสียงขลุ่ย ชะงักเท่าไรไม่ก้าวเดินทันที เงียหูฟังอยู่ ครู่หนึ่ง ขลุ่ยก็เป่าเพียงชั่วครู่จึงหยุดไว้ และที่ดังตามติดมา เป็นเสียงขลุ่ยผิว ที่ยังไพเราะเสนาะกว่าขลุ่ยเมื่อครู่เสียอีก

กัวเซาคุ่นฟังพลัง ไบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันเต็มดำซาบซึ่ง

ครู่เดียวขลุ่ยผิวก็จางหายไป เง็กฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสทันที

“คุ่นกอกอ มิทราบเป็นผู้ใดเป่าขลุ่ยผิวขึ้นประสานขลุ่ย นับว่าบรรเลง ได้ไพเราะเสนาะหูยิ่งนัก”

“ผู้เป่าขลุ่ยเลาคือชื่อแป๊ะข้าพเจ้า ผู้เป่าขลุ่ยผิวคือชื่อบ๊อ”

“อ้อ ที่แท้คือผู้เฒ่าทั้งสอง มิน่าเล่า สำเนียงเสียงขลุ่ยจึงคล้ายดนตรี จากทิพย์วิมาน กล่อมเกลาลงใจผู้คนจนปลอดโปร่งแจ่มใส ดื่มด่ำซาบซึ่งปาน จะล่องลอยไปตามสายลมได้”

“ไหนเลยเพียงนำฟังเท่านั้น เสียงขลุ่ยนี้พอกระทบโสต ทำให้ข้าพเจ้า คลายความกังวลไปถึงสองประการ”

“วาจานี้หมายความว่าอะไร ? ท่านคลายกังวลสองประการเยี่ยงไร ?”

“เราต้องมาศึกษาเสียงขลุ่ยก่อน ช่วยม่วยฟังออกหรือไม่ ? เสียงขลุ่ยนี้บรรเลงด้วยความนุ่มนวลดีมีด้า มีความหมายในสงบสุขสันต์ ปราศจากวีแววของการฆ่าฟันอย่างไรแม้สักน้อยนิด”

“คันทูกอกกล่าวไม่ผิด”

“ข้าพเจ้าพอทราบข่าวว่าไท่โอ้วมีภัย แน่ใจว่าผู้มาต้องมีความชั่วร้ายยากจะทำจัด จึงวิตกกังวลความปลอดภัยของซือแป๋ซือบ้อเป็นอย่างยิ่ง บัดนี้เมื่อคำนวณจากเสียงขลุ่ยออกว่า ไม่มีเภทภัยใด ๆ เกิดขึ้น จึงคลายความกังวลไปได้เปละหนึ่ง”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะถี่ ๆ ก้าวเข้าคันทูกกล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“มิเพียงคลายกังวลเปละหนึ่งเท่านั้น ข้าพเจ้ายังแยกแยะเสียงขลุ่ยของซือแป๋ออก สันนิษฐานได้ว่าศัตรูจะต้องถูกกีดกันอยู่ภายในพยุหทหารฟ้า (เทียนมึงตึง) ที่พิทักษ์ป้อมทางนอกกำแพงอีกด้วย”

“นี่เป็นเพียงความในใจเปละหนึ่งเท่านั้น ยังมีอีกประการหนึ่งคือเรื่องใด ?”

“ความในใจประการที่สอง กับเกี่ยวกับช่วยม่วย”

“เอ๊ะ ! เรื่องที่ท่านคลายใจ ไฉนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าได้ ?”

“เราสองคนแม้เป็นสามีภรรยา กัน แต่มิได้เรียนต่อญาติผู้ใหญ่ เป็นการวิวาห์โดยพลการ นับว่าขัดต่อจารีตประเพณีอยู่บ้าง ข้าพเจ้ากังวลใจอยู่เสมอมา จะถูกซือแป๋ซือบ้อหรืออิงแป๋ตำหนิติเตียนก็ได้”

ก็เง็กฮวยฟังกัวเซาคันทูกกังวลในเรื่องนั้น นางต้องหน้าแดงระเรื่อด้วยความกระดาก ส่งเสียงแผ่วเบาแล้วว่า

“เรื่องนี้ผิดฝาผิดตัวจนนับว่าเหลวไหลอย่างยิ่งจริง ๆ แต่คันทูกอไฉนคลายใจได้ ?”

“ช่วยม่วยก็มีใช้เชี่ยวชาญในดนตรีการ หรือท่านมิได้ฟัง ? เพลงที่ซือแป๋ซือบ้อของข้าพเจ้าร่วมบรรเลงเมื่อครู่ คืออุปวยอึ้ง (ชักนำร่วมบิน หมายถึงร่วมวิวาห์)”

“อุปวยอึ้งจะเป็นไร ?”

“อุปวยอิงมีอีกนามหนึ่งเรียกว่าล่องหงส์ฮั่วเม้ง (ล่องหงส์เป็นนกสกุลหงส์ แต่ต่างเผ่ากัน เมื่อร่วมชั้นประชันเสียง จึงหมายถึงบุรุษสตรีที่ร่วมวิวาท์เป็น ชีวิตเดียวกัน) หมายความว่า ชือแป๊ะชือบ้อข้าพเจ้ายอมรับการวิวาท์คราวนี้ และกำลังยินดีต้อนรับท่านอยู่”

ก็เง็กฮวยตวาดเบา ๆ ทันที

“คุ่นกอกอ ท่านนับว่ากล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง”

“ฮวยม่วยท่านไหนไม่เชื่อวาจาข้าพเจ้า ด่าข้าพเจ้าว่ากล่าวเหลวไหล ?”

“วิวาท์ของเราสองประกอบอยู่ในภูเขาศี้อย่างชั่ว ชือบ้อของท่านอยู่ไกล ถึงไท่โอ้ว ท่านผู้เฒ่าจะทราบได้อย่างไร ? เพลงอุปวยอิงนั้นแสดงว่า บังเอิญขึ้นเท่านั้นเอง”

“ฮวยม่วยกล่าวไม่ถูกแล้ว ชือบ้อของข้าพเจ้ามีความสามารถเปรี๊ยะ ปราดเทียมฟ้าเหนือพสุธา โดยเฉพาะท่านผู้เฒ่ายังแตกฉานในหลักวิชา โหราศาสตร์ จนทำนายการณล่องหน้าได้ดังตาเห็น”

ก็เง็กฮวยแม้มิแสดงความเลื่อมใสนับถือ แต่ในใจนางยังมีใคร่เชื่อ เจี้ยะจูเนี้ยชือบ้อของกัวเซาคุ่นถึงกับคำนวณจนรู้เรื่องราวที่อยู่ห่างไกลหลายพัน ลี้ได้

กัวเซาคุ่นเนื่องจากคลายความวิตกกังวลจนปลดปล่อยใจแล้ว จึงเดิน พลังกล่าวกับก็เง็กฮวยอย่างยิ้มแย้มไปพลาง

“ฮวยม่วย อ้อมผ่านผนังผาเบื้องหน้า ก็จะได้เห็นกัวเกเป้าแล้ว”

“แลเห็นกัวเกเป้ายังเป็นอันดับรอง ข้าพเจ้ากลับรุ่มร้อนใคร่จะเข้าไป กราบพบผู้เฒ่าทั้งสองของคุ่นกอกอ ที่เก่งกล้าสามารถดุจดั่งเทพยดาเดินดิน โดยดำน”

“บุคลิกลดฮวยม่วย ต้องได้รับความรักพอใจจากผู้เฒ่าทั้งสองเป็น แน่แท้ และของขวัญรับหน้าก็ต้อง...”

มีทันขาดคำ พลันชะงักงันลงกลางคันไป

ที่แท้ในขณะทั้งสองสนทนาได้พากันอ้อมผ่านผนังผาสูงมา แต่แลเห็น ทางเบื้องหน้าอันห่างไกล ไหนเลยจะมีกำแพงป้อมใด ๆ กลับพบที่ไหล่เขามี

หมอกหนาคลุมบริเวณกว้างใหญ่จนทึบไปสิ้น

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านว่าผ่านมุ่มผานี้แล้วจะเห็นกัวแกเป้า ไฉนข้าพเจ้าไม่เห็นตึกรามแม่สักหลัง...”

กัวเซาคุ่นรีบชี้ไปยังหมอกหนาบริเวณกว้างที่เบื้องหน้า สอดคำขึ้นอย่างยื้มแย้ม

“ฮวยม่วย ป้อมกัวแกเป้าอยู่ภายในกลุ่มหมอกที่เห็นนี่เอง”

“เอ๊ะ ! บัดนี้เป็นเวลาใกล้เที่ยง ไฉนมีหมอกหนาถึงปานนี้ ? โดยเฉพาะที่เชิงเขาต่างไม่มีหมอกแม่สักหย่อม หรือหมอกนี้เป็นสิ่งมีชีวิต พวกมันรวมตัวอยู่ที่ไหล่เขาแห่งเดียวเท่านั้น ?”

“ฮวยม่วยสังเกตได้เค้ามูลมาเล็กน้อยแล้ว หมอกหนาที่บทย่อม นั่นคือพยุหะทวารฟ้าพิทักษ์ป้อม ที่ชื่อแป๊ะชื่อบ้อของข้าพเจ้าทุ่มเทศความคิดสร้างขึ้น”

“ในเมื่อพยุหะเกิดประสิทธิภาพ แสดงว่าศัตรูกล้าแข็งต้องมาแล้ว แต่ไฉนพวกเราถึงกับสังเกตวิเวกเบาะแสบไม่พบเลย ?”

“ฮวยม่วยยังมิทราบ พยุหะทวารฟ้าพิทักษ์ป้อมนี้เป็นชื่อแป๊ะชื่อบ้อ ข้าพเจ้าทุ่มเทศมองและจิตใจ คั่นคว่ำดัดแปลงจากพยุหะแปดทิศของขงเบ้ง มีความเลิศล้ำพิสดารสุดเปรียบประมาณ ท่านคิดดู กระทั่งป้อมใหญ่โตยังตกอยู่ใต้หมอกอันหนาทึบ ไฉนเลยยังจะเห็นร่องรอยศัตรูได้ ในความค้ำวณของข้าพเจ้า ศัตรูที่บุกรุกมาอาจบางที่ถูกกักอยู่ในค่ายกลแล้วก็ได้”

กล่าวถึงตอนนี้ พลันมีเสียงกู่ฮันกราดเกรี้ยวดังขึ้น ในหมอกหนาที่บมมีเงาร่างสายหนึ่งโลดละลิวดุจดั่งเหินบินมา

กัวเซาคุ่นพอเห็นท่าฟุ้งตัวของคนผู้นี้ ทราบทันทีว่ามีพลังฝีมือสูงส่ง รีบประสานมือกล่าวเสียงกังวานไป

“สหายสารทิศใดของวงพวงนักเลงให้เกียรติมาเยี่ยมเยียนให้โอ้ว โปรดโอโหลผู้แซ่กัวที่ได้มาต้อนรับช้าเกินไป”

เงาร่างสายนั้นลือลิวลงจากอากาศมายืนหยัดกับพื้นเบื้องหน้า ปรากฏเป็นชายชราร่างผอมแห้งเลื้อยสีเทา ที่หว่างกลางหน้าผากมีเนืองอกใหญ่ปาน

กำปั้น ดูไปคล้ายตั้งเป็นนอของแรดจริง ๆ

ชายชราเสื้อสีเทาตาลูกวาวราวสายฟ้า กวาดมองกัวเช่าคุ่นกับกิเงก-ฮวยสองสามคราจึงแค้นเสียว

“ในกัวแกเป้าถึงกับยังมีคนกล้าเสนอหน้าออกมา นับเป็นเรื่องพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ”

จากน้ำเสียงของฝ่ายตรงข้าม กัวเช่าคุ่นสังเกตุออก คนผู้นี้ต้องถูกกักอยู่ในพยุหหवारฟ้ามาเป็นเวลานาน จึงขุ่นข้องจนเพลิงโทสะเผาผลาญจิตใจ ต้องกล่าวอย่างยื้มแย้มไป

“สหายอย่าได้ตำหนิกับบุคคลใด ๆ ในวงพวกนักเลง กัวแกเป้าให้ความเป็นธรรมเท่ากันทั้งสิ้น ผู้ใดสามารถฝ่าพยุหะนอกกำแพงป้อมไปได้ ผู้นั้นก็ป็นอาคันตุกะทรงเกียรติของป้อม ดูสภาพของสหาย น่ากลัวยังไม่อาจ...”

ชายชราชุดเทาฟังความหมายในวาจาออก รีบวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ทำรกน้อยมาจากที่ใด ? เจ้าน่ากลัวมิใช่ออกมาจากในป้อม ?”

“ใช่แล้ว เราสองสามีภรรยาเป็นเจ้าของป้อมที่กลับมา มิใช่เป็นคนออกจากป้อม !”

ชายชราชุดเทาต้องเขม่นมองทั้งสองด้วยความตื่นเต้นสงสัยไปอีกครั้งส่งเสียงขึ้น

“สังเกตจากวัยของพวกเจ้า ไม่คล้ายกัวบุ้นคิมกับเจี๊ยะจูเนี้ยประมุขป้อมกัวแกเป้าเลย ?”

กัวเช่าคุ่นน้อมกายด้วยทีท่าสำรวม ส่งเสียงกังวานขึ้น

“กัวบุ้นคิมกับเจี๊ยะจูเนี้ยทั้งสองท่านที่สหายกล่าวถึง คือชื่อแป๊ะชื้อบ้อของข้าพเจ้า”

ชายชราชุดเทาร้องอ้อ กวาดตาที่คล้ายสายฟ้าพิจารณาดูกัวเช่าคุ่นกับกิเงกฮวยอีกครั้ง แค้นเสียวเย็นชาขึ้น

“เช่นนี้เป็นว่า พวกเจ้าคือกัวเช่าคุ่นกับเจี๊ยะ...”

กัวเช่าคุ่นสอคำอย่างยื้มแย้ม

“ข้าพเจ้าคือกัวเช่าคุ่นจริง ๆ แต่ผู้นี้คือก๊เง็กฮวยภรรยาข้าพเจ้า มิใช่เจี้ยะเหล็งซื่อม่วย”

ชายชราชุดสีเทาพลันหันไปกู่เสียงเกรี้ยวกราดสู่ทิศที่มีหมอกหนาครอบคลุม

กัวเช่าคุ่นฟังออก เสียงกู่นี้ดังไกลเป็นอย่างยิ่ง นับว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังส่งข่าวให้กับพวกพ้องร่วมทาง จึงถามอย่างยื้มแย้ม

“สหายท่านได้ถามชื่อแซ่ความเป็นมาของเราสองสามีภรรยาจนกระจ่างแล้ว ควรจะบอกชื่อแซ่ฉายาของท่านมาบ้างกระมัง ?”

ชายชราชุดสีเทาเสยะยื้ม กล่าวขึ้น

“เล่าฮูมาจากภูเขานิ่วซัว ในชั่วชีวิต ใช้เขาที่หน้าผากเป็นฉายา น่ากลัวพวกเจ้าที่เป็นทหารกอมมื้อมีตาต่ำที่มีรู้จักสูงถึงปานนั้น”

กัวเช่าคุ่นมิทราบชายชราชุดสีเทามีความเป็นมาอย่างไรจริง ๆ และเนื่องจากที่หน้าผากมันจะเป็นตัวแทนของฉายาใด ก็ไม่มีปัญญาสืบทราบได้

แต่ก๊เง็กฮวยแม่เต็บใหญ่ในดินแดนชาวเผ่า แต่เคยฟังตำนานเรื่องหนึ่งมา นางจึงถามอย่างยื้มแย้มว่า

“ในเมื่อสหายมาจากภูเขานิ่วซัว และใช้เนื่องจากที่หน้าผากเป็นฉายาอย่างนั้น ท่านต้องเป็นหนึ่งในนิ่วซัวซาซัว (สามมารนิ่วซัว) ชื่อฮูเอี้ยงป้าฉายาตึกกักเซี่ยมเล้ง (พญามังกรเขาเดียว) ?”

ชายชราชุดสีเทาเห็นก๊เง็กฮวยบ่งบอกชื่อแซ่ฉายา มันได้ถูกต้องในคำแรก จึงพิศวงสงสัยจนผงกศีรษะกล่าว

“คิดมิถึง เล่าฮูไม่เคยย่างกรายเข้าสู่พวกนักเลงนานปี ถึงกับยังมีคนรู้จักชื่อฉายาของตึกกักเซี่ยมเล้งฮูเอี้ยงป้าอยู่”

“หากสหายเป็นตึกกักเซี่ยมเล้งในสามมารนิ่วซัว กลับไม่บังควรมาป้อมกัวแกเป้า”

“เป็นวาจาที่หมายความว่าอะไร ?”

“ข้าพเจ้าเคยได้ฟังตำนานนิ่วลี้มเรื่องหนึ่ง เล่าถึงท่านเมื่อสิบสามสิบสี่ปีก่อน เคยประลองฝีมือกับตัวเมะกิมเตียวฮึงอ้วงเหลียงผู้อาวุโส ผลที่สุดพ่าย

แพ้ไปหนึ่งกระบวนท่า นับแต่นั้นก็ปลื้มตัวซ่อนร่องรอยไม่ย่างกรายเข้าสู่บูลิ้ม และให้สัตย์สาบาน ‘อินทรีทองไม่ตาย พญามังกรไม่ทะยาน’ อีกด้วย”

ยูเอียงป้าผวกศีรษะกล่าว

“เรื่องนี้มิใช่เป็นข่าวเล่าลือ เคยเกิดขึ้นจริง ๆ”

“ในเมื่อเป็นจริง ท่านไหนทวนคำสัตย์สาบาน ?”

“เราไหนเลยทวนคำสาบาน ตัวเมาะกิมเตียวชิงอ้วงเหลียงตายไปนานแล้ว เราจึงออกสู่วงพวงนักเลงอีกครั้ง ไหนเลยจะไม่ถูกต้องเหมาะสม ?”

ก็เง็กฮวยเฟ่งตามองตึกกักเชื้อมเล้ง พลังแน่นเสียงกังวานสืบไป

“ข่าวผู้อาวุธตัวเมาะกิมเตียวชิงอ้วงเหลียงตายไปนี้ เป็นผู้ใดบอกกับท่าน !”

“เป็นอิมซัวจิวโซ่ยูเอียงกวทังเฮีย (ลูกพี่ลูกน้อง) บอกกับเราเอง หรือยังจะผิดพลาดไปได้ ?”

กัวเซาคุ่นที่สงบฟังอยู่เป็นนาน พลันส่งเสียงหัวร่อดังก้องกังวานขึ้นทันที ยูเอียงป้าหันขวับไปตวาดด้วยโทสะ

“เล่าชุกเล่าจจากใจจริงทุกถ้อยคำ เจ้าหัวร่อเรื่องอันใดกัน ?”

กัวเซาคุ่นตอบอย่างยื้มแย้ม

“ข้าพเจ้าหัวร่อท่านหลงกลชั่วร้ายของอิมซัวจิวโซ่ยูเอียงกวทังแล้ว !”

“หมายความว่าอะไร ?”

กัวเซาคุ่นมีสีหน้าเยือกเย็นแจ่มใส ยิ้มพลาตอบไป

“เนื่องเพราะผู้อาวุธกิมเตียวชิงอ้วงเหลียงเป็นน้าข้าพเจ้าเอง ท่านผู้เฒ่าเป็นปรกตีสุขแข็งแรง ราเริงแจ่มใสไม่อนาทร ท่านโยมิใช่หลงกลชั่วร้ายของอิมซัวจิวโซ่ยูเอียงกวทังไปแล้ว ?”

ยูเอียงป้าฟังว่า ตัวเมาะกิมเตียวชิงอ้วงเหลียงยังไม่ตาย ตอนแรกกลับตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ แต่เนื่องจากละอายไม่อาจกลบเกลื่อน จึงหัวร่อแล้วตวาด

“ในเมื่ออินทรีเฒ่าชิงอ้วงยังไม่ตาย กลับนับว่ายิ่งประเสริฐเลิศดี เราพอจะสะสางเรื่องขุนซ้องหมองหมางในกาลก่อนกับมันให้เสร็จสิ้นเสียเลย”

ก็เง็กฮวยสอดคำอย่างยื้มแย้ม

“สหายฮูเอี้ยงป้ากระพาดังนี้ ไยมิใช่ทวนคำสัตย์สาบานที่ว่า ‘อินทรี
ไม่ตาย พญามังกรไม่ทะยาน’ ?”

ฮูเอี้ยงป้าส่ายะยื้มกล่าว

“บัดนี้อินทรีชราไปแล้ว แต่พญามังกรกลับฝึกวิชายอดเยี่ยมสำเร็จ คำ
สัตย์สาบานเอี้ยงป้าย่อมเลิกลั่นกันไป นอกเสียจาก...”

“สหายฮูเอี้ยงป้าไหนไม่กล่าวให้จบความ ? นอกจากอะไร ?”

“นอกจากเล่าฮูฟ่ายแพ้กับมืออินทรีเฒ่าซึ่งอ้วงอีกครั้ง”

ฮูเอี้ยงป้าถูกบีบคั้นจนไม่อาจบ่ายเบี่ยง จึงร้องเสียงเกรี้ยวกราดตั้งนั้น
ก้าวเข้าคืบเมื่อได้ฟัง ยกมือไพล่หลังแล้วแหงนมองท้องฟ้า ส่งเสียงหัวร่อ
เฮอะ ฮะ อย่างเหยียดหยามดูแคลนอยู่ไม่หยุดยั้ง

ฮูเอี้ยงป้าเป็นผู้มีนิสัยรู้วามหุนหันเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินจึงยิ่งขุ่นเคือง
กว่าเดิม แผลดเสียงทวาด

“เจ้าหัวร่อเรื่องอันใดอีก ?”

ก้าวเข้าคืบเบะปากกล่าวไป

“สหายฮูเอี้ยงป้า ท่านเข้าใจคำพังเพยที่ว่า ‘ฆ่าไก่โยต้องใช้มีดโค มี
เรื่องศิษย์รับใช้แทน’ บ้างหรือไม่ ?”

ฮูเอี้ยงป้าแผดร้องด้วยความเข้าใจ

“หรือเจ้าที่เป็นเด็กปากยังไม่สิ้นกลืนน้ำนม คิดจะมาอวดโอ้อวดกับ
เล่าฮู ?”

ก้าวเข้าคืบผงกศีรษะแค้นเสียงขึ้น

“สหายเดาถูกต้องแล้ว ท่านมิจำเป็นต้องติดต่อสู้กับอินทรีเฒ่าอีก
ข้าพเจ้าที่เป็นอินทรีน้อย ก็พอหักเขาเดียวของพญามังกรทิ้งได้ง่ายดายยิ่ง !”

ฮูเอี้ยงป้าไม่อาจอดกลั้นโทสะไว้ได้อีกแล้ว ขบกรามคำรามขึ้น

“อาศัยเจ้าก็คู่ควร ? เจ้าเพียงสามารถต้านทานฝีมือเราได้สิบกระบวนท่า
เราจะหมกตัวอยู่ในอิมซัว ชั่วชีวิตนี้มีขอเหยียบย่างออกสู่โลกภายนอกอีกเป็น
เด็ดขาด !”

กัวเซาคุ่นเกร็งกำลังเตรียมพร้อมจนแน่นคง โบกมือให้กับตึกกักเชื้ยมเล้ง
อย่างยี้มแย้ม

ยูเอี้ยงป้าตวาดด้วยโทสะ

“เป็นไร ? เจ้าไม่กล้ารับมือเราสิบกระบวนท่า ?”

กัวเซาคุ่นหัวร่อพลางกล่าวสอด้คำ

“ข้าพเจ้ามิใช่ไม่กล้าต่อสู้กับท่าน แต่เป็นขอร้องให้ท่านไม่ต้องตั้งสตั้ย
สาบานอย่างไรรออีก เนื่องเพราะคำสตั้ยสาบาน มีผลบังคับแต่วิญญูชนที่มีวาจา
หนักแน่นตรงกับใจ แต่กับบุคคลที่กลับกลอกไปมาดุจดังพวกท่าน เท่ากับ
เป็นคำรำพันตอนปวดฟันเท่านั้นเอง !”

ยูเอี้ยงป้าถูกเย้ยหยันจนเพลิงโทสะฮือโหม แต่พาลเป็นฝ่ายขาดเหตุผล
จึงไม่อาจส่งเสียงโต้แย้ง ได้แต่ขุ่นแค้นตัวสั่นระริกไปเท่านั้น

กัวเซาคุ่นจึงแค้นหัวร่อกล่าวอีกครา

“สหายยูเอี้ยงป้า ท่านไยต้องมีโทสะถึงปานนี้ ? มีโทสะเพียงใด
ระบายใส่ข้าพเจ้าให้เต็มทีก็แล้วกัน”

ยูเอี้ยงป้าตวัดมือขึ้นจะฟาดมา แต่ยังคงเหลียวหน้ามองไปทางหมอก
หนาอีกแวนหนึ่ง

กัวเซาคุ่นทราบว่ ฝ่ายตรงข้ามต้องกำลังมองหาอิมชั่วจั่วโซ่วยูเอี้ยง-
กวงอยู่ จึงแค้นหัวร่อแล้วพยายามขึ้น

“ท่านมิต้องหายูเอี้ยงกวงอีกแล้ว ในเมื่อมันตกเข้าสู่พยุหพิทักษ์ป้อม
ไหนดเลยจะหนีรอดออกมาได้ง่ายดาย กระทั่งตัวท่านที่เมื่อครู่ออกจากพยุหะมา
ได้ ก็เป็นชื่อแป๊ะชื่อบ้อของข้าพเจ้าจงใจปล่อยเปิดทวารปล่อยท่านออกมาโดยไม่
ขัดขวางดอก”

ยูเอี้ยงป้านึกถึงเมื่อครู่ที่มันพอเข้าไปในหมอกหนา ต้องหลงทางไปทันที
แม้ใช้วิธีนานาทะเลวงซ้ายบูกขวา ต่างไม่มีสัญญาณออกจากพยุหะอันเลือนราง
มาได้ จวบจนเห็นเบื้องหน้ามีประกายแจ่มใสขึ้นสายหนึ่ง มันจึงกระโดดตาม
ติดออกมา พบกับกัวเซาคุ่นกับก็เง็กฮวยในที่นี้ได้

คำนวณตามสภาพที่เกิดขึ้น อาจเป็นประมุขป้อมกัวแกเป่าจงใจเปิด

ทวารพยุหะให้มันออกมาจริง ๆ

ชูเอี้ยงป้าเมื่อนึกถึงตอนนี้ แม้ตระหนกเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังคงเพียง ยอมรับ ฝ่ายตรงข้ามเก่งกาจสามารถในการตั้งค่ายกลเท่านั้น ด้านพลังฝีมือ ที่แท้จริงต้องยากจะต้านทานสามมารอิมชั่วฝ่ายมันได้ โดยเฉพาะบุรุษสตรีที่ เบื่องหน้าล้วนเป็นผู้เยาว์ เพียงแต่จู้จุดสยบไว้ ยังจะกลัวสองสามภรรยา กว้นุณคิมกับเจียะจูเนี่ยจะไม่เชื่อฟังในโอวาทอย่างว่าง่ายอีก ?

กัวเซ้าคุ่นสังเกตสีหน้ามันที่แปรเปลี่ยนไปมาแล้ว จึงเตือนอย่างยื้มแย้ม

“สหายชูเอี้ยงป้า โบราณมีไว้ว่า ‘เวรพึงระงับด้วยการไม่จองเวร’ อย่า ว่าแต่ท่านบำเพ็ญภาวนาที่ภูเขาริมชั่ว มิได้เกี่ยวข้องกับกัวเกเป้าของข้าพเจ้า เลยสักน้อยนิด มิสู้เชื่อคำหวังดีของผู้แซ่กัว...”

ไม่ทันขาดคำ ชูเอี้ยงป้าส่ายยื้มสอດขึ้น

“ผู้เยาว์ไม่ต้องอวดโอ่เล่ห์คารม เจ้ารับเพลงฝ่ามือเชื่อมเล้งเจี้ย (หัตถ์- พญามังกร) ของเราสักหลายกระบวนทำก่อนค่อยว่ากล่าว !”

เสียงขาดคำพลักสองฝ่ามือเข้ามา มันถึงกับพะงันในความฉะฉรา ใช้สองฝ่ามือแยกเข้าจู่โจมสองคน

ฝ่ามือขวามีพลังกล้าแข็งดุตัน จู่โจมเข้าใส่กัวเซ้าคุ่นในกระบวนท่า เชื่อมเล้งชุกอี (พญามังกรออกจากถ้ำ) ส่วนฝ่ามือซ้ายเป็นกระบวนท่าซึ่งเล้ง- โท้วเยี้ยว (มังกรเทพยดาทางเล็บ) มีพลังหยุ่นเหนียวไร้สภาพ ตะกุกคว่าเข้า ใส่ทรวงอกก็เง็กฮวยดุจสายฟ้า

“สหายชูเอี้ยงป้า ท่านไม่ต้องถือดีว่ามีวัยสูงคิดจะสู้หนึ่งต่อสอง เชิญ ท่านลงมือกับกัวเซ้าคุ่นคนเดียวก็พอ”

กัวเซ้าคุ่นร้องบอกพลาฟลิวหลบอย่างแคล่วคล่อง

ส่วนก็เง็กฮวยนั้นถือดีว่าสวมเสื้อเกราะหวายเทพเจ้า นางจึงยังยื้มแย้ม ยื้มจนหยาดเยิ้ม มิได้ขยับเท้าเคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

จวบจนพลังเย็นยะเยียบที่ไร้สภาพทำเส้นสายสูญสลายจากที่เบื่องหน้า แล้ว จึงกล่าวอย่างยื้มแย้มต่อตึกกักเชื่อมเล้งชูเอี้ยงป้า

“ก็เง็กฮวยขอบใจสหายที่ยอมอมมือ !”

จากนั้น เดินชดช้อยไปอยู่ที่ด้านข้าง คล้ายดังมิได้แยแสตักกักเชื่อม-
เล้งอยู่ในสายตาเลย !

ยูเอี้ยงป่าตอนนีทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคืองจนสุดเปรียบประมาณ

การจู่โจมของมันทั้งสองกระบวนท่าเมื่อครู่ ล้วนเป็นไม้ตายยอดเยี่ยม
ในชั่วชีวิต ลงมือด้วยความรวดเร็วอำมหิตปานใด แต่พลังอันกล้าแข็งดุตัน
ปานภูเขากล่อมของมันในด้านขวา ถึงกับฟาดพลาดผิด ถูกกัวเซาคุ่นหลบหลีก
ด้วยท่าเท้าอันแคล่วคล่องพิสดาร

พลังหยุ่นเหนียวเยียบในมือซ้าย พอจะทะลุกระดาษฟาดศิลาให้
แหลกกระจาย ร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ เห็นชัด ๆ ว่าพุ่งเข้าใส่ทรวงอก
ก็เง็กฮวยแล้ว แต่นางกลับไม่หวาดหวั่นแม้สักน้อยนิด กระทั่งเท้ายังไม่
ขยับหลบหลีกสักครึ่งก้าวอีกด้วย !

ยูเอี้ยงป่ารู้สึกอับอายจนไม่อาจทนทาน คิดอยู่ในใจ กระทั่งทารกเยาว์
วัยทั้งสองยังจัดการไม่ได้ แล้วมันจะจู่โจมป้อมกัวเกเป้าได้อย่างไร ? ยังจะหา
ตัวเมาะกิมเตียวชิงอ้วงเหลียงมาล้างแค้นหนึ่งฝ่ามือของเมื่อสิบสามปีก่อนได้
อย่างไร ?

พอนึกถึงตอนนี้ ยูเอี้ยงป่ายิ่งขุ่นแค้นแน่นอก ตกลงใจจะใช้ไม้ตาย
เชี่ยวชาญที่สุดของมัน จับกุมตัวกัวเซาคุ่นเอาไว้ หรือหากผิดท่าฟาดให้ตายไป
เสียก่อนก็ดีอยู่

เมื่อกัวเซาคุ่นส่งเสียงไปแล้วเห็นยูเอี้ยงปามีได้ตอบมา เพียงแต่กลอก
นัยน์ตาอยู่วูบวาบ จับจ้องมองตนด้วยความอำมหิตดุร้าย

ตักกักเชื่อมเล้งผู้นี้นัยน์ตาสีเหลืองปนเขียวโดยมิได้ตั้งท่วงท่า
อย่างไร แต่เนืองอกที่หน้าผากของมัน กลับมีความแปรเปลี่ยนเป็นพิเศษ

เนืองอกนี้ความจริงเป็นสีแดงระเรื่อ แต่ตอนนี้เริ่มแดงเข้มขึ้นทุก
ขณะ และเปลี่ยนจากอ่อนห้อยลงมาจนกลายเป็นตั้งแข็งดุจดั่งเขาสัตว์แล้ว
จริง ๆ

ก็เง็กฮวยจ้องมองด้วยความตระหนก นางกลัวสามีที่รักจะชะล่าใจจน
พลาดพลั้งไป จึงร้องเสียงดัง ๆ

“คันทูกอ มันทูกอ ไม่น่าตายตึกช่วยซึ่งเจีย (หัตถ์เทพเจ้าโลหิตพิษ) อันชั่วร้ายออกมาแล้ว ท่านอย่าได้ปะทะกับมันโดยตรง ๆ จึงประเสริฐ”

ฮูเอี้ยงป้าหันขวับมามองหน้าก็เงยคิ้ว แล้วส่ายคิ้วเล็กน้อย

“การทักทายผู้นี้ ถึงกับรู้ต้นลึกหนาบางของเราเป็นอันดี แต่เมื่อเราจะใช้ตึกช่วยซึ่งเจียแล้ว ยังยอมให้พวกเจ้าหลบหลีกได้พ้นอีก ?”

เสียงขาดคำ แขนเสื้อยาวสีเทาพลันสับัดพร้อมกับร่างทะยานสูงขึ้น หลาววา งอเอวกำตัวกลางอากาศ เปลี่ยนเป็นท่าพุ่งศีรษะลงมาใส่กัวเซ้าคันทูกอ

กัวเซ้าคันทูกอความจริงยังมีทรานรุดหน้ากล้าแข็งกว่าเดิมอีกมากเพียงใด นับแต่ประมือกวานตงคังแขะฮู้นซังจาดหนึ่งแล้ว รู้สึกมิได้เปลี่ยงพล้ำด้อยกว่า ให้หลังจึงได้มีความมั่นใจกว่าเดิมมากหลาย

บัดนี้ เห็นท่าจู่โจมของตึกกักเซียมเล้งแมจะชั่วร้าย แต่ยังคงยืนหยัดดุจดั่งบรรพตใหญ่ เกร็งกำลังลมปราณตั้งรับไว้โดยไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง

ท่าร่างฮู้นเล้งซาหิง (พญามังกรสามปรากฏ) ที่ฮูเอี้ยงป้าใช้มาตอนนี้ ดุดันรุนแรงจนคิดว่ากัวเซ้าคันทูกอต้องหลบหลีกด้วยความหวาดหวั่นลนลาน ง่ายต่อการหาช่องว่างรอยโหว่ลงมือซ้ำเติม

จวบจนเมื่อพบเห็นฝ่ายตรงข้ามมิได้มีท่าที่จะหลบหลีกอย่างไรอยู่เลย จึงจำต้องยื่นฝ่ามือทั้งสองออกจากแขนเสื้อ กระแทกพลังลงอย่างชั่วร้ายอำมหิต

กัวเซ้าคันทูกอเห็นฝ่ามือทั้งสองของมันเป็นพิเศษพิสดารยิ่ง คือนิ้วทั้งห้าดำคล้ำ เป็นประกาย แต่ใจกลางฝ่ามือกลับแดงฉานปานโลหิต จึงทราบว่ามีเพียงเป็นวิชาลับเฉพาะตัวเท่านั้น ในฝ่ามือยังมีพิษร้ายอยู่อีกด้วย !

กัวเซ้าคันทูกอตอนแรกคิดจะใช้เจียแอ่กั๊กกิมกั๊กเกี้ยงไ้ว้รับฝ่ามือฝ่ายตรงข้ามสักกระบวนท่าหนึ่ง แต่เมื่อพบเห็นฝ่ามือของมันมีพิษ จึงเกิดระมัดระวังไม่ปรารถนาพาตปะทะกับมันตรง ๆ อีก

กัวเซ้าคันทูกอตั้งใจในยามกะทันหัน คิดจะใช้หลักวิชาใหม่ที่เพิ่งได้มา และคร่ำเคร่งฝึกปรืออยู่ทุกเช้าค่ำโดยมิเคยเลิกราทำถอยออกไป

นั่นคือไท่เฮี้ยงกิมกั๊กที่ได้มาจากเต็กเกี่ยมซิงแซ่ไซมึงเอี้ยง อันนับเป็น

สุดยอดวิชาของเด็กเกี่ยมชิงแซ

เมื่อชูเอี้ยงป่าโถมลงมาจนถึงในรัศมีสามวา แลเห็นกัวเช่าคู้นยังคงแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว จึงส่ายะยี้มพร้อมกับทะลักพลังตักช่วยซึ่งเจี้ยจนสุดเร็วแรง

พลังที่ร้อนแรงราวเปลวเพลิงสองขุม พุ่งลงมาจุดตั้งเป็นพะเนินเหล็กถมทับ ครอบคลุมร่างกัวเช่าคู้นจนแน่นหนาไปทั้งสี่ด้าน

กัวเช่าคู้นหัวร่อก้องกังวานปานมังกรคำราม สะบัดแขนเสื้อทั้งสองขึ้นสู่เบื้องบนเพียงเบา ๆ

พลังไร้สภาพของไท่เฮี้ยงกิมกังทะลักขึ้นปะทะกับมรสุมคลุ้มคลั่งของตักช่วยซึ่งเจี้ยกลางอากาศ ปรากฏความเข้มแข็งอ่อนด้อยกว่ากันขึ้นทันที !

ทั้งสองฝ่ายต่างมีส่วนเสียเปรียบกันอยู่ ชูเอี้ยงป่าเสียเปรียบที่ร่างอยู่กลางอากาศ ไม่มีหลักใดพอจะเกาะยึดเหนี่ยว ส่วนกัวเช่าคู้นเสียเปรียบที่ได้เปลี่ยนความคิดโดยฉุกฉะหุกคับขัน ไม่ทันเกร็งกำลังเตรียมพร้อมจนเต็มที่อยู่ก่อน

แต่ในสภาพที่เสียเปรียบจนเสมอกันนี้ ชูเอี้ยงป่านับว่าพลาดท่าอย่างใหญ่หลวงไป

เนื่องเพราะไท่เฮี้ยงกิมกังนี้เป็นหลักวิชาลมปราณสุดยอดแล้ว อีกประการ กัวเช่าคู้นยังได้พลังการฝึกปรือของลั้งอ้าวซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจี้ยมากอปรกับส่วนสัดประเสริฐเลิศสุดตามธรรมชาติ ในด้านกำลังภายในพอจะต่อต้านกับสุดยอดฝีมือยุคนี้ได้โดยไม่เพลี่ยงพล้ำแล้ว

อย่าว่าแต่ในสามमारอิ้มชั่วต้องนับตักกักเซียมเล้งผู้นี้มีฝีมือด้อยที่สุด ไม่อาจเผยอขึ้นทัดเทียมกับอิ้มชั่วจิวโซ่วชูเอี้ยงกวง และอีกผู้หนึ่งคือเก้าจี้ม้อเนี้ย (นางอสูรแก่นิ้ว) ชูเอี้ยงคี้ได้เลย

เสียงโครมระเบิดสนั่นหวั่นไหว พลังกระจัดกระจายรอบข้างดังพายุร้าย พลังอันปั่นป่วนดุจดั่งพายุ ม้วนฝุ่นทรายบนพื้นขึ้นเป็นลำจวนน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ เป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่สลายคลายไป

จวบจนเมื่อฝุ่นทรายซา จึงเห็นกัวเช่าคู้นยังคงยืนเด่นอยู่ในที่เดิม ท่าทีปลอดโปร่งเยือกเย็น มิได้ขยับเขยื้อนจากเดิมแม้สักน้อยนิด

แต่ยูเอียงปากกลับถูกกระแทกจนปลิวกระเด็นไกลออกไปกว่าสี่วา มวย
ผสมกระจุยกระจาย ทรวงอกสะท้อนถี่เร็ว

กัวเซาคุ่นจงใจกระตุ้นโทสะมัน จึงหันกล่าวกับก๊ิงเจ็กฮวยอย่างยิ้มแย้ม
“ฮวยม่วย ที่ว่าไม้ตายเฉพาะตัวของสามมารอิมชั่ว ก็เพียงเท่านั้นเอง
ท่านเมื่อครู่ออกจะยกย่องตักช่วยซึ่งเจี๋ยของสหายผู้นี้สูงส่งเกินไปแล้ว !”

ก๊ิงเจ็กฮวยทราบว่ กัวเซาคุ่นแสวงกระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม นางจึงยิ้ม
แย้มโดยมิว่ากล่าวอะไร แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ปลานปลื้มและเชื่อมั่นใน
พลังฝีมือที่รุดหน้ากล้าแข็งของสามี่ขึ้นกว่าเดิม

ยูเอียงป่าชุ่มแค้นจนตัวสั่นระริก ขบگرامกรอด ๆ เตรียมจะใช้ไม้ตาย
อีกวิชาหนึ่งออกมาแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง ในหมอกหนาที่บมีเสียงแค้นหัวร่อยยะเยียบเย็นชา
ดังออกมา

“กัวเซาคุ่น เจ้าโยโสโอหังไปไย ? มีเรายูเอียงกวงอยู่ที่นี่ ผู้ใดยังกล้า
แยกเขี้ยวทางเล็บอย่างมิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอีก ?”

ยูเอียงป่าเบือนหน้าไปตามต้นเสียง แค้นหัวร่อพบเห็นอิมชั่วจิวโซ่ว-
ยูเอียงกวง กำลังเดินช้า ๆ ออกมาจากในหมอกหนา พร้อมกับสตรีอาภรณ์
เหลืองวัยประมาณสี่ห้าสิบปีอีกนางหนึ่ง

กัวเซาคุ่นร้องเสียงกังวานไปทันที

“ยูเอียงกวง ท่านมารังควานในกัวแกเป้าช้า ๆ ช้อน ๆ เยี่ยงนี้ด้วยจุด
ประสงค์ใดกันแน่ ?”

ยูเอียงกวงแค้นเสียงถามไป

“นี่ยังต้องถาม ? เราเฮียม่วยสามพี่น้องมาครานี้ ยังมีใช้เพราะ
คัมภีร์นิรนามเล่มนั้น ?”

กัวเซาคุ่นโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“คัมภีร์นิรนาม ? ท่านต้องการคัมภีร์นิรนามสมควรไปที่แจ้เทียนเพ้งใน
ไห่ซัว เสาะหาได้วังวนเย็นเยียบทั้งสามแห่งนั้น กลับมาหาในกัวแกเป้าของ
ข้าพเจ้าไปไย ?”

ยูเอียงกงแค้นเสียงตอบ

“เราไปที่แจ้เทียนเพ็งในให้ชั่วแล้ว !”

“เป็นท่านไม่มีปัญญาเข้าไต้วังวน ? หรือในวังวนอันรุนแรงไม่มี คัมภีร์นิรนามเล่มนั้น ?”

ยูเอียงกงกระซกเสียงด้วยความไม่พอใจ

“เรามีฉายาอิมชั่วจั่วโจ้ว เลี้ยงงูแสนรู้ไว้มากมายนับไม่ถ้วน ไหนเลยจะ ไม่มีปัญญาเข้าไปหาของที่ต้องการไต้หน้าใด ๆ มาได้ ?”

“ในเมื่อท่านได้คัมภีร์นิรนามเล่มนั้นแล้ว ไม่ไปหาสถานที่ศึกษาค้นคว้า โดยสงบ กลับมาก่อวุ่นในกั้วแกเป้าด้วยเรื่องอันใด ?”

ยูเอียงกงล้วงคัมภีร์นิรนามออกจากแขนเสื้อเล่มหนึ่ง เหวี่ยงไปที่ เบื้องหน้ากั้วเซ้าคุ่น แค้นเสียง

“เราหลงกลเจ้าแล้ว คัมภีร์ที่ไม่มีอักขรอยู่เลยเยี่ยงนี้ จะใช้ประโยชน์ ไດได้ ?”

กั้วเซ้าคุ่นต้องหัวร่อด้วยความขบขันแล้วกล่าว

“ในคัมภีร์ไม่มีอักขร ไหนเลยตำหนิข้าพเจ้าได้ ? คัมภีร์เล่มนี้เป็น ชั่วจั่วกั้วเหาะปาซานี้หุ้มเหชีวิตทั้งครอบครัวเข้าพิทักษ์ป้องกัน มิใช่เป็น กั้วเซ้าคุ่นสร้างขึ้นเองเลย”

“กั้วเซ้าคุ่น เจ้ายังจะคิดเล่นลวดลายไດอีก ? หรือเจ้าเข้าใจเราคำนวณ แผนชั่วร้ายของเจ้าไม่ออก ?”

“ข้าพเจ้ามีแผนร้ายไດกัน ?”

ยูเอียงกงหัวร่อหยามหยันพลาถกล่าว

“เจ้าต่อนั้นต้องซ่อนคัมภีร์นิรนามเล่มจริงไว้ และใช้คัมภีร์นิรนามเล่ม ปลอมโยนเข้าไต้วังวน”

“ท่านกลับคาดเดาเปะปะเหลวไหลได้เก่งกาจ ข้าพเจ้าไปหาคัมภีร์ นิรนามปลอมมาจากที่ใดมาตบตาท่านได้ ?”

“ผู้อื่นคิดหาคัมภีร์นิรนามปลอมสักเล่มหนึ่งนั้น อาจบางที่ไม่ง่ายดาย แต่สำหรับเจ้ากลับไม่เป็นที่ยากเย็นอย่างไร เนื่องจากกั้วบุ๋นคิมซือแป้เจ้า

เมื่อสิบกว่าปีก่อนเคยพิมพ์มาถึงหนึ่งร้อยยี่สิบแปดเล่ม !”

วาจาโต้แย้งครานี้ ว่ากล่าวจนกั๊กเข้าคุ่นไม่มีเหตุผลโต้เถียงได้ จำต้อง
ถามไป

“ในความคิดเห็นของท่าน ควรทำอะไรกัน ?”

ชูเอี้ยงกงยื่นมือขวาออกมา แผลหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดพลาংกล่าว

“กั๊กเข้าคุ่น หากเจ้ายังรู้สถานการณ์ของตัวจงมอบคัมภีร์นิรนามเล่มจริง
ออกมา ไม่เช่นนั้นเราจะใช้เลือดล้างกั๊กแกเป่า เช่นฆ่าเต่าชราทารกในป้อมให้
หมดสิ้น ย่อมจนน้ำในบึงให้เหือดเป็นสีแดงเสียครึ่งหนึ่ง !”

กั๊กเข้าคุ่นถูกชูเอี้ยงกงกระตุ้นจนมีโทสะเดือดดาลไม่อาจระงับ ส่งเสียง
หัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวไปทันที

ชูเอี้ยงกงกระซอกเสียงถาม

“เจ้าหัวร่อเรื่องอันใด ? หัวร่อเรากระทำไม่ถูกต้อง ?”

กั๊กเข้าคุ่นจับตามวาวราวสายฟ้าเขม่นมองหน้าชูเอี้ยงกงพลาংกล่าว
ทีละคำ

“ชูเอี้ยงกงจงฟังไว้ ข้าพเจ้าขอเรียนถามสักคำ เมื่อสิบเอ็ดปีก่อนนั้น
ท่านนำพาฝูงงูหิมาเข้าร่วมพิธีชุมนุมร้อยโลงนั้น เป็นกลับไปด้วยความภาคภูมิใจ
หรือกลับด้วยความท้อแท้รันทด ?”

ชูเอี้ยงกงหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“ครั้งก่อนเพราะเราหลงกลชั่วร้ายของชื้อบ้อเจ้า ไม่อาจนับเป็น
บรรทัดฐาน”

“ครั้งก่อนไม่นับ ครั้งนี้เป็นอย่างไร ?”

ชูเอี้ยงกงจับตามองกั๊กเข้าคุ่นที่เบะปากเย้ยหยันด้วยความขุ่นเคืองแล้ว
ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ดีร้ายโชคเคราะห์ของครานี้ ต้องดูเจ้าจะยอมมอบคัมภีร์นิรนามออกมา
แต่โดยดีหรือไม่ ?”

กั๊กเข้าคุ่นหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวไป

“ครั้งก่อนย่อเย็บจนหากเป็นนักรบก็ต้องว่า ‘ถอดเกราะทิ้งม้าหนีเอา

ชีวิตรอด' ยังดีที่ซื้อแปะซื้อบ่อข้าพเจ้ามีจิตใจกว้างขวางเปี่ยมมโหฬารกรรม จึงปล่อยให้ท่านรอดชีวิตไป ครั้งนี้ถึงกับชุมนุมพวกพ้องในครอกเดียวกันมาอาละวาดอย่างชั่วร้ายอีกครา แต่กลับถูกขวางอยู่ในพยุหะป้องกันป้อมอันกระจัดย่อย ไม่มีปัญญาเหยียบย่างถึงเข้ากำแพงแก้วแปะสักครึ่งก้าว ยังจะต้านหน้ามาโหมประโคมอย่างไร่างอายุไปโย ? ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลยว่าชนชาวบูลิ้มเมื่อครากระโน้นเป็นนัยน์ตาบอดจริงหรือไม่ มิเช่นนั้น ไฉนยกตัวท่านที่หลับตาเห่าหอนจนไร้ยางอาย เข้าเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือได้ !"

แก้วเซาคุ่นที่มีเคยกล่าวคำหยาบเข้ามาเลย ครานี้ถึงกับระดมพร่างพรูอย่างแคล่วคล่อง แต่พอจบคำ พลันมีเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวดังมังกรคำรามดังลงจากท้องฟ้า มีคนผู้หนึ่งร้องอย่างอาจหาญ

"ดำได้ประเสริฐ ดำได้ถูกต้อง คุ่นยี้ วาจาทั้งมวลของเจ้านี้มีความคมจนไม่ด้อยกว่าดาบแก้วห้าพิษของอาวเอี้ยงอีเลย เสียตายที่ปีศาจเต่าฮูเอี้ยงกงเป็นตัวดื้อด้านที่มีรู้จักยางอาย ไม่เช่นนั้นต้องถูกเจ้าดำจนยับอายไม่อาจแบกหน้ามีชีวิต กระโดดน้ำตายอยู่ในบึงไห้ไ้วนี้แล้ว"

แก้วเซาคุ่นจำเสียงตัวเมาะกิมเดียวซึ่งอ้วงเสียงงึแปออก จึงต้องเหลียวมองไปด้วยความแตกตื่นยินดี

กล่าวแล้วเป็นที่ประหลาดยิ่ง ช่วงเวลาเพียงชั่วขณะนี้ หมอกหนาที่ครอบคลุมอยู่บนไหล่เขา สลายคลายไปจนไม่เหลือเหลืออยู่เลย

แก้วแกแป้าที่อยู่ใต้แนวล้อมของต้นไม้ คีลาและกอไผ่ ปรางภูชัดเจนที่เบื้องหน้าสายตา ความพิเศษพิสดารสุดแสนคือ ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ห่างจากพวกแก้วเซาคุ่นประมาณยี่สิบวา ถึงกับตั้งโต๊ะสุราอาหารตัวหนึ่ง มีห้าคนนั่งรายล้อม แสดงว่าดื่มกินมาเป็นเวลานานแล้ว แต่เมื่อครู่กลับไม่มีร่องรอยแม้สักน้อยนิด

ในห้าคนที่ล้อมโต๊ะกลม ผู้สวมเสื้อนักศึกษาผู้มีผ้าโพกศีรษะ บุคลิกงามสง่าดุจดั่งเขียนผิวพิเศษคือแก้วบุ๋นคิม ผู้โหมสะคราญผุดผาดไม่ชราไปตามกาลเวลาคือเจี้ยะจูเนี้ย ท่วงท่าอาจหาญ ประกายตาเจิดจ้าที่ทำฮึกเหิมนั้นคือฮึงอ้วงเหลียง

ยังมีอีกสองคน บุรุษคล้ายเทพบุตรจตุมา สตรีคล้ายเป็นเทพธิดา
หยาดฟ้า นั่นคือปักไธซึ่งอุยจุเตียกฮ่วมที่กัวเช่าคุ่นคบหา และเจียะเหล็ง
ซือม่วย

กัวเช่าคุ่นเมื่อเห็นคนที่ตนต้องการพบอยู่ครบครัน มิมีผู้ใดเป็นอันตราย
ดั่งหวั่นวิตก ย่อมลึงโลดยินดีจนสุดเปรียบประมาณ รีบกล่าวต่อกี้เง็กฮวย

“ฮวยม่วย นั่นคืออิงแป้ รวมทั้งซือแป้ซือบ้อของข้าพเจ้า ท่านตาม
ข้าพเจ้าเข้ากราบพบด่วน”

กี้เง็กฮวยหน้าแดงเปล่งปลั่ง ก้มศีรษะตามกัวเช่าคุ่นไปด้วยความเอียง
อาย แต่เพ็งได้ห้าหกก้าว บนอากาศที่ด้านหลังมีเสียงซู่ ซู่ ดังเบา ๆ ขึ้นสอง
ครา

เจียะเหล็งร้องเสียงแหลมเล็กขึ้น

“คุ่นกอกอกกับซ้อจื้อ (พี่สะใภ้) ระวังไว้ เฒ่าฮูเอี้ยงปล่อยงูเข้าลอบทำร้าย
พวกท่านอย่างไร่างอายอีกแล้ว !”

กัวเช่าคุ่นที่มีไหวพริบตื่นตัว พอได้ยินเจียะเหล็งร้องดั่งนั้น รีบหัน
ขวับมาดุจสายฟ้า จับตามองงูที่ส่งเสียงซู่อยู่กลางอากาศ งูสี่ตัวที่ฮูเอี้ยงกว
ปล่อยออกมาในคราวนี้ เป็นตัวเล็กละเอียดสีดำยาวเพียงร่วมเชีเยะ พุ่งฝ่า
อากาศมาดุจตั้งเป็นโยลีดำสี่สาย จูโจมเข้าใส่กัวเช่าคุ่นกับกี้เง็กฮวย

กัวเช่าคุ่นจิตใจกล้าแข็งฝีมือเยี่ยมยอด ความจริงคิดจะตัวรวบงู
สองตัวที่พุ่งเข้าใส่ตนซัดกลับคืนให้ฮูเอี้ยงกว เพื่อหยามอิมฮั่วจั่วโซ่วให้สาสม
ใจสักครา

แต่พอมือขวายื่นไปพลันฉุกใจคิด ฮูเอี้ยงกวมิใช่ไม่ทราบตนมีพลัง
ฝีมือสูงส่ง กอปรกับยังมีซือแป้ซือบ้อและอิงแป้อยู่เคียงข้างกาย ยังคงซัดงูมา
ลอบประทุษร้าย อย่างนั้นแสดงว่างูเล็กราวไหมสีดำนี้นี้ ต้องมีอำนาจอันเหนือ
ธรรมดาเป็นแน่แท้

พอความคิดแปรเปลี่ยน ความระแวงระวังเกิดตามติดมาในทันที
เปลี่ยนจากรวบเป็นผลักทะลักพลังให้เฮี้ยงกิมกังออกไป พลังร้องบอกกับ
กี้เง็กฮวยด้วยเสียงดัง ๆ

“ช่วยม่วยระวัง อย่าให้ขุน้อยนี้สัมผัสตัวเป็นอันขาด ชูเอี้ยงกงเป็นคน มีชื่อสูงแต่จิตใจต่ำช้า ตั้งหน้าลอบประทุษร้ายคนทางด้านหลัง ไร้ยางอายเป็นที่สุด ของที่ชัุดออกจากมือมัน ต้องมิใช่เป็นของดีงามอย่างไร !”

ขณะที่ส่งเสียงอยู่นั้น ให้เอี้ยงกิมกังอันสูงส่งของเด็กเกี่ยมชิงแซได้แผ่ จนกลายเป็นตาข่ายไร้สภาพอยู่กลางอากาศแล้ว

โยดำสองสายพอฟุ้งเข้าไปในตาข่ายหลัง กัวเซาคุ่นพลันเกร็งกำลังขึ้น จากจุดศูนย์ หัวร่อฮา ฮา ดังก้องกังวาน

เสียงหัวร่อครานี้พอดัง ให้เอี้ยงกิมกังที่แผ่อยู่กลางอากาศโดยไร้สภาพ พลันระเบิดขึ้นเบา ๆ ฐุพิษร้ายกาจที่หนานศาสตราอาวุธ ถึงกับถูกระเบิดจน แผลกเป็นผุยผง กระจัดกระจายออกไปไม่เหลือร่องรอยอีกเลย

ฝีมือประหารฐุของกัวเซาคุ่นครานี้ นับว่าฆ่าอย่างมีอำนาจอันยิ่งยง สูงส่ง แกร่งกร้าวท้าวหาญดุจอัคคีเผาผลาญ แต่สองตัวที่ก็เง็กฮวยฆ่ากลับ มีความปลอดภัยสบายอย่างยิ่ง

นางที่เป็นอิสตรี ย่อมมีความละเอียดสุขุมกว่ากัวเซาคุ่น พริบตาที่ กัวเซาคุ่นส่งเสียงเตือน นางทราบทันทีว่าฐุโยดำที่ชูเอี้ยงกงชัุดมา ต้องมิใช่ฐุ ธรรมดาแน่นอน

ก็เง็กฮวยก็พลั้วขวับกลับมาเช่นกัน และลงมือต่อต้านกับฐุ แต่ผิด กับกัวเซาคุ่นเล็กน้อย คือกัวเซาคุ่นใช้มือขวา ก็เง็กฮวยใช้มือซ้าย

แลเห็นมือซ้ายนางสะบัดเบา ๆ ไปในท่วงท่าตั้งหงส์เตี้ยงเท้า (หงส์แดง ผงกหัว) ก็สามารถต้านฐุที่ตัวหนึ่งพุ่งสู่คอหอย ตัวหนึ่งพุ่งสู่ทรวงอกได้อย่าง ง่ายดาย

เรื่องประหลาดอย่างพิสดารครานี้คือ มือของนางเพียงตัวดประกายวูบ ออกมาวาบหนึ่ง ฐุสีดำทั้งสองร่วงหล่นลงจากท้องฟ้าไปโดยไม่มีบาดแผล ใด ๆ แต่พอสัมผัสพื้น ถึงกับนอนตายตัวแข็งมิได้ดิ้นอย่างฐุตายธรรมดาเลย

ที่แถมมือซ้ายของก็เง็กฮวยกำอะหุกตัวฐุที่ข่มพิชิตอสรพิษนานาอยู่ก่อน นางใช้ไข่มุกลูกนี้ประหารฐุร้ายทั้งสองตัวไปอย่างง่ายดาย

ชูเอี้ยงกงเมื่อเห็น ต้องขมวดคิ้วนี้วหน้า ไม่ชัุดงูออกจู่โจมอีกแล้ว

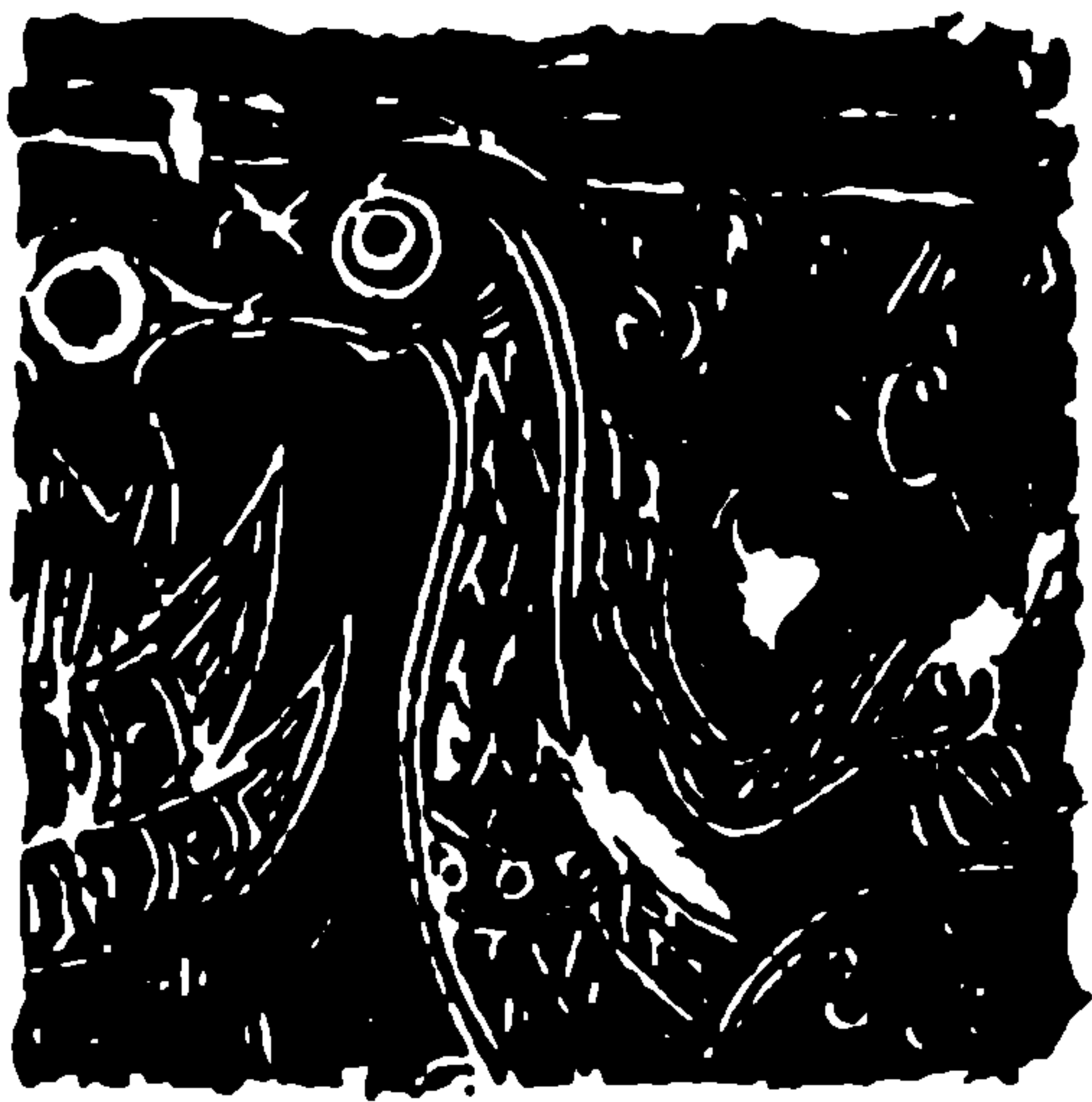
รับเรียกแก้จี้มนั้ (นางอสุรเก้านั้) อยูเอี้ยคั้กับตักกักเชี่ยมเล้ง (พญามังกรเขา
เดียว) อยูเอี้ยป่าไปที่ด้านข้างชุบชิบปรึกษากัน

กั้วเช่าคู้กับกั้เง็กฮวยพากันไปที่ได้ตันไม้ใหญ่อย่างรวดเร็ว กราบ
กั้วนุ้คิมเจียะจุเนี้ยและฮึงอ้วงเหลียง เนื่องจากเมื่อครู่เจียะเหล็งได้ร้องเรียก
นางเป็นช้อจ้อ กั้เง็กฮวยจึงยั้งอับอายจนหน้าแดงฉาน กั้มคี่ระชะต่ำอยู่ตลอด
เวลา

บทที่ 30

ระเบิดเพลิงเทพเจ้า

กัวนันคิมกับเจียะจูเนี่ย เมื่อเห็นโฉมสะคราญปาน
หยาดฟ้ามาดินของกิเง็กฮวย ย่อมมีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง
ตัวเมาะกิมเดียวซึ่งอ้วงเหลียงก็ตาลุกโพล่งหัวร่อฮา ฮา
พลาংกล่าว

“คุ่นยี้ เปียยี้ลุกขึ้น นั่งดื่มกินให้เป็นที่สำราญใจ รอเรา
จัดการตัวประหลาดเฒ่าทั้งสามที่มาจากอิมซัว แล้วค่อยเข้าป้อม
ไปบอกเล่าเรื่องราวรายละเอียด”

กิเง็กฮวยความจริงยังคิดจะลุกขึ้นอยู่แล้ว แต่พอได้ยิน
ซึ่งอ้วงเหลียงเรียกนางเป็น “เปียยี้” ต้องรีบคุกเข่าลงด้วยความ
หวาดหวั่นละอายอีกครั้ง

กัวเซ้าคุ่นทราบ ปักไ้ซึ่งอุยจุเตียกฮั่วมต้องบอกเรื่อง
ราวเปียซึมเทียนนั่งฮวยยู่มั่งเคยปลอมตัวเป็น “ฮั่วเปีย” ไป
สร้างพันธะกับตนในภูเขาส่งให้ฮั่วมาโดยละเอียด จึงทางหนึ่งจุด
กิเง็กฮวยลุกขึ้น ทางหนึ่งแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าวต่อกัวนันคิม

เจี๊ยะจูเนี่ยและฮึงอ้วงเหลียงอย่างยิ้มแย้ม

“น้อมเรียนซือแป๋ซือบ้อและงี้แป๋ โกวเนี่ยท่านนี้มีไชเปียชิมเทียนหนึ่งฮวย-
ยู่มั่งที่ใช้นามปลอมว่าฮั่วเปีย แต่เป็นตักเล้งกงจู๊ก็เง็กฮวยในเผ่าตักเล้งตัง
ของชาวแม้ว”

วาจาประดานี้ไม่เพียงทำให้กั๋วบั่นคิม เจี๊ยะจูเนี่ยและฮึงอ้วงเหลียงงุนงง
สงสัยเท่านั้น กระทั่งจูเตียกฮั่วมกับเจี๊ยะเหลียงทั้งสอง พลอยต้องพิศวง
สงสัยอย่างใหญ่หลวงด้วย

ยังคงเป็นตัวเมาะกิมเตียวฮึงอ้วงเหลียงท้าวหาญกระจ่างกว่า สงเลียง
หัวร่อฮา ฮา พลาตบไหล่กั๋วเซ่าคุ่นแล้วกล่าว

“คุ่นยี้ นับว่าเจ้าร้ายกาจกว่า เข้าสู่พวกนักเลงไม่นาน ก็มีสหายต่าง
เพศถึงสองนาง ไม่คล้ายงี้แป๋เจ้า เฒ่าชราจนใกล้เข้าโลงแล้วยังคงเปล่าเปลี่ยว
เดียวดายดังเดิม”

คำหยอกล้อของฮึงอ้วงเหลียงนี้ แม้ทำให้กั๋วเซ่าคุ่นคลายใจ แต่
ก็เง็กฮวยกลับยิ่งอับอายขึ้นกว่าเดิม

เจี๊ยะเหลียงที่รู้ความเปรี๊ยะปาด นางรีบเข้าคว้ามือก็เง็กฮวยให้เข้ามานั่ง
ข้างกายเจี๊ยะจูเนี่ย แล้วหัวร่อพลาตกล่าวขึ้น

“ซือบ้อ เพลงที่แพร่ระบาดในวงพวกนักเลงยุคนี้คือ ‘เลาะฮุ้นก้า ไ้ว-
ตอผ่าย สองมารอำมหิตสุดชั่วร้าย แคว้นแม้วมีตรุณีงามดุดนุปผา ทะเล
พายัพมีสามตัวประหลาดกำเนิดมา’ คำ ‘แคว้นแม้วมีตรุณีงามดุดนุปผา’ ก็
หมายถึงก็เง็กฮวยเจ้าเจ้ท่านนี่เอง ซือบ้อดู นางมีความงามเพียงใด ? คล้าย
นุปผาดอกหนึ่งอย่างยิ่งจริง ๆ”

เจี๊ยะจูเนี่ยเพ่งมอง สังเกตออกว่าก็เง็กฮวยมีจิตใจสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ ภูมิ
ปฏิภาณสูงส่ง นางจึงมีความรักเอ็นดูอย่างยิ่ง แยมยิ้มกล่าวกับก็เง็กฮวย

“ฮวยโกวเนี่ย จากการขีดเขียนท่านาย เราคำนวณออกว่าคุ่นยี้มีโชค
ลากจะได้คู่เคียงอันเหมาะสม และคล้ายจะพากันกลับมาในวันนี้อีกด้วย เมื่อ
ครูจึงได้เป่าเพลงอุปวยอิงออกไป มิคาด จริงดังที่คำนวณไว้ ฮวยโกวเนี่ย
สนิทสนมกับเหลียงยี้มากไว้ รอจัดการกับศัตรู กลับป้อมแล้วเราค่อยจัดการ

เรื่องราวทั้งหลายของท่านกับคันที้ให้เป็นที่เรียบร้อย”

วาจาเจี๊ยะจูเนี่ยอันนุ่มนวลนี้ ได้บ่งบอกเป็นความหมาย ยินยอมให้
ก็เง็กฮวยกับกัวเซ้าคันที้วิวาทกันได้ สร้างความตื้นตันยินดีแก่ก็เง็กฮวยจน
น้ำตาหลังไหลเป็นทาง

เจี๊ยะเหล็งเมื่อเห็น ทราบว่านางยังมีความเอียงอายเหลืออยู่ รีบเบน
เรื่องขึ้น

“ก็เจ้เจ้ เมื่อครูที่ชูเอี้ยงกงพล่อยใส่ท่าน คืองูที่ชั่วโอวโกว (ตะขอดำ
ลวดเหล็ก) ทั้งตัวมีพิษสุดชั่วร้าย มีดขวานยากจะฟันให้ขาดได้ กระทั่งไฟยัง
มีอาจเผาผลาญมันตาย นับว่าร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ ไฉนจึงถูกท่านสะบัดมือ
ฟาดตายอย่างง่ายดาย ท่านใช้วิชาฝีมือใด หรือเคยฝึกวิชาสยบอสรพิษ
ใดมา ?”

เมื่อเจี๊ยะเหล็งถามดังนี้ นับว่าคลี่คลายความอับอายให้แก่ก็เง็กฮวยไป
มากมาย นางล้วงอะหุกตัวจูงออกมากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ามีเคยฝึกวิชาปราบอสรพิษใด เท่าที่เมื่อครูฆ่างูได้งายตาย
ล้วนอาศัยสรรพคุณของอะหุกตัวจูง ที่พิชิตอสรพิษตามธรรมชาติเท่านั้น”

นางกล่าวพลางยื่นไข่มุกให้เจี๊ยะเหล็งดู ทั้งสองจึงมีความสนิทสนม
ยิ่งขึ้น

ขณะเวลานั้น ตัวเมะกิมเตียวซึ่งอวังเหลียงได้ลักขึ้นจากโต๊ะสุราไปแล้ว
หัวร่อแก้อูเอี้ยงกงทั้งสามมารอิมชั่วพลางกล่าว

“ชูเอี้ยงกง พวกท่านมารังควานเป็นเวลานานแล้ว แต่วิ่งวนวายอยู่ใน
ระหว่างพุ่มไม้ใบหญ้ากับก้อนหินเท่านั้น กระทั่งพวกเรานั่งดื่มสุราในที่นี้ก็ยังไม่
เห็น ระดับสูงต่ำของสองฝ่ายเป็นที่รู้แต่แรกแล้วว่าไม่ต้องต่อสู้ด้วย ยังไม่รับ
หลุบทางไสหัว หรือต้องการฝึกระดุกผุกร่อนเอาไว้ได้เงื่อมมือเราจริง ๆ ?”

ชูเอี้ยงกงแผดเสียงเกรี้ยวกราด

“อินทรีเฒ่าซึ่งอวังอย่าได้ถือดีในวิชามายากลพรางตา กล้ามาอาศัยวิชา
ฝีมือที่แท้จริงต่อสู้กับเราชูเอี้ยงกงหัวร่อยกระบวนท่าหรือไม่ ?”

ซึ่งอวังเหลียงหัวร่อฮา ฮา พलगกล่าว

“หากท่านสำนึกตัวไล่หัวโดยดี เราพอจะเวทนาปราณีไม่ขัดขวางคุกคาม หากแม้ต้องการรังควานเราจริง เราอินทรีเฒ่ายิ่งอึ้งไม่มีอารมณ์ดีพอจะร่วม สนองด้วย เพียงคิดจะนั่งจิบสุรากับสองสามภรรยาแก้วเป่าจู้ดูพวกผู้เยาว์เช่นหมา คั้ตรูกัน”

ชูเอี้ยงกงวุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“ท่านเข้าใจ กัวเซาคุ่นที่เป็นบุตรบุญธรรมสุดรักของท่าน มีความยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ? เฮอะ ! เรียกมันให้เข้ามาหาที่ตายได้”

ฮิงอ้วงเหลียงหันกลับไปกล่าวกับกัวเซาคุ่นอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นยี้ได้ยินหรือไม่ ? ปิตาจอเฒ่าชูเอี้ยงกงวุ่นทำตายเจ้าแล้ว เจ้ากล้าเป็นตัวแทนเรา ออกต่อสู้กับเฒ่างูอิมช้วนนี้หรือไม่ ?”

กัวเซาคุ่นส่งเสียงกังวานขึ้นทันที

“น้อมเรียนน้าแม่ คุ่นยี้ต่อสู้กับตัวประหลาดเฒ่านี้มาสองคราแล้ว มิได้ให้มันมีเปรียบแม้แต่น้อยนิด อย่าว่าแต่...”

ฮิงอ้วงเหลียงหัวร่อพลางสอไป

“อย่าว่าแต่กระไร ? ไฉนหยุดกลางคันมิกกล่าวต่อ ?”

กัวเซาคุ่นเหลือบแลชูเอี้ยงกงวุ่นหนึ่งแล้วกล่าวอย่างทะนง

“อย่าว่าแต่ คุ่นยี้ไปแคว้นแมวในครานี้ บังเอิญพบกับเด็กเกี่ยมชิงเซ-ไชมิ่งเอี้ยงผู้อาวุโส ผู้อาวุโสไชมิ่งบอกว่า หากพบกับชูเอี้ยงกงวุ่นเมื่อใด จะต้องใช้ชีวิตมันสร้างชื่อเสียงแก่ข้าพเจ้า”

ฮิงอ้วงเหลียงปรบมือหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ใช้ชีวิตของมันสร้างชื่อเสียงให้เจ้า ? คุ่นยี้ออกสู่สนามต่อสู้ได้ หากเจ้ากระทำตามวาจาที่ผู้อาวุโสไชมิ่งเอี้ยงบอกแก่เจ้าไม่ได้ เราอินทรีเฒ่าจะไม่ยอมรับเจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของเราอีกแล้ว”

กัวเซาคุ่นน้อมกายรับคำสั่งด้วยสีหน้าเปล่งปลั่งฮึกเหิม เดินออกไปด้วย ที่ทำองอาจไม่หวาดหวั่น

คำตอบโต้ของบิดากับบุตรบุญธรรมทั้งสองนี้ นับว่ากระตุ้นโทสะชูเอี้ยงกงวุ่นแทบมีไฟพวยพุ่งจากร่าง ชุ่นแค้นจนตัวสั่นระริกขบกรามแทบแหลกลาญ

มันหันไปสั่งกับชูเอียงป้าและชูเอียงคี่ด้วยเสียงแผ่วเบา

“เราจับมือกับเจ้ากัวเซาคู่ที่ปากยังไม่ลั่นกลืนน้ำนมผู้นี้ ย่อมไม่มีทาง
พ่ายแพ้เด็ดขาด หากมันเกิดพลาดพลั้งอย่างไรโดยไม่คาดหมาย หรือเป็น
เจ้าอินทรีเฒ่าซึ่งอ้วนเห็นบุตรบุญธรรมของมันร่อแร่ เกิดกระวนกระวายจน
ทะยานออกมากลุ่มรุม พวกท่านจงรีบล้วงเนียบฮั่นเสาะ (เชือกสยบวิญญาณ)
ออกยื่นในตำแหน่งสามเล่า ร่วมมือกับเราโดยเข้มแข็ง รอจนฝ่ายตรงข้ามถูก
สยบวิญญาณจนว้าวุ่นปั่นป่วน ค่อยใช้ล้วยฮ้วยชิงจู (ไข่มุกอัคคีเทพ) ลงมือ
กำจัดกวาดล้างให้สิ้นซากไป”

ที่แท้ ชูเอียงกววง ชูเอียงป้าและชูเอียงคี่ทั้งสามเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน
มาสมทิวอยู่ในอิมฮั้วร่วมศึกษาวิชาบู๊ ครานี้ที่ชูเอียงกววงชักชวนทั้งสองร่วมทาง
มาด้วย เนื่องจากไปได้คัมภีร์นิรนามเล่มปลอมมาอีกครั้ง จึงขุ่นเคืองไม่ยิน
ยอมอย่างยิ่ง ต้องการมาคุกคามกัวเกเป้าเพื่อรีดคัมภีร์นิรนามเล่มจริงมาให้ได้
โดยหมายจะใช้ม้ออิมเนียบฮั่นเสาะ (เชือกสยบวิญญาณเสียงอสุร) ของชู-
เอียงคี่ และล้วยฮ้วยชิงจู (อัคคีเทพเจ้า) ของชูเอียงป้าพิชิตกัวบุ๋นคิมกับเจี้ยะจู-
เนียบแล้วรีดเร้นคัมภีร์นิรนามออกมา

ม้ออิมเนียบฮั่นเสาะนั้นเป็นอาวุธร้ายกาจที่ชูเอียงคี่ขบคิดบัญญัติขึ้นมา
ด้วยความพิสดาร

ตัวเชือกใช้เหล็กกล้าอย่างดีตีขึ้นเป็นสามสิบหกห่วงติดต่อกัน และใน
แต่ละห่วงยังมีรูเล็ก ๆ อยู่อีกเจ็ดรู

รูเล็กละเอียดนี้ เปิดปิดได้ตามความปรารถนาของผู้ใช้ โดยกดปุ่มที่
ด้ามเท่านั้น

ตอนรูเล็กละเอียดยังมิได้เปิด มันเป็นเพียงเชือกห่วงธรรมดา แต่พอ
เปิดรูเล็กเมื่อใด ภายในห่วงทั้งสามสิบหกห่วงจะมีเสียงประหลาดพิกลดังผสานขึ้น
เจ็ดเสียง จนคุกคามจิตใจผู้คนให้ว้าวุ่นปั่นป่วนได้

โดยเฉพาะเมื่อสองคนร่วมกันใช้เชือกนี้ ยิ่งดลบันดาลให้เสียงพิเศษ
พิสดารกว่าเดิม ทำให้คู่ต่อสู้ต้องจิตใจว้าวุ่นลนลานโดยไม่รู้ตัว ถูกพิฆาตมาได้
ง่ายดายขึ้น

เชือกสยบวิญญาณของชูเอี้ยงก็มีอยู่สามเส้น พอดีแบ่งให้ชูเอี้ยงกวางกับชูเอี้ยงป่าร่วมกันใช้ในมุมสามเล่า มิเพียงด้านเสียงสยบวิญญาณจะเพิ่มความกล้าแข็งรุนแรงเท่านั้น ในยามรุกรับยังมีความสัมพันธ์อันลึกล้ำพิสดารอีกด้วย

สำหรับระเบิดอัคคีเทพเจ้านั้น เป็นระเบิดเพลิงที่สร้างด้วยความพิเศษพิสดาร ถือเป็นอาวุธลับชั่วร้ายที่สุดในยุคนี

ชูเอี้ยงป่าแม้มีเพียงสองลูกแต่มีอานุภาพยิ่งใหญ่ไพศาล นอกจากเปลือกจะเปราะอย่างยิ่ง ภายในยังมีลูกเล็ก ๆ อีกหนึ่งร้อยลูก หากถูกปะทะเป็นระเบิดออกมา เผาผลาญได้สิ้นแม้เป็นเหล็กคิลา

ชูเอี้ยงกวางเมื่อสั่งเสียกับชูเอี้ยงป่าชูเอี้ยงก็จบความแล้ว ก้าวเข้าคู้นก็ได้มายืนเด่นอยู่ในกลางลาน ประสานมือกล่าวอย่างขมขื่น

“ผู้อาวุโสชูเอี้ยง โบราณว่าไว้ถูกต้อง ‘ถ้ายชามรามไหไม่แตกห่างจากปากบ่อ ขุนพลยากจะไม่ตายในสนามรบ’ ท่านทะนงอยู่ในดินแดนอิมชวบงการบังคับงูร้ายทุกเผ่าพันธุ์ นับว่าสุขสำราญปานใด ไยต้องละโมภในคัมภีร์นิรนาม มาเสี่ยงชีวิตต่อเคราะห์ต่อศาสตราอาวุธด้วย ?”

ชูเอี้ยงกวางส่ายขมกล่า

“เจ้ามิใช้ชีวิตเราสร้างชื่อเสียงให้เจ้าดอกหรือ ? ไยต้องมาเตือนเรา...”

ก้าวเข้าคู้นหัวร่อ ฮา ฮา ส่งเสียงสอคำไป

“ก้าวเข้าคู้นยังมีวัยเยาว์ วันเวลาภายภาคหน้ายังยาวนานนัก ไม่รีบร้อนที่จะมีชื่อโดยเร็วไว อย่างว่าแต่ในวันตั้งสำนักไว้ต่อผ่ายในสารทตั้งเอี้ยงปีหน้า มีโอกาสเพียงพอให้ข้าพเจ้าได้ชื่อเสียงเกรียงไกร จึงเตรียมขอน้อมเตือนผู้อาวุโส รักถนอมเกียรติภูมิที่สูงส่ง ถอนตัวออกช่อนกายในอิมชว อาศัยการบงการบังคับฝูงงูของท่าน มาบำเรอความฝันเป็นวีรบุรุษให้เกิดขึ้นโดยจริงจงออกจะมั่นคงแน่นอนกว่า”

ชูเอี้ยงกวางฟังจนเพลิงโทสะฮือโหมอัดอก แต่พยายามข่มกลั้นไว้ แค้นหัวร่อกล่าวไป

“ก้าวเข้าคู้น เจ้ากล่าวผิดแล้ว ชูเอี้ยงกวางเป็นอาชาฝีเท้าจัด มาตรฐานสังหารร่วงโรยตามกาลเวลา ยังคงสามารถทะยานปานพายุ ไม่ยินยอมถนอม

ตัวอยู่แต่ในคอก เราไหนเลยเสียดาชีวิตเฒ่าชรา มาส่งเสริมชื่อเสียงของเจ้า ให้เกรียงไกรขึ้น ?”

กัวเซาคุ่นประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อผู้อาวุโสกล่าวเยี่ยงนี้ กัวเซาคุ่นมีแต่โน้มรับความปรารถนาดี เท่านั้น”

คำ ‘โน้มรับความปรารถนาดี’ พอกกล่าว ชูเอี้ยงกงวุ่นเคื่องจนอก แทบระเบิดทันที เกร็งกำลังรวมตัวพลาบกล่าวเสียงราบเรียบกล่าวขึ้น

“กับการประทานของเราเนี่ย เจ้าเตรียมรับด้วยวิธีใด ?”

กัวเซาคุ่นไหนเลยไม่ทราบว่ ชูเอี้ยงกงวุ่นแค้นจนไม่มีปัญญาข่มกลั่น ได้ เตรียมลงมือจู่โจมใส่ตนอย่างหักโหมดุร้ายแล้ว จึงลอบเกร็งพลังลมปราณ ให้เอี้ยงกิมกั้งให้พรักพร้อม ตอบอย่างทะนง

“รับด้วยวิธีใดก็ได้ทั้งสิ้น ในเมื่อผู้อาวุโสชูเอี้ยงยินดีใช้ชื่อของท่านเสริม นามข้าพเจ้า อย่างนั้นในการต่อสู้คราสสุดท้ายนี้ ย่อมสมควรทุ่มเทความ ซำนาญทั้งมวลในชั่วชีวิตท่านเข้าใส่กัวเซาคุ่นให้เต็มที่ จนแม้ตายก็ไม่มี ความเศร้าเสียใจใด ๆ มิว่าเป็นอาวุธ หมด เท้า ฝ่ามือ วิชาตัวเบา หรือกระทั่ง อสรพิษ อาวุธลับใด ๆ กัวเซาคุ่นยินดีรับไว้ทุกวิถีทาง”

ฮึงอ้วงเหลียงที่นั่งฟังแต่ไกล ต้องขมวดคิ้วกล่าวต่อเจี๊ยะจูเนี้ยเบา ๆ

“คุณยี้ไปในคราวนี้ ได้ประสบการณ์อันพิสดารมากน้อยเท่าใดแน่ ? ฝึกได้ความสามารถยิ่งใหญ่เพียงใดแน่ ? ไฉนจึงผยองลำพองถึงปานนี้ ?”

เจี๊ยะจูเนี้ยยิ้มพลาบตอบไป

“จากการขีดเขียนคำนวณของข้าพเจ้า ได้เค้าว่าคุณยี้มีโชคลาภไม่น้อย สำหรับจะได้วิชาฝีมือมากเท่าใดแน่ กลับต้องถามตัวมันเอง หรือไม่ก็ถาม ฮวยโกวเนี้ย”

เจี๊ยะเหลียงหัวร่อพลาบถามขึ้นบ้าง

“งี้แป่ ท่านอย่าได้นึกตำหนิคุณกอกอผยองลำพองเกินไป คุณกอกอจง ใจแสรังเป็นดังนี้ โดยหมายกระตุ้นชูเอี้ยงกงให้ขุ่นแค้นจนจิตใจว้าวุ่น ไม่อาจ รวมตบะสมาธิเยือกเย็น จึงพอลดทอนความชั่วช้าอำมหิตของมันลงได้บ้าง

ออกจะง่ายดายต่อการรับมือขึ้นกว่าปรกติ หากแน้มในยามธรรมดา คันทกอกมีมารยาทนอบน้อมนุ่มนวลคล้ายตัวโกวเนี้ย ยังเรียบร่อยกว่าข้าพเจ้ามากนักดอก”

ฮึงอ้วงเหลียงหัวร่อพลางดำไป

“พวกเจ้าเหล่าปีศาจน้อย แต่ละคนล้วนกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์...”

เพ็งกล่าวถึงตอนนี้ มีเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว กรวดหินดินทราย กระจัดกระจายคละคลุ้ง ที่แท้ก้าวเข้าคันทกอกได้ประฝ่ามือกับฮึงเอี้ยงกวังไป กระบวนท่าหนึ่งแล้ว

เนื่องจากวาจาที่ก้าวเข้าคันทกอกกล่าวมา มีความหมายเหน็บแนมแหลมคมขึ้นทุกขณะ จนฮึงเอี้ยงกวังไม่อาจอดกลั้นทนทานต่อไปได้แล้วจริง ๆ จึงเมื่อฟังวาจาจบคำก็ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป

“ก็ได้ เราจะประทานพลังฝ่ามือแก่เจ้าพะงู้ (คันทกอก) ที่ธรรมดาจนสุดสามัญแก่เจ้ากระบวนท่าหนึ่งก่อน เจ้าโหมประโคมมาครึ่งค่อนวัน ย่อมไม่ถึงกับสวะจนคล้ายเป็นวัวตัวหนึ่งกระมัง ?”

มันที่จะเริ่มการต่อสู้ขึ้น และยังอยู่ต่อหน้าฮึงอ้วงเหลียง อย่างไรก็ทนงในศักดิ์ศรีของมัน ไม่ยินยอมลงมือลอบจู่โจม จวบจนวาจาจบคำแล้วจึงยกฝ่ามือท่าท่ากดฝ่าอากาศเข้าหาก้าวเข้าคันทกอก

เนื่องเพราะมีความชิงชังฝ่ายตรงข้ามจับจิตใจ มาตราว่าที่ท่าจะไม่อำมหิตชั่วร้าย แต่พลังฝ่ามือได้ใช้ความหนักหน่วงดุร้ายไปจนสุดแรง

ฝ่ามือนี้ปลักไปแต่ไกล ฮึงเอี้ยงกวังไม่เพียงใช้พลังสิบสองส่วนเท่านั้น ยังอาศัยพลังการฝึกปรือหลายสิบปี บังคับอำนาจฝ่ามือให้งำไว้มิปรากฏจนใกล้จะสัมผัสกับฝ่ายตรงข้าม จึงมีเสียงครืนครืนดุจดั่งมรสุมคำรามขึ้นโดยกะทันหัน

แต่ก้าวเข้าคันทกอกรู้ยู่เนิ่นนานแล้วว่า มันที่คลุกคลีกับอสรพิษอยู่ทุกวัน สันดานก็คล้ายเหล่างูร้ายไปทุกเวลา ชั่วชั่วอำมหิตเลือดเย็น จึงไม่ว่าฮึงเอี้ยงกวังจะปลักฝ่ามือมาด้วยพลังกำลังมากน้อยเท่าใด ยังคงมิยินยอมถนอมกำลังเอาไว้ สะบัดสองแขนเลื้อย ฟาดให้ฮึงเอี้ยงกิมกังอันมีประสิทธิภาพสูงส่ง

ออกด้านรับเต็มที่ พร้อมกับหัวร่อเสียงกังวานกล่าวไป

“ผู้อาวุโสฮูเอี้ยง ข้าพเจ้าแม่คล้ายเป็นวัวน้อยตัวหนึ่ง จะมีความต่ำ
จนเป็นสวะได้อย่างไร ? ลากคันไถในแสงอาทิตย์ร้อนแรง หยาดเหงื่อหลัง
ไหลลงพร่างพรอมพืชนา ไร่ใช้ตามหน้าที่ สร้างคุณความดีให้แก่มวลมนุษย์
มีทราบประเสริฐเลิศดีกว่าบรรดาเลือดเย็นของท่านมากมายเท่าใดกัน ?”

เสียงขาดคำพลังฝ่ามือทั้งสองปะทะกันดังสนั่น เนื่องจากความแกร่ง
กร้าวสูงส่งของพลังไท่เฮี้ยงกิมกัง และได้พลังการฝึกปรือจากลี้ฮั่วซิงเทาะอีก
ด้วย จึงสามารถปะทะกับฮูเอี้ยงกวงโดยไม่เปลี่ยงพล้ำ

เมื่อกรวดหินดินทราย กิ่งไม้ใบหญ้ากระจายซาไปแล้ว จึงเห็นฮูเอี้ยง-
กวงกับกัวเซ้าคุ่นยืนเด่นเป็นสง่า ต่างฝ่ายไม่ส่ายโงนแงนเลยแม้แต่น้อย !

กับผลที่เกิดขึ้นในสภาพนี้ ที่ตระหนกขึ้นก่อนย่อมเป็นตัวอิมฮั่วจิวฮั่ว-
ฮูเอี้ยงกวง มันลอบขบคิดในใจ กัวเซ้าคุ่นกับมันห่างกันเพียงไม่กี่เดือน ไฉน
จึงมีพลังฝีมือรุดหน้าดุจดั่งเป็นคนละคนแล้ว ?

ที่แตกตื่นสงสัยใหญ่หลวงรองลงมาคือ ตัวฮึงฮวงเหลียง ร้องอุทาน
เบา ๆ แล้วขมวดคิ่วกล่าว

“นี่ก็ประหลาดเกินไปแล้ว มิว่าเป็นเพลงหมัดมวยกระบี่ หรือท่าร่าง
ปราดเปรียวแคล่วคล่องอย่างไร ต่างพอจะเข้มแข็งขึ้นได้ตามประสบการณ์
แต่ในด้านกำลังภายในและลมปราณของคุ่นยี้ ไฉนจึงปล้นรุดหน้ากล้าแข็งอีก
มากหลายดังนี้ได้ ?”

ก็เง็กฮวยรีบตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“น้อมเรียนท่านผู้เฒ่า คุ่นกอ...กัวเซ้าคุ่นกอได้ใช้ไท่เฮี้ยงกิมกังที่ผู้อาวุโส
เติกเกี่ยมซิงเซ่ไซมั้งเอี้ยงถ่ายทอดให้”

ฮึงฮวงเหลียงโพล่งด้วยความตระหนก

“เจ้าเด็กน้อยมีบุญวาสนาสูงส่งยิ่งนัก เฒ่าไซมั้งถึงกับยอมถ่ายทอดวิชา
กันหีบให้แก่มัน...”

ไม่ทันขาดคำ หันขวับมาถามก็เง็กฮวย

“ไม่ถูก ไม่ถูก แม้นับว่ามันได้วิชาไท่เฮี้ยงกิมกังจากไซมั้งเอี้ยง แต่

หลักวิชาลมปราณภายในสุดยอดเยี่ยมนี้ มันต้องทุ่มเทเวลาฝึกมาเนิ่นนานปี โดยมีหยุดยั้งขาดตอน จึงจะรุดหน้าไปได้ทีละน้อย ไหนเลยใช้ช่วงเวลาเพียงสั้น ๆ ก็มีความสำเร็จระดับนี้ได้ ?”

“ท่านผู้เฒ่ายังมึนทึบ ก้าวเข้าคั่นเฮียของข้าพเจ้า น่ากลัวมีกำลังภายในเพิ่มจากเดิมไม่ต่ำกว่าสามสิบปี”

จูเตียกฮั้วมตี้นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก ถามโพล่งขึ้นว่า

“ก๊องจู พลังการฝึกปรือสามสิบปีของก้าวเฮียเพิ่มขึ้นด้วยวิธีใด ? เป็นได้รับทานสมุนไพรโบราณเลิศล้ำ ? หรือดื่มโลหิตสัตว์พิสดาร ?”

ก็เง็กฮวยส่ายหน้าตอบอย่างยื้มแย้ม

“ก้าวเข้าคั่นเฮียมิใช่ได้รับโอสถวิเศษจากธรรมชาติที่ว่า แต่เป็นการได้จากผลงานกระทำของมนุษย์ คือถึงกับได้พลังการฝึกปรือของลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจี้ยผู้อาวุโสถ่ายทอดให้”

เจี้ยะเหล็งคว่ำแขนก็เง็กฮวยพลาถถามไป

“ฮวยเจ้ ซือบ้อได้บรรเลงเพลงอุบวยอึงแก่พวกท่านแล้ว ท่านไยต้องหลบเลี่ยงตามมารยาทใดกัน พาลเรียกเป็นคั่นกอกอเสี้ยก็แล้วกัน มาเรียกก้าวเข้าคั่นเฮียเยี่ยงนั้น ก้าวเข้าคั่นเฮียเยี่ยงนี้ ท่านเรียกโดยไม่คล่องปาก พวกเราก็ฟังไม่รู้หนูเลย”

ก็เง็กฮวยฝืนยิ้มด้วยความละอาย มิทันตอบไป ฮึงอ้วงเหลียงก็ได้ขมวดคิ้ว ถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“พลังการฝึกปรือ ? หรือเฒ่าค่อมอ้วงโพ้วเจี้ยตายจากโลกนี้แล้ว ?”

ก็เง็กฮวยจับตามองการต่อสู้พลาถผวกศีรษะตอบ

“เรื่องราวที่เกิดขึ้นช่วงนี้ซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง รอให้คั่นกอกอกับฮูเอี้ยงกวงต่อสู้กันเสร็จสิ้น ค่อยเรียนรายละเอียดแก่ผู้เฒ่าก็แล้วกัน”

ฮึงอ้วงเหลียงจับตามองการต่อสู้บ้าง เห็นก้าวเข้าคั่นกับฮูเอี้ยงกวงต่อสู้กันเป็นพัลวัน คนหนึ่งใช้เพลงฝ่ามือเล็งจ๊วเจี้ยฮวบ (งูศักดิ์สิทธิ์) ที่คิดค้นบัญญัติด้วยความพิสดาร ส่วนอีกคนหนึ่งใช้ยอดฝีมือมากมายหลายวิชาผลัดเปลี่ยนนวนเวียนเข้าต่อสู้จนซุลมุนวุ่นวาย ไม่อาจปรากฏผลแพ้ชนะมาได้ในเวลารวดเร็ว

ชูเอี้ยงกงโหมกระหน่ำกัวเช่าคุ่นลงไม่ได้ เริ่มกระวนกระวายขึ้นบ้าง
 แล้ว พลันกระหน่ำท่าเท่งจ๊วซิกกุ้น (อสรพิษเจ็ดตวัด) ฟาดเข้าใส่กัวเช่าคุ่นจน
 สุดเรี่ยวแรง

สองแขนของมันพุ่งตรง ร่างหม่นวนจนคล้ายเป็นงูจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ เลื้อยอยู่เต็มบริเวณที่ว่าง ฟาดกระหน่ำเข้าใส่กัวเซ่าคุ่นด้วยความว่องไวดุจสายฟ้า

ก้าวเข้าคั่นเห็นการจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามออกจะพิสดารจนยากคำนวณ
เกินไป มิกล่าปะทะโดยหักโหมตรง ๆ ได้ รีบสลับเท้าก้าวหลบหลีกจนไกล
ออกไปร่วมสองวาตุจเป็นสายน้ำเมฆพลั่ว

ซึ่งอ้วงเหลียงที่จับตามอง ทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งลึงโลดดีใจ หัวร่อ
เสียงก้องพลางกล่าว

“เจ้าเด็กคูนี่ผู้นี้เป็นศิษย์ของผู้ใดกันแน่ ? ทำร่างนี้ถึงกับเป็นโจ้วฮัง-นาอีโป้วของเฒ่าไซมิ่งอีกแล้ว !”

ขณะส่งเสียงว่ากล่าว ก้าวเข้าคืบได้ฉวยโอกาสที่ฮูเอี้ยงกวงสะอึกเข้า
ซ้ำเติม ใช้กระบวนท์เข้าแย่งเอาโก้วกิมก๊วยเกี้ยงไช้วตีโต้กลับไป จนอิมซัวจิวโซ่ว
ต้องถอยร่นเป็นพัลวัน พลิกสภาพการต่อสู้ให้คู่คี่กำลังอีกครั้ง

ซึ่งอวัยวะที่ยิ่งแตกตื่นสงสัยจนหมดตัวนี้หัวหน้า กล่าวเสียงกังวานขึ้นว่า

“เป็นเรื่องประหลาดจนพิกลจริง ๆ ค่ะ ยี่ไฉนไปรู้จักกับแม่นเฒ่าตั้งก่าย-
ป็นอีก นั่นเป็นหนึ่งในสามกระบวนการทำก๊วยเก็งไสวของหัวหน้าของท่านชัด ๆ”

ก็เจอก็ช่วยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“น้อมเรียนท่านผู้เฒ่า ตังก้วยปิ่นกับคุ่นกอกอกคบกันในรุ่นเดียวกัน โดยคุ่นกอกอเรียกตัวเท้าจู๊วเป็นอู้ยตั๊กอ แต่สามกระบวนทำก้วยเกี้ยงไขว่ นี้ กลับฝึกได้เพียงกระบวนทำเดียว”

ซึ่งอ้วงเหลียงปรบมือหัวเราะเสียงก้องพลางร้องขึ้น

“วิเศษ วิเศษ คำ ‘อ้วยตั่วกอ’ นี้ ทำให้เราสูงขึ้นอีกรุ่นหนึ่ง คราหน้า
จะต้องเรียกเม่นเต๋มาที่มีเคยยินยอมรับนับถือผู้ใด ให้เรียกหาเราในถ้อยคำ
น่าฟังจึงยินยอม”

ยิ่งอ้วงเหลียงที่อาจหาญแกร่งกร้าว หยอกล้อด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส
แต่ก็เฝ้าช่วยกลับมีเปลือกนอกเยือกเย็น จิตใจระทึกรออยู่ตลอดเวลา

เนื่องเพราะก้าวเข้าคุ่นแม้จะมีประสบการณ์พิสดารมากมาย พลัง
ฝีมือรุดหน้ากล้าแข็ง แต่ฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้แตกฉานเชี่ยวชาญในการต่อสู้จน
โชกโชน และยังเป็นหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือของแผ่นดินอีกด้วย !

ทั้งสองสู้อย่างดุร้ายหมายชีวิตมาเป็นจำนวนกว่าสองร้อยหกสิบกระบวน
ท่าแล้ว ยังไม่ปรากฏความสูงต่ำกว่ากันแม้สักน้อยนิด ชูเอี้ยงกวงยิ่งคิดยิ่งรุ่ม
ร้อนกระวนกระวาย

มันไหนเลยไม่คิดจะปล่อยงูออกประทุษร้ายก้าวเข้าคุ่นในยามต่อสู้ แต่
หากยังมีถึงยามอัปจนปัญญาสิ้นท่า ย่อมไม่อาจฉีกหน้าให้อับยศไปได้

มันมีศักดิ์ศรีระดับใด ? สู้ตัวต่อตัวกับก้าวเข้าคุ่นที่เป็นผู้เยาว์ยังไม่มีชื่อ
เสียงเรียงนาม ไม่อาจเอาชัยในฝีมือ ยังใช้การลอบประทุษร้ายทำอันตราย
หากแพร่พรายออกสู่พวกนกเลง ไยไม่เป็นที่อับอายขายหน้ามันจนสุดแสน
ทนทาน ?

ดังนั้นเอง ชูเอี้ยงกวงยิ่งต่อสู้ยิ่งรุ่มร้อนกระวนกระวาย มีความรู้สึก
อาศัยเพียงหมัดเท้า ยากยิ่งจะเอาชัยก้าวเข้าคุ่นได้ จึงคิดใช้อาวุธขึ้นแทน

เสียงเปรื่องปร่าดังตังตังตียิบ นั่นคือชูเอี้ยงกวงกระซอกเชือกสยบ
วิญญาณออกมาจากเอวแล้ว

เสียงควับดังตามติด นั่นเป็นก้าวเข้าคุ่นกระซอกดาบเขี่ยะมั้งช่วยช่วยตอ
ออกมาฟันด้านทาน

เมื่อทั้งสองฝ่ายต่างชักอาวุธออกมา สภาพการต่อสู้ยิ่งตื่นเต้นเร้าใจขึ้น
กว่าเดิมทันที

เก้าจิ้มมือเนี่ยชูเอี้ยงคึกกับตึกกักเชื่อมเล้งชูเอี้ยงป้าแม่เห็นชูเอี้ยงกวง
กระซอกเชือกสยบวิญญาณออกมา แต่เนื่องเพราะเห็นชูเอี้ยงกวงยังไม่มีที่ท่า
เพลี่ยงพล้ำ เพียงยากจะเอาชัยเท่านั้น กอปรยังมิได้ยินชูเอี้ยงกวงส่งสัญญาณ
ให้ร่วมมือ จึงพากันกุมด้ามเชือกสยบวิญญาณที่หว่างเอว เตรียมพร้อมกันอยู่
เท่านั้น โดยมีได้ปลดออกมาคลุ้มรุ่มด้วย

กัวเซ่าคุ่นเนื่องเพราะทุ่มเทหลักวิชาที่ฝึกมาใหม่จนหมดสิ้นแล้ว ยังไม่อาจเอาชัยอิมชั่วจัวโซ่วฮูเอี้ยงกวงได้ ยิ่งระมัดระวังขึ้นกว่าเดิม บัดนี้แม้จะกระชากเชิยะมั่งช่วยช่วยต่ออันคมกริบมีพิษร้ายไว้มั่นกับมือ ยังคงมีความระมัดระวังต่อโช้ลักษณะประหลาดพิกลของฝ่ายตรงข้ามจนเคร่งเครียด

กัวเซ่าคุ่นขบคิดในใจ

ได้ใช้ทั้งไ้วฮั้งนาอีโป้ว ให้เฮี้ยงกิมกังและเจี้ยแอ้กั้วกิมกั๊ยเกี้ยงโซ้ว ที่ล้วนเป็นไม้ตายสุดยอดแห่งยุคแล้ว ยังคงสู้กับฮูเอี้ยงกวงได้คู่คี่กำลังเท่า นั้น บัดนี้ นอกจากหลักวิชาที่ฝึกมาจากสำนักอาจารย์แล้ว เหลือไม้ตายเพียงวิชาเดียวที่ยังมิได้ใช้ มิทราบพอจะอาศัยเข้าเอาชัยได้หรือไม่ ?

ไม้ตายยอดเยี่ยมนี้ คือสองกระบวนท่ากระบี่ที่เด็กเกี่ยมซิงแซไซมั้งเอี้ยงถ่ายทอด

เด็กเกี่ยมซิงแซไซมั้งเอี้ยงเป็นมือกระบี่ ถูกยกเป็นอันดับสูงสุดของแผ่นดินยุคนี้ ท่านที่รวบรวมปมเด่นของหลักวิชากระบี่ทั้งมวลในชีวิตออกมา ผสมผสานขึ้นบัญญัติเป็นเพลงกระบี่สองกระบวนท่า ความกล้าแข็งของอานุภาพ จึงเป็นที่คำนวณแน่แท้ได้

หากแม่นยำเลือกโอกาสได้เหมาะสม ใช้ไปได้ถูกต้องไม่ลนลาน คล้ายพอจะจุใจได้ผลสมใจ กำจัดตัวสารเลวในหมู่มารที่มีชื่อชั่วช้าอื้อฉาวทั้งแผ่นดินนี้ได้

กัวเซ่าคุ่นนึกถึงตอนนี้ ฮูเอี้ยงกวงก็ได้ใช้มือขวากำด้ามเชือกสยบวิญญาณ มือซ้ายกำหวงทางปลายมันไว้ แค้นเสียงเย็นชากล่าว

“กัวเซ่าคุ่น ในเมื่อเจ้าต้องการฆ่าเราให้มีชื่อ ไฉนยังไม่ลงมือรุกไล่เข้ามา ? หรือยังต้องรอให้เราเป็นฝ่ายลงมือก่อนอีก ?”

กัวเซ่าคุ่นมีตอบทันที แต่สงบจิตใจให้เยือกเย็น สลัดความคิดสับสนทั้งมวลออกจากสมอง สะบัดแขนเข้มแข็งจีเบา ๆ ประกายดาบแดงฉานปานโลหิตของเชิยะมั่งช่วยช่วยต่อ พุ่งวาบเข้าใส่ทรวงอกฮูเอี้ยงกวง

ฮูเอี้ยงกวงคลายมือซ้ายสะบัดแขนขวาอย่างแรง เชือกสยบวิญญาณเส้นนั้นคล้ายเป็นอสรพิษร้าย ม้วนเข้าใส่ตัวดาบกัวเซ่าคุ่นทันที

กัวเซาคุ่นเนื่องจากคราก่อนตนเคยตกอยู่ในพยุหะงูร้าย ได้ให้ชูเอี้ยง-
กวง รู้จักความร้ายกาจของดาบเซี่ยะมั่งช่วยช่วยต่อมาแล้ว บัดนี้ ในเมื่อมัน
กล้าใช้โซ่เหล็กที่ไม่คล้ายเชือกไม่คล้ายดาบมาฆวนไล่ แสดงว่าต้องเป็นเหล็ก
พิเศษพิสดาร ที่ไม่กลัวต่อดาบกระบี่คมกริบใด ๆ กัวเซาคุ่นสังเกตธาตุของ
อาวุธฝ่ายตรงข้ามออก ย่อมไม่ยอมใช้กระบวนทำให้สุดล้ำ พลิกข้อมือกดวบ
เซี่ยะมั่งช่วยช่วยตอพลันแปรเปลี่ยนกระบวนท่า ฟันเข้าใส่ไหล่ซ้ายชูเอี้ยงกวง
ดุจสายฟ้า

ชูเอี้ยงกวงย่อตัวลงเล็กน้อย ขยับเท้าพลีวเป็นวง หลบหลีกเลี่ยงได้แคล่ว
คล่อง มือขวาเกร็งกำลังสะบัดเชือกสยบวิญญานจนเป็นเส้นตรงคล้าย
ปลายทวน พุ่งเข้าใส่ท้องน้อยอันสำคัญของกัวเซาคุ่นทันที

อิมชัวจิวโซ่ผู้นี้ก็มีความระมัดระวังเต็มที่ มิได้เปิดกลไกทางด้ามเชือก
สยบวิญญาน ดังนั้น จึงมีเพียงเสียงโลหะดังเปรื่องปร่าดังตังเท่านั้น โดย
ไม่มีอาณาภาพพิเศษพิสดารใดสำแดงออกมา ก่อกววนจิตใจคู่ต่อสู้ให้ว่าวุ่น
หัวนั้ไหว

ทั้งสองรุกรบตีโต้กันด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ชั่วลัดนิ้วมือเดียว
ผ่านไปอีกสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว กัวเซาคุ่นมีความฮึกเหิมองอาจ ดาบ
เซี่ยะมั่งช่วยช่วยตอคล้ายเป็นมังกรไฟทะยานลงจากฟากฟ้า พลิกแพลงแปร
เปลี่ยนนานาจนไม่อาจหยั่งคำนวณ แต่ชูเอี้ยงกวงก็ปลุกใจคึกคักเข้มแข็ง เชือก
สยบวิญญานของมันแคล่วคล่องดุจงูร้าย กราดเกรี้ยวดุจนสุดเปรียบปาน

กัวนุ่นคิมหน้าตาเยือกเย็นไม่รุ่มร้อน ยกจอกสุราจิบแล้วกล่าวต่อฮึง-
อ้วงเหลียงอย่างยิ้มแย้ม

“ฮึงอ้วงเหลียง ท่านดูคุ่นยี่เป็นอย่างไร ?”

ฮึงอ้วงเหลียงที่เรียกพี่เรียกน้องกับกัวนุ่นคิมมานานปีแล้ว ผงกศีรษะ
ตอบอย่างยิ้มแย้ม

“นับว่าต้องชมเชยมันอย่างยิ่งจริง ๆ อายุยังเยาว์วัย ถึงกับสามารถต่อ
สู้กับชูเอี้ยงกวงที่เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้งได้คู่คือตัดเทียมไม่แพ้เลยพละเป็น
เวลานี้เนิ่นนานปานนี้ แต่มิทราบ ท่านมีความเห็นอย่างไร ?”

กั๋นคิมจิบสุราช้า ๆ จนหมดจอกแล้วขมวดคิ้วตอบ

“ในความเห็นของข้าพเจ้า คั๋นยี้ยากจะหนีความพ่ายแพ้พัน”

ฮึงอ้วงเหลียงโพล่งด้วยความสงสัย

“น้องเราได้ความเห็นนี้จากเค้ามูลใด ? เราไหนสังเกตกลางแพชนะของทั้งสองไม่ออก ?”

“ผู้น้องสังเกตจากเค้ามูลและประสบการณ์ในวงพวกนักเลง ฮูเอี้ยงกงเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่กลอกกลิ้ง จะต้องมีไม้ตายใดงำไว้ไม่ให้ออกมา รอนจนเป็นโอกาสอำนวยจึงทุ่มเทเข้าเอาชัย ส่วนคั๋นยี้ก็นั้นหวังเอาชัยด้วยความรุ่มร้อนระดมไม้ตายที่ฝึกมาได้ไปจนหมดสิ้น ตอนนี้แม้ยังรักษาสภาพคู่คี่กำลังได้ แต่ต่อสู้กันสืบไปจะต้องอับจนสิ้นปัญญา ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบแน่นอน”

“ความเห็นเยี่ยงนี้ของน้องท่าน นับว่าสูงส่งจริง ๆ”

เจี้ยะจูเนี่ยสอคำอย่างยิ้มแย้ม

“ตัวกอย่าไปเชื่อฟังความเห็นที่คิดว่าถูกต้องของท่านเยี่ยงนี้”

ฮึงอ้วงเหลียงรีบหันไปถามสาเหตุ เจี้ยะจูเนี่ยจึงค้อนควักกั๋นคิมแล้วตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ความเห็นของข้าพเจ้า ตรงกันข้ามกับเล่าเอี้ยของพวกเราพอดี”

กั๋นคิมจิบสุราพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อฮูหยินมีความเห็นสูงส่ง ไฉนไม่บอกออกมา ?”

เจี้ยะจูเนี่ยกล่าวช้า ๆ

“ข้าพเจ้ามีความเห็น ฮูเอี้ยงกงที่เป็นผู้อาวุโสคุกคามผู้เยาว์ จึงมีความกระวนกระวายต้องการเอาชัยโดยด่วนจริง ๆ ทุ่มเทความสามารถทั้งหมดเข้าหมดสิ้น คั๋นยี้กลับยังมีไม้ตายอันร้ายกาจอย่างไรที่งำไว้มิได้ใช้ออกมา หรือท่านยังดูไม่ออก ตอนคั๋นยี้รู้รับตีโต้ มีที่ท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นไม่ลนลาน และยังหนักแน่นมั่นคงอย่างยิ่ง แสดงว่ามีที่ถือดีอยู่”

กั๋นคิมจับตามองก็เง็กฮวยพลางถาม

“ฮวยยี้ เป็นรายงานลับที่ท่านบอกกับซือบ้อของท่านใช่หรือไม่ ?”

คำ ฮวยยี้ และคำ ‘ซือบ้อของท่าน’ ปลอบใจก็เง็กฮวยจนปลื้มประโลม

นางทั้งเอียงอายทั้งปีติ แยมยิ้มพลาทอบ

“น้อมเรียนชื่อแป่ผู้มีพระคุณ ช่วยยี้กลับมิได้รายงานลับใด ๆ แก่
ชื้อบ้อ แต่กลับทราบว่ คั่นกอกอยังมีไม้ตายสูงส่งอีกวิชาหนึ่งมิได้ใช้ออกไป”

กัวนั้นคิมร้องอ้อแล้วรีบถาม ก็เง็กช่วยจึงตอบเบา ๆ

“ผู้อาวุโสเติกเกี่ยมชิงแซ ได้ตัดทอนรวบรวมเพลงกระบี่เยี่ยมยอดที่สุดใน
ชั่วชีวิตของท่านจนเหลืออยู่สองกระบวนท่า ถ่ายทอดให้แก่คั่นกอกอแล้ว”

ชิงอ้วงเหลียงหัวร่อเสียงพิกุลแล้วสอไป

“พลังฝีมือในด้านกระบี่ของเฒ่าไซมิ่ง นับเป็นหนึ่งในแผ่นดินยุคนี้ได้
เต็มภาคภูมิ สดุดยอวิชากระบี่ที่รวบรวมจนเหลือเพียงสองกระบวนท่านี้ ต้อง
มีอานุภาพยิ่งยงสูงส่ง มิทราบมีนามใดบ้าง ?”

“กระบวนท่าหนึ่งนาม ‘ฮั่นเอี้ยงเจี้ยชี่จูฮูลู่’ (ปลุกคุณธรรมสังหารอริราช-
ศัตรู) อีกกระบวนท่าหนึ่งนาม ‘เต้าเลียเทียนฮ้อเซยกะเปี้ย’ (ทางช้างเผือก
ราตรดเกราะนักรบ)”

กัวนั้นคิมผงกศีรษะถอนใจกล่าว

“นำคำหนักแน่นจิตใจลึกซึ้ง เปี่ยมมฤตาคารุณย์ล้ำสัตว์ทั้งหลายใน
ใต้หล้า ไชมิ่งได้เหยียบนับเป็นยอดคนสูงส่งของยุคได้เต็มภาคภูมิจริง ๆ เพียง
นามของสองกระบวนท่ากระบี่ ก็ซึ่งถึงความหมายอันลึกล้ำแล้วจริง ๆ”

สนทนากันถึงตอนนี้ ประกายดาบและเงาเชือกในวงต่อสู้พลันมีเสียง
ประหลาดพิกุลอันบีบคั้นจิตใจผู้คนดังขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

ที่แท้ฮูเอี้ยงกวงที่ประหัตประหารกัวเซ้าคั่นไม่ได้ตั้งใจ ถึงกับอับอายขุ่น
เคืองประดังจนไม่อาจข่มกั้น กดปุ่มที่ด้ามของเชือกสยบวิญญาณให้มีเสียง
มารดังขึ้นมา

เมื่อปุ่มพอเปิดออก เสียงอสุรร้ายดังขึ้นทันที ภายในห้วงทั้งสามสิบหก
ปล้อง แต่ละห้วงมีรูอยู่เจ็ดรู พากันส่งเสียงแหลมเล็กประหลาดพิกุลขึ้นทันที

เสียงประหลาดนี้พอดัง โช้เหล็กยาวสะบัดกวัดแกว่งเพิ่มอานุภาพขึ้น
กว่าเดิมอีกไม่น้อยทันที

กัวเซ้าคั่นตอนแรกยังไม่แยแสสนใจ แต่เริ่มรู้สึกกระทบกระเทือนขึ้น

ทีละน้อย เนื่องเพราะเสียงแหลมเล็กที่ตั้งจากรูภายในห่วงเหล็ก ถึงกับมี
จังหวะจะโคน บางครั้งเกรี้ยวกราดสูงแหลม ดุจดั่งนักร้องเพลงอาชญา
รันทด บางครั้งคร่ำครวญวนไห้ ดุจดั่งสตรีร่ำพันถึงสามที่พรากจาก เสียง
ค่างร่ำร้องเพ็งหยุดหาย เสียงพยัคฆ์ร้ายคำรามตามติด เสียงร่ำไห้มีทันจาง
ไปเสียงมังกรร่ำร้องสวนขึ้นทันที

เสียงที่ขุ่นแค้นรันทด ลึงโลดโศกสลดอันสลับซับซ้อนไม่แน่นอนนี้
ไหนไม่ทำให้กัวเซาคุ่นต้องจิตใจหวนไหวจนสมาธิแตกชานไป ?

เมื่อจิตใจหวนไหวสมาธิแตกชาน ฝีมือย่อมชะลอช้าไปตามสัจชาต-
ญาณ พริบตานั่น ปรกายสีแดงโทรมลงมากหลาย ปรกายสีดำกลับเข้ม
แข็งอีกเป็นทวีคูณ ร่างที่องอาจสง่าของกัวเซาคุ่นเริ่มถูกชูเอียงกวงโอบรัดไว้ภาย
ใต้ม่านเชือกที่กระจายเต็มฟ้าแล้ว

กัวนั้มคิมกังวลในศิษย์รักยิ่ง รีบร้องบอกกับฮึงอ้วงเหลียงเบา ๆ

“ฮึงอ้วงตัวกอ คุณยี้มีสภาพมิไคร่ดีนัก ท่านสมควรลงมือได้แล้ว
กระมัง ?”

ฮึงอ้วงเหลียงส่ายหน้าตอบอย่างยืมแย้ม

“ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาเราลงมือ เราเพียงแต่เตือนสติคุณยี้สักคำ น่ากลัว
พอจะพลิกสภาพเปลี่ยงพล้ำ จนบีบคั้นอิมชั่วชาชั่วะให้ใช้ไม้ตายสุดท้ายออกมา
ยุติการต่อสู้ในวันนี้ไป”

จบคำเกร็งลมปราณส่งเสียงไปยังกัวเซาคุ่นเบา ๆ

“คุณยี้ รีบปลุกใจลงมือโดยด่วน อย่าได้ลืมกระบวนท่าฮุ้นเอี้ยงเจี้ยชี่-
จูชู่จู่ เต้าเสียเทียนฮ้อเซยกะเปี่ยของเจ้า”

เสียงทางลมปราณสองประโยคนี้ กระตุ้นจิตใจกัวเซาคุ่นแจ่มใสขึ้นทันที
ส่งเสียงหัวร่อก้องกังวานดุจมังกรคำราม เขี่ยะมั่งช่วยฮ้วยตอถูกสะบัดจนกลายเป็น
สายฟ้าแดงฉานจำนวนมากหลาย แหวกออกจากม่านเชือกสีดำที่ซับซ้อน
หนาทึบไปได้ !

ชูเอียงกวงพลันรู้สึก กัวเซาคุ่นเปลี่ยนจากอ่อนโทรมมาเป็นเข้มแข็งโดย
กะทันหัน ขณะตื่นเต้นสงสัยอยู่นั้น ปรกายดาบสีแดงฉานปานโลหิตกระจาย

เจ็ดจำด้วยท่วงท่าลึกล้ำพิสดารไม่อาจคำนวณ พุ่งลงจากท้องฟ้าดุจเป็น
ตาข่ายอันหนาแน่นถึยิบ

ชูเอียงกวังคิดไม่ถึงเด็ดขาด ก้าวเข้าคู้ยังมีฝีมือร้ายกาจเยี่ยงนี้อยู่ รีบ
กู่เสียงเกรี้ยวกราดสามครั้งซ้อน ๆ คงเชือกสยบวิญญาณในเมืองจนเป็นกำแพง
หนาแน่นต้านทานประกายสีแดงของดาบพิชไว้จนสุดเรี่ยวแรง

เสียงกู่เกรี้ยวกราดสามครานี้ เป็นสัญญาณบอกใบ้ให้เก้ายี่ม่อเนี่ยชู-
เอียงคู้กับตึกกักเชื่อมเล้งชูเอียงป่า ให้มันสองทะยานกันเข้ามาร่วมมือกับ
มัน ใช้เสียงอสุรสยบวิญญาณเข้าทำลายศัตรู

แต่ไม่รอให้ชูเอียงคู้ ชูเอียงป่าได้ทะยานเข้าร่วมกลุ่มรุม ชูเอียงกวังก็
แทบจะถูกชะตากรรมตามสนอง เนื่องจากก้าวเข้าคู้ที่เริ่มใช้เพลงกระบี่สูงสุด
ของไซมิ่งเอียงออกไป ก็ครอบคลุมร่างชูเอียงกวังไว้จนหนาแน่น เห็นชัดว่าตัว
ประหลาดชูเอียงกวังไม่มีปัญญาหลบหลีกได้ทันท่วงที เกร็งกำลังภายในถึงสิบ
สองส่วนทะลวงแทงจนสุดแรงทันที

ประกายดาบวูบไป เภาเชือกพลันกระดอนรุนแรง กระบวนท่านี้ถึงกับ
เป็นการปะทะอย่างหักโหมตรง ๆ !

คำนวณตามกำลังภายใน คนหนึ่งมีการฝึกปรือที่ลึกล้ำแกร่งกร้าว
คนหนึ่งมีบุญวาสนาสูงส่ง ความจริงคู่คี่ตัดเทียมกัน แต่คำนวณในด้านอาวุธ
ชูเอียงกวังเป็นฝ่ายเสียเปรียบเล็กน้อย

ตอนประหัตประหารกัน เชือกสยบวิญญาณย่อมมีเสียงเป็นประโยชน์
สูงส่ง แต่เมื่อปะทะโดยหักโหมตรง ๆ อาวุธอ่อนย่อมไม่อาจตัดเทียมอาวุธ
แข็งได้ เนื่องจากพลังแรงไม่เทียบเท่ากัน

เสียงโลหะกระทบกันดังก้องกังวานผ่านไปแล้ว ประกายไฟกระจาย
ออกมาจนเจ็ดจำบาดตา

บนเชือกสยบวิญญาณของชูเอียงกวัง เหลือเพียงสามสิบท่วงเท่านั้น
เพราะถูกก้าวเข้าคู้ฟันใส่จนขาดกระเด็นไปหกท่วงซ้อน ๆ !

แต่ท่วงเหลืกลนี้หลอมขึ้นจากเหล็กพม่าอันเหนียวแน่น แม้ถูกฟันขาดไป
แต่ก็ได้ทำลายคมดาบเขี้ยวมั่งช่วยฮ้วยตอของก้าวเข้าคู้บินไปเท่ากับเมล็ดข้าว

ประกายดาบชะงักวุ่นหนึ่งแล้วยังคงฟันลงมาดังเดิม แต่ชูเอียงกว้างรับ
ถีบร่างถอยไปจนสุดแรง

เสียงควับดังสดใส ชายเลื้อยยาวของมันถูกประกายสีแดงกริดขาคเป็น
ท่อนยาวเหยียดเศษ !

โชคดีที่ห้วงเหล็กมีความแข็งแกร่งอย่างยิ่ง ด้านทานคมดาบของกัวเซา-
คุ่นให้ชะลอลงไปวุ่นหนึ่ง หากเปลี่ยนเป็นอาวุธธรรมดา ไม่เพียงจะหักสะบั้น
ตามคมดาบเท่านั้น กระทั่งชูเอียงกว้างก็ต้องถูกผ่าจากศีรษะถึงหว่างขา กลายเป็น
อิมชัวจิวโซ่วสองคนแน่นอน

ชูเอียงกว้างโชคดีที่รอดตายมาได้หวุดหวิด นับว่าแตกตื่นจนอกสั่น
ขวัญผ่อแล้ว แต่ขณะนั้น เกราะสองสายได้พุ่งข้ามศีรษะไปพร้อมกับเสียงชู
ชูอันประหลาดพิกล

ที่มาครานี้มิใช่ศัตรู แต่เป็นชูเอียงค้ำกับชูเอียงป่าที่ถือเชือกสยบวิญญาณ
เข้ามาช่วยเหลือ

ทั้งสองพองถึงพื้น ยืนเป็นสามเส้ากับชูเอียงกว้างทันที

กัวเซาคุ่นรู้ดี รับมือกับชูเอียงกว้างก็ยังไม่หนักแรงเต็มฝีมืออยู่แล้ว บัดนี้
สามารถร่วมมือกันไหนเลยจะต้านทานได้ จึงไม่ละโมภทิฐิ รั้งดาบถอยออก
จากวงต่อสู้ไป

สามมารอิมชัวมิสนใจฝ่ายตรงข้ามถอยออกไปหรือไม่ ? ยังคงเกร็ง
กำลังภายใน สะบัดกวัดแกว่งเชือกสยบวิญญาณจนมีเสียงประหลาดพิกล
ไปทั้งบริเวณ

เจี๋ยเหลืงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ตัวประหลาดเฒ่าเหล่านี้ันับว่าพิกลจนสิ้นดี คุณกอกอรั้งดาบออกจาก
การต่อสู้แล้ว พวกมันยังคงอาวุธจนคล้ายลิงค่างไปไย ?”

จูเตียกฮั้วมเงี้ยวหูฟังดูก็รู้เป็นความร้ายกาจ รีบหันบอกกับเจี๋ยเหลืง
ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“เหลืงม่วยอย่าได้ดูแคลนมันเป็นอันตราย ที่สามมารอิมชัวใช้มาในครานี้
เป็นเสียงอสูรทำลายประสาทที่ไร้สภาพแต่มีอำนาจยิ่งยงสูงส่ง”

ตอนนั้น เสียงอสุรที่ดังมาจากเชือกสยบวิญญาน ยิ่งนานยิ่งเกรียวกราดแหลมคม จนผู้คนจิตใจฟุ้งซ่านหวั่นไหว สติเลอะเลือนไม่แจ่มใสแล้ว

เจี๊ยะเหลืงตระหนกเป็นอย่างยิ่ง รีบเกร็งลมปราณสำรวจสมาธิจิตใจ ใช้กำลังภายในสูงส่ง ถือเสียงอสุรนี้เป็นเพียงเสียงในมายาภาพเท่านั้น

ในหมู่ยอดฝีมือผู้มีลึ้มทั้งหลายคนนี้ นับตามวิชาบู๊ย่อมต้องถือว่าเหมาะสมทีเดียวยิ่งอ้วงเหลืงสูงที่สุด หากนับตามปราดเปรี๊งแจ่มใสของจิตใจ กลับต้องยกกั๋วบั๊นคิมและเจี๊ยะจูเนื้ยมีความยอดเยี่ยมจนหาผู้ทัดเทียมไม่ได้

กั๋วบั๊นคิมกวาดตามองเล็กน้อย นอกจากอึงอ้วงเหลืงยังคงดื่มสุราเป็นปกติ ดวงตาลุกวาวดังเดิม จ้องมองอิมชั๋วชาชั๋วแน่วเนื้ง สังเกตพวกมันยังจะมีฝีมือชั่วร้ายอื่นใดอีกหรือไม่แล้ว กั๋วเซ้าคั๊น ก็เง็กฮวย เจี๊ยะเหลืงและจูเตียกฮั้วม ต่างพริ้มตานั่งตัวตรง เกร็งกำลังภายในออกต่อต้านกับเสียงอสุรที่แปรปรวนเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ประการ

เมื่อเห็นสภาพนี้แล้ว จึงกล่าวต่อเจี๊ยะจูเนื้ยอย่างยั้มแย้ม

“เราสองยังคงให้พวกคั๊นยี้เหลืงยี้รับการทดสอบจากเสียงอสุรสืบไป หรือก็ให้สามมารอิมชั๋วมารับฟังเสียงเลิศพิสดารจากสรวงสวรรค์ดูบ้าง ?”

เจี๊ยะจูเนื้ยยั้มพลางตอบไป

“วิกาลยาวนานความผันผวนหลาย ไยต้องพั่วพั่นกับพวกอำมหิตดุร้าย เหล่านี้ให้มากความ เราสองยังคงใช้ขลุ่ยผิวกับขลุ่ยเลา บรรเลงเพลงเซ็งฮืออั้ง (นำสู่เวื้งว่างบริสุทธิ์) ต่อต้านเถิด”

กั๋วบั๊นคิมผงกศีรษะอย่างยั้มแย้ม จากนั้น ทั้งสองลั้วขลุ่ยออกมา ร่วมบรรเลงในเพลงที่มีเสียงสดใสไพเราะ ดังดุริยางค์ทิพย์จากวิมานแมน

เป็นเสียงที่สดใสสูงส่ง กล่อมเกล่าจิตใจผู้คนจนบริสุทธิ์เคลิบเคลิ้ม เสียงอสุรร้ายใด ๆ ไหนเลยจะทัดทานได้ พวกั๊นกระสานซ่านเซ็นไปในเวลารวดเร็วยิ่ง

ชั๋วครู่เดียว เสียงสยบวิญญานของสามมารอิมชั๋วถูกทำลายจน สับสนซับซ้อนไม่เป็นท่วงทำนอง มาบิบบั๊นจิตใจผู้คนได้อีกแล้ว

ฮูเอี๊ยงคั้เป็นผู้บัญญัติเชือกสยบวิญญาน นางเพียงฟังก็ทราบว่ ฝ่าย

ตรงข้ามมีพลังการฝึกปรือในด้านวิชานี้เหนือกว่านางมากนัก เสียงอสุรของนาง ถูกสยบพิชิตแล้ว จึงได้ร้องบอกกับยูเอียงป่าด้วยเสียงเกรี้ยวกราด

“ฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจเกินไป พวกเรามีแต่ต้องใช้ลွှฮ่วยซึ่งจู่ระเบิดพวก มันให้แหลกและเป็นผุยผงเท่านั้น !”

จิตใจของตึกกักเชื่อมเล้งยูเอียงป่า ถูกเสียงขลุ่ยทั้งสองของกั๋วบั่นคิม กับเจี๊ยะจูเนี้ยกล่อมเกลางจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล เมื่อได้ยินจึงสั่นศีรษะตอบไป

“ใช้ระเบิดลွှฮ่วยซึ่งจู่จะออกมาจะอำมหิตดุร้ายเกินไป และเราก็สร้างได้เพียง สองลูกเท่านั้น ยังคงไม่ใช่จะประเสริฐสุด”

ยูเอียงกวังโหสตาลเดือดทันที ทวาดไปว่า

“ป่าตีท่านเป็นไรไปแล้ว ? พวกเราไม่คิดฆ่าพวกมัน พวกมันกลับคิด ฆ่าพวกเรา หรือท่านลืมความอาฆาตแค้นเก่าก่อนที่มีกับอินทรีเฒ่าฮึงอ้วง ?”

ความอาฆาตแค้นเก่าก่อนนี้ กระตุ้นเพลิงแค้นในอกยูเอียงป่าฮือโหมขึ้นทันที เพลาผลาญความแจ่มใสที่เพิ่งจะมีขึ้นในห้วงสมองจนมอดมลายไม่หลง เหลือ กู๋เสียงเกรี้ยวกราดแล้วเก็บเชือกสยบวิญญาณไว้ ล้วงระเบิดลွှฮ่วยซึ่งจู่ออกมาทั้งสองลูก

เจี๊ยะจูเนี้ยจับตาที่คล้ายสายฟ้ามาเห็น รีบหยุดเป้าแล้วกล่าวต่อฮึงอ้วง- เหลียงทันที

“ฮึงอ้วงตัวกอระวังไว้ เรื่องที่พูดจะเกิดขึ้นในบัดดลแล้ว”

ฮึงอ้วงเหลียงผิงกศีรษะ แสดงให้ทราบว่าเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ขณะนั้นได้ยินยูเอียงป่าร้องเสียงเกรี้ยวกราดมา

“อินทรีเฒ่าฮึงอ้วง พวกเจ้าเหล่ามิรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ต่างมอบ ชีวิตมาเถิด !”

พร้อมกับเสียงแผดร้อง ระเบิดลွှฮ่วยซึ่งจู่ทั้งสองลูกถูกชดออกมาดุจ ประกายไฟ เข้าใส่ผนังศิลาที่ด้านข้างฮึงอ้วงเหลียง

มันไม่ชดใส่คนแต่ชดใส่ผนังศิลา เนื่องเพราะระเบิดลွှฮ่วยซึ่งจู่นี้ ไม่ถูกกระแทกกระแทกแรง ๆ จะไม่ระเบิดออกมาได้

ที่สามมารอิมช่วยกพวกมานุกรกรังควานกั๋วแกเป้าในคราวนี้ มิทราบ

แพรงพรายขาวให้รู้ไหลมาก่อนได้อย่างไร ทำให้พวกกัณฑ์คิมได้ล่วงรู้มาก่อน จึงเตรียมป้องกันความร้ายกาจทั้งหลายของมันไว้ และยังวางแผนทำลายศัตรู อย่างมั่นคงอีกด้วย

ล้วยฮ้วยซึ่งจุของฮูเอี้ยงป้าพอชักออกจากมือ ตัวเมะกิมเตียวฮึงอ้วง-
เหลียงพลันกลายเป็นอินทรีมหาพุงออกจากที่นั่งดุจสายฟ้า

ฮึงอ้วงเหลียงทะยานเข้าหาล้วยฮ้วยซึ่งจุ ขณะระเบิดอันชั่วร้ายอำมหิตทั้ง
สองลูกเพิ่งพุ่งได้ครึ่งทาง ก็ถูกฮึงอ้วงเหลียงแยกมือเข้ารับไว้ข้างละลูก

วิธีที่ฮึงอ้วงเหลียงกระทำดังนี้ เนื่องเพราะทราบวล้วยฮ้วยซึ่งจุตอน
ระเบิดมีอำนาจร้ายกาจไม่อาจทนทาน แต่มีทราบมันเป็นระเบิดที่มีคุณลักษณะ
อย่างไร

อาวุธระเบิดไฟตามธรรมดา พอแบ่งออกเป็นสองประเภท หนึ่งคือ
กระทบแล้วระเบิด หนึ่งคือกำหนดเวลา

ดังนั้น ฮึงอ้วงเหลียงใช้ทำร่างปวยเตียว (อินทรีเหิน) อันสูงสุดของวิชา
ตัวเบา สกัดล้วยฮ้วยซึ่งจุในกลางคัน นับเป็นวิธีต่อต้านที่มั่นคงปลอดภัย
ที่สุดแล้ว

หากแม่นล้วยฮ้วยซึ่งจุเป็นประเภทต้องกระทบหนัก ๆ จึงระเบิด อย่าง
นั้น ฝ่ามือนุ่มนิ่มของฮึงอ้วงเหลียงรับอย่างแผ่วเบา ย่อมไม่ต้องวิตกกังวล

หากแม่น ล้วยฮ้วยซึ่งจุเป็นระเบิดที่จำกัดเวลาอย่างนั้น ฮึงอ้วงเหลียง
สกัดรับไว้ในกลางทาง ก็ต้องไม่ถึงเวลาระเบิดแน่

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อฮึงอ้วงเหลียงรับล้วยฮ้วยซึ่งจุไว้แล้ว ต้องไม่อาจ
ให้ระเบิดมหาประลัยสองลูกนี้อยู่ในฝ่ามือตนนานนัก จึงต้องรีบพยายามชัก
ออกให้ไกล เพื่อมิต้องเป็นเภทภัยภายหลัง

ฮึงอ้วงเหลียงไม่อาจว่าวุ่นลนลาน วิธีและสถานที่สำหรับขว้างกลับไป
ดีที่สุดนั้น ก็คือมันมาจากที่ใดให้มันกลับไปทีนั้น ใช้หอกมันคืบสนองแก่มัน !

ฮึงอ้วงเหลียงในยามคับขันยังไม่ว่าวุ่นลนลาน คำนวณแน่แก้ไขแต่แรก
แล้ว พอรับระเบิดล้วยฮ้วยซึ่งจุทั้งสองลูกไว้ ก็ไม่มีใครครวญอย่างไร ชักกลับ
ไปใส่สามมารอิมชั่วทันที

พอช่วยซึ่งจุหลุดจากมือ ยิ่งอวังเหลียงเกร็งลมปราณขึ้นเล็กน้อย ดี
ลังกากลางอากาศ โผกลับไปในที่เดิม ด้วยท่าร่างที่คล้ายอินทรีกางปีกโบยบิน
อันนับเป็นหลักวิชาตัวเบาสุดยอดของพิภพจบแดนแล้ว

กัวนั้นคิมกับเจี๊ยะจูเหี้ยต่างระบายลมจากอกยาว ๆ แต่สามมารอิม-
ชั่วกลับว่าวุ่นจนปั่นป่วนไปทันที

ตึกกักเชื้ยมเล้งฮูเอี้ยงป้านี้ไม่ถึงเด็ดขาด ฝ่ายตรงข้ามจะใช้วิธีเยี่ยงนี้
มาทำลายล้วยฮ้วยซึ่งจุของมันเป็นอย่างง่ายดาย ยามงุ่่งงชั่ววูบนั้น ปรกกาย
แวววาโตประมาณกำปั้นทั้งสองลูก ได้ร่วงลงมาจากเบื้องบนคิริระแล้ว

คนพอถึงยามกระวนกระวาย จะมากจะน้อยก็ต้องว่าวุ่นลนลาน
หากผู้ที่ยังข่มใจให้หนักแน่นเยือกเย็น ย่อมรับอันตรายที่คับขันโดยไม่หวั่น
ไหวได้ ผู้นั้นหากมิใช่วีรบุรุษสุดยอดก็เป็นจอมทรชนแห่งยุค

ในสามมารอิมชั่ว ผู้มีคุณสมบัติพอเป็นยอดทรชน มีเพียงฮูเอี้ยงกวง
คนเดียวเท่านั้น !

เห็นว่าไข่มุกล้วยฮ้วยซึ่งจุพุ่งมาถึงคิริระแล้ว ฮูเอี้ยงกวงยังคงไม่ว่าวุ่น
ลนลาน ขบคิดจะยื่นมือรับไว้ ? หรือกระโดดหลบหลีกเข้าต่อต้านวิธีนี้ ?

แต่มันแม้จะเยือกเย็นเป็นธรรมดา ฮูเอี้ยงก็กับฮูเอี้ยงป้ากลับหวาดหวั่น
จนปั่นป่วนวุ่นวายไปแล้ว

โดยเฉพาะฮูเอี้ยงป้า ล้วยฮ้วยซึ่งจุที่มันเพียรประติษฐ์ขึ้นด้วยความ
ลำบากยากเข็ญพุ่งย้อนมาหามัน ในยามว่าวุ่นลนลาน ถึงกับลืมหือห้าม
เฉียบขาดของล้วยฮ้วยซึ่งจุไปเสียได้ !

ปรกกายโตเทียบเท่ากำปั้นทั้งสองจุด พอถึงคิริระ ฮูเอี้ยงป้าลนลาน
สะบัดฝ่ามือฟาดออกปะทะด้านทวนอย่างว่าวุ่นทันที

ฝ่ามือของฮูเอี้ยงป้าพอสะบัดไป ฮูเอี้ยงก็ยอมมีท่วงท่าตามติดใน
ระยะกระชั้นชิด

เนื่องเพราะนางทราบ ล้วยฮ้วยซึ่งจุเป็นอาวุธไฟที่ฮูเอี้ยงป้าประติษฐ์ขึ้น
เมื่อเจ้าของใช้พลังฝ่ามือลมฟาดด้านทวน ต้องไม่เป็นอันตรายอย่างไรแน่ นาง
สมควรช่วยเหลือมันกำลังหนึ่งจึงถูกต้อง

พลังฝ่ามือกล้าแข็งทั้งสองขุม พาดเข้าไสลล์ช่วยซึ่งจุที่พุ่งลงจากอากาศ
อย่างหนักหน่วง ระเบิดไฟทั้งสองลูกจึงระเบิดสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที

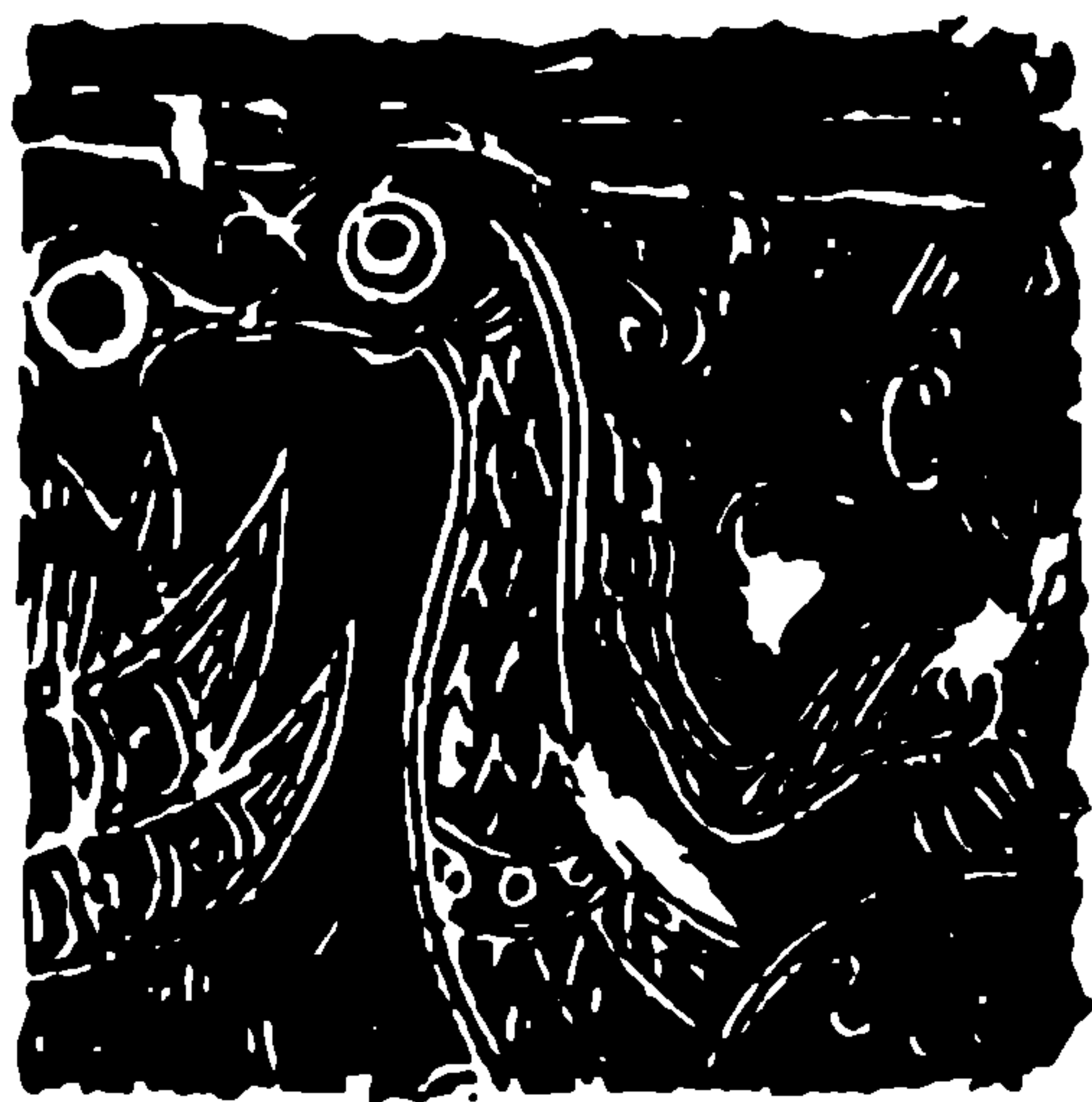
เสียงระเบิดก้องจนแผ่นดินสั่นสะเทือนต้นไม้โงนแงน ดังพร้อมกับ
ควันกระจายคละคลุ้งทั้งบริเวณ จนผู้คนตาลายพร่างพรายขวัญหนีดีฝ่อไป

จวบจนควันไฟกระจายซาลง กว๋นั้มคิม เจี้ยะจูเนี้ย ฮึงอ้วงเหลียง
จูเตียกฮั้วม เจี้ยะเหลียง กว๋เซ้าคุ่นและก๊เง็กฮวยทั้งเจ็ดยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ต่าง
จับตาอันคมวาวจ้องมองไปในบริเวณนั้นเป็นจุดเดียวกันทันที

บทที่ 31

เงาร่างในป่าร้าง

สามมารอิมชั่วไม่มีเหลือแม่แต่มารเดียว แลเห็นภายในบริเวณที่ยุงเหยิงยับเยิน มีเศษเนื้อเหลืออยู่ไม่กี่ชิ้นเท่านั้น ทางนั้นคล้ายดั่งเป็นตับไตไส้พุง ทางนี้คล้ายดั่งเป็นกะโหลกศีรษะและมันสมอง กระทั่งผู้ตายเป็นใครก็ไม่อาจแยกแยะให้ชัดเจนได้ สยดสยองจนมิอาจทนดูจริง ๆ !

ที่ออกจะสมบูรณ์กว่า คือศีรษะของอิมชั่วจ้าวโซ่วชูเอี้ยงกวง จอมอำมหิตสุดยอดแห่งยุคนี้ ถึงกับยังไม่ยอมเงยบงาเปล่าเปลี่ยว หลังจากประสบชะตากรรมอันสยดสยองแล้วยังวางปมเชื่องอย่างภาคภูมิเช่นเดิม

คือศีรษะของมันถูกระเบิดขาดที่ก้านคอ ปลิวกระเด็นสูงร่วมสี่วา แขนอยู่บนคาคบสนโบราณต้นหนึ่ง

เจี๊ยะจู๊เนียต้องยกแขนเสื้อปิดหน้า ถอนใจกล่าวกับกัวนันคิม

“คัมภีร์นิรนามมิได้ไป อิมชั่วชาชั่วต้องกลายเป็นผุยผง

อุบายหลอกลวงที่ตบตาผู้คนทั้งแผ่นดินของพวกเรา นับว่าทำร้ายชนชาวบุรีรัมย์
ย่าแย่ไปไม่น้อย...”

กัวนั้นคิมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“จุ่ม่วยม่วยไยต้องมีจิตอ่อนไหวการุณย์เยี่ยงนี้ สามารถอิมชั่วมิใช่เป็น
อันตรายไปเพราะคัมภีร์นิรนามใด ๆ แต่เป็นอันตรายเพราะความละโมภโลก
หลงของพวกมันเอง”

ซึงอ้วงเหลียงปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยี่ตี้ระบุถูกต้อง บุคคลที่มีเวรกรรมชั่วช้าสามัญอำมหิตดุร้ายไม่อาจ
อภัยดังธูเอี้ยงกงว หรือหวังจะมีคุณค่าให้เวทนาเสียดาย ?”

เจียะจูเนี่ยถอนใจกล่าว

“ข้าพเจ้าก็ทราบ พวกมันมีบาปกรรมชั่วร้ายหนาหนัก ตายโดยไม่
สาสมความผิด แต่เมื่อเห็นสภาพอเนจอนาถเยี่ยงนี้ ย่อมไม่อาจข่มกลั้นความ
เวทนาขึ้นได้”

เจียะเหล็งห้าวร่อพลางกล่าวบ้าง

“ซื่อบ้อ เมื่อครู่หากมิใช่แม่ใช้วิชาตัวเบาสุดยอดของแผ่นดินออกไปรับ
ระเบิดลุยฮ่วยซิงจูทั้งสองลูกนั้น ชัดคืนกลับให้แก่พวกมัน อย่างนั้นที่เหลก
ละเป็นเศษเนื้อในตอนนี้อย่างนี้เป็นพวกเราแน่นอน พวกธูเอี้ยงกงวต้องไม่มี
ความสมเพชเวทนาใดเด็ดขาด ยังต้องแผดห้าวร่อด้วยความภาคภูมิใจล่ำพองอีก
เนิ่นนานทีเดียว”

กล่าวถึงตอนนี้ หันมองซึงอ้วงเหลียงพลางเอื้อนเอ่ยอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“จี่แป ซื่อบ้อข้าพเจ้าเมื่อใจอ่อนไม่อาจทนเห็นสภาพอันอเนจอนาถน่า
สยอองนี้ได้ พวกเราก็กลับป้อมตั้งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับก็เจ็กฮวยเจ้เจ้ของข้าพเจ้า
เกิด”

ซึงอ้วงเหลียงผงกศีรษะกล่าว

“ถูกต้อง ถูกต้อง เรากำลังจะถามไถ่คุณยี่ มั่นไฉนจึงมีวาสนาได้
พบพานเรื่องบังเอิญมากมาย จนฝึกได้วิชาไม้ตายอันสูงส่งไม่น้อย”

ยอดฝีมือทั้งเจ็ดพากันกลับเข้าไปมกั่วเกเป่า แล้วกั่วเช่าคุ่นจึงได้เล่าเรื่องราวที่ประสบมาในคราวนี้โดยละเอียดทุกบทตอนแก่กั่วบุนคิม เจียะจูเนี่ย และฮึงอ้วงเหลียงทั้งหลายฟัง

ฮึงอ้วงเหลียงเมื่อฟังจบความแล้ว เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ในแปดสุดยอดของแผ่นดิน มีลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจีย นำฮวงจิ้วพั้วตวนบักเก้า อิม-ซัวจิวโซ่วฮูเอี้ยงกวงพากันตายไปจากโลกนี้ ต้องสะทกสะท่อนถอนใจด้วยความเสียใจไม่น้อย

เมื่อกั่วเช่าคุ่นเล่าจบ หันถามฮึงอ้วงเหลียง

“จี่แป่ ท่านพาเหล็งม่วยไปเที่ยวทางทิศใต้ ไฉนจึงให้นางย้อนไปที่หุบเขากุ้ยโป้วกักในเล่าซัวเพียงลำพัง ?”

ฮึงอ้วงเหลียงไม่ทันตอบ เจียะเหล็งก็ได้เล่าเรื่องที่ฮึงอ้วงเหลียงเสียทำซีเฮียเกี่ยมแชะฮิมมูโก้วบนภูเขาล้อพู้จขนาดเจ็บสาหัส นางที่ได้รับการบอกเล่าจากอ้อโป้วแชะเร่งรัดไปซัวตัง เพื่อหาตัวปักไต้ซึ่งอุยจูเตียกฮั่วม กลับมารักษาพยาบาล กระทั่งจี่แป่ทุเลาเป็นปกติแล้ว พากันกลับมาในกั่วเกเป่าโดยละเอียด

กั่วเช่าคุ่นฟังจบความแล้ว รีบลุกขึ้นคารวะให้อูเตียกฮั่วมจนจรดพื้น กล่าวด้วยความปลาบปลื้มตื่นเต้น

“จูเฮีย ฝีมืออันเลิศล้ำของท่าน ช่วยเหลือจี่แป่ข้าพเจ้า...”

เจียะจูเนี่ยพลันโบกมือสอขึ้น

“คุ่นยี้ เจ้าไม่ต้องกล่าววาจาขอบคุณใดกับจูเตียกฮั่วมเฮียอีกแล้ว เนื่องเพราะเราได้ชำระค่าทดแทนดีที่สุดแก่ท่านแล้ว”

กั่วเช่าคุ่นงุนงงมิเข้าใจ แต่เจียะเหล็งกลับเอียงอายจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะต่ำจนคางจรดอก

ที่ทำเอียงอายเช่นนี้ เมื่อกั่วเช่าคุ่นเห็นแล้วก็ต้องฉงนใจคิดด้วยไวยปัญญา แยมยัมพลาถามเจียะจูเนี่ย

“ชื่อบ้อ หรือท่านได้ยกเหลืงม่วย...”

“ถูกแล้ว เราได้ยกเหลืงยี้ให้แก๋จูเตียกฮ่วมเล่ตี้ รอดผ่านพ้นสารทเตัง-เอี๋ยงปีหน้า กวาดล้างสำนักโจ้วตอผ่ายของอาวเอี๋ยงอี้ย่อยยับ แผ่นดินสุขสงบแล้ว จะประกอบพิธีวิวาห์ให้แก่มั่นสองกับเจ้าและก๊เง็กฮวยโกวเนี้ยโดยพร้อมกัน”

วาทหลายคำนี้ ย่อมว่ากล่าวจนก้าวเข้าคั่นจูเตียกฮ่วมและเจี๊ยะเหลืงต่างยืนตึงจนหน้าระริ่น แต่ก๊เง็กฮวยกลับมีเพียงมีสีหน้าปรกติเท่านั้น ยังปรากฏแวววิตกกังวล กล่าวเบา ๆ กับเจี๊ยะจูเนี้ย

“ชื่อบ้อ ฮวยยี้ฟังว่าวิชาโหราศาสตร์ของชื่อบ้อแม่นยำอย่างยิง ?”

เจี๊ยะจูเนี้ยตอบอย่างยิ้มแย้ม

“วิชาโหราศาสตร์จะเชื่อถือได้หรือไม่กันแน่ ยังยากจะระบุให้แน่ชัดลง แต่หากมีความศรัทธาด้วยความบริสุทธิ์ใจ อาจจะปรากฏความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นได้ มิทราบฮวยยี้พละนถามเรื่องนี้ด้วยสาเหตุใด ?”

“ฮวยยี้ไคร่กราบขอร้องชื่อบ้อ ใช้หลักวิชาโหราศาสตร์อันสูงส่ง ช่วยหาเปี้ยซิมเทียนนึ่งฮวยยู่มั่งเจ้เจ้ของข้าพเจ้าที่สาบสูญไปนานเวลา ว่าจะมีโชคเคราะห์อย่างไรกันแน่ ?”

เจี๊ยะจูเนี้ยผงกศีรษะชมเชยนาง ว่ามีจิตใจกว้างขวางแจ่มใสไม่เห็นแก่ตัว จากนั้น พยากรณ์โดยการเทเหรียญทำนายสามครั้งครา แล้วเพ่งมองด้วยสีหน้าเฉื่อยเฉยเยือกเย็น สร้างความกังวลแก่ก้าวเข้าคั่นกับก๊เง็กฮวยเป็นยิ่งนัก

ทั้งสองต่างทราบแล้วว่า เรื่องราวของฮวยยู่มั่งจะต้องซับซ้อนจนลับสนยิง แต่มีกล้ำสงเสียงถามไถ่อย่างไร เจี๊ยะจูเนี้ยพริ้มตาขบคิดอยู่เป็นเนิ่นนาน จึงได้ลืมตาขึ้นชมวดคิ้วกล่าว

“คั่นยี้ เรื่องนี้ประหลาดมากแล้ว ตามที่เจ้าเล่ามา เลอะชุ่นก้านับว่าพินาศย่อยยับจนดับสูญ...”

ก้าวเข้าคั่นรีบสอดคำ

“ย่อมดับสูญไม่หลงเหลือ มิเพียงเลอะชุ่นก้าจู้ฮื้อชูเอ็งตายเท่านั้น

กระทั่งชนชั้นหัวหน้าสำคัญในนิกาย ยังถูกผู้อาวุโสอ้างโพ้วเจียสังหารไปด้วย โลหิตพิษจนหมดสิ้น ต้องไม่มีทางฟื้นคืนอำนาจได้เด็ดขาด”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ โฉนในการเสี่ยงทายของเราเมื่อครู่ กลับคำนวณออกว่าฮวยยู่มังโกวเนี้ยตอนนี้คล้ายอาศัยอยู่ในขบวนการชั่วร้าย ที่มีอิทธิพลอำนาจใหญ่ยิ่งแห่งหนึ่ง ?”

กัวเซาคุ่นยอมไม่สงสัยในความแม่นยำของชือบ้อ แต่ยังคงอ้อมแอ้มขึ้น

“นี่... น่ากลัวมิใคร่เป็นไปได้ เนื่องจากฮวยยู่มังโกวเนี้ยมีความถนัดในตัวไม่น้อย ในสองมังกรสี่ปีศาจหนึ่งบุปผาของเลาะฮุ้นก้า มีแต่นางเท่านั้นที่คล้ายโกสุมก่อเกิดในโคลนตม กอปรกับนางมีจิตใจสูงส่งทะนง นอกจากเลาะฮุ้นก้าจู้ฮ้อฮู่เอ็งแล้ว ไม่ยอมรับนับถือผู้ใดโดยง่าย นางไหนเลยจะไปสวามิภักดิ์ในขุมกำลังของมารร้ายใดได้”

เจียะจูเนี้ยเพ่งมองกัวเซาคุ่น พลังกล่าวอย่างขี้นขี้ม

“คุ่นยี้ เจ้าอย่าได้ดูแคลนการทำนายของเรา”

“ชือบ้อโยกล่าวเถียงนั้น คุ่นยี้ไม่กล้า”

“เราพาลบอกความลึกลับพิสดารที่ทำนายได้มาให้กระจ่างเสียเลย ฮวยยู่มังโกวเนี้ยตอนนี้ไม่เพียงพำนักอยู่ในขุมกำลังยิ่งใหญ่ของมารชั่วร้ายเท่านั้น ยังมีศักดิ์ศรีที่สำคัญ กระทั่งยัง...”

เจียะเหล็งฟังทางเสียงเจียะจูเนี้ยเถียงนั้น รีบถามอย่างขี้นขี้ม

“ชือบ้อโฉนไม่กล่าวสืบต่อไป กระทั่งยังกระไร ? หรือฮวยยู่มังเจ้เจ้ผู้นั้น กระทั่งยังเป็นชนชั้นประมุขของขบวนการมารร้ายขุมนั้น ?”

เจียะจูเนี้ยส่ายหน้ากล่าว

“เหล็งยี้เดาผิดพลาดแล้ว เรามีใช้หมายความว่าดั่งนั้น เพียงบอกว่า ในระหว่างฮวยยู่มังโกวเนี้ยกับคุ่นกอกอกของเจ้า ถึงกับมีกลางจะปะทะขั้นแตกหัก หากแม้ทั้งสองพบกันเมื่อใด มิเพียงยากจะสานความรักเก่าให้ลงรอยได้เท่านั้น ยังจะกลายเป็นศัตรูกันไปเสียด้วย”

กัวเซาคุ่นฟังชือบ้อว่าดั่งนั้น ต้องขมวดคิ้วหน้าด้วยความกังวลทันที ก็เง็กฮวยยี้กังวลจนน้ำตาเอ่อคลอ ตามเบา ๆ

“ชื่อบ้อ หรือในการทำนายล้วนเป็นลางร้ายโดยไม่มีลางดีเลย ?”

“ลางร้ายก็มี ลางดีก็มี แต่เกี่ยวพันกันสับสนจนซับซ้อนยิ่ง ไม่เช่นนั้นเราเมื่อครู่ไหนเลยต้องใช้ช่วงเวลาใคร่ครวญจนปานนั้น”

หยุดเล็กน้อย ปันหน้าเครื่องขริมสำรวจ กวาดมองทั่วเช่าคุ่นกับเจียะเหลียงสองคนแล้วกล่าวสืบท่อ

“คำทำนายทายทักของวิชาโหราศาสตร์ ย่อมไม่มีปัญญาพ้องกับเรื่องจริงทุกสิ่งอัน หรือปรากฏลางบ่งบอกมาก่อนได้ถูกต้อง เราบัดนี้เพียงคำนวณได้โดยคร่าว ๆ เท่านั้น จึงมีคำสั่งสำคัญแก่เจ้าทั้งสองคนรับฟังไว้”

กว่เช่าคุ่นกับกิเง็กฮวยใจหายวาบ ต่างยืนสำรวจรับฟังไป เจียะจูเนี่ยกล่าวซ้ำ ๆ

“คุ่นยี้ยังดื้ออยู่ ฮวยยี้กลับต้องระวังตัวให้มากไว้ หากแม่นฮวยยู่มั่งโกวเนี่ยผู้นั้นพบกับท่านเมื่อใด อาจจะพลันลงมืออำมหิตปลิดชีวิตท่านก็ได้”

กิเง็กฮวยโพล่งด้วยความตระหนก

“ชื่อบ้อ ข้าพเจ้ากับฮวยยู่มั่งเจ้เจ้มีความรักกันดุจดั่งร่วมสายเลือดเดียว ไมตรีหนักแน่นลึกซึ้งไม่คลอนคลาย...”

“ต่อให้เป็นสายเลือดเดียวกันยังมีขุนແค้น ฮวยยี้จงจำคำพูดของเราวันนี้ไว้ให้ขึ้นใจ เรายังจะให้วาจาจริงใจแก่ท่านคำหนึ่ง หากแม่นใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม วันหน้าอาจบางทีเมื่อพบภัยจะคลี่คลายเป็นสันติได้”

ฮึงอ้วงเหลียงกรอกสุราลงจนแห้งจอก หั่วร่อพลางกล่าวขึ้น

“ซาม่วยระหว่างนี้มีการรุดหน้าจนสูงส่งไม่น้อยทีเดียว แต่เรากลับต้องการฟังวาจาคำเดียวที่ท่านจะถ่ายทอดให้ฮวยยี้ นี่เป็นคำใดจึงได้มีสรรพคุณคลี่คลายเภทภัยอันตรายได้ ?”

เจียะจูเนี่ยหน้าเปล่งปลั่งแจ่มใส กล่าวต่อกิเง็กฮวยอย่างยิ้มแย้ม

“ฮวยยี้ฟังไว้ คำจริงที่เราถ่ายทอดให้ท่านคือ ‘ทน’ จงจำให้ขึ้นใจ”

กิเง็กฮวยรีบโน้มรับอย่างยิ้มแย้ม ตอนนั้น กว่เช่าคุ่นพลันได้คิดหันไปถามฮึงอ้วงเหลียง

“จีแป้ ตอนนี้เลาะฮุ่นก้าย่อยยับสลายไปแล้ว ขบวนการมารร้ายที่มี

อิทธิพลอำนาจใหญ่โตในตอนนี้ มีเพียงโจ้วตอผ่ายที่เกาเล่าตักฮุยอวยเอียงอี่จะก่อตั้งขึ้น ฮวยยู่มั่งจะตกเข้าไปในโจ้วตอผ่ายได้หรือไม่ ?

ฮึงอ้วงเหลียงครุ่นคิดชั่วครูจึงตอบ

“เรื่องนี้กลับยากจะคาดเดา เนื่องจากในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลบุคคลที่คาดคำนวณไม่ถึงและภูตผีปิศาจอันร้ายกาจก็มีมากเกินไป ไม่อาจสรุปรวมขึ้นวิจารณ์โดยจริงจางได้ ดีที่ชื่อบ้อของเจ้าพบเห็นลงจากการทำนายทายทัก ว่าเจ้าจะได้พบกับฮวยยู่มั่งอีกเป็นแน่ ไยต้องมาขบคิดคำนวณในตอนนี้ด้วย ?”

เจี๊ยะเหลียงหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“ตอนนี้ยังห่างจากวันพิธีตั้งสำนักโจ้วตอผ่ายอีกนานนัก พวกเราจะอยู่ในป้อม ถึงเวลาค่อยไป ? หรือว่า...”

เจี๊ยะจูเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เหลียงยี้วางใจ เราต้องไม่ให้เหล่าเยาว์วัยที่ชมชอบความเคลื่อนไหวดุจพวกเจ้า อึดอัดอยู่ในป้อมเป็นแน่แท้ อีกสามวันให้หลัง พวกเจ้าพอจะแยกทางกันออกไปท่องเที่ยวสร้างวีรกรรม จนถึงใกล้สารทเต้งเอี้ยงปีหน้า ค่อยไปสมทบที่หุบเขาตักฮุยก็ในเกาเล่าซัวก็แล้วกัน”

เจี๊ยะเหลียงยิ้มยิ้มด้วยความพอใจ ขณะจะกล่าวอะไร มีผู้รับใช้คนหนึ่งปราดเข้ารายงานต่อกั๋วบั่นคิม

“น้อมเรียนเป่าจู้ นอกป้อมมีชายชราชุดดำจูงลาน้อยสี่ด้ามมาตัวหนึ่ง...”

กั๋วเซ่าคุ่นรีบน้อมกายกล่าวกับกั๋วบั่นคิม

“ซือแป๋ นั่นคือปักไฮ้ซึ่งเทาไ้ฮวงซวก ที่ร่วมทางกับศิษย์ไปดินแดนชาวเผ่าในคราวนี้”

กั๋วบั่นคิมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อเป็นสหายรักของเจ้า ก็ให้เจ้ากับฮวยยี้เหลียงยี้และจูเตี้ยกฮั้วมเล่าตีออกไปต้อนรับ เชิญเข้ามาสนทนากันในห้องนี้”

ฮึงอ้วงเหลียงหัวร่อฮา ฮา พลาถกล่าว

“กั๋วยี้ตี ก่อนไ้ฮวงซวกจะมา ท่านจงสั่งคนให้จัดการขนย้ายข้าวของ

มีค่าภายในห้องไปเก็บไว้เสียก่อน เพื่อมิต้องถูกปักไธซึ่งเทาผู้นี้ถือโอกาสหยิบ
ฉวยติดมือไปสักหลายชิ้น”

กัวเซาคุ่นหัวร่อพลางกล่าว

“จี่แป้วางใจ ปักไธซึ่งเทาผู้นี้นับแต่นี้น่าจะกลัวล้างมือในกระถางทอง ไม่
ใช้ความเยี่ยงมียอดในวิชาเดิมอีกแล้วก็เป็นได้”

จูเตียกฮั่วมส่ายหน้ากล่าวขึ้นบ้าง

“วาทาของกัวเฮียน่ากลัวมิใคร่แน่นอนนัก ขุนเขาแมกไม้พอแก้ไข
สันดานแท้ยากกลับกลาย ตอนแยกทางกับข้าพเจ้าที่เล่าซัว ยังล้วงยาในตัว
ข้าพเจ้าอีกขวดหนึ่งเลย”

“เรื่องนี้กล่าวแล้วสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง สักครู่รอรับเข้ามาแล้วค่อยเล่า
รายละเอียดให้ฟัง”

จากนั้นพากันออกไปต้อนรับที่นอกประตูป้อม พาปักไธซึ่งเทาไถ่ฮวง-
ซวกเข้ามาในห้องโถงกว้างใหญ่

เมื่อแนะนำให้รู้จักต่อผู้อาวุโสทุกคนแล้ว จูเตียกฮั่วมจึงถามอย่างขี้น
แย้ม

“ไถ่เฮีย ผู้น้องฟังกัวเซาคุ่นเฮียว่า ท่านสำนักตัวกลับใจออกจากทาง
ขโมย นับแต่นี้ไม่ยอมยื่นมือควักล้วงเข้าอีกแล้ว จริงหรือไร ?”

ไถ่ฮวงซวกหันไปถลึงตาใส่กัวเซาคุ่น แล้วฝืนยิ้มกล่าว

“เรามีใช้สำนักตัวกลับใจ เป็นแต่ขโมยจนหวาดหวั่นเท่านั้นดอก”

“คุ่นยี้รับบอกมา คำขโมยจนหวาดหวั่นนี้ นับว่าลึกซึ่งพิสดารยิ่ง หรือ
ขึ้นเขามากในที่สุดก็พบเสือ ?”

ฮึงอ้วงเหลียงเป็นผู้ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นสนใจ กัวเซาคุ่นจึงกล่าว
อย่างขี้นแย้ม

“วาทาของจี่แป้วไม่ผิดพลาด แต่เสือในที่นี้ควรจะเปลี่ยนเป็นเม่นเต๋าที่
ไม่มีขน จึงจะพ้องกับเรื่องราวทั้งหลาย”

ฮึงอ้วงเหลียงร้องเสียงประหลาดแล้วกล่าว

“เม่นเต๋าที่ไม่มีขนใด ? วาทาของคุ่นยี้หมายความว่าอย่างไร ? เม่นเต๋า

ตั้งกัวยปินพั่วพันลำบากยากเย็นเพียงไหน มีผู้ใดสามารถถอนขนของมันจนหมดสิ้นได้ ?”

“ถอนนั้นไม่มีคนกล้าถอน แต่ผมทั้งศีรษะของอ้ายตัวกอข้าพเจ้า กลับถูกไ้ตัวกอตำนนี้เผาเสียเรียบร้อย จนไม่มีปัญญาพบหน้าผู้คน จำต้องปลอมเป็นหลวงจีนชุดงค์ไป”

ฮึงอ้วงเหลียงสนใจในเรื่องนี้เป็นยิ่งนัก ประมื่อหัวร่อเสียงก้องแล้ว กล่าว

“วิเศษ วิเศษ เม่นเฒ่าตั้งกัวยปินถึงกับถูกคนเผาจนเรียบทั้งศีรษะ บิบบังคับจนจำต้องเป็นหลวงจีน นับว่าเป็นตำนานอันสนุกสนานพอจะเล่าสู่บู๊ลิ้มได้แล้ว”

จากนั้น กัวเซ้าคุ่นได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นบนไ้เป๊ะฮงออกไปจนหมดสิ้น ในเรื่องราวช่วงนี้ขบขันครื้นเครงสนุกสนานเร้าใจ จนผู้ฟังต้องพากันหัวร่อตัวงอทุกคน

ฮึงอ้วงเหลียงหัวร่อจนลมหายใจขาดห้วง แต่แล้วพลันขมวดคิ๊วกกล่าว

“นิสัยตลกคะนองซุกซนของเม่นเฒ่าตั้งกัวยปินนับว่าสนุกสนานน่าขบขันก็จริง แต่กวนตงค้วงเซะอู๋นซังที่ถนอมร่่องรอยมิไคร่ยอมเหยียบย่างเข้าแผ่นดินตงจ้วน พลันห้อม้ามาจนเร่ร่องนปานั้น ด้วยเรื่องสำคัญอันใดกัน ?”

กัวเซ้าคุ่นตอบอย่างนอบน้อม

“พวกคุ่นยี้เคยขบคิดสันนิษฐานในตอนนั้น มีความเห็นว่า ที่ผู้อาวุโสอู๋นซังพลันมาปรากฏตัวในตงจ้วน อาจบางที่ร้อนใจในภัยของมิตรสหายก็เป็นได้”

“ความเห็นของเราก็คือเป็นเช่นนั้น แต่บู๊ลิ้มยุคนี้ผู้ที่มีศักดิ์ศรีพอจะให้กวนตงค้วงเซะอู๋นซัง ดันดันหนทางไกลเป็นหมื่น ๆ ลี้มา มีเพียงสองคนเท่านั้น”

“เป็นสองคนใด ?”

“หนึ่งคือผู้ที่ต่อยติกับอู๋นซังจนมิไมิตรีแนบแน่นลึกซึ้ง ตัวเท้าจูฮึงตั้งกัวยปิน ส่วนอีกหนึ่งคือตั้งจื้อจุ่นฉายามังมั่งเบีซึง (เทพอาชาตาบอด)”

เจี๊ยะเหล็งถามอย่างยิ้มแย้ม

“จีแป๋ มั่งมักเบ๊ซังตั้งจื้อจุ่นเป็นบุคคลเอียงไร ? ไฉนไม่เคยได้ยินนามมาเลย ?”

ฮึงอ้วงเหลียงดื่มสุราจอกใหญ่แล้วตอบไป

“คนผู้นี้ ด้านวิชาบู๊เพียงนับเป็นอันดับสองเท่านั้น แต่ความสามารถในการดูม้าของมันเป็น แผ่นดินยังไม่มีผู้ใดทัดเทียมมันได้”

กัวเซ่าคุ่นถามด้วยความสงสัย

“ตั้งจื้อจุ่นเมื่อตาบอด จะดูม้าอย่างไร ?”

“มันอาศัยมือลูบคลำมิใช่อาศัยสายตา ดูไม่ว่าจะเป็นม้าพันธุ์ใด ๆ เพียงให้ตั้งจื้อจุ่นลูบคลำเบา ๆ ก็ระบุนิสัย ผิเท่า กระทั่งสีสันของขนได้โดยไม่ผิดพลาด”

ไ้ฮวงซวกกล่าวขึ้นบ้าง

“คนผู้นี้อยู่ที่ใด ? ข้าพเจ้ากลับคิดใคร่ขอร้องให้ท่านมาลูบคลำดูลาแสนรู้ของข้าพเจ้าบ้าง”

ฮึงอ้วงเหลียงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“มั่งมักเบ๊ซังตั้งจื้อจุ่นผู้นี้ไม่ยอมมอยู่ที่ใดเป็นหลักแหล่ง ระหกระเหินไปตามความพอใจเสมอมา”

หมู่ผู้มีฝีมือวิพากษ์วิจารณ์กันครู่ใหญ่ ม้ามังกรไฟของกัวเซ่าคุ่นกับก๊วกฮวยที่ฝากไว้ในหมู่บ้านริมบึงถูกลำเลียงมาคืนให้แล้ว เมื่อฮึงอ้วงเหลียงแลเห็นต้องชมเชยว่าเป็นม้ามังกรที่ยากจะพบพานในแผ่นดิน

ชุมนุมกันด้วยความสุขสำราญสามวันแล้ว ฮึงอ้วงเหลียงจึงสั่งให้พวกกัวเซ่าคุ่นออกท่องเที่ยวสร้างวีรกรรมอีกครั้ง แต่คราวนี้ เปลี่ยนเส้นทางกันจากเดิม โดยให้เจี๊ยะเหล็งกับจูเตียกฮั่วมาร่วมกันมุ่งหน้าขึ้นเหนือ

กัวเซ่าคุ่นกับก๊วกฮวยและไ้ฮวงซวก ร่วมทางกันท่องเที่ยวภาคใต้ โดยนัดหมายทั้งสองฝ่ายไว้ ก่อนสารทเต็งเอี้ยง เข้าพบกันในหุบเขาตักชุกักเกาเล่าซัว

กัวเซ่าคุ่นเมื่อได้ฟังการแบ่งเส้นทางดังนั้น รีบบอกกับฮึงอ้วงเหลียง

อย่างยิ้มแย้ม

“จีแป้ ท่านผู้เฒ่าคราวก่อนพาเหลืงม่วยไปท่องเที่ยวภาคใต้ ครั้งนี้สมควรร่วมทางกับพวกเราไปบ้างแล้ว ?”

ฮึงอ้วงเหลืงสายหน้าอย่างยิ้มแย้ม

“บัดนี้เจ้ามีความสามารถยิ่งใหญ่แล้ว ไม่ต้องให้เราคอยพิทักษ์คุ้มกัน ควรให้เราที่เป็นอินทรีเฒ่าอันเหนื่อยหน่าย ได้พักผ่อนอยู่ในที่นี่สักช่วงเวลาหนึ่ง รอจนใกล้กำหนดสารทเตังเอี๋ย ค่อยร่วมทางกับซือแป้ซือบ้อเจ้า ไปที่เกาเล่าชั่วโดยตรงเลย”

กัวเช่าคุ่นรีบหันไปถามด้วยความสงสัย

“ซือแป้ซือบ้อก็จะไปร่วมพิธีชุมนุมอันครึกครื้นของบู๊ลิ้ม ?”

เจี๊ยะจูเนี้ยยิ้มพลาจตอบไป

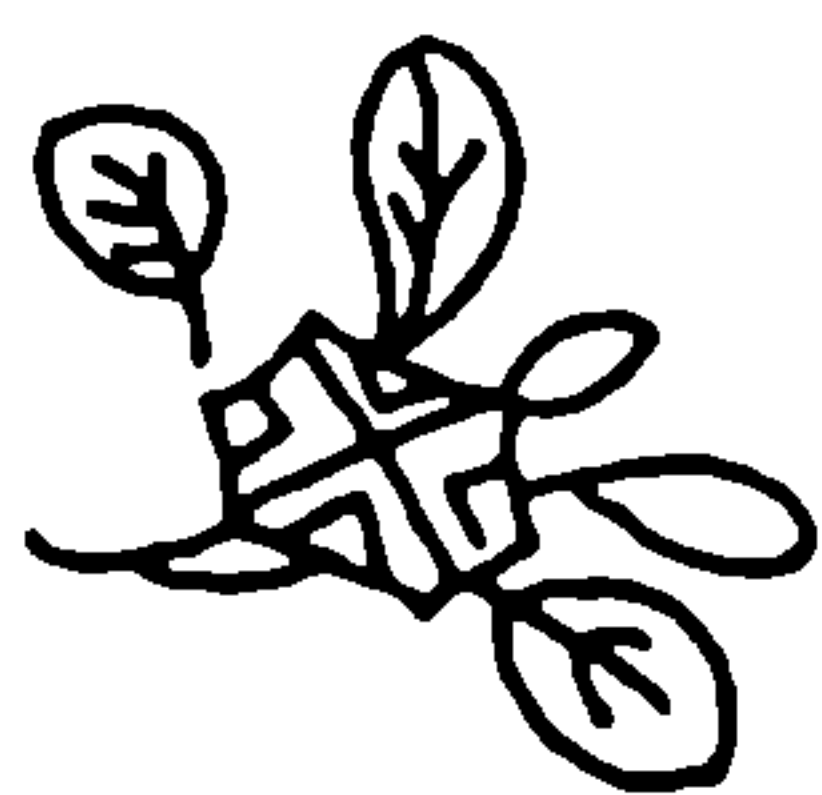
“ยังไม่แน๊นัก หากถึงเวลาแล้วมีอารมณ์สนุก อาจบางทีจะร่วมทางกับจีแป้เจ้าไปด้วยกันก็ได้”

กัวเช่าคุ่นกล่าวกับไ้ฮวงชวก

“ไ้ฮั่วกอ พวกเราคราวนี้ไม่ต้องอ้อมทางกันอีกแล้ว ท่องเที่ยวภาคใต้เสร็จลืงก็มุ่งสู่ภูเขากาเล่า คล้ายไม่จำเป็นต้องใช้พาหนะคู่ขา ทั้งมันทั้งสามตัว ผากเลี๋ยงในที่นี้ ให้จีแป้ซือแป้และซือบ้อของข้าพเจ้า ถึงเวลาขับขึ้ไปที่เกาเล่าเลยเป็นไร”

“กัวเล่าตี้เสนอความเห็นได้ดียิ่ง พวกเราไม่ขับขึ้พาหนะ กลับลดทอนเรื่องยุ่งยากได้มากหลาย พอจะพบเขาขึ้นเขา พบน้ำเล่นน้ำ เที่ยวให้เป็นทีสุขสำราญใจกันสักครั้ง”

เมื่อตกลงกันได้ กัวเช่าคุ่นกับพวกเจี๊ยะเหลืงต่างคารวะอำลาฮึงอ้วงเหลืงกัวบู้นคิมและเจี๊ยะจูเนี้ยแยกทางกันขึ้นเหนือล่องใต้ไป

ออกจากกัวแกเป้าแล้ว กัวเช่าคุ่นบอกกับไ้ฮวงชวก

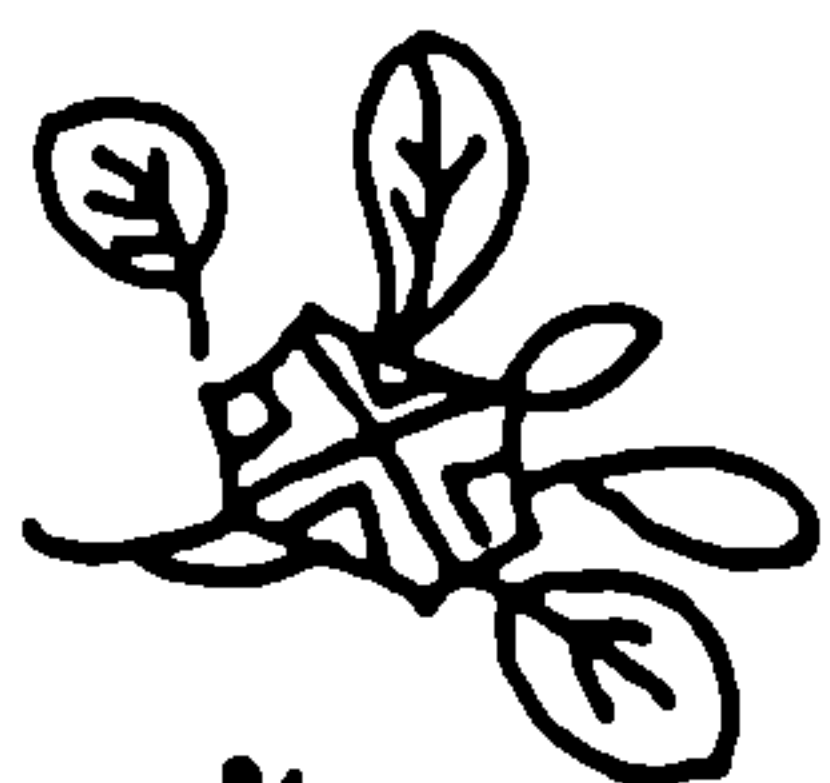
“ไ้ฮั่วกอ ท่านเป็นผู้คุ่นทาง มีประสบการณ์โชกโชน การท่องเที่ยว

ภาคใต้ของพวกเราคราวนี้ ให้ท่านเป็นผู้วางเส้นทางเป็นไร ?”

“ตกลง รายการแรกสุดคือเที่ยวไห้ไ้วนี้ก่อน ท่านเป็นผู้นำเที่ยวไห้กับเรากับกิงจู มีโอกาสเชยชมทิวทัศน์อันเว้งว่างไพศาลของบึงใหญ่ หนึ่งในห้าของแผ่นดินจนเต็มตาสักครา”

“ไ้ตัวกอกกล่าวถูกต้อง ฮวยม่วยที่อยู่ดินแดนชาวแม้วมานาน ต้องพอใจทิวทัศน์บนบึงใหญ่แน่นอน ส่วนท่านพอจะใช้กุงหอยปูปลาสด ๆ ของบึงเป็นอาหารถูกปากถูกลิ้นอย่างเอร็ดอร่อยได้”

จากนั้น สั่งไห้เรือท่องเที่ยวลางามของป้อมเตรียมสุราและเครื่องปรุงมากไ้ว พวกั้นล่อยเรือออกท่องเที่ยวด้วยความสำราญเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ จึงได้พากันมุ่งหน้าสู่ไ้ จุดหมายแรกคือภูเขาอิงฮั่ว

อิงฮั่ว มีทิวทัศน์สวยงาม ทั้งสามท่องเที่ยวกันด้วยจิตใจปลอดโปร่งสำราญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อขึ้นยอดเขาเทียนโตวฮงอันสูงส่ง ชมทะเลเมฆที่ไพศาลจนพอแก่ใจ ขณะจะลงจากยอดเขา พลันไ้ยินที่หลังโขดหินระเกะกะ มีเสียงคนครวญครางขึ้นเบา ๆ

ก้าวเข้าคู้้นรีบพลี๊วกายไปที่ต้นเสียง เมื่อจับตามองต้องตระหนกจนร้องโพล่งขึ้น

“ไ้ตัวกอกกับฮวยม่วยรีบมา !”

ทั้งสองทราบว่ก้าวเข้าคู้้นมีจิตใจกล้าแข็งเป็นอย่างยิ่ง แต่ตอนนีเมื่อร้องด้วยความตระหนก แสดงว่ต้องมีเรื่องสำคัญเป็นอย่างยิ่งอยู่

เมื่อทั้งสองตามติดเข้าไปดู พลอยต้องตระหนกใหญ่หลวงเช่นกัน

ที่แท้ในหมู่โขดหินระเกะกะ มีคนผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิตัวตรง นั่นคือเซียนเจี้ยคุนลุ่นนำไ้ทั้งที่ก้าวเข้าคู้้นเคยพบในเชิงเขาไ้ฮั่งฮั่ว !

ไ้ฮวงชวกรู้จักกับเซียนเจี้ยคุนลุ่นมาก่อน ก็เจ็กฮวยแม้วจะแปลกหน้า แต่เมื่อเห็นสภาพโลหิตเกราะกรังทั้งตัวของน้ำไ้ทั้งก กับใบหน้าที่ซีดขาวราวกระดาษ นางก็ทราบว่ผู้เฒ่าคนนี้บาดเจ็บสาหัสจนร่อแร่ปางตายแล้ว

กัวเซ่คุ่นเห็นน้ำไต้กนออกจากโลหิตเกรอะกรังทั้งร่างแล้ว สีหน้ายังมี
แววเขียวในความขาวซีด และบวมกว่าปกติเล็กน้อย ดูไปรู้สึกน่ากลัวอย่างยิ่ง

กัวเซ่คุ่นจึงรีบร้องขึ้น

“ผู้อาวุโสน้ำไต้ก กัวเซ่คุ่นผู้เยาว์อยู่ที่นี้ ท่านได้รับบาดเจ็บจากผู้
ใด ?”

เนื่องเพราะกระวนกระวาย ใครจะช่วยน้ำไต้กให้รอดพ้นอันตรายโดย
ด่วน จึงร้องพลาญโถมกายเข้าไปดั่งเหินบิน

มิกาด ไม่ทันจะโถมใกล้ น้ำไต้กพลันหน้าบิดเบี้ยวขบกรามแน่น
เกร็งกำลังมือขวาฟาดเข้าใส่กัวเซ่คุ่นจนสุดเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ ส่วนมือซ้าย
ขีดเขียนไปที่พื้นเป็นอักษรหลายตัว

การฟาดฝ่ามือมาในยามอันตราย พลังย่อมไม่กล้าแข็ง ความจริงไหน
เลยจะขัดขวางกัวเซ่คุ่นได้ แต่กัวเซ่คุ่นที่เริ่มมีประสบการณ์ ถึงกับชะงักเท่า
ไ้ด้วยวិปัญญา กล่าวต่อไ้ฮวงชวกว่า

“ไ้ตัวกอ ผู้อาวุโสน้ำไต้กทำเยี่ยงนี้ นับว่าผิดคาดหมายไม่น้อย
หรือท่านถูกพิษร้ายอย่างไร ? กลัวข้าพเจ้าเข้าใกล้แล้วพลอยเป็นเหยื่อภัยไป
ด้วย ?”

ไ้ฮวงชวกผงกศีรษะเห็นพ้อง ก็เง็กฮวยจึงรีบร้องขึ้น

“คุ่นกอกอ ในตัวพวกเรามีอะหุกตัวจู่อยู่ ไม่กลัวพิษร้ายใด ๆ ยังคง
ริบหาวิธีช่วยชีวิตผู้เฒ่าท่านนี้ไว้โดยด่วนจึงสำคัญ คุ่นกอกอดู ท่านตัวสัน
สะท้อนจนฟุบกับพื้น คล้ายดั่งยากจะรอดพ้นชะตากรรมแล้ว”

กัวเซ่คุ่นเพ่งตามองอีกครั้ง ต้องรันทดจนน้ำตาเอ่อคลอทันที
ที่แท้ช่วงเวลาเพียงพริบตานี้ เขียนเจี่ยคุนลุ้นมิเพียงคว้ากับพื้นเท่านั้น
ร่างยังเริ่มละลายกลายเป็นเลือดหนองหย่อมหนึ่งด้วย

ก็เง็กฮวยเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามร่างละลายออกไปต่อตา ทราบว่าไม่มี
ปัญญาช่วยเหลือได้ จึงคว้ามือกัวเซ่คุ่นพลาญขมวดคิ้วถาม

“คุ่นกอกอ ท่านไม่รู้สึกรว่าเรื่องนี้จะประหลาดพิกลจนเกินไป ?”

กัวเซ่คุ่นเนื่องจากรู้จักกับเขียนเจี่ยคุนลุ้นมาก่อน และยังเป็นผู้มีน้ำใจ

ไมตรีอันดีงาม เมื่อเห็นสภาพการตายอันสยดสยองเยี่ยงนี้ นับว่ารันทตหดหู่จนน้ำตาพร่างพรูลงแล้วจึงตอบไป

“ช่วยม่วย ผู้เฒ่า...ท่านนี้...รู้จักกับข้าพเจ้ามา...มีนามเขียนเจีย...คุณลุนน้ำไต้หวัน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก...ท่านตายด้วยสภาพสยดสยองเกินไป...แต่ไม่รู้สึก...ประหลาดพิกลอย่างไร ?”

ก็เง็กฮวยเห็นกัวเซาคุ่นน้ำตานองหน้า ส่งเสียงกระห่อนกระเท็นด้วยความรันทต นางต้องกล่าวเบา ๆ

“สภาพการตายอย่างสยดสยองของท่านผู้เฒ่าเช่นนี้ มีสภาพเป็นเช่นดั่งเล็กม้อเกียงไกว่ายังที่ตายบนยอดเขาไต้เป๊ะฮัวไม่ผิดเพี้ยน !”

กัวเซาคุ่นฟังนางว่าดังนั้น พลันร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัยขึ้นจริง ๆ

“ถูกแล้ว นับว่าพิกลยิ่ง...”

ไต้ฮวงชวุกขมวดคิ้วสอคำไป

“เป็นเรื่องพิกลอย่างยิ่งจริง ๆ หรือในวงพวกนักเลงกว้างใหญ่ ถึงกับมีเซี่ยะมั่งฮ่วยฮ่วยต่อเล่มที่สอง ?”

กล่าวถึงตอนนี้ ซากศพของน้ำไต้หวันได้ละลายไปหมดสิ้น เหลือแต่เสื้อผ้าผมเผ้าอยู่ในกองโลหิตเท่านั้น

กัวเซาคุ่นทั้งพิศวงสงสัย ทั้งขุ่นแค้นแน่นใจ เดินขบกรามเข้าไปในระยะใกล้

ไต้ฮวงชวุกกลัวจะถูกโลหิตพิษให้เป็นภทภัย จึงรีบคว้าแขนกัวเซาคุ่นไว้แล้วกล่าวถาม

“กัวเล่าตี สังขารของน้ำไต้หวันได้เหี้ยนละลายหายไปแล้ว ท่านยังจะเข้าไปใกล้ไปไย ? ระวังจะถูกโลหิตพิษ...”

กัวเซาคุ่นสั่นศีรษะสอคำ

“ไต้ตัวก้อไม่ต้องกังวลใจ ซากศพพอละลายเป็นโลหิต พิษก็สลายหายไป ไม่อาจทำอันตรายผู้คนอีกแล้ว ข้าพเจ้าตอนอยู่บนยอดเขาไต้เป๊ะฮอง ก็มิใช่เคยเชื่อยอยู่ในโลหิตที่ละลายจากซากศพของเล็กม้อเกียงไกว่ามา ?”

“กัวเล่าตี แม้ว่าโลหิตตอนนี้ไม่มีพิษ แต่ท่านจะใกล้ไปไย ?”

“ข้าพเจ้าต้องการดูผู้อาวุโสท่านนี้ เมื่อครู่ใช้มือซ้ายขีดเขียนพื้น จะมีคำสั่งเสียใดหรือไม่”

ไก่อวชชวกกับกิเง็กฮวยตอนนี่จึงเพ็งนึกขึ้นได้จริง ๆ พวกมันเดินเข้าไปตรวจดูทันที

น้ำโลหิตเริ่มจางไปทุกขณะ แลเห็นบนพื้นมีอักษรอันยุ่งเหยิงอยู่หลายตัวจริง ๆ เขียนไว้ว่า

‘ไซไฮมึง (ประตู่ทะเลปัจฉิม)...ระวังสี่เขียว...’

อักษรทั้งเจ็ดตัวนี้ไม่เป็นประโยค คล้ายความหมายในวาจาไม่ทันจบสิ้น น้ำไธงก็ขาดใจตายไปเสียก่อน

กัวเซาคุ่นใคร่ครวญครุ่นหนึ่งก็ยังมิเข้าใจ จึงหันถามไก่อวชชวก

“ไก่อ้วกอ ชิงแกยังคงเผ็ดกว่า ท่านมาใคร่ครวญอักษรที่ผู้อาวุโสเขียนสั่งเสียก่อนตายทั้งเจ็ดตัว มีความมุ่งหมายใดกันแน่ ?”

ไก่อวชชวกขบคิดจนเงียบขรึม กิเง็กฮวยปล้นร้องขึ้น

“ไก่อ้วกอ สถานที่ดูทะเลเมฆเมื่อคำวานของพวกเรา มิใช่เรียกไซไฮมึงดอกหรือ ?”

กัวเซาคุ่นปล้นเข้าใจในบัดดล ผงกศีรษะร้องขึ้น

“ถูกต้อง ไซไฮมึงเป็นนามสถานที่ แสดงว่าผู้อาวุโสต้องพบกับศัตรูที่ไซไฮมึงแล้วถูกอันตราย หนีมาจนถึงยอดเขาเทียนตงจึงถูกพิษกำเริบปลิดชีวิตไป”

กล่าวถึงตอนนี้ตาลูกวาว ร้องบอกกับไก่อวชชวกและกิเง็กฮวย

“เบาะแสสายนี้ต้องไม่อาจปล่อยให้ผ่านไปง่ายดายเป็นอันขาด ไก่อ้วกอ กับฮวยม่วยรีบไปตรวจที่ไซไฮมึงกัน ข้าพเจ้าจะตามหลังไปในบัดดล”

กิเง็กฮวยถามด้วยความสงสัย

“คุ่นกอกอ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากับไก่อ้วกอล่วงหน้าไปก่อน แล้วท่านอยู่ที่นี่เพียงลำพังไปไย ?”

กัวเซาคุ่นถอนใจกล่าวด้วยความรันทด

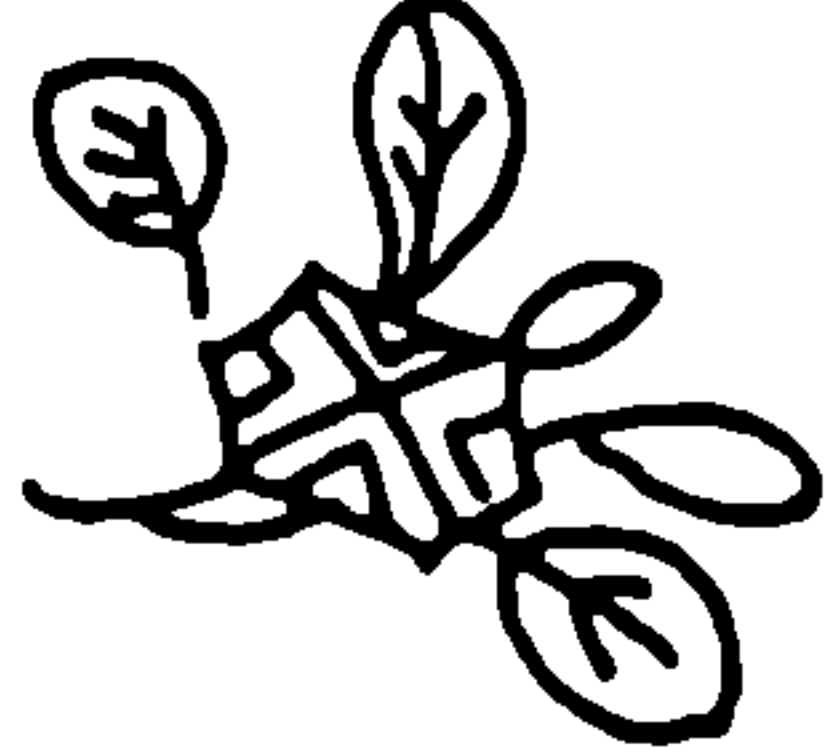
“ข้าพเจ้าเคยรู้จักกับผู้อาวุโสมาระยะหนึ่ง บัดนี้ท่านประสบภัยตายอย่าง

อนาถ ไม่มีซากสังขารหลงเหลือเลย ข้าพเจ้ายังไม่สมควรสร้างหลุมอาภรณ์แก่ท่านหรือไร ?”

ไก่ฮวงซวกลี้มไส้นับถือเป็นยิ่งนัก ผงกศีรษะถอนใจกล่าว

“กัวเล่าตี่มีน้ำใจระอุคุกรุ่น เปี่ยมเมตตาการุณย์ นับว่าน่าเคารพเลื่อมใสยิ่งนัก เรากับกิกงจูจะรีบเร่งไปตรวจดูที่ไซไฮมิ่ง รอท่านอยู่ในที่นั่นด้วยเลย”

จบคำ เนื่องจากเป็นเวลาอันฉุกเฉินทุกทีอาจชะลอ จึงพากิเง็กฮวยโลดลี้วลงจากยอดเขาเทียนตงมุ่งหน้าไปที่ไซไฮมิ่งจนสุดฝีเท้า

ทั้งสองพอถึงที่เบื้องล่างยอดเขาไซไฮมิ่ง ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเพลงแว่วลงมาจากเบื้องบน

“บุรุษทรยศต่อความรัก
สตรีทำลายน้ำใจ
ขอใช้คมดาบสนองความกลับกลาย
คล้ายจิตใจเปี่ยมล้นอาฆาตแค้น
แม่นทะเลเมฆอันปั่นป่วนอลวน”

เสียงเพลงที่คล้ายเปี่ยมความคับแค้นรันทดพอจบลง มีเสียงแผดหัวร่ออันเกรี้ยวกราดร้ายก้องกังวานทั้งท้องฟ้าดังตามมา

ไก่ฮวงซวกมีประสบการณ์ในวงพวกนักเลงจนโชกโชกจริง ๆ พอฟังเสียงหัวร่อนี้ ก็หันกล่าวต่อกิเง็กฮวยทันที

“กิกงจู พวกเรารีบไล่ ในเสียงหัวร่อของฝ่ายตรงข้าม คล้ายมีเจตนาจะไปแล้ว”

กิเง็กฮวยรีบเร่งฝีเท้าวิ่งเคียงคู่กับไก่ฮวงซวก ขึ้นไปบนยอดเขาอย่างรวดเร็ว

แต่เมื่อทั้งสองขึ้นถึงยอดเขาไซไฮมิ่ง ไหนเลยยังจะเห็นร่องรอยฝ่ายตรงข้าม เพียงเห็นมีนักพรตหาสมุนไพร่ไปยาผู้หนึ่ง กำลังเดินลงมาจากหมู่เมฆ

ไ้ฮวงชวกริบประสานมือ ถามอย่างยิ้มแย้ม

“ขอเรียนถามเต้าเจี้ยง เคยได้เห็นสองคนที่ร้องเพลงและส่งเสียงหัวร่อบนยอดเขาหรือไม่ ?”

นักพรตหาญผู้นั้นยิ้มพลาทตอบ

“อาตมาเพียงเห็นชายชราเสื้อยาวสีทอง กับบุรุษหนุ่มในชุดเขียวลงจากยอดเขาไซไฮ้มิ่งไปในทิศใต้ แต่มีทราบ สองท่านนั้นเป็นบุคคลที่ประสกหมายถึงหรือไม่ ?”

ไ้ฮวงชวกฟังพลาทเพ่งพิจารณาตุนักพรตหาญผู้นั้น เห็นเป็นนักพรตธรรมดาที่มีไช่ยอดฝีมือในวงพวกนักเลง ตอนบอกเล่า ปรากฏตาลัตย์ชื่อไม่กลอกกลิ้ง จึงแน่ใจว่ามีไช่คำไปปดมดเท็จ ต้องการระจรถพื่นแล้ว กล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณเต้าเจี้ยงที่บ่งบอก นั้นเป็นสหายรักของเล่าฮูทั้งสองคน เนื่องจากริบเร่งไล่ตามไปสมทบกัน ขอลาไปในบัดนี้เลย”

จบคำ ชักชวนก็เง็กฮวยละลือไปในทิศใต้จนสุดผีเท้าอีกครั้ง แต่ทว่าไล่เป็นระยะทางไกลไม่น้อย ยังไม่เห็นร่องรอยของชายชราเสื้อสีทองกับบุรุษหนุ่มชุดเขียว แต่ที่ด้านหลังกลับมีเสียงกู่ยาวกังวานของกัวเซ้าคุ่นแหว่มา

ก็เง็กฮวยชะงักเท้าฝืนยิ้มกล่าว

“ไ้ตัวกอ พวกเราไม่ต้องไล่ตามกันแล้ว มิเช่นนั้น คุ่นกอกกออาจเข้าใจผิดคิดว่า พวกเราเกิดเหตุเภทภัยใด ต้องกระวนกระวายอยู่บนยอดเขาไซไฮ้มิ่งไป”

ไ้ฮวงชวกผงกศีรษะเห็นพ้อง เกร็งลมปราณกู่สามเสียงไปที่ยอดเขาไซไฮ้มิ่งก่อนแล้วจึงพากันเร่งรุดกลับไปจนสุดผีเท้าอีกครั้ง

กัวเซ้าคุ่นกระวนกระวายจนเหงื่อโซมหน้าจริง ๆ เมื่อพบจึงรีบขมวดคิ้วกล่าว

“ไ้ตัวกอ ท่านกับฮวยม่วยไปที่ใด ๆ ข้าพเจ้าชุดหลุมฝังเสื้อผ้าอาภรณ์ผู้อาวุโสंनाให้รักแล้วรีบรุดมาที่นี่ ไม่เห็นพวกท่านรออยู่ เข้าใจเกิดเหตุเภทภัยใดขึ้นมา นับว่ากระวนกระวายจนย่าแย่ไปเลย”

ไ้ฮวงซวกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พวกเราเมื่อทราบร่องรอยศัตรู มิอาจไม่ไล่ได้ แต่กลับไล่ไม่ทัน”

“ไล่ไม่ทันมิเป็นไร เพียงทราบประวัติความเป็นมาของศัตรู ก็พอล้าง
แค้นแทนผู้อาวุโสंनाให้หักได้”

ก็เง็กฮวยสอดขึ้น

“ประวัติความเป็นมาก็มีทราบ เพียงรู้จักจากปากนักพรตหายาผู้หนึ่งว่า
ฝ่ายตรงข้ามเป็นชายชราเสื้อสีทองและบุรุษหนุ่มเสื้อสีเขียว”

กัวเซ่าคุ่นครุ่นคิดแล้วผงกศีรษะกล่าว

“น่ากลัวไม่ผิด เนื่องจากเมื่อมีบุรุษหนุ่มชุดเขียว ก็ตรงกับผู้อาวุโส
ंनाให้หักเขียนสั่งเสีย ให้ ‘ระวังสีเขียว’ สีตัวนั้น”

กล่าวถึงตอนนี้พลันเบือนหน้ามาจ้องมองไ้ฮวงซวก พลังถาม

“ไ้ตัวกอ คนสวมใส่ชุดเขียวในบู๊ลิ้มย่อมมีมากหลาย ไม่อาจคำนวณ
คักดีฐานะของมันมาได้ แต่ชายชราที่สวมเสื้อยาวสีทองกลับ...”

ไ้ฮวงซวกผินยิ้ม สอดคำไป

“กัวเล่าดี เราก็ได้คาดคำนวณจากเสื้อยาวสีทองที่มีใครเคยพบเห็นมา
ก่อนแล้ว แต่ลำดับชื่อเสียงของผู้เกรียงไกรในยุคนี้ทุกคนจนทั่ว ยังคิดไม่ออก
ว่ามีผู้ใดนิยมใส่เสื้อยาวสีทอง”

กัวเซ่าคุ่นต้องถอนใจด้วยความสิ้นหวัง มีแววหม่นหมองกังวลขึ้นเต็ม
หน้า ก็เง็กฮวยจึงร้องไป

“คุ่นกอกอ กับฆาตกรที่ทำร้ายเขียนเจี้ยคุนลุ่นंनाให้หัก ข้าพเจ้ากลับ
มีความคิดประการหนึ่ง อาจบางที่สมเหตุผลอยู่บ้าง”

“ฮวยม่วยรีบบอก ท่านมีความคิดเห็นแย้งไร ?”

“ข้าพเจ้ามีความเห็น ฆาตกรจะต้องเกี่ยวข้องกับเกาเล่าตักฮูอาวเอี้ยงอี่ !”

“ฮวยม่วยโฉนพาดพิงไปถึงตัวอาวเอี้ยงอี่ ? !”

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้ายังจำคำบอกเล่าของท่านได้ว่า อาวเอี้ยงอี่ที่ตั้งสำนัก
ไ้วตอฝ่ายของม้นภายในหุบเขาตักฮูกิกที่เกาเล่าชั่ว เนื่องจากไปได้ดาบแม่
อันมีพิษสุดยอดมาทำเล่ม”

“ใช่แล้ว เป็นเช่นนี้จริง ๆ แต่ช่วยม่วยปล้นรื้อฟื้นด้วยสาเหตุใด ?”

“คุณกอกอไม่ลองบอกนามดาบพิฆาทั้งห้าเล่มให้ข้าพเจ้าฟังอีกครั้ง ?”

“อาวเอี้ยงอีได้ตั้งนามตามประกายดาบและพิฆาพิเศษพิสดารของดาบ โดยมีเชียวมั่งช่วยฮ่วยตอ แซมั่งแนฮุ้นตอ เพ็กมั่งเชียวฮุ้นตอ โอวมั่งเจ้าอะอิมตอ และกิมมั่งบัวนตักตอรวมห้าเล่ม”

“อาวเอี้ยงอีได้แบ่งดาบพิฆาทั้งห้าเล่มให้กับพวกศิษย์ของมันใช้หรือไม่ ?”

“มันได้มอบเชียวมั่ง แซมั่ง เพ็กมั่งกับโอวมั่งทั้งสี่เล่ม ให้แก่ศิษย์สตรีที่มันรักพอใจ ส่วนกิมมั่งบัวนตักตอนั้นเก็บไว้ใช้ของมันเอง”

“เมื่ออาวเอี้ยงอีเก็บกิมมั่งบัวนตักตอไว้ใช้เอง แสดงว่าดาบเล่มนั้นต้องมีความพิเศษพิสดารกว่าอีกสี่เล่ม ?”

“ข้าพเจ้าแม้มิเคยเห็นกับตามา แต่ฟังว่าดาบนี้สร้างด้วยฝีมือเลิศล้ำราวเทพเนรมิต ประกายดาบแวววาวราวทองคำ และบนตัวดาบที่ยาวสี่เชียวยังมิพิฆาช่วยฮ่วย แนฮุ้น เจ้าอะอิม เชียวฮุ้น ถึงสี่ประการ พอจะฆ่าศัตรูให้ตายในสภาพพิฆาใด ๆ ตามใจผู้ถือได้...”

กัวเซ่าคุนกล่าวไม่ทันจบคำ ต้องชะงักไว้ด้วยความเข้าใจ ผงกศีรษะกับก็เง็กฮวยแล้วเอื้อนเอ่ยสลับไป

“ช่วยม่วย ข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านน่าจะกลัวมีความเห็นผู้อาวโสเซียนเจี้ยคุณลุนถูกกิมมั่งบัวนตักตอของเกาเล่าตักฮูทำอันตรายไป ?”

ก็เง็กฮวยมองไ้ฮวงชวทพลางกล่าว

“นี่เป็นความคิดที่ข้าพเจ้ามีไหวพริบขึ้นวูบหนึ่ง ไ้ตั่วกอเห็นเป็นอย่างไร ?”

ไ้ฮวงชวทผงกศีรษะตอบ

“ความคิดเห็นเยี่ยงนี้ของกิกงจิมมีทางเป็นไปได้อย่างยิ่ง เนื่องจากหลังจากคนตายไปแล้ว ถูกดีดผงพิฆาละลายกระดุกจนซากศพกลายเป็นเลือดหนองหย่อมหนึ่งนั้น ในวงพวกนักเลงมีเกลื่อนกลาดไม่รู้สีกแปลก แต่สภาพการบาดเจ็บของน้ำไ้ทั้งก ต้องรอจนตายแล้วจึงละลายกลายเป็นเลือดหนอง นับว่าแปลกอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน ตรงกับสภาพการตายของเล็กม้อ-

เกียงไกว่าปายังไม่ผิดเพี้ยน แต่เมื่อเซี่ยะมั่งช่วยช่วยตออยู่กับมือแก้วเล่าดี อย่างนั้นอาวุธที่ทำอันตรายน้ำให้จก จะต้องมียานภาพที่ทัดเทียมหรือกระทั่งยังเหนือกว่ากิมมั่งบัวนัตก็ตกก็ได้อีก

กล่าวถึงตอนนี้ ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวสลับไป

“เสียดายที่เราเข้าไปแก้วหนึ่ง หากมันได้เห็นชายชราเสื้อสีทองและบุรุษหนุ่มชุดเขียวผู้นั้น ก็ต้องทราบทันทีว่าใช่เกาเล่ตักฮุยอวเอี้ยงอีหรือไม่”

“ไ้ตัวกอรูจักอวเอี้ยงอี ?”

“ไ้ไม่รู้จัก อวเอี้ยงอีมาตรแม้นชั่วร้ายอำมหิตไม่ผิดพิศาล แต่ยังคงถูกเราขโมยมาคราหนึ่ง”

แก้วเซ่คุ่นสอดดอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ตัวกอรู ท่านไม่ต้องปิดทองใส่หน้าตัวเองดอก ขโมยครานั้นไม่อาจนับว่ายอดเยียม มิถือเป็นผลงานอันควรภาคภูมิใจของท่าน”

ก็เง็กฮวยฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด นางได้ฟังก็รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ตัวกอรู ท่านหลังจากขโมยของอวเอี้ยงอีมาแล้ว หรือก็คล้ายตั้งขโมยตัวเท้าจูอ้วงตั้งก้วยป็น พลาดท่าเสียทีมาเช่นกัน ?”

ไ้ฮวงซวกผืนยิ้มส่ายหน้า แก้วเซ่คุ่นจึงเป็นผู้เล่าเรื่องราวที่ไ้ฮวงซวกไม่มีปัญญาหนึ่การไล่ล่าเร่งความของพวกศิษย์อวเอี้ยงอีได้ จำต้องสร้างฮวงซ้วยแส่ร้างตายเพื่อตบตา

ไ้ฮวงซวกฟังจบความแล้วหัวร่อฮา ฮา พลาบกล่าว

“แก้วเล่าดี ท่านไ้ไหนชุดคู้ยเรื่องน่าอัปอายของเราไ้ตัวกอรูออกมาจนหมดสิ้น ไม่กลัวหน้าเหี้ยมย่นของเราจะแดงหรือไร ?”

ก็เง็กฮวยหัวร่อคึกคักพลาบกล่าว

“เช่นนี้เป็นว่า เมื่อครู่พวกเรามาเข้าไปแก้วยังประเสริฐ มิเช่นนั้น อวเอี้ยงอีพอเห็นไ้ตัวกอรู จะต้องมีความขุ่นแค้นจนเกิดความอำมหิต ลงมือกำจัดพิชิตด้วยความดุร้าย ก่อกรรมไม่ดี กระทั่งข้าพเจ้าที่มีรู้เรื่องราว พลอยต้องลี้มรสกิมมั่งบัวนัตก็ตกของมันไปอีกคนหนึ่ง...”

สามยอดฝีมือหยอกล้อกันไปพลาบ ลงจากยอดเขามุ่งหน้าสู่ดินแดนจิ-

กั้งไป แต่กัวเช่าคั่นพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ จึงกล่าวต่อกี้เง็กฮวย

“ฮวยม่วย ข้าพเจ้านึกขึ้นได้แล้ว ชายชราเสื้อสีทองที่พบบนยอดเขา
ไซไฮมึง มิใช่อาวเอี้ยงอี”

กี้เง็กฮวยต้องร้องเอ๊ะ แล้วถามด้วยความสงสัย

“คั่นกอกอ ท่านไหนพลันมีความคิดเห็นเยี่ยงนี้ ?”

กัวเช่าคั่นยิ้มโดยไม่ตอบ แต่หันไปถามไ้ฮวงซวก

“ไ้ฮั่วกอ ประสพการณ์ในวงพวกนักเลงของท่านกว้างขวางลึกล้ำ
ข้าพเจ้าใคร่ขอเรียนถามท่านสักเรื่องหนึ่ง”

“กัวเล่าตี ท่านน่าจะกลัวมีลวดลายใดจะมากลั่นเกล้งเรอีกแล้วกระมัง ?”

“ผู้น้องมิใช่หยอกล้อกลั่นเกล้ง แต่เป็นการเรียนถามไ้ฮั่วกอด้วย
ความบริสุทธิ์ใจ อาวเอี้ยงอีไหนจึงมีฉายาเกาเล่าตักฮู และไหนตั้งนามหุบเขา
ของมันเป็นตักฮูกิก (บุรุษเดียว) ?”

“กัวเล่าตี นี่ท่านเป็นรู้แล้วแสรงถามหรือไร ?”

“ผู้น้องเพียงรู้คร่าว ๆ เท่านั้น ไม่อาจนับว่ากระจ่างชัด จึงขอเรียนถาม
ไ้ฮั่วกอให้บอกโดยละเอียด”

“เราเดาผลลวดลายของท่านได้ ท่านน่าจะกลัวต้องการให้เราบอกแก่กี้กงจู
ฟ่ง ?”

กี้เง็กฮวยกล่าวขึ้นบ้าง

“ไ้ฮั่วกอ มิว่าเป็นคั่นกอกอต้องการฟังก็ดี ข้าพเจ้าต้องการฟังก็ดี
ท่านบอกออกมาจะเป็นไร ?”

“เอาเถิด เราบอกก็ได้ ตัวประหลาดอาวเอี้ยงอีที่มีฉายาเป็นเกาเล่า-
ตักฮู (บุรุษเดียวภูเขาเกาเล่า) มิใช่เป็นสมญาที่ชนชาวบู๊ลิ้มกำนัล แต่เป็นมัน
ตั้งขึ้นเอง”

“มันตั้งฉายาเยี่ยงนี้ ย่อมต้องมีเหตุผลของมันอยู่สักเล็กน้อย ?”

“ไหนเลยมีเหตุผลเล็กน้อย ฉายาเกาเล่าตักฮูของมันมีเหตุผลอยู่ถึงสาม
ประการ”

กี้เง็กฮวยร้องอ้อ หัวร่อพลาถถาม

“ฉายาสั้น ๆ เพียงสี่คำ ถึงกับมีเหตุผลสามประการ นับว่ากระตุ้น
ความสนใจผู้คนจนกระตือรือร้นยิ่งแล้ว ไข่ตัวกอโปรดรีบล่าเหตุผลอันพิสดาร
ของมันมาด้วย”

“เหตุผลสามประการนี้ล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น หาใช่ประโคมให้พิสดาร
อย่างไรไม่ เหตุผลประการแรกของมันคือ อยู่ในภพเขาเล่าชั่วตลอดมา

“เหตุผลประการที่สองคือ มันมีนิสัยพิกลพิสดาร ไม่คบหากับผู้คน
ใด ๆ ทั้งสิ้น”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะกล่าว

“นี่เกี่ยวข้องกับคำตัก (เดียว) ส่วนเหตุผลประการที่สามเล่า ?”

“กิกงจู ท่านยังมิทราบ ความสำคัญของมันอยู่ในเหตุผลที่สามคือ
ชั่วชีวิตของอาวเอี้ยงอีซิงซังบุรุษเป็นที่สุด หากมีการคบหาก็ต้องเป็นสตรี ดัง
นั้นมันจึงได้ตั้งฉายามันเป็นเกาเล่าตักยู”

บทที่ 32

ซากศพผาสูง

ก็เง็กช่วยเพิ่งเข้าใจความนัย จึงกล่าวขึ้น

“มิน่าเล่า คิษย์ของเกาเล่าตักฐึงล้วนเป็นอิสตรี ที่แท้
ความนี้ยังมีเหตุผลอยู่”

ไก่อวงซวกหัวร่อพลางกล่าว

“สืบสาวไปตามเหตุผลเหล่านี้ เหตุผลที่มันตั้งนามหุบเขา
ของมันเป็นตักฐึงก็ก ก็มิต้องให้เราอธิบายอีกแล้ว ?”

“เหตุผลนี้ข้าพเจ้าย่อมรู้จักขยายความเอง คิดว่าใน
หุบเขาคตักฐึงก็กของมันต้องล้วนเป็นอิสตรี มีอาวเอี้ยงอีเป็นบุรุษ
เพียงผู้เดียวเท่านั้น ?”

กัวเซ่คุ่นสงบปากคำฟังถึงตอนนี้ จึงปรบมือกล่าวขึ้น

“ในเมื่อช่วยม่วยเข้าใจความหมายของฉายาเกาเล่าตักฐึง
และชื่อหุบเขาคตักฐึงก็กแล้ว ก็ต้องทราบชายชราเสื้อสีทองบน
ยอดเขาไซไฮมิ่ง มิใช่อาวเอี้ยงอี”

“คุ่นกอกอ วาจาของท่านหมายความว่าอย่างไร ? ข้าพเจ้า

ไม่เข้าใจ ในสองประการนี้จะเกี่ยวพันกันได้อย่างไร ?”

“เกี่ยวพันกันที่ชายชราชุดสีทองมีบุรุษหนุ่มชุดเขียวร่วมทางด้วย อว-เอียงอีทั้งไม่โดดเดี่ยวและเดินทางร่วมกับบุรุษ ไยมิใช่ขัดกับนิสัยประหลาดพิกลของอวเอียงอีเกินไป ?”

ไ้ฮวงซวกฟังจนเลื่อมใสนับถือยิ่ง ยกหัวแม่มือให้กัวเซาคุ่น หัวร่อพลางกล่าว

“กัวเล่าดี ท่านสืบสาวได้ยอดเยี่ยมยิ่ง ความนัยของเรื่องราว ท่านนับว่าใคร่ครวญกระจ่างมาก”

กัวเซาคุ่นเห็นไ้ฮวงซวกยกย่องตนเช่นนั้น อุดภาควุมิใจมิได้จึงแยมยิ้มด้วยสีหน้ากระหยิ่มระรื่น

มิกาด ก็เง็กฮวยกลับจงใจคัดค้าน โดยนางเชิดปากค้อนควักกัวเซาคุ่นก่อนแล้ว ค่อยหันไปแค้นหัวร่อให้ไ้ฮวงซวก

“ไ้ตัวกอ ท่านยังเียนยอคุนกอกอได้ ตามความเห็นของข้าพเจ้า เหตุผลที่คุนกอกอขนมว่ากล่าวนี้ไม่มีคุณค่าแม้แต่น้อย ล้วนเป็นประสาทอ่อนไหวเกินไปทั้งสิ้น”

คำ ‘ประสาทอ่อนไหว’ ดำหนิกัวเซาคุ่นจนหัวร่อไม่ออกทำให้ไม่ได้ รีบหันไปถามอย่างประจบ

“ฮวยม่วย ในเมื่อท่านว่าข้าพเจ้ามีประสาทอ่อนไหวเกินไป ท่านต้องสามารถหาเหตุผลมาคัดค้าน ?”

“ย่อมสามารถเพียงพอ ข้าพเจ้าตอนนี้ก็มีไหวพริบขึ้นมา มิเพียงสามารถโค่นเหตุผลของท่านเท่านั้น ยังอาจเพิ่มเติมเค้ามูลเบาะแสใหม่ได้อีกด้วย”

กัวเซาคุ่นกับไ้ฮวงซวกต่างตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก เหลียวมองหน้ากันอยู่ไปมา กัวเซาคุ่นงุนงงวูบหนึ่งจึงฝืนยิ้มกล่าว

“ฮวยม่วยอธิบาย ข้าพเจ้ากับไ้ตัวกอล้างหู نرمรับฟัง”

ก็เง็กฮวยมีท่าอึมเิบภาควุมิ หันถามกัวเซาคุ่น

“คุนกอกอ ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านชมชอบสวมใส่เสื้อผ้าสีสันใด ?”

ก้าวเข้าคันทูกย้อนถามจนพิศวงสงสัย แต่ไม่อาจมีตอบได้ จึงจำต้องบอกตามความจริง

“ข้าพเจ้านิยมสวมสีเขียว แต่สีขาว สีเหลืองก็เคยสวมมาเช่นกัน”

“สีครามกับสีดำเล่า ?”

“ก็ไม่มีเหตุผลใดไม่อาจสวมใส่ ในตัวไก่ตัวอกก็มีใช้เป็นเลื่อยาสีดำ ?”

“แล้วสีม่วงกับสีชมพู ?”

“เสื้อสีม่วงส่วนมากเป็นชายชราจึงนิยมสวมใส่ ส่วนสีแดงอ่อน ๆ นั้น น่ากลัวมีแต่บุรุษที่กรุ่มกริมสำรวยเท่านั้นจึงนิยมสวมใส่”

กล่าวถึงตอนนี้ ต้องขมวดคิ่วถามก็เง็กฮวย

“ฮวยม่วย ท่านไหนไม่ถกเรื่องสำคัญ มาถามแต่เรื่องประหลาดพิกลต่อข้าพเจ้าไปไย ?”

ก็เง็กฮวยแย้มยิ้มพลาংกล่าว

“คันทูกอกอ นี่มิใช่ปัญหาประหลาดพิกล แต่เป็นการสืบสาวเค้ามูล คันทูกอกอพึงให้แน่ชัดไว้ ความสำคัญจะถูกสาธยายในตอนนี้นี้แล้ว คือหากข้าพเจ้าให้เลื่อยาสีแดงฉานกับเสื้อสีเขียวแซมแก่ท่านตัวหนึ่ง ท่านจะสวมสีใด ?”

“ข้าพเจ้าไม่สวมแม้สักตัว บุรุษชาติชาตรีสวมสีแดงสีเขียว ไยมิใช่แปดเปื้อนกลิ่นอายของอิสตรีมากไป ?”

“ข้าพเจ้าทราบที่ท่านไม่ยอมสวม แต่บุรุษหนุ่มที่คู่กับชายชราสีทองบนยอดเขาไซไฮมิ่ง กลับสวมสีเขียวได้”

“มันเป็นมัน ข้าพเจ้าเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนไปเดาจิตใจมันออกได้ ?”

“ท่านเดาไม่ออก ข้าพเจ้ากลับเดาออก”

“ฮวยม่วย ท่านไหนเดาออก ? ท่านลองเดามาดู”

“เนื่องเพราะบุรุษหนุ่มผู้นั้นมิใช่บุรุษที่แท้จริง แต่เป็นสตรีปลอมแปลงมา ดังนั้นเลื่อยาสีที่นางสวมจึงเป็นสีเขียวที่บุรุษธรรมดาไม่นิยมสวมใส่กัน !”

ก้าวเข้าคันทูกร้องขึ้นด้วยความตระหนก

“ไฮ้ ! นับว่ามีทางเป็นไปได้จริง ๆ ข้าพเจ้าไหนมิได้คิดไปถึง ?”

“บุรุษหนุ่มชุดเขียวผู้นั้น หากเป็นสตรีปลอมแปลงมา อย่างนั้นชายชรา
เสื้อสีทองก็ต้องเป็นตัวอวเอียงอีแน่นอน”

ไก่อ้วงขวกร้องขึ้นบ้าง

“นับถือ นับถือ กิ๊งจิ้งมีจิตใจละเอียดอ่อน นับเป็นขงเบ้งสตรีได้แล้ว
จริง ๆ”

กัวเซ่าคุ่นชมเชยขึ้นบ้าง

“ช่วยม่วยนับว่าสูงส่งอย่างยิ่งจริง ๆ และคำ ‘เค้ามูลใหม่’ ที่ท่านว่า
เมื่อครู่หมายถึงเรื่องใดอีก ?”

ก็เง็กฮวยถามไก่อ้วงขวกอย่างยิ้มแย้ม

“ไก่อ้วงขวก ท่านยังจำเพลงที่พวกเรา ก่อนจะขึ้นยอดเขาไซไฮ้มิ่งนั้น ร้อง
ในความใดหรือไม่ ?”

ไก่อ้วงขวกรุ่นคิดแล้วผงกศีรษะตอบ

“ยังติดอยู่ ที่เราไม่ถึงกับถูกกิ๊งจิ้งสอบจนล้มลง เพลงนั้นมีเนื้อความ
บุรุษทรยศต่อความรัก สตรีหักทำลายน้ำใจ ขอใช้คมดาบสนองความกลับ
กลาย คล้ายจิตใจเปี่ยมล้นอาฆาตแค้น แม้นทะเลเมฆอันปั่นป่วนอลวน”

ก็เง็กฮวยหันมองกัวเซ่าคุ่นพลาংกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้าตอนนี้จะตั้งข้อสมมุติอย่างบังอาจ ท่านฟังแล้วอย่า
ร้องปวดศีรษะ”

“ช่วยม่วยสมมุติให้บังอาจก่อนเถิด แล้วพวกเราค่อยมาสืบสาวยืนยัน
นี่นับเป็นเรื่องที่พอมีประโยชน์อยู่บ้าง ข้าพเจ้าไหนเลยจะปวดศีรษะได้”

“หากคุ่นกอกอไม่ปวดศีรษะก็ติดอยู่ ข้าพเจ้าคำนวณตามเนื้อเพลงที่ร้อง
มา และคำทำนายทายทักของซือบ้อ จะขอสมมุติศักดิ์ฐานะของบุรุษหนุ่ม
ชุดเขียวที่ปลอมจากสตรีอย่างบังอาจ นางจะเป็นตัวเปี้ยชิมเทียนหนึ่งช่วยยุ่ม
ที่พวกเราดันดันคั่นหาใช่หรือไม่ ?”

การสมมุติอย่างบังอาจนี้ นับว่าทำให้สีหน้ากัวเซ่าคุ่นแปรเปลี่ยนเป็น
บิดเบี้ยว เหงือกาฟแตกไซมได้จริง ๆ

ก็เง็กฮวยหัวร่อพลาংกล่าวสืบท่อไป

“คุณกอกอเป็นไร ? ข้าพเจ้าทราบว่าคุณต้องรู้สึกปวดศีรษะยิ่ง แต่
บุรุษหนุ่มชุดเขียวผู้นั้นหากเป็นฮวยยู่มั่งเจ้เจ้จริง นางนับว่าต้องแน่ใจท่านทรยศ
ต่อความรัก จึงร้องเพลงขึ้นด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ บังเอิญพ้องกับวาทะที่
ชือบ้อสั่งให้ไม่ผิดพลาดเลย”

กัวเซาคุ่นไม่มีวาทะว่ากล่าว จำต้องผินยิ้มกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้า...หวังว่าไม่...ไม่บังเอิญจนประจวบเหมาะถึงปานนี้”

“คุณกอกอ ท่านอย่าได้หลบหลีก เหตุไฉนไม่หวังให้มีการบังเอิญจน
ประจวบเหมาะเช่นนี้ ? บุรุษหนุ่มชุดเขียวมิใช่ฮวยยู่มั่งเจ้เจ้ก็แล้วกันไป หาก
สมมุติว่าใช่ พวกเราต้องพยายามให้สุดความสามารถ อธิบายต่อนางเพื่อให้
นางรื้อฟื้นความรักเก่าก่อน มาปรองดองคืนดีดังเดิม ต้องไม่อาจปล่อยให้นาง
ตกต่ำเข้าไปอยู่สำนักโจ้วตอผ่าย สุมหัวในปลักโสโครกกับอาวเอี้ยงอีเป็น
อันขาด”

กล่าวถึงตอนนี หันบอกกับไ้ฮวงซวีกอีกครั้ง

“ไ้ฮั่วกอก เพราะต้องการยืนยันข้อสมมุติอันบังอาจประการนี้ ข้าพเจ้า
ขอเลิกล้มเส้นทางท่องเที่ยวที่ตกลงกันไว้ โดยออกจากนี้มุ่งหน้าไปที่ตักฮุกก
โดยตรง สืบสาวให้เป็นที่ขาวกระจ่างกันเสียเลย”

ไ้ฮวงซวกผงกศีรษะกล่าว

“ข้อเสนอของก๊องจูก็มีเหตุผล พวกเราเห็นที่ต้องเปลี่ยนเส้นทางที่ตกลง
กันมาก่อน มุ่งหน้าไปที่ตักฮุกกเสียเลย”

กัวเซาคุ่นกลับสั่นศีรษะปฏิเสธ

“ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องความคิดนี้”

ก็เง็กฮวยโพล่งถามด้วยความสงสัย

“คุณกอกอ ท่านไฉนไม่เห็นพ้อง หรือท่านไม่กังวลสนใจฮวยยู่มั่งเจ้เจ้
ของข้าพเจ้าแล้ว ?”

กัวเซาคุ่นถอนใจกล่าว

“ไฉนไม่กังวลสนใจ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่จำเป็นต้องรีบเร่งไปตักฮุกกใน
ตอนนี้”

“คุณกอกอ เชิญท่านบอกเหตุผลการไม่ต้องรีบเร่ง ?”

“หากแม่นชายชราเลื้อยสีทองมิใช่เป็นตัวอาวเอี้ยงอี หรือบุรุษชุดเขียวมิใช่ชวยยุ่มมั่ง ไยมิใช่...”

“คุณกอกอ ท่านอย่าได้ยำแต่คำ ‘หากแม่น’ ‘ไยไม่’ พวกเราเมื่อครู่มิใช่สืบสาวตามเบาะแสเค้ามูลจนเห็นพ้องต้องกันว่า ทั้งสองคนนั้นอาจถูกกับข้อคิดสันนิษฐานยิ่ง”

กัวเช่าคุนเหลือบมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าวซ้ำ ๆ

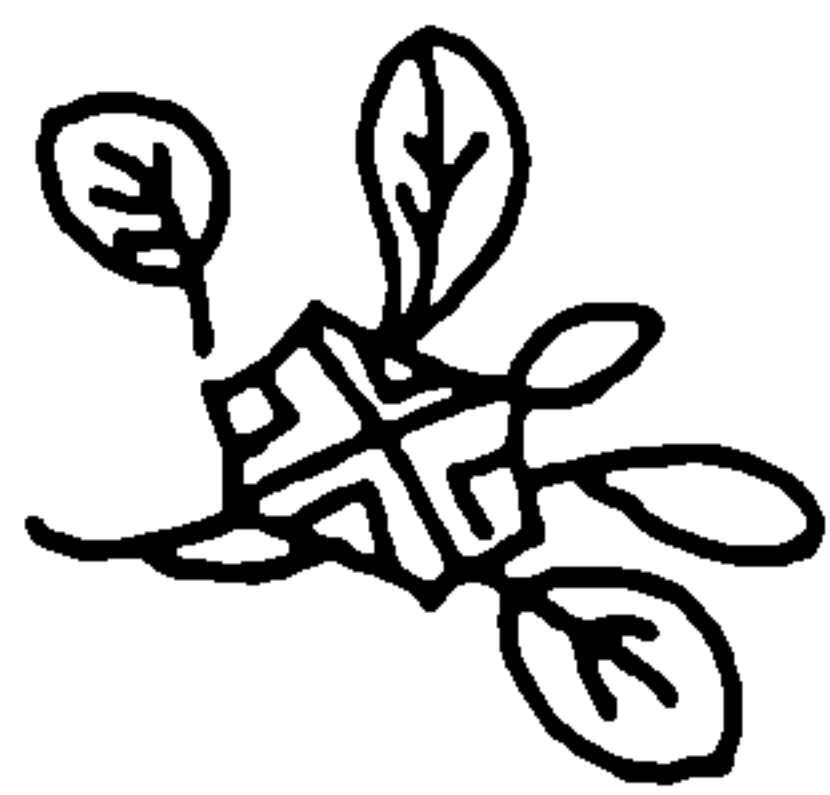
“ชวยม่วย แม่นับว่าชายชราเลื้อยสีทองกับบุรุษหนุ่มชุดสีเขียว เป็นอาวเอี้ยงอีกับชวยยุ่มมั่งจริง แต่ท่านสามารถประกัน เมื่อพวกมันลงจากยอดเขาไซไฮ่มั่งแล้วต้องกลับไปตักชูกักมิไปในแห่งหนอื่น ๆ เลย ?”

เหตุผลนี้ นับว่าคัดค้านจนก็เง็กชวยต้องงุนงงวูบใหญ่ จึงขมวดคิ้วกล่าวต่อกัวเช่าคุน

“คุณกอกอ ท่านเห็นว่าควรทำอะไร ?”

“ข้าพเจ้ามีความเห็น พอจะดำเนินไปตามเส้นทางที่ตกลงกันดั้งเดิม แต่เพื่อพยายามหลบหลีกเสี่ยงที่ไม่สำคัญ ถ่วงทำลายเวลาอันมีค่า มิหนำซ้ำ หากบังเอิญเผชิญกันขึ้นก่อน อย่างนั้น มาต่อสู้กับอาวเอี้ยงอีก่อนวันพิธีของมันในนอกตักชูกัก ไยมิใช่เสียเปรียบมันมากหลาย”

“คุณกอกอ ความคิดเห็นเช่นนี้ของท่านก็มีเหตุผลอยู่ พวกเราดำเนินไปตามแผนเดิมก็แล้วกัน”

เมื่อทั้งสามตกลงกันได้ จึงยังคงมุ่งหน้าสู่มณฑลจี้กั๋ง ท่องเที่ยวบึงไต้ไ้วอันขึ้นชื่อทั้งแผ่นดิน จากนั้นมุ่งหน้าสู่ภูเขาล้ำซั่ว ซึ่งมีทิวทัศน์พิเศษพิสดาร สร้างความสำราญแก่ทั้งสามไม่น้อย

ขณะที่กัวเช่าคุนยืนอยู่บนยอดเขาล้ำซั่ว พลันเหลือบตาลงมองที่เบื้องล่างด้วยความตื่นเต้นสงสัย ไก่ฮวงชวกกับก็เง็กชวยทราบว่ามีเลศนัย จึงพลอยจับตามองตามกันบ้าง

แลเห็นเบื้องล่างยอดเขามีเงาร่างสามสาย พากันไปทิศตะวันออก ใต้ และตกสามทางอย่างว่องไวจนหายลับไป

เงาร่างทั้งสามความจริงธรรมดาอย่างยิ่ง ไม่มีคุณค่าให้ทั้งสามเขม่นมอง จนตาไม่กะพริบเลย แต่ในความธรรมดาครั้งนี้ กลับมีสองประการที่เหนือ ธรรมดาอยู่บ้าง

เหนือธรรมดาประการแรกคือ เงาร่างสามสายนั้น มีความรวดเร็วจน เกินไป ทำให้ผู้เห็นประาดแรกก็แน่ใจว่าเป็นยอดฝีมือทางวิชาญ

เหนือธรรมดาประการที่สองคือ เสื้อผ้าของทั้งสามสดใสบาดตาเกินไป หนึ่งสวมสีทองอร่าม หนึ่งสวมสีแดงฉานปานเปลวไฟ อีกหนึ่งนั้นสวมสีเขียว สดใส

ก็เง็กฮวยร้องด้วยความลึงโลดยินดี

“คั่นกอกอ วิธีของพวกเราถูกต้องแล้ว นี่เรียกว่า มิใช่คู่อาฆาตไม่ เผลอหน้า...”

กัวเช่าคั่นมิทันตอบ ไก่ฮวงซวกก็ได้สอดอย่างยืมแย้มขึ้นก่อน

“ก็กงจูยังมิต้องปีติยินดี หนึ่งเนื่องเพราะมีคนชุดแดงฉานเพิ่มมาอีกผู้ หนึ่ง สองเนื่องเพราะคนนั้นสวมสีเขียวสดใส มิใช่สีเขียวเข้ม”

“ไก่อ้วกอไม่ต้องกังวลเกินไป ชนชาวนักเลงที่สวมสีแดงมีน้อยกว่าน้อย อย่างยิ่ง ส่วนสีเขียวใสกับสีเขียวเข้ม ก็ยังปะปนจนหลอกลตาได้ง่ายดาย พวก เราไม่อาจปล่อยโอกาสผ่านมือเด็ดขาด สมควรรีบติดตามไปเสาะดูสักครั้ง”

เมื่อกัวเช่าคั่นออกความเห็นเยี่ยงนั้น ก็เง็กฮวยจึงโพล่งถาม

“พวกมันสามคนไปในสามทิศทาง ให้พวกเราไปไล่ตามผู้ใด ?”

กัวเช่าคั่นตอบอย่างยืมแย้ม

“เพื่อความมั่นคงแน่นอน ไล่ทั้งสามคน จึงออกจะสืบสาวได้ง่ายดาย กว่า ฮวยม่วยไล่คนสวมชุดเขียวที่ไปทางตะวันออก ไก่อ้วกอไล่คนสวมชุดสี แดงที่ไปทิศใต้ ส่วนข้าพเจ้าไปไล่ชายชราชุดทองที่ไปทางตะวันตก”

เสียงขาดคำร่างทะยานจากที่ ละลิวลงดุจอุกกาบาตเข้าสู่ทิศใต้ของเชิง เขาอย่างรวดเร็ว

ไก่ฮวงซวกล่ายหน้ากล่าว

“นี่จึงเรียกว่าไม่เกี่ยวกับตัว พอเกี่ยวเป็นว่าวุ่น ก้าวเล่าที่ตั้งหน้าจะไล่ คัตรูให้พบถ่ายเดียว ถึงกับวิธีติดต่อและสถานที่นัดพบก็มีได้ตกลงไว้”

“ในตัวข้าพเจ้ากับคุนกกอกอ มีพละมังกรพิษของแคว้นแม่อยู่หลายดอก ยามปล่อยออกไป ในรัศมีหลายลี้จะเห็นได้ชัดเจน พอจะถือเป็นสัญญาณติดต่อกันได้ ไก่ตัวกอก็รับไปสองดอก จะได้ไม่ขาดการติดต่อกัน”

จบคำ ล้วงพละมังกรพิษออกยื่นให้ แล้วพุ่งตัวลงไปทางทิศตะวันออก ของยอดเขาอย่างรวดเร็ว

ไล่ข้ามยอดเขาไปลูกหนึ่ง แล้วพลันเห็นที่ผาด้านซ้ายมือมีเงาร่างสีเขียว ของคนผู้หนึ่งถลันหายไป

ก็เง็กฮวยลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก รีบเร่งฝีเท้าพุ่งปราด ๆ เข้าไปใกล้ บัดนี้จึงทราบ เงาสีเขียวนั้นได้เข้าไปในช่องเขาแคบ ๆ

นางยอมไม่ลังเลรีรอ พุ่งตามเข้าไปในช่องเขาบ้าง พลันรู้สึกปลอดภัย โกร่งเยือกเย็น เบื้องหน้าล้วนเป็นหมู่ไม้เขียวขจีสดใส

ที่แท้ในช่องเขาแคบ เป็นต้นไม้ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ อยู่มากมาย ขึ้นหนาแน่นจนคล้ายทะเลป่าไม้ เงาร่างสีเขียวของคนผู้นั้นกลับสาบสูญ ร่องรอย คิดว่าคงถลันเข้าไปในทะเลพญกษานี้แล้วเป็นแน่

ก็เง็กฮวยขมวดคิ้วแล้วจะเข้าไปในทะเลพญกษานี้บ้าง แต่ขณะยังมีทัน สาวเท้ากวาดตามองรอบข้าง สังเกตทำเลของบริเวณก่อน

แต่เนื่องจากหมู่ไม้มีหนาแน่นหนาไปทั้งช่องเขา นอกจากคำ ‘หนาแน่นเกินไป’ แล้ว ก็เง็กฮวยสังเกตความใดไม่ออกเลย

นางเข้าไปในป่าหนาแน่นประมาณหกวา พลันได้ยินมีคนกล่าวมาทางซ้ายมือว่า

“โกวเนี่ยท่านนี้ไล่ตามข้าพเจ้าเป็นเวลานาน มีเรื่องอันใดต้องการสั่งสอน หรือไร ?”

ก็เง็กฮวยกลัวจะหาไม่พบเท่านั้น เมื่อได้ยินมันส่งเสียงมา ย่อมปีติจน แยมยิ้มตอบไป

“ข้าพเจ้ากำลังมีเรื่องต้องการเรียนถามพอดี ท่านพอจะปรากฏตัวมาสนทนาสักครั้งหรือไม่ ?”

คนในป่าส่งเสียงออกมา

“พวกเราขึ้นไปสนทนาในเทียนเฮียงเช้า (รังฟ้าหอม) สักครา เชิญไกวเนื้อมาทางด้านใต้ประมาณยี่สิบวา จะแลเห็นค่าคบของต้นน้ำบักทางด้านตะวันออก มีที่อยู่หอมช่อของข้าพเจ้า”

ก็เง็กฮวยเดินไปตามวาจาที่บอกแล้วจึงเงยหน้า พบเห็นบนคบต้นน้ำบักที่โตประมาณห้าหกคนโอบ มีกระท่อมที่ใช้กิ่งไม้ต่างผนัง ขนนกต่างหลังกาอยู่หลังหนึ่งจริง ๆ

ที่หน้ากระท่อม มีชายกลางคนใส่เสื้อยาวสีเขียวยืนรอต้อนรับอย่างยิ้มแย้มอยู่

ก็เง็กฮวยพลี๊วกายขึ้นไปบนค่าคบต้นไม้ใหญ่ ประสานมือคารวะต่อคนชุดเขียว แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านมีคำเรียกหาว่าอะไร ? มาอยู่อาศัยบนต้นน้ำบักโบราณ นับว่ามีรสนิยมสูงส่งยิ่ง”

บุรุษชุดเขียวผายมือเชื้อเชิญพลาจตอบ

“ข้าพเจ้าใช้รังเป็นแซ่ ใช้ชื่อต้นไม้เป็นนาม ดังนั้น จึงพาลมาสร้างกระท่อมบนต้นไม้โบราณให้สมดังชื่อแซ่ไปเสียเลย”

ก็เง็กฮวยเดินเข้าไปในกระท่อมน้อย มีกลิ่นดอกไม้หอมกรุ่นซาบซ่านใจ กำลังรู้สึกนิยมชมเชยรสนิยมของเขานี้ว่าสูงส่ง แต่เมื่อเหลียวกลับมาประสานตาด้วย ความคิดพลันแปรเปลี่ยนทันที

ที่แท้เมื่อนางมองแต่ไกล แม้รู้สึกเค้าหน้าของเขานี้จะสัตย์ซื่อมีคุณธรรม บุคลิกโอ่อ่าองอาจ แต่เมื่อมาประจันหน้ากันในระยะใกล้ สังเกตใบหน้านั้นมีแววอำมหิตสีเขียวเลือนรางอยู่อีกชั้นหนึ่ง

โดยเฉพาะดวงตาทั้งสอง ออกจะคมกริบจนกลอกกลิ้งเกินไป แสดงว่าจิตใจจะต้องชั่วร้ายเล็ดเย็นอย่างยิ่ง

เมื่อความคิดเห็นของเง็กฮวยแปรเปลี่ยน นางเกิดความระมัดระวังจน

ตื่นตัวทันที แต่จำไว้ไม่ให้ปรากฏบนสีหน้าสักน้อยนิด หรุดกายนั่งลงบนหมากกลมที่สลักขึ้นจากตอไม้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

เข้าน้ำเต้าน้ำชาหอมกรุ่นให้ถ้วยหนึ่ง กวาดตาพิจารณาทีเง็กฮวยแล้วถามอย่างยิ้มแย้ม

“โกวเนี้ยเรียกหาว่าอะไร ? มีภูมิลำเนาที่ไหน ?”

ก็เง็กฮวยเนื่องจากจะสืบถามความจริง กอปรกับเห็นรูปลักษณะฝ่ายตรงข้ามชั่วร้าย จึงระมัดระวังจนไม่ยอมบอกศักดิ์ศรีแท้จริงของนาง โดยตอบไป

“ข้าพเจ้าแซ่เล้ง อยู่ที่ริมบึงไห้ไ้วในยังจิ่วหลายชั่วคนแล้ว”

“เล้งโกวเนี้ยเมื่อครู่ติดตามข้าพเจ้ามาเป็นเวลานานไม่น้อย มิทราบเนื่องจากสาเหตุใด ?”

“ข้าพเจ้าสนใจ”

“ข้าพเจ้ากับเล้งโกวเนี้ยมิเคยรู้จักกันมา ไฉนจึงกระตุ้นให้ท่านเกิดความสนใจได้ ?”

“พวกท่านทั้งสามต่างสวมเสื้อทอง แดง เขียวสามสี ทำให้ผู้ได้เห็นโยไม่ตื่นเต้นสงสัย”

เข้าน้ำร้องอ้อรวบชายเสื้อยาวขึ้นมา พलगกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ที่แท้เล้งโกวเนี้ยมีความประหลาดสงสัยในสีสันเสื้อผ้าของพวกเราพี่น้อง...”

พลันขมวดคิ้วชะงักคำ เข้มมองก็เง็กฮวยแล้วย้อนถาม

“เล้งโกวเนี้ย ในสีทอง แดง เขียวทั้งสาม ข้าพเจ้าสวมชุดเขียว รู้สึกธรรมดากว่าผู้อื่น ท่านไฉนไม่ไปไล่สีทองหรือสีแดง กลับเจาะจงมาไล่สีเขียวไปโย ?”

“สหายแซ่เซ้ากล่าวมีเหตุผล แต่ท่านยังมิทราบว่ พวกเราก็มั่งเอิญมีสหายอีกสองคนร่วมเที่ยวยอดเขาเล่าชั่ว จึงได้แยกย้ายกันตามคนละหนึ่งสี”

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น เล้งโกวเนี้ยคิดจะทราบสาเหตุสีสันเสื้อผ้าที่ผิดแปลกของเราพี่น้อง ?”

“สีเส้นเสื้อผ้าแม่ว่าจะอยู่ที่ความพอใจของแต่ละคน แต่ข้าพเจ้ามักรู้สึกแดง เขียว ทองที่อยู่ร่วมกัน ต้องมิใช่เรื่องบังเอิญแน่นอน”

กล่าวถึงตอนนี้ จับตาสุกใสจ้องมองหน้าเข้าน้ำแล้วหัวร่อเสียงกังวานต่อไป

“แต่สหายแซ่เซามีต้องลำบากใจ บอกเล่าได้หรือไม่ แล้วแต่ท่านใคร่ครวญเอง”

เข้าน้ำยิ้มพลาบกล่าว

“ความจริงเรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แต่ในเมื่อจะประกาศกับวงพวกนักเลงในเร็ว ๆ นี้แล้ว จึงยินดีเรียนให้ทราบ แต่หากเล็งโงวเนี้ยยินยอมเดาดูสักคราว มิใช่ยิ่งสนุกสนานน่าสนใจกว่า”

ก็เง็กฮวยสังเกตสีหน้าที่เขียวจาง ๆ ของเข้าน้ำแวบหนึ่งแล้ว นึกถึงมันที่มุ่งหน้ามาทางทิศเหนือ กอปรกับในช่องเขามีแต่หมูไม้หนาแน่น นางจึงเข้าใจด้วยไวยปัญญา ถามไปทันทีว่า

“ทิศตะวันออกอยู่ในข่ายเจียงปักปัก (ไม้) เป็นสีเขียว ทิศใต้เตี้ยเตี้ยช่วยช่วย (ไฟ) เป็นสีแดง ทิศตะวันตกเป็นแกชังกิม กิม (ทอง) เป็นทอง หรือสีเสื้อผ้าของท่านทั้งสาม เกี่ยวข้องกับธาตุทั้งห้า ?”

เข้าน้ำรู้สึกตื่นเต้นสงสัยไม่น้อย ชูหัวแม่มือชมเชยขึ้น

“เล็งโงวเนี้ยยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ท่านเดาไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย พวกเราพี่น้องเป็นสามในห้าไ้วฮั้งป้าเทียน (ธาตุทั้งห้าผู้ยิ่งใหญ่)”

“ไ้วฮั้งป้าเทียน (ธาตุทั้งห้าผู้ยิ่งใหญ่) ? ข้าพเจ้ายังมีเคยได้ยินยอดคนในบู๊ลิ้มยุคนี้จะมีชื่อฉายานี้”

“บอกกับโงวเนี้ยโดยไม่อำพราง พวกเราพี่น้องร่วมสาบานทั้งห้า ความจริงเป็นชนชั้นธรรมดาของบู๊ลิ้ม แต่เมื่อหลายปีก่อน มาท่องเทียวภูเขาเล่าซัว บังเอิญไปได้คัมภีร์ไ้วฮั้งกิมเก็งมาเล่มหนึ่ง จึงต่างแยกกันฝึกคนละวิชา บัดนี้ ฝึกสำเร็จดั่งตั้งใจ ตกลงกันใช้ฉายาไ้วฮั้งป้าเทียน บอกเล่าแก่ชนชาวนักเลง แล้วแก่งแย่งชิงดีกับค่ายสำนักใหญ่สักครา”

ก็เง็กฮวยสนใจฟังถึงตอนนี้ พลันมีความคิดวูบหนึ่งมา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“สหายแซ่เช่า ในเมื่อท่านที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้า จะออกสร้างอำนาจ บารมีในบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้ามีแผนยอดเยี่ยมที่คล้ายใช้หินก้อนเดียวได้นกสองตัว เสนอแก่ท่าน”

“คำพูดของเล้งโกวเนี้ยหมายความว่าอะไร ?”

“หนึ่ง เพราะข้าพเจ้าต้องการอวยพรแก่ฉายาโจ้วฮั้งป้าเทียน สอง ต้องการกำนัลของมีค่าคารวะแก่ผู้ยิ่งใหญ่คนละสิ่ง”

“อ้อ...การแสดงความยินดีต่อฉายาในบู๊ลิ้มจำต้องกระทำต่อหน้าผู้คนทั้ง มวล และต้องถึงเวลานั้นจึงรับของขวัญได้”

“เข้าป่าจู้ ท่านโปรดอย่ามีโทษะ พวกท่านที่เพิ่งฝึกวิชาสำเร็จ ยังไม่มี ชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน อย่าว่าแต่ส่งเทียบออกไปเป็นเรื่องยุ่งยากเท่านั้น บรรดาผู้ได้รับเทียบเชิญจากท่าน จะให้เกียรติแก่พวกท่านยินยอมสละเวลามา ในพิธีแสดงฝีมือตั้งฉายาของพวกท่านหรือไม่ ก็ยังมีอาจแน่แท้ได้”

“เล้งโกวเนี้ยใคร่ครวญมีเหตุผล กล่าวได้ไม่ผิดพลาด”

“แผนประเสริฐสุดของข้าพเจ้า คือต้องการให้บรรดาผู้มีชื่อเสียงเรียง นามในบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ ต่างมาร่วมพิธีตั้งฉายาโจ้วฮั้งป้าเทียน และ ยังสามารถบันดาลให้ท่านพี่น้องทั้งห้า ได้รับของขวัญอันล้ำค่าคนละชิ้นหนึ่ง”

เข้าน้ำเมื่อได้ฟังการมอันคมคายของก๊เง็กฮวยอธิบายสมเหตุผลเช่นนั้น นับว่ามีความกระตือรือร้นสนใจจริง ๆ ยิ้มพลาংกล่าวถาม

“ในเมื่อเล้งโกวเนี้ยมีแผนอันยอดเยี่ยมยอดเยี่ยมนี้ ข้าพเจ้าเข้าน้ำกลับยินดี ขอเรียนถาม”

ก๊เง็กฮวยตอนนี้แม้ทราบว่า โจ้วฮั้งป้าเทียนฝึกปรือมาเป็นเวลานานปี ฮวยยู่มั่งต้องมิได้อยู่ในจำนวนนี้ แต่ยังคงถือโอกาสนั้นและเล็มสอบถาม โดยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อเข้าป่าจู้ต้องการให้ข้าพเจ้าคิดหาแผนการแทนท่าน คล้าย สมควรบอกชื่อฉายาของโจ้วฮั้งป้าเทียนให้แก่ข้าพเจ้าทราบก่อน”

นางที่ย่ำแต่คำเข้าป่าจู้อยู่ตลอดเวลา สร้างความอึดเอมใจให้แก่เข้าน้ำ เป็นยิ่งนัก ต้องหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“ໄວ້ຮັ່ງປ່າຈູໄດ້ເຮັດອັນດັບຕາມຮາດທັງຫ້າຄື ທອງ ໄມ້ ນ້ຳ ໄຟ ດິນ ຂ້າພະເຈົ້າຄືອັກປ່າເຫຼັ້ນ (ໄມ້ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່) ແລະມີຊາຍາຕັ້ງແຮປ່າຈູ (ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຂົາບຸຣາຟາ)”

“ນັບເປັນຊາຍາອັນກະເດື່ອງເກຣິງໄກຣ ສ່ວນອີກສິ່ງທ່ານເລ່າ ?”

“ໄວ້ຕີ່ນາມເຕັງອຸຍເປັນຮ່ວຍປ່າຈູ ອີກຊາຍາໜຶ່ງເຮັດວ່ານ້ຳເຮັຍປ່າຈູ (ອັດຕິປັຈຈິມຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່)”

“ເຮົາເຂົ້າໃຈແລ້ວ ເຕັງປ່າຈູຜູ້ນີ້ຕ້ອງເປັນຄົນໄສເລື້ອສີແດງທີ່ເມື່ອຮູ້ໄປສູ່ທາງທິດໃຕ້ ເຂົ້ານ້ຳຝງກະດິຣະແລ້ວກ່າວສິບໄປ

“ສີ່ຕີ່ຍິ່ມເຮັຍເອີ້ຍວ່າຈູ້ປ່າເຫຼັ້ນ ອີກຊາຍາໜຶ່ງເຮັດວ່າປັກເອີ້ຍປ່າຈູ (ນ້ຳພາຍັພຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່)”

ກໍເຈັກຮວຍຖາມອ່າຍ່າຍິ່ມແອ້ມໄປ

“ນ້ຳພອຈະເປັນສີເຮັຍແລະສີດຳ ປັກເອີ້ຍປ່າຈູຜູ້ນີ້ ມີທຣາບສວມໄສເລື້ອຜ້າສີໃດ ?”

“ນ້ຳພອຈະເປັນສີເຮັຍຫຼືດຳ ສ່ວນທອງກໍພອເປັນສີທອງຫຼືຂາວໄດ້ ແຕ່ພວກເຮົາຟື່ນອ່ງຕກລົງໃຈໃຊ້ສີດຳກັບສີທອງ ລະທັ່ງສີເຮັຍກັບສີຂາວ”

ພອຄຳລະທັ່ງສີເຮັຍຂາວກ່າວມາ ກໍເຈັກຮວຍທຣາບທັນທີວ່າ ຄົນຊຸດສີທອງກັບສີເຮັຍທີ່ພົບບັນຍາດເຂົາໄຮ້ໄຮ້ມື່ງນັ້ນ ມີໄດ້ເຄື່ອງຂ້ອງກັບພວກຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຮາດທັງຫ້າເນີ້ເລຍ

ເຂົ້ານ້ຳກ່າວສິບຕ່ອອ່າຍ່າຍິ່ມແອ້ມ

“ຍີ່ເຮັຍຊົງຮວຍເປັນກິມປ່າເຫຼັ້ນ ເຮັດເປັນໄຮກິມປ່າຈູ (ທອງຄຳຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່) ສ່ວນຕົວກ່ອນາມໄວ້ຮັ່ງຈຸນມີອີກຊາຍາໜຶ່ງວ່າຕັ້ງອິ່ງປ່າເຫຼັ້ນ (ດິນຄຸນຍຸ້ງກາລາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່) ເພາະທ່ານເປັນໄວ້ປ່າເຫຼັ້ນ (ດິນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່)”

ກໍເຈັກຮວຍກ່າວອ່າຍ່າຍິ່ມແອ້ມແຈ້ມໄສ

“ສື່ອຊາຍາຂອງຟື່ນອ່ງຮາດທັງຫ້າທ່ານເໝາະສມກລມກລີນອ່າຍ່າຍິ່ງ ທ່ານທຣາບຫຼືໄມ້ ໃນສາຣທເຕັງເອີ້ຍປີນີ້ ມີສຳນັກໜຶ່ງໃນບູລີ້ມຈະປະກາດຟິຣິຕັ້ງຄັ້ງໃຫຍ່ໃນຮຸບເຂດັກຮູກັກກີ່ເກາເລ່າຊ້ວ ?”

“ຂ້າພະເຈົ້າທຣາບ ນັ້ນຄືສຳນັກໄວ້ຕອຜ້າຍທີ່ເກາເລ່າດັກຮູອາວເອີ້ຍອີ່ກ່ອຕັ້ງ

ได้ส่งเทียบเชื่อเชิญผู้คนมีชื่อในบูลิ้มไปร่วมชุมนุมในพิธีนี้อยู่นานแล้ว”

“เข้าป่าจู้ พวกท่านห้าพี่น้องได้รับเทียบเชิญจากอาวเอี้ยงอีหรือไม่ ?”

“อาวเอี้ยงอีผู้นี้ไม่ทราบชื่อแซ่ของพวกเราพี่น้อง ไหนเลยจะส่งเทียบเชื่อเชิญได้”

ก็เง็กฮวยถามอย่างยื้มแย้ม

“พวกท่านกลัวเกาเล่าตักฮูผู้นั้นหรือไม่ ?”

เข้าน้ำตาลูกวาทันที หัวร่อเสียงกร้าวแล้วกล่าว

“เล้งโกวเนี้ยกล่าววาจาใดกัน ? พวกเราໄง້ฮั้งป่าเทียน ในเมื่อมีเจตนาแพร่ชื่อเสียงให้เกรียงไกร ช่วงชิงความเป็นใหญ่กับผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน ไหนจะมีความหวาดกลัวในตัวเกาเล่าตักฮูอาวเอี้ยงอีได้ ?”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะกล่าว

“ในเมื่อไม่กลัวมัน เรื่องราวก็จัดการได้ง่ายดาย แผนอันเลิศล้ำของข้าพเจ้าคือ พวกท่านໄง້ฮั้งป่าเทียนไปเป็นอาคันตุกะมิได้รับเชิญในวันสารทเต้งเอี้ยงที่อาวเอี้ยงอีประกาศตั้งสำนักໄง้ตอผ่าย”

เข้าน้ำยังฟังความหมายในวาจาของก็เง็กฮวยไม่ออก เพิ่งขมวดคิ้วนี้วหน้า ก็เง็กฮวยจึงรีบอธิบายต่อไป

“เข้าป่าจู้โปรดคิดดู ในวันสารทเต้งเอี้ยงอันสำคัญ บรรดาผู้มีชื่อเสียงเรียงนามในวงพวกนักเลงยุคนี้ ต่างต้องพากันไปชุมนุมในตักฮูกักจนคับคั่ง พวกท่านเพียงแต่ไปสถานที่นั้น โยมิใช่เท่ากับมิได้ส่งเทียบ แต่ได้เชื่อเชิญ บรรดาผู้กล้ามีชื่อเสียงที่พวกท่านมิแน่จะเชื่อเชิญมาได้เช่นเดียวกัน ?”

เข้าน้ำหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“วิเศษ วิเศษ แผนนี้ของเล้งโกวเนี้ยเยี่ยมยอดอย่างยิ่งจริง ๆ พวกเราพี่น้องเมื่อถึงเวลานั้น อย่างไม่ก็ต้องไปตักฮูกักร่วมพิธีอันครึกครื้นครานั้นให้ได้”

ก็เง็กฮวยลอบปีติที่แผนสัมฤทธิ์ผลแล้ว จึงกล่าวอย่างยื้มแย้มสลับไป

“อย่าว่าแต่ในໄง้ตอผ่ายยังมีดาบคมกริบสรรพคุณเลิศล้ำท่าเล่มี คือ เซียะมั่งฮ่วยฮ่วย แซ่มั่งแนฮุ้น เพ็กมั่งเซียวกุก โอวมั่งเจ้าะอิม และกิมมั่ง-

บ้านตึก ห้าพี่น้องของโจวฮังป้าเทียนท่าน หากสามารถใช้วิชาโจวฮังป้าเทียนที่ฝึกปรือด้วยความคร่ำเคร่งมานานปี ช่วงชิงดาบพิชทั้งห้าเล่มมาได้ หนึ่งเป็นพ้องกับจำนวนพอจะถือเป็นอาวุธคู่มือ สองเป็นการสร้างอานุภาพสยบผู้กล้าในบริเวณนั้นให้หวั่นระย่อ ครั้งเดียวก็กระเดื่องเกรียงไกรไปทั้งแผ่นดิน ไยมิใช่เป็นแผนหินก้อนเดียวได้นกสองตัว ?”

เข้าน้ำผงศิระระถึเร็วด้วยความลึงโลดยินดี พलगกล่าว

“ความคิดเลิศล้ำของเล้งโกวเนี้ยยอดเยี่ยมจริง ๆ ข้าพเจ้าจะไปพบโจวฮังจุนตัวกอทันที ให้ท่านเรียกระดมเราห้าพี่น้อง ร่วมปรึกษาหารือในเรื่องนี้”

ก็เง็กฮวยลุกขึ้นประสานมือกล่าว

“ข้าพเจ้าออกมาเยี่ยมเยียน รบกวณเป็นเวลานานแล้ว บัดนี้ขออำลาไปชั่วคราว และหวังไว้ว่าในวันสารทเต้งเอี้ยง ได้เห็นพวกท่านโจวฮังป้าเทียนมีชื่อเสียงลือทั่วแผ่นดิน”

เข้าน้ำเร่ร้อนใจใครจะได้พบอีกสี่พี่น้อง เพื่อปรึกษาหารือเรื่องนี้ จึงมิได้เหนียวรั้งก็เง็กฮวยไว้ ผายมือส่งพलगถามอย่างยื้มแย้ม

“เล้งโกวเนี้ยก็จะไปเกาเล่าร่วมพิธีชุมนุมอันครึกครื้นด้วย ?”

“ข้าพเจ้าพอมีชื่อเสียงอยู่ในบู๊ลิ้มยุคนี้นิดหน่อย เคยได้รับเทียบเชิญโดยเฉพาะจากเกาเล่าตักฮู ย่อมมีอาจไม่ไปร่วมความครึกครื้นคราวนี้ได้”

นางกล่าวพलगออกมาจากทะเลพฤกษาจนถึงปากช่องเขาแล้ว จึงได้ประสานมืออำลากับตังแซป้าจูเข้าน้ำ

ก็เง็กฮวยมีหันกลับถึงที่เดิม พลันเห็นมีพลุไฟรูปมังกรพุ่งกระจายอยู่บนท้องฟ้าอันห่างไกล นางพอเห็นแสงที่ขึ้นทางทิศใต้ ทราบทันทีว่าปักไต้ซึ่งเทออาจไล่คนชุดแดงทัน เกิดความเข้าใจผิดจนแตกหักกับน้ำเซี่ยะป้าจูเต็งอยู่ผู้นั้นแล้ว

เนื่องจากก็เง็กฮวยมีสายตาดีกว่า สังเกตออกว่าตังแซป้าจูล้วนมีฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่ง จึงได้วางแผนล่อให้พวกมันเป็นศัตรูกับโจวตอผ่าย ดังนั้น พอเห็นพลุขอความช่วยเหลือของไ้ฮวงชวก นางกลัวขโมยเต๋าจะเกิดพลาดพลั้งเสียทีอย่างไร จึงรีบเร่งไปในทิศทางนั้นจนสุดฝีเท้า

เมื่อมาถึงบนลานศิลาที่ไหล่เขาซึ่งหินผาล้วนสีแดงปานเปลวไฟ แลเห็น

อุยโดยละเอียด

ไ้ฮวงซวกได้ยีนก็เง็กฮวยเรียกตัวเองว่าแซ่เล้งโดยไม่บอกความเป็นมาอันแท้จริง ทราบทันที่ว่านางต้องมีลวดลายอย่างไร กลัวตัวเองหากกล่าวผิดพลาดไปสักคำ จะเปิดพิรุณของนางออกมา จึงพาลยื่นสงบปากคำมิส่งเสียงไป

เมื่อเต็งอุยฟังก็เง็กฮวยกล่าวจบความ ย่อมมิอาจไม่เชื่อได้ว่านางเป็นสหายคุ้นเคยกับเข้าน้ำชาเฮียของมัน จึงกลับเป็นฝ่ายประสาทมือการวะให้ไ้ฮวงซวกแล้วกล่าวคำขอขมา และยังเชื่อเชิญทั้งสองไปนั่งในฮ่วยฮุ้นเพ้ง (ลานอัคคีชลภู) อันเป็นที่อยู่ของมัน

ก็เง็กฮวยย่อมไม่ยินยอมมั่วสุมในที่นี้ จึงพาไ้ฮวงซวกอ้อลาเต็งอุยไปทั้งสองเพ้งลงจากผาฮ่วยฮุ้นเพ้งก็พบกับกัวเซำคุ่น นี่เนื่องเพราะแลเห็น

ไฟสัญญาณมังกรที่ไ้ฮวงซวกปล่อยขึ้น เร่งรีบมาจากทิศตะวันตกดุจสายฟ้า

ก็เง็กฮวยยังไม่บอกประสบการณ์ของนางก่อน แต่ถามกัวเซำคุ่นอย่างยี้มแย้ม

“คุ่นกอกอ ท่านไล่ตามคนชุดสีทองทันหรือไม่ ?”

กัวเซำคุ่นผงกศีรษะตอบ

“ข้าพเจ้าไล่มันทัน คนผู้นั้นมิใช่อาวเอี้ยงอี แต่พลังฝีมือยังนับว่าไม่เลวยิ่ง”

“ในเมื่อมันมิใช่อาวเอี้ยงอี น่ากลัวเป็นคนนามชิงหยวย ตั้งตัวเองเป็นกิมป้าเทียน และอีกฉายาหนึ่งว่าไซกิมป้าจู้แล้ว ?”

กัวเซำคุ่นต้องร้องเสียงประหลาดขึ้นดัง ๆ เข้มมองก็เง็กฮวยพลาถามด้วยความสงสัย

“ฮวยม่วย ท่านอยู่ในกัวแกเป้าเพียงสองสามวันเท่านั้น หรือได้รับหลักวิชาจากซือบ้อข้าพเจ้ามา จึงแตกฉานในโหราพยากรณ์แล้ว ?”

ก็เง็กฮวยไม่ตอบแต่ย้อนถามกัวเซำคุ่นอีกครั้ง

“คุ่นกอกอ ท่านไหนทราบไซกิมป้าจู้ชิงหยวยมีพลังฝีมือไม่ต่ำทรมาน ? หรือท่านประมือกับมัน ?”

กัวเซำคุ่นส่ายหน้าตอบ

“คำทำนายครานี้ของฮวยม่วยไม่ถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้ามิได้แตกหักจนลงมือกับไซกิมป้าจูชิงหวยย เพียงแลเห็นมันแสดงวิชาเฉพาตัวออกมาหลายประการเท่านั้น”

“คั่นกอกอมิเคยประมือกับมันเป็นดีที่สุด แต่มีทราบ ไชกิมป้าจูผู้นั้น มีฝีมือสูงถึงระดับใดแน่ ?”

“ในสายตาของข้าพเจ้า หลักวิชานานาของมันไม่เป็นที่น่าตระหนกสักเท่าใด มีเพียงแกชิงจิงซี้กับกิมปี้ชิงกงเท่านั้น ที่ยังพอนับเป็นโดดเด่นเป็นเฉพา”

“พวกมันโง่ยังป่าเถื่อนทั้งห้าได้คัมภีร์โง่ยังกิมเก็งมาเล่มหนึ่ง แต่ละคนฝึกในวิชาหนึ่ง ดังนั้นนอกจากมีหลักวิชาหนึ่งที่โดดเด่นเป็นเอกพอจะเลื่อมใสนับถือแล้ว อื่น ๆ ย่อมไม่มีวิชาใดจะยอดเยี่ยมได้”

“เอ๊ะ ! ฮวยม่วย ท่านคล้ายดังรู้เรื่องโง่ยังป่าเถื่อนจนคั่นเคยยิง หรือมันทั้งห้าเมื่อครากระโน้นอยู่ในดินแดนชาวแม้ว เพิ่งย้ายมาในแผ่นดินตง-จ้วน ?”

“ท่านกลับมีความคิดพิเศษพิสดารยิ่ง แต่เสียดายที่ไม่เกี่ยวพันกันเลย”
จากนั้น เล่าเรื่องราวที่นางไล่ตามเข้าน้ำพบ แล้วขึ้นไปสนทนาบนคำคม เทียนเฮียงเข้าของมันแก้วเข้าคั่นกับไก่ฮวงซวักโดยละเอียด

ไก่ฮวงซวักปรบมือหัวร่อแล้วกล่าว

“กิกงจูนับว่ามีความคิดปราดเปรื่องไหวพริบเฉียบแหลม รู้จักฉวยโอกาสใช้ให้เป็นคุณประโยชน์อันเยี่ยมยอดจริง ๆ และยิ่งเลิศกว่านั้นคือเพาะศัตรูกล้าแข็งให้แก่โง่ยังต่อฝ่ายของอาวเอี้ยงอีได้”

ก็เง็กฮวยถามแก้วเข้าคั่น

“คั่นกอกอ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกลัวท่านเกิดประมือกับชิงหวยย เนื่องจากหากมันท่านเกิดชักดาบเขี่ยะมั่งฮ่วยฮ่วยตอออกมา ก็ทำให้แผนที่ข้าพเจ้าเพียรกล่าวอย่างลำบากครานี้ล้มเหลวสิ้น”

“ฮวยม่วยวางใจ ข้าพเจ้ามิเพียงมิได้ชักเขี่ยะมั่งฮ่วยฮ่วยตอเท่านั้น กระทั่งชื่อแซ่แท้จริงก็ยังมีเคยเอ่ยให้ชิงหวยยทราบ”

ทั้งสามหยอกล้อกันอยู่อย่างสนุกสนาน กระทั่งมานสนธยาคลี่ยคลุ้มลง
มา คروبคลุมทั้งภูเขาเล้าช้าไป

คนธรรมดากลัวสัตว์ร้ายในยามราตรี มิกล่าเดินทางในขุนเขาลำเนาไพร
แต่พวกกัวเซาคันที่มีฝีมือเลอเลิศ เทียวภูเขายามราตรี บางครั้งยังรู้สึกปลอดภัย
โปร่งสบายกว่ากลางวันมากนัก

เนื่องจากได้เข้าถึงส่วนลึกของภูเขา ทำเลมีอันตรายหวาดเสียวยิ่งนัก
ด้านหนึ่งเป็นผนังศิลาที่สูงชันเสียดฟ้า อีกด้านหนึ่งเป็นหุบเขาลึกหลายร้อยวา
เมฆหมอกลอยครอบคลุมจนเลื่อนราง

ขณะที่พวกกัวเซาคันทั้งสาม กำลังใช้วิชาตัวเบาโลดล่อลืออยู่บนทางคด
เคี้ยวที่ทั้งสิ้นทั้งหวาดเสียวสาयนี้ ชื่นชมกับชัยภูมิอันน่าตื่นใจอยู่ พลันได้ยิน
ที่ก้นเหวอันมีเมฆคลุมหนาแน่น มีเสียงปิศาจคร่ำครวญจนโหยหวนแว่วมา

ก็เง็กฮวยชะงักเท่าไว้ทันที หันถามไ้ฮวงซวัก

“ไ้ตัวก้อท่านฟัง นั้นเป็นเสียงใดกัน ?”

ไ้ฮวงซวักตอบอย่างยื้มแย้ม

“เสียงเยี่ยงนี้ อาจบางที่เป็นนกพันธุ์ประหลาดคร่ำครวญ อาจบางที่
เป็นลมพัดเข้าช่องศิลา อาจบางที่เป็นเสียงแมลงร่ำร้องค่างคร่ำครวญ แต่เมื่อ
ผสานกับทิวทัศน์วิเวกวังเวง มักทำให้ผู้ที่ไม่มีความรู้ เข้าใจผิดเป็นเสียง
ปิศาจคร่ำครวญ”

เพ็งกล่าวถึงตอนนี้ พลันเห็นในหุบเหวอันเลื่อนรางมีไฟสีเขียววูบวาบ
ขึ้นมาหลายเส้นสาย

ก็เง็กฮวยหัวร่อปลางกล่าว

“นั่นเป็นสิ่งไร ? เสียงร้องประหลาดของเมื่อครู่พอจะเรียกเป็นปิศาจ
ร่ำให้ อย่างนั้นแสงสว่างนี้พอจะเรียกเป็นไฟปิศาจได้แล้ว ?”

กัวเซาคันส่ายหน้ากล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ไฟปิศาจนั้นเป็นประกายจากในซากกระดูกที่กระจายเป็นจุด ๆ ไหน
เลยจะมีลักษณะเป็นเส้นสายเยี่ยงนี้ได้ ในความเห็นของข้าพเจ้า กลับคล้าย
อาวุธลับประกายแสงของชนชาวบูลิ้ม”

ก็เง็กฮวยพลันมีความสนใจขึ้นมา พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“คั่นกอกอ พวกเราไยไม่พาลลงเหวไปดูกันว่าเป็นของใดสำแดงอิทธิฤทธิ์แน่ ?”

“ลงเหวดูก็ดียอยู่ แต่เล่าซำมีชัยภูมิหวาดเสียวเปี่ยมอันตราย รู้กระจ่างไปทั่วทั้งแดนดิน พวกเราทั้งสามจะต้องติดตามกันกระชั้นชิด ไม่อาจพลัดพรากในเมฆหมอกจึงประเสริฐ”

จบคำ กระโดดลงลี้วลงไปก่อน สองมือเกาะที่ผนังศิลาไถลร่างลงไปอย่างเชื่องช้า

ก็เง็กฮวยเนื่องจากมีพลังฝีมือที่เหนือกว่าไ้ฮวงซวก นางจึงกล่าวกับไ้ฮวงซวกอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ตัวกอ ท่านอยู่กลางให้ข้าพเจ้ากำกับท้ายเอง”

ไ้ฮวงซวกผงกศีรษะกระโดดตามติดไป เนื่องจากมีวิชาตัวเบาที่ชำชองชำนาญ จึงพอจะติดตามกัวเซ้าคั่นในหมอกหนาได้ไม่ถูกทอดทิ้ง

ก็เง็กฮวยเป็นคนกระโดดตามหลังสุด ทั้งสามทอดระยะห่างจากกันประมาณสองวาเท่านั้น

แต่ทั้งสามพอมีความเคลื่อนไหว ในหมอกของหุบเหวกลับไม่มีทั้งเสียงปิศาจคร่ำครวญ และเปลวไฟสีเขียววูบขึ้นอีกแล้ว กัวเซ้าคั่นจึงไถลร่างลงพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มไปพลาง

“ไ้ตัวกอ ฮวยม่วย ที่แท้ปิศาจก็กลัวคน ความจริงข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็น ที่ว่าภูตผีปิศาจนั้นจะน่าสยดสยองน่าหวาดกลัวเพียงใดแน่”

ไ้ฮวงซวกสวนคำอย่างยิ้มแย้ม

“โบราณว่าไว้ พอโชคร้ายปิศาจกลั่นเกล้งคน แต่กัวเล่าดีที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร พลังฝีมือเลิศล้ำในใต้หล้าเยี่ยงนี้ อย่าว่าแต่เป็นภูตผีธรรมดา กระทั่งเป็นพญายมยังต้องหวาดหวั่นท่านอยู่หลายส่วน”

ก็เง็กฮวยเงียบงันมิได้ส่งเสียงตอบโต้มาด้วย

กัวเซ้าคั่นถูกคำพูดไ้ฮวงซวกกระตุ้นจนตาลุกวาว จิตใจฮึกเหิมห้าวหาญ ไถลร่างเร็วขึ้นกว่าเดิมไปทันที

เหวลี้กนี้ถึงกับลี้กประมาณลี้บเจ็ดลี้บแปดวา

กั้วเช่าคู้้นเมื่อใกล้จะถึงกั้นเหว รู้ลี้กหมอกบางลงกว่าเดิม จนพบเห็น
กั้นเหวมีประกายลี้เขียวเจ็ดจุดวบบาวอยู่

ประกายเขียวเจ็ดจุดนี้แปลกกว่าที่เห็นในตอนแรก ตอนแรกที่เห็นบน
ปากเหวประกายเป็นสายคล้ายใยยาวพุงวบบไปในอากาศ แต่ตอนนี้กลับเป็น
จุดกลมและอยู่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

เมื่อกวาดตามอง ได้ฝ่าหมอกหนาทางเบื้องบนลงมาถึงกั้นเหว ที่มี
อาณาบริเวณไม่ต่ำกว่าสี่ห้าลี้บวา และเบื้องหน้ายังมีทางเล็กที่คดเคี้ยวทอด
ไกล มิทราบไปสู่แห่งหนใด ?

กั้วเช่าคู้้นลงมาเพราะถูกประกายลี้เขียวดึงดูดความสนใจ ย่อมเพ่งตา
มองดูไฟเขียวทั้งเจ็ดจุดนั้นก่อนว่าเป็นของใดแน่ ?

มิคาด ไม่ดูยังพอทำเนา การเห็นครานี้ทำให้จิตใจไหวหวั่นจนเหงื่อเย็น
เยะเยียบซึมโช้มกายทันที

ที่แท้จุดห่างจากกั้วเช่าคู้้นประมาณยี่ลี้บกว่าวา มีคนผู้หนึ่งถูก
พันธนาการอยู่บนหลักหินสูงสองวาโตกว่าหนึ่งเซี้ยะอยู่ผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ร่างเตี้ยเป็นพิเศษ สูงมิถึงห้าเซี้ยะ แต่คิริชะกลับโตกว่าคน
ธรรมดาเป็นเท่าตัว ผมยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง เคราใต้คางชี้ชันราวลวดเหล็ก

ที่พิเศษพิสดารคือ เคราใต้คางขาวราวปุยฝ้าย แต่ทรงผมกลับดำขลับ
เป็นประกาย !

มาตรว่าเป็นเวลาวิกาลดึกสงัด กั้นหุบเหวยังไม่อาจเห็นเดือนดาว
อาศัยแต่แสงที่สะท้อนมาจากแห่งหนใดก็มีทราบ พอแลเห็นภาพรอบข้างอยู่
เลื่อนราง จึงไม่อาจสังเกตเค้าหน้าคนถูกพันธนาการบนหลักหินชัดตา แต่
อาศัยรูปร่างเตี้ยคิริชะโตใหญ่ ผมดำเคราขาวอันพิเศษพิสดาร ก็ได้สร้างความ
หวาดหวั่นแก่กั้วเช่าคู้้นจนจิตใจแทบขาดรอนไป !

เพราะผู้นี้มีใช้ใครอื่น คือหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือที่มีเกียรติภูมิ
กระเดื่องครอบคลุมแผ่นดินยุคนี้ ตัวเท้าจูอ้วงตั้งกั้วยป็น อ้วยตัวกอของกั้ว-
เช่าคู้้นเอง !

ตั้งกัวยปินมาปรากฏในเหวไต้ยอดเขาเล่าชั่ว กัวเช่าคุ่นไม่ตระหนกตกใจ ถูกพันธนาการบนหลักศิลาก็ไม่ตระหนกอย่างไร ที่หวาดหวั่นขวัญเสียคือ ปรกาศสี่เขียวทั้งเจ็ดจุดที่เห็นเมื่อครู่ ถึงกับอยู่บนตัวตั้งกัวยปินทั้งสิ้น !

ปรกาศเขียวเจ็ดจุด เป็นเส้นตรงจากบนลงมาล่าง

จุดแรกปรกาศเขียวอยู่ที่คอกหอย ต่อลงมาก็จุดที่อิ้วมั้ง อิมโต ตงจู้เจียะมั้ง กวนง้วน แอ่ป็นทั้งหกจุดสำคัญ หมายความว่า คล้ายมีคนใช้อาวุธลับปรกาศแสงอันมีพิษชั่วร้าย ชัดเข้าไปโผล่จอมชนในวิญญูชนตั้งกัวยปินจนตรึงติดกับหลักศิลาตายไปทั้งเป็น มิว่าตั้งกัวยปินจะมีความเปรี๊ยะปาดสามารถจนเทียมฟ้า มิว่าตัวเท้าจูอ้วงตั้งกัวยปินผู้นี้จะมีพลังฝีมือเลิศพสุธา แต่เจ็ดจุดสำคัญต่างถูกอาวุธลับชัดใส ชะตาชีวิตของท่านมิต้องขบคิดก็คาดเดาได้แล้ว

ขณะกัวเช่าคุ่นจ้องมองจนขบเขียวเคี้ยวฟัน ไ้ฮวงซวาก็ได้ตามหลังเข้ามาด้วยสีหน้าแตกตื่นลนลาน

กัวเช่าคุ่นยังเข้าใจว่า ที่ไ้ฮวงซวกหน้าตาแตกตื่นเยี่ยงนี้ เป็นเพราะเห็นตั้งกัวยปินประสบชะตากรรม จึงส่งเสียงแผ่วเบากล่าวขึ้น

“ไ้ตัวกอ ท่าน...ท่านดู...”

ไ้ฮวงซวกไม่รอให้กัวเช่าคุ่นกล่าวต่อก็รีบสอดขึ้น

“กัวเล่าตี้ เราเมื่อครู่ไ้ยินก็กังจู้ที่ด้านหลังร้องเอ๊ะเบา ๆ แล้วก็มีไ้ยินเสียงไ้ถลร่วงลงมาอีก หรือนางเกิดเรื่องสุดวิสัยใดกลางคัน ?”

กัวเช่าคุ่นเงยหน้ามอง ไม่เห็นก็เง็กฮวยปรากฏตัวในหมอกบางจริง ๆ จึงครุ่นคิดแล้วตอบเสียงเต็ดเตียว

“บัดนี้ไ้ตัวกอประสบภัยอันร้ายแรง มิทราบว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร พวกเราสมควรคิดหาวิธีช่วยเหลือก่อน ยังไม่ต้องไปคำนึงถึงช่วยม่วยชั่วคราวดีที่ซื่อบ้อข้าพเจ้าว่า นางมีบุญวาสนาส่งส่ง มาตรพบภยันตรายก็มีแต่ตกใจโดยไม่เป็นภัย ไ้ตัวกอเลิกคิดกังวลถึงนางสักชั่วคราว ร่วมมือข้าพเจ้าเข้ารับเหตุการณ์เฉพาะหน้าจะเหมาะสมกว่า”

วาจาประดานี้สร้างความเลื่อมใสนับถือแก่ไ้ฮวงซวกเป็นยิ่งนัก

เนื่องเพราะเห็นแก่ภรรยาหยามน้ำมิตร เป็นจิตใจธรรมดาสามัญ แต่

การเห็นน้ำมิตรสำคัญกว่าภรรยาจกั้วเข้าคุ่นเยี่ยงนี้ ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ จะหาได้สักกี่คน ?

ไ้ฮวงซวกเคารพเลื่อมใสอยู่ในใจ พลงจับตามองไปที่ตัวเท้าจิวังตั้งกั้วยป็นซึ่งถูกพันนาการบนหลักศิลาชั่วคราว กล่าวกับกั้วเข้าคุ่นเบา ๆ

“กั้วเล่าดี เรื่องนี้พิกลมิใช่น้อย ท่านคิดจัดการสถานใด ?”

กั้วเข้าคุ่นน้ำตาเอ่อคลอ กล่าวเสียงเครือขึ้นว่า

“ดูท่านอุ้ยตัวกอบประสพภัยไปแล้ว แต่มีชีวิตควรช่วยตัวท่านออกมาตายแล้วก็ควรช่วยซากศพของท่าน ข้าพเจ้าคิดไปดูที่เบื้องหน้าหลักศิลาก่อนค่อยว่ากล่าว”

ไ้ฮวงซวกแค้นหัวร่อสั้นศีรษะสอด้ขึ้น

“ไม่ได้ ! หากกั้วเล่าดีกระทำอย่างนี้ นับว่าหลงกลชั่วร้ายของฝ่ายตรงข้ามพอดี”

“วาจาไ้ตัวกอบหมายความกระไร ?”

“เนื่องเพราะคนที่ถูกพันนาการบนหลักศิลา ความจริงมิใช่ตัวเท้าจิวังตั้งกั้วยป็นเลย !”

“ไ้ตัวกอบหมายความกระไร ? คนที่ร่างเตี้ยหัวโต ผมดำเคราขาวผู้นี้มิใช่อุ้ยตัวกอบของข้าพเจ้า กลับเป็นผู้ใดกัน ? นอกจากท่านแล้ว ในแผ่นดินยุคนี้ ยังมีผู้ใดมีรูปลักษณะผิดสามัญเยี่ยงนี้อยู่ ?”

ไ้ฮวงซวกแค้นหัวร่อกล่าว

“กั้วเล่าดี โบราณมีว่าไว้ ผู้ชาญฉลาดคิดพันครั้ง ต้องพลาดพลั้งไปหนึ่งครา ท่านเพียงเห็นคนบนหลักหินมีส่วนคล้ายคลึงกับตั้งกั้วยได้เหยียบเท่านั้น โดยมิได้สังเกตความผิดแปลกของทั้งสองด้วยกัน”

กั้วเข้าคุ่นต้องเพ่งพิจารณาดูคนที่ถูกผูกอยู่บนหลักศิลาโดยละเอียดอีกครั้ง จึงส่ายหน้ากล่าว

“ข้าพเจ้าดูไม่ออกเลยว่า ผู้นี้จะมีที่ใดผิดแปลกกว่าอุ้ยตัวกอบของข้าพเจ้า”

“ผมเป็นอย่างไร ? เราสู้สิกมิใคร่คล้ายนัก !”

“โชนไม่คล้าย อัยตั่วกอของข้าพเจ้ามีหนดเคราครึ้ม และผมดำ
บนศีรษะที่ยุ่งเป็นกระเซิง ดูไม่ผิดกับเม่นเต่าเป็น ๆ ตัวหนึ่งเลย”

“กัวเล่าดี หรือท่านลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนยอดเขาไห้แป๊ะฮงแล้ว ?”

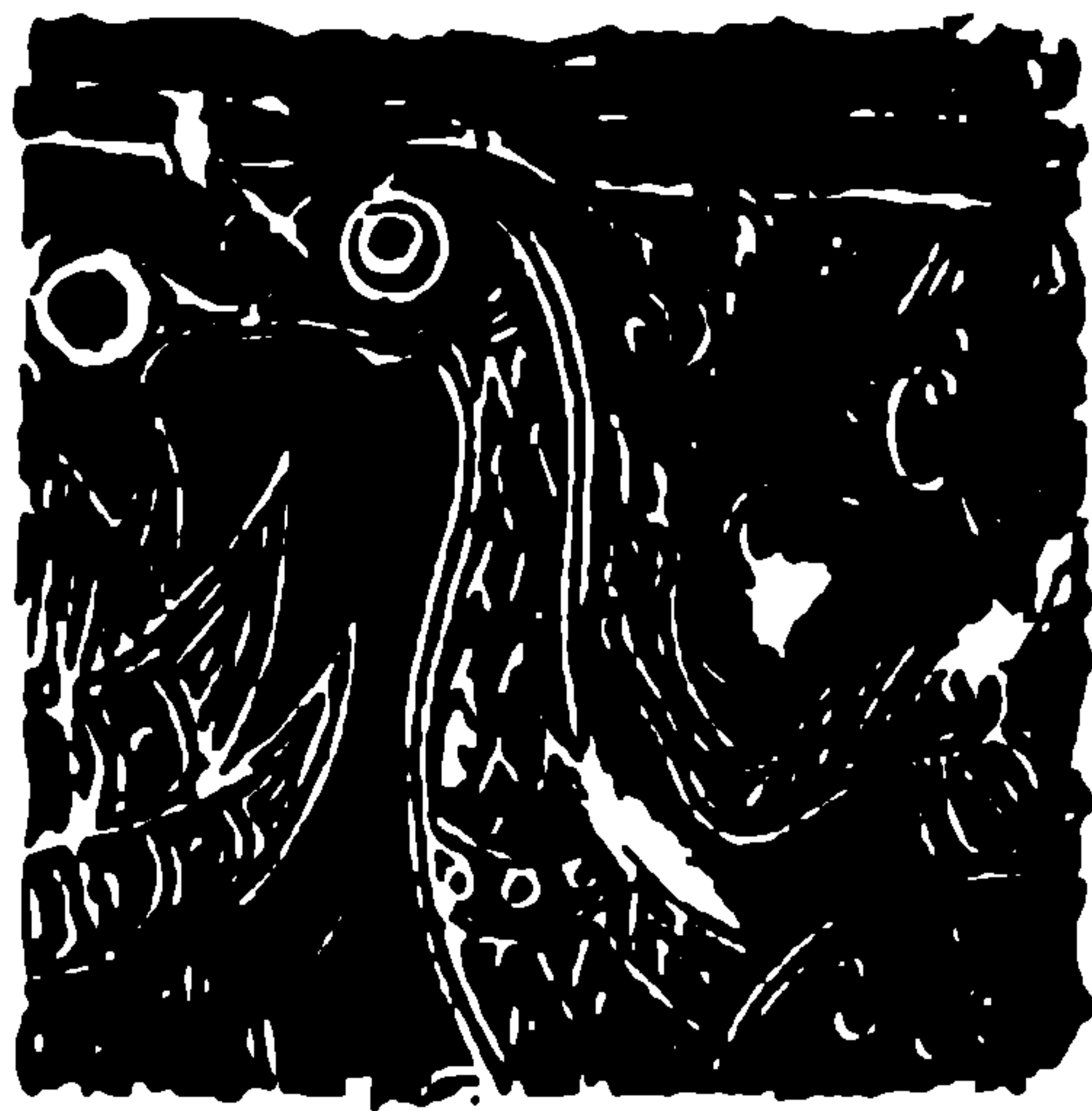
“ผู้น้องโชนเลยจะลืม รอดชีวิตจากเงื้อมมือเล็กม้อเกียงโก่วปาฮังได้
ด้วยโชคช่วยแท้ ๆ แต่มีทราบที่ไ้ตั่วกอหมายถึงเป็นเรื่องใดในตอนนั้น ?”

“ตั้งก้วยปิ่นได้เขียนผู้นี้เคยถูกรเราเข้าใจผิดใช้กระสุนไฟพิษยิงจนเผา
ผมยุ่งเหยิงทั้งศีรษะหมดสิ้น กระทั่งยังจำใจต้องปลอมแปลงเป็นหลวงจีนไป
บัดนี้โชนยังคงมีผมยุ่งเป็นกระเซิง ? ผมท่านจะงอกยาวได้เร็วถึงปานนี้ ?”

บทที่ 33

บุปผาสีม่วง

กัวเซาคุ่นเมื่อฟังความสำคัญนี้แล้ว จึงเพิ่งเข้าใจได้ใน
บัดดล ผงกศีรษะกล่าวด้วยความแตกตื่นละอาย

“ศึกษาจนเฒ่าชรา ก็ศึกษาไม่หมดสิ้น ไก่ตัวกอนันว่ามี
ประสบการณ์อันโชกโชนชำนานู สายตากมกล้ำดูจสายฟ้า
จริง ๆ...”

ไต้ฮวงซวกส่ายหน้าสอคำ

“กัวเล่าตีไม่ต้องเยินยอเราไปดอก คนที่ถูกผูกมัดบน
หลักศิลา เมื่อมิใช่ตั้งก่ายได้เหยียบ พวกเราก็ควรย้อนไปดูก็-
งงจู่จะประสบเรื่องราวใดจึงสมควร”

กัวเซาคุ่นเหลือบมองปากหุบเขาที่มีหมอกหนาสองสาม
ครา จึงโบกมือถอนใจกล่าว

“หากช่วยม่วยลงมือกับผู้คน ต้องมีเสียงแว่วลงมา
บัดนี้เจียบวังเวงทุกแห่งหน แสดงว่าต้องมีประสบการณ์อัน
พิสดารอย่างไร หมอกหนาเกินไป ไม่สะดวกต่อการสืบเสาะหา

ยังคงจัดการเรื่องพิกุลที่เฉพาะหน้าให้เรียบร้อยก่อน จะได้มีต้องพะวักพะวน สองฟากฝ่าย เปิดโอกาสให้ศัตรูฉกฉวยได้ง่ายดาย”

“ความคิดเยี่ยงนี้ของกัวเล่าตี้ก็มีเหตุผลสมจริงอยู่ ท่านจะจัดการเรื่อง ประหลาดพิกุลที่เบื้องหน้าด้วยวิธีใด ?”

“เมื่อถูกไ้ตัวกอบ่งบอกความลับสำคัญมา ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นว่า คนที่ถูกพันนาการบนหลักศิลาต้องเป็นหุ่นหญ้า แต่เนื่องเพราะมีระยะทาง ไกลเกินไป ยากจะพิจารณาโดยละเอียดชัดเจนเท่านั้น”

“กัวเล่าตี้มีความคิดเห็นที่พิสดารไม่น้อย แต่ฝ่ายตรงข้ามมาผูกหุ่นหญ้า ขึ้นด้วยจุดประสงค์ใด ?”

“แม้ยากจะระบุจุดประสงค์ แต่ต้องไม่นอกเหนือเหตุผลสามประการที่ ข้าพเจ้าคำนวณไว้”

“จินตนาการของเราถูกปิดไป แต่ของกัวเล่าตี้กำลังสุกใส ตอนนี้สมควรเชื่อฟังของท่านบ้างแล้ว”

“เหตุผลอาจเป็นไปได้ประการแรกคือ ฝ่ายตรงข้ามจงใจตบตาเยี่ยงนี้ เพื่อหลอกล่อให้พวกเราเกิดว่าวุ่นปั่นป่วน ลนลานโหมเข้าไปตรวจตราดู จะได้ลอบประทุษร้ายง่ายดายขึ้น”

“ข้อสมมุติประการแรกของกัวเล่าตี้ มาตรฐานมีเหตุผล แต่ไม่พ้องกับ เหตุการณ์ เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามไม่ล่วงรู้เลยว่า พวกเราจะบังเอิญมาเที่ยว ภูเขาและผ่านทางที่ปากหุบเหวนี้มา ยิ่งไม่มีปัญญาคาดการณ์ล่วงหน้า ว่าพวก เราจะเกิดความพิศวงสงสัยจนสนใจลงมาตรวจดูที่กันเหวนี้”

“เหตุผลประการที่สองคือ คนกันเหวอาจจะเป็นพวกนิกายเลื่อมใสทาง คุณไสยของแนวทางอวิชา มีความอาฆาตแค้นกับอัยตัวกอข้าพเจ้า จึงได้มัด หุ่นหญ้าในรูปลักษณะของตัวท่าน ใช้เวทมนตร์คาถาหรืออาถรรพณ์ใดมาสาป แช่งทำร้าย ?”

ไ้ฮวงชวกรุ่นคิดแล้วส่ายหน้ากล่าว

“ข้อสมมุติประการแรกของกัวเล่าตี้ สมเหตุผลแต่ไม่พ้องเหตุการณ์ บัดนี้ ข้อสมมุติประการที่สอง กลับสมเหตุการณ์แต่ไม่สมเหตุผล เนื่อง

เพราะวิชาคุณไสยอาถรรพณ์ ส่วนมากเป็นมายาตบตากันจนเป็นข่าวเล่าลือกัน
เท่านั้น หากมีความศักดิ์สิทธิ์จริง พวกแตกฉานชำนาญคุณไสยอาถรรพณ์
โยมิใช่เป็นราชันย์แผ่นดิน ไม่มีผู้ใดจะกำราบปราบปรามแล้ว ?”

กัวเซ้าคุ่นผืนยิ้มกล่าว

“เหตุผลสองประการแรกที่ซับซ้อนของข้าพเจ้า เมื่อถูกไ้ตัวกอหักล้าง
เหลือเพียงเหตุผลรวบรัดประการที่สาม ก็ไม่ต้องบอกไปแล้ว”

“เล่าดีลองบอกมาก็เป็นไร เรื่องราวมักจะมีต้นตอที่รวบรัดง่ายตาย
แต่ถูกคนเราพยายามปั้นให้ซับซ้อนวนวายไปเอง”

“เหตุผลที่อาจเป็นไปได้ในประการสามคือ คนที่อยู่ในหุบเหวนี้ถูกอุ้ม-
ตัวกอข้าพเจ้าจับไล่จนหมดสิ้นหนทางหลบหนี ต้องมาซ่อนตัวอยู่ในหุบเขาด้วย
ความอาฆาตแค้น แต่ความแค้นที่ไม่มีทางระบาย จึงได้มัดหุ่นหย้าขึ้นมาเพื่อ
ย่ำยีให้ประโลมใจตัวเองไปเท่านั้น บังเอิญถูกพวกเราพบพานโดยมิตั้งใจ”

ไ้ฮวงชววกผงกศีรษะกล่าว

“เหตุผลประการที่สามของกัวเล่าดีเหมาะสมทั้งเหตุผลและเหตุการณ์
น่ากลัวไม่ไกลจากความจริงเท่าใดแล้ว”

“ในเมื่อไ้ตัวกอเห็นฟ้องข้อสมมุตินี้ พวกเราเข้าไปยืนยันกัน”

“ยืนยัน ? เรื่องนี้จะยืนยันอย่างไร ?”

“ยังมิง่ายดายอย่างยิ่ง พวกเราเข้าไปดูกันก่อน ผู้ที่ถูกพันธนาการ
บนหลักศิลาเป็นหุ่นหย้าแน่หรือไม่ หากฝ่ายตรงข้ามปรากฏตัวออกมา พอจะ
ถามไ้ได้กระจำเอง”

ไ้ฮวงชววกผงกศีรษะเห็นฟ้อง ทั้งสองจึงพากันเดินช้า ๆ ไปที่หลักศิลา
สูงใหญ่

ทั้งสองตอนแรกซ่อนตัวอยู่ที่เชิงผนังอันมืดครึ้ม ชูชิบปรึกษากันอยู่ไป
มา บัดนี้ เมื่อปรากฏตัวออกไปในที่สว่างกว่า ถึงกับเกิดเสียงปีศาจคร่ำครวญ
อันโหยหวนที่เคยได้ยินมาเมื่อครู่อีกครั้ง

กัวเซ้าคุ่นที่มีฝีมือสูงส่งจิตใจกล้าแข็งไม่หวั่นไหว กระทั่งไ้ฮวงชววกก็
มิใช่คนขลาดกลัว ไ้ไหนเลยถูกเสียงปีศาจคร่ำครวญนี้ข่มขวัญให้หวาดหวั่นได้

จึงยังคงพากันไปที่หลักศิลาโดยไม่ลังเล

เดินไปจนกระทั่งห่างประมาณสองวาเศษ ข้อสมมุติของกัวเซ่าคุ่นก็ได้
รับการยืนยันขั้นต้นแล้ว

ที่ผูกอยู่บนหลักหิน เป็นหุ่นหญ้าจริง ๆ นอกจากศีรษะโตใหญ่ร่างเตี้ย
ผมดำเคราขาวอันเป็นลักษณะพิเศษ คล้ายคลึงกับตัวเท้าจูอ้วงตั้งก้วยปิ่นแล้ว
อื่น ๆ สร้างด้วยฝีมือหยาบอย่างยิ่ง เมื่อครู่เนื่องเพราะเป็นระยะห่างไกล จึง
ทำให้จำผิดพลาดได้ง่ายดาย

เมื่อทั้งสองแลเห็นชัดตาว่าเป็นหุ่นหญ้า ฟังหันหน้าเข้าหั่วรอใส่กัน ที่
หลังก้อนหินประหลาดทางอีกด้านหนึ่ง พลันมีเสียงโหยหวนของปิศาจคร่ำครวญ
อันน่าหวาดหวั่นดังขึ้นอีกแล้ว

กัวเซ่าคุ่นร้องเสียงกังวานไปทันที

“ผู้ใดอยู่หลังหินใหญ่ เชิญปรากฏตัวออกมาพบกันสักครั้ง ต่างฝ่าย
ล้วนอยู่ในวงพวกนักเลงด้วยกัน ไม่จำเป็นต้องมาใช้ฝีมือภูตผีให้เป็นที่เย้ยหยัน
ดูแคลน”

วาจาขาดคำ หลังก้อนหินมีเงาสีขาวพลี้ออกมา เป็นคนผู้หนึ่งจริง ๆ
แต่หลังจากคนผู้นี้ปรากฏตัวแล้ว กลับทำให้กัวเซ่าคุ่นต้องสยิวกายด้วยความ
หนาวเหน็บไปเสียใหญ่

ผู้ปรากฏตัวมาจากหลังหินใหญ่เป็นสตรีวัยกลางคน สวมเสื้อปอสี
ขาวนวล จอนผมทั้งสองห้อยเหรียญกระดาดสองพวงยาวเคียงไหล่ แขนเสื้อ
ปล่อยระจวดพื้น มือทั้งสองห้อยแข็ง ยามเดินเข้าไม่งอ กระโดดโหยง ๆ
คล้ายปิศาจไม่ผิดเพี้ยน

โดยเฉพาะหน้ายาวราวกับม้าของนาง มิเพียงไร้สีเลือดเท่านั้น ยังบวม
ฉูดจดังเป็นศพจมน้ำตายหลายวันเพิ่งถูกงมขึ้นมาก็ปาน

กัวเซ่าคุ่นสะอิดสะเอียนจนต้องขมวดคิ้วถามไป

“ท่านเป็นบุคคลแนวทางใด ? มีชื่อฉายาว่าอะไร ?”

สตรีอัปลักษณ์กลางคนที่มีลักษณะคล้ายซากศพจมน้ำตาย ถลึงตาที่มี
ประกายอำมหิตชั่วร้ายกวาดมองหน้ากัวเซ่าคุ่นกับไก่ฮวงชวกอยู่ไปมา ส่งเสียง

แซมซ้ากล่าวว่

“มนุษย์โลกและปรโลกอยู่ห่างไกลกัน ไม่ติดต่อสัมพันธ์ใด ๆ นอก
เสียจากพวกท่านก็มีเจตนาเข้าปรโลก มาเป็นเพื่อนในหมู่ภูตผีปิศาจของเรา
ไม่เช่นนั้นมิจำเป็นต้องถามเรา”

กัวเซ้าคุ่นซีไปยังหุ่หนุ่ที่ถูกผูกอยู่บนหลักศิลาถามเสียงหนัก ๆ ว่า
“ท่านไม่ยอมบอกชื่อแซ่ก็ได้ แต่ต้องบ่งบอกให้กระจ่างชัด ไฉนผูกมัด
หุ่หนุ่ไว้ในที่นี่”

สตรีอัปลักษณ์จับตามองหน้ากัวเซ้าคุ่นแน่วหนึ่งไม่ตอบแต่ย้อนถาม

“ท่านรู้จักหุ่หนุ่ผู้นี้ ว่าผูกมัดได้คล้ายคลึงผู้ใด ?”

“ข้าพเจ้าย่อมรู้จัก ผู้นี้คือหนึ่งในแปดสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มแห่งยุค ถูกตั้ง
ฉายาเป็นนึ่งน่วยก๊วยเกี้ยงไซ้ตัวเท้าจู้ว้งตังก้วยปิ่นได้เยี่ยม !”

สตรีกลางคนหน้าอัปลักษณ์แค้นเสียงเย็นชา ถามขึ้นอีกครา

“ท่านกับตังก้วยปิ่นมีพันธะใดกัน ?”

ไ้ฮวงซวกได้ฟัง ขณะคิดจะสะกิดกัวเซ้าคุ่นไม่ให้บ่งบอกโดยกระจ่าง
ชัด แต่กัวเซ้าคุ่นกลับตอบโพล่งไปโดยมิได้ใคร่ครวญ

“ตังก้วยปิ่นเป็นอ่วยตัวกอของข้าพเจ้า เราสองกราบไหว้เป็นพี่น้องร่วม
สาบานกัน !”

สีหน้าของสตรีกลางคนอัปลักษณ์แปรเปลี่ยนเล็กน้อย แสยะยิ้มกล่าว
ขึ้น

“สำหรับเรื่องเหตุไฉนจึงต้องผูกหุ่หนุ่ในลักษณะคล้ายตัวเท้าจู้ว้ง-
ตังก้วยปิ่นนั้น อภัยที่เราไม่สะดวกพอจะบอกเล่าได้ แต่ขอให้ท่านจับตาสังเกต
เองก็ทราบดี”

กัวเซ้าคุ่นเหลียวมองไปที่หุ่หนุ่อีกครา ถามด้วยความงุนงงสงสัย

“ข้าพเจ้าสังเกตเหตุผลกลนัยไม่ออกเลย ?”

สตรีกลางคนหน้าอัปลักษณ์แค้นหัวร่อกล่าว

“ผู้ใดเรียกให้ท่านมีสมองโง่เขลาเบาปัญญาจับตามองอยู่เยี่ยงนี้ถ่ายเดียว
ท่านไม่รู้จักไปมองที่ด้านหลังหลักศิลา จะมีข้าวของใดอยู่บ้าง ?”

ก้าวเข้าคั่นถลักนกายวบ ไปที่ด้านหลังหลักศิลาทันที

ไก่อวชววกพุงตามติดไปพลาง จับตามองดูสตรีอัปลักษณ์แน่วนึ่งพลาง
เพื่อระวังนางจะมีลวดลายใดมาประทุษร้ายโดยไม่คาดหมาย

มิคาด ความหวังทั้งมวลของไก่อวชวกล้มเหลวสิ้น เนื่องเพราะสตรี
หน้าม้าวัยกลางคนยืนแน่วนึ่งมิเคยเคลื่อนไหวอย่างไรเลย

ที่แท้ ด้านหลังของหลักหินใหญ่ ยังมีหุ่นอีกผู้หนึ่งผูกไว้

หุ่นหญ้านี้ผูกเป็นรูปชายชราผอมแห้งเลื้อยยาวสีขาว

หุ่นหญ้านี้ด้านหลังต่างผิดแปลกกันเป็นตรงกันข้าม เบื้องหน้าเป็นร่างเตี้ย
หัวโต ผมหดำเคราขาว ผูกด้วยฝีมือหยาบ ๆ แต่หุ่นหญ้าผอมสูงเลื้อยขาวที่อยู่
ด้านหลังกลับสร้างด้วยฝีมือประณีตอย่างยิ่ง

นอกจากทรงผมจะมีฟางให้เหินอยู่หลายเส้นแล้ว มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่า
เป็นเพียงหุ่นหญ้า แต่ในหุ่นหญ้าทั้งสองกลับมีส่วนคล้ายคลึงกันอยู่ประการ
หนึ่ง

นั่นก็คือ บนตัวของหุ่นหญ้าผอมแห้งสวมเลื้อยยาวสีขาว ก็มีประกาย
เขียวอยู่บนร่างเจิดจุดเช่นกัน คล้ายดังกลัดกระดุมให้หุ่นหญ้านี้

ก้าวเข้าคั่นเมื่อเห็นชัดตาแล้ว หันไปชมวดคิ้วถามสตรีหน้าอัปลักษณ์

“หุ่นหญ้าที่ด้านหลัง แม้จะสร้างด้วยฝีมือประณีตพิสดาร แต่กลับ
เกี่ยวข้องใดกับหุ่นหญ้าที่ด้านหน้า ?”

หญิงกลางคนอัปลักษณ์แค้นเสียงยะเยียบเย็นชา

“หุ่นหญ้าที่เบื้องหน้าคือตัวตังก้วยป็น หุ่นหญ้าที่ด้านหลังกลับเป็นผู้
ใด ?”

“ข้าพเจ้าไม่รู้จัก”

หญิงกลางคนเบือนสายตายะเยียบของนาง มาทางใบหน้าไก่อวชววก
แค้นเสียงถาม

“ท่านเล่า ? รู้จักหรือไม่ ?”

ไก่อวชววกส่ายหน้าตอบไป

“เราก็มิรู้จัก ยังคงขอเชิญท่านว่ากล่าวให้กระจ่างก็แล้วกัน”

สตรีกลางคนหน้าอัปลักษณ์แค่นัยมกล่าว

“บอกออกไปแล้วไม่มีความหมายอะไร ? เราเชื่อ พวกท่านถึงกับ
โง่เขลาปานนี้ สังเกตเลขนัยใดไม่ออกเลย”

หยุดเล็กน้อย ขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วแผดเสียงกริ้วกราดขึ้น

“เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน พวกท่านเดินไปจนห่างจากหุ้ณหญาสามเชียว
เพ่งพิจารณาโดยละเอียดอีกครา หากยังสังเกตเลขนัยใดไม่ได้ ก็นับเป็นโง่
เขลาจนบัดชบแล้ว”

ไก่อ้วงชวกรถูกนางย้าแต่คำโง่เขลา กระทั่งยังประณามเป็นบัดชบ รู้สึก
ละอายจนไม่อาจทนทาน จึงพลั่วไปที่เบื้องหน้าของหุ้ณหญาผอมสูงชุดขาว
เพ่งตาพิจารณาไป

ไม่ดูยังพอทำเนา รอนจกไก่อ้วงชวกรสังเกตเข้าใจกลับล้มโครมลงสลบ
ไสลไปที่เบื้องหน้าหุ้ณหญานั้น

หญิงกลางคนอัปลักษณ์เสยะยิ้มเย้ยหยัน แล้วกล่าวต่อก้าวเข้าคู้ด้วย
เสียงเย็นชา

“สหายของท่านนับว่าสังเกตจนเข้าใจแล้ว ท่านไยไม่ไปพิจารณาดู
บ้าง ?”

ก้าวเข้าคู้เห็นไก่อ้วงชวกรถึงกับสลบไสลไปโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ
ย่อมกลางแคลงสงสัยเป็นยิ่งนัก กล่าวด้วยความตะหนิง

“ตกลง ! ข้าพเจ้าจะไปดูเอง”

จบคำ พลั้วกายไปหยุดห่างจากหุ้ณหญาผอมสูงสามเชียว เพ่งตาพิจารณา
บ้าง

การเพ่งพิจารณาครานี้จึงพบเห็น หุ้ณหญานับว่าสร้างด้วยฝีมือเลิศล้ำ
ประณีตจริง ๆ ตาที่ลึกลงในเบ้าทั้งสองข้าง แม้จะหริ่พริ้ม แต่ในช่องหริ่ยัง
มีประกายสีเขียวเรืองวูบออกมา

ก้าวเข้าคู้พลันเข้าใจ นิมิใช่หุ้ณหญา แต่เป็นคนจริง ๆ ที่ในทรงผม
ของมันมีฟางแห้งอยู่หลายเส้น เป็นแสรงเสียบเข้าให้สมจริงเพื่อตบตาคน
เท่านั้น ขณะเพ่งเข้าใจพลันรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนขวัญหนีดีฝ่อ !

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องสิ้นสติสบลงดุจดั่งไก่ฮวงซวกแน่ แต่กัว-
เซาคุ่นที่ได้รับประสบการณ์พิสดารหลายครั้งครา พลังภายในรุดหน้ากล้าแข็ง
จนเป็นอันดับหนึ่งของบู้ลี้มยุคนี้อันได้แล้ว จึงรีบเกร็งลมปราณให้เฮียงกินกั๊ง
ขึ้นพิทักษ์ชีพจรหัวใจไว้

กัวเซาคุ่นเกร็งลมปราณให้เฮียงกินกั๊งขึ้นต่อต้านกับพลังหยุนเหินยว
ยะเยียบที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจม พลังกวาดตามองดูเหตุการณ์รอบข้างไปพลา
สภาพแรกคือ ไก่ฮวงซวกสบลไสลไม่ได้สติ เป็นตายร้ายดียากจะ
คำนวณ สภาพสองคือ หญิงกลางคนหน้าม้าอันอัปลักษณ์ยืนอยู่ด้านขวามือ
ประมาณสามวา แสยะยิ้มด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

กัวเซาคุ่นขมวดคิ้วเล็กน้อยก็ได้อุบายหนึ่งขึ้นมา สร้างทำเป็นไม่อาจ
ต้านทานพลังไร้สภาพที่ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมอย่างหักโหมดุจดั่ง กระแทกกระทุ้ง
จนจิตใจแทบแหลกลาญสลาย สายโง่เงาแล้วพุบลงกับพื้นไปอีกคน

แต่ขณะที่ร่างล้มนั้น จงใจใช้ปลายเท้าสะกิดพื้น พลิกหงายไปใน
กระบวนท่าสะพานเหล็ก และฉวยโอกาสนั้นสะบัดมือขวากรีดนิ้วฝ่าอากาศเข้า
ไล่สตรีหน้าอัปลักษณ์ หมายถึงจุดสำคัญนางไว้ในยามไม่รู้ตัว

หญิงกลางคนเมื่อเห็นแผนร้ายของนางได้ผลดังมุ่งหมาย กำลังมีความ
กระหึ่มภาคภูมิใจอยู่ ไหนเลยจะคาด มีเหตุการณ์แปรเปลี่ยนที่ผิดคาดหมาย
อุบัติโดยกะทันหันได้

ดังนั่นเอง นางแม่มีพลังฝีมือที่สูงส่ง ยังคงหวาดหวั่นจนขวัญเสีย
ลนลานหลบหลีกไม่ทันทั่วทั้งที่ ถูกกัวเซาคุ่นจีใส่จนล้มฮวบกับพื้นไป

ตอนนั้น คนพอมสูงชุดขาวไม่เสแสร้งมารยาอีกแล้ว เดินช้า ๆ ออก
จากหลักคิลา ถลึงตาที่เขี้ยวแหววจับจ้องมองกัวเซาคุ่นด้วยประกายขุ่นแค้นจน
วูบวาบ

กัวเซาคุ่นหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องไป

“ในเมื่อท่านฆ่าไก่ตัวกอกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ฆ่าสตรีหน้าม้าที่อัปลักษณ์
ยิ่งกว่านางปีศาจบ้าง จึงจะนับว่าคุ้มทุน”

เสียงขาดคำสะบัดมือขวา ทำท่าจะฟาดใส่หน้าผากนางอัปลักษณ์ผู้นั้น

ชายชราผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกเลื้อยยาวสีขาวส่งเสียงเย็นชาขึ้นทันที
“ผู้เยาว์หยุดมือ เจ้าเป็นใคร ?”

กัวเซ่าคุ่นชะงักมือรั้งไว้ จับตามองฝ่ายตรงข้ามแน่วหนึ่ง ตอบเสียง
กังวาน

“ข้าพเจ้านามกัวเซ่าคุ่น หรือท่านไม่ประกาศนามตัวเองมาบ้าง ?”

ชายชราผอมสูงส่ายะยี้ม กล่าวเสียงเย็นชา

“เล่าสู่มือเป๊ะอู๋ อาศัยนามสามคำนี้ เจ้าก็สมควรทราบว่าเป็นบุคคล
ระดับใด ?”

“อ้อ ที่แท้ท่านคือขีบฮั่วยวี่เล้ง หนึ่งในสองอำมหิตฉินเนี่ย ?”

วาจาชะงักลงกลางคัน คิ้วเล็กสูงชันแล้วแค้นเสียงยะเยียบสืบไป

“ฉายาขีบฮั่วยวี่เล้งของท่านนี้ แม้อำนาจสะท้อนทั่วทุกแห่งหนของ
แผ่นดิน แต่มีอาจไม่คำนึงถึงเหตุผล หรือเพียงยอมให้ท่านฆ่ามิตรสหาย
ข้าพเจ้า โดยไม่ยอมให้ข้าพเจ้าฆ่า...”

มือเป๊ะอู๋ฉายาขีบฮั่วยวี่เล้งพยายามขึ้นเบา ๆ

“ผู้ใดที่เราฆ่ามิตรสหายของเจ้า ?”

กัวเซ่าคุ่นชี้ไก่อวชววกที่สลับสไลแล้วขมวดคิ้วกล่าวไป

“ไก่อั่วกอของข้าพเจ้าถูกขีบฮั่วยอิมกง (พลังสุบโลหิตมหากาฬ) ของท่าน
ไปแล้วชัด ๆ หรือยังจะไม่ตายได้ ?”

“คำเป็นตายนี้ต้องอยู่ที่เจ้าแล้ว เจ้าต้องการให้มันเป็นมันก็เป็น ต้องการ
การให้มันตายมันก็ตาย”

กัวเซ่าคุ่นรู้ด้วยไวปัญญา ฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาแลกเปลี่ยนเชลยต่อ
กัน แต่สร้างทำเป็นมิทราบ จงใจถามไป

“วจาของท่านหมายความว่าอะไร ?”

“เราคิดจะแลกเปลี่ยนเชลยกับเจ้าก่อน จากนั้นจะได้ลงมือต่อสู้กันโดย
ไม่ต้องมีห่วงคอยพะวักพะวน”

“แลกเปลี่ยนเชลยกันก็ได้ แต่ระหว่างเราสมควรแสดงอาการของเชลย
ว่า มิได้บาดเจ็บเพราะถูกการทำร้ายก่อนหรือไม่”

กล่าวพลาตบคลายจุดให้แก่สตรีกลางคนอัปลักษณ์ทันที

สตรีอัปลักษณ์ครวญครางเบา ๆ แล้วจึงได้สติลืมตา ก้าวเข้าคืบยกมือ
ทาบไปบนจุดชีวิตที่กลางหลัง สั่งให้นางลุกขึ้นยืนตัวตรงแล้วร้องบอกกับม่อ-
แป๊ะอู๋

“ท่านโปรดดู คนของท่านไม่ระคายแม้แต่ชุมชนหนึ่ง คนของข้าพเจ้า
เล่า ?”

ม่อแป๊ะอู๋ก็จี้เข้าไปร่างไถ่หวงชวกลองนิ้ว เพื่อให้ได้สติคืนมา

ก้าวเข้าคืบเห็นไถ่หวงชวกถูกสยบจนสิ้นสติไปนาน จนเท่าทั้งสองคล้าย
ระหวย กำลังถูกม่อแป๊ะอู๋ประคองลุกขึ้นยืน จึงฉุกใจคิดร้องด้วยไวยัญญา
ร้องเสียงกังวานว่า

“ไถ่ตัวกอ ท่านเมื่อครู่ถูกพลังขีบฮ้วยอิมกงสยบไป คนชุดขาวผู้นี้ก็คือ
ขีบฮ้วยอิวเล้งม่อแป๊ะอู๋ !”

ไถ่หวงชวกได้ฟัง ขาอ่อนจนร่างเซถลาแทบจะล้มลงอีกครั้ง

ม่อแป๊ะอู๋ขมวดคิ้วยื่นมือไปประคองไถ่หวงชวกไว้ด้วยความจำใจ ก้าว-
เข้าคืบจึงกล่าวต่อไป

“บัดนี้ พวกเราตกลงแลกเปลี่ยนเชลยกัน จากนั้นค่อยพิสูจน์ผลแพ้-
ชนะชั้นเด็ดขาด ไถ่ตัวกอท่านรู้สึกมีอาการเยี่ยงไรบ้าง ? ปรกติไร้เภทภัยจริง
หรือไม่ ?”

ไถ่หวงชวกผินยิ้มกล่าว

“เราเพียงรู้สึกระหวยไร้เรียวแรง มิทราบว่าจะถูกสูบโลหิตไปจริง หรือ
เกิดหวาดหวั่นชื่อเสียงอำมหิตของสหายแซมม่อจนขาอ่อนระหวยไปก็มีทราบ”

ม่อแป๊ะอู๋แค้นเสียงด้วยความรำคาญ

“ก้าวเข้าคืบ เราสองอย่าได้ถ่วงเวลากันอีกเลย พอจะปล่อยคนแลก
เปลี่ยนแล้วกระมัง ?”

ก้าวเข้าคืบผงกศีรษะกล่าว

“ระหว่างเรา มิว่าผู้ใดก็ไม่ใคร่เชื่อถือฝ่ายตรงข้ามนัก ดังนั้นข้าพเจ้าขอ
เสนอ ไม่เปลี่ยนคนทางเบื้องหน้า แต่ปล่อยไปทางด้านหลัง ให้คนของท่าน

อ้อมจากขวาไปซ้าย คนของข้าพเจ้าอ้อมจากซ้ายไปขวา ตีวงกันรอบหนึ่งก่อน
ค่อยคืนกลับสู่พวกของตัว”

มือแป๊ะอู๋แม่รู้ลึก ข้อเสนอของฝ่ายตรงข้ามออกจะพิสดารไปบ้าง แต่
เนื่องจากฝีมือสูงส่งขวัญกล้าแข็ง จึงไม่ต้องขบคิดใคร่ครวญก็ผงกศีรษะเห็น
พ้อง

เมื่อทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ จึงปล่อยเชลยที่จับกุมไว้ฝ่ายละคนออกไป
ตามวาจา

ทั้งสองก็จากซ้ายไปขวาคนหนึ่ง จากขวาไปซ้ายคนหนึ่งจริง ๆ เมื่อมา
ถึงพรรคพวกของตัว มิว่าผู้ใดต่างไม่บาดเจ็บอย่างไร และไม่มีเหตุการณ์แปร
ปรวนขึ้นในกลางคันด้วย

ก้าวเข้าคู้้นถลันกายถอยหลังไปหลายเชิยะ กระชิบถามไ้ฮวงซวก

“คิดมิถึงจะมาพบจอมอ๋ามหิตฉินเนี้ยในหุบเหวภูเขาเล่าชั่วได้ ท่าน
ดำเนินไปตามแผนการอันเลิศล้ำดังเดิมหรือไม่ ?”

ไ้ฮวงซวกยิ้มพลางกระชิบตอบ

“ก้าวเล่าตี้สู้กับอสูรเฒ่าโดยปลอดภัยได้ อานุภาพอ๋ามหิตสะท้าน
แผ่นดินของมัน สมควรถูกทอนลงหนึ่งในสามแล้ว”

จากนั้น ก็มลงกระชิบที่ข้างหู

“ก้าวเล่าตี้ยังไม่ต้องพาดพิงเรื่องไ้แป๊ะฮงกับมัน เนื่องจากอาจารย์กับ
ศิษย์ของเล็กมือเกียงไ้ว่ทั้งสามพากันตายไปหมดสิ้นไม่เหลือหลอ มือแป๊ะอู๋
อาจบางที่ยังไม่รู้เรื่องราวนั้นก็ไ้”

มือแป๊ะอู๋เห็นทั้งสองกระชิบกระซิบกันตลอดเวลา ต้องแค้นเลี้ยงหยาม
หยันขึ้นว่า

“เฮอะ พวกเจ้าสุ่มหัวซุบซิบเป็นญาติไ้ไปไ้ ? หากแม่นหวาดหวั่นพรั่น
พริ้ง หวังมีชีวิตรอดสืบไป จงคุกเข่าลง คนหนึ่งกราบไหว้เราเป็นอาจารย์
คนหนึ่งเป็นข้าทาสไ้เราช่วงไ้...”

ก้าวเข้าคู้้นพลันหัวร่อเลี้ยงก้อง แล้วกล่าวสอคำไป

“มือแป๊ะอู๋ อย่าไ้ปิดทองใส่หน้าไ้มากนัก ที่ข้าพเจ้ากับไ้ตัวกอบริกา

กัน คือต้องการค้นคว้าสาเหตุ ท่านที่ถูกยกอยู่ในสองอำมหิตฉินนี้ สมควร
อาละวาดในดินแดนกวนตง ครองอิทธิพลอำนาจที่นั่นจึงถูกต้อง ไฉนหลบ
มาซ่อนตัวอยู่ที่หุบเหวภูเขาเล่าช้าได้ ?”

มือเป๊ะอุ้มพองดังนั้น ใบหน้าที่ซีดขาวราวซากศพของมันถึงกับ
ปรากฏแวลละอายเล็กน้อย เหลือกนัยน์ตากล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ภูเขาเล่าไพรอันขึ้นชื่อของแผ่นดิน ที่ใดแล้วแต่เราไปเที่ยวตามความ
พอใจได้ เรื่องนี้มีได้เกี่ยวข้องกับเจ้าเลย ไม่จำเป็นต้องถามให้มากความ”

“ก็ได้ เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า เมื่อมีจำเป็นต้องถามให้มากความ
แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ย่อมพอถามไถ่ได้บ้างกระมัง ?”

“เจ้าต้องการถามเรื่องอันใด ?”

“ระหว่างเราความจริงไม่เคยเกี่ยวข้องกันเลยแม้สักน้อยนิด แต่ท่าน
กลับมาใช้ลวดลายภูตผีปิศาจลอบประทุษร้ายพวกเราไปด้วยสาเหตุใด ?”

มือเป๊ะอุ้มพองดังก๊วยปิงพลางกล่าว

“เราความจริงไม่ปรารถนาฆ่าคนโดยไร้สาเหตุ แต่เจ้ามิใช่บอกแม่นยำ
ดังก๊วยปิงผู้นี้ เป็นพี่น้องร่วมสาบานของเจ้า ?”

“ก็ใช่ ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นก๊วยเล่ตี้ ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นอ๋วยตั๊กกอ”

“อย่างนั้น เจ้าก็ตายอย่างสาสมไม่ต้องเสียใจ ในเมื่อเราหาตัวแม่นยำ
ชั่วร้ายไม่พบ ฆ่าพี่น้องของแม่นยำสักคน ก็นับเป็นการระบายความขุ่นเคือง
ออกได้เสียหนึ่งเช่นกัน”

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านมีความอาฆาตแค้นกับอ๋วยตั๊กกอของข้าพเจ้า ?”

ดวงตามือเป๊ะอุ้มกวาวราวอสรพิษร้าย ตอบเสียงเกรี้ยวกราดไป

“เรากับแม่นยำชั่วร้าย มีความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่มากจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า
เดียวกัน !”

“อ้อ ท่านกับอ๋วยตั๊กกอข้าพเจ้าเมื่อมีความอาฆาตแค้นยิ่งใหญ่นี้ ไฉน
ไม่อาศัยความสามารถอันยิ่งยงของท่าน ออกด้นด้นค้นหาเพื่อล้างแค้น ? กลับ
มาซ่อนตัวอยู่ในหุบเหวอันมืดวังเวง สร้างหุบหญ้ามาเพื่อหมายระบายความขุ่น
เคืองไปไย ?”

มือเป๊ะอุ้งถูกฝ่ายตรงข้ามถามจนล้งเลไม่อาจตอบทันที ก้าวเข้าคืบจึง
หัวร่อแล้วกล่าวสืบไป

“เรื่องราวกระจ่างชัดอย่างยิ่ง สหายแซมม่อมิต้องหาเล่ห์กรรมมาบ้ายเบี่ยง
ปฏิเสธ แสดงว่าท่านถูกอุ้งตัวกอกของข้าพเจ้าขู่จนขวัญหนีดีฝ่อ จึงได้สนลาน
ออกจากภูเขาคั่นเนี้ย ชุกหัวซ่อนอยู่ในหุบเหวโล้วชั่วจุดตั้งเป็นเต่าดำตัวใหญ่”

ใบหน้ามือเป๊ะอุ้งบิดเบี้ยวด้วยความขุ่นแค้นละอาย คำรามเสียงเกรี้ยว
กราดแล้วโถมปราดเข้าไปใส่ก้าวเข้าคืบทันที

ก้าวเข้าคืบจงใจกระตุ้นโทสะขับฮ้วยอิวเล้งผู้นี้ให้คลั่งแค้น จึงพาลไม่
ยอมรับโดยตรง เกร็งลมปราณพลีปราด ๆ ไปร่วมสองวา ร้องเสียงกังวาน
ขึ้นว่า

“สหายแซมม่ออย่าเพิ่งลงมือ สตรีที่หน้าคล้ายม้าตายนานวันผู้นั้นเป็น
ศิษย์ของท่านหรือเป็นคนรักของท่านแน่ ? ควรแนะนำให้รู้จักสักครั้งก่อน”

มือเป๊ะอุ้งแผดเสียงเกรี้ยวกราด

“นี่เป็นภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากของเรา นามเฮ้งตั้วเนี้ยฉายาเบ้มินเงี่ยม-
พั้ว (นางพญายมหน้าม้า)”

กล่าวถึงตอนนี้ หันไปร้องบอกกับเบ้มินเงี่ยมพั้วเฮ้งตั้วเนี้ย

“นางเฒ่า ยังยืนเหงาอยู่ไย ? เราจัดการเจ้าตัวน้อย ท่านจัดการเจ้าตัว
เฒ่า ต้องไม่ยอมให้พวกมันมีชีวิตออกจากอิวฮู้ยักก (หุบเขาวิญญานร้าย)
เป็นอันขาด”

เบ้มินเงี่ยมพั้วเฮ้งตั้วเนี้ยที่ขุ่นแค้นอัดอกอยู่เป็นเวลานานแล้ว พอได้ฟัง
ดังนั้น ส่งเสียงกู่เกรี้ยวกราด พลังโถมปราดเข้าไปใส่ไก้ฮวงซวกด้วยความ
อำมหิตดุร้ายดุจเป็นภูตผีปีศาจจริง ๆ

ไก้ฮวงซวกยืนเด่นเป็นสง่า ไม่หลบหลีกแต่อย่างไร รอจนเฮ้งตั้วเนี้ย
โถมเข้าไปในระยะใกล้ จึงสะบัดแขนเสื้อทั้งสองเล็กน้อย ชัดเกาทัณฑ์ไฟสี
เขียวดอกสั้น ๆ ไปสามดอก

กล่าวแล้วประหลาดยิ่ง เบ้มินเงี่ยมพั้วนางนี้มีลักษณะที่น่าหวาดหวั่น
สยองขวัญต่อผู้พบเห็นปานใด โถมเข้าไปด้วยความอำมหิตดุร้ายเพียงไหนแล้ว

แต่พอเห็นเกาทัณฑ์สั้นสี่เขียวที่ไก่อวชวกชดออกมาสามดอกนั้น กลับขวัญ
เสียจนแผดร้องเป็นปิศาจกระโดดขึ้น แล้วตีลังกาหนีออกไปไกลร่วมสี่วาทันที
ที่แท้เกาทัณฑ์ไฟสี่เขียวเล็ก ๆ ทั้งสามดอกนั้น พอหลุดจากมือพลัน
ละลายกลายเป็นมังกรไฟสี่เขียวตัวเรียวยาวสามสาย ฝ่าอากาศด้วยเสียง
หวีดหวีรวาวปิศาจคร่ำครวญ

เบ้มีนเงี่ยมพั่วอาศัยปฏิกิริยาที่ฉับไว สายตาอันแหลมคม จึงพอหนี
รอดชะตากรรมนี้ได้อย่างหวุดหวิด

เกาทัณฑ์ไฟสี่เขียวทั้งสามดอกเมื่อพุ่งเข้าใส่ผนังศิลา พากันระเบิด
เบา ๆ สลายกลายเป็นไฟเขียวเรือง โตประมาณเม็ดถั่วจำนวนร้อย ๆ
พัน ๆ ติดอยู่ในรัศมีสองวาของผนังศิลา เผาจนกระทั่งศิลายังมีเสียงฉี่ฉี่อยู่
ตลอดเวลา

ก้าวเข้าคั่นที่จับตามองอยู่ด้านข้าง มีความตระหนกเป็นอย่างยิ่ง
จริง ๆ ทราบดีว่าเกาทัณฑ์ไฟเขียวดอกเล็ก ๆ สร้างขึ้นด้วยไฟประหลาดพิสดาร
พอถูกลมลูกใหม่ขึ้นทันที สัมผัสกับของใดก็เกาะแน่นไม่หลุด น้ำไม่อาจ
ดับได้ นับว่าชั่วร้ายสุดเปรียบประมาณจริง ๆ

ที่ตระหนกยิ่งกว่าก้าวเข้าคั่น กลับเป็นตัวขีบขี้ยอวเล้งม้อแป๊ะอู้ !

เนื่องเพราะม้อแป๊ะอู้มองปราดแรกก็จำได้ อาวุธลับอันชั่วร้ายที่ไก่อวช-
วกชดมาเป็นอิวเล้งก๊วยจี (เกาทัณฑ์วิญญาณปิศาจร้าย) ที่สร้างชื่อเสียงของมัน
แน่ชัด

ในยามแตกตื่นขวัญเสีย รีบสอดมือเข้าในอกเสื้อเพื่อตรวจดู แต่ไก่อ-
วชวกก็ได้แค้นหัวร่อแล้วร้องมา

“ม้อแป๊ะอู้ ท่านไม่ต้องความหาดอก เกาทัณฑ์อิวเล้งก๊วยจีทั้งสิบสาม
ดอกของท่าน ถูกเราถือโอกาสหยิบฉวยมาหมดสิ้นแล้ว และกำจัดทิ้งไปสาม
ดอกเพื่อขู่ขวัญภรรยาเฒ่าของท่านให้แตกตื่น ยังเหลืออีกสิบดอกต่างอยู่ที่นี่”

กล่าวพลางถึงกับล้วงเกาทัณฑ์อิวเล้งก๊วยจีเล็ก ๆ ออกมาจากแขนเสื้อ
ทั้งสิบดอกให้ดู

ขีบขี้ยอวเล้งม้อแป๊ะอู้ชุนเคื่องจนตัวสั่นระริก ขบگرامกรอด ๆ ตาเป็น

ประกายเจิดจ้าดุจสายฟ้า เข้มมองไถ่ดวงชวทพลงตามเสียงกริ้วกราด

“เจ้าเป็นผู้ใด ?”

ไถ่ดวงชวทหวัระรีนแล้วตอบ

“เรามีนามไถ่ดวงชวท เนื่องจากมีนิสัยชอบลอบคลำควักล้วงถอนขนไถ่
ขนชวทนักเลงจึงกำนัลฉายาเราเป็นปักไช้ซึ่งเทา !”

ม้อแป๊ะอู้ฟังว่า ฝ่ายตรงข้ามถึงกับเป็นจอมขโมยเทพยดาอันดับหนึ่ง
แห่งยุค จึงเพ่งรู้ตัวเมื่อครู่ตอนยื่นมือไปประคองมัน ถึงกับหลงกลถูกมันล้วง
ของในอกเสียหมดสิ้นแล้ว ต้องชุนเคื่องจนแค้นหวัระเสียงกริ้วกราด
ไม่แยแสก้าวเข้าคู้ที่ประจันอยู่เบื้องหน้า แต่หันกายอย่างสามชุกเข้าหาปักไช้ซึ่ง-
เทาไถ่ดวงชวทแทน

ตอนนั้น ระยะเวลาของทั้งสองฝ่ายยังห่างกันอยู่เจ็ดแปดเหียะ ม้อแป๊ะอู้จึง
หยุดเท้าไว้ไม่ก้าวไถ่กว่านี้

ไถ่ดวงชวทแม้รู้ดีว่าฝ่ายตรงข้ามมีอกุศลจิตคิดร้าย แต่เนื่องจากทั้งสอง
ฝ่ายยังมีระยะห่างไถ่กัน ไม่อาจแสดงความหวาดหวั่นให้หวัระยับหย่น
ได้ จึงยืนหยุดดุจดังบรรพตใหญ่ สงบใจรอดูความเคลื่อนไหวสืบไป

ซิบฮั่วฮิวเล้งหวัระฮา ฮา เรื่องประหลาดพิกลเกิดขึ้นทันที
อันดับแรกที่เห็นคือ เลื่อยาวสีขาวในร่างมันเริ่มพองตัวขึ้นมาทีละน้อย
จากนั้น เนื้อหนังทั้งร่างก็เป็นเช่นนั้น มันที่พอมแห่งจนเหลือหนังหุ้ม
กระดูก ได้กลายเป็นบวมฉุจนน่าหวาดกลัว และน่าสะอิดสะเอียนไปอย่าง
แฉ่มซ้ำ

เป็นสภาพการอัศจรรย์ที่คล้ายคนตายนานวันจนขึ้นอืด ทั้งน่าทุเรศทั้งน่า
หวาดหวั่น จนไม่อาจทนดูจริง ๆ

อย่าว่าแต่ปักไช้ซึ่งเทาที่ยืนเผชิญหน้ากับมัน จะใจเต้นระทึกด้วยความ
หวาดหวั่นและขยะแขยง กระทั่งก้าวเข้าคู้ที่อยู่อีกข้างหนึ่ง ยังรู้สึกตื่นเต้น
สงสัยเป็นอย่างยิ่ง ไม่เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามที่แปลงร่างจากพอมเป็นอัศจรรย์ จาก
อัศจรรย์เป็นบวมพองดังขึ้นอืดเยี่ยงนี้ เป็นหลักวิชาพิเศษพิสดารอย่างไร ?

ม้อแป๊ะอู้สะบัดมือไปด้านหลังโบกอยู่เบา ๆ ส่วนปากส่งเสียงหวีดหวิว

อยู่ไม่หยุดยั้ง ดังนั้นเอง ในหุบเขาอิวฮั่นก็เกิดเหตุการณ์พิสดารขึ้นเป็นคำรบสอง

เรื่องพิสดารนี้คือ ในตัวของขิบฮ้วยอิวเล้งคล้ายมีพลังดึงดูดอันมหาศาล ไม่อาจต้านทาน !

กรวดหินดินทรายปลิวกระจาย คนสาวเท้าก้าวเดิน

นี้ล้วนเกิดขึ้นเพราะแรงดึงดูดทั้งสิ้น ผุ่นหินดินทรายพุ่งเข้าใส่ตัวม้อแป๊ะอู๋ ส่วนตัวม้อแป๊ะอู๋นั้นสืบทอดเข้าหาไก่ฮวงซวกที่ยืนประจันอยู่เบื้องหน้า !

แต่ไก่ฮวงซวกกลับสืบทอดเข้าไปหาขิบฮ้วยอิวเล้งที่ละก้าวโดยไม่รู้ตัว ดุจดังถูกสะกดจิตไว้แล้วก็ปาน !

ก้าวเข้าคันทันที่จับตามอง ต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก คิดอยู่ในใจ แผ่นดินกว้างใหญ่มีเรื่องประหลาดพิกลทุกประการ ในหลักวิชาบู๊ถึงกับมีวิชาขิบฮ้วยอิมกงอันพิกลพิสดารเยี่ยงนี้อยู่

ที่แท้ท่วงท่าบวมฉุของม้อแป๊ะอู๋ครานี้ เนื่องเพราะมันขุ่นแค้นในเกาทัณฑ์สิบสามดอกอันชั่วร้ายของมันถูกขโมยไป จึงได้ใช้ขิบฮ้วยอิมกงอันเป็นไม้ตายสุดยอดของมัน แก้มือกับปักไต้ซึ่งเทาในบัดดล

ไก่ฮวงซวกคิดไม่ถึง ขิบฮ้วยอิมกงของฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานนี้ รอจนเมื่อรู้ตัวว่าผิดพลาด ร่างก็คล้ายเป็นเศษโลหะที่ถูกแม่เหล็กดึงดูด ต้องก้าวเข้าหาโดยไม่อาจเหนี่ยวรั้งบังคับได้อีกแล้ว

อย่างไรไก่ฮวงซวกก็มีพลังภายในที่ยังด้อยอยู่ แม้พยายามเกร็งขึ้นต้านทานจนสุดกำลัง ยังคงไม่เกิดผลอย่างไร เป็นแต่ชะลอระดับก้าวเข้าไปให้ช้าลงกว่าเดิมเล็กน้อยเท่านั้นเอง

ทั้งสองมีระยะห่างเพียงเจ็ดแปดเชียว ไก่ฮวงซวกจึงมีชะตาชีวิตที่ร่อแร่คับขันแล้ว เนื่องเพราะพลังขิบฮ้วยอิมกงของมันสามารถดูดเลือดลมจากร่างคนที่อยู่ห่างจากตัวสามเชียว ให้ออกมาทางจุดแป๊ะหวยกับตั้งซึ่งจนอกท้องต้องระเบิดแตกตายอย่างอเนกอนาถไป

จากเจ็ดแปดเชียว...เหลือหกเจ็ดเชียว...ห้าหกเชียว...สี่ห้าเชียว...

เห็นว่าปักไต้ซึ่งเทาถูกพลังลมปราณของขิบฮ้วยอิวเล้งครอบคลุมไว้จน

ไม่อาจตื่นรนชัดขึ้น อย่างเข้าไปหาความตายที่ละก้าวแล้ว

แต่ทันใดนั้น มีลมเฉื่อยฉิวซุมหนึ่งพุ่งเข้ามาทางด้านข้างอย่างแผ่วเบา
ลมแผ่วเบาซุมนี้ ถึงกับตัดพลังดึงดูดอันกล้าแข็งให้ขาดสะบั้นไปได้ !

ดังนั้นเอง กรวดหินดินทรายไม่พุ่งเข้ามา ไก่ฮวงซวาก็ถอนหายใจยาว
ชะงักเท่าไว้ในบัดดล

นี่คือหลักฐานยืนยันว่า ก้าวเข้าคู้้นมีประสบการณ์เลิศล้ำพิสดารจนฝีมือ
รุดหน้ากล้าแข็งกว่าเดิมอีกมากมาย

และก็เป็นที่ยืนยัน ให้เหยี่ยงกิมกังของไซมึงเอี้ยงมีอำนาจอันเลิศล้ำ
พิสดารปานใด ?

ก้าวเข้าคู้้นเนื่องจากจับตามองจนถนัดชัดเจน และมีทราบสมควรลงมือ
ช่วยเหลือไก่ฮวงซวกด้วยวิธีใด จึงจำต้องเสี่ยงอันตราย ลอบเกร็งลมปราณ
ถึงสิบสองส่วนใช้ไปในหลักวิชาให้เหยี่ยงกิมกัง

ความจริงแล้ว พลังภายในของก้าวเข้าคู้้นในตอนนี้อันกล้าถึงกับซิบ-
ฮ้วยอิวเล้งเท่านั้น ไม่อาจจะได้เปรียบมากมายอย่างไร

แต่เท่าที่จู่โจมครั้งแรกก็ประสบผลสำเร็จ เป็นเพราะมีเปรียบอย่างไม่รู้
ตัวอยู่สองประการ

หนึ่งคือ เป็นเพราะม้อแป๊ะอู้ซุ่นแค้นเกินไป ตั้งใจฆ่าไก่ฮวงซวาระบาย
โทสะให้ได้ จึงทุ่มเทศมาธิจิตใจอยู่ในตัวไก่ฮวงซวกคนเดียว

สองคือ ก้าวเข้าคู้้นทุ่มเทพลังฝีมือสกัดกั้นทางด้านขวางจนสุดแรง ส่วน
ม้อแป๊ะอู้ซุ่นเข้าใจว่า ปราบกฏผลดังหมายแล้ว จึงคลายความระวังตัวไป

เมื่อเป็นเช่นนั้น ก้าวเข้าคู้้นมิเพียงช่วยไก่ฮวงซวกไว้ได้เท่านั้น ยังทำ
อันตรายม้อแป๊ะอู้ซุ่นอีกด้วย

ไก่ฮวงซวกมีวิชาตัวเบาสูงส่งอยู่แล้ว พอรู้สึกพลังดึงดูดอันเกร่งกร้าว
มหาศาลสะบั้นออกไป รีบถีบกายทะยานถอยปราดออกไปร่วมแปดวาทันที

ส่วนม้อแป๊ะอู้ซุ่นคล้ายถูกก้อนใหญ่ฟาดเข้าใส่หว่างอก ตับไตไส้พุงปั่น
ป่วนจนโลหิตพลุ่งขึ้นอีกใหญ่

ที่แท้การใช้พลังลมปราณภายในกระแทกกระทั้นกันอย่างหักโหมตรง ๆ

เยี่ยงนี้ ฝ่ายพ่ายแพ้จะต้องถูกทำลายอวัยวะภายในจนบอบช้ำสาหัสยิ่ง

โดยเฉพาะขีบช่วยอิมกงของม้อแป๊ะอู๋ ถูกให้เหยียงกิมกังของกัวเช่าคุ่น ตัดสะบั้นลงกลางคันอย่างดุดัน ทำให้ลมปราณของมันถูกกระทบกระเทือนรุนแรงเกินไป คล้ายดังอวัยวะภายในถูกฟาดอย่างหนักหน่วงด้วยพะเนินเหล็ก ก็ปาน

แต่ม้อแป๊ะอู๋เป็นจอมอ๋ามหิตขึ้นชื่อที่สุดของแผ่นดินยุคนี้ ยังเป็นเต๋าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้งชั่วร้าย มันทราบดี ไม่อาจแสดงอาการบาดเจ็บของตนแก่ฝ่ายตรงข้ามสังเกตเห็นเป็นอันตราย ไม่เช่นนั้น ฝ่ายตรงข้ามจะโหมเข้ารุกไล่โดยไม่หวั่นหวาดพรันพรึง มันก็ไม่มีเวลาเกร็งลมปราณรักษาตัวให้ทุเลา ไยมิใช่ถูกสังหารให้สยดสยองพร้อมกับเบ้มินเงี่ยมตัวเนี้ยภรรยา มัน ?

เมื่อผลดีผลร้ายกระจ่างเยี่ยงนั้น ม้อแป๊ะอู๋ต้องขบกรามพยายามทรงกายเอาไว้ มิให้เท้าสั่นไหวโงนแง และกลืนโลหิตสด ๆ ที่กระอักออกมาจนเต็มปากกลับเข้าไปในท้องอีกครา

กัวเช่าคุ่นมาตรว่าเป็นมือชั้นยอดคนหนึ่งของยุคนี้ แต่อย่างไร ประสพการณ์ในวงพวงนักเลงยังคงอ่อนด้อยอยู่ จึงถึงกับสังเกตไม่ออกว่าม้อแป๊ะอู๋ต้องการเวลาเกร็งลมปราณรักษาตัวที่สุด ไม่อาจมาต่อสู้อย่างได้อีกแล้ว

ไ้ฮวงซวกแม้จะกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอกเต๋า แต่หลังจากหนีรอดพ้นอันตรายที่คับขันร่อแร่ ในยามจิตใจหวั่นไหวระทึกจึงยังสังเกตพิรุณของม้อแป๊ะอู๋ไม่ออกเช่นกัน

กัวเช่าคุ่นกังวลความปลอดภัยของไ้ฮวงซวก มิเพียงไม่รับฉวยโอกาสโหมกระหน่ำเข้าปลิดชีวิตม้อแป๊ะอู๋เท่านั้น กลับถอยหลังปราดออกไปหกวาเศษ ก้มถามไ้ฮวงซวกเบา ๆ

“ไ้ตั้วกอ เมื่อครู่ท่านถูกขีบช่วยอิมกงของม้อแป๊ะอู๋มา ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ?”

ไ้ฮวงซวกผืนยิ้มตอบ

“เราเมื่อครู่รู้สึกมีพลังดึงดูดอันหนักหน่วงเข้มข้น ดูดจนจิตใจเรากระเจิดกระเจิงหวั่นไหว เลือดลมทั่วร่างพลุ่งพล่านจนปวดแปลบแทบระเบิด

ออกจากกัน แต่พอหลุดออกจากพลังดึงดูดที่ไร้สภาพขุมนั้นแล้ว ตอนนี้พอสงบใจได้ กลับคล้ายไม่เคยมีเรื่องใดเกิดขึ้นเลยก็ปาน”

กัวเช่าคุ่นขมวดคิ้วกล่าว

“พลังฝีมือที่อสูรเฒ่าผู้นี้ฝึกปรือ มีความชั่วร้ายอำมหิตผิดธรรมดา ผู้น้องแม่จะใช้ให้เฮียงกิมกังของผู้อาวุโสโซโซมิ่งคลี่คลายอันตรายคับขันของตัวกอมาได้ครั้งหนึ่ง แต่จะสามารถเอาชนะมันได้หรือไม่ ? ยังยากจะมั่นใจ พวกเราควรระมัดระวังให้รอบคอบรัดกุมจึงประเสริฐ”

ไ้ฮวงซวกผงกศีรษะตอบ

“กัวเล่าดีกล่าวมีเหตุผล เผลอไปกับจอมอำมหิตสุดยอดของแผ่นดินเยี่ยงนี้ ย่อมควรระมัดระวังตัวไว้ให้มาก เหตุการณ์บังเอิญดังที่เคยเกิดบนยอดเขาไ้แป๊ะฮงนั้น น่ากลัวยากจะบันดาลขึ้นได้อีกแล้ว”

ทั้งสองปรึกษาเห็นพ้อง ต่างว่าควรระมัดระวังให้สุขุมรอบคอบ ตั้งรับดูความเคลื่อนไหวของฝ่ายศัตรูก่อน นับว่าเป็นการหยิบยื่นโอกาสให้ขีบฮั่วยิวเล้งม้อแป๊ะฮู่ มีเวลาฝึกฝนปราชญ์รักษาตัวอย่างดียิ่งไป

ม้อแป๊ะฮู่เกร็งลมปราชญ์รักษาตัวไปพลาง ตาอันชั่วร้ายอำมหิตทั้งสองข้างยังคงเป็นประกายเขียวเรือง เข้มมองกัวเช่าคุ่นกับไ้ฮวงซวกแน่วหนึ่งไม่เคยกะพริบ

ไ้ฮวงซวกกระซิบเบา ๆ

“กัวเล่าดี ท่านดูนัยน์ตาของอสูรเฒ่าราวมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา มิทราบมันจะใช้ลวดลายชั่วร้ายใดออกมาบ้าง ?”

กัวเช่าคุ่นประสานตาม้อแป๊ะฮู่แวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ไ้ตัวกอ ที่ทำของอสูรร้ายแม้ขุ่นแค้นแน่นใจ แต่นัยน์ตาอำมหิตทั้งสองของมัน ไ้ไหนกลับไม่มีประกายเขียวเจิดจ้าดุจดั่งตอนแรกแล้ว ?”

ไ้ฮวงซวกขมวดคิ้วกล่าว

“เราก็มีความรู้สึกเช่นนี้ แต่กลับคิดมื่ออกว่าเป็นเพราะสาเหตุใด ? ดีที่มันอย่างไรก็ต้องมีที่ท่าออกมา ควรสงบใจรอดูสักครู่ ไม่จำเป็นคาดเดาให้เปะปะเหลวไหล”

ก้าวเข้าคุ้นผงกศีรษะเห็นพ้อง ทั้งสองจึงยืนเกร็งกำลังเตรียมพร้อมรอคอยกันอย่างเยือกเย็น

เวลานานประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด ได้ผ่านพ้นไปในความสงบเงียบจนวังเวง

ชิบช่วยอิวเล้งนอกจากมีประกายตาเจิดจ้ากว่าเดิมเล็กน้อยแล้ว ไม่เคยมีวาจาแม้สักคำเดียว และไม่มีที่ทำเยี่ยงไรอีกด้วย

เบ้มื่นเงี่ยมพั่วคล้ายดังเป็นซากศพคนตาย ถูกยกมายืนอยู่ด้านข้างม้อแป๊ะอู้ โดยหนึ่งงันมิเคยเคลื่อนไหวเลย

ก้าวเข้าคุ้นรู้สึกพิศวงสงสัยจนอดมิได้ ต้องร้องเบา ๆ

“ไ้ต้่วกอ พวกมันเป็น...”

เพ็งกล่าวถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงดังหนัก ๆ แว่วมาจากที่ใดก็มีทราบ กระทั่งพื้นศิลาและผนังของรอบข้าง ยังรู้สึกสั่นไหวอยู่เล็กน้อยอีกด้วย

ไ้ฮวงชวกร้องเอ๊ะ มีทันกล่าวกระไร เบื้องหน้ากลับปรากฏประกายเขียวเรืองสายหนึ่งวูบมา

การคุมเชิงอันอัศจรรย์ของทั้งสองฝ่าย ต่างถูกทำลายไปในบัดดล เนื่องจากประกายเขียวครามสายนั้น คือเกาทัณฑ์วิญญาณปิศาจร้ายดงใหญ่ที่มีความยาวร่วมสามเชียวะ ถูกชิบช่วยอิวเล้งกระชากออกจากเอวมาแล้ว

เสียงฉับดังสดใส ในหุบเขาอิวฮั่นก็มีประกายแดงฉานปานโลหิตวาบออกมาสายหนึ่ง

นั่นคือก้าวเข้าคุ้นไม่กล้าชะล่าใจ และไม่ยอมอ่อนข้อแสดงความขลาดกลัว ชักเชียวะมั้งช่วยช่วยตอออกมา เตรียมต่อสู้กับอิวเล้งก๊วยจี๋ของม้อแป๊ะอู้ให้เป็นที่รู้ดีชั่วกันเสียเลย

ม้อแป๊ะอู้ทุเลาจากบอบช้ำภายในแล้ว มือถือเกาทัณฑ์อิวเล้งก๊วยจี๋อันเป็นอาวุธร้ายของมัน อย่างสามขุมเข้าหาอย่างเชื่องช้า

ก้าวเข้าคุ้นนั้นจิตใจเยือกเย็นมั่นคง มือกำเชียวะมั้งช่วยช่วยตอยืนมั่นดังบรรพตใหญ่ เตรียมรับมือศัตรูโดยไม่หวั่นไหว

บรรยาการได้เคร่งเครียดจนคล้ายเกาทัณฑ์ถูกनावเต็มล้า การต่อสู้ที่

ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันจะอุบัติในฉับพลันนี้แล้ว !

ระยะของทั้งสองฝ่าย ได้รับจากหกวาเศษมาจนเหลือเพียงประมาณ สามวาเท่านั้น

เสียงครืน ครืน ดังสนั่นในหุบเขาอิวฮั่นก็ก็มีประกายทองแลบแปลบปลาบอยู่ตลอดเวลา

ประหลาดแล้ว ประกายของอิวเล้งก็ยี่เป็นสีเขียวคราม ประกายของ ดาบเขียะมั้งช่วยฮ้วยตอเป็นสีแดงฉาน แต่ประกายที่วูบมาในตอนนั้นก็กลับเป็นสี ทองแลบคล่องแคล่วดังงูร้าย เป็นอาวุธฝ่ายใดกันแน่ ?

มิใช่อาวุธ ประกายเจิดจ้าที่คล้ายงูสีทองนี้เป็นฟ้าแลบลงมา !

เมื่อเป็นแสงฟ้าแลบ เสียงครืน ครืน อันสนั่นหวั่นไหว ต้องเป็น เสียงฟ้าร้องแน่ !

ใช่แล้ว เป็นเสียงฟ้าร้องจริง ๆ และเสียงครืน ครืนนี้ยิ่งนานยิ่งกึก ก้องคุกคามแผ่นดินอยู่ไม่หยุดยั้ง

ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ไม่อาจสกัดกั้นความเคียดแค้นใคร่จะฆ่าฝ่ายตรงข้ามของสองยอดฝีมือผู้มีได้

มือแป๊ะอุ้งกับกำเขาคู้ได้รับระยะเข้าหากัน จนกระทั่งห่างกันเพียง สองวาเศษเท่านั้น

เสียงครืน ครืน ในคราหลังนี้ดังสนั่นจนน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ กระทั่งความฮึกเหิมอำมหิตของสองยอดฝีมือ พลอยต้องตระหนกจนสลาย คลายไปมากมาย

เนื่องเพราะเสียงสนั่นครานี้มิใช่ฟ้าร้อง แต่เป็นภูเขากล่อม ! ถึงกับมี ก้อนหินใหญ่ ๆ เล็ก ๆ จำนวนมากหลา่ยร่วงลงมาจากเบื้องบนมาในอิว-ฮั่นก็ก จนแผ่นดินสั่นไหวโคลงเคลงตลอดเวลา

ต่อให้มีวิชาฝีมือที่เลิศล้ำกว่านี้ มีความสามารถยิ่งใหญ่กว่านี้ ก็ไม่ อาจต้านทานอำนาจของธรรมชาติได้ กำเขาคู้กับมือแป๊ะอุ้งไหนเลยจะ กล้าทะเยอทะยาน ทั้งสองพากันหาที่ซ่อนตัวรักษาชีวิตโดยด่วน

เงาร่างสีส่ายคล้ายเป็นมังกรร้าย ทะยานออกไปทางเหนือและใต้สอง ทิศทาง

มือเปื้อนอยู่กับเบียร์เหม็นเขียว อางบางที่เนื่องเพราะคุ่นกับท่าเลกว่า พา
กันวิ่งไปทางทิศเหนือ

ก้าวเข้าคุ่นกับไก้ฮวงซวกย่อมนพากันเลือกทิศตรงกันข้ามพวกมัน โดยพุ่ง
หนีไปทางใต้จนสุดฝีเท้า

ย่าแย่แล้ว แย่แล้วจริง ๆ !

ทิศใต้เป็นหุบเขาอับ เบื้องบนคือผนังศิลาสูงชันและกำลังร่วงลงมาด้วย
จำนวนมากขึ้นทุกขณะ นับว่าภูเขายิ่งถล่มยิ่งรุนแรง

ไก้ฮวงซวกอับจนปัญญา จำต้องเลือกโพรงที่ผนังศิลาในระยะใกล้เคียง
จุดก้าวเข้าคุ่นเข้าไปซ่อนตัวไว้ หลบหลีกจากการถูกกระแทกจนแหลกและเป็น
ผุยผงไว้ชั่วคราว

เบื้องบนหุบเขาอิวฮั่นก็ก พาดล่มดินทลาย อสนีบาตฟาดอยู่ไม่หยุดยั้ง
ในหุบเขาอิวฮั่นก็ก สะท้านสะเทือนแกว่งไกว หินผาร่วงทลายลงมาไม่
ขาดสาย

มิตราบอีกเนินนานปานใด ภัยธรรมชาติอันมีอำนาจยิ่งใหญ่จนไม่อาจ
ต้านทานได้นี้จึงค่อยซาลงทีละน้อย ในที่สุดสงบลงจนได้

ก้าวเข้าคุ่นกับไก้ฮวงซวกโชคดีที่รอดพ้นจากชะตากรรมถูกหินทับแหลก
และ แต่สภาพก็ได้กลายเป็นร่างคล้ายปั้นขึ้นจากฝุ่น

เนื่องเพราะทั้งสองแทบถูกฝุ่นหินกลบฝัง ทั้งศีรษะจรดปลายเท้าจึง
เขี้ยวเป็นจำ ๆ และยังได้แผลคนละไม่น้อย มีโลหิตเกรอะกรังหลายแห่ง

แต่ทว่า เป็นเพียงบาดแผลทางผิวหนังเท่านั้น นับว่าไม่สร้างความ
ลำเค็ญแก่ทั้งสองเท่าใด

เรื่องที่ขุ่นเคืองรำคาญแก่ทั้งสองใหญ่ยิ่งที่สุดคือ คล้ายถูกฝังอยู่ภายใต้
หินผาที่ทลายลงมา จำต้องคลานรอดไปตามช่องใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ใต้กองหิน
อย่างเชื่องช้า

ตอนนี้การต่อสู้อันหืดหอบเลิกราไปแล้ว ภัยธรรมชาติก็ผ่านพ้นไป
แล้ว ก้าวเข้าคุ่นกลับนึกถึงก็เง็กฮวยที่พลันสาบสูญร่องรอยในกลางคั่นมาได้

ก้าวเข้าคุ่นถอนใจยาว หันไปผินยิ้มกล่าวต่อไก้ฮวงซวก

“ไ้ตัวกอ โชคเคราะห์ของคนเรา คล้ายดังถูกลิขิตมาก่อนแล้วก็ปาน
วันนี้ของพวกเรานับว่ารอดตายอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวเป็นที่สุด ดูทำการ
สาปสูญอย่างพิสดารของฮวยม่วย อาจบางที่เนื่องเพราะนางมีบุญวาสนาส่ง
กว่า จึงรอดพ้นภัยอันตรายน่าหวาดหวั่นชั่วฉับในคราวนี้ไป”

ไ้ฮวงซวกชมวดคิ้วกล่าว

“กัวเล่าดี มาตราว่าวาจาท่านไม่ผิดพลาด แต่เราจวบจนบัดนี้ยังคิดไม่
ออก ไฉนก็กังงูปล้นสาปสูญร่อยรอยโดยไม่มีชุ่มเสียงพิรุณอย่างไรเลย ?”

กัวเซาคุ่นแม่วิตกกังวลถึงความปลอดภัยของภรรยาเป็นอย่างยิ่งก็จริง
แต่สีหน้าย่อมไม่อาจแสดงออกมาได้ จำต้องสร้างเป็นโอ้อ่าเปิดเผยไม่อาหาร
กล่าวเสียงกังวานว่า

“นี่จึงเรียกขุนเขาเมื่อแปรเปลี่ยน มนุษย์พลอยเปลี่ยนแปลง ไ้ตัวกอ
มิต้องรื้อฟื้นถึงฮวยม่วยอีกแล้ว พวกเราน่ากลัวต้องรอจนถึงวันสารทเต้งเอี้ยง
จึงพอบพบกับนางในหุบเขาดักสูญก็ได้อ”

ไ้ฮวงซวกเห็นกัวเซาคุ่นยังมีจิตใจกว้างขวางแจ่มใสปานนี้ ย่อมไม่อาจ
พาดพิงถึงเรื่องก็เง็กฮวยอีกได้ เพื่อมิต้องกระตุ้นให้เกิดวิตกกังวลใจ รีบกล่าวว่า

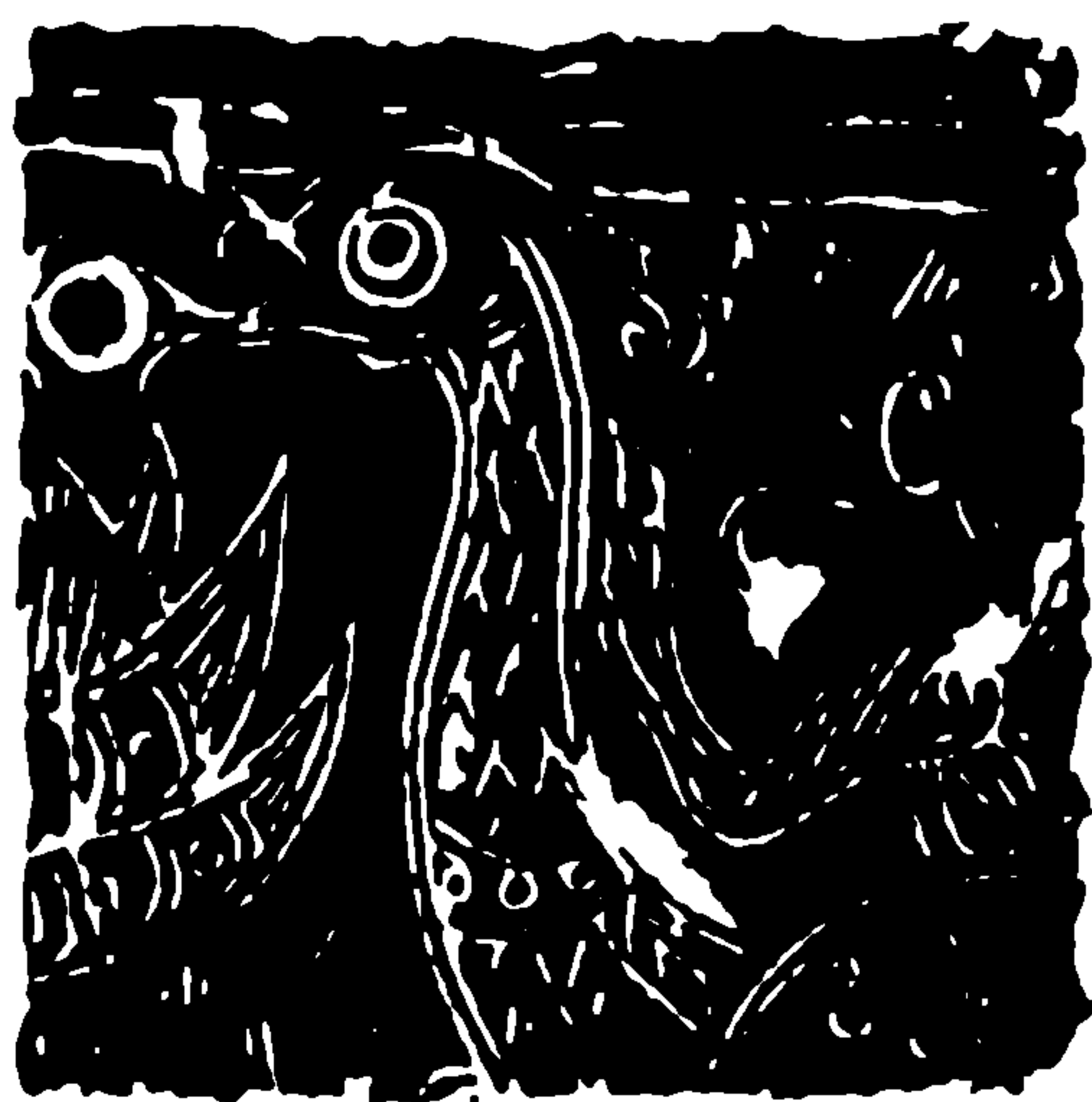
“กัวเล่าดี พวกเราแม้โชคดีหนีรอดจากความตายมาได้ แต่ยังต้อง
คลานไต่ก้อนหินมาเป็นเวลานาน จึงคืนกลับสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง แต่ชิบฮวย-
อิวเล้งมือแป๊ะอยู่กับเบ้มีนเงี่ยมพั้วเฮ้งตัวเนี้ยทั้งสองอสูร กลับต้องเข้าอยู่ใน
อำนาจพญายมตลอดกาลนานแล้ว”

กล่าวพลางไ้วิชาย่นย่อกระดูก และทำร่างอันพิเศษพิสดารค่อยคลาน
ตามชอกหินผาขึ้นไปเบื้องบนอย่างเชื่องช้า

บทที่ 34

บุปผาตุ้มห้า

ย้อนกล่าวถึงก๊วกฮวยเมื่อตอนไถลร่างลงหุบเหว นาง
อยู่ในช่วงหลังสุดเพื่อดูแลไก่ฮวงซวกไว้

แต่เมื่อนางมาถึงกลางคัน พลันเหลือบเห็นที่ห่างจากด้าน
ซ้ายมือประมาณสี่เชียวะ มีบุปผาประหลาดลักษณะคล้าย
ดอกบัว ชูเด่นอยู่ภายในหมู่เถาวัลย์ที่ห้อยระรนาที่บ

นิสัยของอิสตรี มีความรักบุปผาอยู่ทุกนาง อย่างว่แต่
คำนวณจากประสบการณ์ บุปผาที่สามารถงอกงามภายใน
ผนังศิลาใต้หุบเหวลึก ต้องมิใช่เป็นพันธุ์ธรรมดาแน่นอน

ในเมื่ออย่างไรมีระยะเพียงสี่ห้าเชียวะ ขยับกายเล็กน้อยก็พอเด็ดได้ ก๊วกฮวยจึงมิเสี่ยงบอกกับไก่ฮวงซวก
และก้าวเข้าคั่นที่อยู่หน้าหน้า ขณะนางแนบร่างตั้งจิ้งจกไปจน
กระทั่งถึงบุปผาสีม่วงลักษณะคล้ายดอกบัว เด็ดมาไว้ในมือ
แขนกลับถูกเชือกยาวที่เ็นเยะเยียบเส้นหนึ่งพันรัดไว้จนแนบ
แน่น

นั่นมิใช่เชือกยาวเย็นเยียบอย่างไร แต่เป็นเถาวัลย์มีหนามสีเขียวอ่อนสายหนึ่ง !

เถาวัลย์นี้ความจริงเป็นวงกลม ล้อมดอกไม้สีม่วงไว้ในระหว่างกลาง แต่เนื่องจากเถาวัลย์มีสีอ่อนเกินไป กอปรกับอยู่ในวิกาลที่หมอกคลุมเลื่อนราง ก็เง็กฮวยจึงมิได้พบเห็น นางยื่นมือไปเด็ดบุปผาจะต้องกระทบกับเถาวัลย์นี้ก่อน และเถาวัลย์พิสดารนี้ก็คล้ายมีชีวิต สัมผัสข้าวของใดเป็นม้วนตัวรัดไว้และยิ่งรัดยิ่งแนบแน่นด้วย

ยังดีที่เง็กฮวยมีฝีมือว่องไว มาตรการว่าแขนถูกรัดไว้แนบแน่น นางยังคงเด็ดดอกไม้สีม่วงนั้นมาไว้ได้

นางรู้สึกแขนขามิเพียงยิ่งรัดยิ่งแนบแน่นเท่านั้น ยังปวดแปลบเป็นอย่างยิ่ง จึงทราบว่าเป็นเถาวัลย์นี้มีหนามแหลม

จึงเกร็งกำลังไว้ในแขน คิดจะให้เนื้อหนังแข็งแกร่งดังเหล็กคิลา กระแทกเถาวัลย์ให้ขาดจากกัน โดยไม่บาดเจ็บไปด้วย

เง็กฮวยมีพลังภายในอันเยี่ยมยอดมิใช่น้อย เมื่อเกร็งลมปราณเยี่ยงนี้ย่อมมีความแข็งแกร่งจนมิได้กระบี้อธรรมดายากจะฟันเป็นบาดแผลได้ ยิ่งไม่กลัวจะเป็นอันตรายไปกับเถาวัลย์อันต่ำต้อยนี้

เหตุผลแม้เป็นเช่นนั้น แต่ความจริงกลับผิดกันโดยสิ้นเชิง เง็กฮวยแม้เกร็งกำลังเข้าลำแขน ยังคงถูกเถาวัลย์พิสดารพันไว้แนบแน่น จนกระทั่งผิวอันผุดผ่องเป็นยองใยมีโลหิตซึมออกมาเล็กน้อยแล้ว

เง็กฮวยตระหนกยิ่งนัก ในเมื่อเถาวัลย์มีความร้ายกาจปานนี้ อาจบางที่ยังมีพิษร้ายอย่างยิ่งอยู่ก็ได้ !

เพ็งนึกถึงตอนนั้น แขนขวาพลันรู้สึกชาจนแผ่ซ่านมาแทบทั่วสรรพางค์กาย !

เง็กฮวยต้องร้องย่าแย่ในใจ อ้าปากจะเรียกให้ดวงชวากับแก้วเซ้าคุ่นมาช่วยเหลือ แต่ทว่า นางเพียงอ้าปากได้เท่านั้น โดยไม่อาจเปล่งเสียงใด ๆ ออกมา !

เมื่อถูกกักอยู่ในสถานการณ์อันคับขันเพียงลำพังไม่มีปัญญาส่งเสียงขอ

ความช่วยเหลือได้ ไยมิใช่ต้องประสบชะตากรรมแน่แล้ว ?

แต่ก็เจ็กฮวยในยามกระวนกระวายยังคงมีไหวพริบบ้างหนึ่ง ฉวยโอกาสที่พิษยังไม่กำเริบทั่วร่าง ยัดดอกไม้สีม่วงนั้นเข้าไปในปากทันที

เนื่องเพราะนางเคยศึกษาจากตำราโบราณ และคำเล่าขานที่ชนชาวนักเลงกล่าวกัน ทราบดีว่ายาวิเศษสุดยอดของแผ่นดิน ส่วนมากจะต้องมีพิษหรือสัตว์อันร้ายกาจคอยพิทักษ์คุ้มกันที่ด้านข้าง

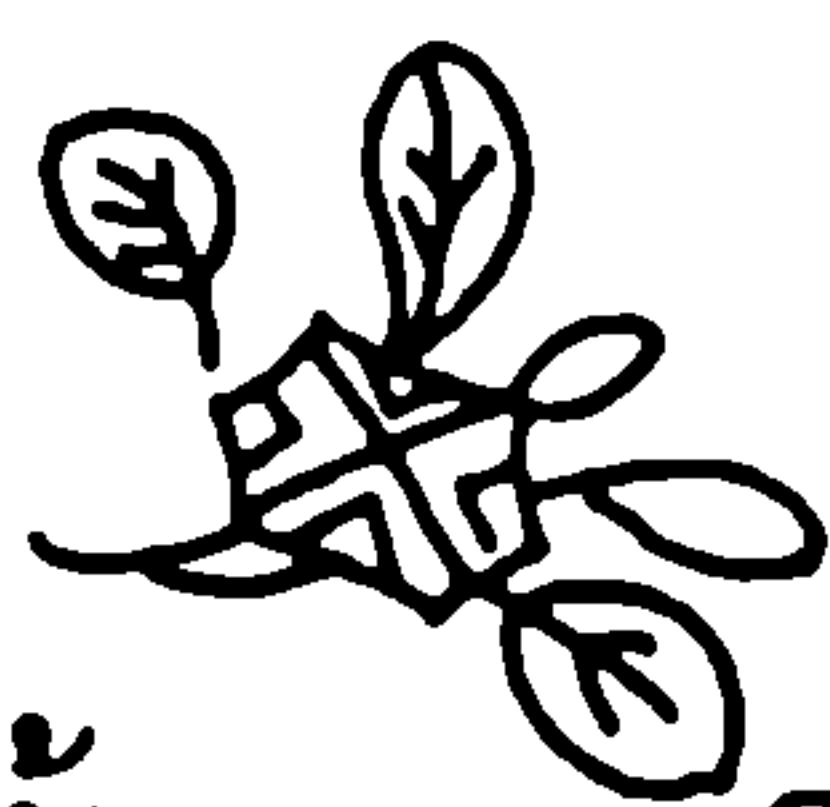
บัดนี้ เมื่อเถวัลย์พิสดารมีความร้ายกาจถึงปานนี้ อย่างนั้น ดอกไม้สีม่วงที่มันเฝ้าพิทักษ์ ต้องเป็นยาสรรพคุณสูงสุดในแผ่นดินแน่นอน

ดังนั้น นางไม่สนใจว่ายาจะตรงกับโรคหรือไม่ ? และมียอมปล่อยให้โอกาสที่เหลือเพียงใยเดียวให้ผ่านพ้นอีกด้วย

ดอกไม้สีม่วงพอเข้าปาก ละลายกลายเป็นน้ำ หอมชุ่มฉ่ำทันที

ก็เจ็กฮวยเคี้ยวอย่างตะกรุมตะกราม จนกลืนน้ำหอมชุ่มฉ่ำลงไปในลำคอจนหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว

นับเป็นรสเลิศอย่างที่ชั่วชีวิตนางมิเคยลิ้มมาก่อนเลย แต่ก็ทำให้เจ็กฮวยต้องเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนจนสิ้นสติไป

จวบจนนางฟื้นคืนมาอีกครั้ง พบเห็นมิใช่ถูกเถวัลย์พิสดารรัดลำแขนแขวนอยู่บนผนังผา ถึงกับนอนอยู่ในที่นอนหนานุ่มของห้องศิลาอันสะอาดสะอ้าน !

ก็เจ็กฮวยตอนแรกเข้าใจเป็นกัวเซ่คุ่นหรือไก่ฮวงชวามาช่วยนางไว้ แต่เมื่อนางยันกายขึ้นจากเตียงมาวาดตามอง กลับพบเห็นบนม้าหินเหนือเตียงมีหญิงชราผมขาวโพลงนั่งดูอยู่ผู้หนึ่ง

ก็เจ็กฮวยประสานมือน้อมกายถามอย่างขี้อาย

“ผู้เฒ่าเมื่อครู่ถูกเถวัลย์พิษพลันรัดไว้อันตรายร่อแร่คับขัน เป็นเล่าฟั่วฟั่ว (ผู้เฒ่า) ช่วยข้าพเจ้าไว้กระมัง ?”

หญิงชราผมขาวผงกศีรษะก่อนแล้วสั่นศีรษะปฏิเสธอีกครา จึงตอบ

“มิใช่เป็นเรื่องเมื่อครู่ แต่เป็นเรื่องเมื่อสามวันก่อนนั้น”

ก็เง็กฮวยตระหนกยิ่งนัก ร้องโพล่งขึ้น

“เล่าพัวพัว เยี่ยงนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าสลับไปสามวันแล้ว !”

“โกวเนี้ยรับทานໄວ້ฮยังคืฮวย (บุปผาธาตุทั้งห้า) ในจุดเส้นชีพจรทั่วร่าง มีพลังของธาตุทั้งห้ากระจายอยู่หนาแน่น ยิ่งนอนนานเพียงใดยิ่งมีสรรพคุณสูง เพียงนั้น ท่านสามารถหลับเป็นเวลาสามวัน นับว่าบุญพาวาสนาบ้นดาลจริง ๆ ไหนเลยจะมีความไม่พอใจเหลืออยู่ได้ ?”

ก็เง็กฮวยงุนงงสงสัย มิทันกล่าวอะไร หญิงชราผมขาวก็หัวร่อแล้ว เอื่อนเอ๋ยสลับไป

“ໄວ້ฮยังคืฮวยที่ถูกท่านรับทานไปนั้น มีความสำคัญต่อเราใหญ่หลวงยิ่งนัก เนื่องจากต้องครบหนึ่งร้อยปี ดอกจึงจะบานชั่วครู่และโรยราไปในเวลารวดเร็วยิ่ง เราจึงเฝ้าอยู่ในละแวกใกล้เคียงตลอดเวลา แต่เมื่อสามวันก่อน พาลมีเรื่องสำคัญออกไปชั่วครู่ใหญ่ ถึงกับถูกท่านมาฉกฉวยเอาเปรียบโดยมิตั้งใจ ไยมิใช่นับเป็นบุญวาสนาอันอเนก”

ก็เง็กฮวยต้องเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่หญิงชราผมขาวกล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“ที่พิสดารยิ่งกว่านั้นคือ เนื่องจากเราไม่อาจໄວ້วางใจ รีบเร่งกลับมาโดยด่วน จึงพบเห็นดอกไม้บานโดยประจวบเหมาะ และก็ถูกท่านได้ต้อนรับประทานไปโดยประจวบเหมาะ จำต้องถอนใจด้วยความท้อแท้รันทด ช่วยเหลือท่านกลับมาที่นี้ แต่หลังจากนั้น กลับปรากฏภัยธรรมชาติภูเขากล่อมทลายสนั่นหวั่นไหว”

ก็เง็กฮวยขมวดคิ้วถาม

“เล่าพัวพัวว่าภูเขากล่อมทลายนั้น หมายถึงเรื่องอันใด ?”

“เราเพิ่งพาท่านหนีออกมา ในอิฐยันทึกก็เกิดภูเขากล่อมทลาย ทุกสรรพสิ่งจมอยู่ใต้ภัยธรรมชาติโดยสิ้นเชิง โกวเนี้ยคิดดู หากเรากลับเร็วชั่วครู่ ท่านก็ไม่อาจรับทานໄວ້ฮยังคืฮวยดอกนั้นได้ หรือเรามาเข้าไปชั่วครู่ ท่านก็ต้องฝังสังขารอยู่ในหุบเหวนั้น แต่เรากลับมาโดยไม่เร็วไม่ช้า จึงได้พาบุญวาสนา

ของท่านให้มีขึ้น ไยมิใช่เป็นชะตาชีวิตลิขิตไว้แต่ปางก่อนแล้ว ?”

ก็เง็กฮวยรุ่มร้อนใจตั้งไฟเผาผลาญ ร้องเสียงลั่นสะท้าน

“เล่าพัวพัว ท่านโปรดบอก...เหตุการณ์...ที่หุบเหว...ถล่มทลาย...ให้กับข้าพเจ้า...โดยละเอียด”

หญิงชราผมขาวจึงได้บอกเล่าภัยธรรมชาติในวันนั้นแก่เง็กฮวยโดยละเอียด ก็เง็กฮวยต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจทันที หญิงชราถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“โกวเนี้ย ท่านไหนมีเรื่องมงคลไม่ปิตินดี กลับเศร้าเสียใจถึงปานนี้ ?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีสหายรักสองท่านลงไปในหุบเหวก่อน ไยมิใช่ประสบภัยโดยสยดสยองไปแล้ว”

“โกวเนี้ยสักครู่ลองลงไปดูสภาพในหุบเหวก็ได้ ภายใต้อันดุดันรุนแรงเยี่ยงนั้น ชีวิตของทั้งสองไยมิใช่เท่ากับเป็นเศษไม้ใบหญ้า...”

มิทันจบคำ ตาพลันลุกวาวสุกใสจ้องมองเง็กฮวย พลังถามเสียงแหลมเล็ก

“โกวเนี้ย สหายรักทั้งสองของท่านมีรูปลักษณะเยี่ยงไรกัน ?”

“คนหนึ่งเป็นชายชราชุดดำร่างผอมแห้งเตี้ยเล็ก อีกผู้หนึ่งเป็นบุรุษหนุ่มชุดเขียวบุคลิกงามสง่า เล่าพัวพัวเมื่อทราบว่าทั้งสองต้องประสบภัยธรรมชาติยังรื้อฟื้นไปไย ?”

หญิงชราปรบมือหัวร่อพลาংกล่าว

“วิเศษยิ่ง บังเอิญยิ่ง ในโลกถึงกับมีเรื่องพิเศษพิสดารดังโกวเนี้ย พบพานมา พวกมันก็ย่อมเผชิญกับเรื่องบังเอิญจนประจวบเหมาะเช่นกัน สหายรักทั้งสองของท่านถึงกับยังไม่ตาย !”

ก็เง็กฮวยลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก สะอึกเข้าไปคว้าแขนเสื้อหญิงชราไว้ละล่ำละลักขึ้น

“เล่าพัวพัว ท่าน...ท่าน...ท่านว่าทั้งสองไม่ตายได้อย่างไร ?”

“เมื่อวานเราเนื่องจากเห็นโกวเนี้ยยังไม่ได้สติตื่นมา นั่งตามลำพังจนรู้สึกอึดอัด จึงได้ขึ้นไปบนยอดผาของหุบเขาอิ่วฮั่นก๊ก ดูสภาพอันปรักหักพังภาย

ในหุบเขานั้น...”

ก็เง็กฮวยฟังถึงตอนนี้ ต้องสอดถามด้วยความลึกลับยินดี

“หรือเล่าพี่พี่พบเห็นมีคนหนีออกจากในหุบเขามา ?”

“โกวเนี้ยฉลาดปราดเปื่องจริง ๆ ขณะที่เราจับตามองกองหินระเกะกระ
ภายในหุบเขา พลันเห็นในช่องหินใหญ่ ๆ เล็ก ๆ มีสองคนทั้งคลานทั้งมุด
ออกมา”

“เล่าพี่พี่แลเห็นรูปลักษณะของทั้งสองชัดเจนหรือไม่ ?”

“เราเนื่องจากไม่เชื่อเด็ดขาดว่า ภายใต้ภยันตรายที่ทำลายจัญเขา
ถล่ม กระทั่งอิฐก้อนก็แทบจะถูกถมไปหมดสิ้น ยังมีคนสามารถรอดชีวิตอยู่
ได้ จึงจับตามองดูสองคนที่รอดพ้นความตายจากภยันตรายครั้งยิ่งใหญ่
โดยละเอียด”

เนื่องจากนางมีความกังวลจนเกินไป จึงรีบสอดคำขึ้นอีกครั้ง

“ที่มุดออกมาทั้งสอง หนึ่งในชายชราชุดดำท่าทางกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์
กับบุรุษหนุ่มชุดเขียวงามสง่าคมสัน”

หญิงชราผมขาวหัวร่อด้วยความขบขันแล้วกล่าว

“กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์และงามสง่าคมสัน ต่างไม่อาจว่ากล่าวได้แล้ว เนื่อง
เพราะทั้งสองต่างมีบาดแผลเต็มร่าง หลักทูลีย่ำแย่ แต่สรุปแล้ว ยังพอ
คล้ายคลึงคลาตรตรงตามอายุและรูปลักษณะที่โกวเนี้ยระบุนมา โกวเนี้ยลอง
คิดดู ภูเขาถล่มตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน จวบจนหลังเที่ยงเมื่อวาน พวกมันจึง
ได้คลานออกมาจากกองศิลา ยังจะมีสารรูปน่าดูได้อย่างไร”

ก็เง็กฮวยระบายลมจากปากยาว ๆ มีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ถามอีกคร่าวว่า

“เล่าพี่พี่ทราบทั้งสองตอนนี้อยู่ที่ใดหรือไม่ ?”

“เรามีเคยไปสนทนากับมันสอง เพียงแต่ตอนที่มันสองคลานออกจาก
กองศิลา หอบหายใจชมโชคชะตาที่รอดตายอย่างหวุดหวิดหวาดเสียวนั้น
พอได้ยินคำสนทนาอยู่เลือนรางว่า ‘ตอนนี้ไม่มีปัญญาเสาะหา วันหน้าอาจบาง
ที่ไปพบได้ในเกาเล่า’ บัดนี้คิดขึ้นมาแล้วอาจจะเป็นวาจาที่เกี่ยวพันถึงโกวเนี้ย
ก็ได้”

ก็เง็กฮวยพอได้ยินคำ ‘พบกันที่เกาเล่า’ นางยิ่งแน่ใจ สองคนที่หนีรอดจากภัยธรรมชาติโดยหวุดหวิดต้องเป็นกัวเซาคู่หนึ่งกับไ้ฮวงชวกแน่ จึงคลายใจกว่าเดิมอีกมากหลาย น้อมกายหันถามต่อหญิงชราผมขาวอีกครั้ง

“เล่าพั่วพั่วโปรดอโหสิผู้เยาว์ที่กังวลใจสหายรักเกินไป จั้ยังมีได้เรียนถามชื้อฉายาของท่านผู้เฒ่า”

“เราแซ่เจียว นามอุ้นเนี้ย เมื่อกาลก่อนเคยมีฉายาไ้ฮวงชวก (นางเทพธิดาทั้งห้า) ไ้ฮวงชวกเนี้ยมีชื่อแซ่กระไร ?”

“ผู้เยาว์ก็เง็กฮวย อยู่ดินแดนชาวแม้วมาแต่เยาว์วัย...”

ไ้ฮวงชวกพั่วเจียวอุ้นเนี้ยร้องอุทานดัง ๆ แล้วสอดคำ

“ไ้ฮวงชวกเนี้ยมีชื่อแซ่กระเดื่องเกรียงไกร คือตักเล้งกงจูอันยิ่งใหญ่ในดินแดนชาวแม้ว ?”

“ท่านผู้เฒ่ามิต้องยกย่องผิดความจริง ก็เง็กฮวยยังมีอีกเรื่องหนึ่งขอเรียนถาม”

“ก็กงจูมีวาจาใดบอกได้เต็มที่”

“ในโล้วชั่วนี้ ไ้ฉนมีเรื่องมากมายที่เกี่ยวกับสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้า สมมุติเช่นฉายาไ้ฮวงชวกพั่วของ ท่านผู้เฒ่า และผู้เยาว์ก็ได้รับประทานบุปผาไ้ฮวงชวกคี่ฮวยดอกหนึ่ง ยั้ยังมีไ้ฮวงชวกจุน ชิงหยวย เซ้าหน้า ยั้มีเซียะเอี้ยว เต็งอูยทั้งห้าคน ร่วมกันตั้งฉายาเป็นไ้ฮวงชวกปาจู”

เจียวอุ้นเนี้ยร้องเอ๊ะ ย้อนถามก็เง็กฮวยบ้าง

“ก็กงจู ดูท่านก็เพิ่งมาเทียวโล้วชั่วโดยมิตั้งใจ ไ้ฉนไปรู้จักพวกไ้ฮวงชวกจุนทั้งห้าพี่น้อง พวกมันคล้ายดังยังมิได้เสนอหน้าออกสู่บู๊ลิ้ม”

“นี่ก็นับเป็นบังเอิญจนประจวบเหมาะเช่นกัน พวกผู้เยาว์เคยพบกับตังเซปาจู น้าเซียะปาจูเต็งอูย และไซกิมปาจูชิงหยวยสามคนมา”

จากนั้น เล่าเรื่องราวที่ประสบมาแก่เจียวอุ้นเนี้ยฉายาไ้ฮวงชวกพั่วโดยละเอียด

เมื่อเจียวอุ้นเนี้ยสงบใจฟังจบความแล้ว กล่าวอย่างยั้มยั้ม

“น่ากลัวก็กงจูยังคิดไม่ถึง พวกไ้ฮวงชวกจุนทั้งห้าคนยังเป็นอริกับเราอยู่

วิชาที่ฝึกมาข่มพิชิตกันในตัว”

ก็เง็กฮวยมีความตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ รีบถามสาเหตุไป

เจียวฮั่นเนี่ยจึงได้เล่าความหลังของเรื่องราวแก่นางฟิง คือเมื่อประมาณ ร้อยปีมานี้ มียอดคนบู๊ลิ้มสองท่านต่างร่วมอาศัยอยู่ในภูเขาลัวซัว ฝึกปรือสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้าด้วยกัน แต่คนหนึ่งฝึกโง้วยังจวงเจิ้ง (แตกฉานเฉพาะในธาตุทั้งห้า) ส่วนอีกคนหนึ่งฝึกโง้วยังฮะฮั่น (ผนึกรวมธาตุทั้งห้า) ทั้งสองฝ่ายต่างพยายามดูแลกัน เคยต่อสู้กันมาถึงสิบครา แต่ไม่อาจหักโค่นกันได้ทุกครั้งไป

ยอดฝีมือทั้งสองคน ในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายซึ่งก็เป็นการประลองครั้งที่สิบ ต่างตกลงไม่ปรากฏผลแพ้ชนะหรือเป็นตายไม่ยอมเลิกรากัน แต่ยังคงสุดยอดวิชาจะสาบสูญไปพร้อมกับชีวิต จึงได้บันทึกยอดวิชาของตัวเองไว้เล่มหนึ่ง ถือเป็นรางวัลของผู้ชนะ เพื่อให้ได้หลักวิชาของอีกฝ่ายหนึ่งไปช่วยเสริมความไม่สมบูรณ์ของอีกฝ่ายหนึ่ง

แต่การต่อสู้ครั้งที่สิบ สองยอดฝีมือยังคงไม่อาจหักโค่นกันได้ และเมื่อมียอมเลิกราด้วยทิว ทั้งสองจึงต่างสิ้นเรี่ยวแรงตายไป แม้สังขารเนาเปื่อยหมดสิ้นแล้ว แต่วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองดวงยังคงสถิตอยู่ในที่นั้น บวกกับเหล่าทวิบาทมารวมส่งเสริม โดยไปคาบเมลิ็ดบุปผาพันธุ์พิสดารจากโพ้นทะเลทิ้งลงในที่นั้น จึงได้เกิดบุปผาพิสดารที่มีพลังจิตธาตุทั้งห้าของสองยอดฝีมือนั้นอยู่

ก็เง็กฮวยฟังถึงตอนนี้ ต้องร้องอ้อแล้วสอดขึ้น

“ที่แท้โง้วยังคี่ฮวยดอกนั้นเป็นพันธุ์พิสดารจากโพ้นทะเล และได้ผนึกรวมพลังจิตของสองยอดฝีมือที่หุ้มเทช่วงเวลาทั้งชีวิต อยู่กับหลักวิชาธาตุทั้งห้ามาไว้ แล้วคัมภีร์ธาตุทั้งห้าสองเล่มอยู่ที่ใด ?”

“เล่มที่เกี่ยวกับโง้วยังจวงเจิ้ง ถูกห้าพี่น้องโง้วชิงจุนได้ไป เล่มโง้วยังฮะฮั่นเป็นของตัวเราพบ”

“เล่าพัวพัวประมือกับพวกโง้วชิงจุนหรือไม่ ? เป็นผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนกว่า ?”

เจียวฮั่นเนี่ยตาลุกวาวตอบสวนคำ

“เราสามารถมีชัยเหนือมันคนใดคนหนึ่ง แต่ไม่อาจต่อสู้กับการกลุ้มรุม
เกินสองคนของพวกมัน”

“นี่ก็ยากจะตำหนิ โบราณว่าไว้ ‘สองหมัดยากจะต้านสี่มือ’ เล่าพั่วพั่ว
ที่ล่าพังตัว...”

“ก๊องจู ท่านเข้าใจผิดแล้ว เรามีเพียงมีความมั่นใจได้ชัยเหนือพวกมัน
สองคนร่วมมือกันเท่านั้น ยังมีความท้าทายพอจะเอาชัยพวกมันห้าคน
ร่วมมือกันอีกด้วย”

“ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับวาจาเล่าพั่วพั่ว ขอมีความมานะพยายาม แม้ทั้งยัง
ฝนให้เป็นเข็มได้...”

วาจานางไม่ทันจบคำ เจียวฮั่นเนี่ยพลันถอนหายใจยาว กล่าวด้วย
สีหน้าหม่นหมองรันทด

“แต่เรื่องราวแม้อยู่ที่มนุษย์มานะพยายาม ความสำเร็จกลับถูกจำกัดอยู่
ในชะตาที่ลิขิตมาแต่ปางก่อน เราตอนนี้ท้อแท้ทอดอาลัย ความฮึกเหิมทั้งมวล
ต่างกลายเป็นอากาศธาตุหมดสิ้นแล้ว”

“พั่วพั่วไหนกล่าวเยี่ยงนี้ ?”

“เนื่องเพราะความมุ่งหวังอันร้อนแรงทั้งมวลของเรา ต่างฝากอยู่บน
บุปผาไฉวฮั้งคี่ฮวยดอกนั้นทั้งสิ้น เพียงรอถึงเวลามันแบ่งบาน ได้มารับทาน
เพิ่มพลังลมปราณไฉวฮั้งจิงซี ก็สามารถมีชัยเหนือห้าพี่น้องไฉวฮั้งจุนได้ไม่ยาก
มิคาด ชะตาชีวิตถูกลิขิตไว้ก่อนแล้ว บุญกรรมดลบันดาล ถึงกับทำให้พลาด
โอกาสที่จะได้วาสนาเข้าไปเล็กน้อยเท่านั้น”

ก็เง็กฮวยละอายใจจนหน้าแดงฉาน อ้อมแอ้มขึ้นว่า

“เล่าพั่วพั่วตั้งใจเฝ้ามานานปี ยอมทนทุกข์ทรมานเต็มที่ แต่ถูกก็เง็ก-
ฮวยทำลายไปในชั่ววูบเดียว นับเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าละอายจนยากจะข่มใจจริง ๆ
แต่มีทราบ พอจะมีวิธีแก้ไขหรือผ่อนคลายหรือไม่ ?”

เจียวฮั่นเนี่ยหน้าแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง ยิ้มพลาংกล่าวว่า

“ก๊องจูต้องไม่สบายใจไปกับเรื่องนี้ เราตอนนี้ปลงตกแล้ว และยังได้

พบเห็นความสำคัญ จึงไม่มีเศร้าเสียใจแม้สักน้อยนิด”

ก็เง็กฮวยร้องด้วยความปีติยินดี

“เล่าพี่พี่พบเห็นໄໝ້ฮັງคืฮวยอีกดอกหนึ่งกระมัง ? มิว่าบุปผาพันธุ์นี้ จะงอกงามอยู่ที่ยอดผาส่งหรือหุบเหวลึกล้ำ ในถ้ำเลี้ยวมังกรใด ข้าพเจ้า สาบานจะต้องพยายามเด็ดมามอบแก่เล่าพี่พี่ให้ได้ เพื่อเสริมปณิธานอัน ฮึกเหิมของท่านให้สำเร็จ”

เจียวฮั่นเนี้ยส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ขอบคุณกุศลเจตนาของกิกงจู แต่ของดีวิเศษที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์ แม้เป็นร้อย ๆ ปีก็ยากจะพบพาน เราไหนเลยจะพบໄໝ້ฮັງคืฮวยดอกที่สองอีก เพียงแต่รู้สึกโรคเรื้อรังที่ถูกงำไว้นานปี ระยะนี้กำเริบขึ้นจนอายุขัยใกล้หมดสิ้น อย่างมากเหลือเพียงเจ็ดวันเท่านั้น มาตราว่าสมปณิธานที่มุ่งหมาย ก็ไม่ทันแก่ง แ่งชิงดีกับห้าพี่น้องໄໝ້ฮັງฮั่นจุนอีกแล้ว”

“เล่าพี่พี่เป็นโรคเรื้อรังใด ? หรือไม่มีทางรักษาได้เลย ?”

“กิกงจูมิต้องกังวลแทนเรา มดปลวกยังรักชีวิต คนเราไหนเลยไม่ เสียตายตัว ? หากแม้เรายังมีหวังอยู่สักโยหนึ่ง ไหนเลยจะยินยอมตาย โดยไม่ดิ้นรน ?”

ก็เง็กฮวยเป็นผู้มีน้ำใจฟุ่มเฟือยอยู่แล้ว เมื่อฟังเจียวฮั่นเนี้ยว่าดังนั้น นางต้องมีสีหน้าหมองคล้ำด้วยความรันทดไป

เจียวฮั่นเนี้ยยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“กิกงจู ก่อนที่เราจะตาย มีโอกาสได้รู้จักกับท่าน ย่อมนับเป็นบุญ วาสนาร่วมกันอยู่ แต่มีทราบกิกงจูจะยอมรับปากการขอร้องของเราสักเรื่อง หนึ่งหรือไม่ ?”

“เล่าพี่พี่โปรดสั่งมาเต็มที่ ขอเพียงไม่ขัดต่อคุณงามความดี และไม่ เป็นเภทภัยทำลายมนุษยชาติ ก็เง็กฮวยยินดีรับคำสั่งทุกประการ”

“กิกงจูวางใจ เราไหนเลยต้องการให้ท่านไปกระทำเรื่องผิดศีลธรรม ความดี พุทธการณณ์นี้แม้เกิดขึ้นเพราะความเห็นแก่ตัวของเรา แต่เมื่อให้ท่าน เป็นผู้กระทำ อาจบางทีกลับเป็นคุณประโยชน์ต่อผู้อื่นก็ได้”

“เล่าพัวพัวโปรดบอกให้กระจ่าง เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?”

เจียวอุ้นเนี้ยสอดมือเข้าอกเสื้อ ล้วงตำราเล่มเล็ก ๆ ปกทำสีออกมา ยื่นให้ก๊ี้เง็กช่วยอย่างยื้มแย้ม

ก๊ี้เง็กช่วยรับมาดู เห็นบนปกตำราเล่มน้อยถึงกับมีอักษร ‘โง้วฮั้งจิน-
เก็ง’ (คัมภีร์ธาตุทั้งห้า) !

นางทราบว่ นี่คืคัมภีร์ล้ำค่าที่เจียวอุ้นเนี้ยเมื่อครู๋เอ๋ยพาดพิงมา จึง
โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“เล่าพัวพัว ท่านมีจิตเจตนาใด ?”

เจียวอุ้นเนี้ยตอบอย่างยื้มแย้ม

“เราต้องการกำนัลโง้วฮั้งจินเก็งเล่มนี้แก่ก๊ี้กงจู้ และฉวยโอกาสเจ็ดวัน
สุดท้ายที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ถ่ายทอดความรู้ที่ศึกษาค้นคว้าได้ในหลายสิบ
ปีให้แก่ก๊ี้กงจู้ด้วยเลย”

“ไ้ ! เล่าพัวพัวมีพระคุณในการช่วยชีวิตข้าพเจ้าอยู่แล้ว ก๊ี้เง็กช่วย
ละอายใจที่มิได้ทดแทนชดใช้ ไหนเลยยังจะกล้ารับการประทานอันยิ่งใหญ่
เยี่ยงนี้อีก ?”

“ก๊ี้กงจู้ไม่ต้องบ่ายเบี่ยงปฏิสេธ เรามีเหตุผลสามประการที่จำต้องกระทำ
ดังนี้”

“เล่าพัวพัวโปรดบอก ข้าพเจ้ายินดีรับฟังเหตุผลสามประการของท่าน”

“เหตุผลสามประการนี้หนักแน่นเป็นอย่างยิ่ง และบังเอิญเหลือเกินที่
ประการแรกเพื่อตัวเรา ประการสองเพื่อตัวท่าน ประการสามเพื่อเขา”

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะมีเหตุผลอันพิเศษพิสดารเยี่ยงนี้อยู่ ? เล่าพัวพัว
เพียงบอกได้สมจริงว่าไฉนเพื่อท่าน ? ไฉนเพื่อข้าพเจ้า ? กระทั่งไฉนเพื่อ
เขา ? ก๊ี้เง็กช่วยจะไม่บ่ายเบี่ยงปฏิสេธเลย”

“ตกลง เราบอกเหตุผลประการแรกทีเพื่อเรา ในชั่วชีวิตของเรา เพราะ
ต้องการศึกษาค้นคว้าคัมภีร์เล่มนี้ ปลื้กตัวมาซ่อนในป่าเขาลึกล้ำเปล่าเปลี่ยว
ทั้งไม่มีบุตรธิดาญาติสนิทมิตรสหาย ทั้งไม่มีศิษย์ถ่ายทอดใด ๆ มาตราว่าการ
เกิดแก่เจ็บตายจะเป็นกฎธรรมชาติของมนุษย์เราที่ต้องผ่าน แต่คนดับมลาย

วิชาสลายสิ้น อย่างไรก็ตามนับเป็นเรื่องเศร้าเสียใจใหญ่หลวงนัก”

ก็เง็กฮวยผงกศีรษะโดยมิกล่าวกระไร แสดงว่าเห็นพ้องความคิดเยี่ยงนี้ของเจียวอ้วนเนี้ย เจียวอ้วนเนี้ยจึงหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวลีบทต่อ

“แต่หากเรากำหนดไว้ยังจินเกินกับกิกงจู และถ่ายทอดความรู้ที่เพียรศึกษาค้นคว้าในชั่วชีวิตมาได้แก่ท่าน อย่างนั้น หลักวิชาบู๊อันเลอเลิศพิสดารนี้จะต้องรุ่งโรจน์โชติช่วงอีกสืบไป ให้เราที่อยู่ในปรภพไม่มีความเศร้าเสียดายอย่างใดอีก และก็เท่ากับเป็นการชดใช้ที่ท่านมอบทดแทนเรา”

ก็เง็กฮวยฟังนางว่าดังนั้น ย่อมไม่มีปัญญาโต้เถียงคัดค้าน จำต้องผงกศีรษะกล่าว

“เล่าพัวพัว ข้าพเจ้ายอมรับเหตุผลประการแรกของท่านว่า ‘เพื่อท่าน’ ได้เหมาะสมมีน้ำหนักจริง ๆ”

“เหตุผลประการสองที่ว่าเพื่อตัวท่าน ก่อนเรายังมิได้แยกแยะกระจ่างใคร่ขอให้กิกงจูเกร็งกำลังลมปราณทดสอบดูก่อนว่า ในร่างท่านมีความผิดปกติใดเกิดขึ้นบ้าง”

ก็เง็กฮวยรีบเกร็งลมปราณโคจรไปตามคำบอกเล่ารอบหนึ่งแล้ว โพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

“จุดเส้นชีพจรทั้งร่างของข้าพเจ้า คล้ายดั่งมีพลังมหาศาลที่ไม่มีปัญญาใช้ชุกซ่อนอยู่ จนทำให้ลมปราณโคจรมิใคร่ปลดปล่อยคล่องแคล่วดังเคย”

เจียวอ้วนเนี้ยผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พลังมหาศาลขุมนี้ก็คือไ้วยังจินซี่ เกิดขึ้นเพราะบุปผาไ้วยังคี่ฮวยที่กิกงจูรับทานลงไป หากท่านฝึกปรือในหลักวิชาของไ้วยังจินเกิน ให้ลมปราณทั้งห้านี้ผสมกันเข้ากับเลือดลมในร่างเป็นอันหนึ่งอันเดียว ก็พอจะใช้ตามใจปรารถนา เพิ่มกำลังภายในกว่าตอนนี้ขึ้นอีกหลายเท่าตัว ไม่เช่นนั้น มิเพียงไร้คุณประโยชน์ ยังกลับต้องถูกทำลายจนกลายเป็นเภทภัยไปเสียด้วย”

ก็เง็กฮวยก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาบู๊ ย่อมทราบดีที่เจียวอ้วนเนี้ยบอกเล่ามิใช่วาจาหมดเท็จข่มขู่ จึงผงกศีรษะพินยืมกล่าว

“เหตุผลประการที่สองของเล่าพัวพัว มีน้ำหนักสมจริงอีกแล้ว”

“เหตุผลประการที่สามคือเพื่อเขา หมายความว่า ต้องการสร้างบุญกุศลให้แก่บุลิมทั้งแผ่นดิน หากก็กังจูฝึกปรือไ้วฮังจินเก่งจนแตกฉานเชี่ยวชาญ ด้วยรากฐานวิชาญของท่านในตอนนี้ ได้พลังไ้วฮังจินซึ่งมีอยู่ในตัวเสริมช่วย ภายในช่วงเวลานั้น ๆ จะต้องประสบความสำเร็จในระดับสูงส่งเป็นแน่แท้ และมีอานุภาพข่มพิชิตห้าพี่น้องไ้วฮังจนได้อย่างเหลือเฟือ หากเมื่อนั้นห้าพี่น้องฝึกสำเร็จออกสู่บุลิม ก่อภพภัยให้แก่พวกนักเลง กิ๊งจูโยมิใช่เพียงยกมือกวาดไป ก็กำจัดภัยให้แก่แผ่นดินได้ ?”

เมื่อก็เง็กฮวยฟังจบความ ถึงกับยินยอมพร้อมใจโดยไม่คัดค้าน ก้มลงกราบเจียวฮั่นเนี้ยทันที

เจียวฮั่นเนี้ยรีบขวางไ้ว ชมวดคิ้วถามไป

“กิ๊งจู ท่านคารวะอย่างสูงด้วยเหตุผลใดกัน ?”

“สามเหตุผล เพื่อเรา เพื่อท่าน และเพื่อเขาของเล่าพั้วพั้ว สร้างความเคารพเลื่อมใสแก่ข้าพเจ้าจับจิตใจ ข้าพเจ้าย่อมควรกราบไหว้อาจารย์”

“กิ๊งจูอย่าได้ก่อกวนให้เหลวไหล คำ ‘ตักเล้งกังจู’ มีอานุภาพสูงส่งอยู่ในบุลิมยุคนี้ระดับใดแล้ว หากเรารับศิษย์สูงศักดิ์เยี่ยงดังท่านไ้ว จะต้องลดทอนอายุขัยจนกระทั่งอีกเจ็ดวันก็ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวได้แล้ว”

“หากเล่าพั้วพั้วไม่ยินยอมรับเป็นศิษย์ ข้าพเจ้าจะรับถ่ายทอดวิชาได้อย่างไร ?”

เจียวฮั่นเนี้ยขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

“เยี่ยงนี้ก็แล้วกัน กิ๊งจูนับว่ากราบไหว้ยอดอัจฉริยะที่บันทีกคัมภีร์ไ้วฮังจินเก่งท่านนี้เป็นอาจารย์เถิด ส่วนเรานั้นใช้ศักดิ์ชื่อเจ้ถ่ายทอดแทนอาจารย์”

ก็เง็กฮวยยังยืนกรานความคิดเดิม แต่ไม่อาจโยกความตั้งใจของเจียวฮั่นเนี้ยได้ จำต้องปฏิบัติตามคำสั่งนาง โดยกราบคารวะแล้วเรียกชื่อเจ้อย่างเคารพนบน้อม

เจียวฮั่นเนี้ยปีติยินดีจนหน้าระรื่นแจ่มใส พลิกคัมภีร์ไ้วฮังจินเก่งออกมาอธิบาย หุ่มเหความรู้ที่นางศึกษาค้นคว้ามาได้ในหลายสิบปี บอกเล่า

แก่นางโดยละเอียดไม่อำพราง

ก็เง็กฮวยที่ความจริงมีวิชาฝีมือระดับยอดเยี่ยมคนหนึ่งของยุคนี้ บ่งชี้เล็กน้อยก็เข้าใจแตกฉานทันที กอปรกับมีคัมภีร์สำหรับให้พลิกค้นคว้า อีกประการเจียวฮุ้นเนี้ยที่ค้นคว้ามาหลายสิบปี จึงแตกฉานในเคล็ดต่าง ๆ นางแยกแยะอธิบายโดยไม่เบื้อหน้ายรำคาญ และประการสำคัญสุดคือ นางได้บุปผาไฉ่ฮั้งก็ฮวยมาจนในร่างมีลมปราณธาตุทั้งห้าอัดแน่น จึงทำให้นางรุดหน้าได้รวดเร็วจนเหนือธรรมดา

การรุดหน้าที่แต่ละวันเทียบเท่ากับผู้อื่นฝึกเป็นเวลาไม่ต่ำกว่าสามปี ดำเนินไปจนถึงวันที่หก นางก็สามารถผนึกลมปราณธาตุทั้งห้าในร่างให้ผสานกับเลือดลมของนางเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว พอจะใช้ได้ตามความปรารถนาในทุกเวลาแล้ว

เจียวฮุ้นเนี้ยเห็นนางรุดหน้าได้เร็วถึงปานนี้ ย่อมแตกตื่นยินดีเป็นยิ่งนัก ลงมือประลองกับก็เง็กฮวยไม่ก็กระบวนท่า ถึงกับยังเก่งกล้าเหนือกว่านางที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้อีกด้วย

หญิงชราหานี้ เนื่องจากปณิธานความหวังได้สมใจ จึงหัวร่อฮา ฮาด้วยความปิติยินดี ลื่นใจตายไปโดยสงบ ลาโลกก่อนครบกำหนดเจ็ดวันที่นางคาดหมายไว้เสียอีก

ก็เง็กฮวยที่เศร้าเสียใจจนน้ำตานองหน้า ชูดหลุมฝังไฉ่ฮั้งซึ่งพั่วเจียวฮุ้นเนี้ย ที่แม่มีนามเป็นชื่อเจ้ แต่ความจริงคือชื่อแป๊ะ แล้วสร้างดวงชุ้ยให้

ตามเหตุผล เมื่อนางฝังเจียวฮุ้นเนี้ยแล้วสมควรไปหาตัวไฉ่ฮั้งจุนทั้งห้าพี่น้อง มาประลองสุดยอดวิชาของนางดู

แต่ก็เง็กฮวยกลับไม่ทำดั่งนั้น หลังจากนางฝังเจียวฮุ้นเนี้ยแล้ว ยังคงคร่ำเคร่งฝึกปรือโดยลำพังอีกสามวันเต็ม ๆ

เท่าที่นางกระทำดั่งนี้ เนื่องเพราะต้องการความมั่นใจ เพียงลงมือก็ต้องได้ชัยเด็ดขาด ไม่อาจพลาดพลั้งกับฝีมือของพวกพี่น้องไฉ่ฮั้งจุน ให้เจียวฮุ้นเนี้ยในปรภพต้องชุนข้องเสียใจ

เนื่องเพราะนางแม้จะมีความรุดหน้ารวดเร็ว แต่อย่างไรก็เป็นการฝึก

พร้อมกันทั้งห้าธาตุ คิดจะเอาชัยพวกพี่น้องໄວ້ฮึงจน ที่เลือกฝึกคนละครธาตุ
จนแตกฉานชำนาญ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไรเลย

ผ่านการฝึกฝนค้นคว้าอย่างคร่ำเคร่งอีกสามวัน ก็เลิกช่วยรู้สึกแตกฉาน
ในคัมภีร์ໄວ້ฮึงจินเก็งจนมิจำเป็นต้องฝึกอีกแล้ว จึงเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าบุรุษ
ไปเสาะหาห้าพี่น้องໄວ້ฮึงจน

เหตุผลที่นางปลอมเป็นบุรุษไป คือไม่ต้องการให้พวกพี่น้องทั้งห้าทราบ
ศักดิ์ศรีแท้จริงของนางสักชั่วคราว

ในห้าพี่น้องໄວ້ฮึงจน เนื่องจากเคยพบกับตังแซป้าจู๋เข้าหน้า หน้า
เสี่ยะป้าจู๋เต็งฮุยทั้งสองมาแล้ว ดังนั้น นางจึงจงใจไปยังที่อยู่ของชิงหยวย
สมญาไซกิมป้าจู๋ที่มีเคยพบกันมาก่อน

ไซกิมป้าจู๋ชิงหยวยผู้นี้ อยู่ภายในช่องเขากิมฮั่วเกียบ (ทรายทอง) แต่
เนื่องจากมันอาศัยอยู่ในถ้ำของช่องเขา ดังนั้น แมื่ก็เลิกช่วยไปตามเส้นทางที่
ก้าวเข้าคันทันเคยบอกเล่าให้ ยังคงไม่พบร่องรอยของชิงหยวยอยู่นั่นเอง แต่เมื่อ
นางจงใจมาท้าทายประลอง ย่อมไม่มีความเกรงเกรงอย่างไร จึงส่งเสียงกู่ดัง
กังวานขึ้นสามครั้ง

เสียงกู่ยาวกังวานทั้งสามครานี้ กระตุ้นโทสะไซกิมป้าจู๋ชิงหยวยที่ฝึกฝน
ค้นคว้าอยู่ในถ้ำจนถลันออกมาจริง ๆ

ก็เลิกช่วยที่จงใจมาหาเรื่อง เลื่อยาวที่นางสวมถึงกับเป็นเสื้อพิเศษที่รวม
สีเหลือง แดง ดำ เขียว ทอง ครบห้าสี

ไซกิมป้าจู๋ชิงหยวยที่สวมเสื้อยาวสีทอง นับว่าสะดุดตาต่อผู้พบเห็น
อย่างยิ่ง ก็เลิกช่วยจึงมองปราดเดียวก็แน่ใจ ผู้ที่ออกมาจากถ้ำครานี้ ต้อง
เป็นหนึ่งในห้าໄວ້ฮึงป้าเทียนที่นางตั้งใจหาแน่นอน

ส่วนชิงหยวยเมื่อเห็นเสื้อยาวห้าสีของก็เลิกช่วยยิ่งตื่นเต้นสงสัยมากกว่า
ถามเสียงเย็นชา

“ท่านเป็นจงใจต้องการหาคน ? หรือมาเที่ยวโดยบังเอิญเท่านั้น ?”

ก็เง็กฮวยตอบสวนคำไป

“พบขุนเขามีชื่อ ขึ้นท้องเที่ยวชื่นชม พบยอดคนมีภูมิปัญญา คบหาไว้จะเป็นไร ? ท่านไยมาสอบถามข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ?”

ชิงหยวยแค้นหัวร่อกล่าว

“ข้าพเจ้าถามท่านว่ามีเรื่องใด ? ถึงกับมาแผดร้องตะโกนในช่องเขากิมซัวเกียบของข้าพเจ้า ?”

ก็เง็กฮวยตอบอย่างทะนงทันที

“สายลมแสงจันทร์ไม่มีโบราณปัจจุบัน ขุนเขาลำเนาไพรมีผู้ใดเป็นเจ้าของได้ ? ข้าพเจ้าก่อนจะตอบคำถามของท่าน ขอเรียนถามคักดีฐานะท่านก่อน ท่านเป็นเจ้าของขุนเขา ? หรือเป็นประมุขช่องเขานี้ ?”

ชิงหยวยतालुगวาวด้วยความขุ่นเคือง ตวาดเสียงหนัก ๆ

“ผู้เยาว์อย่าได้อวดโอ้คารมอันคมกล้า จงรีบประกาศชื่อแซ่และบอกสาเหตุที่ไฉนสวมเสื้อผ้าพิกลพิสดารเยี่ยงนี้ ?”

ก็เง็กฮวยเห็นฝ่ายตรงข้าม ถูกกระตุ้นโทสะจนเดือดดาลขึ้นมาตั้งใจนางจึงตอบอย่างยื้มแยมไม่หวั่นไหว

“ข้าพเจ้าแซ่โจ้ว นามฮึงจุน (ใหญ่เหนือธาตุทั้งห้า)”

ชิงหยวยคำรามเสียงก้องทันที

“เหลวไหล ! ท่านไฉนตั้งนามโจ้วฮึงจุนได้ ?”

“ท่านออกจะไม่ถือเหตุผลเกินไปแล้ว กระทั่งชื่อแซ่ของผู้อื่นก็จะเกี่ยวข้องบังคับ ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจเรียกเป็นโจ้วฮึงจุนได้ ?”

“เนื่องเพราะตัวก่อรวมสาบานของข้าพเจ้า มีนามโจ้วฮึงจุน (ใหญ่ในห้าทิศ) ท่าน...”

ก็เง็กฮวยหัวร่ออย่างโอหังแล้วสอดคำขึ้นกลางคัน

“อย่าว่ามันมีนามโจ้วฮึงจุน ข้าพเจ้ามีนามโจ้วฮึงจุน ต่างไม่ขัดกันในที่ใดเลย แม้กระทั่งข้าพเจ้าก็มีนามโจ้วฮึงจุน ท่านก็จะทำอย่างไรกับข้าพเจ้าได้ ?”

ชิงหยวยถูกคำโต้แย้งของฝ่ายตรงข้ามว่ากล่าวจนไม่มีวาจาตอบโต้ จำต้องชี้เลื่อห้าสิบของก็เง็กฮวยแล้วขมวดคิ้วถาม

“แม้ันว่าชื่อแซ่ได้รับการตั้งมาจากญาติผู้ใหญ่ แต่เสื้อผ้าชุดนี้ของท่าน ย่อมเกิดจากกลดลายตัวท่านเอง ?”

“ย่อมเป็นกลดลายของข้าพเจ้าเอง ในเมื่อข้าพเจ้ามีชื่อแซ่สมความจริง เสื้อผ้าก็ต้องใส่ให้สมจริงบ้าง ?”

“อันใดเรียกว่ามีชื่อแซ่สมจริง ? กับเสื้อผ้าสมจริง ?”

“เนื่องเพราะชื่อแซ่ข้าพเจ้ากับสีสนเสื้อผ้า ล้วนสมกับศักดิ์ศรีของตัว ข้าพเจ้า”

ชิงหยวยยิ่งตื่นเต้นสงสัย พ่งตาถามไป

“เหมาะสมกับศักดิ์ศรีของท่าน ? ท่านมีศักดิ์ศรีใด ?”

ก็เจ็กฮวยปั่นที่ทำเป็นเย่อหยิ่งโอหัง ตอบเสียงกังวาน

“ข้าพเจ้าคือโจ้วฮั้งก้าจู (ประมุขนิกายธาตุทั้งห้า) !”

คำโจ้วฮั้งก้าจูนี้ สร้างความตระหนกแก่กิมป้าจูชิงหยวยจนแทบกระโดด ขึ้นมา เข้มมองเสื้อผ้าห่าสีของฝ่ายตรงข้าม แล้วร้องอ้อพลางถามไป

“เช่นนี้เป็นว่า เสื้อห่าสีที่ท่านสวมใส่อยู่นี้ เป็นสัญลักษณ์แทนธาตุดิน ไฟ น้ำ ไม้ ทอง อันเป็นสุดยอดของวิชาธาตุทั้งห้า ?”

“ครานี้ นับว่าท่านเดาถูกต้องไม่คลาดเคลื่อนเลย”

“ท่านทราบชื่อแซ่และศักดิ์ศรีของเราบ้างหรือไม่ ?”

“หลังจากเราสองพบกันแล้ว ท่านมีแต่คำถามระดมอยู่ฝ่ายเดียวจน ข้าพเจ้าถูกถามแทบหายใจไม่ออก ไหนเลยมีโอกาสนิยามชื่อแซ่ของท่าน ?”

“เรามีนามชิงหยวย (แหลมคม)”

“ท่านก็มีชื่อแซ่สมจริง เนื่องเพราะสีหน้าท่าทีและคารมของท่าน กราด-เกรี้ยวแหลมคมเป็นอย่างยิ่ง”

“เฮอะ ! เราก็มียกศักดิ์ศรีอยู่ เราคือไซกิมป้าจู !”

“วิเศษ วิเศษ เราสองนับว่ามีวาสนาร่วมกัน ข้าพเจ้าเป็นโจ้วฮั้งก้าจู ท่านเป็นไซกิมป้าจู และไซกิมก็เป็นหนึ่งในธาตุทั้งห้าอีกด้วย”

ใบหน้าชิงหยวยปรากฏรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมกล่าวสืบทอดไป

“เรายังมีพี่น้องร่วมสาบานอีกสี่คน คล้ายสมควรบอกชื่อแซ่ศักดิ์ศรีของ

ทั้งสี่แก่ท่านลักรา"

ก็เง็กฮวยผงกศีระะกล่าว

"เมื่อท่านยินดีบอก ข้าพเจ้ารับฟังไว้ก็มีเป็นไร"

จึงหยวยเสยะยิ้มกล่าวสืบไป

"ตัวกอของเรานามไ้วฮึงจุน เป็นตงไ้วป่าจู้ ชาตินามเข้าน้ำเป็นตงแซ-
ป่าจู้ ชื่อนามยิ้มเซียะเอี้ยวเป็นปักเฮียงป่าจู้ ไ้วตีเต็งฮวยเป็นน้ำเซียะป่าจู้"

ก็เง็กฮวยสงบใจฟังจบความแล้วยิ้ม พลาংกล่าวไป

"นับว่าบังเอิญอย่างยิ่งจริง ๆ ข้าพเจ้าที่เป็นไ้วฮึงก้าจู้ ถึงกับมาพบกับ
ไ้วฮึงป่าจู้ทั้งห้าท่านได้"

ดวงตาซึ่งหยวยเป็นประกายอำมหิตดุจสัตว์ร้าย เขม่นมองพลาংแค่น
เสียงเย็นชา

"บังเอิญแมื่บังเอิญอยู่ แต่หรือท่านมีรู้สึกขัดกันอยู่บ้าง ?"

"ข้าพเจ้าคิดไม่ออก คำขัดกันของท่านหมายความว่าอย่างไร ?"

"ความหมายกระจ่างชัดอย่างยิ่ง โบราณว่าไ้วถูกตอง 'ท้องฟ้าไม่มี
แสงอาทิตย์ ประเทศไม่มีสงคราม' ท่านกับพวกเราห้าพี่น้อง..."

"คำเปรียบเทียบของชิงป่าจู้นี้ออกจะมีใครเหมาะสมอยู่บ้าง พวกเราทั้ง
ไม่ช่วงชิงบัลลังก์ ทั้งไม่ยื้อแย่งดินแดน ไหนเลยจะยกคำเปรียบเทียบเยี่ยง
นั้นมาว่ากล่าวได้ อย่างมากก็เพียงขัดกันในคำ 'ไ้วฮึง' เท่านั้นดอก"

"ในเมื่อมีขัดกัน ก็สมควรหาวิธีขจัดออกไป"

"ชิงป่าจู้ไยต้องมีโหดเหี้ยมดล ข้าพเจ้ารู้สึกจะขจัดข้อขัดแย้งนี้ นับว่า
ง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ ? ข้าพเจ้ากลับต้องการฟังว่า ท่านมีวิธีสูงส่ง
เยี่ยงไร ?"

"วิธีง่ายดายที่สุด นั่นคือข้าพเจ้าจะตั้งตีกธาดูทั้งห้าไว้ในนิกายของ
ข้าพเจ้า ให้พวกท่านพี่น้องทั้งห้าเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตีกธาดูทั้งห้าไป ?"

ซึ่งหยวยตาเหลือกโพลง แผลดหัวร่อพลาংกล่าว

"ท่านกลับดีดลูกคิดรางแก้วได้เก่งกาจ ต้องการให้พวกเราพี่น้องเกิด

ท่านขึ้นเป็นหัวหน้า แล้วท่านไหนไม่มาเป็นบริวารของพวกเราพี่น้องบ้าง ?”

“นี่มิใช่ข้าพเจ้าพะเนงตัววางก้ามขึ้นเป็นใหญ่ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีเงื่อนไขสำคัญพอจะรับตำแหน่งประมุขนิกายหนึ่งได้”

“อ้อ เงื่อนไขจะตั้งตัวเป็นหัวหน้าในบูลิ้ม ไม่มีใดเกินกว่าพระเดชพระคุณ ท่านมีความเห็นว่า ท่านพระคุณสูงหรือพระเดชสูง ?”

“คำนวณถึงคำพระคุณ ข้าพเจ้ากล้าคุยโอ้มีความดั่งมไร้ราคือดั่งหยกบริสุทธิ์ คำนวณตามพระเดช ข้าพเจ้าคนเดียวแตกฉานในหลักวิชาธาตุทั้งห้า ย่อมเหนือล้ำกว่าพวกท่านห้าพี่น้อง ที่ต่างแตกฉานคนละวิชาเท่านั้น”

ชิงหยวยมิใคร่เชื่อ จึงร้องถามเสียงกังวาน

“ท่านมีความแตกฉานในห้าวิชา อันสุดยอดจริง ๆ ?”

“แน่นอน ไม่เช่นนั้น ไหนเลยมีศักดิ์ศรีเป็นโง่ยังกำจู้ได้ ?”

ชิงหยวยส่ายะยี้มกล่าวสวนคำ

“คุยโอ้มิสู้แสดงออกมาจะเหมาะสมกว่า มา มา มา เรากลับต้องการขอรับทราบสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้าของท่านที่เป็นโง่ยังกำจู้ดูสักครา”

“ข้าพเจ้าได้บ่งบอกกระจ่างแล้ว ต้องการเชิญพวกท่านเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตึกธาตุทั้งห้าในนิกายโง่ยังกำจู้ ท่านไหนกล้าอุกอาจก้าวร้าวเบี่ยงสูง มาลงมือต่อสู้กับเรากำจู้ได้ ?”

“ท่านยังมีต้องมงายตัวเองไปนัก หากท่านไม่พิชิตเราจนยินยอม เราไหนเลยจะยอมถ่อมตัวไปรับตำแหน่งหัวหน้าตึกอันเป็นบริวารของท่านได้”

ก็เง็กฮวยครุ่นคิดเล็กน้อยจึงผงกศีรษะกล่าว

“ก็ได้ จะลงมือเป็นลงมือกัน ท่านจงเรียกบรรดาพี่น้องร่วมสาบานของท่านมาให้ครบหน้า”

“เราสองคนลงมือกัน จะเรียกพวกนั้นมาด้วยเหตุผลใด ?”

“ข้าพเจ้าจะสู้กับพวกท่านทั้งห้าคน ใช้สองฝ่ามือต้านสิบหมัด ให้พวกท่านได้เห็นฝีมือของโง่ยังกำจู้กระจ่างใจ จึงยินยอมเคารพนับถือไม่กล้าหือรับตำแหน่งหัวหน้าตึกในนิกายข้าพเจ้าโดยดี”

ชิงหยวยสั่นศีรษะระรัว แค้นหัวร่อกล่าว

“ท่านประโคมจนผู้คนยากจะเชื่อถือ มิใช่ตายเยี่ยงไร หุ่มเทออกมาให้

เต็มที่ได้ หากแม้ไม่อาจเหนือกว่าเราไซกิมป้าจู้ ก็อย่าคิดพบเห็นอีกสี่ท่าน
นั้นเลย”

ก็เง็กฮวยแค้นเสียงเบา ๆ จับตามองหน้าชิงหยวยพลาংกล่าวเสียง
กังวาน

“ในเมื่อท่านยืนกรานจะรับความเจ็บปวดเพียงลำพัง ก็มิเห็นจะไม่ได้
แต่มีทราบ ท่านมีความภาคภูมิใจในหลักวิชาฝีมือใดที่สุด ?”

ชิงหยวยหน้าเครียดเย็นชา แค้นเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ท่านถามเยี่ยงนี้ด้วยจุดประสงค์ใด ?”

“เพื่อให้ตรงกับคำพังเพย ‘น้ำวเกาทัศน์ต้องน้ำวให้สุดล้า ใช้ดอก
เกาทัศน์ต้องใช้ยาวเต็มที่’ หากข้าพเจ้าไม่สามารถให้ท่านประสบความสำเร็จ
ภายใต้ฝีมือที่ท่านเชี่ยวชาญและภูมิใจที่สุด ท่านไหนเลยจะยอมรับนับถือ ?”

“เราคือไซกิมป้าจู้ ในเมื่อท่านแตกฉานเชี่ยวชาญในห้าวิชาของธาตุ
ต่าง ๆ ก็ต้องเดาออกกว่าวิชาที่เราภาคภูมิใจคือวิชาใด ?”

ก็เง็กฮวยเลิกคิ้วขบคิดเล็กน้อย แล้วกล่าว

“ในเมื่อท่านแตกฉานธาตุทอง อย่างนั้น พลังฝีมือที่ภาคภูมิใจที่สุด
สมควรเป็นแกชิงจินซี่ (ลมปราณแกชิง แกชิงเป็นสัตว์ที่เจ็ดในการนับอันดับปี
ของจีน) กับกิมปี้ซิงกง (พลังเทพแขนทอง) ?”

ชิงหยวยตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งไปทันที

“ท่านนับว่ามีใช้คนนอกจริง ๆ ถึงกับเดาไม่ผิดพลาดแม้แต่หน่อย”

“ในเมื่อข้าพเจ้าเดาถูกต้อง ก็ขอประลองกับท่านในหลักวิชาแกชิงจินซี่
กับกิมปี้ซิงกง”

ชิงหยวยตอนนี้แม้ตระหนกตกใจ แต่ยังไม่ยอมเชื่อ ฝ่ายตรงข้ามจะมี
วิชาทั้งสองเหนือกว่ามันได้

แลเห็นมันถลกแขนเสื้อขึ้นเล็กน้อย เผยเห็นแขนขวาอันแข็งแรง เกร็ง
กำลังลมปราณอยู่ชั่วครู่ ลำแขนข้างขวาถึงกับมีประกายทองจาง ๆ ขึ้นมา

จากนั้น เลือกหินใหญ่ที่ข้างกายสะบัดแขนฟันลงไป เสียงระเบิดคล้าย
โลหะกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว คีลาก้อนใหญ่ถูกฟันเบะออกเป็นสองเสี่ยง
ไปทันที !

ก็เง็กฮวยปรบมือหัวร่อชมเชยขึ้น

“ชิงป้าจู้ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ วิชาгимปี้ซึ่งกงของท่าน ฝึกได้ประมาณ
เก้าส่วนแล้ว”

ชิงฮวยได้ฟังยิ่งตระหนกขึ้นกว่าเดิม คิดในใจ

“ฝ่ายตรงข้ามเพียงมองปราดเดียวก็รู้ระดับการฝึกปรือของเรา หรือจะ
เป็นยอดฝีมือในหลักวิชานี้จริง ๆ ?”

มันครุ่นคิดด้วยความตระหนกพลางถามพลาง

“สหายแซ่โจ้ว กิมปี้ซึ่งกงของท่านฝึกปรือถึงระดับใด ?”

“ข้าพเจ้าที่มีศักดิ์เป็นกำจู้ ย่อมต้องสูงส่งกว่าท่านที่เป็นหัวหน้าตีกลัก
เล็กน้อย แต่สูงกว่าไม่มากเท่าใด ประมาณระดับที่สิบเอ็ดเท่านั้น เนื่องจาก
เราต้องแตกฉานทั้งห้าธาตุ มิคล้ายท่านที่คร่ำเคร่งแต่วิชาไซกิมเพียงหนึ่งเดียว”

จบคำ ยื่นมือขวาออกไปเล็กน้อย แต่นางเนื่องจากเป็นสตรี ไม่
ปรารถนาถลกแขนเสื้อให้ผู้อื่นเห็น จึงเพียงยื่นฝ่ามืออันขาวสะอาดเป็นยองโย
ออกมานอกแขนเสื้อเท่านั้น

ริมฝีปากชิงฮวยสั่นไหว ขณะจะส่งเสียงทวาดถาม แต่พอสายตาแล
เห็น หน้าพจน์เปลี่ยนสีทันที

ที่แท้ช่วงเวลาเพียงพริบตา ฝ่ามือขวาของเง็กฮวยได้เปลี่ยนสีจาก
เดิมโดยสิ้นเชิง !

เมื่อครู่ แขนขวาของไซกิมป้าจู้ชิงฮวยเป็นเพียงสีทองจาง ๆ เท่านั้น
แต่ฝ่ามือขวาของเง็กฮวยในตอนนี้ กลับเป็นประกายทองเจิดจ้า ทั้งเข้ม
ทั้งสุกใส !

เง็กฮวยเกร็งกำลังลมปราณตามเคล็ดวิชาได้เร็วและมีสีเข้มกว่า ทาง
ด้านพลังการฝึกปรือ นับว่าเหนือกว่าชิงฮวยมากมายไม่น้อยจริง ๆ

ชิงฮวยที่ยังมองด้วยความตระหนกตกใจ ฝ่ามือเง็กฮวยก็ได้ยื่นออกไป
ไป นิ้วเรียวงามทั้งห้าถึงกับคล้ายเสียบใส่พื้นทราย โดยทะลวงลึกเข้าไปใน
ผนังศิลาอันแข็งแกร่งได้ !

นางแหงรดเร็วและก็ชักรดเร็วยิ่ง แต่บนผนังศิลามีโพรงเพิ่มขึ้นมาอีก

โพรงหนึ่ง เมื่อก็เง็กฮวยแบฝ่ามือ ใจกลางฝ่ามือถึงกับมีก้อนหินที่ควักออก
จากผนังศิลาที่อยู่ซัดตา กล่าวกับชิงหยวยอย่างขี้มแย้ม

“กิมป้าจู้ พลังฝ่ามือเขี่ยชะวีวไคฉว (ทะลวงภูเขาเมื่อเปล่า) ของข้าพเจ้าเป็น
อย่างไร ? มีศักดิ์ศรีสมไฉวยังก้าจู้หรือไม่ ?”

ชิงหยวยแม้จะถูกสยบความผยองลงไปบ้าง แต่ยังไม่ท้อแท้ทอดอาลัย
ผงกศีรษะตอบไปทันที

“พลังฝ่ามือของท่าน นับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ชิงหยวยยังคิด
จะรอรับทราบหลักวิชาแกชิงจินซีจากท่านสักครั้ง”

“ทองคำแท้ย่อมไม่กลัวไฟหลอมละลาย มิใช่มังกรร้ายไม่ขำน้ำมา
หากชิงป้าจู้มีความมั่นใจในลมปราณแกชิงจินซีของท่าน ก็ทดลองมาดูสักครั้ง”

ชิงหยวยหัวเราะเสียงก้องกังวาน สืบกายไปอีกสองก้าว อ้าปากเป่าไปยัง
ผนังศิลาเบื้องหน้า

ลมปราณแกชิงจินซีนี้ แม้ไม่มีสภาพให้เห็น แต่แหลมคมดุจดังเป็น
อาวุธวิเศษ บนผนังศิลาที่ราบเรียบ ถูกลมปราณของแกชิงเป่าให้เป็นอักษร
‘ไซกิม’ ลึกเข้าไปในเนื้อหินถึงสามทุน !

ก็เง็กฮวยยิ้มเล็กน้อย ปฏิบัติตามไปในลักษณะเดียวกัน ถึงกับเติม
อักษรอยู่ใต้ตัวไซกิมเป็นเฮียงจู้ (หัวหน้าตึก) ไว้อีก

ชิงหยวยนับว่าเลื่อมใสนับถือจนจับจิตใจแล้ว เนื่องจากฝ่ายตรงข้าม
สามารถใช้ลมปราณเป่าเป็นตัวอักษรเฮียงจู้สองตัวเยี่ยงนี้ นับว่ามีจุดเหนือกว่า
มันถึงสามประการ

หนึ่งคือ ที่ซึ่งก็เง็กฮวยยืนอยู่นั้น ห่างจากผนังศิลามากกว่ามัน

สองคือ อักษรไซกิมสองตัวลึกเข้าไปในเนื้อหินสามทุน ส่วนอักษรเฮียงจู้
สองตัว ลึกถึงห้าทุน

สามคือ อักษรไซกิมสองตัวนั้น มันเป่าเป็นอักษรหวัด ส่วนคำเฮียงจู้
สองตัวถึงกับเป็นอักษรโบราณอันคดเคี้ยวยุ่งยาก

ไกลยากกว่าใกล้ ลึกยากกว่าตื้น และเป่าลมปราณสลักอักษรบนผนัง
ศิลา ตัวหวัดย่อมง่ายกว่าตัวโบราณมากนัก โฉนไม่ทำให้ไซกิมป้าจู้ชิงหยวย

เคารพนับถือจนจับใจได้

เมื่อเคารพเลื่อมใสจากใจจริง ซึ่งหยวยรีบประสานมือคารวะแย้มยิ้มด้วยความละอายแล้วกล่าว

“ໄວ້ກ້າຈູ້ມີສຸດຍອດວິชาปานเทพยดาจำแลง ซึ่งหยวยไม่มีทางเทียมเทียบเปรียบติด”

“ในเมื่อชิงป้าจู้นับถือข้าพเจ้า จะยินดีเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตึกไซกิมของໄວ້อั้งป้าหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าแม่เคารพนับถือ รับการเชื่อเชิญด้วยความยินดี แต่พี่น้องร่วมสาบานทั้งสี่กลับ...”

“ข้าพเจ้าทราบว่ชิงป้าจู้ไม่อาจตัดสินใจแทนพี่น้องร่วมสาบานของท่านได้ แต่ท่านก็ควรเชื่อเชิญพวกทั้งสี่มาที่นี่ ให้ข้าพเจ้าสยบพิชิตกัน”

ซึ่งหยวยยังคงมิใคร่เชื่อถือสนิทใจ โพล่งถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ໄວ້ກ້າຈູ້ พี่น้องร่วมสาบานของข้าพเจ้าต่างแตกฉานเชี่ยวชาญคนละวิชา มิใช่การาบปราบปรามได้ง่ายดาย หรือท่านแตกฉานเชี่ยวชาญในสຸດຍອດວິชาของธาตุทั้งห้าจริง ๆ ?”

“ชิงป้าจู้วางใจ ข้าพเจ้าหากไม่มีความมั่นใจ ไหนเลยกล้าโอ้อวดอ้างปานนี้ ? และหากไม่แสดงสຸດຍອດວິชาธาตุทั้งห้าให้แก่พวกท่านเห็น ไหนเลยจะได้พวกท่านที่เป็นยอดฝีมือผู้มีลึ้ม มาเป็นบริวารในอำนาจโดยยินยอมพร้อมใจ ?”

ซึ่งหยวยยังคงเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง แต่ล้วงเกาทัณฑ์สีทองดอกเล็ก ๆ ออกมาซัดไปที่ผนังศิลาสุดแรง

เกาทัณฑ์ดอกเล็กกระเบิดเบา ๆ พุ่งตามผนังศิลาขึ้นไปเบื้องบน เมื่อถึงกลางอากาศยังระเบิดขึ้นอีกครั้ง จนฝนทองพร่างพรั่งลงมาห่อหุ้มใหญ่

อีกครู่หนึ่งให้หลัง น้ำเซียวป้าจู้ตั้งอยู่ยู่สถานที่ใกล้กิมชว่เกียบที่สุด เป็นผู้เร่งรุดมาถึงก่อน

จากนั้น เป็นชายกลางคนชุดดำ ชุดเซียวปรากฏตามติด ผู้มาคือปัก-เฮียงป้าจู้ยิ้มเซียวเอี้ยว ตังแซป้าจู้เข้าหน้า

ซึ่งหวยแนะนำให้รู้จักกัน เช้าน้ำกับเต็งอยู่ทั้งสองต่างจำไม่ออกว่า
ไ้วฮึงจุนผู้เป็นไ้วฮึงก้าจู้นี่ คือสตรีโฉมงามแซ่เล้งที่พบกันเมื่อหลายวันก่อน
ตอนนั้น ที่ปากช่องเขากิมซัวเกียบ มีเสียงหัวร่อดังประหลาดพิกล
แล้วเงาร่างสี่เหลืงสายหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาดั่งเหินบิน

ซึ่งหวยรีบประสานมือคารวะพลางร้องเสียงก้องกังวาน

“ตัวกอรีบมา ผู้น้องแนะนำให้ท่านได้รู้จักกับยอดฝีมือชั้นเลิศของบู๊ลิ้ม
ยุคนี้ท่านหนึ่ง”

พอฝุ่นสี่เหลืงซาไป ปราภฏเป็นชายชราร่างอ้วนใหญ่ในอาภรณ์เหลืง
จับตามองก็เง็กฮวยพลางถามด้วยความงุนงงสงสัย

“ท่านเป็นผู้ใด ? ไฉนมาก่อวร้งความในหุบเขากิมซัวเกียบของชิง-
ยี้ดีเรา ?”

ก็เง็กฮวยไม่ทันตอบ ซึ่งหวยก็รีบกล่าวขึ้นก่อน

“ตัวกอ เรื่องราวบังเอิญในโลกมีมากมายจริง ๆ สหายท่านนี้แทบมี
ชื่อพ้องกับตัวกอ ตัวกอมีนามไ้วฮึงจุน ท่านผู้นั้นกลับมีนามไ้วฮึงจุน !”

ตงไ้วป้าจู้ไ้วฮึงจุนร้องอ้อ ซึ่งหวยกล่าวต่ออย่างยิ้มแย้ม

“มิเพียงนามคล้ายคลึงเท่านั้น ยังมีวิชาคล้ายคลึงกันด้วย สหายแซ่ไ้ว
ก็ชำนาญสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้า และเนื่องเพราะท่านคนเดียวแตกฉานเชี่ยวชาญ
ในห้าวิชา จึงมีศักดิ์เป็นไ้วฮึงก้าจู้”

ไ้วฮึงจุนยั้งฟังยั้งตื่นเต้นสงสัย ต้องจับตามองก็เง็กฮวยไปหลายครั้ง
ก็เง็กฮวยยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่เสนอตั้งตีกธาตุทั้งห้าในนิกายไ้วฮึงก้า ขอเชิญพวของท่าน
พี่น้องร่วมสาบานทั้งห้าเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตีกธาตุทั้งห้า มิทราบไ้วป้าจู้มี
ความคิดเห็นอย่างไร ?”

ไ้วฮึงจุนขมวดคิ้วตอบไป

“ขอเพียงพวเราได้พบสุดยอดฝีมือของแผ่นดิน ยอมตัวเป็นบริวารก็มี
กระไร แต่ไม่ทราบ ท่านถือได้อย่างไรจึงตั้งตัวเองเป็นไ้วฮึงก้าจู้ ? และทำ
อย่างไรให้เราพี่น้องเคารพนับถือ ?”

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างทะนง

“ในเมื่อข้าพเจ้าตั้งตัวเป็นโจรฮั้งกั้ว ย่อมอาศัยสุดยอดวิชาของธาตุ
ทั้งห้า เมื่อครูได้แสดงวิชาгимปีซังกง และแกชิงจินซี่ จนชิงป้าจู้มีความเคารพ
เลื่อมใส ยินยอมโดยจริงใจแล้ว”

บทที่ 35

สลายฝุ่นเป็นรุ่ง

ไฉนจึงจนตระหนกขึ้นเอือกใหญ่ หันมาจ้องตาชิงหยวย

พลงถาม

“ซึ่งยี่ตี เป็นความจริงหรือไร ?”

ชิงหยวยตอบด้วยความกระดาก

“ผู้น้องแม้ไม่มีความสามารถ แต่สุดยอดวิชาไสกิมของ
ไฉนกำจู้ท่านนี้ ก็นับว่าเลิศพิสดารปานปฎิหาริย์จริง ๆ”

ไฉนจึงจนฟังเช่นนั้น ทราบทันทีว่าฝ่ายตรงข้ามใช้หลัก
วิชาไสกิมของธาตุทั้งห้ามาเอาชัยชิงหยวย ที่มีความเชี่ยวชาญ
ชำนาญในวิชากันไปอย่างหมดจดงดงาม จึงได้รับความนิยม
เลื่อมใสถึงปานนี้

มันค่านึงด้วยความแตกตื่นตกใจไปพลง กวาดตา
พิจารณาก็เง็กฮวยโดยละเอียดไปพลง ก็เง็กฮวยจึงถามอย่าง
พยายามหย้น

“ไฉนป้าจู้คงเชี่ยวชาญในการทำนายรูปลักษณะ ไม่เช่น

นั่น โฉนพิจารณาข้าพเจ้าถึงปานนี้ไปไย ?”

ไฉวฮึงจุนตอบสวนคำ

“ท่านโปรดอย่าได้นึกตำหนิ บอกโดยไม่อำพราง ซึงยี่ตี้ของข้าพเจ้ามีความเชี่ยวชาญหลักวิชาไซกิมจนลึกลึซึ่งแตกฉานอยู่นานมาแล้ว วันนี้ถึงกับถูกคนประลองเหนือกว่า ไฉวฮึงจุนโฉนไม่เพ่งพิจารณาโดยละเอียด ว่าท่านเป็นผู้วิเศษจากสารทิศใดกันแน่”

ก็เง็กฮวยฮิมพลางกล่าวไป

“ข้าพเจ้าทั้งมิใช่ผู้วิเศษ และมิใช่เทพเจ้า เป็นเพียงไฉวฮึงก้าจู้เท่านั้น บัดนี้ ขอให้ไฉวป้าจู้ตอบข้าพเจ้ามาคำหนึ่ง พวกท่านห้าพี่น้องร่วมสาบานยินยอมเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตึกในนิกายไฉวฮึงก้าของข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

“ไม่ !”

ไฉวฮึงจุนตอบอย่างรวบรัดชัดเจน ก็เง็กฮวยจึงถอนใจกล่าว

“การเข้าทำงานเยี่ยงนี้ ไม่มีปัญญาเคี่ยวเข็ญบังคับกันได้ ในเมื่อพวกท่านไม่ยินยอม ไฉวฮึงจุนมีแต่ต้องอ้อลา พวกเราไฉวพบกันในโอกาสหน้าเถิด”

จบคำหันกายมีที่ท่าจะผละออกไป ไฉวฮึงจุนพลันตวาดเสียงหนัก ๆ

“ท่านโปรดหยุดไว้ !”

ก็เง็กฮวยชะงักเท่าหันกลับมาถามอย่างฮึมแย้ม

“ไฉวป้าจู้เรียกข้าพเจ้าไว้ด้วยเรื่องอันใด ? หรือเกิดเปลี่ยนใจยินยอมเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตึกธาตุทั้งห้า ช่วยเหลือข้าพเจ้าจรรโลงนิกายไฉวฮึงก้าให้รุ่งเรืองจำเริญ มีอิทธิพลอำนาจอยู่ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ?”

“ข้าพเจ้าขอเรียนถามคำหนึ่งก่อน มีสตรีชรานามเจียวฮุ้นเนี้ยฉายา ไฉวฮึงซึงพั่วอยู่นางหนึ่ง เกี่ยวข้องกับท่านหรือไม่ ?”

ก็เง็กฮวยมีที่ท่านอบน้อมสำรวมขึ้นทันที ตอบไปว่า

“เจียวเล่าพั่วพั่วมิเพียงเป็นซือเจ้ข้าพเจ้าเท่านั้น ยังถ่ายทอดวิชาฝีมือแทนอาจารย์ สูดยอดวิชาธาตุทั้งห้าของข้าพเจ้า ล้วนเป็นเจียวซือเจ้ประสิทธิ์ประสาทให้เพียงผู้เดียว”

ไฉวฮึงจุนต้องแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก รีบทันถามชิงหยวย

“ซึ่งยี่ตี้ พลังฝีมือของเจียวฮั่นเนี่ยสูงกว่าพวกเราไม่เท่าใดเลย และฝีมือของสหายเซ่โจ้วผู้นี้ยังเป็นนางช่วยถ่ายทดแทนอาจารย์ ไฉนน้องท่านจึง...”

ชิงหยวยเมื่อเห็นโจ้วฮั่นจึงมีความสงสัยในเรื่องที่ตนบอกเล่าไป จึงขมวดคิ้วตอบเสียงราบเรียบ

“ตัวกอย่าได้ตำหนิผู้น้องไร้ความสามารถ ดีที่โจ้วก้าจู๋ท่านนี้ประคองตัวเองเชี่ยวชาญในสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้า หากตัวกอย่ไม่เชื่อถือ ไยมิตดลองด้วยตนเองดู ?”

โจ้วฮั่นจุนตาลูกวาว หันกล่าวต่อกีเง็กฮวยทันที

“ท่านจะยินยอมแสดงสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้า ให้แก่พวกเราได้เห็นเป็นขวัญตาสักครั้งหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าไม่ยินดีต่อสู้โดยไร้ประโยชน์ โจ้วป้าจู๋จะยินยอมวางเดิมพันไปกับการประลองฝีมือครานี้สักเล็กน้อย เพื่อเพิ่มความกระตือรือร้นขึ้นกว่าธรรมดาหรือไม่ ?”

โจ้วฮั่นจุนลอบตระหนกที่ท่าผยองลำพองของฝ่ายตรงข้ามยิ่ง รีบย้อนถามไป

“ท่านคิดจะพนันในเรื่องอันใด ? โปรดบอกให้ทราบก่อน โจ้วฮั่นทั้งห้าพี่น้องจึงจะทราบ พนันด้วยได้หรือไม่ ?”

“หากแม่นข้าพเจ้ามีชัยในวิชาธาตุทั้งห้าต่อพวกท่านห้าพี่น้อง พวกท่านก็ห้ามมิให้มีความเห็นแตกแยกคัดค้าน รีบสาบานยอมตัวติดตามข้าพเจ้าที่เป็นโจ้วฮั่นก้าจู๋ รับฟังคำสั่งทุกประการจากข้าพเจ้าทันที”

โจ้วฮั่นจุนความจริงไม่เชื่อ ฝ่ายตรงข้ามสามารถมีชัยเหนือพวกมันห้าพี่น้อง อย่างไรก็ตามแต่วิชาฝีมือของฝ่ายตรงข้ามได้รับถ่ายทอดจากโจ้วฮั่นซึ่งพั่วเจียวฮั่นเนี่ยอีกด้วย จึงผงกศีรษะตอบโดยไม่ต้องใคร่ครวญลังเล

“ตกลง ! หากแม่นในการประลองทั้งห้าธาตุท่านเป็นฝ่ายมีชัยในทุกครา เราพี่น้องก็จะกรีดเลือดสาบาน ปวารณาตัวเข้านิกายโจ้วฮั่นก้า เหตุุนท่านเป็นหัวหน้า น้อมรับคำสั่งใช้สอยทุกประการ แต่หากท่านไม่อาจได้ชัยทั้งห้าครั้ง

ตั้งว่าจะทำอย่างไรกัน ?”

วาจาของໄວ້ฮึงจุนนี้ ถ้ามด้วยความกลอกกลิ้งเป็นยิ่งนัก เนื่องเพราะจะต้องได้ชัยทั้งห้าครั้ง หากแม้ก็เจ็กฮวยรับปาก อย่างไม่ต้องได้ชัยทั้งห้าครั้ง จึงถือว่ามิชัย แม้พลาดพลั้งไปสักครั้ง ก็นับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แล้ว

ก็เจ็กฮวยไหนเลยฟังความหมายในวาจาໄວ້ฮึงจุนไม่ออก แต่เนื่องจากมีความมั่นใจเต็มที่ นางจึงผงกศีรษะตอบไปโดยไม่ลังเล

“หากไม่อาจได้ชัยทุกครั้ง นับเป็นข้าพเจ้าพ่ายแพ้ สำหรับเดิมพันในเรื่องนี้ ให้ท่านเป็นผู้เสนอออกมาแล้วก็แล้วกัน”

ໄວ້ฮึงจุนขบคิดพลางถาม

“ในเมื่อท่านเป็นชื่อม่วยของเจียวฮุ้นเนี้ย ก็สมควรทราบว่ามีคัมภีร์ໄວ້ฮึงจุนเก็งอยู่เล่มหนึ่ง ?”

“มิเพียงทราบเท่านั้น คัมภีร์ໄວ້ฮึงจุนเก็งตอนนี้ยังอยู่ในตัวข้าพเจ้าอีกด้วย”

จบคำ ล้วงคัมภีร์ออกมาจากอกเสื้อ โบกให้แก่ห้าพี่น้องร่วมสาบาน ดูแล้วถามอย่างยื้มแย้ม

“ໄວ້ปาจู้พลันมาเอ่ยถึงคัมภีร์ໄວ້ฮึงจุนเก็ง หรือต้องการให้ข้าพเจ้าใช้คัมภีร์เล่มนี้เป็นเดิมพัน ?”

ໄວ້ฮึงจุนผงกศีรษะด้วยความละโมภ พลังกล่าว

“คัมภีร์ໄວ້ฮึงจุนเก็งเล่มนี้ มีคุณประโยชน์ต่อพวกเราห้าพี่น้องไม่น้อย ข้าพเจ้าจึงย่อมหวังมิชัยได้มันมา”

ก็เจ็กฮวยเก็บคัมภีร์ไว้ในอกเสื้ออีกครั้ง ยื้มพลังกล่าวว่า

“ตกลง ! หากข้าพเจ้าไม่สามารถมิชัยเหนือพวกท่านห้าพี่น้องทุกคน คัมภีร์ໄວ້ฮึงจุนเก็งก็เป็นของพวกท่าน”

ໄວ້ฮึงจุนร้องด้วยความลึงโลดยินดี

“เมื่อตกลงเดิมพันกันได้ จะใช้วิธีใดเข้าประลองฝีมือกัน ?”

“วิธีให้พวกท่านเสนอออกมา จะเป็นฮือเข้าพร้อมกัน ใช้พวกมาก กลุ่มรวมคนน้อย หรือผลัดเปลี่ยนเวียนเข้าต่อสู้ ลงมือกันทีละคน ข้าพเจ้า

ล้วนไม่พริ้นพริ้งทั้งสิ้น”

ไฉนจึงจวนต้องลอบคำนวณในใจทันที มันคิดหากฮือกันเข้าไปทั้งห้าคน ต่อสู้อย่างซุ่มนุ่่นวาย หนึ่งต้องถูกประณามเป็นใช้พวกมากกลุ่มรุมคนน้อย ยากจะหักห้ามความละอายได้ สองหากฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือสูงส่งจริง ก็ไม่ได้เปรียบอย่างไรเลย

หากแม่นยำเปลี่ยนเข้าต่อสู้ ลงมือกันทีละคน อย่างนั้นฝ่ายตรงข้าม แม้จะพิชิตไปได้ ด้านกำลังภายในก็ต้องเสื่อมโทรมไปใหญ่หลวง มันที่จะเป็น คนกำกับท้ายสุด ย่อมเสี่ยงอย่างหักโหมดุจัน ย่อมพอมีหวังได้ชัยอยู่หลาย ส่วน

เมื่อไฉนจวนคำนวณผลดีผลร้ายได้กระจ่างแล้ว จึงกล่าวอย่างโอ้อ่าเปิด เผย

“ท่านกล่าววาจาใดกัน ? ห้าพี่น้องของเราแม้ต่ำต้อย ยังพอจะทะนง ตัวเป็นพวกอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้อยู่ พวกเราไหนเลยจะยอมด้านหน้าใช้ พวกมากเข้ากลุ่มรุมเอาชัย ยังคงขอรับทราบยอดฝีมือของท่านไปที่ละคน หากท่านรู้สึกเหน็ดเหนื่อย พอจะหยุดพักผ่อนได้ในทุกเวลา แล้วค่อย ประลองต่อไปอีก”

“ระหว่างเราไม่ต้องกล่าวคำไร้สาระให้มากความแล้ว ในเมื่อได้วิธี ประลองฝีมือกัน ก็ขอให้ท่านได้ออกมาประชันการสังส่อนก่อน”

ไฉนจึงจวนหันไปทางน้ำเต้าเตี้ยเตี้ย พลังกล่าว

“พวกเรายังคงดำเนินตามอันดับชั้น เต็งไฉนตีเข้าใช้พลังดรชนีอัคคี ชลภู (ฮ่วยฮุ้นจี้) และเป้งเต็งจินชี (ลมปราณอัคคี เป้งเต็งก็เป็นชื่ออันดับ นับปี) เข้ารับทราบฝีมือของไฉนยังกำลังผู้แตกฉานในวิชาธาตุทั้งห้าสักหลาย กระบวนท่าก่อน”

น้ำเต้าเตี้ยเตี้ยน้อมกายรับคำสั่ง เดินออกจากพวกพ้องเข้ามา ประสานมือคารวะก็เง็กฮวยแล้วกล่าว

“สหายแซ่ไฉน ในเมื่อท่านเชี่ยวชาญสุดยอดวิชาของธาตุทั้งห้า มีศักดิ์ เป็นไฉนยังกำลัง ต้องรู้จักและพอจะประชันการสังส่อน ในวิชาฮ่วยฮุ้นจี้กับ

เป้งเต็งจินซี่แก่เต็งอูยแล้ว”

ก็เง็กฮวยถามสวนคำอย่างยืมแย้ม

“เต็งป้าจู้คิดจะแสดงสุดยอดวิชาทั้งสองในวิธีใด ? จะใช้ในการประลองทางหมัดเท้าต่อกัน หรือเพียงแสดงออกมาให้เห็นมีผู้ใดสูงต่ำกว่ากัน ?”

เต็งอูยเนื่องเพราะได้ยินก็เง็กฮวยคุยโอ้โอหัง จนรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นบ้าง จึงไม่ปรารถนาเลือกวิธีลงมือต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามโดยตรง ต้องกล่าวอย่างยืมแย้ม

“สุดยอดวิชาของธาตุทั้งห้า ความจริงเป็นวิชาพิสดาร พวกเรายังคงแสดงออกมาเปรียบเทียบกันจะเหมาะสมกว่า เต็งอูยขออวดความทุเรศก่อนแล้ว”

จบคำหักกิ่งไม้แห้งมาท่อนหนึ่ง คีบไว้ในหว่างนิ้ว ประมาณชั่วน้ำเดือดให้หล้ง ที่ซึ่งนิ้วชี้กับหัวแม่มือคีบอยู่มีควันสีเขียวกรุ่นขึ้นเป็นทางยาวสายหนึ่ง

เมื่อควันสีเขียวขึ้นแล้วไฟลุกตามติดมา เพียงชั่วขณะ เผากิ่งไม้แห้งท่อนนั้นจนกลายเป็นเถ้าถ่านไป

เต็งอูยแสดงฮ่วยฮุ้นจี้ไป รู้สึกว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำไม่น้อย ฝ่ายตรงข้ามต้องยากจะเด่นเหนือมันได้ จึงกล่าวอย่างทะนงโอหัง

“สหายแซ่โจ้ว โปรดอย่าได้ตระหนี่ความสูงส่ง แสดงให้เต็งอูยได้เห็นเป็นขวัญตาสักครา”

ก็เง็กฮวยยิ้มพลาংกล่าวสวนคำ

“เต็งป้าจู้ได้ฝึกวิชาฮ่วยฮุ้นจี้จนถึงระดับสิบส่วนแล้ว นับว่าไม่ถ่างตายอย่างยิ่งจริง ๆ ข้าพเจ้าก็เพียงแต่เหนือกว่าท่านเล็กน้อยเท่านั้น”

เต็งอูยเห็นฝ่ายตรงข้ามมิทันแสดงออกมาประลอง ก็โอ้อวดต้องได้ชัยชนะนอน ยิ่งรู้สึกไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่ยังคงทะนงในศักดิ์ศรี ไม่อาละวาดออกไปในทันที สงบใจรอดูก็เง็กฮวยจะแสดงด้วยวิธีใด

ก็เง็กฮวยรู้แน่ว่าเต็งอูยไม่ยอมนับถือ นางยังคงยืมแย้มแจ่มใส ยื่นมือไปหักไม้มากิ่งหนึ่งเช่นกัน

พอนางหักกิ่งไม้ท่อนนั้นลงมา ใบหน้าเต็งอูยเปลี่ยนสีทันที รู้ตัวว่า

ต้องแพ้นแน่แล้วจริง ๆ

ที่แท้เมื่อครูเต็งอุยหักนั้นเป็นกิ่งไม้แห้งกรอบ แต่ที่ก็เง็กฮวยหักในตอนนี้เป็นกิ่งไม้สดที่ทางปลายยังมีใบเขียวขจีอยู่หลายใบ

กิ่งไม้แห้งย่อมติดไฟง่ายกว่ากิ่งไม้สดหลายเท่านัก หากก็เง็กฮวยสามารถเลียนแบบให้มีไฟลุกขึ้นทางกิ่งไม้สดนี้ได้ อย่างนั้น แสดงว่าพลังดรชนีช่วยยั้งจี๋ของนาง เหนือกว่าเต็งอุยมากมายทีเดียว

เมื่อก็เง็กฮวยหักกิ่งไม้ลงมา ทำให้พวกเต็งอุยทั้งห้าต่างลอบตระหนกตกใจ จวบจนเมื่อนางเกร็งลมปราณในหลักวิชาช่วยยั้งจี๋ ปฏิบัติตามวิชานั้นแล้ว ยอดฝีมือของธาตุทั้งห้าต่างแตกตื่นเลื่อมใสกันใหญ่หลวงยิ่ง

ก็เง็กฮวยที่คืบกิ่งไม้ไว้ในนิ้ว กินเวลาประมาณชั่วน้ำเดือดเทียบเท่ากัน บนกิ่งไม้จึงมีควันสีเขียวกรุ่นขึ้นมา

ช่วงเวลามีควันแม่ใกล้เคียงกัน แต่ที่ซึ่งควันลุกขึ้นนั้นกลับผิดแปลกโดยสิ้นเชิง !

ควันบนกิ่งไม้แห้งของเต็งอุย ลุกขึ้นจากที่ซึ่งนิ้วชี้กับหัวแม่มือคืบอยู่ แต่ของก็เง็กฮวยกลับลุกขึ้นจากทางปลายสุดของกิ่งก่อน ห่างจากปลายนิ้วนางอย่างน้อยสองเชียวะเศษ !

เมื่อครู ควันในกิ่งไม้ของเต็งอุยพอกกรุ่นขึ้น ไฟก็ลุกไหม้ตามติดทันที แต่บัดนี้ ควันบนกิ่งของก็เง็กฮวยลุกขึ้นแล้ว ใบเขียวขจีบนกิ่งเหลือกรอบร่วงหล่นลงไปก่อน จึงมีไฟลุกไหม้ตามหลังมา

ฝีมือที่ทั้งสองแสดงประลองกันคราวนี้ ผู้ใดสูงต่ำกว่ากันมองปราดเดียวก็แน่ใจไม่ต้องถกเถียง เต็งอุยที่มีความแตกฉานในหลักวิชา ย่อมพ่ายแพ้จนยินยอมมิได้เถียง ส่วนพวกไ้วฮึงจุนที่อยู่ด้านข้าง ก็ไม่มีวาจาโต้แย้งอย่างไร

ก็เง็กฮวยเห็นพวกทั้งห้าเหลียวมองตากันไปมา หุบปากมิกล้าส่งเสียง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“บอกตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าเนื่องเพราะต้องเสียสมาธิไปฝึกวิชาธาตุทั้งห้า กับพลังดรชนีช่วยยั้งจี๋นี้ จึงเพียงฝึกถึงระดับที่สิบเอ็ดเท่านั้น ไม่มีปัญญาขึ้นสู่จุดสุดยอดได้”

จิตใจเต็งอวยตอนนี้นักลบกโลกจนปั่นป่วนยิ่ง ทั้งตื่นเต้นเลื่อมใสใน
ก็เง็กฮวย ทั้งใคร่จะประลองในด้านลมปราณเป้งเต็งจินซื่ออีกครั้ง จึงประสานมือ
กล่าว

“พลังฝีมือไว้ว้าวก็จูเลอเลิศจนสุดยอดน่าตระหนกอย่างยิ่งจริง ๆ แต่
เต็งอวยยังคิดจะขอรับการสั่งสอนในด้านลมปราณเป้งเต็งจินซื่ออีกครั้ง”

ก็เง็กฮวยที่ได้แสดงฝีมืออันเลอเลิศออกมาคราเดียว ทำให้เต็งอวยเกิด
ความเลื่อมใส่อย่างเกรง จนเปลี่ยนคำเรียกหาสหายแซ่ไว้ว้าวมาเป็นไว้ว้าวก็จูไปแล้ว
ทำที่ก็นอบน้อมกว่าเดิมไม่น้อย .

ก็เง็กฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เต็งป้าจูแสดงมาให้เต็มที่ เราตกลงกันแล้ว ใช้การประลองสองรอบ
ระบุมผลแพ้ชนะ ย่อมมีโอกาสถูกรอบแรกมาบ่งชี้ความสูงต่ำได้”

เต็งอวยเก็บหินก้อนหนึ่งแล้วโยนไปเบื้องหน้าประมาณสามก้าว จาก
นั้น นั่งขัดสมาธิพร้อมตา เกร็งลมปราณภายในอย่างคร่ำเคร่งไป

รอนลมปราณของมณฑลนี้ตัวไปในหลักวิชา จึงลืมหูลืมตาขึ้นช้า ๆ เป่าลม
จากปากไปทางหินที่อยู่เบื้องหน้าประมาณสามก้าวเบา ๆ

กล่าวแล้วประหลาดยิ่ง หินก้อนนั้นเมื่อถูกเต็งอวยเป่าใส่ ตอนแรกมี
เสียงเพียะพะดังขึ้นก่อน จากนั้นสีเริ่มเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย

ความเปลี่ยนแปลงของสี ตอนแรกเปลี่ยนจากสีหินธรรมดามาเป็นแดง
จนถึงตอนหลังหินก้อนนั้นแดงฉานดุจดั่งเปลวไฟ แล้วพลันระเบิดจนกลายเป็น
เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอย่างไม่คาดหมาย

ไว้ว้าวจึง จิงฮวยย เข้าน้ำกับยิ้มเชียวเอี้ยวเมื่อเห็นเช่นนั้น ต่างพากัน
ระรื่นแจ่มใส ประมอสนับสนุนจนแข็งแซ่ไป พากันจับตามองหน้าก็เง็กฮวย
ดูนางจะแสดงด้วยวิธีใด พอจะมีชัยเหนือกว่าเต็งอวยได้หรือไม่ ?

ก็เง็กฮวยเยือกเย็นไม่ลนลาน นางเลือกหินก้อนโตเทียบเท่ากันวางไว้ที่
เบื้องหน้าระยะสามก้าวเศษ ๆ

แต่นางทั้งไม่นั่งขัดสมาธิและไม่พร้อมตาพนึกลมปราณ กลับเป่าเข้าใส่
หินก้อนนั้นอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นไปสามครั้งในทันที

เป่าสามคราแล้ว หินก้อนนั้นทั้งไม่มีเสียงเพียะพะ ทั้งไม่เปลี่ยนจากสีหินเป็นสีแดง ยิ่งมิได้ระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอีกด้วย

ซึ่งหมายความว่า นางแม่จะเป่าใส่หินก้อนนั้นสามครา แต่กลับมิได้ทำให้มันเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิมแม้สักน้อยนิด

ก็เง็กฮวยหยุดไม่เป่า หันมากล่าวต่อไว้วฮึงจุน

“ไว้วป้าจู้ ท่านมีศักดิ์เป็นพี่ใหญ่ของไว้วฮึงป้าจู้ เชิญท่านมาตัดสินการประลองลมปราณเป้งเต็งจินซี่ครานี้ ว่าผู้ใดเข้มแข็งกว่ากัน ?”

ไว้วฮึงจุนทราบทันทีว่าไม่ถูกต้อง จึงเดินช้า ๆ ไปยังก้อนหินที่ดูเปลือกนอกไม่มีสภาพเปลี่ยนแปลงกว่าเดิมสักน้อยนิด

พอเข้าไปในระยะใกล้ พลันรู้สึกร้อนระอุผิดปกติ ไว้วฮึงจุนต้องขมวดคิ้วหน้า หักกิ่งไม้เข้าไปที่หินก้อนนั้นเบา ๆ

กิ่งไม้พอสัมผัสก้อนหิน สภาพหินพลันแปรเปลี่ยนจากเดิม สลายกลายเป็นละอองหินกองหนึ่งทันที แต่บนกิ่งไม้กลับมีควันลอยกรุ่น ถึงกับถูกความร้อนของฝุ่นหินรมจนมีไฟลุกไหม้มาได้ !

ไว้วฮึงจุนทั้งกิ่งไม้ถอนใจ ร้องขึ้น

“เต็งไว้วตี้ ไว้วกำจู้ท่านนี้ถึงกับฝึกเป้งเต็งจินซี่จากมีสภาพจนถึงระดับไร้สภาพ เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองฝ่ายแล้ว นับว่าท่านด้อยกว่ามากมายหลายเท่านัก”

เต็งฮุยแม่นิสัยร้อนแรงดังเปลวเพลิง แต่ก็หมดจดเปิดเผยไม่น้อย เมื่อได้ยินเยี่ยงนั้น หันไปน้อมกายประสานมือกล่าวต่อกีเง็กฮวยอย่างนอบน้อม

“ไว้วกำจู้ ในด้านวิชาน่าช่วยซึ่งกงของท่านเลิศล้ำสูงสุดจนข้าพเจ้าเคารพทั้งปากทั้งใจ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เต็งฮุยเป็นหัวหน้าตึกได้อำนาจของไว้วฮึงกำจู้ท่านแล้ว”

ไว้วฮึงจุนฟังมันว่าเยี่ยงนั้น ต้องเหลือบตามองมันไปแวบหนึ่งทันที

ก็เง็กฮวยเบรื่องปราดเพียงใดแล้ว นางเพียงเหลือบแลก็รีบโบกมือกล่าว

“เต็งป้าจู้ยังมีต้องเลื่อมใสข้าพเจ้าถึงปานนี้ เนื่องจากในสุดยอดวิชาธาตุทั้งห้า เพิ่งมีชัยในธาตุทองและไฟเท่านั้น ยังมีไม้ น้ำ ดิน อีกสามธาตุมิได้

ประลอง สุดท้ายจะเป็นผู้ใดมีชัยผู้ใดฝ่ายแพ้ ก็ยังมีอาจจะนุให้แน่นนอนได้
ดอก”

ໄວ້ຢຶ່ງຈຸນຕາລຸກວາວດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນແຄ້ນ ສອດຄຳຟ້າຂຶ້ນທັນທີ

“ໄວ້ກ້າຈູ້ ໃຜ່ຕ້ອງຕ້ອມຕົວຕຶ່ງປານີ້ ທ່ານມາປະລອງກັບຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ຢຶ່ງຈຸນ
ລັກທ່າສອງທ່າ ນ່າກລ້ວໃນໝູ່ຟື້ນ້ອງຂອງເຮົາ ຕ່າງຍືນຍອມເປັນບຣີວາຣຮ່ວງໃຜ່ໄປ
ທຸກຄົນແລ້ວ”

ກຶ້ເຈັກຮວຍຮ້ອງເອົາ ຟລາງຖາມດ້ວຍຄວາມສ່ຽງ

“ປະລອງວິຊາຣາຖຸທັ່ງທ່າ ດຳເນີນຕາມອັນດັບຕ່ຳຫາສູງ ບັດນີ້ ສມຄວຣຕຶ່ງ
ເວຣຂອງຍື່ມປ້າຈູ້ຢຶ່ງເປັນອັນດັບສີ່ ໂຢນກລັບເປັນໄວ້ປ້າຈູ້ທ່ານອອກຮອງເອງ ?”

ໄວ້ຢຶ່ງຈຸນແສຍະຍື່ມກລ່າວ

“ຍອດຄົນຝື້ມຢຶ່ມເລືອເລືອກແຫ່ງຍຸດດຸຈຸດັ່ງໄວ້ກ້າຈູ້ ມີແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຖຸ່ມເທ
ຄວາມສາມາດທັ່ງມວລເຂົ້າຮັບມື້ ອາຈບາງທີ່ຟອຈະຝື້ນໃຈຕ້ອຕ່ານໄດ້ບ່າງ ເຂົ້າຮາຕີ້
ກັບຍື່ມຢຶ່ງຕີ້ຕ່າງໄມ່ຈຳເປັນຕ້ອງລ່ຽມມື້ແລ້ວ”

ກຶ້ເຈັກຮວຍຈັບຕາມອ່ງໄວ້ຢຶ່ງຈຸນຟລາງກລ່າວອ່ງຍື່ມແຍ້ມ

“ໃນເມື່ອໄວ້ປ້າຈູ້ກລ່າວເຍື່ງນີ້ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມາປະລອງວິຊາຣາຖຸດຶນກັບທ່ານໃຫ້
ເປັນທີ່ປະຈັກຣັຖຟລແພ້ຮະນະກັ້ນກຶ້ດຶ້ອ່ງ”

ໄວ້ຢຶ່ງຈຸນແສຍະຍື່ມກລ່າວ

“ການປະລອງຮອບນີ້ ເກື່ຍພັນຕຶ່ງຟລແພ້ຮະຂອງທັ່ງສອງຝ່າຍ ຟວກເຮົາ
ສມຄວຣຈະປະລອງດ້ວຍວິຢຶ່ງແປລກໃໝ່ຈຶ່ງຖຸກຕ້ອງ”

“ຖຸກຕ້ອງ ຂ້າພະເຈົ້າກຶ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຍື່ງນີ້ ໄວ້ປ້າຈູ້ຮືບຮ່າງວິຢຶ່ງການປະລອງ
ຮອບນີ້ ຢຶ່ງແປລກໃໝ່ຢຶ່ງປະເສຣຶຣຸເລືອດີ”

ໄວ້ຢຶ່ງຈຸນເລືອບຕາດຸນ້ອງຮ່ວມສາບານທັ່ງສີ່ດ້ວຍສີ່ຮ່າງເຮັມກ່ອນແລ້ວຈຶ່ງ
ກລ່າວເສື່ງເຍື່ນຮາ

“ໄວ້ກ້າຈູ້ ວິຢຶ່ງແປລກໃໝ່ແມ້ບອກໄປແລ້ວ ນ່າກລ້ວທ່ານມີແນ່ຈະປະລອງ
ກັບເຮົາ”

“ໄວ້ປ້າຈູ້ບອກວິຢຶ່ງມາໄດ້ເຕັມທີ່ ຫາກທ່ານມາໃຜ່ວິຢຶ່ງຜ່າທ້ອງຄວັກໄສ້ ຂ້າພະເຈົ້າ
ຮັບຮອງຕ້ອງຍອມຜ່າທ້ອງລ້ວງທັ່ງໃຈຕາມທ່ານ ຝ່າຍໄດ້ຂມວດຄຶ້ວນີ້ວຮ່າ ກຶ້ໄມ່ນັບ

เป็นชนชาวนักเลงอันเก่งกล้าได้”

ໄວ້ฮິงຈຸນແສຍະຍື້ມກ່າວໄປ

“ໄວ້ກ້າຈຸ້ນຳມີໝູ່ດີ່ຍ່າງຍິ່ງຈິງ ໆ ເຈດີດຈະປະລອງວິທີ ‘ແຜ່ນດິນ
ໄດໂມ່ຝັງຜູ້ຄົນ’ ກັບທ່ານ”

“ນາມ ‘ແຜ່ນດິນໄດໂມ່ຝັງຜູ້ຄົນຂອງທ່ານ’ ແປລກໃໝ່ໂມ່ນ້ອຍຈິງ ໆ ແຕ່
ໄວ້ປ້າຈຸ້ນຮອດີບາຍໃຫ້ລະເອີຍດກ່ວ່ານີ້”

ໄວ້ຮິງຈຸນຮ້າເຕີ້ມເກຣີ້ມອ່າມຮີດ ກ່າວສວນຄຳໄປ

“ໝາຍຄວາມວ່າ ປະລອງການຖືກຝັງທັງເປັນ ຄື່ອເຈາສອງຫຸດຫຸມກັນ
ກະໂດດລົງໄປແລ້ວໃຫ້ພວກມັນກົບດິນລົງມາ ດູ່ວ່າຜູ້ໄດເປັນຝ່າຍຫນ້າໄດໂມ່
ຫລາຍດິນກະໂດດອອກຈາກຫຸມກ່ອນ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ເປັນຝ່າຍຟ້າຍແພ້”

ກໍ່ເຈັກຮວຍຄາດຄິດໂມ່ເຖິງເດັດຂາດວ່າ ໄວ້ຮິງຈຸນຈະຄິດຫາວິທີກັ່ນແກ້ລົງ ທີ່
ມີທິທຳສ່ວໃຫ້ເຫັນການປະທຸຮຸ້ຍໝາຍໝູ່ຢູ່ແນ່ຮັດເຢິ່ງນີ້ ນາງຈິ່ງຕ້ອງໝວດຄົ້ວ
ແນບແນ່ນັ້ນທັງ

ໄວ້ຮິງຈຸນເມື່ອເຫັນຈິ່ງແຄ່ນຫ້ວຣ່ອກ່າວ

“ໄວ້ກ້າຈຸ້ນຕ້ອງລຳບາກໃຈ ຫາກທ່ານໂມ່ກ່າ...”

ກໍ່ເຈັກຮວຍໄໂນເລຍຍອມຖືກມັນດູແຄລນ ນາງຮີບສອດຄຳອ່າຍ່າງຍື້ມແຍ້ມ

“ໄວ້ປ້າຈຸ້ນໂມ່ຕ້ອງກ່າວໃຫ້ມາກຄວາມ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຂໍປະລອງວິທີ ‘ແຜ່ນດິນ
ໄດໂມ່ຝັງຜູ້ຄົນ’ ອັນແປລກໃໝ່ຂອງທ່ານ ແຕ່ຫາກແມ້ນໂຮດດີໄດ້ຮັບ ພວກທ່ານຟີ
ນ້ອງທັງຫ້າກັບໂມ່ອາຈຕະຣັບດັສຕຸ້ຍຄືນຄຳ ຕ້ອງຟາກັນແຄຣພນບນ້ອມ ຂ້າພະເຈົ້າທີ່
ມີວິຊາຮາດທັງຫ້າສູງສ່ວກ່ວ່າພວກທ່ານໂດຍຍິນຍອມຟ້ອມໃຈ ?”

ໄວ້ຮິງຈຸນແສຍະຍື້ມກ່າວ

“ໄວ້ກ້າຈຸ້ນ ຄວາມຈິງວິຣບຸຣຸໂມ່ຍອມຮັບນັບຖືວິຣບຸຣຸ ຂໍເພີ່ງທ່ານມີ
ວິຊາຝີມືອັນເລອເລີດຈິງ ຈົນພວກເຈາຕ່າງຍອມກາບໄໂວ້ນັບຖື ພວກເຈາກໍ່ຈະເຕີດ
ທ່ານທີ່ເປັນກ້າຈຸ້ນສຸດຍອດຝີມືດ້ວຍຄວາມຍິນດີຟ້ອມໃຈ ແລະຖືເປັນເກື້ຍຣດີຂອງ
ຕົວເອງອີກດ້ວຍ”

“ປະເສຣີຊູມາກ ເຈມີຕ້ອງກ່າວວາຈາໄຮ້ສາຣະກັນອີກແລ້ວ ມາເລີ່ມປະລອງ
ວິທີ ‘ແຜ່ນດິນໄດໂມ່ຝັງຜູ້ຄົນ’ ກັນເຕີດ”

ໄວ້ຢື່ງຈຸນແມ້ເຫັນຟຣັ່ງຝີມືທີ່ກິເຈັກຮວຍໃຊ້ຟີຊິຕຊິງຮວຍກັບເຕັງອຸຍເລເລີຊ
ນ່າຮວດຮ່ວນຟຣັ່ງຝີຢື່ງ ແຕ່ໃຈຢື່ງຄຸມມີໂຮ່ຮອມນັບເຄື່ອນັກ ຈື່ງກ່າວຂຶ້ນ

“ໄວ້ກ້າຈູ ຮາມາຊຸດຮຸ່ມກັນເອງເປັນໄວ້ ? ເພື່ອໃຫ້ກ່ອນຈະປະຣະລອງວິທີ
‘ແຜ່ນດິນໄດໄມ່ຝັງຜູ້ຄົນ’ ແລ້ວໄດ້ປະຣະລອງກຣຣມວິທີຊຸດຮຸ່ມຝັງຕົວເອງກັນກ່ອນ”

“ອ້ ໄວ້ປ້າຈູນັບວ່າມີລວດລາຍມາກມາຍື່ງ ແຕ່ກໍ່ຕ່າງຟີເສຍຟີສດາຢື່ງ
ຊ້າຟເຈັກລັບຕ້ອງຮອຣືເນຖາມ ຄຳ ‘ຊຸດຮຸ່ມຝັງຕົວເອງ’ ນີ້ ຈະປະຣະລອງກັນໃນວິທີໄດ ?”

“ເຮາສອງເລືອກສຖານທີ່ຊຸດຮຸ່ມກັນໄດ້ແລ້ວ ຂຶ້ນນັ່ງຊັດສະມາຣິເກຣັງກຳລັງໃນທີ່
ນັ້ນກ່ອນ ແລ້ວຈື່ງຄ່ອຍເປຣື່ຍນທີ່ມາຊຸດຮຸ່ມ ເພື່ອປະຣະລອງວິຊາ ‘ນັ່ງຟສຸຣາໃຫ້
ເປັນເລື້ກກຣ້າ’ ຮອຈນຮຸ່ມຊຸດຣືຍບຣ້ອຍກໍ່ມີຕ້ອງອາຊັຍມືຜູ້ອື່ນ ເຮາສອງດູດຊຸລ
ດິນຂອງຝ່າຍຮຸ່ງຊ້າມມາກລບຝັງຕົວເອງໄປ ວິທີນີ້ທັງຟອຈະປະຣະລອງວິຊາ ‘ເກຣັງ
ລມປຣາຣນດູດວັຕຖຸ’ ‘ສລາຍຝຸ່ນໃຫ້ເປັນຮຸ່ງ’ ສຸດທ້າຍຄ່ອຍປະຣະລອງວິຊາ ‘ເທວຣາຊ
ຄຸງກະຟັນ’ ດູຜູ້ໄດໜການກລບຝັງໄດ້ນານກວ່າ ໄຍມີໃຊ້ເທົ່າກັບປະຣະລອງວິຊາຮາຕຸດິນ
ໄດ້ມາກຂຶ້ນອີກຮລາຍວິທີ ?”

ກິເຈັກຮວຍປຣບມືຮ່ວ

“ວິເສຍ ວິເສຍ ເຫັນຟ້ອກັບທ່ານທັງມວລ ເຮາສອງມາປະຣະລອງ ‘ນັ່ງຟສຸຣາ
ເປັນເລື້ກກຣ້າ’ ກ່ອນ ຈື່ງເຖິງອັນດັບ ‘ສລາຍຝຸ່ນເປັນຮຸ່ງ’ ຄ່ອຍປະຣະລອງ ‘ເທວຣາຊ
ຄຸງກະຟັນ’ ເປັນອັນດັບສຸດທ້າຍ”

“ເຮືຸໄວ້ກ້າຈູເລືອກຮຸ່ມກ່ອນ”

ກິເຈັກຮວຍຊີ້ໄປທີ່ຮາບທາງດ້ານຮວາມືຮ່ວແລ້ວກ່າວ

“ໄຍຕ້ອງເລືອກ ໃນເມື່ອແຜ່ນດິນໄດໄມ່ຝັງຜູ້ຄົນ ເຮາສອງກໍ່ໄປປະຣະລອງກັນ
ໃນທີ່ນັ້ນ ລື້ມຣສການຖຸກຝັງທັງເປັນດູສັກຮາ”

ໄວ້ຢື່ງຈຸນຟຸງກຣິຣະ ເດີນໄປຍັງທີ່ກວ້າງຊື່ງກິເຈັກຮວຍຣະບຸຊີດວງກລມຂຶ້ນ
ສອງວງ ມີຣະດັບກວ້າງປະມານຫ້າເຮືຍະເທືຍບເທົ່າກັນ

ກິເຈັກຮວຍຮາບວ່າຝ່າຍຮຸ່ງຊ້າມຕ້ອງໃຫ້ນາງເປັນຜູ້ເລືອກກ່ອນ ຈື່ງມີຣອໃຫ້
ໄວ້ຢື່ງຈຸນເອ່ຍປາກກໍ່ກ່າວຂຶ້ນກ່ອນ

“ໄວ້ປ້າຈູ ທ່ານນັ່ງໃນວງຕະວັນອອກ ຊ້າຟເຈັກນັ່ງໃນວງຕະວັນຕກ ຕ່າງໃຊ້
ເວລາຊ້າຟມ້ອຊ້າຟເດືອດເປັນຣະດັບ”

ไ้วฮึงจุนพอพึ่งฝ่ายตรงข้าม เพียงต้องการให้เวลาชั่วหม้อข้าวเดือด ก็
สามารถนั่งพสุธาให้เป็นเหล็กกล้าได้ จึงขมวดคิ้วด้วยความกังวลเล็กน้อย แต่
ไม่อาจแสดงความอ่อนด้อยให้เห็น จำต้องผงกศีรษะรับปาก

ทั้งสองแยกกันนั่งภายในวง เกร็งกำลังธาตุดินขึ้นมา จนเงิบขมิ้มไป
ทั่วทั้งบริเวณ

อีกสี่น้องร่วมสาบาน ตอนนี้พากันระบายลมจากปาก คลายความ
ตื่นเต้นจนเคร่งเครียดของเมื่อครู่ออกได้บ้าง

ยืมเชียวเอี้ยวที่มีฉายาปากเฮี้ยงป้าจู้ เรียกอีกสามป้าจู้ไปที่ด้านข้าง
ขมวดคิ้วกล่าวขึ้นว่า

“ซิงยี้ก้อ เข้าซากอ เต็งไ้วตี้ ไ้วฮึงจุนผู้นี้ นับว่าร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ
พวกท่านพอดูออกหรือไม่ ตัวก้อใช้วิธี ‘แผ่นดินใดไม่ฝังผู้คน’ มาประลอง
ด้วยจิตเจตนาใด ?”

เข้าน้ำยืมอย่างมีเลศนัย แล้วตอบ

“ไหนเลยจะดูไม่ออก หากเจ้าผู้นี้พ่ายแพ้ในการประลอง ‘นั่งพสุธาเป็น
เหล็กกล้า’ และ ‘สลายฝุ่นกลายเป็นรุ้ง’ ก็พอทำเนา หากยังมีชัยต้องถูก
ตัวก้อฝังตายทั้งเป็นแน่”

ซิงหยวยเหลือบมองเข้าน้ำแวนหนึ่ง ส่งเสียงถามขึ้น

“เข้าชาติ ในเมื่อท่านสังเกตแผนของตัวก้อออก แล้วท่านเห็นพ้องด้วย
หรือไม่ ?”

เข้าน้ำฝืนยืมกล่าวว่า

“ยากจะระบุได้ ในเมื่ออย่างไรพวกเราไม่มีทางสายที่สามพอจะเดินได้
นอกจากหาทางฆ่าไ้วฮึงก้าจู้ผู้แตกฉานในวิชาธาตุทั้งห้าแล้ว ก็มีแต่สยบ
ยอมเชื่อฟังคำสั่ง เติมนั่นขึ้นเป็นหัวหน้าพวกเรา ผู้น้องในตอนนี้ยังไม่อาจ
ตกลงใจกับทางทั้งสองสายนี้เลย”

“ยืมชาติเล่า ?”

ในพวกทั้งสี่ ยืมเชียวเอี้ยวเป็นผู้มีความกลอกกลิ้งกว่า จึงไม่ตอบ
แต่ย้อนถามไปทางซิงหยวย

“ซึ่งยี่ก้อ ตัวท่านเองเล่า ? ผู้น้องคิดจะฟังความเห็นอันสูงส่งของท่านก่อน”

ซึ่งหยวยเหลือบตาไปที่ก็เง็กฮวยด้วยสีหน้าเคารพเลื่อมใสจากใจจริง กล่าวซ้ำ ๆ ขึ้น

“วัยเพียงเท่านี้ แต่สามารถฝึกจนแตกฉานในสุดยอดวิชาของธาตุทั้งห้า และทุกธาตุต่างมีความสูงส่งกว่าพวกเราที่คร่ำเคร่งมาเป็นเวลานานปี เรานับว่าเคารพนับถือท่านจริงใจ มีความเห็น เทิดวีรบุรุษเยี่ยงนี้ขึ้นเป็นนาย มิใช่เป็นเรื่องละอายอย่างไรเลย”

ยี่มเซียวเอี้ยวกลอกตาไปมา แสยะยี่มกล่าวว่า

“ซึ่งยี่ก้อบอกมีเหตุผล แต่เพื่อสัจจะในน้ำใจของพี่น้องร่วมสาบาน ผู้น้องกลับรู้สึก ยังคงต้องถือไว้ตัวก้อเป็นหัวหน้า ปฏิบัติตามคำสั่งในทุกวิถีทาง”

ซึ่งหยวยขมวดคิ้ว หันไปถามเต็งฮวย

“เต็งไ้วตี้ มีความคิดเห็นเยี่ยงไร ?”

เต็งฮวยที่มีนิสัยเปิดเผยกว่า ตอบสวนคำไปทันที

“ผู้น้องเคารพเทิดทูนวีรบุรุษอยู่เสมอมา หากแม้ไ้วตี้ยังจนสามารถมีชัยในวิชาธาตุดินต่อตัวก้อ ข้าพเจ้าก็ยินยอมเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าตึกในนิกายไ้วตี้ยังก้า ไม่เช่นนั้น ขอออกความเห็นให้เราทั้งห้าร่วมกำลังกันประหารมันเพื่อทำลายเภทภัยภายหลังเสียเลย”

ซึ่งหยวยผงกศีรษะถี่ ๆ พลังกล่าว

“ยังคงเป็นเต็งไ้วตี้...”

วจาเพ่งถึงตอนนี้ แลเห็นสองยอดฝีมือที่ขัดสมาธิประลองกัน พากันลุกขึ้นยืนอย่างยี่มแยมแจ่มใส

ก็เง็กฮวยเป็นฝ่ายลุกขึ้นยืนก่อน ไ้วตี้จึงได้ลุกตามมา

มาตรฐานการลุกจะมีก่อนหลังเพียงเล็กน้อย แต่การเกร็งกำลัง “นั่งพสุธาให้เป็นเหล็กกล้า” ครานี้ไ้วตี้จึงออกจะด้อยกว่าก็เง็กฮวยเล็กน้อย

เมื่อทั้งสองลุกขึ้นแล้ว พากันแลกที่นั่งลงมือชุดดินกันไป

คนธรรมดาเมื่อชุดหลุม มิใช่พลั่วก็ต้องใช้มีดกระบี่ มิใช่มีดกระบี่ก็ต้องใช้มือ

แต่สองยอดฝีมือบู๊ลิ้ม กระทั่งมือยังไม่ยอมใช้ ที่ทั้งสองใช้คือลมปราณที่เรียกว่าชุกท้าวจินซี

ก็เจ็กฮวยกับโง้วฮึงจุนเมื่อครูต่างใช้ลมปราณชุกท้าวจินซี ทำให้พื้นที่นั่งในวงกลมผนึกแข็งดุจตั้งเหล็กกล้า ตอนนี้เป็นการใช้ลมปราณอันสูงส่งสลายชุกท้าวซึ่งกงของฝ่ายตรงข้าม ให้คืนกลับสู่สภาพเดิมอีกครั้ง

ตอนนี้หากยังมีคนไม่เชื่อ พอจะใช้อาวุธเข้าทดลองภายในวงกลมดูขอเพียงมิใช่อาวุธโบราณที่คมกริบฟันเหล็กฟันหยกดังฟันหยวก จะต้องไม่มีทางทำลายดินในวงให้ระคายได้เด็ดขาด

เมื่อทั้งสองเปลี่ยนที่กันแล้ว อีกประมาณชั่วน้ำเดือดให้หลัง ร่างก็เจ็กฮวยได้จมต่ำลงอย่างเชื่องช้า

จากนั้น พื้นใต้เท้าโง้วฮึงจุนก็มีลักษณะเดียวกันจนทำให้ยืมเชียวเอี้ยวที่มีจิตใจกลมเกลียวกับโง้วฮึงจุนตัวเหียวที่สุด ต้องจ้องมองจนขมวดคิ้วนึ่วหน้า

เนื่องเพราะเมื่อครู โง้วฮึงจุนลุกขึ้นช้ากว่าก็เจ็กฮวยเล็กน้อย แสดงว่าด้านพลังผนึกพสุธาให้เป็นเหล็กกล้าด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามบ้าง บัดนี้ก็เจ็กฮวยร่างจมลงเร็วกว่าโง้วฮึงจุนเล็กน้อย ยิ่งแสดงให้เห็นในด้านลมปราณคืนพื้นดินให้สู่สภาพเดิมของนาง เหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามอีกชั้นหนึ่งแล้ว

ความผิดแปลกเพียงเล็กน้อยของสองท่วงท่าแสดงให้เห็นว่า โง้วฮึงจุนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในรอบแรกแล้ว

ปาฐูทั้งสี่จึงต่างกลั่นลมหายใจจับตาดูการประลองจนตื่นเต้นตัวเกร็ง แลเห็นก็เจ็กฮวยกับโง้วฮึงจุนได้จมต่ำลงไปในพื้นที่ร่วมสองเชียวแล้ว

พร้อมกับร่างของทั้งสองจมต่ำลง พื้นในวงย่อมปรากฏเป็นโพรงใหญ่ขึ้นมา ส่วนรอบข้างของโพรงก็มีดินร่วนพอกพูนมากขึ้นตลอดเวลา

สองยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ไม่มีผู้ใดแสดงที่ทำอย่างไรออกมา ต่างเกร็งลมปราณชุกท้าวจินซีที่ไร้สภาพ ถ่วงร่างให้จมลงไปในดินตลอดเวลา ขยายโพรงข้างกายให้โตใหญ่ไปกว่าเดิมอีกด้วย

พลังวิชานี้ ดูไปคล้ายไม่มีความตื่นเต้นเร้าใจกว่าอีกสิ่งธาตุ แต่กลับยากกว่ากันหลายเท่านัก

พวกชิงหยวย เช้าหน้า ยืมเชียวเอี้ยวและเต็งอยู่ต่างเป็นผู้เชี่ยวชาญในหลักวิชา ย่อมมองจนปากอ้าตาค้าง โดยเฉพาะไซกิมป้าจู้ชิงหยวยกับน้ำเชียวปะป้าจู้เต็งอยู่ ยิ่งรู้สึกเคารพเลื่อมใสก็เง็กฮวยขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย

อย่างเข้มข้น ร่างของทั้งสองได้จมหายลงไปในพื้นดิน แต่ยังคงมิได้หยุดยั้งการถ่วงร่างให้ต่ำลง

เนื่องเพราะทั้งสองตกลงกันไว้ก่อน จะต้องฝังร่างให้ลึกกว่าสามเชียวะหนึ่งเชียวะ...สองเชียวะ...สามเชียวะ...

ถึงระดับที่ตกลงกันไว้แล้ว แต่นั่นเป็นเพียงโพรงของกิเง็กฮวยนางเดียวเท่านั้น

ในด้านโจ้วฮึงจุน ยังขาดอยู่อีกประมาณสามนิ้ว

เมื่อกิเง็กฮวยถึงระดับที่ตกลงกันไว้ก่อน ก็มิต้องถ่วงร่างลงไปในพื้นดินอีก และพอจะใช้ช่วงเวลาที่โจ้วฮึงจุนยังต้องถ่วงร่างลงต่ำอีกสามนิ้วนี้ ผนึกลมปราณภายในให้แกร่งกร้าวสมบูรณ์ เตรียมดำเนินในหลัก "สลายฝุ่นกลายเป็นรุ่ง"

เนื่องเพราะทั้งสองฝ่ายต่างจมอยู่ในใต้ดิน โจ้วฮึงจุนย่อมไม่เห็นสภาพฝ่ายตรงข้ามได้ ดังนั้น หลังจากมันถ่วงร่างลงถึงสามเชียวะแล้ว จึงร้องเสียงก้องกังวาน

"โจ้วก้าจู้ ท่านจมลงถึงสามเชียวะแล้วหรือไม่ ?"

กิเง็กฮวยตอนนี้ผนึกกำลังลมปราณเรียบร้อยแล้ว เมื่อได้ยินจึงลอบหัวเราะในใจแต่มิบบอกออกไป เพียงขานรับว่า "พอดีเพิ่งถึง โจ้วป้าจู้คิดจะเริ่มประลองสลายฝุ่นเป็นรุ่ง ดูดินลงมาฝังตัวเองแล้วกระมัง ?"

โจ้วฮึงจุนร้องตอบมา

"พวกเราประลองติดต่อกันไม่หยุดยั้ง ออกจะเปลืองกำลังมากอยู่ มิสู้พักผ่อนชั่วคราว หลังจากอีกชั่วน้ำเดือด ค่อยเริ่มดูดินลงมา"

กิเง็กฮวยมีทราบการหยุดเพียงชั่วคราวของโจ้วฮึงจุนนี้ มีแผนการร้าย

ชุกซ่อนอยู่ นางย่อมารับปากไปโดยไม่ระแวง

ตอนนั้น เต็งอุยกระชับกับเข้าน้ำเบา ๆ

“เข้าซากอ ท่านดูไ้วก้าจูกับไ้วก้าตัวกอต่างลงลึกไปสามเซี่ยะหรือไม่ ?
เสมอกันอีกหรือไม่ ?”

เข้าน้ำขมวดคิ้วตอบ

“ยอมเป็นไ้วก้าจูลงถึงระดับที่ระบุไว้ก่อน ไ้วก้าตัวกอเข้าไปชั่วขณะ พวก
เราสังเกตจากมูลดินที่สูงขึ้นทางรอบข้างของวงก็พอจะคำนวณได้ถนัดชัดเจน”

ชิงหยวยที่อยู่ด้านข้าง กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

“เข้าชาติ ไ้วก้าจูแม้มีชัยก็ไม่ผยองลำพอง ถึงกับยอมรับว่าถ่วงร่างลง
ในระดับที่ตกลงกันพร้อมกับไ้วก้าตัวกอได้ พอจะเรียกเป็นฝีมือที่น่าสะท้านใจ
คุณธรรมที่น่าเคารพได้หรือไม่ ?”

เข้าน้ำผงกศีรษะตอบ

“ซึ่งยี้กอกกล่าวไม่ผิด ข้าพเจ้าตอนนี้ก็มีจิตใจลำเอียงเข้าทางไ้วก้าจู
เคารพนับถือท่านมากแล้ว”

ขณะที่ชิงหยวย เข้าน้ำ และเต็งอุยทั้งสามชุกซิบกันอยู่นั้น ยิ้มเซียว-
เอี้ยว กลับไปยืนซึมเซาอยู่ทางด้านข้างเพียงลำพัง

ที่แท้ในตอนนั้น ไ้วก้าฮึงจุนใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณ บอกแก่ยิ้ม-
เซียวเอี้ยวว่า

“ยิ้มซี้ดี ไ้วก้าฮึงจุนผู้นั้นมีพลังฝีมือสูงส่งเกินไป มิสู้กำจัดเพื่อทำลาย
ภทภัยในวันหน้าเสียเลย เราพี่น้องไม่ยอมก้มศีรษะเข้าเป็นบริวารผู้ใด ดังนั้น
สักครู่เมื่อพวกเราดูดดินลงฝังร่างแล้ว ท่านจงราดรดเทียนอิดกิมจ้วย (น้ำอมฤต
จากฟ้า) ลงบนหลุมมัน แล้วให้เต็งไ้วก้าตี้ใช้ลี้เม้งจินฮ้วย (อักคีพิสดาร) เผลา
ผลาญ ซึ่งยี้ดีกับเข้าชาติต่างใช้ลมปราณแกชิงกับอิดบ๊ิก กดดันดินปากหลุม
เอาไว้ให้แน่นหนา ต้องสามารถคุกคามจนมันไม่อาจรอดออกมาได้ รอเรา
ทำลายมูลดินมาเมื่อใด ค่อยใช้ชุกไ้วก้าซึ่งกร่วมกำลังกับพวกท่านทั้งห้า คง
สามารถฝังไ้วก้าฮึงจุนผู้นี้ให้ตายทั้งเป็นได้จริง ๆ ไม่อาจผุดเกิดอีกแล้วเป็น
อันขาด”

ยืมเชียวเอี้ยวเมื่อฟังวาจาของໄວ້ฮึงจุน มาตรฐ์สึกตัวกจะวางแผนได้
ยอดเยี่ยมแนบเนียน แต่ยังคงใคร่ครวญด้วยความกระวนกระวาย

ໄວ້ฮึงจุนเมื่อส่งเสียงทางลมปราณเสร็จสิ้นแล้ว จึงร้องบอกกับกิ-
เง็กฮวยดัง ๆ

“ໄວ້ก้าจู เราสองบัดนี้เริ่มสลายฝุ่นเป็นรุ่ง ดุดดินลงมาฝังตัวเอง
ประลองการฝีมือ ‘แผ่นดินใดไม่ฝังผู้คน’ กันเถิด”

กิเง็กฮวยไหนเลยจะทราบว่ อันตรายคับขันเภทภัยกรายมาถึง
ศีรษะแล้ว ยังคิดว่า การสยบໄວ້ฮึงป่าเทียนได้ใกล้จะถึงที่สิ้นสุดแล้ว

โดยเพียงรับมือกับการฝังคนทั้งเป็นผ่านพ้น ก็จะใช้ศักดิ์ของໄວ້ฮึงก้าจู
พาพวกໄວ້ฮึงจุนทั้งห้าพี่น้องร่วมทางไปตักฮุกัก ทำลายໄວ້ตอผ่ายอันชั่วร้าย
เพื่อให้พวกนักเลงกว้างใหญ่ ได้รับความสุขสงบไปอีกช่วงเวลาหนึ่ง

นางยังคิดยั้งปิติยินดี จึงรับคำดัง ๆ

“เชิญໄວ້ป่าจูแสดงให้เห็นที่ เราสองประลองกันมานาน นับว่าควร
สะสางในชั้นแตกหักแล้ว”

เสียงขาดคำ ภาพพิสดารพลันปรากฏขึ้นมากับตา

ลมปราณชุกโไหวจิ้นซี้ที่ໄວ້ฮึงจุนฝึกปรือ นับว่าโดดเด่นเหนือธรรมดา
จริง ๆ แลเห็นมันสะบัดมือทั้งสองขึ้นกวักอย่างรุนแรง บรรดาดินร่วนที่อยู่
รอบโพรงของกิเง็กฮวย สลายกลายเป็นรุ่งสีเหลืองซีด พุ่งเข้าไปในหล่มของ
ໄວ້ฮึงจุนอย่างแหลมช้า

พวกชิงหยวยที่จับตาเพ่งมอง ยืมเชียวเอี้ยวพลันหัวร่อเสียงประหลาด
แล้วกล่าว

“ครานี้เป็นໄວ້ตัวกอมิเปรียบ ซิงยี้กอ เข้าซากอ เต็งໄວ້ตี้ โปรดดู
ดินร่วนที่ปากโพรงของໄວ້ก้าจู ถูกໄວ້ตัวกอใช้พลังสลายกลายเป็นรุ่งพุ่งเข้าไป
โพรงของໄວ້ตัวกอหมดสิ้น แต่ดินร่วนที่ปากโพรงໄວ້ก้าจู กลับมิเคยกระจาย
แม้แต่ก้อนเดียว”

เต็งฮุยหัวร่อพลางสวนคำ

“ยืมซี้ตี้ เราเห็นว่าไม่แน่นัก ໄວ້ก้าจูผู้นั้นมีพลังฝีมือเลอเลิศสูงสุด เท่

ที่ยอมล่าหลังในครั้งนี่ จะต้องมิลวดลายแปลกใหม่อย่างไรมาแน่”

ยืมเขี้ยวเอี้ยวแค้นเสียงอย่างไม่ยินยอม ขณะจะส่งเสียงโต้เถียง เมื่อ
สายตาแลเห็น หน้าต้องเปลี่ยนสีไปทันที

ที่แท้เต็งอุยคาดเดาไม่ผิด ฝ่ายตรงข้ามมิลวดลายแปลกใหม่แสดงออก
มาจริง ๆ

ก็เง็กฮวยที่ผนึกลมปราณตระเตรียมก่อนໄงวฮึงจุนชั่วครู่ กอปรกับมี
เจตนาใช้ฝีมือสูงส่งสยบพิชิตพวกทั้งห้าให้ยอมรับนับถือ จึงได้ทุ่มเทฝีมือไม่
อดออม ถึงกับใช้ลมปราณภายใน ดุดดินที่อยู่รอบข้างปากโพรงของໄงวฮึงจุน
ลอยขึ้นไปในอากาศจนกลายเป็นห้วงบินใหญ่มหึมา

หมายความว่า ดินปากโพรงของໄงวฮึงจุนต่างถูกก็เง็กฮวยใช้ลมปราณ
อันสูงส่ง ดุดบังคับให้เป็นวงอยู่ในอากาศ ซึ่งผู้คนเพียงมองเห็นก็ต้องระบ
ฝีมือต่ำสูงได้ โดยไม่อาจโต้เถียงอีกแล้ว

ชิงหยวย เหน้ากับเต็งอุยต่างผงกศีรษะด้วยความเคารพเลื่อมใส

แต่ยืมเขี้ยวเอี้ยวกลับส่ายหน้าอยู่ไปมา

ขณะที่ทั้งสี่บังส่ายหน้าบ้างผงกศีรษะ รุ่งบินสายนั้นได้พุ่งทะลุห้วงกลาง
อากาศ ลงไปบนโพรงของໄงวฮึงจุนอยู่ไม่หยุดยั้ง

รอนจนกระทั่งรุ่งบินสายนั้นพุ่งลงหมดสิ้น ห้วงบินกลางอากาศก็ลอยมา
ถึงเหนือศีรษะก็เง็กฮวย สลายกลายเป็นดินร่วงพรูลงจากท้องฟ้าดังท่าฝน

เมื่อเป็นเช่นนั้น แมื่อดุดดินจะมีก่อนหลัง แต่ตอนดินร่วงลงกลบโพรง
กลับเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน ชั่วพริบตา โพรงของໄงวฮึงจุนกับก็เง็กฮวยต่าง
ถูกมูลดินร่วงถมจนกระทั่งกลายเป็นเนินสูงขึ้นมา

ยืมเขี้ยวเอี้ยวที่ได้รับคำสั่งเสียจากໄงวฮึงจุนมา ปลดน้ำเต้าหยกสีม่วง
ที่ติดตัวอยู่ตลอดเวลาออกมาเตรียมพร้อมนานแล้ว ตอนนั้รับดึงจุกน้ำเต้าออก
เกร็งกำลังพิสดารลงมือไปด้วยความอำมหิตโหดร้าย

เต็งอุยหันมองเข้าน้ำพลาถาม

“เข้าซากอ พวกเราคำนวณด้วยใจยุติธรรมไม่ลำเอียง การต่อสู้รอบนี้
ยังต้องเป็นໄงวกำจุมิชัยดั้งเดิม แต่เข้าซากอก็ลองคาดคำนวณดู ไงวตัวกอกับ

ไว้ถ้าจะมีระดับออกจากหลุมห่างกันนานเท่าใด ?”

ขณะเข้าน้ำครุ่นคิด พลันเห็นมีน้ำสีดำสายหนึ่งพุ่งเข้าไปบนเนินดิน
เหนือหลุมที่ฝังก็เงิกฮวย

หน้าพลันเปลี่ยนสีรีบจับตามอง เห็นน้ำสีดำสายนั้นพุ่งออกมาจากน้ำเต้า
หยกของยืมเซียวเอี้ยว

ชิงหยวยเป็นผู้ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นก่อน

“ยืมซีตี้ ท่านไหนลงมือด้วยความสารเลวปานนี้ ใช้เทียนอิดกิมจ้วย
ราดรดปากหลุมผู้คนไปไย ?”

ยืมเซียวเอี้ยวเกร็งลมปราณพุ่งน้ำเทียนอิดกิมจ้วยไปพลาจ แสยะยืม
ตอบไปพลาจ

“ชิงยี้กอย่าได้ตำหนิข้าพเจ้า ผู้น้องรับคำสั่งจากโจ้วตัวกอมากระทำ
ตัวกอยังสั่งให้โจ้วตี้ใช้สื้แม้งจินฮ้วยเผาเนินดิน ชิงยี้กอกับเซ้าซากอใช้แกชิงจินซี
กับอิดบักจินซีอัดเนินดินให้แน่น ส่วนตัวกอจะทลายหลุมออกมาในทันที
ใช้ลมปราณชุกท้าวชิงกง รวมกำลังธาตุทั้งห้า อัดหลุมนี้ให้แข็งแกร่งราว
หยกศิลา จนโจ้วฮึงถ้าจู้ไม่มีวันผุดเกิด ฝังตายทั้งเป็นไปจริง ๆ”

เต็งฮุยแค้นหัวร่อสวนคำ

“ยืมซีกอนี้ น่ากลัวเป็นแผนที่ท่านคิดออกมาเอง โจ้วตัวกอต้องไม่ตำซำ
ถึงปานนี้แน่ ?”

ยืมเซียวเอี้ยวแค้นหัวร่อกล่าว

“นี่นับเป็นตำซำเยี่ยงไร ? โบราณมีว่าไว้ถูกต้อง ‘มีกำลังสู้ด้วยกำลัง
ไร้กำลังสู้ด้วยปัญญา’ หากไม่มีความกลอกกลิ้งอยู่สักเล็กน้อย ไหนเลยจะ
ฟันฝ่าภยันตรายอันดุร้ายของวงพวงนักเลงได้ ? โจ้วตัวกออย่างไรก็เปรี๊ยะ-
ปราดสุดสูง คำนวณแผนเยี่ยมยอดไว้ก่อนแล้ว ไม่เช่นนั้น ท่านเหตุใดต้อง
กระตุนทำทลายให้ฝ่ายตรงข้ามมาประลอง ‘แผ่นดินใดไม่ฝังผู้คน’ อย่าง
พิสดารปานนี้ได้”

ชิงหยวยฟังจนต้องส่ายหน้าไปมา แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“สารเลว สารเลว ถึงกับหากใช้ฝีมือเยี่ยงนี้แม้มีชัยก็ไร้เกียรติ”

ยิ้มเขียวเอี้ยวแพดหัวร่อกล่าว

“ยี่กอไม่ต้องคร่ำครีนิกราน เกียรติกำลังหนึ่งจะขายได้สักก็เบี่ย...”

กล่าวถึงตอนนี้พลันชะงักงัน ชี้ไปที่เบื้องหน้าแพดหัวร่อแล้วเอ่ยขึ้น

“พวกท่านไม่ต้องด่าข้าพเจ้า นั้นมิใช่ตัวกอหลายหลุมออกมา บงการใช้
ธาตุทั้งห้า ผิงคนตายทั้งเป็นอยู่ดอกหรือ ?”

ชิงหยวย เข้าน้ำ และตั้งอยู่ต่างริบเหลียวมองไปตามปลายนิ้ว แล
เห็นเนินดินระเบิดออกจนกระจัดกระจาย ไ้วฮึงจุนหลายโพรงออกมาจาก
ใต้พื้นดินแล้วจริง ๆ

คัตรูอยู่บนพื้นดิน ตัวเองถูกฝังอยู่ใต้ดิน ก็เง็กฮวยแม่แตกฉาน
เขียวชาญในวิชาธาตุทั้งห้า แต่จะหนีรอดจากการผนึกกำลังธาตุทั้งห้า จนต้อง
ฝังสังขารให้ตายทั้งเป็นได้อย่างไร ?

ย้อนกล่าวถึงกัวเซาคุ่นกับไ้ฮวงชวก ที่รอดพ้นจากการถูกฝังทั้งเป็น
จากภูเขาทลาย รีบคลานออกมาด้วยความลำบากยากเข็ญ จนเห็นแสงเดือน
แสงตะวันอีกครั้ง

ไ้ฮวงชวกโลหิตเกรอะกรังทั้งร่าง เลื้อยผ่ากรุงกระริง ระบายลมจาก
ปากยาว ๆ แล้วส่ายหน้าผินยิ้มกล่าว

“โบราณมีไว้ว่า ‘รอดตายในมหันตภัย ต้องมีโชคใหญ่ในภายหลัง’
เราคิดไม่ออกจริง ๆ ว่า เราขโมยเขม่ายจะมีบุญวาสนาได้โชคใดมา”

กัวเซาคุ่นเห็นสภาพทุลักทุลีของไ้ฮวงชวกแล้วอดขำมิได้ ต้องหัวร่อ
พลางตอบไป

“ไ้ตัวกอ ในเรื่องพวกเรามีบุญวาสนา สามารถรอดตายจากภัย
ธรรมชาติอันร้ายแรงเยี่ยงนี้ ประกันว่าต้องมีโชควาสนาในภายภาคหน้าอย่าง
ใหญ่หลวง แต่โชควาสนาใด ๆ ก็ต้องไม่มีในบัดดลเป็นแน่แท้ พวกเรายังควร
ไปในเมือง หาซื้อเสื้อผ้าผัดเปลี่ยน เนื่องจากสารรูปในตอนนี นับว่าชำดตา
จนเกินไปจริง ๆ กระทั่งเป็นโชควาสนาใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้า ยังต้องถูกข่มขู่จน

หนีหายไม่กลัมาเป็นแน่”

ไก่ฮวงซววกผงกศีรษะตอบ

“ตกลง จัดการหาเสื้อผ้าผัดเปลี่ยนก่อนก็ดีอยู่ เราขโมยเต๋า แม้จะสวมเก่าขาดไปบ้างกลับมิเป็นไรนัก แต่เล่าดีหากกระรุ่งกระริ่งเกินไป จะต้องเป็นที่เสื่อมเสียต่อบุคลิกอันองอาจสง่า ทำให้คลาดโอกาสได้และเลื้มเกี้ยวพาโฉมสะคราญ”

กัวเซ้าคุ่นผืนยิ้มกล่าวขึ้น

“โซคลาภอื่น ๆ ยังมีเป็นไร แต่โซคลาภทางอิสตรี ข้าพเจ้าไม่อาจรับไว้ได้อีกแล้ว ฮวยยู่มั่งตอนนี้มีทราบสาบสูญไปที่ใด ? ฮวยม่วยก็หายตัวอย่างพิกลพิสดารไม่มีเค้า...”

กล่าวถึงตอนนี้ พลันเหลือบเห็นบนไหล่เขาที่ห่างไกล มีเงาร่างสีเขียวส่ายหนึ่งพุ่งวาบไปด้วยความว่องไว

ไก่ฮวงซวกแม่หันหน้าหา กัวเซ้าคุ่น แต่จากสีหน้าที่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วของกัวเซ้าคุ่นก็คำนวณออก ว่าต้องได้พบเห็นเรื่องสำคัญอันใด แต่เมื่อรอจนเหลียวมองตามกลับไม่พบพิรุณใด ๆ ทั้งสิ้น จึงต้องถามด้วยความสงสัย

“กัวเล่าดี ท่านเมื่อครู่แลเห็นสิ่งไร ?”

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่แลเห็นบนไหล่เขานั้นมีเงาร่างสีเขียวส่ายหนึ่งพุ่งหายวับไป”

“อ้อ กัวเล่าดีนับเป็นคนมีใจรักอันหนักแน่นจริง ๆ แต่แผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล บุคคลที่สวมใส่ชุดเขียวนั้นมีอยู่มากมายกายกอง มิแน่ว่าต้องเป็นฮวยยู่มั่งที่ท่านครุ่นคิดถึงทุกวี่วัน”

กัวเซ้าคุ่นหน้าแดงระเรื่อ อ้อมแอ้มขึ้นว่า

“คนสวมชุดเขียวแม้มีมาก แต่เงาร่างนั้นพลันวับก็หายวับ ยืนยันว่ามีท่าร่างรวดเร็วอย่างยิ่ง อาจบางทีจะบังเอิญ...”

“ในเมื่อกัวเล่าดีไม่อาจคลายใจ ตามติดไปดูให้รู้แน่ก็ดีอยู่”

“ไปก็รีบไปโดยไว ทั้งสองฝ่ายมีระยะห่างไกลกันยิ่ง น่ากลัวไล่ไม่ทันแล้ว”

ก้าวเข้าคั่นส่งเสียงพลางถลันร่างพุ่งปราดออกไปดุจสายฟ้า

ไก่อ้วงชวกรเห็นที่ทำรุ่มร้อนของก้าวเข้าคั่น ต้องส่ายหน้าหัวร่อพลางถีบ
กายตามติดไปไม่ยอมห่าง

ทั้งสองต่างมีความเร็วดุจสายฟ้า เมื่อพุ่งมาถึงไหล่เขา นอกจากต้นไม้
ใบหญ้าที่เขียวขจีแล้ว ไหนเลยยังมีเงาร่างชุดเขียวผู้ใดอยู่ ?

ก้าวเข้าคั่นท้อแท้ रहतเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้ จำ
ต้องชักชวนไก่อ้วงชวกรเดินทางจนถึงตัวเมืองหนึ่ง ซื่อหาเลื้อยผ้ายรองเท้า เปลี่ยน
ชุดขาดกระรุ่งกระริ่งในร่างก่อน

ตามเส้นทางดั้งเดิมของทั้งสอง ท่องเที่ยวโล้วชั่วคราวแล้วจะไปไซโ้ว แต่
ก้าวเข้าคั่นเนื่องจากสูญเสียก็เง็กฮวย จึงท้อแท้ไม่มีกะใจท่องเที่ยว กล่าวกับ
ไก่อ้วงชวกร

“ไก่อ้วงกอ ฮวยม่วยสาบสูญร่องรอยไปแล้ว พวกเราคล้ายไม่จำเป็น
เดินทางตามเส้นทางที่ตกลงกันไว้ก่อน มิสู้มุ่งสู่เกาเล่าโดยตรง...”

“เราไม่เห็นพ้องกับการเปลี่ยนเส้นทางเดินที่ตกลงกันไว้ก่อน”

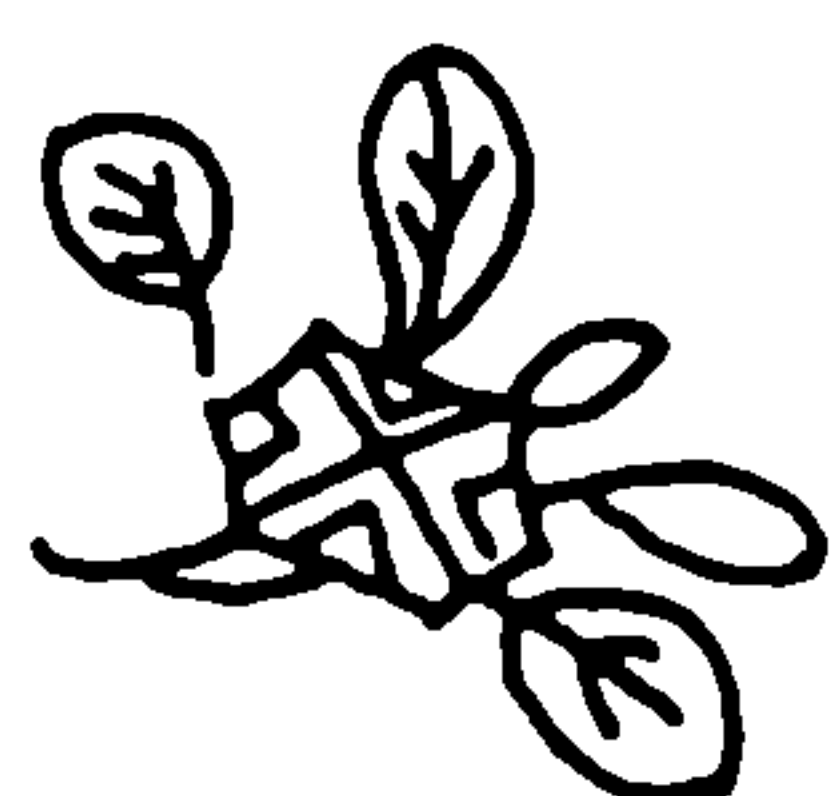
“ในเมื่อไก่อ้วงกอไม่เห็นพ้อง ย่อมต้องมีเหตุผลอยู่ ?”

“เหตุผลของเราบรรดาง่ายดายยิ่ง นั่นก็คือสมมติก็จงจ้อออกจากโล้วชั่วคราว
แล้ว จะต้องมุ่งหน้าไปที่ไซโ้วตามเส้นทางเดิมเสียเป็นส่วนมาก หากพวกเรา
ไม่เปลี่ยนเส้นทางเดิน อาจบางทีจะได้พบกับนางเร็วขึ้น”

ก้าวเข้าคั่นแม้เชื่อสนิทใจ ก็เง็กฮวยต้องไม่มีเมทภักย์ใหญ่หลวงอย่างไร
แต่สามภรรยาที่ผูกพันใจกันแนบแน่น ไหนเลยจะไม่วิตกกังวลได้ ดังนั้น
จึงผวกศีรษะรับคำทันที

“ไก่อ้วงกอล่าว่าถูกต้อง พวกเรายังคงดำเนินไปตามเส้นทางเดิมที่ตกลง
กันไว้ก่อน”

เมื่อทั้งสองเห็นพ้องต้องกัน จึงพากันมุ่งสู่มณฑลฮกเกี้ยนเป็นอันดับ
ต่อไป

จากกังไสไปฮกเกี้ยน ระหว่างกลางต้องผ่านทางเทือกเขาบู๊อิ๊ซว

เมื่อก้าวเข้าคู้กับไ้ฮวงซวกยังมิทันเข้าสู่เทือกเขาบู๊อิ๊ซว พักรับทานอาหารในร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งนั้น ก็พบเรื่องประหลาดพิสดาร

ทั้งสองพอเหยียบเข้าประตูร้าน เจ้าของร้านรีบประคองสุรารสดีมาให้ป้านใหญ่ และยังทยอยยกอาหารสีสน่นำรับทานกลิ่นหอมหวานออกมาให้อีกสีจาน เมื่อไ้ฮวงซวกเห็นต้องหน้าเปลี่ยนสีทันที มีความกระสับกระส่ายเกิดขึ้นโดยไม่อาจจะรับได้

ส่วนก้าวเข้าคู้เมื่อเห็น ต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ไ้ตัวกอ ท่านเป็นไรไปแล้ว ? หรือตรากตรำเดินทางจนกระทั่งรู้สึกมีใครสบาย ?”

ไ้ฮวงซวกขมวดคิ้วด้วยสีหน้าแดงระเรื่อ ไม่ตอบคำถามก้าวเข้าคู้ แต่หันไปถามต่อเจ้าของร้านที่กำลังจัดถ้วยชามตะเกียบ

“เถ้าแก่ คนครัวของท่านว่าจ้างมาตั้งแต่เมื่อใด ?”

ก้าวเข้าคู้จึงได้เข้าใจความนัย ต้องหัวร่อดังก้องแล้วร้องบอก

“ไ้ตัวกอ ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ที่แท้ท่านยังสยองต่อบทเรียนในคราครั้งก่อน เข้าใจว่าจะเป็นคนครัวฝีมือเลิศอย่างไรอีก...”

เจ้าของร้านสันคิระชะสอดคำอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านที่นับถือโปรดอย่าได้ยกย่องเกินความจริง ร้านเล็กในป่าเขาของเรา ไหนเลยจะว่าจ้างคนครัวฝีมือดีมาได้ คนครัวร้านเราเป็นภรรยาของข้าพเจ้าเอง”

ไ้ฮวงซวกเพียงจะกลอกตาอยู่ไปมา ก้าวเข้าคู้ก็ได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ไ้ตัวกอไม่ต้องระแวงให้เปะปะไปแล้ว อ้ายตัวกอของข้าพเจ้ากับท่าน เลิกราชุ่นซ้องหมองหมางโดยสิ้นเชิงแล้ว ไหนเลยยังจะมีการกลั่นแกล้งดุจครั้งก่อนอีก ?”

ไ้ฮวงซวกผินยิ้มกล่าว

“ก้าวเล่าตี ท่านอย่าได้หัวร่อเยาะเรา ควรทราบว่ารสชาติที่ถูกเผือกกวนระเบิดเปรอะหนานั้น ร้อนจนไม่อาจทนชิมได้อีกดอก”

กล่าวถึงตอนนี้ ชีกราดยังสุราอาหารบนโต๊ะพลาถามอีกครั้ง

“เถ้าแก่ สุราอาหารเหล่านี้ ต้องมิใช่มีสำเร็จเป็นแน่ โดยเฉพาะ ไก่
เศรษฐี ตัวนี้ จะต้องเตรียมไว้ก่อนถึงสามชั่วยามจึงจะได้...”

เจ้าของร้านรีบแย้มยิ้มแล้วสอคำไป

“ท่านที่นับถือรู้กระจ่างอย่างยิ่ง ไก่เศรษฐีจานนี้หากมิใช่สุราดีเยี่ยม
คละเคล้ากับฝุ่นเหลืองพอกแล้วเข้าเฝ้าสามชั่วยาม ต้องไม่นำรับทานเด็ดขาด”

ไก่ฮวงซววกเข้มนมองหน้าเจ้าของร้านพลาถามเสียงหนัก ๆ

“เถ้าแก่ ท่านต้องบอกตามความจริงมา ท่านตระเตรียมสุราอาหารชั้น
เยี่ยมเยี่ยงนี้ โดยมีความมั่นใจจะต้องขายได้ ?”

“ท่านที่นับถือถามมีเหตุผลยิ่ง สุราอาหารเยี่ยงนี้ เป็นสหายรักของพวก
ท่านเมื่อคำวานตอนผ่านทางมาประทานให้ลืบท่าสิ่ง แล้วสั่งภรรยาเฒ่าของ
ข้าพเจ้าตระเตรียมให้แก่ท่านที่นับถือทั้งสองเป็นพิเศษ”

กัวเซ้าคุ่นตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่งนัก รีบถามไป

“พวกเรามีสหายรักคนใดผ่านที่นี่เมื่อคำวาน ? เป็นเฒ่าชราหรือฉกรรจ์ ?
เป็นบุรุษหรือสตรี ?”

“เป็นนักศึกษาหน้าตากมคายใส่เสื้อยาวสีเขียว”

คำตอบนี้ ทำให้กัวเซ้าคุ่นต้องจิตใจว่าวุ่นทันที แต่ไก่ฮวงซววกกลับ
ข่มใจให้เยือกเย็นลงได้ ยกจอกสุราเบื่องหน้าขึ้นดื่ม แล้วคืบไก่เศรษฐียัดใส่
ปากชิ้นใหญ่ เคี้ยวพลาถากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ในเมื่อผู้ออกเงินเชื่อเชิญเป็นนักศึกษาชุดเขียว ขโมยเฒ่าก็พอจะดื่ม
กินอย่างไว้วางใจได้แล้ว ไม่กลัวจะมีประวัติศาสตร์เฟือกกวนมาชำระอีกแน่”

บทที่ 36

จากกันด้วยน้ำตา

กัวเซาคุ่นขมวดคิ้วแน่นแนแน สอบถามเจ้าของร้าน
อีกครั้ง

“นักศึกษารูปงามที่สวมเสื้อยาวชุดเขียวกล่าวเยี่ยงไรบ้าง ?
มันทราบประวัติความเป็นมาและชื่อแซ่ของข้าพเจ้ากับตัวกอ
ด้วย ?”

เจ้าของร้านตอบอย่างยิ้มแย้ม

“เซียงกงท่านนั้นบอกว่า มีน้ำมิตรไมตรีกับท่านที่นับถือ
ลึกซึ้งยิ่ง และยังว่าท่านคือกัวเซียวป้าจู้ของป้อมกัวแกเป่าที่
ไท่โอ้ว”

กัวเซาคุ่นเหลือบมองไถ่ฮวงซวกแวนหนึ่งแล้วถามสืบไป

“มันได้บอกชื่อแซ่ตัวมันบ้างหรือไม่ ?”

“มิได้ เซียงกงท่านนั้นว่า มีน้ำมิตรไมตรีกับท่านลึกซึ้ง
แนบแน่น ท่านต้องนึกถึงชื่อแซ่ศักดิ์ศรีของท่านได้เด็ดขาด”

กล่าวถึงตอนนี้ แลเห็นกัวเซาคุ่นยังคงขมวดคิ้วครุ่นคิด

พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“ข้าพเจ้าแทบลืมไปแล้ว เชียงกงท่านนั้นยังว่าท่านมีจดหมายอีกฉบับหนึ่ง ฝากไว้ที่ร้านสุราซึ่งห่างจากที่นี่อีกยี่สิบสี่ ให้แก่กัวเซียวเป่าจู้โดยเฉพาะ”

กัวเซ้าคุ่นฟังว่ามีจดหมาย รีบหันบอกกับไ้ฮวงซวาทันที

“ไ้ฮั่วก้อ พวกเรารีบเร่งไปที่ร้านสุราของยี่สิบสี่เบื้องต้นน่าจะดีมกินเป็นไร ?”

ไ้ฮวงซวาทราบวกัวเซ้าคุ่นมีความครุ่นคิดถึงรุนแรงยิ่ง ไม่อาจกลืนกินลงคอได้ จำต้องผงกศีรษะเห็นพ้อง

“ก็ได้ แต่สุรานี้รสชาติเยี่ยม เราต้องนำติดตัวไป ไ้เก่เศรษฐีก็ต้องห่อ จึงพอจะแก้เหงาในระหว่างเดินทางครานี้ได้”

เจ้าของร้านจึงรีบปฏิบัติตามทันที ห่อไ้เก่เศรษฐีกับบ้านสุราแก่ไ้ฮวงซวาแล้ว ทั้งสองจึงพากันพุ่งตัวไปด้วยฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง

ระหว่างเดินทาง กัวเซ้าคุ่นฝันยิ้มกล่าวขึ้น

“ไ้ฮั่วก้อ ท่านว่าพิสดารหรือไม่ ? บังเอิญหรือไม่ ? พวกเราไปหา นักศึกษาชุดเซียวอยู่ทั่วทุกทิศทาง มิคาดฝ่ายตรงข้ามถึงกับได้ลอบสะกดรอยตามพวกเราเสียก่อนได้

“พวกเราตอนนี้ไม่ต้องหลบตาเดาให้เปะปะเหลวไหล เพราะจะอย่างไร เมื่อได้รับจดหมายฉบับนั้น ก็ทราบศักดิ์ศรีชื่อแซ่ความเป็นมาของฝ่ายตรงข้ามแล้ว”

กัวเซ้าคุ่นที่รุ่มร้อนดังไฟเผาผลาญ เร่งฝีเท้าจนกลายเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็มาถึงร้านสุราอาหารที่ห่างไกลสิบกว่าลี้ได้

จริงดังว่า ทั้งสองพอเหยียบเข้าประตูร้าน ก็เห็นมีโต๊ะสุราอาหารอันสมบูรณ์ตั้งเตรียมไว้มาก่อนแล้วโต๊ะหนึ่ง

เจ้าของร้านพิจารณากัวเซ้าคุ่นชั่วขณะ จึงได้ล้วงจดหมายออกมาฉบับหนึ่ง ยื่นมอบให้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

กัวเซ้าคุ่นรับมาฉีกดู เห็นในจดหมายไม่มีถ้อยคำอื่นใด เพียงเขียนโคลงด้วยลายมืออันแคล่วคล่องสวยงาม มีความหมายคร่ำครวญรันทดไม่

น้อย เนื้อความคือ

‘ขอถือบุญนี้เป็นให้ชั่วสักชั่วคราว
จากให้ชั่วมาด้วยน้ำตาพร่างพราว
จะเผ่ายืดคอรอคอยบนยอดเทพยดา
ยังจำความหลังครั้งประทับใจได้หรือไม่ ?’

เมื่อแก้วเซาคุ่นอ่านโคลงจบความแล้วจึงทราบนักศึกษาชุดเขียวผู้นั้นต้อง
เป็น “เปี้ยชิมเทียนหนึ่งฮวยยู่มั่ง” ที่ตนคร่ำครวญหวนคิดทุกวันเวลาแน่นอน
ไ้ฮวงซวกหั่วร่อพลางกล่าวขึ้น

“แก้วเล่าดี ท่านไหนถือกระดาษครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม หรือในจดหมาย
มีข้อความใดที่ลึกซึ้งกินใจจนต้องคร่ำครวญหวนคิด ?”

แก้วเซาคุ่นถอนใจ ยื่นกระดาษจดหมายให้ไ้ฮวงซวกพลางกล่าว

“ในเมื่อเรื่องเหลวไหลรายนี้ของผู้น้อง ไ้ตัวกอก็ได้ทราบต้นสายปลาย
เหตุโดยสิ้นเชิง มิจำเป็นต้องปิดบังอำพรางอีก ตัวกของท่านรับไปดูเองเถิด”

ไ้ฮวงซวกรับมาอ่าน ท่องโคลงในจดหมายเบา ๆ แล้วจึงแผดหั่วร่อ
กล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีกับแก้วเล่าดี ในครั้งนี้ นับว่าท่านหาเปี้ยชิมเทียนหนึ่ง-
ฮวยยู่มั่งที่คิดคำนึงถึงทุกวันเวลาพบแล้ว”

แก้วเซาคุ่นขมวดคิ้วกล่าวว่า

“อยู่ต่อหน้าไ้ตัวกอ ผู้น้องไม่มีปัญญาปฏิเสธคำคร่ำครวญคิดถึง แต่
ไ้ตัวกอก็สมควรทราบ เรื่องราวในให้ชั่วครึ่งก่อน ฝ่ายตรงข้ามช่วยชีวิต
ข้าพเจ้าเอาไว้ ยินยอมเสียสละด้วยคุณค่ายิ่งใหญ่ ดังนั้น จิตใจที่ผู้น้อง
ผูกพันกับนาง ในสิบส่วนมีความคิดถึงด้านน้ำใจสิบส่วน ด้านตื่นตันพระคุณ
สามส่วน อีกสามส่วนคือการรับผิดชอบ”

ไ้ฮวงซวกมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวจมณฑลที่ กล่าวซ้ำ ๆ

“แก้วเล่าดี ท่านคิดจะขึ้นไปบนยอดเขาเซียนยัมฮง (เทพยดา) พบกับ
ฮวยยู่มั่งจริง ๆ ?”

กัวเซาคุ่นร้องเอ๊ะ แล้วย้อนถาม

“ไ้ตัวกอกกล่าววาจาใดกัน ? ผู้น้องดันดันหานางทั่วทุกขอบฟ้าด้วยความลำบากตรากตรำ บัดนี้มีโอกาสได้พบกันอย่างยากเย็น ไหนเลยจะไม่ต้องการขึ้นพบเห็นได้ ?”

“มิว่าเล่าดีจะเป็นคิดถึงด้วยความรัก ด้วยความตื่นตันบุญคุณ หรือต้องยอมรับผิดชอบต่อเปียซิมเทียนนี้สักเพียงใดก็ตาม แต่ท่านวิวาห์กับกีกงจู่อยู่ก่อน...”

กัวเซาคุ่นรีบโบกมือสอคำไป

“ไ้ตัวกอ ท่านกล่าวผิดพลาดแล้ว สืบสาวโดยจริงจัง ข้าพเจ้ากับฮวยยู่มั่งจึงวิวาห์กันก่อน ก็เจ็กฮวยเป็นเพียงมีพันธะในตอนผิดฝาผิดตัวเท่านั้น”

ไ้ฮวงซวกเนื่องจากไม่รู้จักฮวยยู่มั่ง กอปรกับสนิทสนมกับกี้เจ็กฮวยเป็นพิเศษ จึงมีความลำเอียงเข้าข้างกี้เจ็กฮวยมากกว่า เมื่อฟังดังนั้น ต้องส่งเสียงเยินยาขึ้นทันที

“กัวเล่าดี ในเมื่อท่านรับผิดชอบต่อฮวยยู่มั่งถึงปานนี้ หรือท่านจะไม่ไยดีต่อกีกงจู่...”

“ไ้ตัวกอวางใจ กัวเซาคุ่นไหนเลยเป็นคนทรยศต่อความรัก ข้าพเจ้าถือจริงจังกับความรักอันลอบเร้นของฮวยยู่มั่งถึงปานนี้ ไหนเลยจะลืมน้ำใจอันลึกซึ้งตรงตราที่กี้เจ็กฮวยมีต่อข้าพเจ้าได้”

“กัวเล่าดีไม่อาจทอดทิ้งคนนั้น ยิ่งไม่อาจตัดคนนี้ทิ้ง แล้วท่านจะจัดการกับสองโฉมสะคราญด้วยวิธีใด ? หรือคิดรับไว้ช่องเสฟไปทั้งสองนาง ?”

กัวเซาคุ่นหน้าแดงระเรื่อ กล่าวด้วยความละอายใจ

“เรื่องอื่นไ้ยังพอไหว้วานผู้อื่นกระทำแทน แต่ในหน้าที่เยี่ยงนี้ กลับต้องเป็นข้าพเจ้ารับภาระไว้คนเดียว ดีที่แม่ ซื่อแป่ ซื่อบ้อและไ้ตัวกอกับฮวยม่วยทั้งปวงต่างเข้าใจนิสัยของข้าพเจ้า จะต้องอโหสิความคับแค้นอันจำเป็นของข้าพเจ้า ไม่กล้าดุด่าตำหนิว่าข้าพเจ้าเป็นคนมักมากในกามคุณแน่นอน”

ไ้ฮวงซวกหัวร่อฮา ฮา แต่พลันต้องขมวดคิ้วนึ่วหน้า ยกมือกอดท้อง

พลาญครวญครางขึ้นมา

กัวเซ่าคุ่นร้องด้วยความตระหนก

“ไ้ต้วกอ ท่านเป็นไรไปแล้ว ?”

ไ้ฮวงซวกขมวดคิ้วครวญคราง

“เรา...เราพลันรู้สึก...ปวด...ปวดท้องดุจดัง...ถูกบิดไส้ กัวเล่าดี ท่านลองเกร็ง...ลมปราณ...ดู”

กัวเซ่าคุ่นฟังถึงตอนนี้ มิทันได้เกร็งลมปราณขึ้นทดสอบ รู้สึกในท้องมีความผิดปกติเกิดขึ้น เนื่องจากเกิดอาการพ้องกันทั้งสองคน แสดงว่าในสุราอาหารจะต้องถูกคนลอบใส่พิษร้ายลงไป โทสะจึงเดือดดาลจนทวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เถ้าแก่...”

ในร้านเจียบวังเวง ไหนเลยยังจะมีเสียงขานรับ ? กัวเซ่าคุ่นจึงได้เสาดสุราที่เบื่องหน้าลงกับพื้นไป

น้ำสุราพอสัมผัสพื้น ค้วนขาวได้ลุกโผลงขึ้นมาทันที ตอนนี้กัวเซ่าคุ่นจึงได้รู้พิษใส่อยู่ในสุราจริง ๆ และตนเพียงดื่มครึ่งจอก แต่ไ้ฮวงซวกกรอกไปสองจอกซ้อน ๆ ดังนั้นจึงถูกพิษรุนแรงกว่า

แต่พิษนี้ ในเมื่อสามารถทำให้คนดื่มไม่รู้สึกตัว แสดงว่าต้องเป็นยาพิษที่ผสมด้วยฝีมืออันเยี่ยมยอด แต่มีทราบโฉนเจ้าของร้านเมื่อยอมส่งจดหมายของฮวยยู่มั่งให้แล้วโยมาลอบประทุษร้ายตนอีก ?

ความคิดยังสับสน ไ้ฮวงซวกก็ไม่อาจทนทานเจ็บปวด ตัวสั่นสะท้าน โงนเงนจะล้มลงแล้ว

กัวเซ่าคุ่นรีบล้วงอะหุกตัวจุกออกมายัดเข้าในปากไ้ฮวงซวก ละล่ำละลักขึ้น

“ไ้ต้วกอ ผู้น้องถูกพิษเบาบางกว่า ท่านอมอะหุกตัวจุกนี้ไว้ ข้าพเจ้าไปไล่ตามเจ้าของร้าน คาดว่ายังคงหนีได้ไม่ไกลนัก อาจบางที่คร่ำตัวกลับมาได้อยู่”

จบคำพุงกายไปที่หลังร้าน แต่ทั่วทั้งอาคารเว้งว่างเปล่า ไม่มีผู้คน

หลงเหลือแม่แต่เงา เพียงพบเห็นบนโต๊ะมียาเม็ดสีแดงกับขาววางอยู่
คู่กัน กระดาษอีกแผ่นหนึ่ง

ก้าวเข้าคั่นเฟ่งตามอง เห็นบนกระดาษเขียนไว้

‘พิษที่ท่านทั้งสองกลืนกินไปไม่ละม้ายเหมือน แต่ต่างร้ายกาจอย่างยิ่ง
ต้องได้ยาขจัดพิษโดยเฉพาะจึงมีประสิทธิภาพ ยาแดงขาวทั้งสองเม็ดบน
โต๊ะ เพียงแต่ระงับพิษให้ไม่กำเริบชั่วคราวเท่านั้น มิอาจขจัดโดยสิ้นเชิง
ไส้วงชวกต้องรีบกลืนกินสีแดง ในหนึ่งวันหนึ่งคืนนี้ ใช้ฝีเท้าเร่งรีบไปที่ริมน้ำ
บึงกุยฮ้อ (ไม่กลับ) ซึ่งไกลจากที่นี่ห้าร้อยกว่าลี้ ย่อมมีคนรอคอยรักษา
พยาบาลให้ในที่นั้น ก้าวเข้าคั่นกลืนกินยาสีขาวแล้วรีบขึ้นไปพบบนยอดเขาสูง
ที่สามทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จึงมีทางช่วยเหลือให้รอดชีวิต มิอาจรื้อชักช้า
แม้แต่น้อย หวังว่าอย่าได้ทำลายตัวเองไป’

ท้ายจดหมายมิได้ลงนามกำกับ อักษรเขียนด้วยลายมือบรรจงธรรมดา
จนผู้คนไม่มีปัญญาจำว่าเป็นลายมือผู้ใดได้

ก้าวเข้าคั่นจึงหยิบทั้งกระดาษและยา พลันได้ยินที่หน้าร้านมีเสียงโครม
ดังขึ้น คล้ายเป็นไส้วงชวกตกลงจากเก้าอี้มาแล้ว

ก้าวเข้าคั่นแตกตื่นจนขวัญหาย รีบวิ่งออกมาดู เห็นไส้วงชวกดิ้นรน
จนร่วงหล่นจากเก้าอี้มาจริง ๆ มือเท้าสั่นระริกมูมปากมีโลหิตซึมออกเป็นสาย
แสดงว่าชีวิตร่อแร่ปานแขวนอยู่บนเส้นด้ายแล้ว อะหุกตัวจุ๋มอยู่ไม่มี
สรรพคุณขจัดพิษนี้เลย

ก้าวเข้าคั่นในยามกระวนกระวาย จำต้องปฏิบัติไปตามคำบอกใน
จดหมาย โดยยัดยาเม็ดสีแดงเข้าไปในปากไส้วงชวกอย่างเร่งร้อน

สรรพคุณของยา มิใช่อยู่อะไรมีคุณค่าสูงต่ำ แต่อยู่จะถูกกับโรคหรือไม่
เท่านั้น เมื่อไส้วงชวกกลืนกินยาเม็ดสีแดงลงไปแล้ว อาการชักกระตุก
หยุดชะงักดังปลิดทิ้งจริง ๆ ถึงกับผุดลุกขึ้นมาหัวร่อให้ก้าวเข้าคั่น

“ก้าวเล่าดี ท่านมีความสามารถจริง ๆ ช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว ถึง
กับหายาวิเศษที่ชุบชีวิตคืนจากความตายมาได้”

ก้าวเข้าคั่นตอนนี้เนื่องจากรู้สึกปวดท้องขึ้นมาเป็นระยะ ๆ เช่นกัน

กอบกับทราบ่า จดหมายมิได้ไปปดมดเท็จ จึงกลืนกินยาสีชาวลงไปบ้าง
ฝืนยิ้มกล่าวตอบ

“ไ้ตัวกอยังมิต้องปีติยินดี ผู้น้องไหนเลยมีโอสถทิพย์จากที่ใด หาก
ท่านคิดจะรอดชีวิตจากความตาย ยังต้องใช้ช่วงเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนนี้ รุ่ง
ให้ได้ระยะทางห้าร้อยลี้เสียก่อน”

ไ้ฮวงชวกริบถามสาเหตุด้วยความตื่นเต้นสงสัย กัวเซ้าคุ่นจึงยื่น
กระดาษจดหมายให้อ่านเอง ไ้ฮวงชวกรอ่านแล้วลองเกร็งกำลังลมปราณ
ทดสอบดู รู้สึกที่จุดศูนย์ในท้องน้อยยังคงมีความเย็นเยียบขุมหนึ่งชุก
ซ่อนอยู่ จึงขมวดคิ้วกล่าว

“เรื่องนี้ประหลาดจนพิกลจริง ๆ ในเมื่อเจ้าของร้านยอมส่งข่าวให้ฮวย-
ยู่มั่ง แต่กลับมาใช้พิษประทุษร้ายพวกเรา ไ้มิใช่ขัดกันจนเกินไป ? และยัง
ทิ้งยากับกระดาษบอกเล่า เป็นผู้ใดทิ้งไว้ให้ ? เป็นศัตรูหรือมิตรกันแน่ ?”

กัวเซ้าคุ่นฝืนยิ้มกล่าว

“สำหรับคนผู้นี้จะเป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ มิจำเป็นต้องขบคิดคำนวณ
แล้ว เนื่องเพราะตามสถานการณ์เฉพาะหน้า กลายเป็นจำต้องเชื่อว่ามันมี มิ
อาจไม่เชื่อว่ามันไม่มี พวกเรามาแยกทางไปในสถานที่ซึ่งจดหมายระบุไว้กัน
เถิด”

ไ้ฮวงชวกผงกศีรษะฝืนยิ้มกล่าว

“นี่เรียกว่าอยู่ใต้ชายคาผู้อื่น ไ้ไหนเลยไม่ก้มศีรษะได้ แต่เล่าตี่จะรอ
เราในที่นี้ หรือว่า...”

“เรื่องนี้ดูท่าไม้อาจยุติลงในฉับพลันทันที อาจยังพัวพันกับอีกมากมาย
พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องระบุกำหนดนัดหมายอีกแล้ว รอไว้พบกันในตักสุกีก
เลยเป็นไร ?”

ไ้ฮวงชวกจำต้องผงกศีรษะด้วยความจนปัญญา จากนั้น มุ่งหน้าสู่
ทิศใต้จนสุดฝีเท้าไป

กัวเซ้าคุ่นทราบดี ด้วยวิชาตัวเบาของไ้ฮวงชวกในตอนนี้ ในช่วงเวลา
หนึ่งวันหนึ่งคืน จะวิ่งให้ได้ระยะทางห้าร้อยลี้เศษ แม้ไม่ลำบากเท่าใด แต่ก็

ตราครุฑไม่น้อย ย่อมไม่กล้ารีรอแม้แต่น้อยนิดได้

เมื่อไก่ฮวงซว๊กไปแล้ว กัวเซ้าคุ่นก็จำต้องมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ และในระหว่างเดินทางยังเกร็งลมปราณทดสอบดูภายในอีก

กัวเซ้าคุ่นกับไก่ฮวงซว๊กกลืนกินยาเม็ดสี่ผดึกัน แสดงว่าพิษที่ถูกนั้น มีใช้ลักษณะเดียวกัน

ไก่ฮวงซว๊กเป็นรู้สึกที่จุดศูนย์ในท้องน้อย คล้ายมีพลังเย็นชุมหนึ่งอัดไว้ ส่วนกัวเซ้าคุ่นรู้สึก จุดศูนย์ที่ท้องน้อยมีความร้อนแรงชุมหนึ่งรุ่มร่าอยู่

ตลอดรายทาง กัวเซ้าคุ่นทดลองกลืนกินยาสรรพคุณสูงหลายต่อหลายขนาน และทดลองใช้ลมปราณอันเลิศล้ำของตนชำระริ้วร้น ยังคงไม่มีสรรพคุณใด ๆ มีอาจขจัดความร้อนที่อยู่ในท้องน้อยออกจากร่างกายได้

ข้ามยอดเขาลูกหนึ่งแล้ว ข้ามต่อไปอีกลูกหนึ่ง

หลังจากกัวเซ้าคุ่นข้ามยอดเขาลูกที่สอง ก็จะทราบว่าย่ายตรงข้ามคือผู้ใดกันแน่ ? ปมปัญหาทั้งสองประการ จะคลี่คลายได้ในยอดเขาลูกที่สามนี้แล้ว

แต่ขณะเดินทาง เมื่อเงยหน้ามองไปโดยบังเอิญ ต้องตะลึงลานจนชะงักเท้าทันที ที่แท่นยอดเขาลูกสามตรงเบื้องหน้าทั้งสูงทั้งชัน ยอดมีลักษณะคล้ายสตรีโฉมงามที่ยืนปล่อยให้ลมพัดเสื้อผ้าพลิ้วปลิวไสวก็ปาน

สาเหตุที่กัวเซ้าคุ่นงุนงงจนชะงักเท้า เนื่องเพราะนึกถึงคำ “จะเผ่ายืดคอ รอคอยบนยอดเขาเทพยดา” ในโคลงบทนั้น

ในโคลงมีคำ “ยอดเขาเทพยดา” อย่างนั้นยอดเขาที่ลักษณะคล้ายสตรีโฉมงามยืนต้านลมแรง มีใช่ยอดเขาเทพยดาได้หรือไม่ ?

หากมันเป็นยอดเขาเทพยดา อย่างนั้น ผู้ที่รอดคอยบนยอดเขา ต้องเป็นเปี่ยซิมเทียนหนึ่งช่วยอยู่มั่ง ! ?

ตามเหตุการณ์เช่นนี้มาคำนวณ ผู้ที่ยืดคอรอคอยบนยอดเขา เป็นคนเดียวกับที่ใส่พิษทำร้ายตนในร้านอาหารแน่นอน !

แต่ช่วยอยู่มั่งรู้แน่แท้ใจ เมื่อตนอ่านโคลงที่มีความคร่ำครวญคิดถึงของนางนั้นแล้ว จะต้องเร่งรุดมาพบเป็นแน่นอน ! เหตุใดจึงยังต้องมีการ

กระทำเยี่ยงนี้ให้มากความโดยใส่พิษในสุราไปไย ?

ปัญหาที่คิดไม่ตกข้อนี้ ก่อความจิตใจกังวลเขาคุ่นจนป่วนป่วนวุ่นวาย และก่อนจะขบคิดเข้าใจ กลับมีเสียงเครื่องดนตรีแว่วมากระทบโสต

ก้วงเขาคุ่นตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก รีบพ่วงตามองตามต้นเสียง แลเห็นสตรีอาภรณ์ขาวสีนาง มือประคองเครื่องดนตรีเดินออกมาจากทางเชิงเขา เบื้องหน้า

ที่ด้านหลังของดรณีอาภรณ์ขาวทั้งสีนาง ยังมีดรณีอาภรณ์เขียวอีกสีนาง ช่วยกันห้ามเกี้ยวคานอ่อนอยู่

ขณะก้วงเขาคุ่นกำลังขบคิดถึงสตรีทั้งแปดนางอาจเป็นคนออกมาต้อนรับ ตนอยู่นั้น ดรณีอาภรณ์ขาวที่ถือขลุ่ยหยกนางหนึ่ง ได้เดินเข้ามาคารวะอย่าง นอบน้อมยำเกรง แล้วกล่าว

“บ่าวขุนบัว รับคำสั่งจากเจ้านาย มาต้อนรับก้วงเขียวเป่าจู้ขึ้นยอดเขา”

ก้วงเขาคุ่นเลิกคิ้วถามไป

“เจ้านายของท่านคือใคร ?”

“ชื่อฉายาของเจ้านายข้าพเจ้า มิใช่พวกบ่าวจะกล้าก้าวร้าวพาดพิง แต่เป็นคนรู้จักเก่าก่อนของก้วงเขียวเป่าจู้แน่ เพียงขึ้นไปพบบนยอดเขาก็ทราบได้เอง”

ก้วงเขาคุ่นแม้ทราบดี เจ้านายของพวกนางต้องเป็นฮวยยู่มั่งแน่ แต่ไม่ปรารถนาถวากับพวกบ่าวให้มากความ จึงโบกมือกล่าวขึ้น

“ยอดเขานี้แม้สูงชัน แต่ยังไม่เป็นอุปสรรคจนเราอัปจนปัญญา รบกวณ โกวเนี้ยกลับไปเรียนต่อเจ้านายท่าน บอกว่าก้วงเขาคุ่นจะขึ้นยอดเขาเอง ไม่ต้องมาต้อนรับ”

ขุนบัวแย้มยิ้มพลาถกล่าว

“เจ้านายข้าพเจ้ารู้เท่าใจ ก้วงเขียวเป่าจู้มีความเก่งกล้าเทียมฟ้า แต่เนื่องจากตอนนี้ในตัวมีพิษร้ายแทรกซึม หากตะกายขึ้นยอดเขาจนเหน็ดเหนื่อย พิษจะกำเริบขึ้นก่อนเวลา ต้องเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิตแน่ ดังนั้น จึงสั่งพวกบ่าว ใช้เกี้ยวคานอ่อนมาต้อนรับ ก้วงเขียวเป่าจู้ยังคงอย่าได้บายเบี่ยงปฏิเสธ เพื่อมิ

ต้องให้บ่าวขัดคำสั่งแล้วถูกลงโทษสถานหนักไป"

กัวเซาคุ่นขบคิด ในเมื่อเรื่องราวเป็นถึงขั้นนี้แล้ว มีผู้ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามจัดการตามอำเภอใจ เพื่อให้แน่ใจว่าคนรักเก่าก่อนจะเล่นลวดลายได้ออกมากล้นแกล้งตน ?

ซุนบ๊วยฉลาดปราดเปรื่องยิ่งนัก พอเห็นสีหน้ากัวเซาคุ่นก็ทราบทันทีว่ายินยอมแล้ว จึงเรียกดรุณีชุดเขียวทั้งสี่นางให้หามเกี้ยวเข้ามา

กัวเซาคุ่นไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธจริง ๆ ก้าวขึ้นไปในเกี้ยวให้ดรุณีทั้งแปดนางหามกลับไปในทางเดิมทันที

ตอนแรกกัวเซาคุ่นเข้าใจ ที่เชิงเขาต้องมีทางสำหรับขึ้นสู่ยอดเขา มิคาดดรุณีทั้งแปดนางถึงกับหามกัวเซาคุ่นเข้าไปในถ้ำลึกแห่งหนึ่ง กัวเซาคุ่นจึงต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ซุนบ๊วยโกวเนี่ย เจ้านายท่านรออยู่บนยอดเขาหรือ ?"

ซุนบ๊วยรีบสอคำอย่างยื้มแย้ม

"กัวเซียวเป่าจู้ไม่ต้องระแวงเกินไป พวกเราจะให้ท่านได้นั่งกิมฮุ้นเต้า (กระเช้าเมฆทอง) โดยบินขึ้นยอดเขา ไม่ง่ายดายกว่าเดินเท้ามากมายหรือไร ?"

กัวเซาคุ่นฟังจนงงสงสัย ขณะจะถามอีก พลันรู้สึกกระจ่างตา เกี้ยวคานอ่อนได้หยุดลงแล้ว จึงเงยหน้ากวาดพิจารณา รู้สึกหน้าร้อนผะผ่าวทันที เรื่องราวของหนหลังกระจ่างขึ้นในห้วงสมองอีกครั้ง

ที่แท้ภูเขาลูกนี้ถึงกับโปร่งกลาง พอจะแลเห็นท้องฟ้าบนยอดเขาได้กระจ่างตา

สถานที่นี้ นอกจากขาดแอ่งน้ำไปประการหนึ่งแล้ว ไม่ผิดเพี้ยนกับแจ้เทียนเพ่งที่ไต้หวันเลย

เมื่อแลเห็นทำเลที่คล้ายแจ้เทียนเพ่ง กัวเซาคุ่นต้องนึกคิดถึงความหลัง จนจิตใจว้าวุ่นสะทกสะท่อนจนสุดเปรียบประมาณ

ซุนบ๊วยยืนตัวตรง เกร็งลมปราณร้องไป

"น้อมเรียนกัจจู้ กัวเซียวเป่าจู้มาถึงแล้ว โปรดปล่อยกิมฮุ้นเต้า (กระเช้า

เมฆทอง) ลงมา”

คำ “น้อมเรียนกำจู้” นี้ สร้างความตระหนกแก่กำเขาคุ่นจนสะดุ้ง
เฮือกใหญ่ ลอบคิดในใจ

‘ช่วยยู่มั่งเป็นกำจู้นิกายใดกัน ?’

ขณะขบคิด แลเห็นเมฆสีทองกลุ่มหนึ่งลอยลงจากท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว
ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ถึงเบื้องหน้า ที่แท้เป็นหนังวัวผืนใหญ่ฉาบสีนํ้าไว สีมุม
ใช้เชือกโตประมาณหัวแม่มือผูกอยู่ จนกลายเป็นกระเช้าอันพิกลพิสดาร

ขุนบิ้วยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“กำเขี้ยวเป่าจู้ โปรดขึ้นบนกระเช้าเมฆทอง นี่เป็นผลงานการประดิษฐ์
เครื่องมือขึ้นยอดเขาอันเลิศล้ำพิสดารของกำจู้ของพวกเรา นั่งอยู่ในกระเช้า
ทั้งสบายทั้งรวดเร็วอย่างยิ่งทีเดียว”

กำเขาคุ่นขมวดคิ้วเล็กน้อย พลั้วกายเข้าไปในกระเช้าเมฆทอง ได้
ยินเสียงขุนบิ้วยกูก้องกังวาน เชือกทั้งสี่ถูกชักรอกขึ้นไปเบื้องบนด้วยความ
รวดเร็วทันที

เพียงชั่วขณะก็มาถึงยอดเขาได้ กำเขาคุ่นสะกิดปลายเท้ากระโดด
ออกจากกิมฮุ้นเป่า กวาดตามองรอบข้าง

กำเขาคุ่นเข้าใจ เมื่อช่วยยู่มั่งใช้หญิงรับใช้แปดนางไปต้อนรับตน
อย่างนั้นบนยอดเขา จะต้องมีการวางก้ามอวดโอ้อย่างไรเป็นแน่

มิคาด เป็นความคิดที่ผิดพลาดโดยสิ้นเชิง ผู้คอยต้อนรับบนยอดเขา
แม้เป็นตัวช่วยยู่มั่ง แต่ก็มีนางเพียงลำพังเท่านั้น

กำเขาคุ่นยังมีความคิดคำนวณอยู่อีกประการนั้นคือ ช่วยยู่มั่งหากมิใช่
แต่งกายเป็นสตรีมาพบ ก็ต้องยังคงสวมเสื้อยาวสีเขี้ยวดุจนักศึกษา

ความคิดคำนวณล้วนผิดพลาด ช่วยยู่มั่งแม้จะแต่งตัวเป็นนักศึกษา
แต่ที่สวมมิใช่สีเขี้ยว กลับเป็นสีแดงระเรื่อ !

กำเขาคุ่นเมื่อเห็นเสื้อสีแดงระเรื่อนี้ ต้องละอายและร้อนหน้ากว่าเดิม
อีกหลายส่วนทันที

เนื่องเพราะตอนแรกที่พบกับนางในภูเขาให้ชั่ว นางก็สวมเสื้อยาวสีแดง

ระเรื่อเปลี่ยนนามเป็น ‘ฮั่วเปี๋ย, มาคบหาเป็นมิตรสหายกับตน ภายหลัง
ตอนตนถูกพิษจากสัตว์ประหลาดจนความกำหนัดพลุ่งขึ้น นางยินยอมสละ
พรหมจารีอันมีค่าช่วยเหลือนตน เปลื้องเลื้อยยาวด้วยความเอียงอาย ก็เป็นสื่อ
สีแดงระเรื่อตัวนี้เอง !

บัดนี้ ความหลังเก่าก่อนมายืนยันประจักษ์อยู่เฉพาะหน้า ไยไม่ทำให้
กัวเซ้าคุ่นหน้าแดงฉานด้วยความละอาย วาบหวีด้วยความรันทดหุดูได้
ฮวยยู่มั่งเมื่อเห็นสีหน้าของกัวเซ้าคุ่น นางเพียงยิ้มเล็กน้อย ชี้นินที่
ข้างกายพลาถกล่าวเสียงเย็นชา

“เชิญกัวเซียวเป้าจู้”

คำ ‘กัวเซียวเป้าจู้’ เรียกจนจิตใจว่าวุ่นรันทดของกัวเซ้าคุ่นกระจาย
ไปทันที

กัวเซ้าคุ่นถอนกายไปครึ่งก้าว จับตามองหน้าฮวยยู่มั่งด้วยความตื่นเต้น
สงสัย ถามเสียงสั่นสะท้านไป

“ฮวยม่วย ท่าน...ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นกัวเซียวเป้าจู้ ?”

ฮวยยู่มั่งย้อนถามด้วยเสียงกระด้าง

“ข้าพเจ้าไม่เรียกท่านเป็นกัวเซียวเป้าจู้ สมควรเรียกท่านว่าอะไร ?”

กัวเซ้าคุ่นที่ไม่มีเล่ห์กรรมมาแต่ไหนแต่ไร ถูกนางย้อนถามเยี่ยงนั้น
ต้องงุนงงเป็นครู่ใหญ่จึงตะกุกตะกัก

“ท่าน...ท่าน...อย่างน้อยสมควร...คล้าย...คล้ายเมื่อคบกันที่ไห้ซัว
เรียก...ข้าพเจ้าเป็นกัวเฮีย ไม่บังควรเปลี่ยนคำเฮียเป็นเซียวเป้าจู้กระมัง ?”

ดวงตาฮวยยู่มั่งคมวาวราวกระบี่ เขม่นมองกัวเซ้าคุ่นพลาถแค้นเสียง
เย็นชา

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าอย่างน้อยสมควรเรียกท่านเป็นกัวเฮีย หรือเรียกหาให้
สนิทสนมกว่านี้ แต่หลังจากเรื่องราวที่ไห้ซัวแล้ว ท่านมิได้จดจำเรื่องราว
คราวนั้นไว้ในจิตใจ ทอดทิ้งเปี๋ยซิมเทียนนี้ฮวยยู่มั่งออกจากสมองโดยไม่
แยแสไยดี...”

กัวเซ้าคุ่นเห็นฮวยยู่มั่งกล่าว พลาถสีหน้าหม่นหมองด้วยความเศร้า

รันทด หลังน้ำตาลงมาเป็นเส้นสายจึงรีบสอดคำไป

“ช่วยม่วย ท่านอย่าได้เศร้าเสียใจเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยลืมเลือนความดีงามของท่านไปจากใจ โคลงที่ท่านทิ้งไว้ตอนก่อนจาก ที่มีเนื้อความรักอัจฉริยบุรุษสุดซึ่งใจ ยินยอมตั้งครรภ์ไม่หวั่นต่อพิษร้าย คร่ำครวญคำนึงถึงในแคว้นแม่ว หวังให้ดวงแก้วรับมาโดยไว” นั้น ข้าพเจ้าท่องจนขึ้นใจ คิดรอให้เรื่องราวที่เล่าชั่วเสร็จสิ้น จะรีบเร่งไปดินแดนชาวแม่วโดยด่วน...”

ฮวยมุ่มยังฟังคำอธิบายยังมีโศกดาลเดือด นางชบگرامเคঁนเสียง
“ที่ข้าพเจ้าเคঁนก็เคঁนในคำรีบเร่งไปแคว้นแม่วนี้ !”

“ข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ฮวยม่วย จึงได้รีบเร่งไปแคว้นแม่ว...”

ฮวยมุ่มปล้นทวาดเสียงกราดเกรี้ยวทันที

“ท่านเห็นแก่ข้าพเจ้า ! ไม่ไปแคว้นแม่วยังพอทำเนา เมื่อไปแคว้นแม่วถึงกับประทุษร้ายชื่อแป่ข้าพเจ้าจนตายไป ทำลายเลาะยุ่นก้าพินาศดับสูญ ยิ่งยังได้คนใหม่ลืมเลือนคนเก่า ไปเป็นอยู่เบ๊ของตักเล้งตั้งแล้ว ? !”

“ฮวยม่วย ท่านเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าอธิบายได้หรือไม่ ?”

“ที่ข้าพเจ้าให้ท่านมา ก็หวังจะได้รับฟังคำอธิบายที่สมเหตุผลจากท่าน ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะสะกดความเคঁนในอกลงได้”

กัวเช่าคุ่นทรุดกายลงนั่งบนก้อนหินใหญ่ กล่าวช้า ๆ ไป

“ฮวยม่วยยินยอมฟังคำอธิบายของข้าพเจ้าก็ประเสริฐ ข้าพเจ้ายินดีบอกเล่าสามเรื่องที่กระตุ้นโศกท่านเคঁนเคื่องโดยละเอียด”

ฮวยมุ่มชบگرامแนบแน่น หน้าเคร่งเครียดเย็นชาราวพอกด้วยน้ำแข็ง ทรุดกายนั่งลงบนก้อนหินที่เบื้องหน้ากัวเช่าคุ่น ตั้งใจจะฟังคำอธิบายด้วยจิตใจร้อนรุ่ม

กัวเช่าคุ่นกล่าวต่อด้วยเสียงเข้มช้า

“ในเมื่อฮวยม่วยทราบข่าวเลาะยุ่นก้าพินาศดับสูญ แต่ทราบเรื่องราวรายละเอียดหรือไม่ ?”

ฮวยมุ่มผงกศีรษะ กัวเช่าคุ่นกล่าวสืบท่อไป

“ในเมื่อฮวยม่วยทราบรายละเอียด ก็ลดทอนกรรมของข้าพเจ้าไปมาก

หลาย โปรดคิดดู ความตายของชื่อแม่ท่านเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า นางเป็นเพราะหนี้รักที่พัวพัน ถูกดึงลงไปในปลักราคะอันลึกล้ำ จึงได้ถูกผู้อาวุโส อ้วงโพล้วเจี้ยแก่มือจนตายไปด้วยกัน"

ฮวยยู่มั่งขบคิดแล้วผงกศีรษะกล่าว

"นับว่าท่านมีปากคมกล้า เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านก็แล้วกัน เพียงแค่นั้นที่เฒ่าค่อมอ้วงโพล้วตายไปแล้ว จนข้าพเจ้าไม่มีปัญญาล้างแค้นแทนชื่อแม่ได้"

กล่าวถึงตอนท้าย ๆ น้ำตาได้หลั่งไหลลงมากอีกครั้ง เศร้าเสียใจจนตัวสั่นสะท้านไป

กัวเซ้าคุ่นเนื่องจากเห็นเป็นเรื่องที่ไม่อาจปลอบเตือนอย่างไร จึงพาลไม่ไปสนใจนาง ส่งเสียงกังวานกล่าวสืบท่อ

"เกี่ยวกับเลาะฮุ้นก้าพินาศสลาย ข้าพเจ้าไม่บ้ายเบี่ยงผันระรับผิดชอบแต่นั้นเป็นเลาะฮุ้นชี่กั๊ยทำทนายให้ข้าพเจ้าไปเอง"

ฮวยยู่มั่งกล่าวด้วยสีหน้าขุ่นเคืองเล็กน้อย

"ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นสี่ปีศาจทำทนายให้ท่านไป ก่อกรงเรื่องราวทั้งหลายแหล่ขึ้นเอง แต่หรือท่านไม่อาจเห็นแก่หน้าข้าพเจ้า ออมมือไว้ไมตรีให้สักเล็กน้อย ?"

กัวเซ้าคุ่นตาลุกวาวทันที กล่าวเสียงกร้าวกังวาน

"ฮวยม่วยมีศักดิ์สำคัญอยู่ในเลาะฮุ้นก้า ย่อมทราบพฤติการณ์ทั้งมวลของเลาะฮุ้นก้ากระจ่าง เป็นค่ายสำนักที่มีคุณธรรมดงามหรือไม่ ? ข้าพเจ้ากำลังมุ่งหวังให้ฮวยม่วยสามารถถอนตัวออกจากปลักชั่วร้าย จึงไม่ย่อท้อต่อภยันตรายใด ๆ นุกเข้าไปในเลาะฮุ้นก้า โดยหมายทำลายมันให้พินาศย่อยยับไปจากแผ่นดิน"

ฮวยยู่มั่งอึ้งครู่หนึ่งจึงผงกศีรษะกล่าว

"ก็ได้ นับว่าท่านอธิบายในเรื่องนี้ได้ดี ข้าพเจ้าก็ไม่เคียดซึ่งเอาเรื่องราวแต่เกี่ยวกับการทิ้งเกากลุ่มหลงใหม่ ฝากตัวเป็นอยู่เบียดเบียนตั้ง ท่านแม้มีปากเป็นร้อยก็ยากจะแก้ตัวได้ !"

กัวเซาคุ่นถอนหายใจยาวกล่าวว่า

“ช่วยม่วย บอกแล้วอาจบางที่ท่านจะรู้สึกตื่นเต้นสงสัย เรื่องนี้ไม่เพียงมีอาจตำหนิข้าพเจ้าเท่านั้น ยังต้องตำหนิท่านอีกด้วย”

ฮวยยู่มั่งร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นจริง ๆ

“สวรรค์ ! นี่เป็นเหตุผลใด ? ท่านไปปราบม้าเสนอน้ำในตึกเล้งตั้ง ยังจะมาตำหนิข้าพเจ้าได้ ?”

กัวเซาคุ่นถอนใจกล่าว

“ที่ข้าพเจ้าจะตำหนิท่าน ก็คือตอนท่านทิ้งหนังสือไว้ในอุโมงค์ให้ชั่ว ไม่บังควรมียอมบอกชื่อแซ่แท้จริงแก่ข้าพเจ้า เพียงให้ข้าพเจ้าอาศัยแหวนเหล็กวงนั้นกับอะหุกตัวจุกอีกลูกหนึ่ง ไปหาท่านในดินแดนชาวแม้ว”

ฮวยยู่มั่งไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง กล่าวเสียงหนัก ๆ

“นี่จะมีที่ใดไม่ถูกต้อง ? ไฉนกลับมาตำหนิข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้ามิใช่บ่งบอกอยู่ในอักษรจนกระทั่งชัด เพียงเข้าถึงเทือกเขาเอี้ยยั้งชั่ว ก็พออาศัยของทั้งสองสิ่งนั้น ถ้ามั่นใจความเป็นมาของข้าพเจ้าออก”

กัวเซาคุ่นผินผีมกล่าว

“ตอนนั้น ข้าพเจ้าทั้งตื่นตันทั้งรักในตัวท่านจนลึกลงมลาย คิดคำนึงถึงจนแทบขาดใจตาย ดังนั้น พอเข้าเทือกเขาเอี้ยยั้งชั่ว รีบถามถึงเจ้าของแหวนเหล็กกับอะหุกตัวจุกคือผู้ใด ?”

“หรือท่านยังถามไม่ออกได้ ของทั้งสองสิ่งนั้นกล่าวได้ว่ามีอำนาจยิ่งยง อยู่ในดินแดนแคว้นแม้วไม่มีผู้ใดมิรู้จักเด็ดขาด”

“ถามไม่ออกยังพอทำเนา เนื่องเพราะถามออกนั่นเอง จึงทำให้ข้าพเจ้าสร้างความผิดพลาดอุกฤษฏ์ที่ไม่มีวันแก้ไขแก้ความผิดได้”

ฮวยยู่มั่งแม้รู้เรื่องราวที่เลาะชั้นก้าพินาศย่อยยับได้ละเอียดก็จริง แต่กับเรื่องที่กัวเซาคุ่นไปเป็นอยู่เบ๊ของตึกเล้งตั้ง กลับมิใคร่เข้าใจกระจ่างนัก จึงโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“วาจານี้หมายความว่าอะไร ?”

“คนผู้นั้นพอเห็นแหวนเหล็กกับอะหุกตัวจุกของข้าพเจ้าแล้ว ถึงกับตอบ

โดยไม่ต้องใคร่ครวญ ว่าของทั้งสองสิ่งนี้คือตักเล้งกงจู๊ก็เง็กฮวย ที่ถนอม
มิเคยทิ้งห่างจากตัวแม่ชั่วครู่ชั่วยาม”

ฮวยยู่มั่งเพิ่งเข้าใจความนัยได้ทันที กล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“ใช่ ! ข้าพเจ้ากลับลืมว่ามีน้ำมิตรไมตรีกับก๊เง็กฮวยดุจดั่งเจ้ม่วย
แลกเปลี่ยนของประจำตัวต่อกัน ที่นางก็มีไข่มุกอะหุกตัวจูลูกหนึ่ง และแหวน
เหล็กพิสดารอีกรวงหนึ่งจริง ๆ”

กล่าวถึงตอนนี้ ดวงตาพลันปรากฏแววขุ่นเคืองจนลุกวาว ถามเสียง
เย็นชา

“ข้าพเจ้าฟังว่า ท่านไปพิชิตม้าจึงได้เข้าเป็นอยู่เบ๊ ?”

ก๊วเซ่าคุ่นผวกศีรษะตอบ

“ใช่แล้ว เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น ย่อมเข้าใจว่าคนรักที่ในถ้ำน้ำไ้ฮั่ว
ก็คือตักเล้งกงจู๊อันมีอิทธิพลอำนาจครอบคลุมดินแดนชาวเผ่า จึงยอมรับคำ
พิชิตม้าด้วยความยินดี...”

ฮวยยู่มั่งแค้นเสียงเย็นชาทันที

“ในที่สุด ท่านก็เปิดพิรุณให้เห็นแผลแล้ว”

“ข้าพเจ้าเปิดพิรุณในที่ใด ?”

“หากข้าพเจ้าเป็นก๊เง็กฮวย ไฉนจะให้ท่านไปพิชิตม้าจึงได้เป็นอยู่เบ๊
อย่างไรเราสองคนตอนอยู่ที่อุโมงค์ไ้ฮั่ว มิใช่ได้...”

วาจาชะงักงันลงกลางคัน ใบหน้าผุดผาดสะคราญแดงระเรื่อขึ้นมา
จนมิอาจกล่าวต่อได้

ก๊วเซ่าคุ่นวาทความใจจนต้องกล่าวอย่างยื้มแย้ม

“ฮวยม่วย ข้าพเจ้าตอนนั้นเข้าใจผิด ก๊เง็กฮวยยังต้องการให้ข้าพเจ้า
พิชิตม้าต่อหน้าคนทั้งเผ่า ข้าพเจ้ายิ่งเข้าใจว่านางก็คือคนรักเก่าในไ้ฮั่ว”

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจวาจาของท่าน ที่ก๊เง็กฮวยต้องการให้ท่านพิชิตม้าต่อ
หน้าคนทั้งเผ่า มีความหมายลึกล้ำเยี่ยงไร ? ไฉนเกี่ยวพันมาถึงตัวข้าพเจ้า ?
หลงให้ท่านเข้าใจผิดคิดว่านางคือตัวข้าพเจ้า ?”

“เรื่องราวในไ้ฮั่ว มาตราแมนมีความรักลึกซึ้งจริงใจ แต่อย่างไรก็มี

ข้อดำหนิที่เป็นการลักลอบได้เสีย ยากจะบอกเล่าแก่ผู้คน ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่า ท่านสร้างใช้ประเพณีของชาวแม่ว มาให้เราสองได้เป็นสามีภรรยา โดยถูก ทำนองคลองธรรม ต้องตามพิธีที่ดีงาม”

ฮวยยู่มั่งยั้งฟังจนตะลึงลานไปครู่ใหญ่ จึงถอนหายใจกล่าว

“นับว่าท่านคิดเพื่อฝืนจนงมมายจริง ๆ แต่ก็มีอาจกล่าวหาว่าท่านไม่มี เหตุผลได้”

กัวเซ่าคุ่นกล่าวด้วยความละอาย

“ความผิดได้ดำเนินไปในสภาพที่ยิ่งผิดยิ่งลึกล้ำ รอนจนกระทั่งข้าวสาร กลายเป็นข้าวสุก ข้าพเจ้าจึงรู้สึกละอายจนแทบชักเหิยะมั่งช่วยฮ้วยตอที่ท่าน กำนัลให้ออกมาเชือดคอตาย...”

ฮวยยู่มั่งน้ำตาเอ่อคลอ ถอนหายใจกล่าว

“ในเมื่อท่านเคยมีความคิดเยี่ยงนั้น ข้าพเจ้าก็อโหสิให้กับท่าน”

กัวเซ่าคุ่นนึกไม่ถึง มรสุมความรักอันปั่นป่วนรุนแรง จะสงบได้ง่ายดาย ดังนี้ จึงลึงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก

ในขณะที่กัวเซ่าคุ่นหน้าระรื่นแจ่มใส ฮวยยู่มั่งพลันชบگرامร้องขึ้น

“ท่านยังไม่ต้องลึงโลดยินดี ข้าพเจ้าอโหสิให้ท่านได้ แต่ไม่อาจอโหสิให้ ก็เง็กฮวยเป็นอันขาด !”

ความปิตินดีของกัวเซ่าคุ่นถูกทำลายหายวับไปทันที ต้องโพล่งถาม ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ฮวยม่วย พวกท่านเป็นเจ้ม่วยที่รักกันกลมเกลียว ไฉนจึงไม่ยอม อโหสิให้กับนางได้ ?”

ฮวยยู่มั่งชบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

“ยังเป็นเจ้ม่วยที่รักกลมเกลียว จึงยังไม่อาจอภัยให้ได้ เนื่องจาก ก็เง็กฮวยไม่บังควรชิงสามีของข้าพเจ้า !”

“ฮวยม่วย วาจานี้ของท่านออกจะไร้เหตุผลเกินไป”

ฮวยยู่มั่งผุดขึ้นจากที่นั่ง ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ตวาดเสียงกราด เกรี้ยวว่า

“กัวเซ่าคุ่น ท่านบอกมา ข้าพเจ้าไร้เหตุผลในที่ใด ? หากแม่นบอกไม่

ถูกต้อง จะสื่อให้เห็นว่าท่านจงใจช่วยเหลือนางมารังแกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่านไม่อาจหนีรอดจากความยุติธรรมเป็นอันขาด !”

คำ ‘กัวเซ่คุ่น’ ที่นางเปล่งมาครานี้ ทำให้กัวเซ่คุ่นจิตใจระทึกทันที เพราะสังเกตออกแล้วว่า ฮวยยู่มั่งขุ่นแค้นชิงชังจนตัวสั่นระริกหน้าบิดเบี้ยว จึงรีบหวั่นรอบประจบพลาถกล่าว

“ฮวยม่วยอย่าได้ขุ่นเคืองถึงปานนี้ ฟังข้าพเจ้าว่า...”

ฮวยยู่มั่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสลับไป

“ท่านอย่าได้มารำพันวาทไรสาระต่อไป รีบบอกเหตุผลโดยด่วน ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตกับท่านทันที”

กัวเซ่คุ่นทราบดี ตอนนี้นอกจากจะหาเหตุผลมาข่มนางให้ยินยอมแล้ว ไม่มีวิธีอื่นใดทั้งสิ้น จึงป้อนหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พลาถกล่าวเสียงนุ่มนวลไป

“ฮวยม่วยลองคิดดู เรื่องราวในถ้ำน้ำไต้ซัว มีแต่ฟ้าดินและท่านกับข้าพเจ้าทราบเท่านั้น ก็เจ็กฮวยจะไปทราบได้อย่างไร การที่นางให้พิชิตม้าเพื่อรับตัวเป็นอยู่เบ๊ จะเป็นการชิงสามีของท่าน ?”

ฮวยยู่มั่งอับจนถ้อยคำทันที มิทราบจะหาเหตุผลใดตอบโต้ได้ กัวเซ่คุ่นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มสลับไป

“อย่าว่าแต่ มิใช่ข้าพเจ้าโอ้อวดระโคม ไม่ว่าในด้านบุคลิก หน้าตา สำนักพลังฝีมือ ต่างนับเป็นอันดับหนึ่งที่สตรีทุกนางพึงปรารถนา ก็เจ็กฮวยเติบโตในดินแดนชาวแม้ว บุรุษที่นางพบเห็นส่วนมากเป็นพวกแม้วหยาบกร้าน หน้าตาอัปลักษณ์ธรรมดา นางได้พบบุรุษหนุ่มมองอาจสง่าอย่างลำบากยากเย็น นางไม่แต่งให้ข้าพเจ้าแล้วจะแต่งกับผู้ใด ?”

ฮวยยู่มั่งฟังอย่างตะลึงลานจนจบความ น้ำตาต้องหลังทะเล็กจนพุบร่ำให้กับก้อนหินใหญ่ทันที

กัวเซ่คุ่นมีความรักเวทนาเป็นอย่างยิ่ง เดินเข้าไปตบไหล่นางเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ฮวยม่วย ต่างฝ่ายเข้าใจผิดกัน และได้คลี่คลายแล้ว ท่านยังรำไให้ไปไย ?”

ฮวยยู่มั่งกลืนน้ำตาขึ้นขบگرامถามกัวเซาคุ่น

“คุ่นกอกอ ในเมื่อไม่อาจตำหนิต่าน และไม่อาจตำหนินาง เป็นว่าสมควรตำหนิข้าพเจ้าทั้งสิ้น ?”

กัวเซาคุ่นทราบว่านางกำลังขุ่นเคืองถึงขีดสุด จึงสรรหาจากลีลายุทธ
อารมณ์ของนาง โดยกล่าวอย่างยื้มแย้มแจ่มใส

“ก็ไม่อาจตำหนิฮวยม่วยได้ แต่ต้นสายปลายเหตุทั้งมวล ล้วนเกิดขึ้น
ที่ท่านไม่บอกชื่อแซ่ที่แท้จริงกับข้าพเจ้า”

ฮวยยู่มั่งกลอกตาไปมา ถึงกับยกแขนเสื้อซับน้ำตา ไม่ร่ำให้อีกแล้ว

กัวเซาคุ่นรีบกางแขนโอบนางไว้ในอ้อมอก กระซิบเบา ๆ ด้วยความรัก

“ฮวยม่วย ท่านตอนนั้นไปแห่งหนใด หากยังอยู่ในดินแดนชาวเผ่า
อาจบางทีเรื่องราวไม่ถึงกับเป็นเช่นนั้นก็ได้”

ฮวยยู่มั่งคล้ายตั้งเสรำเสียใจขึ้นอีกครั้ง ครา หลังน้ำตาตอบว่า

“หลังจากข้าพเจ้ามีครรภ์พิษแล้ว ความจริงเข้าใจว่าคงเป็นครรภ์ธรรมดา
เพียงรอให้ครบกำหนดเมื่อใด หากเป็นคนจะเลี้ยงดูต่อไป เป็นสัตว์ร้ายจะ
ทอดทิ้งหรือทำลายทันที มิคาด กลับผิดจากที่คิดโดยสิ้นเชิง เพราะยัง
ไม่ทันกลับถึงเลาะฮั่นกัก พิษก็กำเริบจนแท้งออกมา และยังร่อแร่จนปางตาย
อีกด้วย”

กัวเซาคุ่นยิ่งสมเพชเวทนา และยิ่งละอายในความผิดกว่าเดิม มิทราบ
ควรใช้วาจาใดไปปลอบประโลมต่อนาง มีแต่รังเอวแน่นน้อยของนางให้แนบ
แน่นขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

ฮวยยู่มั่งกล่าวเสียงสั่นเครือสับสนไป

“ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า ยากจะรอดชีวิตจากการตกเลือดครานั้นได้
มิคาด บังเอิญมีคนมาช่วย...”

“ฮวยม่วย ผู้มาช่วยท่านโดยบังเอิญคือใคร ? ข้าพเจ้าสมควรขอบคุณ
ท่านแต่ดีจึงถูกต้อง”

“เป็นชายชราเสื้อยาวสีทอง”

กัวเซาคุ่นใจหายวาบ รีบถามไป

“ชายชราเสื้อสีทอง หรือคนผู้นั้นคือเกาเล่ตักฮุยอวเอี้ยงอี่ ? !”

“คันทูกอเดาไม่ผิดพลาด และอวเอี้ยงอี่ยังตกลงกับข้าพเจ้า ให้เข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวที่สองในหุบเขาตักฮุยก็อีกด้วย”

กัวเซาคันทูกถึงคำ ‘ก้าจู, ที่พวกขุนบิวยเรียกเมื่อครู’ จึงถามอย่างยิ้มแย้ม

“ฮวยม่วย ท่านในบัดนี้คล้ายตั้งเป็นก้าจูอะไรแล้ว ?”

ฮวยม่วยมั่งยิ้มพลาตตอบ

“ข้าพเจ้าไม่ยอมที่จะให้เลาะฮั่นก้าพินาศแล้วต้องอยู่อย่างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว จึงได้มีความคิดอันพิสดาร ตั้งตัวเองเป็นก้าจู โดยหมายจะรื้อฟื้นเลาะฮั่นก้าให้จำเริญรุ่งเรืองอีกครั้ง”

กัวเซาคันทูกรีบโบกมือกล่าว

“เลาะฮั่นก้ามิใช่สำนักดิงงามมีคุณธรรมใด ฮวยม่วยหากยังตกอยู่ในปลักนี้ ยังสมควรหาทางถอนตัวออกมา บัดนี้เมื่อมันพินาศไปจากแผ่นดิน ยังจะรื้อฟื้นให้คืนมาเป็นไร ?”

ฮวยม่วยคล้ายตั้งถูกกระตุ้นความเศร้าเสียใจให้กำเริบ นางต้องน้ำตาคลอหน่วยยอีกครั้ง กล่าวเสียงละห้อยว่า

“คันทูกอ ข้าพเจ้าไม่ยินยอมเกินไป จึงคิดรื้อฟื้นเลาะฮั่นก้าอีกครั้ง ท่านลองคิดดู ข้าพเจ้าพบกับเรื่องผิดหวังมากมายเพียงใด ในตัวมีกรรมประหลาดร่อแร่ปางตาย ชื่อแป่ถูกทำร้ายตายอย่างอเนจอนาถ รากฐานถูกขุดโค่นทำลาย กระทั่งสามียังถูกผู้คนช่วงชิง...”

กัวเซาคันทูกยิ่งฟังยิ่งรักเวทนา ก้มลงกระซิบข้างหูฮวยม่วยด้วยเสียงนุ่มนวล

“ฮวยม่วย ท่านต้องคับแค้นไปเพราะข้าพเจ้ามากมายปานนี้ จะให้ข้าพเจ้าทดแทนท่านเยี่ยงไรจึงสาสม ?”

“คันทูกอ ท่านคิดทดแทนข้าพเจ้าจริง ๆ ?”

“ฮวยม่วยไหนไม่เชื่อข้าพเจ้า ? กัวเซาคันทูกรักท่านลึกซึ้งจริงใจ ยินยอมตัดศีรษะทดแทนชดใช้ได้”

ฮวยยู่มั่งตาหยาดเี่ยมแววาว กล่าวต่อกัวเช่าคั่นทันที

“คั่นกอกอ คำตัดศีรษะของท่าน หมายความว่ายินยอมเชื่อฟังคำสั่ง
ข้าพเจ้าทุกเรื่องราวใช่หรือไม่ ?”

กัวเช่าคั่นที่สัตย์ซื่อจริงใจ รับคำไปในทันที

“ใช่แล้ว ก็คือปฏิบัติตามคำสั่งทุกเรื่องราว”

กล่าวถึงตอนนี้ ฮวยยู่มั่งสอคำทันที

“ประเสริฐมาก หากคั่นกอกอยินยอมเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าย่อมเลิกราความ
ขุ่นแค้นทั้งมวลไป ไม่มีวาจาว่ากล่าวได้ แต่หากเม้นปากไม่ตรงกับใจ ตระ-
บัดสัตย์คั่นคำเมื่อใด กลับไม่อาจตำหนิข้าพเจ้าฮวยยู่มั่ง จะกระทำเรื่องฝ่าฝืน
ต่อคุณธรรมความดีได้”

“ฮวยม่วยวางใจ ข้าพเจ้ากับผู้อื่นใดยังมีวาจาหนักแน่นดังขุนเขา อย่า
ว่าแต่กับท่าน”

ฮวยยู่มั่งเลิกคิ้วขึ้นสูง ชบกายในอ้อมอกกัวเช่าคั่นแล้วกล่าวเสียงแจ่มใส

“คั่นกอกอ ท่านยังจำคำโคลง ‘ขอถือบุญนี้เป็นให้ชั่วสักชั่วคราว’ ของ
ข้าพเจ้าได้หรือไม่ ? เราสองเป็นสามีภรรยาที่สมจริงก็ถือยอดเขาเทพยดานี้มา
รื้อฟื้นความเป็นสามีภรรยาอีกครั้ง”

กัวเช่าคั่นหน้าแดงฉานทันที รีบโบกมือกล่าว

“ฮวยม่วย พวกเราหลงผิดไปครั้งหนึ่งแล้ว ไหนเลยจะผิดได้อีก ?
สมควรรอกำจัดกวาดล้างสำนักง้าวต่อผ่าย แล้วกลับไปที่พักกัวแกเป่า
เรียนต่อญาติผู้ใหญ่ให้ถึงแก่กับชือแป๊ะและชือบ้อเป็นเจ้าภาพ ประกอบพิธีวิวาห์
เป็นสามีภรรยาอันถูกต้องตามประเพณี”

ฮวยยู่มั่งแค้นหัวร่อกล่าว

“ล้วนเป็นวาจารื่นหูติงาม ทั้งยินยอมตัดศีรษะชดใช้ ทั้งยินยอมเชื่อฟัง
คำสั่งทุกประการ ทั้งมีวาจาหนักแน่นดังขุนเขา ผลที่สุด เมื่ออับจนปัญญา
ก็ได้ส่อให้เห็นเป็นวาจาหลอกลวงทั้งสิ้น ข้าพเจ้าหลังจากทนความคับแค้น
ทรมานเพื่อท่านมาอย่างแสนเข็ญแล้ว พอขอร้องท่านประการแรกก็ถูกปฏิเสธ
อย่างเด็ดขาดเยี่ยงนี้ ?”

กัวเซาคุ่นรีบหัวร่อประจบพลาถกล่าว

“ฮวยม่วยอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้ามิใช่ปฏิเสธการขอร้องของท่าน เพียงแต่รู้สึกสมควรเรียนต่อญาติผู้ใหญ่ก่อน จึงเป็นวิธีถูกต้องดีงาม”

ฮวยม่วยมั่งขบกรามกล่าว

“ท่านมีญาติผู้ใหญ่พอจะเรียนได้ แต่ญาติผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าอยู่ที่ใด ?”

คำถามนี้มีความร้ายกาจเป็นยิ่งนัก จนกัวเซาคุ่นต้องปากอ้าตาค้างไม่มีวาทะตอบโต้ได้ ฮวยม่วยมั่งจึงแค้นหัวร่อกล่าวสลับไป

“ก็ได้ ข้าพเจ้ามิให้ท่านต้องลำบากยากใจ คำขอร้องประการแรกขอเล็กน้อย จะบอกการขอร้องประการที่สองกับท่าน”

กัวเซาคุ่นนับว่าทั้งละอายทั้งสำนึกในบุญคุณของนางอย่างยิ่ง จึงรีบตอบทันที

“ฮวยม่วยรีบบอกมา ข้าพเจ้าต้องรับปากแน่นอน !”

“ท่านยังคงเก็บคำ ‘แน่นอน’ เอาไว้สักชั่วคราก่อน อย่าได้ลำบากใจจนหน้าแดงศีรษะก้มต่ำเสียอีกเล่า ?”

“ฮวยม่วย...”

“ถูกแล้ว ! การขอร้องเรื่องที่สองข้าพเจ้า เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับฮวยม่วยจริง ๆ ข้าพเจ้าถามท่าน หากในตอนก่อนท่านพิชิตม้าเข้าเป็นอยู่เบียดเสียดตั้ง ทราบว่าคนรักท่านที่ได้ในไส้ คือเปี้ยซิมเทียนหนึ่งฮวยม่วยมั่ง ท่านยังจะกระเหียนกระหือเข้าพิชิตม้าเป็นอยู่เบียดอีกหรือไม่ ?”

กัวเซาคุ่นตอบเสียงหนักแน่นโดยไม่ขบคิดใคร่ครวญ

“ไม่ ! รับรองไม่อย่างเด็ดขาด”

ฮวยม่วยมั่งมีที่ทันทุนวลสีหน้าแจ่มใสขึ้นอีกครา ยิ้มพลาถกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ในเมื่อเป็นความผิดที่คุ่นกอกอมิได้จงใจ ข้าพเจ้าอภัยให้กับท่านก็แล้วกัน แต่ท่านย่อมต้องยอมรับว่าเป็นความผิดพลาด ?”

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าย่อมยอมรับว่าเป็นความผิดของข้าพเจ้า”

“ท่านเมื่อครู่ที่ปฏิเสธการขอร้องข้อแรกของข้าพเจ้า กล่าวได้ถูกต้องอย่างยิ่ง ผิดครั้งหนึ่งแล้วไหนเลยจะผิดซ้ำซ้อนได้อีก ในเมื่อท่านยอมรับว่า

นี่เป็นเรื่องผิดพลาด ข้าพเจ้าขอร้องท่าน กลับใจมาลบล้างความผิดนี้ โดย
สาบานทันที ให้ถือตึกเล้งกงจู้ก็เง็กฮวยเป็นคนแปลกหน้ามิเคยรู้จัก !”

กัวเซ่าคุ่นต้องโพล่งด้วยความตระหนก

“ฮวยม่วย ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทอดทิ้งก็เง็กฮวย ถือนางเป็นคน
แปลกหน้ามิเคยรู้จัก ?”

“นี่จะมีความสำคัญสักเท่าใด ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่านางสามารถชิงสามีของ
ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้ายังมิใช่ซึ่งกลับคืนมาได้ดังเดิม ?”

กัวเซ่าคุ่นมีสีหน้ากระดากกระเดื่อง อ้อมแอ้มขึ้นว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยจะ...ต้นตึปลายร้าย...ทอดทิ้งก็เง็กฮวยได้...”

ฮวยม่วยมั่งตาลูกวาวราวสายฟ้า แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เทพบุตรสุดล้ำา่งที่มีรักมีคุณธรรมอันร้ายกาจ คำรับรองของท่านที่ว่า
รับปากข้าพเจ้าแน่นอนในครั้งที่สองนี้ ยังคงเป็นการปฏิเสธอีกเช่นเคย ?”

กัวเซ่าคุ่นอับจนปัญญา ได้แต่ฝืนยิ้มโดยมิทราบควรกล่าวเยี่ยงไร จึง
ต่อต้านการที่ฮวยม่วยมั่งจู่โจมอย่างแหลมคมเยี่ยงนี้

ฮวยม่วยมั่งยิ้มเล็กน้อย จับตามองพลาจร้องขึ้น

“คุ่นกอกอ ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน อย่าได้ปั้นหน้าเป็นผู้คงแก่เรียนมา
กล่าววาจาหลอกลวงผู้คนต่อไปเลย ยังคงมาบอกเล่าความจริงใจโดยสัตย์ซื่อ
จะประเสริฐกว่า”

กัวเซ่าคุ่นถูกตำหนิต่าจนหน้าแดงฉาน ร้องด้วยความหวาดหวั่น

“ฮวยม่วย...”

“คุ่นกอกอ ท่านน่ากลัวกระดากปากไม่อาจเอ่ย แต่ข้าพเจ้ากลับเดา
ความในใจของท่านออก ข้าพเจ้ากล่าวแทนท่านเลยเป็นไร ?”

กัวเซ่าคุ่นมิทราบนางเดาเปะปะในเรื่องใด ขณะจะส่งเสียง ดวงตา
ฮวยม่วยมั่งพลันลุกวาวขึ้นอีกครั้ง ยิ้มพลาจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบที่ท่านคิดจะโอบสองสะคราญไว้ในอ้อมแขน เสพความ
สุขอันเต็มด้าซาบซึ่ง ให้ข้าพเจ้าฮวยม่วยมั่งกับก็เง็กฮวย ยินยอมติดตามท่าน
โดยไม่มีข้อหัดทานโต้แย้ง ให้ท่านพบบุปผาเป็นหัทธมาเชยชม พบโฉม

ละครานเป็นเลียโลมเคล้าคลอ ?”

วาทหลายคำนี้ ว่ากล่าวจนกั้วเซาคุ่นยิ่งกระดาก ไม่มีวาจาตอบได้
ปฏิเสธได้

ฮวยยู่มั่งเห็นกั้วเซาคุ่นยอมรับโดยคุณิ จึงแค้นหัวร่อกล่าวต่อไป

“กั้วเซาคุ่น ท่านอย่าได้คิดเอาเปรียบถึงปานนี้ เพื่อฝืนแต่ความ
ปรารถนาของคนเจ้าสำราญ ที่ข้างเตียงนอนของข้าพเจ้าฮวยยู่มั่ง ต้องไม่ยอม
ให้ก็เง็กฮวยมาส่งเสียงกรนเป็นอันขาด !”

“ฮวยม่วย ท่าน...ท่าน...”

กั้วเซาคุ่นที่ถูกยันจนอับจนถ้อยคำ ได้แต่ร้องคำ ‘ฮวยม่วย’ แล้วก็
อ้อมแอ้มจนไม่อาจจะส่งเสียงอย่างไรได้อีก ฮวยยู่มั่งจึงแค้นหัวร่อกล่าว

“ยังดีที่ข้าพเจ้าเดาได้แต่แรกว่า ท่านต้องไม่ยอมเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า
โดยดี จึงวางแผนอันแนบเนียนสุขุมไว้มาก่อน ทำให้ท่านที่แม่ไม่ยอมดื่มสุรา
การวะ แต่สุราที่ถูกปรับก็มีอาจไม่เสพไปได้”

กั้วเซาคุ่นพลันนึกถึงเรื่องที่ตนกับไก่ฮวงซวถูกพิษร้าย รีบขมวดคิ้ว
กล่าวไป

“ฮวยม่วย หากท่านชังข้าพเจ้า มิว่าจะแก้มือข้าพเจ้าเยี่ยงไร กั้วเซาคุ่น
ยินยอมพร้อมใจรับโดยไม่ขัดขืน แต่กับปักไ้ซึ่งเทาไก่ฮวงซว...”

“ท่านวางใจให้เต็มที่ ขโมยเฒ่าผู้นั้นไม่ตายแน่นอน”

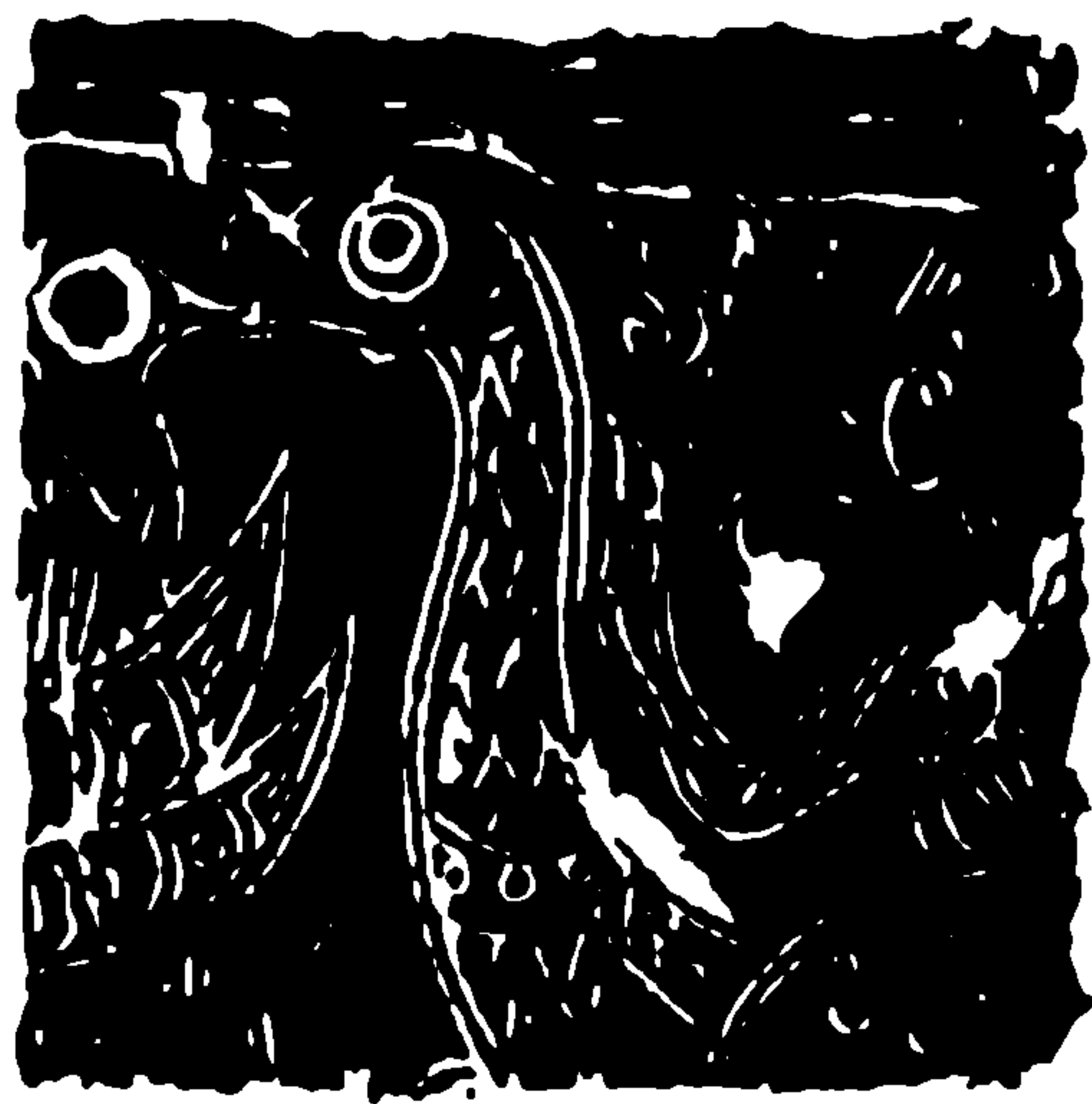
กั้วเซาคุ่นยังคงมิใคร่วางใจ รีบสอดคำถามไป

“ท่านให้คนไปดักรอที่ริมน้ำพุกุยฮ้อซึ่งอยู่ไกลกว่าห้าร้อยลี้ คอยให้
ยาขจัดพิษแก่ไก่ตัวกอจริง ๆ-?”

บทที่ 37

แมลงพิษเจ็ดอารมณ์

ฮวยยู่มั่งสายศิระตอบเสียงเย็นชา

“มิได้ ข้าพเจ้ามิเคยใช้ผู้ใดไปเลย”

“ในเมื่อท่านมิได้ใช้ผู้ใดไป อย่างนั้น เมื่อถึงเวลาพิษ
กำเริบ ไก่ตัวกอยังมิใช่ต้องตายอย่างอนาถ ?”

ฮวยยู่มั่งหัวร่อคัก คัก กล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

“ท่านไหนเลยจะเข้าใจฝีมืออันซับซ้อนแนบเนียนเยี่ยง
นี้ พิษที่ขโมยเฒ่าถูกนั้นธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง เพียงมีเหงื่อ
โซมกาย พิษก็สลายคลาไคลไปเอง ท่านคิดดู มันทึ่ลนลานวิ่ง
เป็นระยะทางห้าร้อยกว่าลี้ ต้องกระหืดกระหอบจนลมหายใจ
แทบขาดห้วงเหงื่อกาฬแตกโซม เหม็นคละคลุ้ง ยังต้องให้
ข้าพเจ้าใช้คนไปมอบยาขจัดพิษใดแก่มันอีก ?”

กัวเซ้าคุ่นตอนนี้จึงค่อยคลายใจลงได้บ้าง ถามอย่าง
ยื้มแย้ม

“แล้วข้าพเจ้าเล่า ? ข้าพเจ้ารู้ลึกมีฤทธิ์ยาประหลาดพิกล

ซ่อนอยู่ในตัวเสมอมา หรือเป็นเช่นดั่งไก่ตัวกอ ?”

ฮวยยู่มั่งหน้าเคร่งเครียดเย็นชา สันคีระสะท้อนเสียงกระด้าง

“ไม่คล้ายกัน ! ท่านกับมันผิดเป็นตรงกันข้าม ข้าพเจ้าไม่มีข้ออาฆาต
บาดหมางกับขโมยเฒ่า ไม่มีเหตุผลจะไปใช้ฝีมืออำมหิตต่อมัน”

“ฮวยม่วยไฉนกล่าวเยี่ยงนี้ หรือท่านถึงกับใช้ฝีมืออำมหิตต่อข้าพเจ้า
แล้ว ?”

“ถูกต้อง ! ข้าพเจ้ากับท่านมีพันธะที่ผิดแปลกกัน ระหว่างเราเป็นคู่รัก
คู่แค้น มิใช่คู่รักก็ต้องเป็นคู่แค้น มิใช่สามีภรรยาก็ต้องเป็นศัตรูคู่อาฆาต !”

กัวเซ้าคุ่นถอนใจยาวกล่าวว่า

“ท่านลงมืออำมหิตต่อข้าพเจ้าก็ได้อยู่ ให้ข้าพเจ้าตายในเงื้อมมือของท่าน
กลับเป็นการเลิกราความขุ่นข้องอาฆาตทั้งมวลได้สิ้นเชิง”

ฮวยยู่มั่งแค้นหัวร่อสวนคำ

“พิษที่ท่านถูกนี้มีฤทธิ์ช้า ไฉนไม่ตัดสินใจก่อนพิษจะกำเริบขึ้นมา
ปลิดชีวิต ชักดาบเขี่ยมะมั่งช่วยฮ่วยฮ่วยตอของท่านสู้กับข้าพเจ้าให้สุดฝีมือสักครั้ง”

ดวงตากัวเซ้าคุ่นมีหยาดน้ำเอ่อคลอ สายหน้าถอนใจกล่าว

“ฮวยม่วย ท่านกล่าววาจาใดกัน ข้าพเจ้าไหนเลยลงมือกับท่านได้ ?”

“ไฉนลงมือไม่ได้ ? ตอนท่านอยู่ดินแดนชาวแม้ว ก็ได้กวาดอำนาจ
เต็มที กระทั่งเลาะฮั่นก้าอันยิ่งใหญ่ ยังถูกท่านก่อกรณจนพังทลายแตกพินาศ
ย่อยยับ ท่านยังกลัวข้าพเจ้าฮวยยู่มั่งได้ด้วย ?”

“ฮวยม่วย ท่านอย่าเข้าใจว่าข้าพเจ้ากลัวท่าน ควรทราบว่ หลังจาก
กัวเซ้าคุ่นฝึกฝีมือสำเร็จออกมาคลุกคลีในวงพวกนักเลงเคยกลัวผู้ใดบ้าง ?”

กล่าวถึงตอนนี้ที่ท่าอันอาจหาญพลันโถมสลาย สายหน้ากล่าวด้วยความ
ท้อแท้รันทด

“แต่ฮวยม่วยกับข้าพเจ้าตอนอยู่ในถ้ำไต้ซัว มีความรักสนิทสนมกลม
เกลียวปานใด...”

ฮวยยู่มั่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

“ห้ามมิให้ท่านรื้อฟื้นเรื่องถ้ำไต้ซัวเป็นอันขาด ข้าพเจ้าแค้นที่ไม่

สามารถตัดเนื้อท่านออกมาสักชิ้นหนึ่ง”

กล่าวพลางพุ่งเข้าในอ้อมอกกัวเซ่คุ่น กัดไล่ไหลอย่างดุดันไปคำหนึ่งจริง ๆ การกัศรานี้ันับว่าร้ายอย่างยิ่งจริง ๆ มาตรมิได้กัดเนื้อหลุดออกมา ชิ้นหนึ่งดังคำว่า แต่ก็กัดจนไหลกัวเซ่คุ่นเป็นแผลลึก โลहितไหลโซมออกมาทันที

ตามเหตุผล กัวเซ่คุ่นจะต้องเจ็บปวดสุดทน มิคาด กัวเซ่คุ่นกลับรู้สึกปลาบปลื้มประโลมอย่างบอกมิถูก

นี่มิใช่เป็นวิปริตพิศดารแต่เป็นการแสดงออกที่ถูกต้องแล้ว เนื่องเพราะในจิตใจกัวเซ่คุ่นมีความละเอียดต่อश्यยุ่งอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นหากสามารถรับความเจ็บปวดทรมานจากน้ำมือของश्यยุ่งมาบ้าง กลับทำให้รู้สึกผ่อนคลายความอัดอั้นกังวลที่มีต่อนางให้เบาบางลงบ้าง

เมื่อश्यยุ่งกัดผ่านแล้ว พลันเกิดปวดแปลบใจด้วยความรักเสียดาย ถึงกับจูบไหลกัวเซ่คุ่นอยู่ไม่หยุดยั้ง และยังสะอึกสะอื้นอีกด้วย

กัวเซ่คุ่นถอนใจกล่าว

“श्यม่วย ท่านกัดตามความพอใจเถิด มาตราว่ากัดจนเนื้อหนังข้าพเจ้าหลุดออกทั้งร่าง กัวเซ่คุ่นก็ไม่ตำหนิติเตียน ยินดีตายอย่างยิ้มแย้ม”

श्यยุ่งไหนเลยจะกัดต่อไปได้ นางทรงกายออกจากอ้อมอกกัวเซ่คุ่นอย่างเชื่องช้า ยกมือไหลหลังเดินไป ๆ มา ๆ คล้ายดังมีเรื่องลำบากใจที่ยังไม่อาจตกลงได้

กัวเซ่คุ่นตอนนี้เนื่องจากเห็นเป็นเรื่องยากจะให้غامพร้อมทั้งสองฟากฝ่ายได้ คือทั้งไม่อาจทรยศต่อน้ำใจश्यยุ่ง ทั้งไม่อาจทรยศต่อความรักของกิเง็กश्य กลับรู้สึกมีแต่ตายเท่านั้น จึงพอคล้คลายเรื่องลำบากยากใจครานี้ได้ !

เมื่อนึกถึงความตาย พลันเลิกคิ้วกล่าวต่อश्यยุ่ง

“श्यม่วย ข้าพเจ้าบัดนี้กลับมีการขอร้องท่านบ้างแล้ว”

“ขอร้องเรื่องอันใด ? ท่านลองบอกออกมาฟัง สามารถรับคำข้าพเจ้า จึงจะรับ ข้าพเจ้าต้องไม่ย่ำคำแน่นนอน แน่นนอน ดุจดั่งท่านโดยพล่อย ๆ

แต่สุดท้ายกลับตระบัดคำพูดไป”

ก้าวเข้าคั่นมีสีหน้าเข้มขึ้นเป็นปกติ ยิ้มพรางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าตัดสวຍยุ่งมั่งจากใจไม่ได้ ทอดทิ้งก็เจ็กสวຍไปไม่ได้เช่นกัน สองโณมสะคราญสุดหล้าฟ้าดิน ต่างมีพันธะทางกายกับข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้ามิอาจไม่รับผิดชอบต่อคนหนึ่งคนใด ดังนั้น คิดมาคิดไป ในเมื่อความยุ่งยากรำคาญทั้งมวลไม่อาจคลี่คลาย ให้ดีที่สุดก็น่าสังขารลงไปรับกรรมในอเวจีที่ข้าพเจ้าวิงวอนขอท่าน คือขอให้สวຍม่วยหาวิธีกระตุ้นพิษฤทธิ์ซ้ำในร่างข้าพเจ้ากำเริบโดยเร็วกว่าปรกติเถิด”

สวຍยุ่งมั่งเบะปากพยายามไปทันที

“ท่านคิดใช้ความตายมาขู่ข้าพเจ้า ? คนเราที่ยังชีวิตอยู่ในโลก คิดให้รอดจึงเป็นเรื่องลำบาก คิดให้ตายยังมีใช่ง่ายดายอย่างยิ่ง ?”

“คิดหาที่ตายง่ายอย่างยิ่งก็จริง วิธีฆ่าตัวตายก็มีมากมาย สมมุติเช่นทะเลงนิ้วเข้าใส่หัวใจ ฟาดฝ่ามือใส่หน้าผาก หรือกระโดดลงจากยอดเขาเทียนยิ้มฮง”

สวຍยุ่งมั่งแค้นหัวร่อสวนคำ

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านไหนไม่เลือกวิธีหนึ่งวิธีใดตามที่กล่าว กลับพาลขอร้องให้ข้าพเจ้าหาวิธีกระตุ้นพิษในร่างท่านให้กำเริบก่อนกำหนด ?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก ตายในวิธีนี้ออกจะมีความหมายมากกว่า ทั้งพอจะสะสางความผิดพลาดบกพร่องทั้งมวลให้เป็นທີ່เสร็จสิ้นอีกด้วย”

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจวาจาของท่านมีความมุ่งหมายอย่างไร ? ในความเห็นของข้าพเจ้า พิษกำเริบจนอวัยวะภายในปวดแปลบ ขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยกับการกระโดดยอดเขาให้สังขารแหลกและ แม้วิธีตายจะไม่ละม้ายเหมือน แต่ความหมายกลับไม่มีที่ใดผิดแปลกกัน”

“ตอนในถ้ำไต้ซัว ท่านเพราะต้องการขจัดพิษให้ข้าพเจ้า ทั้งสองฝ่ายจึงได้มีพันธะเกิดขึ้น บัดนี้ข้าพเจ้าถูกท่านใช้พิษทำลายชีวิต ไยมิใช่เป็นการสะสางบุญคุณความแค้นให้เสร็จสิ้นทั้งสองฝ่าย”

“ท่านใช้ความหลังในไต้ซัวมาสนั่นไหวความตั้งใจของข้าพเจ้ากระมัง ?”

ควรทราบว่าตอนช่วยยู่มั่งมายในความรัก มีจิตใจร้อนแรงดังเปลวเพลิง
แต่เมื่อแฉ่มใสขึ้น จิตใจเย็นชาดั่งน้ำแข็ง แผนอันภาคภูมิของท่านอย่าหมาย
จะสัมฤทธิ์ผลได้เลย”

กล่าวพลางสอดมือเข้าอกเสื้อ หยิบยาเม็ดสีแดงวางไว้กลางฝ่ามือ
พลางแค้นเสียงสืบท่อ

“ยาเม็ดสีแดงนี้คือยากระตุ้นยาพิษฤทธิ์ช้าในตัวท่านให้กำเริบโดยเร็ว
พอกลิ้นกินลงคอ อวัยวะภายในแตกกระจายทันที...”

มีทันขาดคำ ก้าวเข้าคืบพลันถลันปราดถึงกับตะปบเข้าแย่งยาเม็ดสีแดง
ในมือช่วยยู่มั่ง

ช่วยยู่มั่งตระหนกจนหุดมือร้องขึ้น

“ท่าน...ท่าน...ท่าน...มิใช่กล่าวล้อเล่น จะคิดจริง ๆ...”

ก้าวเข้าคืบไม่รอให้นางกล่าวจบคำ มือซ้ายได้ใช้ไปในสุดยอดวิชาเพลง
ฝ่ามือของแผ่นดินคือเจี้ยแอ้ไก้วกิมก้วยเกี้ยงโซ้ว ผลักใส่นางเบา ๆ ส่วนมือขวา
ใช้การคว่ำจับอันแคล่วคล่องว่องไว หยิบไปยังยาเม็ดสีแดงนั้นตามเดิม

พลังฝีมือก้าวเข้าคืบในตอนนี้นำส่งถึงระดับใดแล้ว นับว่าคู่ที่ทัดเทียม
กับเลาะฮุ้นก้าจู โดยไม่ด้อยกว่าช่วยยู่มั่งที่เป็นเพียงศิษย์ของเลาะฮุ้นก้าจู ไหน
เลยจะต้านทานอยู่ได้

ช่วยยู่มั่งคิดไม่ถึง จากกันไม่นานเท่าใด ก้าวเข้าคืบมีความรุดหน้าจน
สูงส่งถึงปานนี้ได้ จึงทวาดขึ้นว่า

“ท่านมีความสามารถเพียงใด ถึงกับกล้ามาอวดอำนาจต่อข้าพเจ้า ?”

เสียงดังพร้อมกับสะบัดมือซ้าย ใช้กระบวนท่าฮุดชีวคูฮุ้น (สะบัดแขน
เลื้อโล่เมฆ) โดยหมายสกัดการคุกคามของก้าวเข้าคืบไว้

ก้าวเข้าคืบที่เพียงใช้ตามธรรมดาฝ่ามือเดียว ช่วยยู่มั่งก็ยากจะต้านทาน
อยู่แล้ว อย่างว่าแต่ที่ใช้ยังเป็นเจี้ยแอ้ไก้วกิมก้วยเกี้ยงโซ้วอันสุดยอดของแผ่นดิน
ดังนั้น พอฝ่ามือของทั้งสองสัมผัส ช่วยยู่มั่งต้องถูกกระแทกจนกรีดร้องด้วย
ความตระหนก เซกลาถอยไปตลอดเวลา

ดีที่ก้าวเข้าคืบลงมือแผ่วเบา ยับยั้งในระดับสมควร เพียงกระแทก

ช่วยยู่มั่งถอยไปพลังกี่สลายคลายสิ้น แต่ยาเม็ดสีแดงนั้นถูกชิงไปได้ตั้งใจ
หมายแล้ว

กัวเซาคุ่นถีบกายถอยไปสี่ห้าก้าว กล่าวต่อช่วยยู่มั่งที่เพ็งยืนหยัด
ทรงร่างได้

“ช่วยม่วย กัวเซาคุ่นรักซึ่งจริงใจ ละอายที่ไม่อาจทดแทนได้ แต่มี
อาจตัดฝ่ายใดทิ้งจากใจ ในยามรุกรถอยก็ยากทั้งสองฟากฝ่าย มีแต่นำพา
ความรักของชาตินี้ รอชดใช้ในชาติหน้าเท่านั้น”

จบคำ หย่อนยาเม็ดสีแดงกลืนไปโดยมิขบคิดใคร่ครวญอีก

ยาเม็ดสีแดงพอเข้าไปในท้อง เหตุการณ์ต่อไปจะดำเนินเยี่ยงไร ?

หากคำนวณตามเหตุผลธรรมดา ช่วยยู่มั่งจะต้องสำนึกเสียใจเป็น
อย่างยิ่ง โถมเข้าหากัวเซาคุ่นด้วยน้ำตา คิดหาวิธีช่วยเหลือโดยเร็ว

แต่ความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม ช่วยยู่มั่งยังคงยืนชดช้อยอยู่ในที่เดิม
มิเคลื่อนไหว ใบหน้าไม่เพียงปราศจากแววชุ่นแค้นสำนึก หรือร้อนทดทู่
เท่านั้น กลับยิ้มยิ้มจนหยาดยิ้มเสียอีก

กัวเซาคุ่นกลับกลายเป็นพยัคฆ์ร้ายโถมเข้าตะปบกระต่าย โดยคำราม
เสียงก้องแล้วพุ่งหาช่วยยู่มั่งดังสายฟ้า

นับเป็นปรากฏการณ์ที่ผิดธรรมดาไปแล้ว สาเหตุของการผิดธรรมดา
อยู่ที่ใด ?

ที่แท้ยาเม็ดสีแดงนั้นมิใช่เป็นยาพิษอันชั่วร้ายอย่างไร เป็นเพียงยาปลุก
กำหนดอันรุนแรงเท่านั้น

ช่วยยู่มั่งที่ดำเนินตามแผนทุกเรื่องราว คาดหมายเหตุการณ์ทั้งหลาย
ไว้ก่อนแล้ว ย่อมไม่เลียงหลบหลีก ปลอ่ยให้กัวเซาคุ่นโอบรัดโดยมิขัดขืน
อย่างไร

หลังจากตะกรุมตะกรามด้วยฤทธิ์กำหนดอันรุนแรงผ่านพ้นไปแล้ว ทุก
สรรพสิ่งคืนสู่ความเงียบสงบดังเดิม ช่วยยู่มั่งยกมือขวาสะบัดเบา ๆ ละออง
จาง ๆ อันมีกลิ่นหอมพลุ่งเข้าใส่หน้า กัวเซาคุ่นจึงตัวอ่อนระทวยไม่อาจเคลื่อนไหว
ไป

ฮวยยู่มั่งลุกขึ้นอย่างเกียจคร้าน ขยับเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วต้องหัวร่อ
กล่าวต่อแก้วเซาคุ่น

“แก้วเซาคุ่น คำคินที่ท่านพิชิตมาเป็นอยู่เบีในตักเล้งตั้ง คือตักเล้งกงจู
ก็เง็กฮวยขโมยคนรักของข้าพเจ้าไป ส่วนเหตุการณ์บนยอดเขาเขียนขึ้นของ
ของวันนี้ เป็นข้าพเจ้าเปียซิมเทียนหนึ่งฮวยยู่มั่งชิงสามีของนาง นับว่าเป็น
ระบบพันต่อพัน ให้ข้าพเจ้าได้โอกาสแก้แค้นที่สาสมใจมาครั้งหนึ่ง”

แก้วเซาคุ่นตอนนี้ไม่เพียงตัวอ่อนระทวยมืออาจเคลื่อนไหวเท่านั้น กระทั่ง
เสียงก็แห้งหายไปจากลำคอ จนต้องคร่ำครวญอยู่ในใจเท่านั้น ขบคิดขึ้น

‘ฮวยยู่มั่งโฉนมีจิตใจไปในแนวของมารร้ายแล้ว ? นี่นับเป็นการแก้แค้น
ที่บัดสีจนเหลวไหลเพียงใด ?’

ขณะนั้น ฮวยยู่มั่งล้วงกล่องแพรออกจากอกเสื้อ ใช้ปลายเล็บซ่อน
ยาผงในกล่องขึ้นเล็กน้อย ดัดใส่ที่จมูกแก้วเซาคุ่นไป

แก้วเซาคุ่นรู้สึกมีกลิ่นคาวจาง ๆ ซอนไซเข้าในจมูก แต่มีทราบฮวยยู่มั่ง
จะเล่นลวดลายใดมาอีก

ฮวยยู่มั่งเก็บกล่องแพรไว้ หัวร่อด้วยความภูมิใจแล้วกล่าวต่อ

“แก้วเซาคุ่น ที่ข้าพเจ้าใช้ใส่เมื่อครู่ คือซิกเซ่งกู่ฮุ้น (ผงแมลงพิษเจ็ด
อารมณ์) ที่อำมหิตที่สุดของดินแดนชาวแม้วเรา”

แก้วเซาคุ่นฟังฮวยยู่มั่งใช้แมลงพิษใส่ตน ต้องร้องคร่ำครวญในใจทันที

ฮวยยู่มั่งแยมยิ้มจนหยาดเยิ้มพลางกล่าวต่อไป

“เท่าที่ข้าพเจ้าใช้กู่ (กู่เป็นแมลงเล็กละเอียดที่มองด้วยตาเปล่าแทบไม่เห็น
มีพิษคล้าย ‘คุณ’ หรือยาสั่ง) ใส่ท่าน มีเหตุผลสำคัญอยู่สองประการ เหตุ
ผลประการแรกคือ จากท่านมานานเกินไป พลังฝีมือของท่านรุดหน้าใหญ่
หลวง หากไม่ใช่ฝีมือพิเศษพิสดารนี้ ท่านในวันหน้าต้องไม่ยอมอยู่ในการควบคุม
บังคับของข้าพเจ้าโดยดี”

แก้วเซาคุ่นขมวดคิ้วหน้า หน้า หัวร่อไม่ออกทำให้ไม่ได้ ฮวยยู่มั่งกลับกล่าว
อย่างภาคภูมิใจต่อไป

“สาเหตุประการที่สองคือ นับแต่นี้ท่านไม่อาจจะคลอเคลียกับเง็กฮวย

ได้ เนื่องจากแมลงพิษเจ็ดอารมณ์นี้ ผสมขึ้นจากตัวยาและกรรมวิธี พิเศษพิสดาร เพียงท่านกับก๊เง็กฮวยมีความสัมพันธ์ฐานสามีภรรยาเมื่อใด นางจะถูกพิษกัดติดต่อไปอีกคนทันที”

ก๊วเซ้าคุ่นไม่อาจส่งเสียง แต่กลับลอบทอดถอนหายใจ คำนี้ขึ้น

‘ดูท่าคำริษยานี้ มีอานุภาพยิ่งใหญ่มากเหลือประมาณ ฮวยยุ่งอยู่กับก๊เง็กฮวยความจริงเป็นเงื้อมมือที่รักกันยิ่งกว่าร่วมสายเลือดเดียว มิคาด ถึงกับกลายเป็นคู่อาฆาตเพราะเรา เกิดริษยาอาฆาตถึงปานนี้ได้’

ฮวยยุ่งมั่งเสยะยืมกล่าวสืบไป

“เมื่อข้าพเจ้าจากกับท่านในวันนี้แล้ว ก็ไม่ดำรงตำแหน่งเลาะฮุ้นก้าจื้ออยู่บนยอดเขาเซียนยั้นฮ้วนอีกต่อไป แต่จะพาบริวารไปหุบเขาตักฮุกกักในเกาเล่ฮั่ว สวามิภักดิ์ฝากตัวกับเกาเล่ตักฮุกฮาวเอี้ยงอี การกระทำเยี่ยงนี้ เพื่อให้ข้าพเจ้า หลังจากพ่ายแพ้แล้ว มีโอกาสตีโต้มาได้ชัยในครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุดด้วย”

ก๊วเซ้าคุ่นฟังจนพิศวงสงสัย มิทราบคำ ‘ชัยชนะ, ที่ฮวยยุ่งมั่งว่า ควรอธิบายเยี่ยงไร ?

ฮวยยุ่งมั่งหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวต่อไป

“ท่านมิต้องพิศวงสงสัย ข้าพเจ้ายินดีอธิบายให้ท่านฟังสักครา เนื่องจากในวันสารทเต้งเอี้ยง ผู้มีฝีมือทั้งแผ่นดินต่างชุมนุมกันในเกาเล่ฮั่วจนหมดสิ้น ท่านกับก๊เง็กฮวยก็ย่อมเป็นบุคคลที่ต้องไปเช่นกัน ข้าพเจ้าจะใช้อำนาจของชิกเซ่งกู่ฮุ้นบีบบังคับให้ท่านวิงวอนขอวิวาทกับข้าพเจ้า ต่อหน้าชนชาวบู๊ลิ้มที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องทั้งแผ่นดิน และจะให้ประกาศจากปากคำของท่าน ทอดทิ้งก๊เง็กฮวย กระตุ้นก๊เง็กฮวยให้คลั่งใจตายไปทั้งเป็น”

ก๊วเซ้าคุ่นต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น ลอบตระหนกความรู้สึกลึกซึ้งของฮวยยุ่งมั่ง ที่ออกจะอำมหิตจนชั่วร้ายเกินไป หากให้นางมีโอกาสปฏิบัติตามความปรารถนา ก๊เง็กฮวยนับว่ายากจะทนทานการกระทบกระเทือนใจอันรุนแรงเยี่ยงนี้ได้จริง ๆ

เมื่อฮวยยุ่งมั่งกล่าวด้วยความดุร้ายจบความแล้ว ถึงกับนั่งลงสวมใส่

เสื้อผ้าให้ก้าวเข้าคู้ด้วยที่ทำนุ่มนวลดังรักจับจิตใจ มีหน้าซำยังจูบไปบนใบหน้า
อีกสองครา ก้าวเข้าคู้นับว่าถูกความเปลี่ยนแปลงของฮวยยู่มั่ง ที่บัดเดียวดูร้าย
อำมหิตไม่ผิดนางอสูร บัดเดียวอ่อนนุ่มนวลดุจสตรีดงาม ก่อทวนจน
กระอักกระอ่วนทนทานแทบมิได้

เมื่อฮวยยู่มั่งสวมใส่เสื้อผ้าให้ก้าวเข้าคู้จนเรียบร้อยแล้ว นางกล่าวอย่าง
ยิ้มแย้มแจ่มใส

“คู้นกอกอ ท่านพักผ่อนโดยสงบอีกสักครู่ ประมาณชั่วยามให้หลัง
จะทะเลเป็นปรกติโดยสิ้นเชิง แต่ข้าพเจ้าต้องขอล่วงหน้าไปก่อน มุ่งสู่เกาะเล่า
ผากตัวกับอ่าวเอียงอี จัดการวางแผนในทุกเรื่องราวไว้ รวบรวมสารพัดตั้งเอียง
ให้ท่านไปสู่ขอข้าพเจ้าต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย ประกอบพิธีวิวาห์ครั้งยิ่งใหญ่ อัน
มีเกียรติกระเดื่องเกรียงไกรทั่วแผ่นดิน ชนชาวนู๋ลี้มั่งมั่งในวันนั้นต่างมาเป็น
อาคันตุกะร่วมพิธี และเห็นแก่ความหลังที่เคยมีไมตรีกับก๊งก๊งฮวยมาระยะ
หนึ่ง ยินยอมสร้างฮวงซุ้ยใหญ่โตโอฬารให้กับนางสักหลัง เพื่อให้นางเมื่อเจ็บ
ไข้จนหัวใจแหลกลาญสลาย หลังน้ำตาแห้งผากไปแล้ว ป็นลงในฮวงซุ้ย ผิง
ตัวด้วยมือของนางเอง”

ก้าวเข้าคู้ฟังจนเนื้อเต้นตัวสั่นใจสะท้าน แต่จิตใจที่ไม่อาจเปล่งเสียง
ออกมาได้แม้สักคำเดียว

ฮวยยู่มั่งลุกขึ้นช้า ๆ หัวร่อเสียงใส พลังกล่าว

“คู้นกอกอ ข้าพเจ้าไปแล้ว กิมฮุ้นเต้าก็จะทำลายทิ้งด้วย เมื่อท่าน
ทะเลเป็นปรกติ ตอนลงจากเขาจึงจะลำบากกว่าตอนขึ้นบ้าง แต่ที่ข้าพเจ้าทำ
ดังนี้ เพื่อแสดงให้เห็นการตกลงใจของข้าพเจ้า และไม่ให้ท่านไล่ตามข้าพเจ้า
ไปคร่ำครวญพัวพันอย่างเอาเป็นเอาตาย ข้าพเจ้าจะให้เวลาท่านชั่วยามหนึ่ง
เพื่อมีโอกาสสงบใจให้เยือกเย็น ขบคิดผลดีผลร้ายทั้งมวลโดยกระจ่าง”

กล่าวถึงตอนนี้ เดินตรงไปยังปากโพรงภูเขาที่เป็นทางลงสู่เบื้องล่าง
พลั้วกายเข้าไปในกิมฮุ้นเต้า

ก้าวเข้าคู้ที่ครุ่นคิดคำนึงทุกวันเวลา ฟันฝ่าอุปสรรคยากแค้นนานา
จนได้มาพบฮวยยู่มั่งด้วยความลำบากยากเข็ญ มิคาด นางที่มีจิตริษยาอัน

รุนแรงขุ่นแค้น จนเปลี่ยนอัธยาศัยจิตใจก่อนเก่าโดยสิ้นเชิง กระทำเรื่องที่
ผู้คนต้องกระอักกระอ่วนจนแทบไม่อาจทนทานขึ้นมา

ฮวยยู่มั่งเมื่อลงไปในกิมฮุ้นเต้าจนลับตาแล้ว นางพลันนึกถึงความหนึ่ง
มาได้ จึงใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณร้องขึ้นสู่บนยอดเขาต้ง ๆ

“คูนกอกอ ข้าพเจ้าลืมบอกกับท่าน ข้าพเจ้าเนื่องจากจำต้องให้ท่าน
ได้ลิ้มรสแมลงเจ็ดอารมณ์ว่ามีความร้ายกาจปานใด ดังนั้น หลังจากท่าน
ถูกพิษนี้แล้ว อีกสามวันให้หลังจะกำเริบขึ้นมาครั้ง แต่อาการแสดงอำนาจ
ของพิษครานั้น เป็นความเจ็บปวดที่เบาบางกว่าและเป็นเวลาช่วงสั้น ๆ
อีกด้วย ประมาณชั่วน้ำเดือดก็จะทุเลาเป็นปรกติเอง จวบจนก่อนเวลา
เที่ยงคืนของวันสารทเต็งเอี้ยง จะไม่กำเริบขึ้นรบกวนท่านอีกแน่นอน”

จบคำเกร็งลมปราณถ่วงร่างจนกิมฮุ้นเต้าร่วงละลือลงเร็วกว่าเดิม
กระทั่งห่างจากพื้นประมาณสองสามวา นางจึงเกร็งพลังไว้ ฝ่ามือสะบัดฟาด
อย่างรุนแรง เชือกที่ผูกส้อมของกิมฮุ้นเต้าต่างขาดสะบั้นจากกันทันที

เมื่อฮวยยู่มั่งถึงพื้นเบื้องล่าง นางออกคำสั่งให้พวกหญิงรับใช้ทั้งแปด
เก็บข้าวของทั้งหมด มุ่งหน้าสู่ภูเขากาเล่าไป

น่าสมเพชก๊วเช่าคูนที่ต้องนอนแผ่แนหนึ่งอยู่บนยอดเขาเขียนยืนยอง
เป็นเวลาหนึ่งชั่วยามเต็ม ๆ จึงได้รู้สึกเป็นปรกติ พอจะส่งเสียงและเคลื่อนไหว
ไหวได้ แต่ตอนนั้นฮวยยู่มั่งได้พาบริวารของนางเดินทางไกลไปหลายสิบลิแล้ว

ก๊วเช่าคูนรู้ดีว่ามีเพียงไล่ไม่ทันเท่านั้น แม้ไล่ไปทันก็ไร้ประโยชน์
ต้องไม่สามารถเพียงอาศัยคารมไม่กี่คำ เหนียวรังฮวยยู่มั่งที่จิตใจเบนไปใน
แนวมารร้ายให้รู้สึกสำนึกตัวได้ ยิ่งอย่าว่าแต่กิมฮุ้นเต้าถูกนางทำลาย ตนยาก
ยิ่งที่จะหาทางลัดลงจากเขาได้

จวบจนเมื่อก๊วเช่าคูนสงบอารมณ์ข่มจิตใจเยือกเย็นได้แล้ว จึงค่อยไต่
ตามเถาวัลย์พันธุไม้เลื้อยที่ผ่น้อยอย่างเชื่องช้า ลงมาจากยอดเขาอันสูงชัน
แทบเสียดฟ้านั้น

แต่เมื่อถึงเบื้องล่างแล้ว กลับมีอาจไม่เร่งรีบเดินทางไปภูเขากาเล่าชั่ว
ทั้งวันทั้งคืนได้

เนื่องเพราะหนึ่ง เรื่องราวเป็นถึงปานนี้แล้วมีอาจหาญกลัวจนหดหู่
หดหาง จำต้องยืดอกเชิดหน้าเผชิญกับความจริงอย่างกล้าหาญ

ประการสอง ก้าวเข้าคั่นร้อนใจใครได้พบไก่ฮวงซวักโดยเร็ว โดยหมาย
จะปรึกษาหารือกับไก่ตัวกอกที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี จนมีประสพ-
การณ์โชกโชกโชกชานาญ มีความคิดปราดเปรื่องหลักแหลม เพื่อจะได้วิธีต่อต้าน
รับมือเยี่ยงไร

ประการสาม ก้าวเข้าคั่นกลัวอย่างยิ่งว่า หากแม้เง็กฮวยเกิดไปที่
เกาเล่ก่อน เผชิญกับฮวยยู่มั่งในที่นั้น นางจะต้องมิได้มีความระแวงระวัง
ยังหลงเข้าใจเปี่ยมซึมเทียนหนึ่งเป็นแจ่มว้ยที่รักกลมเกลียวดุจดั่งกาลก่อนอีก

ก็เง็กฮวยที่มิได้ระวังตัวแม้แต่น้อย ฮวยยู่มั่งที่ซ่อนความอาฆาตแค้นไว้
อัดอก หากสตรีทั้งสองพบกันก่อน จะเกิดผลสุดท้ายอันหนักหนาสาหัส
เยี่ยงไรนั้น ก้าวเข้าคั่นหวาดหวั่นขวัญผ่องจนมิกล้าขบคิดคำนวณ

ก้าวเข้าคั่นจะต้องเร่งรีบเดินทาง ไปถึงตักฮุกก็ก่อนก็เง็กฮวยให้ได้
มาตรว่ามีอาจคลี่คลายปัญหาทั้งมวลได้ แต่อย่างน้อยพอจะบอกเล่าเรื่องราว
แต่ต้นจนปลายแก่เง็กฮวย เพื่อให้นางมีการตระเตรียมไว้ก่อน

วันแรก ราบรินเป็นปกติ วันที่สอง ครึ่งวันแรกก็ไม่มีเรื่องราวใด
จวบจนสนธยาของวันที่สอง ทางซึ่งก้าวเข้าคั่นผ่านเป็นป่าเขาอันเปลี่ยวร้างว่างเว
ซ่ายมือคือผนังสูงชันหลายร้อยวา ขวามือเป็นหุบเหวลึกถ้าไม่เห็นกัน ไม่มี
เงาร่างผู้คน ไม่มีเสียงใด ๆ ที่แลเห็น ล้วนเป็นหินผาประหลาดต้นไม้โบราณ
สัตว์ป่าอสรพิษร้าย ที่ได้ยินล้วนเป็นเสียงพยัคฆ์คำราม ลิงค่างกู่เรียกหา
ลมกรรโชกมาดังซู่ซ่า

ในท่าเลเยี่ยงนี้ โอกาสจะเห็นแสงอาทิตย์มีอยู่ไม่มากแล้ว พอถึง
สนธยา ยิ่งแทบคล้ายเวลาดึกสงัดไป

วิกาลในป่าร้าง ความจริงวังเวงจนวิเวกอยู่แล้ว ยิ่งสภาพของเบื้องหน้า
ยิ่งรู้สึกว้าวหว่ห่อแท้ กอปรกับก้าวเข้าคั่นที่ครุ่นคิดด้วยความวิตกกังวล จึง
คล้ายได้เข้ามาในอเวจีที่น่ากลัว ก้าวเข้าคั่นเมื่อมาอยู่ในทิวทัศน์เยี่ยงนี้ ยิ่ง
รู้สึกห่อเหี่ยวจนหดหู่ กระทั่งความกล้าหาญและกำลังใจ ยิ่งแทบสูญสลายไป
หมดสิ้น

จึงพาลชะงักทำไม่ก้าวต่อ หยุดยืนอยู่ที่ผนังผาริมหุบเหว ก้มเหม่อ
มองดูหมอกหนาของเหวเบื้องล่างไปอย่างซึมเซา

ทิวทัศน์มักจะแปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของมนุษย์เรา ยิ่งครุ่นคิด
เคลิบเคลิ้มมักจะมีมายาภาพมาหลอนตา

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงร้ายกาจรุนแรงที่สุดคือเมฆหมอก กัวเซ้าคุ่นในอารมณ์
อันหดหู่รันทด เหม่อมองดูเมฆหมอกด้วยจิตใจเลื่อนลอย ย่อมเกิดมายาภาพ
มาหลอนตาได้

ในเมฆหมอกที่อบอวลทางเบื้องล่าง ปรางภูไบหน้าสระราญปาน
หยาดฟ้าของกิเง็กช่วยขึ้นก่อน

กัวเซ้าคุ่นขมวดคิ้วครุ่นคิดในใจ

‘ช่วยม่วย ท่านที่อยู่ดี ๆ ไฉนพลันสาบสูญไปในหุบเขาอิวฮั่นกัก
ที่โล้วซัวได้ หากมิใช่เช่นนั้น อาจบางที่ไม่ถึงกับต้องประสบเรื่องกระอัก-
กระอ่วนจนปวดศีรษะ ดุจดั่งบนยอดเขาเซียนยั้งฮงในคราวนี้’

คิดถึงตอนนั้น มายาภาพในเมฆหมอกแปรเปลี่ยนไป ไบหน้าสระราญ
โฉมของกิเง็กช่วยสูญสลายแต่กลับกลายเป็นนักศึกษาท่าทางกรุ่มกริม ในเสื้อ
ยาวสีแดงระเรื่อ

นักศึกษาเสื้อยาวสีแดงระเรื่อนี้ คือฮวยยู่มั่งนั่นเอง นางตอนนี้อัลลาย
ดั่งกลายเป็นนางมารในอสรพิษไปแล้ว กัวเซ้าคุ่นต้องขมวดคิ้วแนบแน่น
กว่าเดิม ร้องในใจ

‘มั่งม่วย ท่านไฉนคล้ายเข้าไปในแนวอสูรแล้ว ? ระหว่างเราท่านและ
ฮวยม่วยทั้งสาม ผนึกเป็นใจเดียวอยู่ร่วมรวมกัน ไยมิใช่เป็นที่อิจฉาริษยาของ
ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลาย เป็นตำนานดั่งามให้รำลือกันไป ท่านไฉนไม่ลดทอน
ความริษยาลงบ้างสักเล็กน้อย จงใจก่อกรวนเรื่องราวให้ปั่นป่วนเลวร้าย ?’

นึกถึงตอนนี้ แลเห็นริมฝีปากฮวยยู่มั่งเบะขึ้น แค้นหัวร่อให้กัวเซ้าคุ่น
จากนั้นสลายหายไปในหมู่เมฆ

กัวเซ้าคุ่นถึงกับทอดถอนใจด้วยความรันทดจนน้ำตาหลังไหล ขณะ
เวลานั้น มายาภาพในหมู่เมฆเบื้องล่างปรากฏขึ้นมาอีกแล้ว

มายาภาพครานี้มิใช่เป็นหน้าคนหนึ่งคนใด แต่เป็นดวงซุ้ยใหญ่มหึมา
หลังหนึ่ง

ประตูดวงซุ้ยมหึมามีได้เปิด แต่ปิดแน่นไว้ หน้าดวงซุ้ยถึงกับมีหลักหิน
มหึมาตั้งตระหง่าน บนหลักหินปรากฏอักษรสะดุจดตา ‘หลุมฝังศพตึกเล้ง-
กงจู้ก็เง็กฮวย’

กัวเซ่คุ่นตระหนกจนงุนงง คิดในใจ

‘ฮวยอยู่มั่งกระทำได้จริง ๆ สร้างดวงซุ้ยใหญ่โตโอฬารเยี่ยงนี้ไว้ใน
หุบเขา จะต้องจงใจให้เป็นที่พักฝังสังขารของกิเง็กฮวยแน่’

นางใช้อำนาจของแมลงพิษซิกเซ้งกู่ฮั่น บีบบังคับจนตนต้องวิงวอน
ขอวิวาทกับนางต่อหน้าผู้มีฝีมือทั้งแผ่นดิน และประกาศแก่ผู้คนทั้งหลาย
ทอดทิ้งกิเง็กฮวยไม่นำพา บีบคั้นจิตใจนางจนแทบกลาญสลาย ไม่อาจแบก
หน้ายังชีวิตอยู่ได้ ต้องเข้าไปฝังตัวเองอยู่ในดวงซุ้ยนี้

กัวเซ่คุ่นเมื่อนึกถึงความนี้ มายาภาพที่เบื้องหน้าแปรเปลี่ยนไปอีกครา
ถึงกับเห็นกิเง็กฮวยปรากฏตัวที่หน้าดวงซุ้ยมหึมา เดินเข้าไปในช่องประตูที่
ปิดแน่นด้วยใบหน้านองน้ำตา

กัวเซ่คุ่นร้องโพล่งไปอย่างไม่รู้ตัว “ฮวยม่วย...” แต่กิเง็กฮวยในมายา
ภาพ ไหนเลยจะถูกกัวเซ่คุ่นที่อยู่นอกมายาภาพส่งเสียงขัดขวางได้ นางยังคง
เดินเข้าไปในดวงซุ้ยโดยไม่หยุดยั้งรือ

กัวเซ่คุ่นเคลิบเคลิ้มลืมตัวไปแล้ว ไหนเลยจะสำนึก ภาพเบื้องหน้า
ล้วนเป็นมายาหลอนตาทั้งสิ้น จึงกระวนกระวายจนตวาดขึ้นสุดเสียง พุ่ง
ตัวโถมไปหมายขัดขวาง

สวรรค์เป็นพยาน ที่ซึ่งกัวเซ่คุ่นยืนเป็นไหล่เขาสูงที่มีทางเพียงแคบ ๆ
และสถานที่ปรากฏมายาภาพหลอนตา คือเมฆหมอกในหุบเหวเบื้องล่าง เมื่อ
กัวเซ่คุ่นกระโดดลงไปในเมฆหมอกเพื่อช่วยกิเง็กฮวย ก็เท่ากับเป็นการ
กระโดดเหวฆ่าตัวตายเท่านั้น !

เมื่อร่างถึงกลางอากาศ มายาภาพหายวับไปในบัดดล

จวบจนบัดนี้กัวเซ่คุ่นจึงได้รู้ตัว เคลิบเคลิ้มจนกระทั่งมายาภาพ

หลอนตา มีที่ท่าคล้ายดังวิกลจริตไปแล้ว แต่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน แม้สำนึกเสียใจก็สายเกินไป ตอนนี้ร่างร่วงละลือลงจุดตั้งเป็นหินใหญ่ สู่หุบเหวเบื้องล่างที่มีทราบลึกก็ร่อยวาทัน

พริบตานั่น ร่างร่วงลงไปในเมฆหมอกอันเลื่อนรางสลัวทั่วทุกทาง ก้าวเข้าคั่นสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง กระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง ทราบดีว่า ผ่านช่วงเวลาอีกชั่วพริบตา ตนก็จะกลายเป็นก้อนเนื้อ แผลกและอยู่ที่ก้นหุบเขานี้แล้ว

ตอนนั้น มิว่าก็เง็กชวยก็ดี ชวยมั่งก็ดี ต่างไม่มีความรักความแค้น พองจะริษยาอาฆาตกันได้ เพราะต่างต้องกลายเป็นหญิงม่ายไปทั้งสองนางแล้ว

ชื่อแป้กั่วนั้นคิม ชื่อบ้อเจี้ยะจูเนี้ย ที่ประคบประหงมด้วยความรักมาเป็นเวลานานปี ต่างต้องสูญเสียหลักชัยที่ฝากความหวังไว้

ไม้ตายอันสุดยอดในแผ่นดินของงี้แป้ฮึงอ้วงเหลียง กระทั่งของลั้งอ้วซึ่งเทาะอ้วงโพ้วเจี้ย เต็กเกี่ยมชิงแซ่ไซมั่งเอี้ยง กระทั่งอ้วยตั๊กออตก้วย-ปิ่นทั้งหลายหลาก ต่างถูกฝังอยู่ในหุบเหวอันลึกลำนี้นี้แล้ว

ขณะที่ก้าวเข้าคั่นครุ่นคิดด้วยความหวาดหวั่นลนลาน สะทกสะทอน ซับซอนนั้น กลับเหลือบเห็นในหมู่เมฆหมอกของหุบเหว มีประกายทองสีจูด กำลังพุ่งขึ้นมาด้วยความเร็วดุจสายฟ้า

คนในยามกระวนกระวายคับขัน มิว่าได้พบเห็นสิ่งของใด ต่างยึดถือของสิ่งนั้นเป็นดาวช่วยชีวิต ฝากความหวังทั้งมวลไว้ในสิ่งที่เห็นไป

ก้าวเข้าคั่นไหนเลยมิเป็นเช่นนั้น ตอนนี้อยู่ในระหว่างคับขันอันร่อแร่ ย่อมไม่สนใจว่าประกายทองทั้งสีจะเป็นสิ่งของไร ก็ต้องจับเกาะยึดถือเอาไว้ก่อน

ฝ่ายหนึ่งคล้ายเป็นเกาทัณฑ์ถูกยิงจากเบื้องล่างพุ่งขึ้นมารวดเร็วดุจสายฟ้า ฝ่ายหนึ่งคล้ายอุกกาบาตรร่วงหล่นลงมา ต่างมีระดับความเร็วอันน่าตระหนก เพียงพริบตาก็จะสวนกันแล้ว

ในขณะที่ระดับได้ใกล้กันอย่างรวดเร็วนั้น ก้าวเข้าคั่นจึงได้เห็นชัดตาประกายทองสีจูด เป็นนัยน์ตากกลมใหญ่ของนกประหลาดตัวมหึมาคู่หนึ่ง

นกมหรินนี้มิใช่เหยี่ยวมิใช่อินทรี ยังมีไ้แรงปากงอโค้งดุจตะขอ กรงเล็บแกร่งราวเหล็กกล้า ขนสีดำมะเมื่่อม คอยาวเป็นพิเศษ นับเป็นทวิบาทพันธุ์ประหลาดที่ยากจะพบเห็น

กั้วเช่าคุ่นเมื่อเห็นนกประหลาดทั้งสองตัว ต้องลึงโลดยินดียิ่งนัก แยกมือทั้งสองเข้าคว้าคอยาวของนกประหลาดสองตัวอย่างว่องไว

นกนับเป็นสัตว์ที่มีปฏิกิริยาแคล่วคล่องว่องไว ชำนาญการโฉบแหลบกลางอากาศยิ่ง แต่นกประหลาดสองตัวนี้กลับไม่อาจดิ้นรนพลิกแพลงอย่างไร ถูกกั้วเช่าคุ่นคว้าคอไว้ถนัดถนี้ไป

กล่าวให้แน่ชัดกว่านี้คือ นกประหลาดทั้งสองตัวมิใช่ดิ้นรนหลบหนีไม่ออก แต่เป็นดิ้นรนหนีไม่ทัน

เนื่องเพราะในหมอกหนา แสงที่เห็นและกระจ่างได้ไกล ก็คือเป็นประกายสีเหลือง นกประหลาดทั้งสองมีนัยน์ตาสีทองกลมใหญ่สีข้าง จึงถูกกั้วเช่าคุ่นแลเห็นเป็นประกายสีจุด กำลังพุ่งขึ้นมาในหมอกหนา

คนแลเห็นนก พอละเตรียมจับโดยตั้งอกตั้งใจ

นกไม่เห็นคน จึงไม่มีทางจะระวังป้องกันไว้ก่อนได้ !

รอนทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ไม่อาจจะหลบหลีกทันทั่วทั้งที่ อย่าว่าแต่กั้วเช่าคุ่นตอนนี้เป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมสุดคนหนึ่งของแผ่นดิน การคว้าจับมิได้เชื่องช้าไปกว่าประกายแลบพุ่งเลย จึงยอมคว้าได้ถนัดถนี้ในคราวเดียวเท่านั้น

นกประหลาดทั้งสองถูกคนคว้าคอในยามไม่รู้ตัว ต่างแตกตื่นจนไม่โอบยบินขึ้นเบื่องบน กลับลอยตัวลงหุบเหวเบื้องล่างอย่างเชื่องช้า

กั้วเช่าคุ่นรู้ตัวว่ารอดชีวิตมาอย่างหวุดหวิด อันตรายคับขันผ่านพ้นไปแล้ว ตอนนี้จึงค่อยมีสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิมบ้าง

เมื่อสติแจ่มใส ปัญญากระจ่างตามมา แลเห็นนกประหลาดทั้งสองที่ถูกคว้าคอไว้แนบแน่น ต้องเป็นพันธุ์ดุร้ายมิใช่ดิงามแน่ เนื่องจากไม่เพียงมีหน้าตาชั่วร้ายอัปลักษณ์เท่านั้น ในปากของมันทั้งสองยังคาบลำไส้คนที่มีโลหิตเกราะกรังอยู่พวงหนึ่ง เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อผู้พบเห็นยิ่งนัก

ขณะก้าวเข้าคู้้นขมวดคิ้วขบคิดด้วยความชิงชัง นกประหลาดทั้งสอง พลันดิ้นรนกันหมายต่อสู้ โดยตะกุกกรงเล็บที่คล้ายตะขอเหล็กเข้าไปโผล่ตรงอก ของก้าวเข้าคู้้นอย่างดุร้าย

นี่เป็นปฏิกิริยาที่หลังจากคลายความแตกตื่นแล้ว นกประหลาดทั้งสองตัว ตอนแรกถูกคว่ำคอไว้โดยกะทันหันไม่คาดหมาย แตกตื่นจนไม่รู้ตัว จึงมิได้ดิ้นรนต่อสู้ บัดนี้ค่อยมีสติรู้ตัว สันดานอำมหิตของมันจึงประด้าง ไหนเลยจะยอมให้ก้าวเข้าคู้้นคว่ำคออย่างสงบเสงี่ยมมีดีดิ้นรนได้

ก้าวเข้าคู้้นทราบดีว่า นกประหลาดพอดิ้นรนขัดขึ้น ตนยังคงยากจะถึงพื้นโดยราบรื่นปลอดภัยได้ จึงเตรียมตัวไว้อยู่ก่อนแล้ว

พอดิตอนนั้น นกทั้งสองแฉลบออกไปด้านข้าง จนใกล้กับผนังศิลาของหุบเหวที่ผนังมีแต่ต้นสนและเถาวัลย์หนาแน่น

ก้าวเข้าคู้้นเพียงคว้าเถาวัลย์ไว้ได้เส้นหนึ่ง ก็สามารถรอดพ้นอันตรายกับชนได้แล้ว ไม่ต้องถูกนกประหลาดคุกคามบังคับให้หวาดเสียวอีก แต่คิดจะคว้าเถาวัลย์เอาไว้ จำต้องปล่อยมือจากคอนกตัวหนึ่งก่อน ไม่อาจคว้าคอมันทั้งสองตัวได้

ก้าวเข้าคู้้นขมวดคิ้วครุ่นคิด นิ้วทั้งห้าในมือขวาเกร็งกำลังขึ้นรุนแรงกว่าเดิม บีบลำคอนกประหลาดตัวนั้นแหลกละเอียดก่อน แล้วค่อยทิ้งซากนกกลงไปเบื้องล่าง

ที่ก้าวเข้าคู้้นทำดังนี้ มีสาเหตุอยู่สองประการ

เหตุผลประการแรก เนื่องจากดูออก นกประหลาดทั้งสองตัวล้วนเป็นเผ่าพันธุ์ชั่วร้ายไม่เคยพบพาน มิใช่เป็นนกดิงามควรแก่การเลี้ยงดู ฆ่าได้โดยไม่ต้องเวทนาเสียดาบ

ประการที่สองคือ นกอำมหิตชั่วร้ายดังนี้ หากไม่บีบคอตายไปก่อน พอคลายมือปล่อยเมื่อใด ต้องถูกมันตีโต้เข้าใส่อย่างดุร้ายเป็นแน่

เมื่อก้าวเข้าคู้้นเหวี่ยงซากนกในมือขวาทิ้ง แล้วหันไปคว้าได้เถาวัลย์เส้นใหญ่ที่ข้างกายจริง ๆ

เมื่อเถาวัลย์ถูกกำมัน มือซ้ายของก้าวเข้าคู้้นพลันบีบตาม จนคอยาว

ของนกประหลาดเหลกละเอียดแล้วทิ้งตามตัวแรกไป

นกประหลาดทั้งสองตัว นับแต่ถูกกัวเช่าคุ่นคว้าได้แล้ว กระทั่ง ร้องยังมีอาจส่งเสียง ก็ต้องถูกบีบคอเหลกตายตามกันไป

หากเปลี่ยนเป็นคนธรรมดา มาตรว้ารอดพ้นความตายที่เหลกละ ได้อย่างหวุดหวิด มาตกอยู่บนผนังผาที่สูงชันเยี่ยงนี้ ยังคงยากจะรอดโดย ปลอดภัย แต่กัวเช่าคุ่นที่มีพลังฝีมืออันเลิศล้ำสุดยอด ไหนเลยจะกลัว ความสูงของผนังผา เพียงแต่หยั่งเท้าสัมผัสพื้นได้ แม้นับเป็นถ้ำเสือวัง มังกร ก็ต้องผ่านพ้นได้โดยปลอดภัย

เมื่อกัวเช่าคุ่นคว้าถ้าวล้ยแล้ว ห้อยตัวหอบหายใจพักผ่อนชั่วขณะ จนกระทั่งเป็นปกติโดยสิ้นเชิง จึงได้เริ่มเคลื่อนไหวขึ้น

การเคลื่อนไหวคราวนี้ จะต้องเป็นปีนป่ายขึ้นสู่เบื้องบน ?

หามิได้ กลับเป็นตรงกันข้าม ความเคลื่อนไหวของกัวเช่าคุ่นเป็น ไต่ลงไปที่ก้นเหว

ที่กัวเช่าคุ่นไม่ขึ้นแต่ลงนี้ มีเหตุผลอยู่สองประการเช่นกัน

หนึ่งคือ โฉนที่ก้นเหวมีนกประหลาดบินขึ้นมา ? และนกประหลาดจิก ลำไส้ของผู้ใด ? กัวเช่าคุ่นรู้สึกสนใจ จึงคิดลงไปดูที่ก้นเหวก่อน

สาเหตุประการสองคือ ร่วงลงจากเบื้องบนเป็นระยะลึกอย่างยิ่ง การ ขึ้นกับลงของทางช่วงนี้ จะต้องเป็นลงสู่ก้นเหวไกลกว่าขึ้นมากนัก และลงง่าย ขึ้นยาก ไยต้องละทิ้งเรื่องง่ายไปแสหาเรื่องยุ่งยาก นอกเสียจากหุบเหวเบื้อง ล่างเป็นเหวอับไม่มีทางออก มิเช่นนั้น จะต้องพอลาทางออกจากหุบเหวนี้ ได้อีกสายหนึ่ง

กัวเช่าคุ่นครุ่นคิดพลางไต่ลงไปช้า ๆ นับว่าคำนวณไม่ผิดพลาดจริง ๆ เนื่องจากนับแต่ไต่ลงจากจุดที่คว้าถ้าวล้ยไว้ได้ มีระยะสูงจากก้นเหวเพียง สี่สิบกว่าวาเท่านั้น

โดยเฉพาะเมฆหมอกที่บทางเบื้องบน ยิ่งลงต่ำยิ่งเบาบาง พอถึงระยะ สูงยี่สิบวา ก็ไม่มีหมอกแม้แต่หยดน้อยนิด พอจะกวาดตามองเห็นสภาพก้นเหวได้ ถนัดชัดเจน

กันแหวมียคนอยู่จริง ๆ เป็นคนมีชีวิตหนึ่ง คนตายสองซาก !

คนตายสองซากนั้นเป็นชาวบ้านป่าที่ถูกฆ่าต้องควักไส้ ส่วนคนเป็น
ในอาภรณ์นักพรตสีดำวัยกลางคน

นักพรตอาภรณ์ดำกำลังยืนอยู่ที่เชิงผนัง จับตาพิจารณาซากนกตาย
ทั้งสอง ด้วยความคลางแคลงสงสัยเป็นที่สุด

ที่แท่นักพรตผู้นี้มีนามนิวซังเชิงฉายาโกวฮั่นเลียงลือ (นักพรตคร่า
วิญญาณ) มีหลักวิชาฝีมือพิกลพิสดาร เป็นมารร้ายขึ้นชื่อลือเลื่องผู้หนึ่ง

นิวซังเชิงไปได้นกประหลาดทั้งสองมาโดยบังเอิญ และยังได้คัมภีร์พิษ
อีกเล่มหนึ่ง จึงปลีกตัวซ่อนร่องรอยอยู่ในหุบเหวลึกนี้ ทางหนึ่งคร่ำเคร่ง
ฝึกปรือวิชาฝีมือ ทางหนึ่งหลอมกลั่นพิษร้าย ตั้งใจจะฝึกสอนนกประหลาด
ที่มีพลังกำลังพอจะพิชิตเสือร้ายอย่างง่ายดาย ให้เป็นนกพิษยิ่งใหญ่ที่สุด
ของแผ่นดิน แล้วค่อยออกไปแก่งแย่งชิงดีกับผู้คนในภูมิลำเนาต่อไป

นานปีที่กลั่นพิษมา นับว่าสามารถหาวิธีให้ปากและกรงเล็บของนก
ประหลาดสองตัวมีพิษร้ายแรง สะกิดโลหิตไหลเป็นไม่มีทางรอดตายได้เด็ดขาด

และเมื่อเร็ว ๆ นี้ นิวซังเชิงยังไปมั่วสุมกับศิษย์สตรีของอาวเอี้ยงอีคือ
เตียวเอี้ยงซึ่งฉายาโอวอี้อักซัวหนึ่งอ้วงฮง จึงมีความตั้งใจ ในวันเสาร์ตังเอี้ยง
ปีนี้ซึ่งนกประหลาดทั้งสองตัวโบยบินสู่หุบเขาตักฮุกก็ ร่วมพิธียิ่งใหญ่ในศักดิ์
อาคันตุกะทรงเกียรติของอาวเอี้ยงอี ช่วยสนับสนุนสำนักไฉ้วตอผ่ายด้วย

แต่หนอนแมลงพิษสัตว์ร้าย ส่วนมากถูกสาปแช่งจากฟ้าดิน นก
ประหลาดทั้งสองตัว วันนี้หลังจากรับการฝึกหัดตามกิจวัตรแล้ว พวกมันไป
ฆ่าชาวบ้านป่าที่ไร้ความผิดสองคน ตะกุกต้องแตกแล้วคาบลำไส้ตัวละพวง
หมายโบยบินขึ้นไปกินให้สบายบนยอดผา

มิคาด ในหมอกหนาถึงกับถูกแก้วเซ้าคุ่นที่ร่วงหล่นลงมากว่าคอไว้โดยไม่
รู้ตัว และยังบีบจนคอแหลกตายไปอีกด้วย

นิวซังเชิงที่อยู่กันแหว เห็นนกทั้งสองของมันตะกุกต้องชาวบ้านป่าคาบ
ลำไส้ออกมา พุ่งบินขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยท่วงท่าอาญาญาดุร้าย แคล้วคล่องว่องไว
กำลังมีความลึบโลดยินดี กระหิณมอ้มเอมในผลสำเร็จอยู่นั้น พลันมีซาก

นกตัวแรกร่วงหล่นลงจากท้องฟ้า

นกดูร้ายอำมหิตมีพลังกำลังมหาศาลเยี่ยงนี้ ไฉนตายโดยกะทันหันได้ ? และยังมีได้ยินเสียงร้องด้วยความแตกตื่นแม่แต่แผ่วเบา จึงสร้างความแตกตื่นสงสัยแก่นิวซังเซ็งใหญ่หลวงยิ่ง

มันเพิ่งพิจารณาดูซากนกตายโดยละเอียด แต่ตรวจหาบาดแผลใด ๆ ไม่ได้เลย เนื่องจากแก้วเซาคุ่นบีบคอมันจนกระดูกแหลกตายไป ย่อมหาบาดแผลและคราบโลหิตในตัวนกไม่ได้ด้วยนั่นเอง

นิวซังเซ็งขบคิดคำนวณอย่างไรก็เดาไม่ออก ไฉนนกประหลาดสองตัวของมันพลันตายโดยมิส่งเสียงร้อง ? และไฉนเพื่อนอีกตัวหนึ่งของมันพลอยไม่ส่งเสียงร้องขึ้นเช่นกัน ?

ขณะขบคิดด้วยความขุ่นข้องสงสัย ซากนกตัวที่สองก็หล่นวูบลงมา

นิวซังเซ็งเปลี่ยนจากแตกตื่นสงสัยมาเป็นแตกตื่นปวดใจ เปลี่ยนจากแตกตื่นปวดใจมาเป็นแตกตื่นสงสัยอีกครั้ง แต่อย่างไรยังคงคาดเดาสาเหตุไม่ออก ไฉนนกทั้งสองของมันจึงได้ตายอย่างพิสดาร ? ตายอย่างเงียบงันเช่นนี้ ? หรือภายในเมฆหมอกที่ลอยอยู่บนหุบเหว จะมีความร้ายกาจใด ซุกซ่อนอยู่ ? !

มันเงี่ยหูฟังไม่ได้ยิน จิตใจขบคิดไม่ได้สาเหตุ จึงมีแต่เงยหน้ากวาดสายตาตรวจดูรอบข้าง

แลเห็นแล้ว ! ในหมอกหนาทางเบื้องบนมีเงาร่างคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้น คนผู้นี้ละลือร่างลงมาตามแถววัลย์ด้วยความแคล่วคล่องว่องไว จนห่างจากพื้นไม่กี่ปาเท่านั้น

นิวซังเซ็งแม้ดูออก ผู้มาต้องมีพลังฝีมือสูงส่งทำร่างยอดเยี่ยมเลิศล้ำ แต่ยังไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด คนผู้นี้จะเกี่ยวข้องกับการตายของนกทั้งสองตัว

เนื่องจากลำพังคนเดียว คิดจะฆ่านกสองตัวนี้ แทบไม่อาจเป็นไปได้เด็ดขาด อย่างว่าแต่ซากนกยังไม่มีบาดแผล และมีได้ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือด้วย !

จวบจนเมื่อแก้วเซาคุ่นพลีวกายสัมผัสพื้น นิวซังเซ็งยังคงเหม่อมอง

อย่างเชื่องซึมตะลึงลานอยู่ดั้งเดิม ก้าวเข้าคู้้นจึงประสานมือกล่าวถามเสียง
กังวาน

“นกประหลาดไม่เคยพบเห็นทั้งสองตัวนี้ เป็นสัตว์เลื้อยของเต้าเจี้ยง
หรือไร ?”

นิ้วซังแข็งฟ้งฝ่ายตรงข้ามส่งเสียงถาม จึงผงกศีรษะตอบอย่างขุ่นเคือง

“อาตมาเพราะการฝึกอบรมนกทั้งสอง เคยทุ่มเทความมานะพยายามไป
นานปี บัดนี้มีทราบโฉนพลันตายโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ประสกมาจาก
เบื้องบนหน้าผา แลเห็นสาเหตุบ้างหรือไม่ หวังให้ประธานการบอกเล่าโดย
ไม่ตระหนี่ ?”

ขณะที่ก้าวเข้าคู้้นกล่าววาก็ได้สังเกตออก นักพรตชุดดำผู้นี้มีหน้า
ตาเหี้ยมอำมหิต ปรกกายตาแวววาวราวสายฟ้า ต้องมิใช่เป็นคนดีมีคุณธรรม
ดุจดั่งนกเลื้อยของมันแน่นอน

ในเมื่อนกเป็นนกชั่วช้าอำมหิต คนเป็นคนชั่วช้าอำมหิต ก้าวเข้าคู้้นจึง
รู้สึกมิต้องเกรงใจตามมารยาทใด ๆ ดังนั้นตอบเสียงเย็นชาไป

“เต้าเจี้ยงโปรดอย่าได้ตำหนิ นกประหลาดทั้งสองตัวนี้ตายในฝีมือ
ข้าพเจ้าเอง !”

นิ้วซังแข็งฟ้งสะท้านขึ้นเหือกใหญ่ ถอยกายไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว
ตาอำมหิตทั้งสองลุกวาว พิจารณาก้าวเข้าคู้้นพลางส่ายหน้ากล่าว

“ประสก อาตมากำลังปวดใจในการตายของนกเลื้อย อารมณ์มิใคร่
ดีนัก โปรดอย่าได้กล่าวโป้ปดมากเกินไปเลย”

“ข้าพเจ้าบอกเล่าตามความเป็นจริง เต้าเจี้ยงโฉนว่าโป้ปดได้ ?”

“เนื่องเพราะประสก หนึ่ง ไม่มีเหตุผลการณ์ชำนก สอง ไม่มีกำลังพอ
ชำนก...”

“ขอเรียนถามเต้าเจี้ยง ข้าพเจ้าโฉนไม่มีเหตุผลชำนก ?”

นิ้วซังแข็งร้อง “เอ๊ะ” แล้วตอบไป

“ประสกไม่มีพิพาทบาดหมางกับอาตมา ไม่มีอาฆาตแค้นกับนก ไม่
เกี่ยวข้องทั้งด้านชื่อเสียงและผลประโยชน์ ท่านกลับชำนมันไปไย ?”

ก้าวเข้าคั่นซี่ไปที่ลำไส้คนซึ่งอยู่ในปากนกประหลาด และซากศพชาวบ้านปาที่อยู่กับพื้นทั้งสอง แล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ไส้คนอยู่ในปากุ ซากศพเลือดยังไม่แห้งกรัง ทวิบาทที่อำมหิตชั่วร้ายเยี่ยงนี้ ไหนเลยเป็นสัตว์เลี้ยงของบรรพชิตนอกโลกียวิสัย ? ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าแมลงมือเช่นฆ่าโดยอุกอาจ เค้าเจ็ยก็มีแน่จะตำหนิติเตียน”

นิวซังเซ็งได้ยืนฝ่ายตรงข้ามยังคงรับว่าเป็นคนฆ่านกดังเดิม จึงแผดหัวร่อแล้วกล่าว

“ประสกอย่าได้ยกตัวเองให้สูงเกินไป อาศัยท่านคิดจะฆ่าตัวหนึ่งก็เป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญอยู่แล้ว อย่าว่าแต่...”

“เค้าเจ็ยเข้าใจว่า นกอำมหิตทั้งสองมีความสามารถเลิศล้ำสูงส่ง แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกอ่อนด้อยไม่พอมือเลย”

นิวซังเซ็งเห็นฝ่ายตรงข้ามยืนยันอย่างหนักแน่นเยี่ยงนั้น เริ่มลังเลขึ้นมาบ้างแล้ว ขมวดคิ้วถามซ้ำ ๆ

“ในเมื่อประสกรับว่าเป็นผู้ฆ่านก อาตมากลับต้องขอเรียนถามประสกลักคำ ท่านฆ่าด้วยวิธีใด ?”

“ที่แท้เค้าเจ็ยเนื่องเพราะเห็นซากนกไม่มีบาดแผล จึงสงสัยว่ามีใช้ข้าพเจ้าลงมือฆ่า ?”

นิวซังเซ็งผงกศีรษะรับ ก้าวเข้าคั่นจึงกล่าวสืบต่อ

“เค้าเจ็ยลองไปพิจารณาบนคอของนกประหลาด พวกมันถูกข้าพเจ้าคว่ำในระหว่างบินกลางอากาศ บีบจนกระดูกแหลกตายไปใช้หรือไม่ ?”

วาทะหลายคำนี้ ทำให้นิวซังเซ็งต้องเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งทันที

เนื่องเพราะนกประหลาดทั้งสองเพิ่งพุ่งขึ้นท้องฟ้าไม่นาน ก็พากันตกลงมาตายทั้งสองตัว มิเคยส่งเสียงร้องแม้สักน้อยนิด คล้ายถูกคนบีบคอจนตายไปจริง ๆ

แต่ก้าวเข้าคั่นสามารถกระโดดสูงเป็นร้อยวา ใช้มือเปล่าคว่ำคอนกกลางอากาศได้ทั้งสองตัว กลัวคล้ายเป็นเทพนิยาย ที่ผู้คนอย่างใดก็ไม่ยอมเชื่อถือว่าเป็นความจริงเด็ดขาด !

ในเมื่อมีความเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง ก็มีแต่ต้องหาเหตุผลมายืนยันให้แน่ใจ
นิ้วซังซึ่งก้มตัวไปบีบที่ลำคอยาวเหยียดของนกประหลาดทั้งสอง พอ
สัมผัสจึงได้ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมิได้คุยโอ้เลย บีบจนกระดูกแหลกไป
จริง ๆ !

ขณะมันขบคิดด้วยความแตกตื่นจนขวัญเสีย ว่าจะหาวิธีใดรับมืออยู่
นั้น กัวเซาคุ่นก็ได้กล่าวเสียงดังกังวาน

“เต้าเจี้ยงพิสูจน์เยี่ยงนี้ ย่อมควรพบเห็นแล้วว่า ข้าพเจ้ามิได้กล่าว
มดเท็จแม้สักครึ่งคำ ?”

นิ้วซังซึ่งปล้นชักมือกลับ หันมาประจันหน้ากับกัวเซาคุ่น ยกมือตั้ง
เป็นสันที่หว่างอกแล้วผงกศีรษะคารวะ กล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบเยือกเย็น

“อาตมาขอเรียนถามชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ของประสกท่าน และอยู่ในค่ายสำนัก
ใดของบู๊ลิ้มยุคนี ?”

กัวเซาคุ่นที่เตรียมจะต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามแต่แรกเริ่ม จึงไม่ไปปิดบัง
อำพรางอย่างไร ตอบตามตรงทันที

“ข้าพเจ้ากัวเซาคุ่น เป็นศิษย์กัวแกเป่าไนไท่โ้ว”

เมื่อสิบกว่าปีก่อน กัวแกเป่าไนไท่โ้วมิได้เกี่ยวข้องกับบู๊ลิ้มแม้สัก
น้อยนิด แต่หลังจากพิธีชุมนุมร้อยโลงแล้ว เรื่องใช้วิชาบุ๋นพิชิตวิชาบู๊ จน
ผู้เก่งกล้าต้องสยบยอมอันประหลาดพิสดาร แพร่กระจายไปทั่วทั้งวงพวก
นักเลงกว้างใหญ่

รองนกัวเซาคุ่นกับเจี๊ยะเหล็งฝีกสำเร็จออกสู่แผ่นดิน ใช้ฝีมือสูงส่ง
สยบนักสู้ผู้กล้ามากมาย นามกัวแกเป่าไนไท่โ้วจึงสะท้านสะเทือนทั่วทั้ง
แผ่นดินกว้างใหญ่ มิได้ด้อยกว่าค่ายสำนักใด ๆ ทั้งสิ้น !

กระทั่งนิ้วซังซึ่งเป็นนักพรตอำมหิต เมื่อได้ยืนยันตั้งใจสู้สะท้าน
เยือกใหญ่ รีบคารวะอีกครั้งแล้วกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ที่แท้คือกัวเซียวเหยียบแห่งไท่โ้ว อาตมามีรู้จัก จึงได้ก้าวร้าวเสีย
กริยามากไป”

กัวเซาคุ่นนึกไม่ถึง ฝ่ายตรงข้ามที่เมื่อครู่ขุ่นเคืองปานกระโดดโลดเต้น

ดวงตาเป็นประกายอำมหิตชั่วร้าย บัดนี้พอยืนยันว่าตนเป็นคนฆ่าของ
มันจริง ๆ กลับสำรวจสีหน้าท่าทีและถ้อยคำจนนอบน้อมนุ่มนวล จึงไม่
อาจก่อกวนหาเรื่องได้ จำต้องประสานมือคารวะตอบแล้วกล่าว

“เต้าเจี้ยงมิต้องถ่อมตัวเกินไป กัวเซาคู่ยังมีได้เรียนถามฉายาของ
เต้าเจี้ยง”

“อาตมานิวซังเซ็ง เนื่องจากบำเพ็ญภาวนาอยู่เพียงลำพัง จึงไม่มีฉายา
ใด ๆ”

มันเพียงแต่บอกชื่อแซ่เท่านั้น โดยมีกล้ำเอ่ยถึงฉายา เนื่องจากคำ
โกวฮฺนเลียงสือ เป็นความหมายอำมหิตชั่วร้าย ที่ชนชาวฝายฉมมะซิงซัง
ต้องการกำจัด

นิวซังเซ็งไฉนตอนแรกคุกคามดูร้าย ตอนหลังนอบน้อมยำเกรง
คล้ายตั้งลิ้มความขุ่นเคืองที่ฆ่าคนซึ่งรักถนอมปานดวงใจทั้งสองตัวโดยสิ้นเชิง ?

นี่ก็เป็นความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ของมัน เนื่องจากเมื่อกัวเซาคู่
สามารถใช้เวลาช่วงพริบตา ฆ่าคนดูร้ายอำมหิตทั้งสองของมันได้อย่างง่ายดาย
อย่างนั้น หากทั้งสองฝ่ายเกิดแตกหักลงมือกัน มันไหนเลยหนีรอดชะตา
กรรมพ้น ต้องถูกกัวเซาคู่ฟันฟาดตายในฝ่ามือแรกเป็นแน่แท้ !

มีชีวิตเหลืออยู่ ต้องไม่ไร้โอกาสล้างแค้น ขอเพียงทราบชื่อแซ่ความ
เป็นมาของฝ่ายตรงข้าม เมื่อทอดเวลานานไปค่อยหาเล่ห์อุบายล้างแค้น ย่อม
ปลอดภัยดีกว่ามาลงมือในตอนนี้นัก

เมื่อนิวซังเซ็งคำนวณผลดีผลร้ายทั้งปวงกระจ่างแล้ว จึงได้เปลี่ยนที่ท่า
ดูร้ายอำมหิตของมันมาเป็นนุ่มนวลแจ่มใส ตอบโต้กับกัวเซาคู่ด้วยมารยาท
ดีงาม

หากมันแสดงความดูร้ายออกมา กัวเซาคู่มิได้นึกหวั่นเกรงสักน้อยนิด
แต่มันตอนนั้นนอบน้อมเปี่ยมมรรยาท กลับทำให้กัวเซาคู่รู้สึกกระดากใจขึ้นมา
เสียได้

เมื่อนิวซังเซ็งบอกชื่อแซ่ออกมา กัวเซาคู่จำต้องประสานมือกล่าว
อย่างยิ้มแย้ม

“นิวเต้าเจี้ยง เกี่ยวกับเรื่องฆ่านกทั้งสองตัวนี้...”

“กัวเซี่ยวเฮียบมีต้องรื้อฟื้นเรื่องนี้อีก นิวซังเซ็งยังขอการะขอบพระคุณท่านก่อน”

กัวเซาคุ่นพิศวงสงสัยยิ่งนัก ถ้ามด้วยความประหลาดใจ

“นิวเต้าเจี้ยง ท่านก่อกวนข้าพเจ้าจนงุนงงไปแล้ว ข้าพเจ้าฆ่านกของท่าน ท่านไหนกลับมาขอบคุณข้าพเจ้า ?”

นิวซังเซ็งคิดหาคำตอบโต้ได้ตั้งแต่แรกแล้ว จึงยิ้มพลาทตอบอย่างเยือกเย็นไม่ลนลาน

“กัวเซี่ยวเฮียบยังมิทราบ นกทั้งสองตัวนี้ ความจริงเป็นลูกนกที่ตกจากผาสูงจนใกล้ตาย ถูกอาตมาผ่านทางมาพบเห็น เวทนาจนไม่อาจตัดใจปล่อยให้มันอดตายได้ จึงเก็บกลับมาเลี้ยงดู มิคาด หลังจากพวกมันเติบโตใหญ่แล้ว จึงได้ดูออกว่าเป็นนกอำมหิตของดงดิบดึกดำบรรพ์ในภาคใต้”

คำโป้ปดเรื่องนี้ผู้ใดได้กลมกลืนยิ่ง กัวเซาคุ่นฟังจนต้องเชื่อสนิทใจ จึงผงกศีรษะกล่าว

“เรื่องนี้ยากจะตำหนิเต้าเจี้ยง ลูกนกที่ขณยังมีขึ้น มิว่าผู้ใดก็ยากจะดูออกเป็นพันธุ์อำมหิตของดงดิบดึกดำบรรพ์ภาคใต้ แต่เต้าเจี้ยงเมื่อดูเผ่าพันธุ์มันออกแล้วก็สมควร...”

นิวซังเซ็งอันกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไหนเลยจะฟังความหมายในวาจา กัวเซาคุ่นไม่ออก จึงถอนใจสอດขึ้น

“หลังจากอาตมาจำออกว่ามันเป็นพันธุ์ดุร้ายของดงดิบดึกดำบรรพ์ภาคใต้ ความจริงคิดจะฆ่าทิ้ง แต่เลี้ยงดูมานานปี ยากยิ่งจะมีให้มันน้ำใจ เวทนาปรานีจนมิอาจตัดใจลงมือได้ จึงคิดจะทุ่มเทความพยายามเข้าฝึกสอนลดทอนสันดานดุร้ายอำมหิตของพวกมันลงบ้าง”

กัวเซาคุ่นชี้ไปยังซากศพทั้งสองของชาวบ้านป่าตามเสียงเย็นชา

“นิวเต้าเจี้ยง ท่านอบรมสั่งสอนเยี่ยงนี้ ? สามารถให้นกอำมหิตทั้งสองตัวลดสันดานความดุร้ายมันลงได้ ?”

นิวซังเซ็งเดาออกแต่แรกว่า ฝ่ายตรงข้ามต้องมีคำตำหนิถามเยี่ยงนี้ จึง

ตอบอย่างปลอดโปร่ง

“กัวเซี้ยวเฮียบ โปรดฟังอาตมาว่าให้จบความก่อน ค่อยประทานคำสั่งสอนมา ควรทราบว่สถานที่ซึ่งอาตมาอบรมฝึกสอนนกทั้งสองตัวห่างจากที่นี่ไกลอย่างยิ่ง มิใช่อยู่ในหุบเขาร้างนี้ดอก”

กัวเซาคุ่นหงงไปวูปใหญ่ นีวซังเซ็งหั่วร่อแล้วกล่าวสืบไป

“นับแต่อาตมาเข้มงวดกวดขันในการฝึกสอนอบรมแล้ว เดียร์จฉานทั้งสองตัวนี้ ทางเปลือกนอกคล้ายดังลดทอนความชั่วร้ายอำมหิตไปมากหลาย แต่ยังคงลอบหนีอาตมาไปทำร้ายผู้คนอยู่เนือง ๆ”

กัวเซาคุ่นเหลือบตามองไปที่ซากศพทั้งสองแหวหนึ่ง มิทันกล่าวกระไร นีวซังเซ็งก็เอื้อนเอ่ยสืบไป

“ตอนแรกอาตมากลับถูกมันทั้งสองอำพรางจนหลงเชื่อจริง แต่ภายหลังมักได้ข่าว ผู้คนและสัตว์เลี้ยงในละแวกใกล้เคียง มักถูกนกใหญ่โฉบเอาไปบ่อยครั้ง และยังมักพบเห็นซากศพที่อกท้องกระจุยกระจาย อวัยวะภายในสูญหาย จึงทำให้อาตมาเกิดความระแวงแคลงใจ ลอบสำรวจตรวจตราอยู่”

กัวเซาคุ่นร้องอ้อแล้วถาม

“หรือวันนี้ว้เต้าเจี้ยงติดตามมาตรวจสอบจนถึงที่นี่ ?”

“อาตมาไล่ตรวจสอบถึงที่นี่ พบเห็นเจ้าสัตว์ร้ายทั้งสองตัวกำลังฆ่าชาวบ้านป่าที่หุบเหว จิกกินอวัยวะภายในอยู่ จึงขุ่นเคืองจนตัวสั่นสะท้าน ตกลงใจไม่นึกถึงความเอื้ออาทรที่มีต่อมันนานปี ลงมือฆ่าเพื่อกำจัดเภทภัยแก่ชาวโลกไป”

กัวเซาคุ่นฟังถึงตอนนี้ ยกหัวแม่มือขึ้นชมเชยทันที

“เต้าเจี้ยงไม่เห็นแก่น้ำใจส่วนตัวให้เสื่อมเสียต่อคุณธรรมดั่งาม จิตใจกว้างขวางกระจ่างเยี่ยงนี้ นับเป็นที่น่าเคารพเลื่อมใสยิ่ง”

“แต่นกชั่วร้ายทั้งสองตัวนี้ยังแสนรู้ไม่น้อย พอเห็นอาตมาปรากฏตัว และยังมีหน้าตาดุร้ายอำมหิต ทราบทันที่ว่าความชั่วร้ายของพวกมัน ถูกอาตมาตรวจพบเห็นแล้ว ยากยิ่งที่จะได้รับอภัย จึงพากันบินหนีอย่างไม่คิดชีวิต ก่อนที่อาตมาจะลงมือกำจัดมัน”

หยุดเล็กน้อย ผงกศีรษะคารวะต่อก้าวเข้าคู้กันอย่างนอบน้อมอีกครา
ยิ้มพलगกล่าวสืบไป

“อาตมาไล่ฆ่าไม่ทัน ขณะสำนักเสียใจอยู่นั้น ผู้ใดไปคาด ถึงกับถูก
ก้าวเขี้ยวเขี้ยวช่วยกำจัดภทภัยให้แทน และเท่ากับได้ทอนบาปกรรมแก่อาตมา
ไปไม่น้อย อาตมาไหนเลยไม่สมควรคารวะขอบพระคุณก้าวเขี้ยวเขี้ยว ?”

วามตเท็จเหล่านี้ บั่นแต่งได้สมเหตุสมผล ไม่มีพิรุณแม้สักน้อยนิด
ยอมโน้มน้าวจนก้าวเข้าคู้จิตใจไม่คลางแคลง กลับรู้สึกละอายต่อที่ทำเย่อหยิ่ง
โอหังของตนเมื่อครู่เสียอีก

ก้าวเข้าคู้ที่หน้าร้อนผะพ้วด้วยความกระดาก ประสานมือคารวะให้
นักพรตชั่วร้าย พलगกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นิวเต้าเจียง เมื่อครู่ตอนก้าวเข้าคู้ลงหุบเหวมิเข้าใจเรื่องราวเป็นจริง
อุกอาจก้าวร้าวต่อเต้าเจียงอย่างหยาบช้ำ ยังหวังให้เต้าเจียงอโหสิมิถือโทษ
ทัณฑ์จึงประเสริฐ”

...ในคัมภีร์นี้มีวิชาบู๊อันเลิศพิสดาร
อยู่สิบสามประการ ล้วนแล้วโดดเด่น
เป็นเอก ครอบคลุมได้ทั้งโบราณกาล
จวบปัจจุบัน หากสามารถได้คัมภีร์
เล่มนี้ไป หาหนทางให้อักษรในคัมภีร์
ปรากฏขึ้นได้ คร่ำเคร่งฝึกปรือโดย
มานะพยายาม ภายในเวลาไม่กี่ปี
ก็จะทะยานขึ้นเป็นยอดฝีมือสูงสุด
ในพิภพอบแดน หาผู้ต่อต้านไม่ได้
เด็ดขาด...

